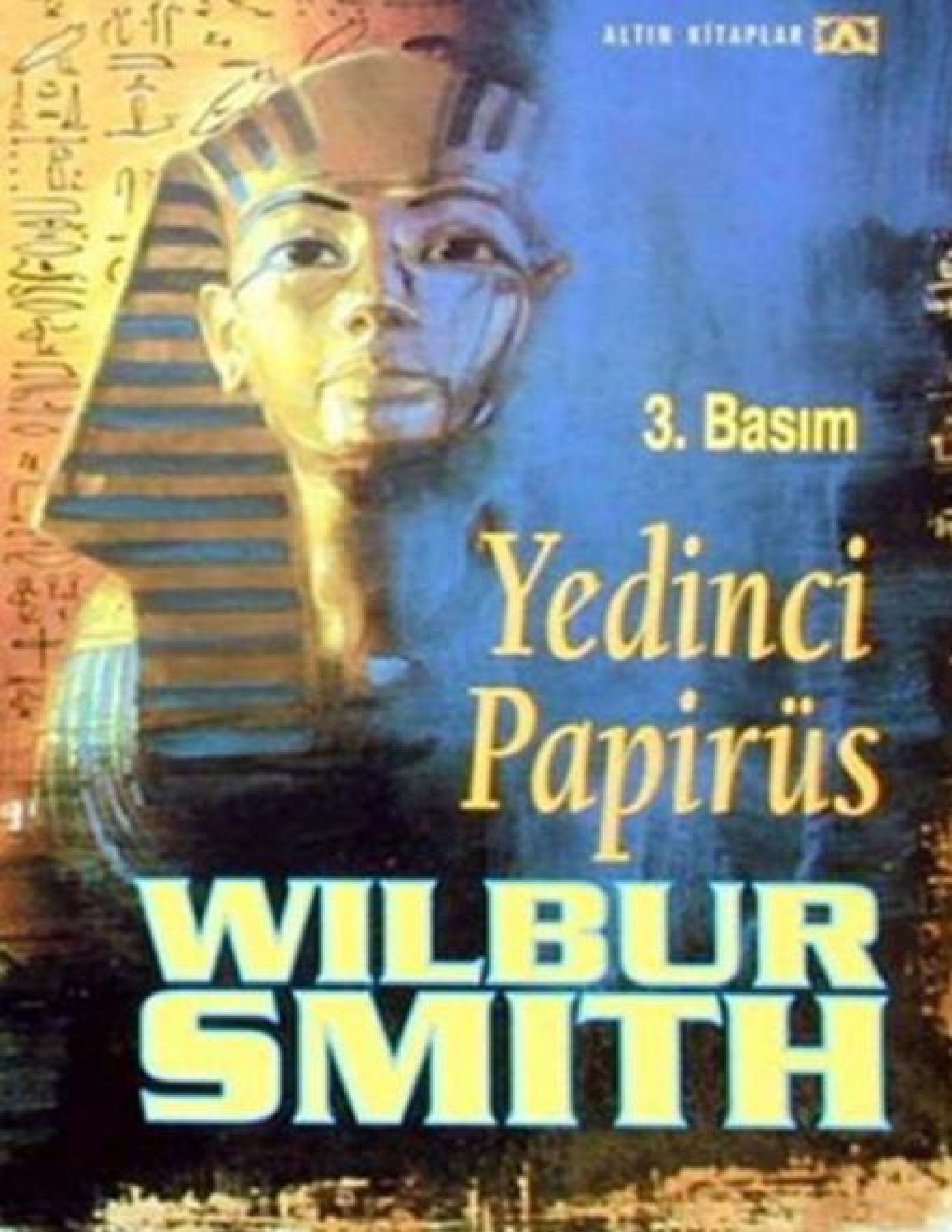
ALTIN KİTAPLAR
3. Basım
Yedinci Papirüs
WILBUR SMITH

WILBUR SMITH

YEDINCI PAPIRUS

TÜRKÇESİ:
Gönül Suveren

WILBUR SMITH
(Mısır Dizisi) Cilt2
Yedinci Papirüs (The Seventh Scroll)

Zorunluluk yüzünden biraraya gelmiş bir serüvenciyle bir araştırmacı, Taita'nın binlerce yıl öncesinden bıraktığı şifreli bilgileri çözmek ve büyük Mısır firavununun mezarını bulmak için zorlu bir mücadeleye girişirler.

Afrika'da kendilerini bekleyen acımasız rakipleriyle yarışarak sonuca yaklaşmak ve ele geçirdikleri bilgilerin ışığında bilim dünyasına inanılmaz sırları göstermek için neredeyse hayatlarını ortaya koyarlar.

Yaşamla ölüm, hayalle gerçek arasında gidip gelen dakikalar kimin kazanacağını belirleyecektir.

Binlerce yıl öncesinden günümüze seslenen Taita'nın sesini duymak ve söylediklerini anlamak istiyorsanız dikkatli olun. Heyecanın bu defaki tadı çok farklı!...

KİTABIN ORİJİNAL ADI
THE SEVENTH SCROLL
YAYIN HAKLARI
WILBUR SMITH © ONKTELİF HAKLARI
AJANSI ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş. ©

BASKI
3. BASIM / ŞUBAT 2004

AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar – İstanbul

BU KİTABIN HER TURLU YAYIN HAKLARI FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 975-405-601 – 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk.
Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu – İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65 /526 80 12
0.212.520 62 46 / 513 65 18
Faks: 0.212.526 80 11

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitanlar.com.tr

Alacakaranlık çölden usulca yayılarak kum tepelerini mora boyarken kadifeden yapılmış kalın bir pelerin gibi bütün sesleri boğdu. Bu yüzden akşam artık sessiz ve sakindi.

Karı koca kum tepesinde durmuş vadiye ve onun etrafını sarmış olan küçük köylere bakıyorlardı. Binalar beyaz, damları da dümdüzdü. Hurma ağaçlarıysa hepsinden yüksekti. Camiyle Koptik Hıristiyan Kilisesinin dışında. Bu inanç kaleleri gölün iki yanından birbirlerine bakıyorlardı.

Gölün suları yavaş yavaş kararırken bir kaz sürüsü hızla kanat çırparak alçaldı. Sazlarla kaplı kıyının yakınında suları şıpırdatarak, hafifçe köpürdeterek göle indi.

Tepedeki adamla kadın birbirlerinden çok farklıydılar. Erkek uzun boyluydu ama omuzları hafifçe çökmüştü. Güneşin son ışıkları gümüşümsü saçlarını yaldızlıyordu. Kadınsa gençti. Otuz bir, otuz iki yaşlarında görünüyordu. İnce, canlı ve hayat doluydu. Gür, kıvırcık saçlarını ensesinde deri bir bantla bağlamıştı.

«Artık aşağıya inmenin zamanı geldi. Alia bekliyordun» Duraid kadına sevgiyle gülümsedi. Royan onun ikinci karısıydı.

Adam ilk karısı öldüğü zaman onun güneş ışıklarını da beraberinde alıp götürdüğünü sanmıştı. Yaşamında böyle son bir mutluluk devresi olacağı hiç aklına gelmemişti. Ama şimdi Royan ve çalışmaları vardı. Mutlu ve rahattı.

Royan birdenbire onun yanından uzaklaşarak, saçındaki bandı çekip çıkardı. Başını sallarken siyah gür saçları uçuşuyordu. Genç kadın bir kahkaha attı. Hoş bir sesti bu. Sonra kum tepeciğinin kaygan yamacından inmeye başladı.

Koşarken uzun eteği bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Royan'ın koyu esmer bacakları biçimliydi. Genç kadın yamacın ortalarına kadar dengesini korumayı başardı. Sonra yerçekimi onu yendi ve o da yuvarlandı.

Duraid tepenin doruğundan ona hoşgörüyle gülümsedi. Royan bazen hâlâ çocukmuş gibi davranıyordu. Bazen de ciddi ve kararlı bir kadın gibi. Adam hangisini tercih ettiğini bilmiyordu. Ama karısını bu iki haliyle de seviyordu. Royan yuvarlana yuvarlana tepenin eteğine indi ve orada durdu. Doğrulup oturdu. Hâlâ gülüyor, saçlarını sallayarak kumları temizlemeye çalışıyordu.

Kocasına, «Sıra sende,» diye seslendi. Duraid karısının peşinden ağır ağır indi. Yaşı ilerlediği için bedeni o kadar esnek değildi. Adam aşağıya ininceye kadar dengesini kaybetmedi. Sonra karısını ayağa, kaldırdı. Çok istemesine rağmen Royan'ı öpmedi. Araplar herkesin önünde sevgilerini gösteremezlerdi. Hatta çok sevdikleri karılarına bile.

Karı koca köye doğru gitmeden önce Royan üstünü başını düzeltti, saçlarını da tekrar bağladı. Birlikte vahanın sazlarının yanından ilerleyerek, sulama kanallarını aşan derme çatma köprülerden geçtiler. O sırada tarlalardan dönen köylüler Duraid'i büyük bir saygıyla selamladılar.

«Selamünaleyküm, doktor. Huzur sizinle olsun.» Onlar bütün bilgili insanlara saygı gösterirlerdi. Ama yıllar boyunca kendilerine ve ailelerine yaptığı iyilikler nedeniyle Duraid'e daha da büyük bir saygıları vardı. Çoğu, Duraid'den önce onun babasının yanında çalışmıştı. Hemen hepsi Müslüman, o ise Hıristiyan'dı. Ama buna aldırmıyorlardı.

Villaya vardıkları zaman kâhya kadın Alia onları somurtkan bir tavırla, söylenerek karşıladı. «Geç kaldınız. Her zaman gecikiyorsunuz zaten. Neden diğer insanlar gibi her şeyi saatinde yapmıyorsunuz? Mevkiimizi korumak zorundayız.»

Duraid şefkatle ona takıldı. «İhtiyar ana, sen her zaman haklısın. Sen olmasaydın bize kim bakardı?» Alia'yı gönderdi.

Kadın Duraid'e olan sevgi ve ilgisini belli etmemek için kaşlarını çatmıştı.

Karı koca terasta o basit yemeklerini yediler: hurma, zeytin, mayasız ekmek ve keçi peyniri. Yemek sona erdiğinde iyice kararan havaya rağmen çöl yıldızlarının her biri ışıltılı mum gibiydi.

«Royan, çiçeğim.» Duraid masanın üzerinden uzanıp karısının eline dokundu. «Çalışma zamanı geldi.» Masadan kalkarak karısını çalışma odasına götürdü. Bu odanın kapıları terasa açılıyordu.

Royan Al Simma doğruca dipteki duvarın önüne konmuş olan büyük kasaya gitti ve şifreyi çevirdi. Kasa, Duraid'in yaşamı boyunca topladığı eski kitaplarla parşömenler, antika heykeller, biblolar ve gömü eşyalarıyla dolu bu odaya hiç uymuyordu.

Royan kasanın ağır çelik kapağını açtıktan sonra bir an öylece durdu. Bu yüzyıllar öncesinden kalma şeye her bakışında adeta huşu duyuyordu. Aradan sadece kısa birkaç saat geçmiş olsa bile.

Genç kadın, «Yedinci Papirüs,» diye fısıldayarak ona dokunmak için bütün cesaretini topladı. Bu hemen hemen dört bin yıllıktı. Tarihe ayak uyduramayan bir dâhi tarafından yazılmıştı. Yüzyıllar önce toz olmuş biri tarafından. Ama Royan onu kocası kadar iyi tanıyor ve bu dâhiye saygı duyuyordu. Onun sözleri ölümsüzdü. Adam mezarının ötesinden, cennet bahçelerinden ve bütün kalbiyle inandığı Osis, İsiris ve Horus'un oluşturduğu büyük üçlünün huzurundan kadınla açık açık konuşuyordu. Royan da onun gibi bütün kalbiyle daha yeni bir üçlüye inanıyordu.

Genç kadın papirüsü Duraid'in başına geçtiği masaya götürdü. Kocası çalışmaya başlamıştı bile. Kadın, papirüsü önüne, masaya koyarken o da başını kaldırarak karısına baktı. Royan bir an onun gözlerinde de kendisini etkileyen o mistik ruh halini gördü. Duraid gerekli olmadığı zaman bile papirüsün masasına konmasını istiyordu. Çalışması için fotoğraflar ve mikrofilm vardı. Ama sanki onları incelerken o binlerce yıl önce yaşamış olan yazarın görünmeyen varlığının yanında olmasını istiyordu.

Duraid sonra kendini toparladı ve soğukkanlı bir bilim adamına dönüştü. «Senin gözlerin benimkilerden keskin, çiçeğim. Şu harfe ne diyorsun?»

Royan kocasının omzunun üzerinden eğilip papirüste işaret ettiği hiyeroglifi inceledi. Bir süre onun ne olduğunu çıkarmaya çalıştı. Sonra büyüteci Duraid'in elinden alarak şekle tekrar baktı.

«Galiba Taita bize eziyet etmek için bir şifre daha uydurmuş.» Royan binlerce yıl önce ölen yazardan, sanki çok sevdikleri ama onları bazen öfkelendiren, oyunlar oynayan, yaşayan, soluk alan bir dostmuş gibi söz ediyordu.

Duraid memnun memnun, «Eh, demek ki bunu çözmemiz gerekecek,» dedi. Yaşamını adadığı bu çalışmayı çok seviyordu.

Karı koca gece hava serinleyinceye kadar çalıştılar. En iyi çalışmalarını bu saatlerde yapıyorlardı. Bazen Arapça, bazen İngilizce konuşuyorlardı. Onlar için bu iki dil, bir tek dil gibiydi. Daha ender olarak Fransızcayı seçiyorlardı. Bu ikisinin de bildikleri üçüncü dildi. Karı koca, 'kendi Mısır'larından' uzaklarda İngiltere ve Amerika'da öğrenim görmüşlerdi. Royan, Taita'nın parşömenlerde kullandığı, 'kendi Mısırım' deyimine bayılıyordu.

Eski çağlarda yaşamış olan bu Mısırlıyla sanki aralarında bir bağ vardı. Sonuçta, o Taita'nın soyundan gelmiş sayılırdı.

Bir Koptik[1] Hıristiyan'dı. Mısır'ı çok sonradan ele geçiren Araplardan değildi. Onlar ülkeyi on dört yüz yıl kadar önce zapt etmişlerdi. Araplar, onun "kendi Mısır'ına' yeni gelmiş kimseler sayılırlardı. Oysa kendi sülalesi firavunlar ve büyük piramitlere kadar uzanıyordu.

Royan saat onda ikisi için sobada kahve yaptı. Alia köydeki ailesinin yanına gitmeden önce odun kömürü kullanılan sobayı yakmıştı. Karı koca yarıya kadar telve dolu incecik fincanlardan tatlı ve koyu kahveyi içtiler. Kahveyi yudumlarken iki eski dost gibi konuşuyorlardı.

Royan için ilişkilerinin anlamı buydu. Eski dostlar. Genç kadın İngiltere'de arkeoloji konusunda doktorasını yapıp Mısır'a döndüğünden ve eski eserler bölümünde iş bulduğundan beri tanıyordu Duraid'i. Adam bölümün başkanıydı.

Duraid, Soylular Vadisindeki Kraliçe Lostris'in mezarını açtığı zaman Royan ona asistanlık etmişti.

Mezar M.Ö. 1780 yıllarından kalmaydı.

Genç kadın, mezarın eski çağlarda soyulduğunu ve hazinelerinin yağmalandığını öğrendiklerinde adamın düş kırıklığını da paylaşmıştı. Mezarda sadece duvarları ve tavanı kaplayan şahane panolar vardı.

Royan bir zamanlar lahdin üzerinde durduğu kaidenin gerisindeki duvarın üzerinde çalışıp, resimlerin fotoğrafını çekerken, sıvanın bir bölümü düşmüş ve ortaya bir oyuk çıkmıştı. Burada mermerden yapılmış on kavanoz vardı. Ve her kavanozda da bir papirüs. Onları kraliçenin esiri Tarta yazmış ve kavanozlara koymuştu.

O zamandan beri Duraid'le Royan'ın yaşamlarının merkezini bu papirüs parçaları oluşturmuştu sanki. Belgeler biraz zarar görmüş ve bozulmuşlardı. Ama neredeyse dört bin yıl önce yazılmış olmalarına rağmen genelde şaşılacak kadar sağlam sayılırlardı.

Ne ilginç bir hikâye vardı bu papirüslerde! O sırada Mısırlıların henüz bilmediği at ve arabalarla hücum eden üstün bir düşmanın saldırısına uğrayan insanlar. Hiksos sürülerinin ezdiği Nil sakinleri kaçmak zorunda kalmışlardı. Mezarını buldukları Kraliçe Lostris'in yönetiminde, dev nehrin kıyılarından hemen hemen Nil'in Etiyopya'nın dağlık bölgesindeki kaynağına kadar gitmişlerdi. Lostris o korkunç görünüşlü dağların arasında, kocası Firavun Mamose'un mumyası için bir mezar yaptırmıştı. Firavun, Hiksoslarla girişilen bir çarpışma sırasında ölmüştü.

Kraliçe Lostris çok daha sonra halkını kuzeye, bu 'kendi Mısır'ına' götürmüştü. Artık onların da atları ve savaş arabaları vardı. Afrika'nın ıssız bölgelerinde dayanıklı birer cengâvere dönüşmüşlerdi. Dev nehrin çağlayanlarından hızla inerek Hiksoslar denilen işgalcilere meydan okumuşlardı. Sonunda Hiksosları yenmiş, Yukarı ve Aşağı Mısır'ın çifte tacını düşmanın elinden almışlardı.

Bu hikâye Royan'ın benliğinin her zerresini etkiliyordu. Yaşlı esirin papirüse yazdığı hiyeroglifleri çözerlerken genç kadın bundan çok etkilenmişti.

Hiyerogliflerin sırrını çözmek yıllarını almıştı. Kahire Müzesindeki günlük işlerinden sonra geceleri bu vahadaki villada çalışmışlardı. Ama sonunda on papirüs de okunmuştu. Yedincisi dışında hepsi. Bir bilmeceye benzeyen tek belge de oydu. Yazar gizli bir şifre kullanmış, türlü imalarda bulunmuştu. Bunlar öyle anlaşılmaz şeylerdi ki, bunca yıl sonra çözülmeleri imkânsızdı. Taita, Duraid'in ve Royan'ın çalıştıkları yıllar boyunca inceledikleri belgelerin hiçbirinde görmedikleri bazı simgeler kullanmıştı. İkisi de Taita'nın papirüsleri sevgili kraliçesinden başkasının okumasını istemediğini anlıyorlardı. Bu, esirin mezarın ötesindeki yere götürmesi için kraliçeye verdiği son armağandı.

Karı koca bütün ustalıklarını, hayal güçlerini ve zekâlarını kullanarak çabalamışlardı. Neyse ki artık işin sonuna yaklaşıyorlardı. Çeviride hâlâ pek çok boşluk yardı. Bazı yerlerde de gerçek anlamı yakalayıp yakalayamadıklarından emin değillerdi. Ama artık yazılan sıraya dizmiş, yani iskeleti oluşturmuşlardı. Şimdi onun nasıl bir varlığa ait olduğunu tahmin edebiliyorlardı.

Duraid şimdi kahvesini yudumlayarak çoğu zaman yaptığı gibi başını salladı. «Bu beni korkutuyor, yani sorumluluk...

Elde ettiğimiz bilgiyi ne yapacağız? Kötü niyetli kişilerin eline geçerse...» Konuşmasını sürdürmeden önce kahvesinden bir yudum alıp içini çekti. «Onları uygun kimselere götürsek bile, bu binlerce yıllık bilgiye inanırlar mı?»

Royan sesinde hafif bir öfkeyle, «Bunu başkalarına neden açıklıyoruz ki?» diye sordu. «Niçin yerine getirilmesi gereken şeyi biz yapmıyoruz?» Böyle zamanlarda aralarındaki fark iyice belirginleşiyordu. Duraid'inki yaşın neden olduğu ihtiyattı. Royan'ınki ise gençliğin aceleciliği.

Duraid, «Anlamıyorsun...» dedi. Royan kocasının bu sözleri her söyleyişinde sinirleniyordu. Yani

Arapların, tümüyle erkeklere özgü bir dünyada kadınlarına yaptıkları gibi davrandığı zaman. Royan kadınların kendilerine eşit davranılmasını istedikleri ve bunu elde ettikleri diğer dünyayı tanımıştı. O, bu iki dünya arasında kalmış bir insandı.

Batı dünyasıyla Arap dünyasının arasına sıkışmıştı.

Royan'ın annesi İngiliz'di. İkinci Dünya Savaşından sonraki sıkıntılı yıllarda Kahire'deki Britanya Elçiliğinde çalışmıştı.

Albay Nasılın maiyetinden olan genç bir Mısırlı subayla tanışıp evlenmişti. Bu yürümeyecek bir evlilikti ve annesi Royan'ın yetişme çağına kadar zorlukla dayanmıştı.

Royan'ın annesi kızını dünyaya getirmek için İngiltere'ye, doğduğu yer olan York'a dönmekte ısrar etmişti. Çocuğunun İngiliz uyruklu olmasını istiyordu. Daha sonra da boşanmışlardı. Royan yine annesinin ısrarı üzerine İngiltere'deki bir okula gönderilmişti. Ama bütün tatillerini Kahire'de, babasının yanında geçirmişti. Babası son derece başarılı olmuş ve Mübarek'in hükümetinde bakanlığa getirilmişti. Royan babasını çok sevdiği için, kendisinin İngiliz'den çok Mısırlı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Royan'ın Duraid Al Simma'yla evlenmesini de yine babası ayarlamıştı. Ölümünden önce kızı için en son bunu yapmıştı.

Royan babasının o sırada ölümün eşiğinde olduğunu bildiği için ona karşı çıkmak istememişti. Bütün o modern eğitimi evlenmenin ailelerce kararlaştırılmasıyla ilgili eski Kopt geleneklerine karşı koymasını söylüyordu. Gelgelelim yetiştirilme tarzı, ailesi ve kilisesi bunu engelliyordu. Royan bu nedenle boyun eğmişti.

Duraid'le yaptığı evlilik korktuğu gibi çekilmez olmamıştı. Hatta Royan romantik aşkın ne olduğunu bilmeseydi, bu evliliği doyum sağlayan, rahat bir birliktelik olduğunu varsayacaktı. Ancak üniversitedeyken David'le ilişkisi olmuştu.

Genç adam onu adeta büyüleyip sarhoş etmişti. Sonunda David annesiyle babasının istediği sarışın, tipik bir İngiliz kızıyla evlenmek için Royan'ı bırakmış, kız da çok ıstırap çekmişti.

Royan, Duraid'den hoşlanıyor, ona saygı duyuyordu. Ne var ki, bazen gece yanında kendisininki kadar genç ve taze bir vücudu hissetme isteğiyle yanıyordu.

Duraid hâlâ konuşuyordu ve Royan onu dinlememişti. Genç kadın dikkatini tekrar kocasına verdi. «Bakanla tekrar konuştum ama onun bana inandığını sanmıyorum. Yanılmıyorsam Nahoot onu biraz kaçık olduğuma inandırmış.»

Üzüntüyle gülümsedi. Nahoot Guddabi nüfuzlu dostları olan, hırslı yardımcısıydı. «Her neyse. Bakan resmi fon verilemeyeceğini, dışarıdan destek aramamı söyledi. Bu nedenle, bize mali yardım sağlayacak kimselerin listesini tekrar inceledim. Bazı isimleri aradan çıkardım. Geride dört aday kaldı. Tabii Getty Müzesi de var. Ama kişisel ilişki kurulamayan o büyük müesseselerle çalışmak hiçbir zaman hoşuma gitmedi. Bir tek insana karşı sorumlu olmayı tercih ederim. O zaman daha kolay karar verirsin.» Bunların hiçbiri. Royan'ın bilmediği şeyler değildi. Ancak yine de kadın saygıyla kocasını dinledi.

«Tabii Herr von Schiller de var. Adam zengin ve konu onu ilgilendiriyor. Ama kendisini tamamıyla güvenecek kadar iyi tanımıyorum.» Duraid sustu. Royan bu sözleri sık sık dinlemişti. Kocasının neler söyleyeceğini biliyordu.

Ancak bu kez ondan önce davrandı. «Ya şu Amerikalı? O ünlü bir koleksiyoncu.»

«Peter Walsh'la birlikte çalışmak zor. Eşya toplama hırsı onun vicdansızca davranmasına neden olabiliyor. Walsh bazen beni korkutuyor.»

Genç kadın, «Eee, geriye kim kaldı?» diye sordu.

Adam bir şey söylemedi. Çünkü ikisi de bu sorunun cevabını biliyorlardı. Duraid çalışma masasını

dolduran malzemeye döndü.

«Ne kadar da masumca gözüküyor. Sanki sıradan bir şey. Rulo halinde eski bir papirüs, fotoğraflar ve not defterleri. Bir bilgisayar kâğıdı. Bütün bunların olmayacak birinin eline geçtiği takdirde ne büyük bir tehlike yaratacaklarına inanmak zor.» Adam yine içini çekti. «Elimizdekilerin hem tehlikeli, hem de öldürücü şeyler olduklarını söyleyebiliriz.» Sonra birdenbire güldü. «Benimki de kuruntu. Belki geç olduğu için böyle konuşuyorum. İşimize dönelim mi? Taita denilen o yaşlı tilkinin bizim için hazırladığı bilmeceleri çözdükten ve çeviriyi tamamladıktan sonra bu sorunları düşünüp endişeleniriz.» Önündeki fotoğraf destesinden en üstte duran, papirüsün orta bölümünün resmini aldı. «Papirüsün bu kısmının zarar görmüş olması büyük şanssızlık.» Gözlüğünü takarak okumaya başladı.

«Hapi'nin olduğu yere çıkan merdivende pek çok basamak var. Büyük zorlukla ikinci basamağa eriştik. Ve daha fazla ileriye gidemedik. Çünkü burada prense ilahi bir açıklama yapıldı. Ölmüş olan babası firavunların, prensi rüyasında ziyaret etti ve ona emrini açıkladı. 'Çok uzun bir yolculuk yaptım ve yoruldum. Ben sonsuza kadar burada dinleneceğim.'» Duraid gözlüğünü çıkarıp Royan'a baktı. «'İkinci basamak». Hiç olmazsa bu tarif çok kesin. Taita bu kez olsun dolambaçlı bir yol seçmemiş.»

Royan, «Uydu fotoğrafına tekrar bakalım,» diye önererek parlak resmi önüne çekti. Duraid masanın yanından dolaşarak onun arkasında durdu. «Bence onları uçurumda durduracak doğal engel, bir dizi çağlayandı. En mantıklısı bu. İkinci bir çağlayan varsa o zaman şu noktadaydılar... Royan parmağını resimde iki yandaki dimdik kara dağların arasından bir yılan gibi kıvrıla büküle akan nehrin üzerine koydu.

Ama sonra konuyu unutarak başını kaldırdı, «Dinle.» Sesi değişmiş, telaş yüzünden sertleşmişti.

«Ne var?» Duraid de başını kaldırmıştı.

Genç kadın, «Köpek» diye cevap verdi.

Adam başını salladı. «O kahrolasıca kırma sokak köpeği! Her zaman uluyup havlayarak geceyi korkunç bir hale sokuyor. Kendi kendime onu atacağıma söz verdim.»

Aynı anda ışıklar söndü.

Kan koca karanlıkta hayretle donup kaldılar. Hurmalığın gerisindeki eski dizel jeneratörün yumuşak gümbürtüsü kesilmişti. Bu ses vadiye özgü gecenin bir parçasıydı. Onu ancak kesildiği zaman fark edebiliyorlardı.

İkisinin de gözleri teras kapılarından süzülen yıldızların ışığına alışmıştı. Duraid odada ilerleyerek kapının yanındaki raftan gaz lambasını aldı. Bu oraya bu türden acil durumlar için konmuştu. Adam lambayı yakıp Royan'a komik bir bıkkınlıkla baktı.

«Aşağıya inmem gerekiyor...»

Genç kadın onun sözünü kesti. «Duraid! Köpek!»

Adam bir an dinledi. Sonra da yüzünde hafif bir endişe belirdi. Köpek, karanlık gecede susmuştu. «Korkulacak bir şey olmadığından eminim.» Kapıya doğru gitti. Royan nedense garip bir hisle ona seslendi.

«Duraid! Dikkatli ol!» Adam bu uyarıyı önemsemiyormuş gibi omzunu silkti ve sonra da terasa çıktı.

Royan bir an bir gölge farketti. Bunun çölden esen rüzgârda dalgalanan sarmaşığın gölgesi olduğunu sandı. Ama sonra bir adamın taş döşeli terası hızla ve sessizce aştığını gördü. Terasın ortasında içinde balık bulunan havuzun yanından dolaşan Duraid'e arkadan sokuldu. Royan haykırarak kocasını uyardı. «Duraid!» Adam hızla dönüp lambayı iyice yukarı kaldırdı.

«Sen de kimsin?» diye bağırdı Duraid. «Burada ne işin var?»

Yabancı usulca ona sokulurken uzun geleneksel 'dishdasha' entarisi bacaklarının etrafında uçuştu.

Adamın kafasında beyaz 'ghutrah' başörtüsü vardı. Duraid lambanın ışığında, onun örtünün köşesini yüzünü göstermemek için aşağıya doğru çekmiş olduğunu farketti.

Yabancının arkası Royan'a dönüktü. Bu yüzden kadın saldırganın sağ elindeki bıçağı göremiyordu. Ama davetsiz konuğun yukarıya, Duraid'in karnına doğru yaptığı hareketin ne anlama geldiğini anladı. Duraid acıyla inleyerek iki büklüm oldu. Saldırgan bıçağı onun vücudundan çıkardı ve sonra tekrar sapladı.Arkeolog o arada lambayı atıp düşmanının bıçaklı eline sarıldı.

Yere düşen lambanın yağı akıyor, alevi daha da parlaklaşıyordu. Bu arada iki adam karanlıkta boğuşmaktaydılar. Ancak Royan yine de kocasının beyaz gömleğinin önüne yayılan koyu renk lekeyi farketmişti.

Duraid ona, «Kaç!» diye haykırdı. «Git! Yardım getir! Onu tutamıyorum!» Royan'ın tanıdığı Duraid nazik bir insandı.

Kitaplarla ilgilenen, bilgili, uysal biri. Saldırganla başa çıkması imkânsızdı. «Lütfen git! Kendini kurtar, çiçeğim!» Royan kocasının sesinden gücünün tükenmek üzere olduğunu anladı. Ama çaresizce hâlâ düşmanının bıçaklı elini tutuyordu.

Royan bu son yaşamsal saniyelerde şok ve kararsızlık yüzünden felce uğramıştı. Ancak şimdi bunun etkisinden kurtularak kapıya doğru koştu. Yaşadığı dehşet ve Duraid'e yardım getirmesi gerektiğini bilmek ona güç verdi. Bir kedi hızıyla terası aştı. Kocası bu arada düşmanın onun önünü kesmesine engel olmaya çalışıyordu.

Royan alçak duvarı aşıp hurmalığa girdi. Az kalsın ikinci düşmanın kollarına düşüyordu. Elini uzatmış olan adam yüzünü tırmalarken genç kadın haykırarak yan döndü. Neredeyse saldırganın elinden kurtulacaktı. Ama adam onu ince pamuklu bluzundan yakaladı.

Royan bu kez saldırganın elindeki bıçağı gördü. Yıldızların ışığında gümüş gibi parlayan uzun bıçağı. Bu yüzden yeniden çabaladı. Pamuklu kumaşın yırtılmasıyla Royan da kurtuldu. Ne var ki, bıçaktan kaçabilecek kadar hızlı davranamadı.

Bıçağın kolunun yukarısını çizdiğini hissetti. Paniğin ve sağlıklı genç vücudunun verdiği güçle düşmanına tekmeyi indirdi. Ayağı adamın belinin aşağısındaki yumuşak yere çarparken, dizi ve bileği titredi. Saldırgan haykırarak dizüstü düştü.

Royan hurmalıkta hızla koşmaya başladı. Önce gayesizce, belirli bir yön seçmeden koştu. Bütün istediği bacaklarının gücünün yetebildiği kadar bu adamlardan uzaklaşmaktı. Sonra yavaş yavaş kapıldığı paniği kontrol altına aldı.

Arkasına baktı, peşinde kimse yoktu. Genç kadın gölün kıyısına vardığında zaman gücünün tükenmemesi için yavaşladı.

Ve o zaman ılık kanının kolundan aşağıya akarak parmaklarının ucundan damladığını farketti.

Durup hurmalardan birinin sert gövdesine yaslandı. Parçalanmış bluzundan bir şerit yırtarak telaşla kolunu sardı. Şok ve panik yüzünden öyle titriyordu ki, sağlam eliyle bile bu işi zor başardı. Uydurma sargısını sol eli ve dişleriyle bağladı.

Kan akışı bu sayede biraz yavaşladı.

Royan ne tarafa doğru koşması gerektiğini bilmiyordu. Sonra en yakındaki sulama kanalının öbür yanındaki kulübenin penceresinde ışık olduğunu gördü. Alia'nın eviydi bu. Royan hurma ağacına dayanmaktan vazgeçerek doğruldu ve kulübeye doğru gitti. Daha yüz adım atmadan birinin arkasındaki hurmalıktan seslendiğini duydu. Adam Arapça konuşuyordu. «Yusuf, kadın o tarafa geldi mi?»

Royan'ın hemen önündeki karanlıkta bir elfeneri yandı. Ve başka biri, «Hayır, ben onu görmedim,» diye cevap verdi.

Royan birkaç saniye daha koşsaydı, adamın eline düşecekti! Çömelerek çaresizce etrafına bakındı.

Şimdi arkasındaki hurmalıktan fenerli biri daha geliyordu. Adam, genç kadının saptığı yolu izlemekteydi. O herhalde Royan'ın tekmelediği saldırgandı. Ama genç kadın ışığın hızla yaklaşmasından adamın kendini toparlamış olduğunu anlıyordu. Düşmanı şimdi yine rahatlıkla ve hızla hareket edebilmekteydi.

Royan'ın ilerlemesi de, gerilemesi de imkânsızdı. Bu nedenle gölün kenarından yürümeye başladı. Yol o taraftaydı. Geç vakit oradan geçen bir taşıtla karşılaşabilirdi. Burası taşlık bir yer olduğundan Royan dengesini kaybedip düştü. Dizleri yara bere içinde kaldı. Ama yine ayağa fırlayıp yoluna devam etti. İkinci kez sendelediği zaman uzattığı sol eli, portakal büyüklüğünde yuvarlak ve düzgün bir taşa geldi. Royan tekrar yoluna devam ederken taşı da aldı. Bu, onu biraz rahatlatacak bir silah sayılabilirdi.

Yaralı kolu sızlamaya başlıyordu. Duraid için duyduğu endişe yüzünden hızla koşmaktaydı. Darbelerin yönünü ve gücünü fark ettiğinden, kocasının kötü yaralandığını biliyordu. Yardım bulmalıydı. Arkada fenerli adamlar hurmalığı tarıyorlardı. Onlardan fazla uzaklaşması imkânsızdı. Adamlar aradaki mesafeyi kapatırken, Royan birbirlerine seslendiklerini duyuyordu.

Kadın sonunda yola ulaştı. Rahatladığı için hafifçe inleyerek drenaj hendeğinden uçuk renkli çakıl döşeli yola çıktı.

Bacakları öylesine titriyordu ki, kadının ağırlığını zorlukla taşıyorlardı.

Royan köye doğru döndü. Daha ilk viraja erişmeden bir çift farın ona doğru geldiğini gördü. Işıklar palmiye ağaçlarının arasında görünüp kayboluyordu.

Royan, Arapça, «Bana yardım edin.» diye haykırdı. «Lütfen bana yardım edin!»

Araba virajdan çıktı. Genç kadın, farlar gözlerini kamaştırmadan önce arabanın küçük, koyu renkli bir Rat olduğunu farketti. Yolun ortasında dikilerek şoförü durdurmak için ellerini salladı. Farlar onu sanki bir sahnedeymiş gibi aydınlatıyordu.

Araba kadının önünde durdu. Royan şoförün bulunduğu tarafa koşup kapının tokmağını çekiştirdi. «Lütfen! Bana yardım etmelisiniz.»

Şoför kapıyı içeriden açtı. Sonra onu öyle bir hızla itti ki, Royan dengesini kaybederek sendeledi. Şoför yola fırlayıp onu yaralı kolunun bileğinden yakaladı. Kadını arabaya sürükleyerek arka kapıyı açtı..

Karanlık hurmalığa doğru, «Yusuf! Bacheet!» diye seslendi. «Onu yakaladım!» Royan öbür adamların bağırarak cevap verdiklerini duydu. Şimdi elfenerlerinin ışığı hızla onlara doğru dönmüştü. Şoför, başını aşağıya doğru itiyor ve onu arabanın arkasına sokmaya çalışıyordu. Royan aynı anda taşın hâlâ sağlam elinde olduğunu farketti. Hafifçe dönerek ayaklarını yere sıkıca bastı. Ve taşı iyice kavrayıp yumruğunu adamın başının yanına indirdi. Taş düşmanının şakağına geldi. Adam hiç ses çıkaramadan çakılların üzerine yığılarak hareketsiz kaldı.

Royan taşı atıp yoldan hızla aşağıya inmeye başladı. Sonra farların aydınlattığı yerde koştuğunu farketti. Işık yaptığı her hareketin görülmesine neden oluyordu. Hurmalıktaki iki adam tekrar bağırdılar ve gerideki çakıllı yola çıktılar.

Royan omzunun üzerinden baktı. Düşmanları hızla yaklaşıyorlardı. Genç kadın yaşamak için tek şansı olduğunu anladı.

Yoldan ayrılıp karanlığa dalmalıydı. Dönerek yolun kenarından indi. Ve kendini göl de buldu. Sular beline kadar geliyordu.

Karanlık ve karmaşa yüzünden yönünü şaşırmıştı. Yolun suyun kenarından geçtiği yere kadar gelmiş olduğunu anlıyordu. Artık tekrar yola tırmanacak zamanı yoktu. Ayrıca ileride sık papirüs ve saz kümeleri vardı. Onların arasına saklanabilirdi.

Royan suda ilerlemeye başlarken gölün dibi dik bir meyil yaptığı için sonunda yüzmek zorunda

kaldı. Beceriksizce kurbağalama yüzmeye çabalıyor, eteği ve yaralı kolu bunu zorlaştırıyordu. Ancak yavaşça, ağır ağır hareket ettiği için suyun yüzeyinde dalgalanma olmuyordu. Adamlar yolun onun suya indiği noktasına eriştikleri sırada, Royan da sık bir saz kümesine varmıştı.

Kadın usulca onların arasına girerek kendini suya bıraktı. Su burnuna kadar gelmeden önce ayakları gölün dibindeki yumuşak çamura değdi. Orada sessizce durdu. Sadece başı suyun dışındaydı. Yola değil, diğer tarafa doğru bakıyordu.

Siyah saçlarının fenerlerin etrafı araştıran ışıklarını yansıtmayacağını biliyordu.

Su kulaklarına kadar geliyorsa da yoldaki iki adamın heyecanlı seslerini duyabiliyordu. Fenerleri aşağıya, suya doğru çevirmişlerdi. Sazlığı araştırıp onu bulmaya çalışıyorlardı. Bir an bir fenerin ışığı kadının kafasını buldu. Royan dalmak için derin bir soluk aldı. Ama sonra ışık kaydı ve kadın da kendisini henüz görmemiş olduklarını anladı.

Işığın üzerine gelmesine rağmen onu görmemiş olmaları Royan'ı cesaretlendirmişti. Tek kulağı suyun yüzeyine çıkıncaya kadar başını kaldırdı. Şimdi adamların sözlerini seçebiliyordu. Arapça konuşuyorlardı. Royan, Bacheet adlı adamın sesini tanıdı. Anlaşılan grubun lideri oydu. Çünkü o emirler verip duruyordu.

«Suya in, Yusuf. O kaltağı buraya getir.»

Royan, Yusuf'un dik yamaçtan kayarak indiğini duydu. Sonra da suyun şıpırtısını.

Bacheet, «Daha ileriye git,» diye emretti. «Şu sazların bulunduğu yere. Işığı o tarafa doğru tutuyorum.»

«Orası çok derin. Yüzemediğimi biliyorsun. Sular başımı aşacak.»

«İşte! Tam önünde! O sazların arasında. Kadının kafasını görebiliyorum.» Bacheet, Yusuf'a cesaret vermeye çalışıyordu. Royan kendisini gördüklerini sanıp korktu. Ve mümkün olduğu kadar suyun dibine çökmeye çalıştı.

Yusuf suları şakırdatarak kadının saklandığı yere doğru geldi. Sonra müthiş bir gürültü koptu. Bu Yusuf'u bile şaşırttı.

Adam olanca sesiyle, «Cinler!» diye bağırıyordu. «Tanrı beni korusun!» Aynı anda, oraya tünemiş olan ördekler suyun yüzeyinden fırlayıp kanat sesleri arasında karanlık gökyüzüne doğru yükseldiler.

Yusuf dönerek kıyıya doğru gitti. Bacheet'in tehditleri de Royan'ı aramayı sürdürmesi için yeterli olmadı.

Yola tırmanırken, «Kadın papirüs kadar önemli değil ki,» diye itiraz etti. «Papirüs yoksa para da yok. Onu daha sonra nerede bulabileceğimizi biliyoruz.»

Royan başını hafifçe çevirdi, fenerlerinin ışıklarının, farları hâlâ yanan Fiat'a doğru kaydıklarını gördü. Arabanın kapılarının çarpılarak kapatıldığını duydu. Sonra motor çalıştı ve taşıt villaya doğru hareket etli.

Royan saklandığı yerden çıkamayacak kadar sarsılmıştı, dehşet içindeydi. Düşmanların, içlerinden birini onun ortaya çıkmasını beklemesi için yolda bırakmış olmalarından korkuyordu. Ayaklarının ucunda yükselirken sular dudaklarını yaladı. Soğuktan çok, geçirdiği şok yüzünden titriyordu. Hareket bile etmeyecek, şafağın sökmesini bekleyecekti. O zaman güvende olurdu.

Ancak çok daha sonra yangının gökyüzünü aydınlattığını ve alevlerin hurma ağaçlarının arasında titreştiklerini gördüğünde kendi güvenliğini unuttu. Zorlukla gölün kıyısına gitti. Tekrar yola tırmandı. Suyun kenarında, çamurların arasında diz çöktü. Bütün vücudu titriyor, sarsılıyor, zorlukla soluk alıyordu. Kan kaybı, şok ve korkunun etkisiyle iyice bitkinleşmişti. Royan ıslak saçlarının ve gözlerine dolan göl sularının arasından alevlere baktı.

«Villa,» diye fısıldadı. «Duraid! Tanrım, lütfen! Yalvarırım! Hayır! Hayır!»

Kendini zorlayarak ayağa kalktı. Ve sendeleyerek yanan evine doğru gitti.

Araba villanın bahçe yoluna girmeden önce Bacheet hem farları söndürdü, hem de motoru stop ettirdi. Araba meyilli yoldan inerek terasın aşağısında durdu.

Üç adam da Fiat'tan inerek taş basamaklardan terasa çıktılar. Duraid hâlâ Bacheet'in onu bıraktığı yerde, havuzun yanında yatıyordu. Adamlar ona bakmadılar bile. Duraid'in yanından geçerek karanlık çalışma odasına girdiler.

Bacheet elindeki ucuz naylon çantayı masaya koydu. «Fazla zaman kaybettik. Artık hızlı hareket etmeliyiz.»

Fiat'ın şoförü, «Bütün suç Yusuf'ta,» diye itiraz etti. «O kadının kaçmasına izin verdi.»

Yusuf da ona çattı. «Yolda eline fırsat geçti ama sen de benden daha başarılı olamadın.»

Bacheet ikisine birden, «Yeter!» dedi. «Para almak istiyorsanız bundan sonra hata yapmamalısınız.»

Bacheet elfeneriyle hâlâ masada duran parşömeni aydınlattı. «İşte aradığımız o.» Bundan emindi. Çünkü bir hata yapmaması için ona rulonun fotoğrafını göstermişlerdi. «Her şeyi istiyorlar. Haritaları, fotoğrafları, çalışırken yararlandıkları kitapları, belgeleri, her şeyi. Burada hiçbir şey bırakmayın.»

İki adam eşyaları çabucak çantaya tıktılar. Bacheet çantanın fermuarını kapattı. «Şimdi sıra Doktari'de. Onu buraya getirin.»

Diğer iki adam terasa çıkarak Duraid'in üzerine eğildi. Sonra onu ayak bileklerinden kavrayıp sürükleyerek çalışma odasına soktular. Duraid'in başının arkası hafifçe kapının taş eşiğine çarptı. Taşların üzerinde kanıyla çizilen uzun çizgi, fenerlerin ışığında parlıyordu.

Bacheet emretti. «Lambayı getir.» Yusuf terasa döndü ve sönmüş lambayı Duraid'in düşürdüğü yerden aldı. Bacheet lambayı kulağına götürüp salladı.

Sonra da memnun memnun, «Dolu,» diyerek, haznenin kapağını açtı. İki yardımcısına döndü. «Çantayı arabaya götürün.»

Adamlar telaşla dışarı çıkarlarken Bacheet de lambadaki gazyağını Duraid'in gömleğiyle pantolonuna serpiştirdi. Sonra raflara doğru giderek yakıtı oradaki kitap ve dosyaların üzerine döktü.

Lambayı yere atarak dishdasha'sının altından bir kutu kibrit çıkardı. Bir kibrit çakıp alevi kitaplıktan akan gazyağına doğru tuttu. Yakıt hemen tutuştu. Alevler yukarıya doğru yükselirken kıvrılıp bükülüyor, dosyaların kenarlarını karartıyorlardı. Bacheet dönüp Duraid'in yattığı yere gitti. Bir kibrit daha çakarak adamın kan ve gazyağına bulanmış gömleğinin üzerine attı.

Duraid'in göğsünde mavi alevler dans etmeye başladı. Alevler pamuklu kumaşı ve altındaki eti yakarken renkleri değişip turuncuya döndü. Yağlı bir duman alevlerin titreşen uçlarından dönerek yükseldi.

Bacheet koşarak kapıya gitti. Terası aşıp basamaklardan indi. Fiat'ın arka kanepesine otururken şoför de motoru çalıştırdı. Bahçe yolundan indiler.

Can acısı Duraid'in kendine gelmesine neden oldu. Çektiği acının onu sürüklendiği yaşamın hemen sınırından geri getirmesi, bunun çok şiddetli olduğunu gösteriyordu.

Duraid inledi. Ayılırken ilk fark ettiği şey kendi yanan etinin kokusu oldu. Sonra da müthiş bir acı duydu. Bütün vücudu bu acının şiddetiyle sarsılıyordu. Gözlerini açarak vücuduna baktı.

Giysisi kararmıştı, dumanları tütüyordu. Bütün yaşamı boyunca canı hiç böylesine yanmamıştı. Belli belirsiz etrafında odanın alev alev yandığını farketti. Sıcak ve dumanlar dalga dalga etrafını sarıyordu. Bu yüzden kapıyı zorlukla görebildi.

Acısı öyle korkunçtu ki, adam bunun hemen sona ermesini istiyordu. Hemen ölmeli ve bu acıyı daha fazla çekmemeliydi. Sonra Royan'ı hatırladı. Kavrulmuş, kararmış dudaklarıyla karısının adını söylemeye çalıştı ama sesi çıkmadı. Ona sadece Royan'ı hatırlamak cesaret verdi. Yüzükoyun döndü.

Sıcak, o ana kadar korunan sırtını yaladı.

Duraid yüksek sesle inledi. Tekrar döndü. Böylece kapıya biraz daha yaklaşmış oldu.

Her hareketi için müthiş bir çaba sarf etmesi gerekiyor ve korkunç bir can acısıyla sarsılıyordu. Sonunda tekrar sırtüstü döndüğü zaman, serin ve taze havanın kapıdan adeta emilerek içeri girdiğini ve alevleri canlandırdığını farketti.

Ciğerlerine doldurduğu tatlı çöl havası onu kendine getirirken eşiği aşarak terasın serin taşlarına çıkabilmesi için de yeteri kadar güç verdi. Giysileri ve vücudu hâlâ yanıyordu. Kendini soğuk sulara atma umudu son bir çaba göstermesini sağladı. Duraid taşların üzerinde belkemiği kırılmış bir yılan gibi kıvrıla büküle süründü. Hâlâ kavrulmakta olan etlerinden yükselen dumanlar onu boğacak gibiydi. Bitkinlikle öksürdü. Buna rağmen azimle ilerlemeyi sürdürdü.

Havuzun taş kenarının üzerinden yuvarlanırken yanmış derileri parça parça oraya yapıştı. Adam sonra kendini havuza attı. Buharlar hışırtıyla yükselirken uçuk renkli bir bulut etrafını görmesini engelledi. Duraid de bu yüzden bir an kör olduğunu sandı. Soğuk su, derileri soyulmuş, yanmış etlerine değerken canı öyle yandı ki, neredeyse tekrar kendinden geçiyordu.

Kara bulutların arasından yeniden gerçek dünyaya döndüğünde, sular damlayan kafasını kaldırdı ve birinin bahçeden sendeleyerek terasın ucundaki basamaklardan çıktığını gördü.

Duraid bir an onun ıstırabının yarattığı bir hayalet olduğunu sandı. Ama yanan villanın alevleri gelen kişiyi aydınlattığında karısını tanıdı. Royan'ın ıslak, karışık saçları yüzüne düşmüştü. Giysisi yırtılmış, gölün sularından ıslanmış, çamur ve yosundan lekelenmişti. Sağ koluna çamurlu bir bez sanlıydı. Sargıya sızan kanı pis su yüzünden pembeleşmişti.

Royan kocasını görmedi. Terasın ortasında durup dehşetle yanan odaya baktı. Duraid orada mıydı? Biraz ilerledi. Ama sıcaklık bir duvar gibiydi: Genç kadının duraklamasına neden oldu. Aynı anda, çöken dam yüzünden oluşan sütun gibi alevler ve kıvılcımlar homurdanarak karanlık gökyüzüne doğru iyice yükseldiler. Royan koluyla yüzünü korumaya çalışarak geriledi.

Duraid ona seslenmeye çalıştı. Ne var ki, dumandan kavrulmuş boğazından hiç ses çıkmıyordu. Royan dönüp basamaklardan inmeye başladı. Adam onun yardım getirmeye gittiğini anladı. Kendini iyice zorladı ve kararmış, su toplamış dudaklarının arasından karganınkine benzeyen boğuk bir ses çıktı.

Royan hızla dönerek ona baktı. Sonra da bir çığlık attı. Duraid'in başı artık bir insan kafasına benzemiyordu. Saçları yanıp kül olmuştu. Deri parçaları yanaklarından ve çenesinden sarkıyordu. Bu kararmış maskenin aralıklarından yer yer etleri gözüküyordu. Royan kocası sanki iğrenç bir canavarmış gibi geriledi.

Duraid boğuk boğuk, «Royan,» dedi. Sesi ancak zorlukla tanınabilecek gibiydi. Adam yalvarırcasına elini karısına doğru uzattı. Royan havuza doğru koşup kocasının elini tuttu.

«Tanrı adına,» diyerek hıçkırdı. «Sana ne yaptılar?» Sonra kocasını havuzdan çıkarmaya çalışırken adamın elinin derisi avucunda kaldı. Bir tek parça halinde. Korkunç bir ameliyat eldiveni gibi. Geride çıplak, çiğ etten oluşan bir pençe vardı şimdi.

Royan havuzun kenarına diz çöktü. Kocasını kucaklamak için suya doğru eğildi. Duraid'e korkunç bir zarar vermeden onu sudan çıkaracak gücü olmadığını biliyordu. Ona sadece sarılıp teselliye çalışabilirdi. Kocasının ölmek üzere olduğunu anlıyordu. Hiç kimse böyle korkunç yaralara dayanamazdı.

Duraid'e Arapça, «Neredeyse bize yardım etmek için gelirler,» diye fısıldadı. «Birileri alevleri görmüş olmalı. Cesur ol, kocam, neredeyse yardım gelecek.»

Duraid kadının kollarında acı içinde kıvranıyor, vücudu sarsılıyordu. Öldürücü yaralan dayanılacak gibi değildi.

Konuşmaya çalışırken titriyordu. «Papirüs.» Sesi zorlukla duyuluyordu. Royan evlerini saran korkunç alevlere baktı ve başını salladı. «O yok artık... Ya çalındı ya da yandı.»

Adam, «Vazgeçme...» diye mırıldandı. «Bütün çalışmalarımız...»

Kadın, «Yok artık...» diye tekrarladı. «Belgeler olmayınca kimse bize inanmaz.»

«Hayır!» Duraid'in sesi hafif ama kesindi. «Benim için. Bu benim son...»

Kadın, «Bunu söyleme,» diye yalvardı. «İyileşeceksin.»

Adam, «Söz ver...» diye ısrar etti. «Bana söz ver!»

«Bizi destekleyecek kimse yok. Yalnızım. Bu işi yalnız başıma başaramam.»

Duraid, «Harper,» dedi. Royan kocasına doğru eğildi. Şimdi kocasının yanarak mahvolmuş dudakları kulağına değiyordu. Adam, «Harper,» diye tekrarladı. «Güçlü... çetin... zeki... bir adam...» Kadın o zaman kocasının ne demek istediğini anladı.

Harper!.. Bu, Duraid'in yaptığı listedeki dördüncü ve son kişiydi. Adamın adı sonuncu sıradaydı ama Royan aslında kocasının seçiminin bunun tam tersi olduğunu biliyordu. Nicholas QuentonHarper, ilk seçeceği insandı onun. O adamdan sık sık dostluk ve saygıyla, hatta bazen hayranlığa benzer bir tavırla söz ederdi.

«Peki ona ne söyleyeceğim? Harper beni tanımıyor ki. Onu nasıl ikna edeceğim? Yedinci Papirüs ortada yok.»

Duraid, «Ona güven,» diye fısıldadı. «Harper iyi bir insan. Ona güven... Bana söz ver.» Bu son sözleri çok etkileyiciydi.

Müthiş bir yalvarışı içeriyordu.

Royan sonra Kahire'nin dışında, Gize'deki dairelerinde bıraktıkları not defterini hatırladı. Bilgisayarına da Taita'yla ilgili bilgiyi yüklemişti. Her şeyi kaybetmiş sayılmazlardı. «Evet,» diyerek başını salladı. «Söz veriyorum, kocam. Sana söz veriyorum.»

Duraid'in mahvolmuş suratında insanca bir ifade beliremezdi. Ama adam, «Çiçeğim,» diye fısıldarken sesinde hafif bir memnuniyet vardı. Sonra başı öne düştü ye Duraid karısının kollarında öldü.

Köyden gelenler Royan'ı havuzun yanında buldular. Hâlâ diz çökmüş öylece duruyordu. Kocasını kucaklamış, ona bir şeyler fısıldıyordu. O sırada alevler de azalmaya başlamıştı. Şafağa özgü hafif ışık bile sönükleşen alevlerden daha parlaktı.

VAHADAKİ KİLİSEDE YAPILARI CENAZE törenine müzenin ve Eski Eserler Bölümünün bütün üst düzey görevlileri katıldı.

Hatta Duraid'in amiri olan Kültür ve Turizm Bakanı Atalan Abou Sin bile Kahire'den havalandırma sistemli olan resmi, siyah Mercedes'iyle geldi.

Adam Royan'ın arkasında durdu. Yeğeni Nahoot Guddabi de onun yanındaydı. Nahoot'un annesi bakanın en küçük kız kardeşiydi. Duraid bu konuda alayla, «Tabii bu da yeğeninin arkeoloji alanındaki deneyimsizlik ve bilgisizliğini, hatta beceriksiz bir yönetici olmasını bile telafi ediyor,» derdi.

Hava boğucuydu. Dışarıda sıcaklık otuz dereceden yüksekti. Koptik kilisenin loş salonu bile havasızdı.

Buhurdanlıklardan yoğun dumanlar yükseliyor, siyahlara bürünmüş rahipler o çok eski sözleri tekrarlıyorlardı. Royan neredeyse boğulacaktı. Sağ kolundaki dikişler cildini geriyor, yakıyordu. Süslü, yaldızlı mihrabın yanında duran uzun siyah tabuta her bakışında gözlerinin önünde Duraid'in kavrulmuş çıplak kafası beliriyordu. O zaman olduğu yerde sallanıyor, düşmemek için çaba harcıyordu.

Nihayet tören sona erdi. Genç kadın açık havaya ve çöl güneşine kaçabildi. Ama görevleri hâlâ

sona ermemişti. Asıl yaslı oydu ve hurmalıkların arasındaki mezara gidilirken tabutun hemen arkasındaki yerini aldı. Duraid'in akrabaları onu aile mezarlığında bekliyorlardı.

Atalan Abou Sin, Kahire'ye dönmeden önce Royan'ın elini sıkmak ve başsağlığı dilemek için yanına geldi. «Ne korkunç bir olay bu, Royan! İçişleri Bakanıyla ben, kendim konuştum. Bu zalimce olaydan sorumlu olan hayvanları yakalayacaklar. Bana inan. Müzeye dönmeden önce de lütfen istediğin kadar dinlen.»

Genç kadın, «Pazartesi günü yine büromda olacağım,» diye cevap verdi. Bakan, koyu renk kruvaze ceketinin iç cebinden bir ajanda çıkardı. Açıp programına göz attı. Sonra bir şeyler karaladı. Başını kaldırarak tekrar Royan'a baktı.

«Öyleyse öğleden sonra bakanlığa Beni görmeye gel,» dedi. «Saat dörtte.» Sonra ileride bekleyen Mercedes'e doğru gitti. Nahoot Guddabi'yse genç kadının elini sıkmak için ona yaklaştı. Guddabi'nin rengi soluktu ve siyah gözlerinin altında da kahverengi lekeler vardı. Ama uzun boylu ve zarifti. Dişleri bembeyaz, gür saçları da dalgalıydı. Takım elbisesi kusursuz görünüyordu. Hafifçe yaydığı koku, pahalı bir kolonyaya aitti. Yüzünde ciddi ve üzgün bir ifade vardı.

Royan'a, «Duraid çok iyi bir insandı,» dedi. «Ona büyük saygım vardı.» Royan bu koca yalana cevap vermeyerek sadece başını salladı, Duraid'le yardımcısı birbirlerinden hiç hoşlanmazlardı. Kocası Nahood'un Taita parşömenleri üzerinde çalışmasına hiçbir zaman izin vermemişti. Özellikle Yedinci Papirüs''ü görmesine bile razı olmamış, bu da Nahood'la aralarında büyük bir düşmanlığa neden olmuştu.

Nahood, genç kadına, «Müdür olmak için başvuracağını umarım, Royan,» deli. «Bu işe çok uygunsun.»

«Teşekkür ederim, Nahood. Çok naziksin. Henüz geleceği düşünmek için fırsat bulamadım. Ama sen de müdürlük için başvurmayacak mısın?»

Genç adam, «Tabii,» diyerek başını salladı. «Ancak bu .başkalarının da başvuramayacakları anlamına gelmiyor. Belki de işi burnumun dibinden sen kapacaksın.» Memnun memnun gülümsedi. Royan, Arap dünyasında yalnızca bir kadındı o ise bakanın yeğeni. Nahoot her şeyin kendi lehinde olduğunu biliyordu. «Dost rakipler, öyle değil mi?»

Royan kederle gülümsedi. «Hiç olmazsa dostuz. Gelecekte bulabildiğim bütün dostlara ihtiyacım olacak.»

«Pek çok arkadaşın olduğunu biliyorsun. Bölümde herkes senden hoşlanıyor, Royan.» Genç kadın, galiba bu doğru, diye düşündü. Nahoot konuşmasını nazikçe sürdürdü. «Seni arabayla Kahire'ye kadar götürebilir miyiz? Amcamın buna itiraz edeceğini sanmıyorum.»

«Teşekkür ederim, Nahoot. Ama arabam burada. Duraid'in bazı işleriyle ilgilenmek için geceyi vahada geçirmem gerekiyor.» Bu doğru değildi. Royan o akşam Gize'deki apartmana gitmeyi düşünüyordu ve kendisinin de anlayamadığı bir nedenle Nahoot'un planlarını bilmesini istemiyordu.

«O halde pazartesi günü seni müzede görürüz.»

Royan akrabaların, aile dostlarının ve yaşamları boyunca Al Simma'ların yanında çalışmış olan köylülerin elinden kurtulur kurtulmaz vahadan ayrıldı. Kendini uyuşmuş, herkesten uzaklaşmış gibi hissediyordu. Bütün bu insanların başsağlığı dilekleri ve dinsel içerik taşıyan sözleri anlamsız geliyordu ona. Hiçbiri kadını teselli etmiyordu.

Bu geç saatte bile asfalt çöl yolu kalabalıktı. Dizi dizi taşıtlar her iki yöne doğru gidiyorlardı. Çünkü ertesi gün cumaydı ve tatildi. Royan yaralı kolunu askıdan çıkardı. Yarası araba kullanmasını fazla engellemiyordu. Bu nedenle istediği gibi yoluna devam etti. Ancak, ıssız, bej renkli çölün ilerisindeki yeşil çizgiyi gördüğü sırada saat akşam beşi geçmişti. Bu yeşil çizgi Mısır'ın büyük atardamarı olan Nil kıyısındaki sulanan ve işlenen toprak şeridini belirtiyordu.

Royan başkente yaklaşırken trafik de her zamanki gibi arttı. Genç kadın Gize'deki apartman blokuna eriştiği sırada karanlık iyice bastırmıştı. Apartman hem nehre, hem de göğe doğru yükselen, taştan yapılmış dev anıtlara bakıyordu. Royan için onlar ülkesinin kalbinin ve tarihinin birer simgesiydiler.

Genç kadın, Duraid'in eski yeşil Renault'sunu binanın yeraltındaki garajına bıraktı ve asansörle en üst kata çıktı.

Daireye girdi ve sonra da kapının önünde donakaldı. Oturma odası altüst edilmişti. Hatta halılar bile kaldırılmış, duvarlardaki tablolar indirilmişti. Genç kadın sersem sersem, kırılmış eşyaların ve parçalanmış bibloların arasından geçti. Koridordan ilerlerken yatak odasına baktı. Orası da saldırıdan nasibini almıştı. Kendisinin ve Duraid'in giysileri yerlere saçılmıştı. Açık olan dolaplardan birinin kapağı parçalanarak menteşelerinden sarkmıştı. Karyola tersine çevrilmiş, çarşaflar ve örtüler etrafa fırlatılmıştı.

Royan banyodan gelen parfüm ve makyaj malzemelerinin kokusunu duyabiliyordu. Ama henüz o tarafa gidecek halde değildi. Orada neler bulacağını biliyordu. Onun yerine koridorda ilerleyerek, kocasıyla çalışma odası ve atölye olarak kullandıkları büyük salona gitti.

O karmaşada ilk fark ettiği ve üzüldüğü Duraid'in düğün hediyesi oldu. Antika bir satranç takımıydı bu. Kara kehribar ve fildişi karelerden oluşan satranç tahtası kırılarak ikiye bölünmüş, taşlar gereksiz bir şiddet ve kırıle etrafa atılmıştı.

Royan eğilip beyaz veziri aldı. Onun da kafası koparılmıştı. Kadın veziri sağlam eline alarak uykuda yürüyormuş gibi pencerenin önündeki yazı masasına gitti. Bilgisayarı parçalanmıştı. Ekranı ve çerçeveyi galiba baltayla kırmışlardı. Genç kadın bir bakışta artık bilgisayarda hiçbir bilgi olmadığını anladı. Makine tamir edilecek gibi değildi.

Royan başını eğerek disketlerini koyduğu çekmeceye baktı. Hem o, hem de masanın diğer çekmeceleri çıkarılarak yere atılmıştı. Tabii hepsi bomboştu. Disketleri, not defterlerini ve fotoğraflarını almışlardı. Royan'ın Yedinci Papirüs'le olan son bağları da koparılmıştı. Üç yıl süren çalışmalardan sonra papirüsün var olduğunu gösterecek bir tek kanıt bile kalmamıştı elinde.

Genç kadın yere çöktü. Yenilmiş ve tükenmişti. Kolu tekrar sancımaya başladı. Yaşamı boyunca kendini hiç bu kadar yalnız ve savunmasız hissetmemişti. Duraid'i böylesine çaresizce özleyeceği hiç aklına gelmemişti. Omuzları sarsılmaya başladı. Gözyaşları sanki benliğinin derinliklerindeki bir yerden yükseliyordu. Onlara engel olmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Royan da akmalarına izin verdi. Şimdi yaşamının yıkıntıları arasında oturmuş ağlıyordu. İçinde hiçbir şey kalmayıncaya kadar buna devam etti. Sonra pek çok parçanın saçılmış olduğu halının üzerine uzanarak bitkince, umutsuzca uykuya daldı.

ROYAN PAZARTESİ SABAHINA KADAR yaşamına biraz çekidüzen vermeyi başarabildi. Polis apartmana gelerek ifadesini aldı.

Genç kadın etrafı biraz toplayabildi. Hatta beyaz vezirin de kafasını yerine yapıştırdı. Apartmandan çıkıp yeşil arabaya bindiği zaman kolu eskisi kadar sızlamıyordu. Neşeli değilse bile, şimdi daha iyimserdi. Ne yapması gerektiğini kesinlikle biliyordu.

Royan müzeye vardığında önce Duraid'in bürosuna gitti. Nahoot'un kendisinden önce oraya gelmiş olduğunu görünce sinirlendi. Genç adam, Duraid'in kişisel eşyalarını toplayan iki güvenlik görevlisine nezaret ediyordu.

Royan, Nahoot'a soğuk soğuk, «Hiç olmazsa bunu yapmama izin vermeliydin,» dedi. «Böylece daha düşünceli davranmış olurdun.»

«Affedersin, Royan. Sana yardım etmek istedim.» Nahoot yine o kalınca Türk sigaralarından birini içiyordu.

Royan, Duraid'in masasına giderek sağ çekmeceyi açtı. «Kocamın günlüğü buradaydı. Ama şimdi

yok. Onu gördün mü?»

«Hayır. Çekmecede hiçbir şey yoktu. Nahoot, sözlerini tasdik etmeleri için iki güvenlik görevlisine baktı. Adamlar ayaklarını yere sürerek başlarını, «hayır,» dermiş gibi salladılar. Royan, aslında bunun önemi yok, diye düşündü.

Deftere öyle önemli denebilecek şeyler yazılmamıştı. Duraid önemli bilgilerin kaydedilmesi işini her zaman Royan'a bırakmıştı. Ve bilgilerin çoğu da kadının bilgisayarındaydı.

Royan, genç adamın gitmesi için, «Teşekkür ederim, Nahoot,» dedi. «Geri kalanını ben yaparım. Seni işinden alıkoymak istemiyorum.»

«Yardıma ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver, Royan,» Nahoot hafifçe eğilerek selam verdi ve odadan çıktı.

Royan, Duraid'in odasındaki işini çabuk bitirdi. Güvenlik görevlilerinden kocasının eşyalarıyla dolu kutuları koridorun aşağısında bulunan kendi odasına götürüp duvarın önüne dizmelerini istedi. Genç kadın öğleye kadar çalışarak kendi işlerini de tamamladı. İşi bittiğinde Ataman Abou Sin'le olan randevusuna hâlâ bir saat vardı.

Duraid'e verdiğim sözü tutacaksam, bir süre burada olamayacağım diye düşündü genç kadın. Sevdiği hazinelerle vedalaşmak için dev binanın müze bölümüne indi.

Pazartesileri kalabalık olan müzenin salonlarına grup grup turistler doluşmuşlardı. Rehberlerinin peşinden çobanı izleyen koyunlar gibi gidiyorlar, en önemli eşyaların önünde toplaşıyorlardı. Söyleyeceklerini iyice ezberlemiş olan rehberler sanki Babil Kulesindeki her dilden konuşuyorlardı.

İkinci katta Tutankhamon'un hazinelerinin bulunduğu salon öyle kalabalıktı ki, Royan orada fazla kalmadı. Yalnız çocuk firavunun altından yapılmış büyük ölüm maskesinin bulunduğu dolaba yaklaşmayı başardı. Ve her zamanki gibi, bu şahane ve heyecan verici şey soluklarının hızlanmasına, kalp atışlarının süratlenmesine neden oldu. Orada dururken iri göğüslü, terli, orta yaşlı iki kadın turist onu biraz ittiler. Royan, önemsiz ve zayıf karakterli bir kral bile mezarına mumyalanmış yüzünü örten, şahane bir maskeyle gitmiş, diye düşünüyordu. O halde ulu Ramses'ler, mezar tapınaklarında kimbilir ne haşmetle yattılar. Onların en ulusu olan II. Ramses, altmış yedi yıl krallık yapmış ve ele geçirdiği büyük ülkelerden mezarı için hazineler toplamıştı.

Royan ondan sonra yaşlı krala saygılarını sunmaya gitti. II. Ramses otuz yüz yıldan beri zayıf yüzünde dalgın ve sakin bir ifadeyle uyuyordu. Cildinin hafif mermerimsi bir pırıltısı vardı. Seyrek saçları sarıydı ve kınayla boyanmıştı. Yine kına sürülmüş elleri ince ve zarifti. Ama üzerinde sadece parçalanmış keten sargılar vardı. Mezar soyguncuları keten sargıların altındaki muskalar ve taştan oyulmuş kutsal böceklere erişebilmek için üzerini açmışlardı. Firavun neredeyse çıplaktı. Ramses, 1881'de Deir El Bahati'de bir kayanın içindeki mağarada kral mumyalarının arasında bulunduğu zaman, sadece göğsündeki parşömen parçası onun kim olduğunu açıklıyordu.

Royan, herhalde bundan alınacak ahlaki bir ders var, diye düşündü kendi kendine. Ama Ramses'in içe dokunan mumyasının önünde dururken, Duraid'le sık sık yaptıkları gibi, acaba Kâtip Taita doğruyu mu söylüyor, diye düşündü.

Gerçekten de uzaklarda, Afrika'nın vahşi dağlarının arasında başka bir büyük firavun daha mı uyuyor? Mezarına el sürülmemiş, bütün hazineleri etrafında... Bu düşünce bile genç kadının heyecanla titremesine yol açtı. Tüyleri diken diken oldu.

Royan, Arapça, «Sana söz verdim, kocam,» diye fısıldadı. «Bunu sen ve hatıran için yapacağım. Çünkü rehberlik eden sendin.»

Genç kadın ana merdivenden inerken saatine bir göz attı. Bakanla görüşmeye gitmek için on beş dakika sonra oradan ayrılması gerekiyordu. Royan bu süreyi nasıl geçireceğini de iyi biliyordu. Herkesin pek gitmediği yan salonlardan birini ziyaret edecekti. Tur rehberleri turistleri oraya ender

götürüyorlardı. Sadece Amenhotep'in heykeline giden kestirme bir yol olarak yararlanıyorlardı salondan.

Royan dar odada yerden tavana kadar yükselen, camekân dolabın önünde durdu. Buraya küçük sanat eserleri, aletler, silahlar, muskalar, kaplar konulmuştu. Bunların en yenisi M.Ö. 1100 yılında Yeni Krallığın yirminci hanedanı sırasında yapılmıştı. En eskisiyse hemen hemen beş bin yıl önce var olan Eski Krallığın karanlıklara gömülmüş çağlarından kalmıştı. Bu eşyaların katalogu gelişigüzel yapılmıştı. Eşyaların çoğunun tarifi bile yoktu.

En alt rafta, en dipte mücevherler, yüzükler ve mühürler duruyordu. Her mührün yanına onun balmumu kalıbı konulmuştu.

Royan eşyalardan birini daha iyi inceleyebilmek için diz çöktü. Mücevherlerin tam ortasındaki lapis lazuliden yapılmış küçücük mavi mühür büyük bir ustalıkla oyulmuştu. Eski Mısırlılar lapis lazuliye çok değer verirlerdi. Çünkü Mısır İmparatorluğu'nun sınırları içinde bulunan bir taş değildi bu. Balmumu kalıpta tek kanadı kırık bir şahin vardı. Royan alttaki basit yazıyı kolaylıkla okudu. «Tarta, Ulu Kraliçenin Kâtibi.»

Royan onun aynı adam olduğunu biliyordu. Çünkü Taita papirüslerde de imza olarak yine yaralı şahini kullanmıştı.

Kadın, bu mührü kim buldu acaba, diye kendi kendine sordu. Ve nerede? Belki de bir köylü onu yaşlı esir ve kâtibin kayıp mezarından çaldı. Ne yazık ki bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim.

«Taita, benimle alay mı ediyorsun? Bu çok ayrıntılı bir aldatmaca mı? Şimdi bile, mezarın neredeyse, oradan bana gülüyor musun?» Genç kadın, alnı serin cama dayanıncaya kadar eğildi. «Sen benim dostum musun, Taita? Yoksa amansız düşmanım mı?» Ayağa kalkarak eteğinin önündeki tozları silkeledi. «Bakalım, göreceğiz. Seninle bu oyunu oynayacağım. Sonunda kim kimi yenecek?» Söz veriyormuş gibi konuşmuştu.

Bakan, genç kadını ancak birkaç dakika bekletti. Sonra erkek sekreteri, Royan'ı adamın odasına götürdü. Parlak, koyu renk ipekten bir takım giymiş olan Atalan Abou Sin, masasının başında oturuyordu. Ama Royan onun daha rahat bir elbise giyerek, yere halıların üzerine konulmuş bir minderde oturmayı tercih ettiğini biliyordu. Bakan, genç kadının bakışlarından ne düşündüğünü anlamıştı. Durumu küçümsercesine gülümsedi. «Daha sonra bazı Amerikalılarla toplantım var.»

Royan bu adamdan hoşlanırdı, bakan kendisine her zaman nazik davranmıştı. Genç kadın müzedeki işini de Ataman Abou Sin'e borçluydu. Onun durumunda olan çok kişi Duraid'in bir kadın yardımcı isteğini reddederdi. Özellikle bu işin karısına verilmesini istiyorsa.

Bakan, Royan'a sağlığını sordu. Genç kadın ona sanlı kolunu gösterip, «On gün sonra dikişleri alacaklar,» dedi.

Bir süre nazik nazik konuştular. Genellikle. Batılılar hemen konuya girecek kadar beceriksizce davranırlardı. Bu ülkenin nezaket kurallarını çok iyi bilen Royan, yine de adamı sıkmamak için onun sağladığı ilk fırsattan yararlandı. «Bir süre yalnız kalmak istiyorum. Bu kaybın neden olduğu sarsıntıdan kurtulmam gerekiyor. Artık dul bir kadınım. Yaşamımın geri kalan bölümünde ne yapacağıma karar vermeliyim. Altı aylık ücretsiz izin dileğimi kabul ederseniz, size derin bir minnet duyarım. İngiltere'ye giderek annemin yanında kalmayı düşünüyorum.»

Atalan gerçekten üzüldü ve, «Bizi çok uzun süre terk etme.» diye ısrar etti. «Çalışmaların gerçekten çok değerli.

Araştırmaların Duraid'in bıraktığı yerden sürdürülmesi için sana ihtiyacımız var.» Ne var ki adam rahatladığını da pek gizleyemedi. Royan, bakanın müdürlük için başvurmasını beklediğini biliyordu. Herhalde yeğeniyle sözkonusu durumu konuşmuştu. Çok iyi bir insan olduğu için Royan'a onu bu göreve getiremeyeceğini söylemek hoşuna gitmeyecekti.

Mısır'da durum yavaş yavaş değişiyor, kadınlar geleneksel rollerinden sıyrılıyorlardı. Ama hızla değil. Bu konuda henüz fazla bir değişiklik olmamıştı. Kadın da, bakan da müdürlüğün Nahoot Guddabi'ye verileceğini biliyorlardı.

Atalan, Royan'ı kapıya kadar geçirerek elini sıktı. Genç kadın asansörle aşağıya inerken kendisini bir şeyden kurtulmuş gibi özgür hissediyordu.

Royan arabayı bakanlığın park yerine, güneşe bırakmıştı. Kapıyı açtığı zaman içerisinin ekmek pişirecek kadar sıcak olduğunu gördü.

Sıcak havanın dışarı çıkması için bütün pencereleri açtı. Kapıyı açıp kapattı. Ancak yine de, direksiyona geçtiği zaman kanepenin yüzeyi bacaklarının altını yaktı.

Royan kapıdan çıkar çıkmaz yoğun Kahire trafiğine daldı. Kendisine doğru mavi bulutlar halinde dizel kokuları saçan, fazla yolcu almış bir otobüsün arkasından sürünürcesine ilerledi. Galiba trafik sorununun çözülmesi imkânsızdı. Park yeri o kadar azdı ki, taşıtlar üç dört sıra halinde yolların kenarında diziliyor, ortada arabaların hızla akabilecekleri bir yer bırakmıyorlardı.

Öndeki otobüs fren yaparken Royan da durmak zorunda kaldı. Sonra o eski espriyi hatırlayarak gülümsedi.

«Arabalarını kaldırımın kenarına park eden sürücülerin çoğu taşıtlarını orada bırakmak zorunda kalıyorlar. Çünkü arabalarını o karmakarışık sıralardan çıkaramıyorlar.» Belki de bu sözde biraz gerçek payı vardı. Çünkü taşıtlardan bazılarının haftalardan beri orada durduklarını görebiliyordu. Ön camları tozdan gözükmüyordu. Çoğunun lastikleri sönmüştü.

Royan dikiz aynasına baktı. Bir taksi arka tamponundan ancak birkaç santim geride durmuştu. Onun gerisine de taşıtlar dizilmişti. Sadece motosikletliler rahatça ilerleyebiliyorlardı. Genç kadın aynaya bakarken onlardan biri sanki intihar etmek istiyormuş gibi taşıtların arasından geçerek yaklaştı. Eski, kırmızı bir 200 cc Honda'ydı bu. Öyle pisti ki, rengi güçlükle seçilebiliyordu. Motosikletlinin arkasında biri daha vardı. İkisi de egzoz ve tozdan korunmak için başlarındaki beyaz örtülerin uçlarıyla yüzlerinin aşağı kısmını kapatmışlardı.

Honda ters taraftan ilerleyerek, taksiyle yol kenarında park edilmiş taşıtların arasından adeta sıyrılarak geçti. Taksinin şoförü baş ve işaret parmaklarıyla müstehcen bir işaret yaptı. Sonra da Tanrı'dan sürücünün hem deli, hem de aptal olduğuna tanıklık etmesini istedi.

Honda, Royan'ın arabasının hizasına geldiği zaman biraz yavaşladı. Arkadaki yolcu eğilip Royan'ın yanına, kanepeye bir şey attı. Sonra sürücü birden müthiş hızlandı. Bu yüzden motosikletin ön tekerleği bir an havaya kalktı. Adam sert bir dönüşle caddeye açılan dar bir geçide saptı. Az kalsın yolunun üzerindeki yaşlı bir kadına çarpıyordu.

Motosiklet gözden kaybolmadan önce arkada oturan yolcu dönüp Royan'a baktı. Rüzgâr, yüzünü örten pamuklu kumaşı uçuşturunca kadın adeta şok oldu. Vahada, Rafin farlarının ışığında gördüğü adamdı bu. Yusuf!..

Honda gözden kaybolurken, adamın kanepeye attığı şeye baktı. Yumurta biçimindeydi ve parçalardan oluşan madeni yüzeyi orduda kullanılan yeşile boyarımıştı. Royan bunu televizyonda, eski savaş filmlerinde öyle çok görmüştü ki, bu cismin ne olduğunu hemen anladı. Bu patlayınca parçalara ayrılan bir bombaydı. Kadın aynı anda pimin çekilmiş olduğunu da anladı. Bomba birkaç saniye içinde patlayacaktı.

Royan hiç düşünmeden yanındaki kapının tokmağını yakalayıp bütün ağırlığını oraya verdi. Kapı hızla açıldı ve kadın yola yuvarlandı. Ayağı frenden kayınca araba birden ilerledi ve önde duran otobüsün arkasına çarptı.

Royan arkasındaki taksinin neredeyse tekerleklerinin altına düşmüştü. Aynı anda bomba patladı. Renault'nun açık kapısından alevler ve dumanlar fışkırırken parçalar da ortalığa saçıldı. O arada arka

pencerede patlayınca genç kadının üzerine elmas gibi ışıldayan cam parçacıkları döküldü. Patlama kadının kulaklarının sancımasına neden oldu.

Patlamanın yarattığı şoku şaşkırılık dolu bir sessizlik izledi. Bunu sadece yere düşen cam parçalarının şıngırtıları bozuyordu. Sonra feryatlar ve iniltiler duyuldu. Royan doğrulup oturdu ve yaralı kolunu göğsüne bastırdı. O kolunun üzerine düşmüştü, dikişler canını çok yakıyordu. Arabası mahvolmuştu, ama askılı deri çantasının kapıdan firlamış olduğunu gördü. Bu yerde, yakınındaydı.

Yalpalayarak ayağa kalktı. Sendeleye sendeleye ilerledi ve çantasını aldı. Etrafı karmaşa içindeydi. Otobüsteki birkaç yolcu yaralanmıştı. Bombanın parçalarından biri de kaldırımdaki küçük bir kıza gelmişti. Annesi haykırıyor, eşarbıyla çocuğunun yüzündeki kanları siliyordu. Kız, annesinin elinden kurtulmaya çalışıyor ve içe dokunacak bir biçimde inliyordu.

Kimsenin Royan'la ilgilendiği yoktu. Ama genç kadın birkaç dakika sonra polisin geleceğini biliyordu. Onlar köktendinci teröristlerin saldırılarına karşı hazırlıklıydılar. Royan, polisler kendisini orada buldukları takdirde sorgulamanın günlerce süreceğinin farkındaydı. Hemen çantasını omzuna asarak, berelenmiş bacağıyla hızla yürüdü. Honda'nın gözden kaybolduğu geçide saptı.

Sokağın sonunda bir genel tuvalet vardı. Royan bölmelerden birine girerek kapıyı kilitledi. Sonra kapıya dayanıp gözlerini yumdu. Şoktan kurtulmaya, karmaşık düşüncelerini bir düzene sokmaya çalışıyordu.

Duraid'in öldürülmesinin uyandırdığı dehşet ve acı yüzünden bu ana kadar kendi güvenliğini hiç düşünmemişti.

Tehlikede olduğunu şimdi çok vahşice bir şekilde açıklamışlardı ona. Royan katillerden birinin vahanın yanında, karanlıkta söylediği sözleri hatırladı. «Onu daha sonra nerede bulacağımızı biliyoruz!»

Ölümden kıl payı kurtulmuştu. Onu tekrar öldürmeye çalışacakları gerçeğine de inanması gerekiyordu.

Royan, apartmana geri dönemem, diye düşündü. Villa yandı. Zaten beni orada da bulurlardı.

İçerisinin pek de hoş kokmamasına rağmen genç kadın bir saatten fazla o kilitli bölmede kaldı. Neler yapması gerektiğini düşündü. Sonunda tuvaletten çıkıp çatlak ve lekeli lavabolardan birine gitti. Yüzüne su çarptı. Sonra aynaya bakarak saçlarını taradı, makyajını tazeledi. Giysilerine mümkün olduğu kadar çekidüzen vermeye çalıştı.

Birkaç blok ilerledi. Sonra geri döndü. Arkasına bakıp, birilerinin kendisini izleyip izlemediğinden emin olmaya çalışıyordu. Sonra bir taksiyi durdurdu.

Taksiden bankasının arkasındaki sokakta indi. Yürüyerek oraya gitti. Muhasebecilerden birinin bulunduğu bölmeye alındığı sırada bankanın kapanmasına birkaç dakika kalmıştı. Royan hesabındaki bütün parayı çekti. Bu, beş bin Mısır lirası kadardı. Fazla değildi. Ama Royan'ın York'ta, Lloyd Bankasındaki hesabında biraz daha parası vardı. Mastercard'da.

Bankadaki memur ona sertçe, «Kasanızdan bazı şeyler almak istediğinizi bize daha önce bildirmeliydiniz,» dedi. Kadın uysalca özür diledi ve ne yapacağını bilemeyen aciz küçük kız rolünü ustalıkla oynadı. Adam da yumuşadı. Royan'a içinde İngiliz pasaportu ve Lloyd Bankasının hesap cüzdanı olan paketi verdi.

Duraid'in sayısız akrabası ve dostu vardı. Onlar Royan'ın yanlarında kalmasından memnun olurlardı. Ama kadın kimseye gözükmek istemiyordu. Her zaman gittiği yerlerde görünmeyecekti. Royan nehrin uzağındaki iki yıldızlı turist otellerinden birini seçti. Tur grupları arasında kendisiyle kimsenin ilgilenmeyeceğini umuyordu. Bu tür otellere pek çok müşteri gelip giderdi. Çoğu, anıtları görmek için Luxor ya da Aswan'a gitmeden önce orada sadece birkaç gece kalırdı.

Royan tek kişilik odasında yalnız kalır kalmaz British Airways'in rezervasyon bölümüne telefon

etti. Ertesi sabah saat onda bir uçak Heathrow'a gidecekti. Turist mevkiinde sadece gidiş için bir yer ayırttı. Ve Mastercard'ının numarasını verdi.

O sırada saat altı olmuştu. Ama Mısır'la arasındaki farkına göre İngiltere'de çalışma yerleri hâlâ açıktı. Royan öğrenimini tamamladığı Leeds Üniversitesinin numarasını bulmak için defterine baktı. Telefonun üçüncü çalışında karşıdan cevap verdiler.

Tam bir İngiliz öğretmen gibi ciddiyetle konuşan biri, «Arkeoloji Bölümü,» dedi. «Profesör Dixon'un bürosu.»

«Miss Higgins, siz misiniz?»

«Evet, benim. Kiminle görüşüyorum?»

«Ben Royan. Royan Al Simma. Eskiden soyadım Said'di.»

«Royan! Sizden haber alamayalı neredeyse yüzyıllar oldu. Nasılsınız?»

Bir süre konuştular. Ama Royan bu görüşmenin kendisine kaça patlayacağını biliyordu. «Profesör orada mı?» diyerek konuşmayı kesti.

Profesör Percival Dixon yetmişini geçmişti. Yıllar önce emekli olması gerekirdi. «Royan, gerçekten sen nerelisin? En sevdiğim öğrencim?» Genç kadın gülümsedi. Bu yaşta bile aklı hâlâ çapkınlıktaydı profesörün. Bütün güzel kızlar onun en sevgili öğrencileriydi.

«Mısır'dan arıyorum, profesör. Teklifinizin hâlâ geçerli olup olmadığını öğrenmek istedim.»

«Tanrım! Bizi araya sıkıştıramayacağını söylediğini sanıyordum.»

«Durum değişti. Neler olduğunu, sizi gördüğüm zaman anlatırım. Tabii sizi görebileceksem.»

«Elbette. Gelip bizimle konuşursan çok seviniriz. Oradan ne zaman kurtulacaksın?»

«Yarın İngiltere'de olacağım.»

«Aman Tanrım, o kadar erken mi? Bilmiyorum, bu işi o denli çabuk halledebilir miyiz?»

«York yakınında, annemin yanında kalacağım. Beni Miss Higgins'e tekrar bağlayın da ona telefon numarasını vereyim.»

Profesör, Royan'ın tanıdığı en zeki insanlardan biriydi. Ama kadın onun bir telefon numara sini doğru dürüst yazacağını da pek sanmıyordu. «Birkaç gün sonra sizi ararım.»

Royan telefonu kapatıp yatağa uzandı. Bitkindi, kolu hâlâ sancıyordu. Genç kadın her olasılığı gözönüne alarak plan yapmaya çalışıyordu.

Profesör Dixon iki ay önce onu Kraliçe Lostris'in mezarının bulunması ve buranın kazısı konusunda konferans vermeye davet etmişti. Papirüsler hakkında da bilgi verecekti. Tabii buna o kitap neden olmuştu. Özellikle son dipnot profesörün dikkatini çekmişti. Kitap yayınlandığı zaman büyük bir ilgi uyandırmıştı. Bütün dünyadaki hem profesyonel, hem de amatör Mısır tarihçileri onlara sorular sormuşlardı. Hepsi de romanın gerçeklere uyup uymadığını ve bunun dayandığı temeli öğrenmek istemişlerdi.

Royan başlangıçta bir yazarın hiyeroglif çevirilerini görmesini istememişti. Özellikle çeviri henüz tamamlanmadığı için.

Genç kadın bunun önemli ve ciddi bir akademik konuyu popüler bir eğlence düzeyine indireceğini düşünmüştü. Tıpkı dinozor dolu parkıyla Spielberg'in paleontolojiye yaptığı şey gibi.

Ama sonunda onu dinlememişlerdi. Duraid bile diğerlerini desteklemişti. Tabii bunun nedeni paraydı. Bölümün fazla ilgi uyandırmayan araştırmalar yapmak için hiçbir zaman yeterli parası yoktu. Abu Simbel Tapınağının Aswan barajının sularının erişemeyeceği yeni bir yere taşınması gibi çarpıcı bir plan oldu mu, dünyadaki milletler on milyonlarca dolar veriyorlardı. Ama bölümün günlük çalışma masrafları hiç de böyle desteklenmiyordu.

Nehir Tanrısı adlı romandan alınan telif ücretlerinin yarısı onlara verilmişti. Böylece hemen hemen bir yıllık araştırma ve arama masrafları karşılanmıştı. Ne var ki bu Royan'ın endişelerini gidermeye

yetmemişti. Yazar, papirüslerdeki gerçeğe hiç saygı göstermemiş, tarihi kişilikleri abartarak, hiç kanıt olmamasına rağmen onlar için karakterler ve zayıflıklar yaratmıştı. Royan onun özellikle yaşlı Kâtip Taita'yı fazla övünen azametli bir palavracı gibi göstermesine kızmıştı.

Ama haksızlık etmek istemediği için yazarın, bu bilinmeyen konunun kalabalık bir kitle tarafından okunup anlaşılmasını sağlamaya çalıştığını kabul ediyordu. İstemeye istemeye adamın bunu başardığını da itiraf ediyordu. Ancak bütün o bilimsel eğitimi, böyle eşsiz ve şahane bir sevin popülerleştirilmesine isyan ediyordu.

Royan içini çekerek bütün bu düşünceleri kafasından kovdu. Olan olmuştu. Bunları düşünmek onu sadece sinirlendiriyordu.

Genç kadın daha acil sorunları düşünmeye başladı. Profesörün istediği konferansı vermek için slaytları gerekiyordu. Ve onlar hâlâ müzedeki odasındaydı. Royan slaytları müzeye gitmeden almanın yollarını düşünürken yorgunluğa yenik düştü ve soyunmadan öylece örtülerin üzerinde uyuyakaldı.

Royan sonunda bu sorunu kolaylıkla çözümledi. Yönetim bölümüne telefon edip, bürosundaki slayt kutusunu almalarını ve sekreterlerden birinin taksiye binerek onu havaalanına getirmesini istedi.

Sekreter, British Airways danışmasının önünde ona paketi verirken, «Bu sabah müzeye polisler geldi,» diye haber verdi. «Sizinle konuşmak istiyorlardı, doktor.»

Polisin parçalanan Renault'nun kime ait olduğunu öğrendiği anlaşılıyordu. Royan İngiliz pasaportu olduğu için sevindi.

Ülkeden Mısır belgeleriyle ayrılmaya kalksaydı belki de gecikmeler olacaktı. Polis, herhalde bütün pasaport kontrol noktalatma onun çıkışına izin vermemelerini bildirmişti. Oysa Royan, İngiliz pasaportuyla kontrolden kolaylıkla geçti.

Bekleme salonuna eriştiği zaman gazete bayisine yaklaşarak başlıklara bir göz attı.

Bütün yerel gazetelerde arabasının bombalanmasıyla ilgili haber vardı. Çoğu da Duraid'in öldürülmesi olayını yeniden canlandırmış, bombalama olayıyla arasında bağlantı kurmuştu. Bir gazete bunun köktendincilerle ilgili olduğunu ima ediyordu. El Arab gazetesi başsayfaya onunla Duraid'in bir fotoğrafını basmıştı. Bu bir ay önce Fransız seyahat acenteleri için verilen resepsiyonda çekilmişti.

Kocasının resmine bakarken genç kadının kalbi sızladı. Duraid ne kadar yakışıklı ve kibardı. Kendisi de kocasının koluna girmiş ona gülümsüyordu. Royan bütün gazetelerden alıp uçağa bindi.

Yolculuk sırasında, Duraid'in bulması gereken adam hakkında söylediklerinden hatırında kalanları defterine not etti.

Sayfanın başına «Sir Nicholas QuentonHarper. Baronet,» diye yazdı. Duraid ona Nicholas'ın dedesinin babasına Britanya Sömürge Servisinde bir subay olarak çalışırken gösterdiği başarı için kendisine asalet unvanı verildiğini anlatmıştı. Aile üç kuşak boyunca Afrika'yla olan güçlü bağlarını sürdürmüştü. Özellikle Kuzey Afrika'daki Britanya sömürgeleri ve ingilizlerin etkisi altındaki yerlerle olan bağlarını koparmamışlardı. Örneğin, Mısır, Sudan, Uganda ve Kenya gibi yerlerle.

Duraid'in anlattığına göre Sir Nicholas da İngiliz ordusuyla Afrika ve Körfez ülkelerinde hizmet görmüştü. Arapçayı ve Swahili dilini çok iyi biliyordu. Arkeoloji ve zooloji alanlarında tanınmış bir amatördü. Örnek toplamak ve daha uzaklardaki bölgeleri incelemek için pek çok defa Kuzey Afrika'ya gelmişti. Çeşitli bilimsel dergilere makaleler yazmış, hatta Kraliyet Coğrafya Derneğinde konferans vermişti.

Nicholas'ın ağabeyi öldüğü zaman çocuğu olmadığı için unvanı ve Quenton Park'taki malikâne ona kalmıştı. Sir Nicholas, topraklarıyla ilgilenmek ve özellikle birinci baronet olan dedesinin babasının 1885'te kurduğu müzeyi geliştirmek için ordudan ayrılmıştı. Onlarınki Afrika'ya özgü en tazla hayvanın bulunduğu büyük özel koleksiyonlardan biriydi. Müzedeki Eski Mısır ve Ortadoğu eserleri

de aynı derecede ünlüydü.

Royan, Duraid'in sözlerini düşünürken Sir Nicholas'ın çılgın ve hatta yasaları hiçe sayan bir yanı olduğuna karar verdi.

Adamın Quenton Park'taki koleksiyona yeni şeyler katmak için olağanüstü riskleri göze aldığı belliydi.

Duraid, Sir Nicholas'la birkaç yıl önce tanışmıştı. İngiliz, Kaddafi'nin Libya'sındaki Kartacalılara ait bazı dökme bronz eşyaları 'kurtarmak' için giriştiği kanundışı operasyon sırasında Duraid'in bir gizli servis ajanı gibi çalışmasını sağlamıştı.

Sir Nicholas bronz eşyalardan bazılarını masraftan karşılamak için satmıştı. Ama içlerinden en iyilerini de kendi özel koleksiyonu için ayırmıştı.

Ardından başka bir maceraya daha atılmışlardı. Yasal olmayan yollardan Irak'a girerek bir çift kabartma freski kaçırmışlardı. Duraid, Royan'a Sir Nicholas'ın taşlardan birini beş milyon dolar gibi müthiş bir fiyata sattığını açıklamıştı. İngiliz bu parayı müzenin ayakta kalabilmesi için harcamıştı. Ne var ki, ilkinden daha güzel olan ikinci fresk hâlâ Sir Nicholas'taydı.

Bu iki olay da Royan'ın Duraid'le tanışmasından yıllar önce olmuştu. Genç kadın kocasıyla konuşurken dalgın dalgın, Duraid bu İngiliz'e neden böyle bağlı, diye düşünmüştü. Herhalde Sir Nicholas'ın eşsiz bir ikna yeteneği var. Yakalansalardı ikisi de sorgusuz sualsiz idam edilirlerdi.

Duraid, Royan'a, «İki kez de Nicholas'ın becerikliliği ve Ortadoğu'yla Kuzey Afrika'da yardım isteyebileceği dostları olduğu için istediğimizi yapabildik,» demişti. «Şeytan gibidir o.» Duraid olanları hatırlarken belirgin bir özlemle başını sallamıştı. «Kötü bir durumdayken yanında öyle birinin olmasını her zaman istersin. Bütün o günler çok heyecanlıydı.

Şimdi dönüp geriye baktığım zaman tehlikeleri düşünüyor ve titriyorum.

Royan çoğu zaman, koleksiyonculuğun kanlarına işlemiş olduğu insanların hırsların» tatmin için atıldıkları tehlikeleri hayretle düşünürdü. Riskler, ödüle oranla çok daha büyüktü. Genç kadın birden bu katı ahlakçı düşüncelerine güldü.

Sir Nicholas'ın katılmasını sağlayacağını umduğu macera da tehlikesiz bir şey sayılmazdı. Ve avukatlar da bunun yasal olup olmadığını sonsuza kadar tartışabilirlerdi.

Royan böyle gülümserken uykuya daldı. Son birkaç günkü gerilim etkisini göstermişti. Daha sonra hostes onu uyandırarak kemerini bağlaması için uyardı, Heathrow'a inmek üzereydiler.

Royan havaalanından annesine telefon etti. «Merhaba, anne. Benim.»

«Evet, bu anlaşılıyor. Şimdi neredesin, hayatım?» Annesi yine her zamanki gibi sakindi.

«Heathrow'dayım. Bir süre sende kalacağım. Bir sakıncası yok ya?»

Annesi, «Hiç olur mu?» diyerek güldü. «Gidip hemen yatağını yapayım. Hangi trenle geleceksin.»

«Tarifeye bakmam gerekiyor... King's Cross'tan kalkan bir trene binersem akşam yedide York'ta olabileceğim.»

«Ben seni istasyonda karşılarım. Ne oldu? Duraid'le kavga mı ettiniz? O senin baban yaşında. Sana bu evliliğin yürümeyeceğini söylemiştim.»

Royan bir an sesini çıkarmadı. Açıklama yapmanın zamanı değildi. «Her şeyi seni bu akşam gördüğüm zaman anlatırım.»

Soğuk ve kasvetli kasım akşamında annesi Georgina Lumley, Royan'ı peronda bekliyordu. Eski yeşil yağmurluğuyla her zamanki gibi tıknaz ve sağlamdı. Spanyel cinsi köpeği Magic, itaatle ayağının dibinde oturuyordu. Kadınla köpek birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Kupalar kazanmadıkları zamanlarda bile. Royan için o ikisi İngiliz yanının rahat ve tanıdık bir tablosu gibiydiler.

Georgina, Royan'ın yanağını şöyle bir öpüverdi. Kadın sık sık memnunluk içinde, «Hiçbir zaman duygusal saçmalıklardan hoşlanmadım,» derdi. Royan'ın bavullarını alarak onu araba parkındaki eski,

çamurlu cipe götürdü.

Magic, Royan'ın elini kokladı ve onu tanıdığını belirtmek için kuyruğunu salladı. Sonra da gururla, sanki bir lütufta bulunuyormuş gibi genç kadının başını okşamasına izin verdi. Ama o da hanımı gibi duygusal değildi.

Arabayla bir süre sessizlik içinde ilerlediler. Georgina bir sigara yaktı. «Ee, Duraid'e ne oldu?»

Royan bir an cevap veremedi. Sonra birden içinde ördüğü tüm duvarları yıkıp konuşmaya başladı. York'un kuzeyiyle küçük Brandsbury köyü arasındaki uzaklık yirmi dakikaydı. Genç kadın yol boyunca konuştu. Annesi onu teşvik ve teselli etmek için arada sırada bir şeyler mırıldanıyordu. Royan, Duraid'in öldürülmesi ve cenaze töreninden hıçkırarak söz ederken de, Georgina uzanıp kızının elini okşadı.

Royan'ın annesinin köydeki evine vardıkları sırada her şey sona ermişti. Genç kadın ağlaya ağlaya içini dökmüştü.

Georgina'nın hazırlayıp fırında bıraktığı yemeği yerlerken Royan'ın gözleri kuru, tavırları yine mantıklıydı. Annesi biftek ve böbrekli börek yapmıştı. Royan çoktandır böyle şeyler yememişti.

Georgina şişedeki son birayı da kendi bardağına koyarak, «Peki, şimdi ne yapacaksın?» diye sordu.

«Doğrusunu istersen bunu ben de bilmiyorum.» Royan bu sözleri söylerken üzüntüyle, neden insanlar yalan uyduracakları zaman böyle konuşurlar, diye düşündü. Sonra ekledi. «Müzeden altı aylığına izin aldım. Profesör Dixon üniversitede konferans vermemi istedi. Şimdi bütün bildiğim bu kadar.»

Georgina ayağa kalktı. «Yatağın ve odan orada. İstediğin kadar kalabilirsin.» Bu, onun için annelik sevgisini heyecanla açıklamak demek Royan ondan sonraki birkaç gün slaytlarını ve notlarını düzene soktu. Akşamüzerleri de kırlarda dolaşmaya çıkan annesiyle Magic'e katıldı.

Bir gün bu gezintiler sırasında Georgina'ya, «Quenton Park'ı biliyor musun?» diye sordu.

Kadın, «Orayı av partileri sırasında gördüm,» diye cevap verdi. «Magic'le ben her mevsim dört beş kere oraya ava gidiyoruz. Birinci sınıf bir yer. Yorkshore'ın en iyi sülün ve çullukları orada. "Yüksek Karaçamlar" adlı yer müthiş. Kuşlar öyle yüksekten uçuyor ki, İngiltere'nin en usta avcıları bile şaşırıyorlar.»

Royan, «Malikânenin sahibini tanıyor musun?» dedi. «Sir Nicholas QuentonHarper'i yani.»

«Onu av partilerinde gördüm, şahsen tanışmıyorum. Ama usta bir avcı. Aslında babasını tanırdım. Senin babanla evlenmeden önce.» Georgina, Royan'ı şaşırtan bir tavırla anlamlı anlamlı güldü. «Çok iyi dans ederdi. Onunla az dans etmedik. Sadece dans pistinde de değil. Royan bir kahkaha attı. «Çok edepsizsin, anne!»

Georgina bunu hemen kabul etti. «Eskiden öyleydim. Ancak son zamanlarda elime fırsat geçmiyor.»

«Magic'le Quenton Park'a tekrar ne zaman gideceksiniz?»

«İki hafta sonra.»

«Ben de seninle gelebilir miyim?»

«Tabii. Korucu her zaman çalılara vurarak kuşları havalandıracak kimseler arıyor. Bir av günü yirmi pound. Bir şişe bira da veriyorlar.» Georgina duraklayarak kızına alayla baktı. «Ne oluyor?»

«Malikânede özel bir müze olduğunu duydum. Harper'ların Mısır koleksiyonu bütün dünyada ünlü. Onu görmek istiyorum.»

«Artık orası halka açık değil. Sadece davetliler koleksiyonu görebiliyor. Sir Nicholas acayip bir adam. Oldukça ketum biri.»

Royan, «Beni davet ettiremez misin?» diye sordu, ama Georgina, «hayır,» dermiş gibi başını salladı.

«Neden bunu Profesör Dixon'dan istemiyorsun? O da çoğu zaman Quenton Parktaki av partilerine

katılıyor. QuentonHarper'la da çok iyi dost.»

Profesör Dixon, Royan için ancak on gün sonra hazır olabildi. Genç kadın annesinin cipini ödünç alarak Leeds'e gitti.

Profesör onu sevgiyle kucaklayıp çay ikram etmek için kendi bürosuna götürdü.

Kitaplar, kâğıtlar ve eski eserlerle dolu odaya girmek Royan'a öğrencilik günlerini hatırlattı. Genç kadın adama Duraid'in nasıl öldürüldüğünü anlattı. Profesör adeta şok geçirdi ve çok da üzüldü. Ama Royan hemen konuyu değiştirdi. Konferans için hazırladığı slâytlardan söz etmeye başladı. Genç kadının gösterdiği her şeyle profesör çok ilgilendi. Royan ancak oradan ayrılacağı sırada Quenton Park Müzesi konusunu açabildi ve profesör hemen ona istediği cevabı verdi.

«Burada öğrenciyken o müzeyi ziyaret etmemiş olmana şaştım. Çok etkileyici bir koleksiyondur. Aile bu uğurda yüz yıldan daha uzun bir süreden beri çabalıyor. Aslında gelecek perşembe av için malikâneye gideceğim. Nicholas'la konuşurum. Ama zavallı bu ara pek kendinde değil. Geçen yıl hem karısını, hem de iki küçük kızını bir trafik kazasında kaybetti.» Profesör başını salladı. «Feci bir şeydi bu. Arabayı Nicholas kullanıyordu. Galiba hep kendini suçluyor.»

Royan'ı cipe kadar götürdü. «Eh, artık ayın yirmi üçünde görüşürüz. En aşağı yüz kişi seni dinlemeye gelecek. Yorkshire Post gazetesinden bir muhabir beni aradı. Konferanslarını duymuşlar, seninle röportaj yapmak istiyorlar. Bizim bölüm için iyi bir reklam olur. Bunu yapacaksın, değil mi? Gazetecilerle konuşmak için bir iki saat erken gelebilir misin?»

Genç kadın, «Sizi herhalde yirmi üçünden daha önce göreceğim,» dedi. «Annemle köpeği perşembe günü Quenton Park'taki av partisine katılacaklar. Annem de bana o gün için 'çalı dövücüsü' olarak iş buldu.»

Profesör, «Seni görmeye çalışacağım,» diye söz verdi. Royan egzoz dumanları arasında uzaklaşırken adama el salladı.

Kuzeyden esen soğuk rüzgâr insanın cildini yakıyordu. Yoğun, mavi ve gri bulutlar sanki birbirlerine girmişlerdi. Yere o kadar yakındılar ki, fırtınanın önünden uçarken tepelerin doruklarına sürünüyorlardı.

Royan annesinin kendisine ödünç verdiği eski yeşil ceketin altına üst üste üç kazak giymişti, ama elindeki bastona dayanarak diğerleriyle birlikte tepeleri aşarken yine de titriyordu. Nil vadisinin sıcağı onu soğuğa karşı dayanıksızlaştırmıştı. Balıkçıların kullandıkları tipte üst üste giydiği iki çorap da ayak parmaklarının uyuşmasına engel olamıyordu.

Bu günün son avıydı. Av görevlisi, sıranın gerisinde yer alan ve vurulmuş kuşları yakalamaları beklenen Georgina'yla Magic'i dövücülerin yanına aldı.

En iyisini sona saklamışlardı. Şimdi Yüksek Karaçam korusundaydılar. Av görevlisinin bütün kadın ve erkek dövücü'lere gereksinimi vardı. Sülünlerin doruklardaki yerlerinden çıkarılarak yamaca doğru sürülmeleri gerekiyordu.

Avcılar ise çok aşağıdaki vadide yer almış bekliyorlardı.

Royan, bence bu son derece mantıksız bir davranış, diye düşünüyordu. Sülünleri kendileri yetiştiriyor, sonra hayvanlar büyüdüklerinde de avı iyice zorlaştırmaya çalışıyorlar. Ancak Georgina ona, «Kuşların vurulmaları ne kadar zorlaşırsa, avcılar da o kadar memnun olurlar,» demişti. «O zaman sülünleri vurma ayrıcalığı içinde daha fazla para öderler.

Onların bir günlük av için kaç para verdiklerini bilemezsin. Bugün malikâne yaklaşık 14.000 pound kazanacak. Ve bu mevsim yirmi gün av var. Bunu bir hesapla. O zaman av partilerinin malikânenin en önemli gelir kaynaklarından biri olduğunu hemen anlarsın. Biz, buranın yerlileri de biraz para kazanıyoruz, tabii köpekleri koşturmak ve dövücülük etmek de çok eğlenceli.»

Royan artık bu dövücülük işinin eğlenceli bir şey olduğundan pek emin değildi. Sık dikenlerin arasından geçmek zordu.

Birkaç kez düşmüş, giysilerinin dirsekleri ve dizleri çamurlanmıştı. Hemen ilerideki hendek yarısına kadar doluydu ve suyun yüzünde ince bir buz tabakası vardı. Genç kadın dengesini kaybetmemek için bastonuna dayanarak hendeğe usul usul yaklaştı. Yorulmuştu. Bu türden beş ava katılmış, hepsini de sıkıcı bulmuştu. Annesine bir göz attı, onun bu işkenceden zevk almasına şaşırıyordu. Georgina mutlu mutlu ilerliyor, Magic'i el işaretleri ve ıslıkla kontrol ediyordu.

Kadın, Royan'a bakarak güldü. «Son devre bu. Av artık sona ermek üzere.»

Rahatsız olduğunun bu kadar çabuk anlaşılması Royan'ın gururuna dokundu. Genç kadın bastonunu kullanarak çamurlu hendeğin üzerinden atladı, ama uzaklığı iyi hesaplayamamıştı. Karşı tarafa erişemeden donmuş suya düştü.

Dizlerine kadar gelen su çizmelerinin konçlarından içeri aktı.

Georgina kızının haline güldü ve onu yapışkan çamurdan kurtarmak için bastonunu uzattı. Royan durup çizmelerindeki suları boşaltmaya kalkarsa bütün sıranın ilerlemesine engel olacaktı. Bunu yapamazdı. Çaresiz yoluna devam etti.

Attığı her adımla şapırtılı bir ses çıkıyordu.

Av görevlisi telsizle, «Sol tarafta durun,» diye emretti. Sıra itaatle durdu.

Avı yöneten kişinin bu işin ustası olması gerekirdi. Kuşların birbirine girmiş çalıların arasından sürü halinde havalanmaları bir işe yaramazdı. Onlar birer ikişer havalanmalı ve avcıların üzerlerinden geçmeliydiler. Böylece avcılar çifteyle ateş ettikten sonra, yanlarındaki silahları dolduran adamdan ikincisini alabilirlerdi. Ve yukarılarında beliren diğer kuşlara ateş etmeye hazır olurlardı. Av görevlisinin ünü ve alacağı bahşiş, kuşları bekleyen çiftelere doğru nasıl 'uçurduğuna' bağlıydı.

Royan da bu duraklama sırasında rahatça soluk almaya başladı. Bir taraftan da etrafına bakmıyordu. Koruya adını veren karaçamların arasından aşağıyı, vadiyi görebiliyordu.

Tepelerin eteğinde yemyeşil uzanan bir düzlük vardı. Bir hafta önce yağan kardan geride kirli gri yığınlar kalmıştı. Av görevlisi düzlüğe numaralı kazıklar diktirmişti. Av başlamadan önce kura çekilmiş, avcılar da hangi kazığın yanından ateş edeceklerini öğrenmişlerdi.

Şimdi her erkek bir kazığın yakınında duruyor, hemen arkasında iki çifteyle yardımcısı bekliyordu. İlk silah boşalır boşalmaz ikinciyi uzatmaya hazırdılar. Hepsi de sülünlerin ortaya çıkacakları tepelere doğru bakıyorlardı.

Royan, «Onlardan hangisi Sir Nicholas?» diye seslendi. Georgina avcıların oluşturduğu sıranın en ucunu işaret etti.

«Şu, uzun boylu olanı.» Aynı anda av görevlisi emretti. «Usulca sola. Tekrar dövmeye başlayın.» Bu dikkatle yönetilen nazik operasyon sırasında bağırıp çağırarak kuşları ürkütmek yoktu.

«Ağır ağır ilerleyin. Kuşlar havalanırken durun.»

Bütün sıra adım adım ilerledi. Royan önündeki çalı ye dikenlerin arasında sülünlerin kımıldadıklarını işitti. Kuşlar zorunlu olmadıkça uçmak niyetinde değillerdi.

Önlerinde yine bir hendek vardı ve hemen hemen geçilmesi imkânsız çalı yığınlarıyla doluydu. Labrador gibi iri köpekler bu dikenli engelin içine girmek istemediler. Georgina sert bir ıslık çaldı. Magic'in kulakları dikildi. Hayvan iyice ıslanmış, tüyleri çamurlanıp diken içinde kalmıştı. Güler gibi açtığı ağzının yanından pembe dili sarkıyordu. Islak, kesik kuyruğunu neşeyle sallamaktaydı. O anda İngiltere'deki en mutlu köpek oydu. Yapması için eğitildiği görevi yerine getiriyordu.

Georgina, «Haydi gel, Magic,» diye emretti. «Oraya gir. Kuşları çıkar.»

Magic dikenli çite dalarak gözden kayboldu. Hayvanın etrafı araştırıp her yeri kokladığı çıkan

seslerden anlaşılıyordu.

Sonra müthiş bir gıdaklama ve kanat çırpma sesleri duyuldu.

Bir çift kuş çalıların arasından fırladı. Dişi olanı öndeydi. Tavuk boyunda, tüyleri mat, dikkati çekmeyen bir kuştu. Ama onu yakından izleyen erkek şahaneydi. Kafası yanardönerli yeşildi. Yanakları ve sarkık gerdanı da kırmızı. Siyah ve tarçın rengi çizgili kuyruğu hemen hemen gövdesiyle aynı uzunluktaydı, leylerinin geri kalanı da renk renkti.

Kuş yükselirken alçak gri bulutların önünde bir imparatorun attığı paha biçilmez bir mücevher gibi parladı. Royan bu güzel sahne karşısında soluğunu tuttu.

Dişi, erkeği sanki peşinden sürüklüyordu. İki kuş yükseldiler, yükseldiler. Sonra dağların tepelerini kamçılayan rüzgâr birdenbire onları yakalayarak vadiye doğru fırlattı.

Sıradaki dövücüler bu anın zevkini çıkardılar. Bunu sağlamak için az uğraşmamışlardı. Kuşların ilerlemesini sağlamaya çalışırken rüzgâr seslerini hafifletip alçaltıyordu. Bir sülünün tüfeklerden kurtulacak kadar yükseklerden, hızla uçması hoşlarına gidiyordu.

Sevinçle, «İleri!» diye haykırdılar. «Tamam!» Bu kez sıra farkında olmadan durmuştu. Rüzgârda sağa sola dönen çiftin uçuşunu seyrediyorlardı.

Vadide avcılar başlarını gökyüzüne doğru kaldırmışlardı. Yüzleri yeşil fonun önünde renkti uçuk noktalar gibi duruyordu. Sülünler en yük sek hızlarına eriştikleri sırada avcıların endişeleri hissedilir bir boyuta ulaşmıştı. Sülünler artık kanat çırpmıyorlardı.

Kanatlarını kapamış, vadiye doğru dalışa geçmişlerdi.

Bu, avcıların karşılaşabileceği en çetin durumdu. Çok yükseklerdeki bir çift sülün güçlü bir rüzgârın önünde uçarken, en yüksek hıza ulaştıkları anda kanat çırpmaktan vazgeçmişlerdi. On iki kalibrelik çiftelerin ateş alanının tam sınırından geçeceklerdi. Aşağıdaki adamların üç boyutta da hızı ve kurşunun gidişini hesaplamaları gerekiyordu. En usta nişancılar bile ancak kuşlardan birini vurmayı umabilirlerdi. Kim ikisini birden düşüreceğini düşünmeye cüret edebilirdi?

Georgina, «Bir pounduna bahse giriyorum,» diye seslendi. «İki kuşun da vurulmayacağına bahse girerim.» Ama onu duyanların hiçbiri de bahse girmeye yanaşmadı.

Rüzgâr kuşları yavaş yavaş yana doğru itiyordu. Sülünler uçarken avcıların oluşturduğu sıranın ortasına doğru gitmişlerdi. Ama şimdi uca doğru sürükleniyorlardı. Royan aşağıdaki adamların açı değişir, kuşlar kendilerine doğru gelirken sırayla hazırlandıklarını gördü. Rüzgâr kuşları yana iterkense gevşediler. Hepsinin de rahatladıkları belliydi.

Bütün gözler üzerlerine dikilmişken bu ulaşılamayacak hedefe ateş etmekten kurtulmuşlardı.

Sonunda, kuşlar sıranın en ucundaki uzun boylu avcıya doğru gittiler.

Diğer avcılardan biri alayla, «Kuşlar sizin,» diye seslendi. Royan soluğunu tutmuş bir halde beklediğini farketti.

Nicholas QuentonHarper kuşların yaklaştıklarının farkında değilmiş gibiydi. Uzun boylu adam rahat bir tavırla duruyordu. Omuzlarını hafifçe kamburlaştırmış, çiftesini sağ kolunun altına sıkıştırmıştı. Namlusu yere bakıyordu.

Dişi kuş gökyüzünde kendisiyle altmış derecelik bir açı yapacağı noktaya eriştiği sırada Harper ilk kez hareket etti.

Çiftesiyle geniş bir kavis çizdi. Dipçik omzuyla yanağına değdiği andaysa ateş etti. Ama hâlâ çifteyle kavis çizmeyi sürdürüyordu.

Uzaklık, silah sesinin Royan'a ulaşmasını geciktirdi. Genç kadın tüfeğin geri teptiğini ve namludan bir an uçuk mavi bir dumanın fışkırdığını gördü. Dişi kuş başını birdenbire arkaya atıp kanatlarını sıkıca kaparken Nicholas çiftesini indirdi.

Kuşun vücudundan tüyler kopmamıştı.

Çünkü kurşun başına gelmiş ve sülün hemen ölmüştü. Hayvan yere doğru düşerken Royan silahın sesini duydu.

O sırada erkek sülün yukarılarda, Nicholas'ın tam tepesindeydi. Adam yine çifteyle rahat bir kavis çizerken bu kez gövdesini biraz geriye verdi. Vücudu belinden gerilmiş bir yay gibi eğildi. Kavis en yüksek noktasına eriştiği sırada tüfek yine elinde geri tepti.

Royan hem düşkırıklığı, hem de memnunlukla, ıskaladı, diye düşündü. Çünkü erkek sülün bir şey olmamış gibi ilerliyordu. Genç kadının bir yanı güzel kuşun kurtulmasını bir yanı da Nicholas'ın başarılı olmasını istiyordu. Yüksekteki sülün kanatlarını daha da kapattı ve yuvarlanmaya başladı. Royan'ın kurşunun sülünün kalbine isabet ettiğinden haberi yoktu. Kuş birkaç saniye sonra öldüğü ve sıkıca kapattığı kanatları gevşediği zaman durumu anladı.

Erkek kuş yere düşerken dövücüler birdenbire aynı anda takdirle bağırmaya başladılar. Buz gibi kuzey rüzgârında sesleri hafif ama heyecanlıydı. Diğer avcılar bile onlara katıldılar. «Harika bir atıştı bu!»

Royan onlara katılmadı ancak bir an soğuğu da, yorgunluğunu da unutmuştu. Bu iki atışın müthiş bir ustalık gerektirdiğinin farkındaydı. Ve olaydan etkilenmişti. Hatta biraz hayranlık bile duyuyordu. Nicholas'ı daha ilk görüşünde, Duraid'in onunla ilgili hikâyelerinin neden olduğu beklentiler gerçekleşmişti.

Son av da biterken hava kararmaya yüz tutmuştu. Koruda, kenarında yorgun dövücüler ve köpeklerinin beklediği patikadan eski bir ordu kamyonu homurdanarak indi. Taşıt yavaşlarken hepsi ona bindiler. Georgina, arkasından iterek Royan'a yardım etti. Sonra da Magic'le kızını izledi. Ana kız memnunlukla uzun, sert sıralardan birine oturdular.

Georgina etrafındaki yardımcılar ve dövücülerin şakayla karışık konuşmalarına katılırken bir sigara yaktı.

Royan sıranın ucuna yerleşmişti. Böyle zor bir günü başarıyla atlattığını düşünerek bunun zevkini çıkarıyordu. Yorgun ve rahattı. Garip bir mutluluk duyuyordu. Bütün bir gün, parşömenin çalınmasını da, Duraid'in öldürülmesini de düşünmemişti. Kendisini korkunç bir ölümle tehdit eden düşmanını da öyle.

Kamyon tepeden indi ve düzlüğe varınca yavaşlayarak yeşil bir Range Rover"ın geçmesi için yana kaydı. İki taşıt aynı hizaya geldikleri sırada Royan dönüp pahalı arabanın şoför yerinin yanındaki açık pencereden içeri baktı. Direksiyona geçmiş olan Nicholas QuentonHarper'ın gözlerinin içine.

Genç kadın ilk kez adama yüz hatlarını görebilecek kadar yaklaşıyordu. Onun sandığı kadar yaşlı olmadığını farkedince şaşırdı. Nicholas'ın Duraid'in yaşıtı olduğunu sanmıştı. Oysa adam ancak kırkındaydı. Gür, karışık saçlarında ilk aklar belirmeye başlamıştı. Teni güneş ve açık havadan etkilenmiş, yarımıştı. Açık havada yaşayan bir erkeğin yüzüydü bu.

Siyah kalın kaşlarının gölgelediği gözleri yeşildi. Bakışları sanki insanın içine işliyordu. Ağzı büyük ve biçimliydi. Şimdi, şoförün koyu bir Yorkshire lehçesiyle kendisine seslenerek yaptığı şakaya gülmekteydi. Ne var ki gözlerinde yine de hüzün ve keder vardı!.. Bir trajedinin izleri... Royan profesörün sözlerini hatırladı. Nicholas da sevdiklerini kaybetmişti.

Genç kadın adama acıdı. Kayba uğrayan, yas tutan yalnız kendisi değildi.

Nicholas, Royan'ın gözlerine baktı ve kadın adamın yüzündeki ifadenin değiştiğini gördü. Çekici bir kadındı. Bir erkeğin bunu ne zaman fark ettiğini de hemen anlardı. Nicholas'ı etkilemişti, ama bu Royan'ı memnun etmedi. Duraid için duyduğu keder hâlâ güçlü ve acı vericiydi. Royan gözlerini kaçırdı ve Range Rover da yoluna devam etti.

ROYAN'IN ÜNİVERSİTEDE VERDİĞİ KONFERANS çok başarılı oldu. Genç kadın usta bir konuşmacıydı. Konusunu da çok iyi biliyordu. Kraliçe Lostris'in mezarının açılmasını ve sonra papirüslerin

bulunmasını anlatırken dinleyicilerini adeta büyüledi. Salondakilerin çoğu kitabı okumuşlardı. Daha sonra sorular sorulurken Royan'ı kitabın ne kadarının gerçek olduğunu anlamak için sıkıştırdılar. Genç kadın bu konuda çok dikkatli davranmak zorunda kaldı. Yazar aleyhinde sert konuşmak istemiyordu.

Daha sonra Profesör Dixon, Royan'la Georgina'yı yemeğe götürdü. Öğrencisinin başarısına çok sevinmişti. Bunu kutlamak için listedeki en pahalı Klareti seçti. Royan şarap içmek istemediğindeyse şaşırdı.

Sonra da, «Ah, Tanrım,» diye özür diledi. «Senin Müslüman olduğunu unutmuştum.»

Royan düzeltti. «Ban Koptum. Şarabı içmememin dinle de bir ilgisi yok. Sadece tadından hoşlanmıyorum.»

Georgina adama, «Aldırmayın,» dedi. «Ben kızım gibi mazoşist olmaya meraklı değilim. Bu güzel şarabı bitirmek için size yardım edeceğim.»

Profesör, Klaret'in hoş etkisi altında gevezeleşti. İki kadını yıllar boca katıldığı kazılardan söz ederek eğlendirdi. Ancak kahvelerini içerlerken Royan'a döndü. «Tanrım! Az kalsın unutuyordum. Quenton Park'taki müzeye gitme işini ayarladım. Bu hafta herhangi bir gün öğleden sonra oraya gidebilirsin. Sadece bir gün önce Bayan Street'e telefon et.

O seni bekler ve içeri alır. Bayan Street, Nicholas'ın basın danışmanı.»

ROYAN, ANNESİ ONU AV PARTİSİNE götürürken Quenton Park'ın yolunu öğrenmişti. Şimdiyse cipte yalnızdı. Malikânenin süslü, büyük bahçe kapıları dökme demirdendi. Biraz ileride yol ikiye ayrılıyordu. Yolun kenarındaki tabelalar nereye gidileceğini gösteriyorlardı: «Quenton Hall. Özel», «Yönetici» ve «Müze».

Müzeye giden yol bir kavis çizerek geyiklerin bulunduğu parktan geçiyordu. Sarımsı kahverengi geyikler kışın çıplaklaştırdığı meşe ağaçlarının altında otluyorlardı. Royan hafif sisin arasından büyük konağı gördü. Profesörün verdiği kitaptan anlaşıldığına göre, evi Sir Christopher Wnon 1693'te yapmıştı. Usta bahçe mimarı Capability Brown da altmış yıl sonra parkları yaratmıştı. Sonuç, 'kusursuz' diye tanımlanabilirdi.

Müze, konaktan yedi yüz elli metre ötede, bakır yapraklı huşlardan oluşan bir korudaydı. Geniş bir binaydı. Yıllar geçtikçe binaya pek çok ek yapılmış olduğu anlaşılıyordu. Bay Street yan kapıda bekliyordu. Royan'ı içeri alırken kendini tanıttı. Orta yaşlı, kır saçlı, kendine güvenen bir kadındı. «Pazartesi akşamı konferansınızdaydım. Çok ilginçtir. Sizin için broşür de getirdim ama eşyaların kataloglarının dikkatle yapılmış olduğunu göreceksiniz. Her şey gerektiği gibi açıklanmış. Bu iş için hemen hemen yirmi yıl çalıştım. Bugün başka ziyaretçi yok. Müze sizin. Burada istediğiniz gibi dolaşabilirsiniz. Ben şimdi gidiyorum, akşam beşte döneceğim. Size yardım etmemi isterseniz, bürom koridorun dibinde. Lütfen beni aramaktan çekinmeyin.»

Royan, Afrika'ya özgü memeli hayvanların sergilendiği bölüme girer girmez büyülendi. Piramitler salonunda, kıtada yaşayan her kısa ve uzun kuyruklu maymun türü vardı. Gümüş sırtlı dev erkek gorilden, siyah beyaz uzun tüylü narin kolobus'a kadar her tür temsil ediliyordu.

Bazı örnekler yüz yıldan daha uzun bir süreden beri müzedeydiler. Ama iyi korunmuşlardı. Ve doğal çevrelerini gösteren boyalı dioramaların önünde ustalıkla sergilenmekteydiler. Müzede hayvanların postlarını doldurma konusunda uzman kimselerin ve usta sanatçıların çalıştıkları anlaşılıyordu. Royan bütün bunların neye malolduğunu tahmin edebiliyordu. Alayla, çalınan freskten alınan beş milyon doları uygun bir biçimde harcamışlar, diye düşündü.

Royan antilop salonuna geçerek oradaki şahane hayvanlara hayretle baktı. Artık soyu tükenmiş olan Angola, yani Hippotragus niger variani türü siyah dev antilop ailesini gösteren bir dioramanın

önünde durdu. Hayran hayran arkaya doğru uzanan, iri boynuzlu, beyaz göğüslü simsiyah erkek antiloba bakarken onun QuentonHarper ailesinden biri tarafından öldürülmüş olmasına üzüldü. Sonra kendini toparladı. Hayvanı öldüren avcı koleksiyoncunun garip merakı ve hırsı olmasaydı, gelecek nesiller belki de görkemli yaratığı hiç göremeyeceklerdi.

Royan bir sonraki salona gitti. Burası Afrika fillerine ayrılmıştı. Genç kadın odanın ortasındaki bir çift fildişinin önünde durdu. Öyle büyüklerdi ki, Royan dişleri canlı bir hayvanın taşıdığına adeta inanamadı. Bu dişler daha çok eski Greklerin av Tanrıçası Diana için yaptıktan bir tapınağın sütunlarına benziyorlardı. Royan katalog kartını okumak için eğildi.

«*Afrika filinin (Loxodonta Africana) dişleri. Fili Sir Jonathan QuentonHarper 1899'da Lado bölgesinde avladı. Sol diş 130 kg., sağ diş 136.5 kg. Büyük dişin boyu 3.40 m., çevresi 9.60 m. Bunlar bir Avrupalı tarafından ele geçirilen fildişlerinin en büyükleridir.*»

Dişlerin boyu Royan'ınkinin hemen hemen iki katıydı. Enleri de yine genç kadının belinin iki misli. Royan, Mısır salonuna giderken hayretle o dişleri taşıyan hayvanın boyunu ve gücünü düşündü.

Sonra gözü odanın ortasındaki heykele ilişti ve birdenbire durakladı. II.Ramses'in cilalı kırmızı granitten yapılmış bir heykeliydi bu. Firavun burada Tanrı Osiris olarak gösteriliyordu. Heykelin yüksekliği dört buçuk metreydi. Tanrı imparator, kaslı bacaklarıyla yürüyecekmiş gibi öne doğru bir adım atmıştı. Ayaklarında sadece sandalları vardı. Bir de kısa etekliği. Sol elinde bir savaş yayının parçasını tutuyordu. Bunun iki ucu da kırılmıştı. Heykel binlerce yıl boyunca sadece bu kadar zarar görmüştü. Geri kalan kısım kusursuzdu. Kaidede taş oyma ustasının keskisinin izleri bile görülebiliyordu. Firavunun sağ elindeyse üzerinde kraliyet işareti olan bir mühür vardı. Haşmetli kafasına Aşağı ve Yukarı Krallıkların çifte tacını takmıştı. Yüzünde sakin ama esrarlı bir ifade vardı.

Royan heykeli hemen tanıdı. Bunun eşi Kahire Müzesinin büyük salonunda duruyordu. Genç kadın bürosuna giderken her gün onun önünden geçerdi.

Royan öfkelenmeye başlamıştı. Bu onun 'kendi Mısır'ının' en büyük hazinelerinden biriydi. Ülkesinin kutsal yerlerinden biri soyulmuş ve heykel oradan çalınmıştı. O buraya ait değildi. Heykelin yeri ulu nehir Nil'in kıyılarıydı. Royan heykeli yakından incelemek ve kaidedeki hiyeroglifleri okumak için ilerlerken şiddetli duyguları yüzünden titriyordu.

Hiyeroglif yazıların ortasında yine kraliyet işareti vardı: «Ben Mahi Ramses'im. On bin savaş arabasının efendisiyim. Benden korkun, ey Mısır'ın düşmanları.»

Royan yazıyı yüksek sesle okumamıştı. Bunu arkasında duran yumuşak ve kalın sesli biri yapmıştı. Royan irkildi. Birinin kendisine yaklaştığını farketmemişti. Hızla döndü. Adam çok yakınında duruyordu. Ona dokunacak kadar yakındı.

Nicholas ellerini biraz biçimsizleşmiş mavi bir hırkanın ceplerine sokmuştu. Bunun bir dirseğinde bir delik vardı.

Blucinin rengiyse solmuştu. Ayaklarına eski ama markalı kadife terlikler giymişti. Bazı İngiliz erkeklerin hoşlandığı kibar kılıksızlıktı bu.

«Affedersiniz, sizi korkutmak istemedim.» Nicholas özür dilercesine tembel tembel gülümsedi. Dişleri bembeyaz ama hafifçe eğriydi. Sonra birdenbire yüzündeki ifade değişti. Royan'ı tanımıştı. «Ah, o sizsiniz.»

Royan adam onu kısa bir an gördüğü halde hatırladığı için gururlanmalıydı belki de, ne var ki, Nicholas'ın gözlerinde belirip kaybolan bir ifade onu sinirlendirdi. Ama yine de adamın uzattığı elini görmezlikten gelemezdi. Soylu İngiliz kendini, «Nicholas QuentinHarper,» diye tanıttı. «Siz Perçival Dixon'in eski öğrencisi olmalısınız. Galiba geçen perşembe sizi avda görmüştüm.»

Nicholas'ın tavırları dürüst ve dostçaydı. Royan'ın öfkesi geçti. «Evet. Ben Royan Al Simma'yım. Kocam Duraid Al Simma'yı tanıyordunuz sanırım.»

«Duraid! Ah, tabii. Onu tanıyorum. Harika bir insandır. Onunla çöl de bir hayli zaman geçirdik, dünyanın en iyi insanlarından biridir. Simi nasıl?»

«Öldü.» Royan böyle açık açık, kalpsizce konuşmak istememişti, Ancak aklına başka cevap da gelmemişti.

«Çok üzüldüm. Bunu bilmiyordum. Ne zaman ve nasıl oldu?»

«Geçenlerde, üç hafta önce. Onu öldürdüler.»

«Ah, Tanrım!» Royan, Nicholas'ın gözlerindeki anlayış dolu ifade gördü ve onun da bir hayli acı çektiğini hatırladı.

«Daha dört ay önce Kahire'ye, Duraid'e telefon ettim. Her zamanki gibi çok sevimliydi. Katili buldular mı?»

Royan, «hayır» der gibi başını salladı. Adamın gözlerinin dolduğunu görmemesi için başını çevirerek etrafına, salona baktı. «Burada olağanüstü bir koleksiyonunuz var.»

Nicholas kadının konu değiştirme isteğine hemen uydu. «Bunu da ha çok büyükbabama borçluyuz. Evelyn Bareng'in yanında çalışıyordu. Ondan düşmanları, 'Çekilmez adam,' diye söz ederlerdi. O...»

Royan adamın sözünü kesti. «Evet, Birinci Cromer Kontu Evelyn Baring'den söz edildiğini duydum. 18831907 yılları arasında Kahire'de İngiliz Başkonsolosluğu görevini yaptı. Tam yetkili özel elçi sayıldığı için o sürede halkıma bir diktatör gibi davrandı. Kimse ona karşı gelemedi. Dediğiniz gibi onun epeyce düşmanı vardı.»

Nicholas'ın gözleri hafifçe kısılmıştı. «Percival en iyi öğrencilerinden biri olduğunuzu söyleyerek beni uyardı. Ama fazla milliyetçi olduğunuzdan söz etmemişti... Ramses'in heykelinin altındaki yazıyı sizin için çevirmeme hiç gerek olmadığı da anlaşılıyor.»

Royan, «Babam da Cemal Abdül Nasır'ın maiyetindeydi,» diye mırıldandı. «Kukla Kral Faruk'u o devirdi ve sonunda da Britanya'nın Mısır üzerindeki egemenliğini sona erdirdi. Başkan olarak İngilizlerin çirkin saldırılarına rağmen Süveyş Kanalını millileştirdi.»

Nicholas, «Hah,» diyerek güldü. «Yolun karşı yanlarındayız. Ama çok şey değişti. Düşman olmamız gerekmediğini umarım.»

Royan, «Orası öyle,» deyip başını salladı. «Duraid size çok değer veriyordu.»

«Ben de ona.» Nicholas konuyu yeniden değiştirdi. «Kraliyet 'ushabti'leri koleksiyonumuzla çok gururlanıyoruz. Eski Krallıktan sonra Ramses'e kadar her firavunun mezarından örnekler var burada. İzinin de size göstereyim.» Royan, Nicholas'ın peşinden salonun bir duvarını kaplayan dev bir camekânlı dolaba doğru gitti. Bunun bütün raflar bebeklere benzeyen biblolar dizilmişti. Bu ushabti'ler mezarlara ölen krallara gölgeler âleminde hizmetçilik ve esirlik etmeleri için konulurlardı.

Nicholas kendi anahtarıyla dolabın camlı kapağını açtı. Sergilenen bebeklerden en ilgincini almak için uzandı. «Bu Firavun Tutankhamon, Ay ve Horemheb'in emrinde çalışan Maya'nın ushabti'si. Onu M.Ö. 1343'te ölen Ay'ın mezarında buldular.»

Bebeği genç kadına uzattı. Royan da üç bin yıllık hiyeroglifi yüksek sesle okudu. Sanki o sabahki gazetenin başlıklarını okuyormuş gibi kolaylıkla. «Ben, iki krallığın haznedarı Maya'yım. İlahi Firavun Ay adına cevap vereceğim. O sonsuza kadar yaşasın!» Genç kadın bu sözleri özellikle adamı denemek için Arapça söylemişti. Nicholas da aynı dilde cevap verdi. Arapçayı rahatlıkla konuşuyordu.

«Profesör Decon'ın doğru söylediği anlaşılıyor. Siz olağanüstü bir öğrenciymişsiniz.»

Sonra ikisi de kendilerini ilgilendiren konuya daldılar. Kâh İngilizce, kâh Arapça konuşuyorlardı. Aralarındaki o hafif düşmanlık kaybolmuştu. Ağır ağır salonda dolaşıyor, her dolabın önünde durarak raflardaki kalıntıları tek tek inceliyorlardı.

Sanki binlerce yıl geriye gitmişlerdi. Böylesi eski eserlerin karşısında saatlerin ve günlerin önemi

kalmamış gibiydi.

Bayan Street gelip konuşmalarını yanda kestiğinde ikisi de şaşırdılar.

«Ben artık gidiyorum, Sir Nicholas. Kapıyı kilitleyip alarmı çalıştırır mısınız? Nöbetçiler görevlerine başladılar bile.»

Nicholas, «Saat kaç?» diye sordu. Sonra da bileğindeki paslanmaz çelik Rolex Submari'sine bakarak bu sorusunu kendi cevapladı. «Beşi kırk geçiyor. Gün nasıl oldu da böyle çabucak sona erdi?» Abartılı bir tavırla içini çekti. «Güle güle, Bayan Street. Sizi bu kadar beklettiğimiz için özür dileriz.»

Kadın, «Alarmı çalıştırmayı unutmayın,» diye onu uyardı. Sonra da Royan'a baktı. «Sevdiği konulardan birine daldı mı, her şeyi unutur.» Patronuna karşı hoşgörülü, sevecen bir teyze gibi davranıyordu.

Nicholas, «Bir gün için yeterli emir verdiniz,» diyerek güldü. «Güle güle.» Royan'a döndü. «Duraid'le birlikte ele geçirdiğimiz bir şeyi size göstermeden gitmenize izin veremem. Birkaç dakika daha kalabilir misiniz?» Genç kadın başını salladı. Adam onun kolunu tutacakmış gibi uzandı, sonra da elini çekti. Arap dünyasında bir kadına dokunmak, böyle kayıtsızca da olsa, bir hakaret sayılırdı. Royan onun bu nezaketini takdir edip inceliğinden ve rahatlığından biraz daha hoşlandı.

Nicholas, Royan'ı salonlardan geçirerek üzerinde, «Özel Sadece Çalışanlar Girebilirler» yazılı bir kapıya götürdü.

Oradan uzun bir koridora girerek en dipteki odaya gittiler.

«Benim özel yerim.» Nicholas, Royan'ı odaya soktu. «Karışıklık için özür dilerim. Önümüzdeki yıllardan birinde burayı toplamalıyım. Eskiden karım...» Birdenbire susarak yazı masasındaki gümüş çerçeveli aile fotoğrafına baktı. Nicholas'la güzel, esmer bir kadın, meşenin etrafına uzanan dalların altında, bir kilimin üzerinde oturuyorlardı. Yanlarında iki küçük kız vardı. Annelerine çok benziyorlardı. Kızlardan küçüğü babasının kucağında oturuyordu. Büyüğü ise çiftin arkasında duruyor, midillisinin dizginlerini tutuyordu. Royan yan gözle adama baktı. Nicholas'ın bakışlarındaki o mahvedici acıyı gördü.

Adamı utandırmamak için odada etrafına bakındı. Buranın Nicholas'ın çalışma odası ve atölyesi olduğu anlaşılıyordu.

Geniş, rahat bir yerdi. Eşyalar Nicholas'ın karakterindeki zıtlıklar yarısıtıyorlardı. Kitaplara dalan bir bilim adamına karşı bir maceracı. Karmakarışık kitapların ve müzelik eşyaların arasında oltalar vardı. Duvardaki çengele av ceketi, bir çiftenin branda bezinden yapılmış kılıfı ve üzerinde N.Q.H. harfleri olan deri bir kartuş çantası asılıydı.

Royan duvarlardaki resimlerden birini tanıdı. İskoçyalı gezgin David Roberts'ın ve Napolyon'la birlikte Mısır'a giden Vrvant Denon'un yaptıktan suluboya resimlerdi bunlar. Tablolarda anıtların kazıları ve restorasyondan önceki o çok ilginç durumları görülüyordu.

Nicholas sönmek üzere olan ocağın yanına gidip kömürlerin üzerine bir kütük attı. Sonra da Royan'a bir duvarın yarısını örten perdenin önünde durmasını işaret etti. Bir hokkabaz tavrıyla püsküllü kordonu çekerek perdeyi açtı. Ve memnun memnun, «Buna ne dersiniz?» diye sordu.

Royan duvara asılmış olan şahane freske baktı. Büyük bir ustalıkla yapılmıştı ve ayrıntılar çok güzeldi. Ama kadın hayranlığını belli etmeden kayıtsızca fikrini açıkladı. «Amorit Hanedanından Altıncı Kral Hamabi MÖ. 1780.» Konuşmasını sürdürmeden önce eski kralın ince kartlı yüzünü inceliyormuş gibi yaptı. «Evet.»

Ashur'daki piramidin güneybatısındaki sarayının kalıntıları arasında bulundu herhalde. Ancak bu freskin bir eşi daha olmalı. Onlar bir çiftti. Her birinin değeri de yaklaşık beş milyon Amerikan doları. Yanılmıyorsam onu yasalara aldırmayan iki kaçakçı modern Mezopotamya'dan çaldı.

Duyduğuma göre bu freskin diğeri de şimdi Peter Walsh adlı bir Teksas'lının elinde.»

İngiliz ona hayretle baktı. Sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. «Kahretsin! Duraid'e bunu gizli tutması için yemin ettirmiştim. Ama size o kaçamağımızdan söz ettiği anlaşılıyor.» Royan onun güldüğünü ilk kez görüyordu. Birdenbire içinden gelivermiş gibiydi bu. Yapmacıklı olmayan, neşeli sesi Royan'ın hoşuna gitti. Nicholas hâlâ gülüyordu. «İkinci freskin sahibi konusunda haklısınız. Ama fiyat beş değil, altı milyondu.»

Royan, «Duraid bana ayrıca sizin Çad ve Güney Libya'daki Tobesti'ye yaptığınız ziyareti de anlattı,» diye açıkladı.

Nicholas sanki üzülmüş gibi bir tavır takınarak başını salladı. «Sizden saklayacak bir şeyim olmadığı anlaşılıyor.» Adam diğer duvarın önündeki yüksek dolaba gitti. Tahta kakmalı şahane bir şeydi bu. Galiba on yedinci yüzyılda Fransa'da yapılmıştı. İngiliz, çift kanadı açarak, «Libya'dan bunu getirdik,» dedi. «Kaddafi'nin haberi olmadan.» Bronzdan yapılmış şahane biblolardan birini alarak Royan'a uzattı. Çocuğuna süt veren bir annenin heykelciğiydi bu. Çok eski olduğu için yeşilleşmişti.

Nicholas, «Hamilcar Barca'nın oğlu Anibal,» dedi. «MÖ 203. Bunları bir Tuareg grubu, komutanın Kuzey Afrika'da Bagrades nehrindeki eski kamp yerinde buldu. Herhalde Anibal, Romalı General Scipo'ya yenilmeden önce bronzları oraya saklamıştı. Orada iki yüzden fazla bronz heykelcik vardı. İçlerinden en güzel elli tanesi hâlâ bende.»

Royan hayran hayran heykelciğe bakarken, «Diğerlerini sattınız mı?» diye sordu. Sesinde hoşnutsuzluk vardı. «Bu kadar güzel şeylerden ayrılmaya nasıl dayanabildiniz?»

Nicholas mutsuzca içini çekti. «Korkarım bunu yapmak zorundaydım. Çok acı bir şey. Ne var ki, o bronzları bulma uğruna bir servet harcadım. Ganimetin bir bölümünü satarak masrafları karşılamam gerekiyordu.» Masasına gidip alt çekmeceden bir şişe Laphroig Malt viskisi aldı. Masaya bıraktı ve yanına iki kadeh koydu. «Sizi baştan çıkarabilir miyim?» Royan hayır anlamında başını salladı. «Haklısınız. İskoçlar bile bu viskinin tepede, saatte kırk deniz mili hızla esen fırtınada, iri bir erkek geyiği izleyip bulduktan sonra içilebileceğini itiraf ediyorlar. Size, daha uygun bir şey ikram edebilir miyim?»

Royan, «Gazoz olabilir...» diye önerdi.

«Evet, ama bu sizin için daha kötü. Laphroig'den bile kötü, hem de içi şeker dolu. Bir zehir o.»

Royan, Nicholas'ın getirdiği bardağı aldı. Adamın kaldırdığı kadehe karşılık verdi. «Evet, yaşama!» Sonra ekledi.

«Haklısınız, Duraid bana bu bronzlardan söz etti.» Kartaca bronzunu dolaptaki yerine koyup yaklaştı. Yazı masasının öbür tarafında durarak adama baktı. «Zaten beni de size Duraid yolladı. Ölürken bana bu talimatı verdi.»

«Ah! Demek bütün bunlar rastlantı değil. Çok derin ve alçakça bir entrikaya farkında olmadan karıştırılmış bir piyonum ben.» Adam masasının önündeki koltuğu işaret etti. «Oturun.» Kendisi de masanın kadına yakın olan köşesine ilişti.

Blucinin sardığı bacağını tembelce sallamaya başladı. Dinlenen bir leoparın kuyruğunu sallamasına benziyordu bu.

Alayla gülüyordu, ama yeşil gözleriyle kadına bakarken sanki onun kafasının içini görüyordu. Royan, insan bu adama kolay kolay yalan söyleyemez, diye düşündü.

Genç kadın derin bir soluk aldı. «Lostris adlı eski bir kraliçeden söz edildiğini hiç duydunuz mu? O ikinci ara dönemde yaşamış. İlk Hiksos işgalleri sırasında.»

Nicholas alayla gülerek ayağa kalktı. «Ah, demek şimdi de Nehir Tanrısı adlı romandan söz ediyoruz.» Kitaplığa giderek romanın bir kopyasını aldı. Bunun sık sık okunmuş olduğu anlaşılıyordu, ama kapağı hâlâ üzerindeydi. Kapak resminde bir piramit vardı. Batmakta olan güneşin kızıl-turuncu

ışıklarının yansıdığı suların üzerinden görülen, görkemli ve gizemli piramidin sürrealistçe, düşlere yakışır bir resmi. Nicholas kitabı masaya, genç kadının önüne attı.

Royan, «Okudunuz mu?» diye sordu.

Adam başını salladı. «Evet. Wilbur Smith'in romanlarının çoğunu. Beni eğlendiriyor. Bir iki defa da Quenton Park'a avlanmaya «Okuduğunuz kitaplarda bol bol seks ve şiddet olmasından hoşlandığınız anlaşılıyor.» Royan suratını buruşturdu. «Bu roman hakkında ne düşündünüz?»

«Yazarın beni kandırdığını itiraf etmeliyim. Romanı okurken, keşke çek olsaydı, diye düşündüm. Zaten o yüzden Duraid'e telefon ettim » Nicholas kitabı alıp son sayfaları açtı. «Yazarın notu çok inandırıcıydı. Ama aklıma takılan o son cümleler oldu. «'Mavi Nil'in kaynağına yakın bir yerde, Etiyopya dağlarının bir köşesinde Tanus'un mumyasının Firavun Memose'un el sürülmemiş mezarında yatıyor olması içimi heyecanla doldurmaktadır.'» Nicholas romanı adeta öfkeyle masaya attı. «Tanrım! Bunun doğru olmasını ne kadar istediğimi bilemezsiniz. Firavun Mamose'un mezarını bulmaya çalışmak! İşte bu yüzden Duraid'le konuşmak zorunda kaldım. Ancak o bana bunların hepsinin palavra olduğunu söyledi. O zaman kendimi aldatılmış gibi hissettim. Öyle mutluydum ki, sonradan acı bir düşkırıklığına uğradım.»

Royan itiraz etti. «Bu palavra değil.» Düzeltti. «Yani hiç olmazsa hepsi palavra değil.»

«Anlıyorum. Yani Duraid bana yalan söyledi, öyle mi?»

Royan hemen kocasını savundu. «O yalan söylemedi. Sadece gerçeğin açıklanmasını biraz geciktirdi. O sırada size hikâyeyi anlatmaya hazır değildi. Çünkü sizin soracağınızı bildiği soruların hepsinin cevabını bilmiyordu. Destek isteyeceği kimselerin listesinde adınız en başta yazılıydı.»

«Duraid cevapları bilmiyordu. Ama siz biliyorsunuz, öyle mi?» Adam buna inanmıyormuş gibi gülümsüyordu. «Ben bir kere kandım. İkinci kez aynı uydurma hikâyeye inanmam.»

«O papirüsler var. Dokuzu hâlâ Kahire Müzesinin mahzeninde. Onları Kraliçe Lostris'in mezarında ben buldum.» Royan askılı deri çantasını açarak, 15x10 büyüklüğünde, renkli birkaç fotoğraf çıkardı. İçlerinden birini seçip adama uzattı.

«Bu mezarın dip duvarının resmi. Oyuktaki mermer kavanozlar görünüyor. Fotoğraf biz papirüsleri götürmeden önce çekildi.»

«Güzel bir resim. Ancak bu herhangi bir yerde de çekilmiş olabilir.»

Royan bu sözlere aldırmayarak adama bir fotoğraf daha uzattı. «Bu Duraid'in müzedeki çalışma odası. Onuncu papirüs de orada. Çalışma masasının arkasında duran iki adamı tanıdınız mı?»

Nicholas başını salladı. «Evet, Duraid ve Wilbur Smith.» Yüzündeki kuşkunun yerini hayret ve kararsızlık almıştı.

«Kahretsin! Bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz?»

«Ne mi? Ben size, yazarın pek çok uydurmasına rağmen, yine de kitabın gerçeklere dayandığını anlatmaya çalışıyorum!

Ancak bizi ilgilendirmesi gereken Yedinci Papirüs. Onu, kocamı öldüren adam çaldı.»

Nicholas ayağa kalkıp şömineye bir odun daha attı. Sanki öfkesini ondan çıkarmak istiyormuş gibi kütüğü şişle dürttü.

Kadına dönmeden, «Bu papirüs, diğerlerine göre neden daha önemli?» dedi.

«Çünkü onda Firavun Mamose'un cenaze töreninden söz ediliyor, Ve biz papirüsteki tarifler sayesinde mezarın yerini bulabileceğimize inanıyorduk.»

«İnanıyordunuz ama bundan emin de değilsiniz.» Nicholas kadına doğru döndü. Elindeki şişi bir silah gibi kaldırmıştı.

Bu haliyle ürkütücüydü. Dudakları gerilip sert bir çizgiye dönüşmüştü, gözlerinde tehlikeli bir pırıltı vardı.

«Yedinci Papirüs'ün önemli bir bölümü bir tür şifreyle yazılmıştı ve anlaşılamayan bir şiir halindeydi. Duraid'le şifreyi çözüyorduk. Tam o sırada...» Royan duraklayarak derin bir soluk aldı «...onu öldürdüler.»

«Böyle çok değerli bir şeyin sizde kopyası olmalı.» Nicholas öfkeyle kadına baktı.

Royan oldukça ürktü. Sonra da başını salladı. «Asıl papirüsle birlikte bütün mikrofilmler ve notlarımız da çalındı. Sonra Duraid'i öldüren kişi Kahire'deki dairemize gidip bilgisayarımı parçaladı. Oysa ben bütün bilgiyi ona aktarmıştım.»

Nicholas şişi gürültüyle kömür tenekesine attı ve masaya döndü. «Demek elinizde hiçbir kanıt yok? Bunun doğru olduğunu kanıtlayacak bir şey?»

Royan, «Evet, yok.» diyerek başını salladı. «Ama buradakileri unutmayın.» İnce uzun parmağıyla alnına vurdu.

«Hafızam çok iyidir.»

Nicholas kaşlarını çatarak parmaklarını sık, kıvırcık saçlarının arasına soktu. «Ee, bana neden geldiniz?»

Royan kısaca, «Firavun Mamose'un mezarını bulmanız için size bir fırsat vermeye geldim,» diye açıkladı. «Bunu istiyor musunuz?»

Nicholas'ın ruh hali birdenbire değişti. Adam yaramaz bir okul çocuğu gibi güldü. «Şu an için onun kadar istediğim hiçbir şey yok.»

Royan, «O halde sizinle bir anlaşma yapmalıyız,» diyerek ciddi bir tavırla öne doğru eğildi. «Önce izin verin de size ne istediğimi anlatayım. Sonra siz de aynı şeyi yaparsınız.»

Kadınla adam çok sıkı pazarlık ettiler. Gece saat birde Royan bitkin olduğunu itiraf etti. «Artık sağlıklı düşünemiyorum.

Yarın sabah tekrar başlayabilir miyiz?» Hâlâ anlaşamamışlardı.

Nicholas, «Yarın oldu bile,» dedi. «Ancak haklısınız. Benimki de düşüncesizlik. Burada kalabilirsiniz. Evde yirmi yedi yatak odası var.»

«Teşekkür ederim, hayır.» Royan ayağa kalktı. «Ben eve gideceğim.»

Adam onu, «Yollar buz tutmuştur,» diye uyardı. Sonra kadının yüzündeki kararlı ifadeyi görüp etlerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. «Pekâlâ. Israr etmeyeceğim. Yarın kaçta buluşacağız? Avukatlarımla saat onda randevum var. Herhalde konuşma öğleye kadar biter. Neden burada işle ilgili bir öğle yemeği yemiyoruz? Öğleden sonra Gantob'a ava gitmem gerekiyor, iptal ederim. Böylece öğleden sonra ve akşam saatlerinde görüşebiliriz.»

Nicholas avukatlarıyla ertesi sabah Quenton Park'taki kütüphanede görüştü. Bu hoşa gidecek bir görüşme olmadı.

Zaten Nicholas da böyle bir şeyi beklemiyordu. Bu yıl bütün dünyası altüst olmuştu. Nicholas gece yarısı buz tutmuş karayolunda ilerlerken o yorgunluk ve dikkatsizliğin neden.olduğu anı, üzerlerine gelen kamyonun farlarını hatırlayarak dişlerini sıktı. İşte yıl böyle başlamıştı.

Adam daha bunun etkisinden kurtulamadan, başka bir acımasız darbe daha yemişti. Nicholas da, kendisinden önce babası ve dedesi gibi Lloyd's Sigorta Sendikasının ortaklarındandı. Aile yarım yüz yıl boyunca sendikanın kazancını paylaşmış ve hatırı sayılır bir gelir sağlamıştı. Tabii Nicholas sendikanın kayıplarını da paylaşmak zorunda olduğunu biliyordu. Ve bu ağır sorumluluğu yüksünmeden taşımıştı. Çünkü elli yıl boyunca sendika öyle önemli bir kayba uğramamıştı. Bu yıla kadar.

California'daki deprem ve kimyasal madde üreten dünya çapındaki bir şirket aleyhine çevreyi kirlettiği için açılan dava yüzünden Lloyd's'un kaybı yirmi sekiz milyon poundu aşmıştı. Nicholas'ın payına düşen miktar iki buçuk milyon pounddu. Adam bunun bir bölümünü ödemişti. Ama geri

kalanının sekiz ay sonra ödenmesi gerekiyordu. Tabii yıl ona başka kötü sürprizler de yapabilirdi.

Lloyd's olayından sonra Quenton Park Malikânesinin topraklarında yetiştirilen şekerpancarlarına hastalık gelmişti.

Yaklaşık bin dönümlük arazideki ürünün tümü çürümüştü.

Avukatlardan biri, «En aşağı iki buçuk milyon bulmamız gerekiyor,» dedi. «Bu sorun değil. Konak değerli eşyalarla dolu.

Ya müze? Sergilenen antikalardan bazılarını satarsak elimize ne kadar para geçer?»

Nicholas, Ramses'in heykelinin satıldığını düşünerek yüzünü buruşturdu. Ya da Hammurabi frekskinin. Veya konak ya da müzedeki en sevdiği parçaların. Satıldıkları takdirde bütün borçlarının ödeneceğini kabul ediyor, ama onlarsız yaşayabileceğini de sanmıyordu. Onlarsız olmaktansa her tür zorluğu tercih ederdi.

Nicholas, «Kahretsin,» diye homurdandı. «Olmaz.» Avukat ona soğuk soğuk baktı.

Sonra amansızca konuşmasını sürdürdü. «Bakalım başka nelerimiz var? Mandıradaki inek sürüsü.»

Nicholas homurdandı. «Şansımız varsa onlar ancak yüz bin pound getirirler. Geriye de iki milyon dört yüz bin kalır.»

Muhasebeci söze karıştı. «Yarış atlarınız var.»

«Sadece altı yarış atım var. Onlar da iki yüz bin eder.» Nicholas neşesizce güldü. «Geriye kalır iki milyon iki yüz bin. Eh, gayemize yavaş yavaş erişiyoruz.»

Avukatlardan genç olanı, «Yat,» diye önerdi.

Nicholas, «O benden yaşlı,» diyerek başını salladı. «Tanrı aşkına! O babamındı. Yatı hediye etseniz bile almazlar. Onun sadece manevi değeri var. Çiftelerim tekneden daha değerli.»

İki avukat da listenin üzerine eğildi. «Ah, evet. Onlara da yazık. İyi durumda bir çift Purdey. Biçilen değer kırk bin.»

Nicholas, «Elden düşme külotlarım ve çoraplarım da var,» diye itiraf etti. «Neden onları da listeye almıyorsunuz?..»

Adamlar bu alaya aldırmadılar. İnsanların zor durumlarına alışkın yaşlıca avukat sakin sakin konuşmasını sürdürdü. «Sonra... Londra'daki ev. İyi bir yerde. Değeri bir milyon beş yüz bin.» Nicholas itiraz etti. «Bugünkü piyasa durumuna göre değil. Bir milyon daha gerçekçi bir tahmin.»

Avukat sözlerine devam etmeden elindeki belgenin kenarına not aldı. «Tabii mümkün olduğunca bütün malikâne topraklarının satışa çıkarılmasına engel olmak istiyoruz.»

Bu, zor ve çetin bir görüşme oldu. Konuşma sona erdiğinde henüz kesin bir karar verilmemişti. Nicholas öfkeli ve sıkıntılıydı.

Avukatları geçirdikten sonra, duş yapıp gömleğini değiştirmek için çabucak Yukarı çıktı. Sonra nedense tıraş olup losyon da sürdü.

Bahçeden geçerek arabasını müzenin park yerine bıraktı. Kar, sulusepkene dönüşmüştü. Araba parkını aşarken saçlarına soğuk damlacıklar düştü.

Royan onu Bayan Street'in bürosunda bekliyordu. İki kadının çok iyi anlaştıkları belliydi. Nicholas kapının dışında durup Royan'ın gülüşünü dinledi. Ve kendini biraz daha iyi hissetti.

Aşçı konaktan sıcak yemek gönderdi. Kadın bol yemeğin bu soğuk havayı etkisizleştireceğini sanıyordu anlaşılan. Etli ve sebzeli koyu bir İtalyan çorbası ve Lancahire yahnisi yollamıştı. Nicholas için yarım şişe Burgondi şarabı vardı. Royan için de bir sürahi taze sıkılmış portakal suyu. Yağmur camları döverken yemeklerini şöminenin önünde yediler.

Nicholas, genç kadından Duraid'in ölümünü ayrıntılarıyla anlatmasını istedi. Royan her şeyi açıkladı. Kendisinin yaralandığını da. Kolunu sıvayarak yaranın üzerindeki flasteri gösterdi. Kahire sokaklarında kendisini ikinci kez öldürmeye kalkıştıklarını anlatırken adam Royan'ı dikkatle dinledi.

Royan'ın sözleri sona erdiğinde, «Şüphelendiğiniz biri var mı?» diye sordu. «Sizce bunun sorumlusu kim?» Ne var ki, kadın bilmediğini belirtmek için başını salladı.

«Önceden kuşkulanmamıza yol açacak hiçbir şey olmadı,» dedi.

Yemeklerini sessizce bitirdiler. İkisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. «Pekâlâ. Şimdi anlaşmamıza gelelim.»

Yaklaşık bir saat tartıştılar.

Nicholas fincanlarına kahve doldururken, «Sizin nasıl bir katkıda bulunacağınızı öğrenmeden ganimetten istediğiniz paya razı olamam,» diye itiraz etti. «Ne de olsa parayı ben sağlayacak, grubu da ben yöneteceğim.»

«Katkılarımın gerçekten değerli olacağını kabul etmelisiniz. Yoksa, sizin deyiminizle 'ganimet' de olmaz. Şimdi şundan emin olabilirsiniz. Anlaşmaya varıp el sıkışmadıkça size başka bir tek şey bile söyleyecek değilim.»

Nicholas, «Bu biraz sert bir tavır değil mi?» diye sordu. Genç kadın hınzırca gülerek adamı tehdit etti. «Şartlarımı beğenmiyorsanız, Duraid'in destekçiler listesinde başka adlar da var.»

«Pekâlâ,» Nicholas haksızlığa uğramış gibi bir tavır takındı. «Önerinizi kabul ediyorum. Eşit pay. Peki bunu nasıl hesaplayacağız.»

«İlk bulduğumuz arkeolojik kalıntılardan ben istediğimi seçeceğim. İkinci sefer de siz istediğinizi. Bu böyle sırayla sürüp gidecek.»

Nicholas kaşlarını kaldırdı. «Önce ben seçsem?»

Royan, «En iyisi yazı tura,» diye önerdi. Nicholas cebinden madeni bir pound çıkardı.

«Söyleyin.» Parayı attı. O havadayken Royan da seçimini yaptı. «Yazı.»

Nicholas parayı alarak cebine atarken, «Kahretsin!» diye söylendi. «Pekâlâ, ganimet çıkarıldığı zaman ilk seçim sizin.

Tabii bir şey bulunabilirse.» Masanın üzerinden elini uzattı. «Seçtiğiniz şey sizin olacak, onunla istediğinizi yapacaksınız. Hatta onu Kahire Müzesine de hibe edebilirsiniz. Derdiniz buysa tabii. Anlaştık mı?» Royan onun elini sıktı.

«Şimdi açık açık konuşalım. Aramızda gizli kapaklı hiçbir şey olmamalı. Artık bana açıklamadığınız ayrıntıları da anlatın.»

Royan, Nehir Tanrısı romanını işaret etti. «O kitabı getirin.» Kirli tabakları bir yana itti. «Önce kitabın Duraid'in kontrolden geçirdiği bölümlerini incelemeliyiz.» Kitabın son sayfalarını açtı. «İşte Duraid'in kamuflajı buradan başlıyor.»

Nicholas, «Uygun bir kelime bu,» diyerek güldü. «Ama şu işi basitleştirelim. Siz zaten aklımı yeteri kadar karıştırdınız.»

Royan tebessüm bile etmedi. «Hikâyenin buraya kadar olan bölümünü biliyorsunuz. Hiksoslar ve o üstün savaş arabaları Kraliçe Lostris'le halkını Mısır'dan sürüyorlar. Grup güneye doğru iniyor. Beyaz ve Mavi Nil'lerin birleştikleri yere kadar gidiyor. Yani şimdi 'Hartum' diye bildiğimiz yere. Bütün bunlar papirüslere oldukça sadık kalınarak yazılmış.»

«Hikâyeyi hatırlıyorum. Devam edin.»

«Grubun kalyonlarının ambarında Kraliçe Lostris'in kocası Firavun Sekizinci Mamose'un mumyası var. Kraliçe, on iki yıl önce kocası bir Hiksos oku yüzünden ölürken, onun için güvenli bir mezar yeri bulacağına, kendisini o çok zengin hazinesiyle birlikte gömeceğine söz vermiş. Hartum'a eriştikleri zaman kraliçe verdiği sözü yerine getirmeyi düşünüyor.

Artık bunun zamanının geldiğine inanıyor. On dört yaşındaki oğlu Prens Memnon'u bir grup savaş arabasıyla mezar için uygun bir yer bulması için yolluyor. Memnon'un yanında öğretmeni, bu hikâyeyi anlatan ve yorulmak bilmeyen Tarta var.»

«Tamam. Ben bu bölümü hatırlıyorum. Memnon'la Tarta yakaladıkları zenci Shilluk esirlerini sorguya çekiyorlar.

Onların önerileri üzerine de soldaki nehrin, yani Mavi Nil'in kıyısını izlemeye karar veriyorlar.»

Royan başını sallayarak hikâyesini sürdürdü. «Prensle Tarta doğuya doğru gidiyorlar ve karşılarına dağlar çıkıyor.

Bunlar öyle yüksek ki 'Mavi Surlar' diye tanımlanıyorlar. Kitapta buraya kadar" okuduklarınız papirüsteki açıklamalara tamamiyle uyuyor. Ama burada...» Parmağını romanın açık olan sayfasına vurdu. «...Duraid'in şaşırtmacasıyla karşılaşıyoruz. Dağların eteklerinin tarifi...»

Nicholas onun sözünü kesti. «Kitabı ilk okuduğum zaman yazarın Mavi Nil'in Etiyopya'nın dağlık bölgelerinden çıktığı yeri doğru biçimde tarif edemediğini düşündüm. Bunu hatırlıyorum. Dağların etekleri yok. Batı tarafında yamaçlar dimdik iniyorlar. Nehir de oradan deliğinden çıkan bir yılan gibi beliriyor. Bu kitabı kim yazdıysa, onun Mavi Nil'in yatağı konusunda bilgisi yok.»

Royan, «O bölgeyi biliyor musunuz?» diye sordu. Adam gülerek başını salladı.

«Şimdikinden genç ve daha aptal olduğum günlerde müthiş bir plan yaptım. Tana gölünden çıkarak Abbay uçurumunu aşacak ve Sudan'da, Toseired'deki baraja erişecektim. Abbay, Etiyopyalıların Mavi Nil'e verdikleri addır.»

«Bunu yapmayı neden istediniz?»

«Çünkü böyle bir şey o zamana kadar hiç yapılmamıştı. İngiliz Konsolosu Binbaşı Chapman, 1932'de bunu denemişti.

Az kalsın boğuluyordu adam. Yolculuğun filmini çekerek, bu konuda bir kitap da yazabileceğimi düşünüyordum. Telif hakları sayesinde bir servet kazanacaktım. Babamı beni desteklemesi için ikna ettim. Bu, onun hoşuna gidecek o çılgınca maceralardandı. Hatta yolculuğa o da katılmak istedi, Abbay nehrinin bütün yatağını inceledim. Sadece haritalara bakarak değil. Eski bir uçak satın alıp uçurumun üzerinden de uçtum. Tana gölünden baraja kadar olan yedi yüz elli kilometrelik yatağı kat ettim. Dediğim gibi, yirmi bir yaşındaydım ve çılgının tekiydim.»

«Ne oldu?» Konu Royan'ın ilgisini çok çekmişti. Duraid ona yolculuktan hiç söz etmemişti. Ama bu tam Sir Nicholas'tan beklenecek bir şeydi.

«Sandhurst'te beraber okuduğum arkadaşlardan sekizini seçtim. Noel tatilimizde bu işi yapmayı denedik. Ve yolculuk bir fiyaskoyla sonuçlandı. O çılgınca akan suya iki gün dayanabildik. O uçurum, bence bu dünyada cehenneme en çok benzeyen yer. Arizona'daki Colorado nehrinin geçtiği Grand Canyon'un iki katı derinlikte ve daha korkunç. Nehirde otuz kilometre ilerleyemeden sular teknelerimizi parçaladı. Bütün aletlerimizi bıraktık. Tekrar uygarlığa ulaşabilmek için uçurumun yanlarına tırmandık.» Nicholas'ın yüzünde bir an ciddi bir ifade belirdi. «Grubumuzdan iki kişiyi kaybettik. Bobby Palmer boğuldu. Tim Marshall da uçurumdan yuvarlandı. Onların ölülerini almayı bile başaramadık.

Arkadaşlarımız hâlâ nehirdeler. Durumu ailelerine ben açıklamak zorunda kaldım...» O kötü anları hatırlayarak sustu.

Royan ona konuyu unutturmak için, «Mavi Nil'in yatağından inmeyi başaran hiç oldu mu?» diye sordu.

«Evet. Birkaç yıl sonra tekrar oraya gittim. Ama bu sefer bir lider değil, Britanya Silahlı Kuvvetlerinin küçük rütbeli bir subayı olarak. O nehri ancak ordu, deniz ve hava kuvvetleri birarada yenebildiler.»

Royan adama hayranlıkla baktı. Abbay nehrinden salla inmiş biriydi o. Sanki kader kendisini bu adama getirmişti.

Duraid haklıydı. Bu işe en uygun kişi Nicholas'tı. «Öyleyse yatağın nasıl bir şey olduğunu siz de

herkes kadar biliyorsunuz. Size Taita'nın Yedinci Papirüs'e yazdıklarını özetlemeye çalışacağım. Ne yazık ki, papirüsün o bölümü biraz zarar görmüş. Duraid'le ben yazının bazı yerlerini tahmin etmeye çalıştık.

Bunun, arazi konusundaki bilginize uyup uymadığını bana söylemelisin Nicholas, «Devam edin,» diye cevap verdi.

«Taita yamacı sizin tarif ettiğiniz gibi anlatıyor. Dümdüz yükselen duvar gibi bir yer diye. Prens, Taita ve diğerleri arazi meyilli olduğu için savaş arabalarını bırakmak zorunda kalmışlar. Yalnız atları almışlar. Ve yaya olarak yollarına devam etmeye mecbur kalmışlar. Ama çok geçmeden kayalar iyice dikleşmiş ve hayvanlardan bazıları izledikleri keçi yolundan aşağıya, nehre yuvarlanmışlar. Ancak bu grubu engellememiş. Prens Memnon'un emri üzerine ilerlemişler.»

«Gerçekten o bölge Taita'nın tarif ettiği gibi. Korkunç bir yer.»

«Tarta, papirüste ondan sonra karşılaştıkları engelleri anlatıyor. Ve bunlardan 'basamaklar" diye söz ediyor. Duraid'le ben onların ne olduğu konusunda kesin bir karara varamadık. Çağlayan olduklarını düşündük.»

Nicholas başını salladı. «Abbay uçurumunda onlardan epeyce var.»

«Şimdi belgenin en önemli yerine geliyorum. Taita, yirmi gün yukarıya doğru tırmandıktan sonra, 'ikinci basamağa' geldiklerini yazıyor. Prens burada ölmüş olan babasından rastlantı sonucu bir haber almış. Babasını rüyasında görmüş ve firavun ona mezarının yeri olarak orayı seçtiğini açıklamış. Taita papirüste daha fazla ilerlemediklerini açıklıyor.

Onları neyin durdurduğuna karar verebilirsek, o zaman grubun uçurumda ne kadar ilerlediğini de santimi santimine ölçebiliriz.»

Nicholas kararını verdi. «Önce haritalara ve dağın uydudan çekilmiş fotoğraflarına ihtiyacımız olacak. Referans kitaplığımın günümüze uygun olmasını sağlamaya çalışıyorum. Onun için burada, müzede uydu fotoğraflarının ve en yeni haritaların bulunması gerekir. Ve onları bize ancak Bayan Street bulabilir.» Ayağa kalkıp gerindi. «Bu akşam günlük defterlerimi bulup onları okuyacağım. Dedemin babası da geçen yüzyılda Etiyopya'da avlanmış ve kalıntılar toplamış. Onun notlarını da bulacağım. Hepsi arşivimizde duruyor. Bizim ihtiyar işimize yarayacak bir şeyler yazmış olabilir.»

Nicholas, genç kadını araba parkındaki cipine kadar götürdü. Royan motoru çalıştırırken açık pencereden, «Ben hâlâ burada, konakta kalmanızın daha iyi olacağını düşünüyorum,» dedi. «Brandsbury'le buranın arası bir buçuk saat. Gidiş dönüş günde üç saat eder. Afrika'ya gitmeyi bile düşünmeden önce yapmamız gereken pek çok iş var.»

Royan gaza basarken, «Herkes ne der?» diye sordu.

Nicholas onun arkasından seslendi. «Başkalarının ne dediği beni hiçbir zaman ilgilendirmedi. Sizi yarın kaçta göreceğim?»

Royan ona cevap vermek için başını pencereden uzattı. «York'taki doktora uğramam gerekiyor. Kolumdaki dikişleri alacak. Buraya ancak on birde gelebilirim.»

Rüzgâr Royan'ın siyah saçlarını yüzüne doğru uçuruyordu. Nicholas her zaman siyah saçlı kadınlardan hoşlanmıştı.

Karısı Rosalind'de de doğuya özgü o esrarlı hava vardı. Adam, bu kıyaslamayı yaptığı için kendini ihanet ediyormuş, suç istiyormuş gibi hissetti. Ama Royan'ın hayalini gözlerinin önünden silmesi de zordu.

Rosalind öldüğünden beri Nicholas'ın ilgisini çeken ilk kadın oydu. Melez olması da adamı çekiyordu. Royan, Nicholas'ın Doğu'ya karşı duyduğu ilgiyi canlandıracak kadar egzotikti. Ancak onun dilini konuşacak ve yaptığı esprileri anlayacak kadar da İngiliz'di. Eğitim görmüştü ve Nicholas'ı ilgilendiren konularda bilgisi vardı. Kadının cesareti de adamda hayranlık uyandırıyordu.

Doğulu kadınlara genellikle doğdukları günden itibaren arka planda kalmaları ve uysal olmaları öğretilirdi. Ama bu kadın farklıydı.

Georgina, Royan'ın kolundaki dikişlerin alınması için York'taki doktoruna telefon etmişti. Anne kız sabah kahvaltıdan sonra Brandsbury'den ayrıldılar. Georgina direksiyondaydı, Magic onunla Royan'ın arasında oturuyordu.

Köy yoluna saparlarken Royan postanenin yakınına park etmiş olan büyük bir MAN kamyonu farketti. Ama bunun üzerinde durmadı.

Karayoluna çıktıkları zaman yer yer yoğun sis olduğunu farkettiler. Bu, görüş mesafesini yaklaşık otuz metreye indiriyordu. Tabii Georgina havaya boyun eğecek değildi. Cipi hızla sürerken taşıt takırdayıp iniltiye benzeyen sesler çıkarıyordu. Royan minnetle hızın saatte yüz kilometreyi aşmadığını farkederek sevindi.

Sonra arkaya, yola bir göz attı. MAN kamyon onları izliyordu. Taşıtın sadece kasası kendisini çevreleyen sisin arasından yükseliyor ve tıpkı denizaltının periskopuna benziyordu. Kadın arkaya bakarken kamyon sisin içinde kayboldu. Royan da annesini dinlemek için döndü. SS «Hükümet beceriksiz ahmaklarla dolu.» Georgina dudaklarından rkan sigaranın dumanından korunmak için gözlerini kısmıştı. Direksiyonu tek eliyle kavramıştı, diğeriyle Magic'in ipek gibi kulağını okşuyordu «Bakanların uyuşuklaşmalarına bir diyeceğim yok. Ama emekli maaşımla oynamaya başladıkları zaman öfkelenirim.» Annesinin tek geliri Dışişleri Bakanlığından emekli olduktan sonra aldığı maaştı. Ve bu fazla bir şey değildi.

Royan annesine takıldı. «Aslında senin bir 'işçi hükümeti' istediğin yok anne. Bunu itiraf et.» Annesi her zaman muhafazakârlardan yanaydı.

Georgina durakladı. Sonra da bir seçim yapmaktan vazgeçti. «Ben sadece Thatcher'ı geri getirmelerini istiyorum.»

Royan yerinde hafifçe dönerek kirli arka pencereden tekrar geriye baktı. Kamyon hâlâ arkalarındaydı. Cipin bir jet gibi püskürttüğü mavi egzozun ve sisin arasından bir heyula gibi yükseliyordu. Taşıt o ana kadar geride kalmıştı. Ama şimdi birdenbire hızlandı.

Royan, Georgina'ya sakin sakin, «Galiba seni geçmek istiyor,» dedi, Kamyonun dev burnunun cipin arka tamponuyla arasında sadece altı metre vardı. Radyatörün üzerindeki krom MAN işareti ışıldıyordu. Kamyonun bumu bile cipten yüksekti. Royan da bu yüzden oturduğu yerden şoförün yüzünü göremiyordu.

Georgina, «Herkes beni geçmek istiyor,» diye yakındı. «Hayatımın hikâyesi bu.» İnatla dar yolun ortasından gitmeyi sürdürdü.

Royan tekrar geriye bir göz attı. Kamyon hâlâ yaklaşıyordu. Sürücü debriyaj pedalına basarak dev motoru tehdit dolu bir biçimde hızlandırdı.

«En iyisi yol ver, anne. Bu adam ciddi.»

Georgina sigara dumanının arasından, «Biraz beklesin,» diyerek homurdandı. «Sabır bir meziyettir. Zaten onun şimdi beni geçmesine izin veremem. İleride dar bir taş köprü var. Ben bu yolu avucumun içi gibi bilirim.»

Aynı anda kamyon sürücüsü korna çaldı. O kadar yakındaydı ki in, sanın kulaklarını sağır edecekti neredeyse. Magic arka kanepeye sıçrayıp öfkeyle havlamaya başladı.

Georgina acı acı küfretti. «Ahmak hayvan! O ne yaptığını sanıyor? Plakasını al! Onu York polisine şikâyet edeceğim.»

«Plaka çamurla kaplı. Numarayı okuyamıyorum. Ama Avrupa plakasına benziyor. Alman sanırım.»

Şoför, Georgina'nın sözlerini duymuş gibi biraz yavaşladı. Şimdi iki taşıtın arasında yirmi metre kadar bir uzaklık vardı.

Royan kamyona bakmak için yerinde iyice dönmüştü.

Georgina memnun memnun, «Hah, şöyle,» dedi. «Ahmak Alman biraz terbiye öğreniyor.» Sislerin arasından ileriye doğru baktı, «işte köprü...»

Royan ilk kez kamyonun şoför yerini görebildi. Sürücü kayak maskesi takmıştı. Koyu mavi yün, ağzıyla gözleri dışında bütün yüzünü örtüyordu. Bu adama tehlikeli ve kötü bir görünüm veriyordu.

Genç kadın sonra birdenbire, «Anne, dikkat et!» diye haykırdı. «Üzerimize geliyor!» Dev kamyonun motor gürültüsü etraflarını, fırtınanın kudurttuğu denizin uğultusu gibi sardı. Royan bir an ışıltılı çelikten başka bir şey göremedi. Sonra kamyon arkadan onlara çarptı.

Çarpışmanın şiddeti yüzünden genç kadın arka kanepeye fırladı. Zorla doğruldu. Ve o zaman kamyonun cipi havaya kaldırmış olduğunu gördü. Tilkinin ağzındaki bir kuşa benziyordu cip. Kamyon, küçük taşıtı ışıltılı krom radyatörü koruyan çelik çubuklarla sürüyordu.

Georgina direksiyonla savaşıyor, taşıtı kontrole çalışıyordu. Ama çabası boşunaydı. «Onu durduramıyorum! Köprü!

Atlamaya çalış...»

Royan kemeri çabucak açarak kapı tokmağına uzandıysa da ardına kadar açamadı. Cip köprüden önceki taş sütunlara doğru savruldu.

Cip, kâğıt gibi buruşurken iki kadın aynı anda haykırdılar. İkisi de çarpışmanın şiddeti yüzünden öne doğru fırladılar.

Taşıt taş sütundan sekerken ön cam kırıldı ve suya inen yamaçta taklalar atmaya başladı.

O arada Royan kapıdan fırladı. Yamacın meyilli olması düşme hızını azalttı, ama genç kadının soluğu da kesildi.

Yamaçtan köprünün altındaki çayın buz gibi sularına yuvarlandı.

Royan suya tümüyle batmadan, bir an gökyüzünü ve köprüyü gördü. Kamyon homurdanarak hızla uzaklaşmadan önce ona baktı. Bir tır arkasında iki dev yük römorku sürüklüyordu. Bu römorklar, köprünün yanlarındaki parmaklıklardan çok daha yüksektiler. Üzerlerine kalın naylon örtüler iplerle bağlanmıştı. Royan öndeki römorkun üzerindeki iri kırmızı işareti ve şirketin adını hayal meyal gördü. Ama adı daha kavrayamadan suya battı. Soğuk ve şiddetli düşme yüzünden yine soluğu kesildi.

Genç kadın çırpınarak çayın yüzeyine çıktı. Sular onu biraz aşağıya doğru sürüklemişti. Islak giysileri hareketlerini engelliyordu. Zorlukla kıyıya erişti ve bir dala sanlıp çaydan çıkmayı başardı.

Çamurların üzerinde diz çökerek, öksüre öksüre yuttuğu suları çıkardı. Çarpışma yüzünden fazla yaralanıp yaralanmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonra annesinin tersine dönmüş olan cipten gelen acı dolu, korkunç sesini duyunca kendi derdini unuttu.

Telaşla kendini zorlayarak ayağa kalktı. Islak ve biraz donmuş otların üzerinden cipe doğru gitti. Karoser buruşup parçalanmıştı. Koyu yeşil boyanın sıyrıldığı yerlerden parlak gümüş rengi alüminyum gözüküyordu. Motor teklemişti.

Royan taşıta eriştiği sırada tekerlekler havada dönüp duruyordu.

Royan, «Anneciğim!» diye bağırdı. «Neredesin?» O korkunç sesler bir an kesildi. Genç kadın sürüklenircesine sesin geldiği tarafa doğru giderken arabanın enkazına tutundu. İleride bulacağı şeyden korkuyordu.

Georgina ıslak toprakta oturuyordu. Sırtını arabanın yanına dayamış, ayaklarını öne doğru uzatmıştı. Sol ayağı öyle bükülmüştü ki, botunun burnu toprakla anormal bir açı yapıyordu. Bacağının dizinin yakınından kırılmış olduğu anlaşılıyordu.

Ama Georgina'nın ıstırabının nedeni bu değildi. Kadın Magic'i kucağına almıştı. Kendini ıstıraba bıraktığını belirten bir tavırla köpeğin üzerine eğilmişti. Bu üzüntünün neden olduğu sesler tâ benliğinin derinliklerinden bir yerden geliyordu.

Köpeğin göğsü toprakla maden arasında ezilmişti. Magic son kez gülümserken dili ağzının kenarından sarkmıştı. Ne var ki pembe ucundan devamlı kan akıyordu. Georgina'ysa eşarbıyla bu kanları siliyordu.

Royan annesinin yanına çökerek bir kolunu omzuna attı. O zamana kadar annesinin ağladığını hiç görmemişti.

Georgina'ya sıkıca sarıldı. Bütün gücüyle o ıstırap dolu sesi susturmaya çalıştı. Ama bu ses hiç kesilmiyordu.

Royan annesiyle orada ne kadar oturduklarını kestiremedi. Sonun. da annesinin yaralı bacağı ve kamyon şoförünün işi bitirmek için gen dönebileceği korkusu genç kadının kendini toparlamasına neden oldu. Yamacı sürünerek tırmandı.

Sendeleye sendeleye yolun ortasına geldi. İlk geçen arabayı durduracaktı.

Nicholas, Royan, ancak randevuya iki saat gecikince polise telefon edecek kadar endişelendi. Neyse ki cipin plakasını iyice görebilmişti. Onu kolaylıkla hatırlayabildi. Plakada annesinin adının baş harfleriyle o uğursuz on üç rakamı vardı.

Adam, kadın bir polis bilgisayara bakarken kısa bir süre bekledi. Sonra kadın, «Çok üzgünüm, efendim,» dedi. «Bu cip sabah kaza geçirmiş.»

Nicholas çabucak, «Sürücüye ne olmuş?» diye sordu.

«Sürücü ve yanındaki kişi York Minister Hastanesine götürülmüşler.»

«İyiler mi?»

«Üzgünüm, efendim, ama bende bu bilgi yok.»

Nicholas kırk dakikada hastaneye varabildi. Royan'ı bulması da hemen hemen bir o kadar zaman aldı. Royan kadınların bulunduğu ameliyat bölümündeydi. Annesinin karyolasının başucunda oturuyordu. Georgina henüz ayılmamıştı.

Nicholas önünde durunca Royan da başını kaldırıp baktı. «İyi misiniz? Kahretsin! Ne oldu?»

«Annem... bacağı çok kötü kırıldı. Operatör kalçasına bir çubuk yerleştirmek zorunda kaldı... Femur...»

«Siz nasılsınız?»

«Birkaç bere ve sıyrık. Ciddi bir şeyim yok.»

«Kaza nasıl oldu?»

«Bir kamyon... bizi yoldan çıkardı.»

«Kasıtlı değil ya?» Nicholas başka bir kamyonu ve başka bir şeyi natırlarken içinde bir şey titredi.

«Bence kasıtlı yaptı bunu. Şoförün yüzünde maske vardı. Kayak maskesi. Arkadan bize çarptı. Kasıtlı yapmış olmalı.»

«Bunu polise söylediniz mi?»

Royan başını salladı. «Evet. Ama anlaşılan sahipleri o sabah kamyonun çalındığını bildirmişler. Kazadan çok önce. Asıl şoför o sırada yol kenarındaki bir kahveye girmiş. Adam Alman. İngilizce bilmiyor.»

Nicholas öfkeyle, «Bu üçüncü cinayet girişimi,» dedi. «Artık işe ben el koyuyorum.»

Hastanenin bekleme salonuna giderek telefonu açtı. İlçe polis müdürü Nicholas'ın yakın dostuydu. Adam ayrıca hastanenin yöneticisiyle de ahbaptı.

Nicholas geri döndüğü sırada Georgina da ayılmıştı. Kadını Nicholas'ın istediği özel odaya götürürlerken hâlâ sersemdi.

Ortopedi mütehassısı da az sonra geldi.

Nicholas'a, «Merhaba, Nick,» diyerek selam verdi. «Burada ne işin var?»

Adamı pek çok kişinin tanıması Royan'ı şaşırttı.

Doktor sonra Georgina'ya döndü. «Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Kemik birkaç yerinden kırılmıştı, tıpkı bir konfetiye benziyordu. Her şeyi düzeltmeyi başardık. Ama daha on gün kadar bizimle kalacaksınız.»

Georgina uykuya daldıktan sonra Nicholas'la Royan oradan ayrıldılar. Adam, genç kadına, «İşte görüyorsunuz, küçükhanım.» dedi. «İkna olmanız için başka ne gerekiyor? Kâhyam konakta sizin için bir oda hazırladı. Artık yalnız başınıza dolaşmanıza izin vermeyeceğim. Yoksa sizi öldürmeye çalışanlar gelecek sefere daha şanslı olabilirler.»

Royan tartışamayacak kadar çok sarsılmış ve üzülmüştü. Uysalca Range Rover'ın önüne bindi. Nicholas'ın onu önce dikişlerinin alınması için doktora, sonra da Quenton Hall'a götürmesine razı oldu. Oraya varır varmaz adam genç kadını odasına yolladı.

«Aşçı akşam yemeğinizi size yollar. Doktorun verdiği uyku hapını almayı unutmayın. Annenizin evinin anahtarını Bayan Street'e verirseniz, eşyalarınızı getirmesi için oraya birini gönderir. Bu arada kâhyam odanıza gecelik ve diş fırçası filan koydu. Yarın sabaha kadar karşıma çıkmayın.»

Nicholas'ın yaşamını kontrol altına alması Royan'ın hoşuna gitti. Vahadaki o korkunç geceden beri ilk kez kendini güvende hissedebiliyordu. Ama genç kadın yine de kendine güvenini ve bağımsızlığını belirtmek için son bir hareket yaptı. Uyku haplarını tuvalete atarak sifonu çekti.

Yastığın üzerine konulmuş olan ince ipek gecelik uzundu. Yakasına ve kollarına Cambria danteli geçirilmişti. Royan o zamana kadar böyle lüks bir şey hiç giymemişti. Cildine sürünen ipek onda şehvet duyguları uyandırıyordu. Royan geceliğin Nicholas'ın karısına ait olduğunu düşündü. Bu onda karmaşık duygular uyandırdı. Genç kadın dört sütunlu yüksek karyolaya zorlukla uzandı. Yalnız ve yabancı bir çevrede olması bile kısa bir süre sonra uykuya dalmasını engelleyemedi.

ROYAN'I ERTESİ SABAH GENÇ bir hizmetçi kız uyandırdı. Ona çayla birlikte Times gazetesi getirmişti. Kız birkaç dakika sonra Royan'ın Davuluyla döndü. «Sir Nicholas, kendisiyle saat sekiz buçukta yemek salonunda kahvaltı ederseniz, çok memnun olacak.»

Royan duş yaparken banyonun bir duvarını kaplayan aynada vücuduna baktı. Kolundaki bıçak yarası hâlâ kırmızıydı ve tamamen iyileşmemişti. Bundan başka araba kazası yüzünden kalçası ve sol bacağında çürükler belirmişti. Ayak bileğinin derisi iyice sıyrılmıştı. Genç kadın yavaş hareketlerle bir pantolon giydi. Merdivenden inerek yemek salonuna giderken hafifçe topallıyordu.

Royan kapıda duraklarken, Nicholas okuduğu gazeteden başını kaldırdı. «Lütfen istediklerinizi seçin.» Büfenin üzerindeki kahvaltılıklarını işaret ediyordu. Kadın tabağına omlet alırken duvardaki tablonun Constable'ın eseri olduğunu anladı.

«İyi uyudunuz mu?» Nicholas kadının cevabını beklemeyip sözlerini sürdürdü. «Polisle konuştum. MAN kamyonunu Harrogate yakınında yolun kenarında bulmuşlar. Şimdi onu inceliyorlar. Ama önemli bir ipucu bulacaklarını da pek sanmıyorlar. Karşımızda ne yaptığını iyi bilen biri var anlaşılan.»

Royan, «Hastaneye telefon etmeliyim,» dedi.

Ben bunu yaptım bile. Anneniz rahat bir gece geçirmiş. Kendisini aksam ziyaret edeceğinize dair bir haber bıraktım.»

«Bu akşam mı?» Royan adama çabucak baktı. «Neden o kadar çabuk» «O zamana kadar sizi çalıştırmak niyetindeyim. Verdiğim paranın karşılığın' almalıyım.»

Royan masaya gelirken Nicholas da ayağa kalktı. Kadının oturması cin iskemlesini çekti. Nedense bu nezaket Royan'ı biraz sıktı, ama bir şey de söylemedi.

«Vahadaki villada size ve Duraid'e saldırdılar. Bu olaydan bir sonuç çıkaramayız. Sadece katiller neyin peşinde olduklarını, onu nerede bulacaklarını biliyorlarmış.» Adamın konuyu birdenbire değiştirmesi Royan'ı şaşırttı. «Şimdi...

Kahire'deki ikinci cinayet girişimini inceleyelim. Elbombasını. O gün öğleden sonra bakanlığa gideceğinizi başka kim biliyordu? Bakan dışında?»

Royan yumurtasını yerken bir an düşündü. «Pek emin değilim. Galiba bundan Duraid'in sekreterine

söz ettim.

Araştırmadaki bir iki asistana da öyle.»

Nicholas kaşlarını çatarak başını salladı. «Yani müzede çalışanların yarısı bakanlığa gideceğinizi biliyordu.»

«Evet, öyle sanırım. Üzgünüm.»

Adam bir an düşündü. «Pekâlâ, Kahire'den ayrılacağınızı kim biliyordu?»

«Yönetim bölümündeki sekreterlerden biri havaalanına slaytlarımı getirdi.»

«Ona hangi uçağa bineceğinizi söylediniz mi?»

«Kesinlikle hayır.»

«Bundan hiç kimseye söz etmediniz mi?»

«Etmedim. Ama...» Genç kadın durakladı.

«Evet.»

«Konuşmamız sırasında bakana bundan söz ettim. Yani izin istediğim zaman. O bu işe karışmış olamaz! İmkânsız!»

Royan'ın duyduğu dehşet yüzünden okunuyordu.

Nicholas omzunu silkti. «Bazen garip şeyler oluyor. Tabii bakan, Duraid'le Yedinci Papirüs üzerinde çalıştığınızı biliyordu.»

«Bütün ayrıntıları bilmiyordu. Ama... evet. Genel olarak ne yaptığımızdan haberi vardı.»

«Pekâlâ. Bundan sonraki soru: çay mı, kahve mi?» Nicholas kadının fincanına kahve doldurarak konuşmasını sürdürdü. «Duraid'in sizi destekleyebilecek kimselerle ilgili bir liste yaptığını söylemiştiniz. Bu, şüphelilerin kısa bir listesi de sayılabilir.»

Kadın, «Getty Müzesi,» dedi. Nicholas gülerek başını salladı.

«Onu listeden silelim. Onlar Kahire'nin sokaklarında dolaşıp etrafa elbombaları atmazlar, üstede başka kim vardı?»

«Gotthold Ernesy von Schiller.»

«Hamburg. Ağır sanayi. Maden ve alaşım rafinerileri. Temel maden üretimi.» Nicholas başını salladı, «üstedeki üçüncü ad?»

«Peter Walsh. Şu Teksas'lı.»

Nicholas, «Evet, o Teksas'lı,» diyerek tekrar başını salladı. «Fort Worth'de oturuyor. Büfeleri var. Postayla mal satıyor.»

Nicholas antika almak ya da bilimsel kazıları desteklemek konusunda önemli müzelerle rekabet edebilecek pek az kişi olduğunu biliyor ve hepsini tanıyordu. Birbirine düşman olan yirmi dört, yirmi beş kişilik bir gruptu bu. Nicholas da Sotheby's ve Christi's teki satışlar sırasında bu gruptan şu ya da bu kimseyle rekabete girişmişti.

«Bu iki adam da boncuk gözlü birer hayduttan farksızdır. Canları sıkıldığı zaman kendi çocuklarını bile yiyebilirler.

Mamose'ya giden yolda bir engel olduğunuzu düşünürlerse neler yapmazlar? İçlerinden biri, benim yaptığım gibi, roman yayınlandıktan sonra Duraid'e başvurdu mu?»

«Bilmiyorum. Olabilir.»

«O iki güzelin böyle kolay anlaşılır bir sırrı gözlerinden kaçırdıklarına inanamam. İkisinin de Duraid'in bir şeyler bulduğunu anladıklarına inanmalıyız. Adlarını şüpheliler listesine yazacağız.» Nicholas kadının tabağına baktı. «Bu kadar mı? Bir kaşık yumurta daha? Hayır mı? Tamam, tamam. Şimdi müzeye gidelim. Bakalım Bayan Street, üzerinde çalışmamız için bize neler bulmuş.»

Nicholas'ın çalışma odasına girdiklerinde Royan onun bu kadar kısa bir zamanda çok şeyi organize etmesi yüzünden etkilendi. Bütün gece çalışmıştı anlaşılan. Odayı neredeyse askeri bir merkeze

dönüştürmüştü. Ortadaki büyük resim sehpasına uydudan alınmış fotoğraflar iliştirilmişti. Royan onlara bakmak için ilerledi. Sonra da sehpadaki diğer şeylere bir göz attı: Etiyopya'nın güneybatı bölgesini gösteren bir harita Nicholas'ın daha önceki Afrika seferlerinde yararlandığı.kişilerin adları ve adresleri, aletler, cihazlar ve malzeme listeleri. Uzaklıkla ilgili hesaplar ve bütçe taslağına benzeyen bir şey. Sehpanın en yukarısına «Etiyopya Genel Bilgi» başlıklı bir deste kâğıt iğnelenmişti. Bu beş sayfa sıkışık yazılarla doluydu. Royan bu nedenle programın tümünü okumadı ama adamın her ayrıntıyla ilgilenmesi onu etkilemişti.

İlk fırsatta bütün malzemeyi incelemeye karar verdi. Ardından gidip, Nicholas'ın sehpanın karşısına koyduğu iki iskemleden birine oturdu. Adam sehpanın önünde durarak masadan gümüş uçlu kamçıyı aldı. Bunu bir öğretmenin işaret değneği gibi tutuyordu.

«Sınıfta sessizlik istiyorum.» Sehpaya vurdu. «Şimdi beni birkaç bin yıllık bir aradan sonra Taita'nın izini bulabileceğinize inandırmaksınız. Önce Abbay uçurumunun coğrafi özelliklerini inceleyelim. «Nicholas kamçıyla uydu fotoğrafında nehrin yatağını işaret etti.» Nehir burada bazaltı yarmış. Bazı yerlerde yarlar dimdik. İki yanda yüz kırk, yüz elli metre yüksekliğindeler. Nehir daha sert olan volkanik şist tabakalarını aşındıramamış. Böylece nehir yatağında dev basamaklar oluşmuş. Bence Taita'nın basamaklarının çağlayanlar olduğunu düşünmekte haklısınız.»

Masaya yaklaşıp oraya yayılmış olan kâğıtların arasından bir fotoğrafı aldı. «Bu resmi silahlı kuvvetlerin çıktığı sefer sırasında çektim. 1976'da. Bu size o çağlayanlardan bazılarının neye benzedikleri konusunda bir fikir verebilir.»

Royan'a siyah beyaz fotoğrafı uzattı. Resimde iki yandaki kayalar dümdüz yükseliyor, çağlayanın suları sanki gökyüzünden akıyordu. Önde, teknelerdeki yan çıplak insanlar küçücük duruyorlardı. «Nehrin böyle olduğunu hiç bilmiyordum.» Kadının sesinde hayranlık vardı.

Nicholas, «Aslında fotoğraf uçurumun görkemi konusunda pek bir fikir vermiyor,» diyerek açıkladı. «Bir fotoğrafçının tüm görüntüyü yakalayabileceği bir yer yok. Ama hiç olmazsa bu çağlayanın yaya ya da atlı olarak Yukarı doğru çıkan Mısırlıları durdurabileceğini anlıyorsunuz. Genellikle çağlayanların yanlarında yüzyıllar boyunca fillerin ve diğer vahşi hayvanların açtıkları patikalar var. Ne var ki bu resimdeki çağlayanları aşmanın veya kayaların yanlarından dolaşmanın yolu da yok.» Royan başını salladı. Adam da konuşmasını sürdürdü. «Nehirden aşağıya iner ken bile her çağlayanda botları ve aletleri iplerle aşağıya sarkıtmamız gerekti. Hiç de kolay olmadı bu.»

Royan, «Şunu kabul edelim,» dedi. «Mısırlıları bir çağlayan engelle, di. Batıdan yaklaşıldığı zaman rastlanan ikinci çağlayan.»

Nicholas tekrar kamçısını alarak uydu fotoğrafında nehrin Sudan'ın ortalarındaki üçgenimsi barajdan uzanan yatağını işaret etti. «Sınırın Etiyopya tarafında dik kayalar başlıyor. Asıl uçurum da öyle. Orada yol ya da herhangi bir kasaba da yok. Yukarıda sadece iki köprü var. Yedi yüz elli kilometre boyunca sadece geçit vermez, kara bazalt kayalar ve hızla akan Nil'in suları.» Royan'ın bunu iyice kavraması için bir an durdu. «Burası dünyadaki son gerçek vahşi bölge. Vahşi hayvanların ve onlardan daha da vahşi insanların bulunduğu adı kötüye çıkmış bir yer. Uydu fotoğrafında asıl çağlayanları işaretledim.» Kırmızı kalemle çizilmiş düzgün daireleri gösterdi. «İşte şu ikinci çağlayan. Sudan sınırından yüz seksen kilometre yukarıda. Tabii bazı faktörleri de gözönüne almamız gerekiyor. Nehir, dostumuz Taita onu son gördüğünden beri, aradan geçen dört bin yılda yatağını değiştirmiş olabilir.»

Royan, «Nehir yüz yirmi metre derinliğindeki uçurumdan başka tarafa sapmış olamaz,» diye itiraz etti. «O kayalar bizi bile esir edebilirler.»

«Evet, ama nehir kendi yatağında değişikliklere yol açmış olabilir. Sel mevsiminde nehrin sularının nasıl kabardığını ve hızını size anlatamam. Nehir yirmi metre yükseliyor. Ve on deniz mili hızla

akıyor. Katta daha da hızlı.»

Genç kadın kuşkuyla, «Ve siz o nehirden indiniz, öyle mi?» diye sordu.

«Sel mevsiminde değil. Kimse nehirden sağ çıkmazdı.»

İkisi de bir an sessizce resme baktılar. Suların coştuğu zaman ne dehşet verici şeylere neden olacağını düşündüler.

Sonra Royan adama, «İkinci çağlayan?» diye hatırlattı.

«İşte şu. Nehrin kollarından bilinin Abbay'a katıldığı noktada. Kol, Dandera nehri. Şurada, uçurumun yüz elli kilometre kadar kuzeyinde Choke sıradağlarında Sancai'nin doruğunun hemen altından çıkıyor. Üç bin altı yüz metre yükseklikte.»

«Dandera'nın Abbay'a katıldığı noktayı hatırlıyor musunuz?» .

«Ben oraya yirmi yıl kadar önce gittim. O uçurumda tam bir ay kaldık. Sonunda her şey bir kâbusa dönüştü. Dimdik kayalar ve ormanlar oluşan tekdüze çevre, belleğimizi etkiledi. Sıcak, böcekler, suyun homurtusu ve durmadan kürek çekmek için çabalamak duygularımızı uyuşturmuştu. Ama işin garibi Dandera'nın Abbay'a katıldığı yeri iki nedenle hatırlıyorum» «Evet?» Royan heyecanla öne doğru eğilince Nicholas başını salladı «Orada bir arkadaşımızı kaybettik. İkinci sefer sırasında verilen ilk molada arkadaşımın ipi koptu ve o, otuz metre aşağıya yuvarlandı. Sırtüstü sivri bir kayanın üzerine düştü.»

«Ah, çok üzüldüm. Peki o yeri hatırlamanızın ikinci sebebi nedir?»

«Orada bir Koptik Hıristiyan Manastırı var. Nehrin yüzeyinden yüz yirmi metre Yukarıya, kayanın yüzüne oyulmuş.»

«Uçurumun içinde, öyle mi?» Royan buna inanamıyormuş gibiydi. «Ama neden oraya bir manastır yapmışlar?»

«Etiyopya dünyadaki en eski Hıristiyan ülkelerden biri. Orada dokuz binden fazla kilise ve manastır var. Çoğu dağlarda ve kolay kolay erişilemeyecek yerlerde. Dandera nehrindekinin de Aziz Frumentius'un gömüldüğü yer olduğu söyleniyor. Frumentius üçüncü yüzyılın başlarında Bizans'tan gelerek Etiyopya'ya Hıristiyanlığı yaymış. Efsaneye göre Kızıldeniz'de gemisi batmış. Onu Aksum'a götürmüşler. Orada İmparator Ezana'ya Hıristiyanlığı kabul etmiş.»

«Siz manastıra gittiniz mi?»

Nicholas, «Yok canım!» diyerek güldü. «Yaşamaya, uçurum denen o cehennemden kaçmaya çalışıyorduk. Etrafı gezip dolaşacak halimiz yoktu. Çağlayanları aşarak nehirden aşağı indik, manastırla ilgili olarak bütün hatırladığım nehrin yukarısına, kayaya oyulmuş olduğu. Ayrıca biz geçerken mağaraların önündeki parmaklıklara dizilerek ifadesiz çehrelerle bizi seyreden beyaz cüppeli münzevi keşişleri de saymalıyım. Aramızdan bazıları onlara el salladı. Keşişler karşılık vermeyince kendimizi hakarete uğramış gibi hissettik.»

Royan üzgün üzgün sehpaya bakarak, «Oraya tekrar nasıl erişeceğiz?» diye mırıldandı. «Büyük bir sefer organize edilmesi gerekir.»

«Cesaretiniz şimdiden kırıldı mı?» Adam ona güldü, «Oradaki sivrisineklerle karşılaşıncaya kadar bekleyin. Sizi yemeden önce kaptıkları gibi inlerine götürüyorlar.»

Royan, «Lütfen ciddi olun,» diye yalvardı. «Oraya nasıl ineceğiz?»

«Manastırdaki keşişleri uçurumun yukarısındaki yüksek topraklarda yaşayan köylüler besliyorlar. Aşağıya doğru inen bir keçi yolu olduğu anlaşılıyor. Onlar bize keçi yolundan uçurumun aşağısına üç günde inildiğini söylediler.»

«Orada yolunuzu bulabilir misiniz?»

«Hayır. Ama bu konuda birkaç fikrim var. Buna daha sonra geleceğiz. Önce... dört bin yıl sonra orada ne bulacağız?

Buna karar vermeliyiz.» Nicholas cevap bekliyormuş gibi kadına baktı. «Şimdi sıra sizde. Beni ikna edin.» Gümüş başlı kamçıyı Royan'a vererek onun yanındaki iskemleye oturdu. Kollarını kavuşturdu.

«Önce kitaba dönmemiz gerekiyor.» Royan kamçıyı bırakarak Nehir Tanrısı romanını aldı. «Kitaptaki Tanus tipini hatırlıyor musunuz?»

«Tabii. O Kraliçe Lostris'in döneminde Mısır ordularının komutanıydı. Kendisine 'Mısır'ın Büyük Aslanı' adı verilmişti. Grup Mısır'dan çıkarken Tanus da onlara liderlik etti. Yani Hiksoslar onları sürdükleri zaman.»

Royan başını salladı.

«Ayrıca o kraliçenin gizli âşığıydı. Ve Taita'ya bakılırsa Lostris'in büyük oğlunun, yani Prens Memnon'un da babasıydı.»

Nicholas konuyu genişletti. «Tanus, yüksek dağlarda Arkoun adlı Etiyopyalı bir reisi cezalandırmak için saldırıya geçildiği sırada öldürüldü. Mumyalandı ve Tarta ölüsünü kraliçeye getirdi.»

«Tamam.» Royan başını salladı. «İşte böylece sıra Duraid'le yakaladığımız diğer ipucuna geldi.»

«Onu Yedinci Papirüs'te mi buldunuz?» Nicholas kollarını gevşeterek öne doğru eğildi.

«Hayır. Bunu Kraliçe Lostris'in mezarındaki yazılardan öğrendik.» Royan elini çantasına sokarak bir fotoğraf çıkardı.

«Bu lahit odasındaki duvarın bir kısmının resmi. Mermer kavanozlar ortaya çıktığı zaman yıkılan duvarın. Tarta bu yazıyı şeref yerine yazmış. Papirüsleri gizleyen duvarın üzerine, Duraid'le bunu anlamlı bulduk.» Kadın resmi Nicholas'sa verdi. O da bunu incelemek için masadan büyüteci aldı.

Adam hiyeroglifleri çözmeye çalışırken Royan konuşmasını sürdürdü. «Hatırlarsanız romanda Taita'nın kelime oyunlarından ve bilmecelerden hoşlandığı anlatılıyordu. Sık sık en büyük bao oyuncusu olduğunu söyleyerek övündüğünden de söz ediliyordu.»

Nicholas, büyüteçten başını kaldırdı. «Bunu hatırlıyorum. Bao oyunu satrancın ilk şekli olduğuyla ilgili varsayımı da kabul ediyorum. "Ülkede on iki kadar bao tahtası var. Bazıları Mısır'dan, bazıları da Güney Afrika'da.Evet O varsayımı ben de kabul ediyorum. İki oyunun da kural ve hedeflerinin pek çok ortak yanı var. Ama tabii bao daha ilkel. Bao'da sah vezir gibi taşlar yok. Bu oyun farklı değerleri olan renkli taşlarla oynanıyor. Neyse... Bence Taita bilmecedeki ustalığını ve zekâsını sonsuza kadar kanıtlama isteğine dayanamadı. Kendini o kadar beğeniyordu ki mahsus firavunun mezarının yerini belirten ipuçları bıraktı. Hem papirüslerde, hem de sevgili kraliçesinin mezarındaki duvarlara kendi elleriyle yaptığını söylediği resimlerde.»

«Sizce bu da o ipuçlarından biri mi?«, Nicholas büyüteçle fotoğrafa vurdu.

Royan, «Okuyun,» diye önerdi. «Klasik hiyeroglifle yazılmış. Taita'nın anlaşılamayan şifreleri yanında fazla zor sayılmaz.»

Nicholas duraklaya duraklaya çeviriye başladı. «Prensin babası olan, ama olmayan, onu öldüren maviyi veren Hapi'yle sonsuza kadar el ele prensin babası olmayan babasına, kan ve küllerin vericisine giden yolun taş kanıtını koruyor.»

Nicholas başını salladı. «Hayır, bundan bir anlam çıkmıyor. Galiba çeviride hata yaptım.»

Royan onun endişelerini giderdi. «Umutsuzluğa kapılmayın. Taita'yla ilk kez karşılaşıyorsunuz. Şampiyon bao oyuncusu ve bilmece ustasıyla. Duraid'le ben bunun sırrını çözmek için haftalarca uğraştık. Bu bilinmezi anlayabilmek için yine romana dönmemiz gerekiyor. Tanus, ismen Prens Memnon'un babası değildi. Ama kraliçenin âşığı olduğu için prensin asıl babasıydı. Tanus, ölüm döşeğinde Etiyopyalı reisle çarpıştığı sırada ölümcül bir yara almasına neden olan mavi kılıcı Memnon'a verdi. Romanda çarpışma ayrıntılarıyla anlatılıyor.»

«Evet, o bölümü ilk okuduğum zaman mavi kılıcın en eski demir silahlardan biri olabileceğini düşündüm. Bronz çağında bir silah yapımcısının şaheseri de sayılırdı.» Nicholas düşünceli bir tavırla ekledi. «Prensle yakışır bir armağan.» Sonra sözlerini sürdürdü. «Prensin babası olan, ama olmayan kimse Tanus.» Bıkkın bıkkın içini çekti. «Şimdilik bu yorumunuzu kabul ediyorum.»

Royan alay etti. «Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Neyse Taita'nın bilmecesini incelemeyi sürdürelim. Firavun Mamose, Prens Memnon'un sadece ismen babasıydı. Ama asıl babası değildi. Yani yine 'prensin babası olmayan baba'. Mamose, prense Mısır'ın çifte tacını verdi. Yukarı ve Aşağı Krallıkların kırmızı ve beyaz taçlarını. Yani 'kanı ve külü'.»

«Bunu daha kolaylıkla kabul edebileceğim. Ya yazının geri kalan bölümü?» Bu konunun Nicholas'ın ilgisini daha da çektiği belliydi.

«Eski Mısır dilinde 'el ele' sözünün birkaç anlamı olabilir. Belki 'çok yakın' anlamına geliyor. Ya da 'gözle görülüyor'

anlamına.»

Nicholas kadını teşvik etti. «Evet, devam edin. Sonunda beni meraklandırdınız.»

«Hapi, Nil'in çift cinsiyetli tanrı veya tanrıçası Taita bütün papirüslerde nehir için 'Hapi' adını da kullanıyor.»

Nicholas ısrarla, «Yedinci Papirüsle, kraliçenin mezarındaki yazıyı biraraya getirelim,» dedi. «Bunu nasıl yorumlayacaksınız?»

«Basit: Tanus, ikinci çağlayanda nehrin çok yakınına ya da onun görülebildiği bir yere gömüldü. Ve mezarında taş bir anıt ya da kitabe var. Bunda firavunun mezarına nasıl gidileceği açıklanıyor.»

Nicholas, soluğunu sıktığı dişlerinin arasından verdi. «Sonuca varmaya çalışmaktan yoruldum. Benim için başka ne ipuçları buldunuz?»

Kadın, «Hepsi bu kadar,» dedi. Nicholas ona kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı.

Sonra, «Hepsi bu kadar mı?» diye sordu. «Başka bir şey yok mu?» Royan, «yok,» der gibi başını salladı. Adam ekledi.

«Bu bakımdan yanılmadığınızı düşünelim bir an. Nehrin hemen hemen dört bin yıl önceki yatağından aktığını da kabul edelim. Hatta Taita'nın gerçekten de Dandera nehrindeki ikinci çağlayanı işaret ettiğini de. Peki, oraya gittiğimiz zaman neyi arayacağız? Kayaya yazılar oyulduğunu varsayalım. Kitabe hâlâ eskisi gibi olabilir mi? Nehir ve hava onu aşındırmış olamaz mı?»

Kadın sakin sakin, «Howard Carter da belirsiz bir ipucundan yararlanarak Tutankhamon'un mezarını buldu,» diye hatırlattı. «Gerçek olup olmadığı bilinmeyen bir papirüs parçasından.»

Adam cevap verdi: «Howard Carter'ın sadece Krallar Vadisini araştırması gerekiyordu ve yine de on yıl uğraştı. Ama siz bana Fransa'nın büyüklükteki Etiyopya'dan söz ediyorsunuz. Bu iş ne kadar sürer kabul edersiniz.»

Royan birdenbire ayağa kalktı. «İzninizle. Artık hastaneye gidip annemi görmem gerekiyor. Burada zamanımı boşa harcadığımı anlıyorum.»

Nicholas, «Ziyaret saati henüz gelmedi,» dedi.

«Onun özel odası var.» Royan kapıya doğru gitti.

Nicholas, «Sizi hastaneye ben götüreyim,» diye önerdi.

«Zahmet etmeyin. Bir taksi çağırırım.» Kadının sesi buz gibiydi.

Nicholas onu uyardı. «Taksi buraya ancak bir saatte gelebilir.» Royan da adamın onu Range Rover'la götürmesine izin verecek kadar yumuşadı. On beş dakika kadar hiç konuşmadan yol aldılar. Sonra Nicholas «Ben özür dilemeyi pek beceremem,» dedi. «Korkarım bu konuda fazla pratiğim yok. Biraz sert davrandım. Oysa bunu istemiyordum. O arıda duyduğum heyecan yüzünden öyle konuştum.» Kadın cevap vermeyince de ekledi. «Benimle konuşmanız gerekiyor.

Tabii birbirimize notlar göndereceksek o başka. Ama bu Abbay uçurumunda biraz zor olur.»

«Bana artık oraya gitmek sizi hiç ilgilendirmiyormuş gibi geldi.» Royan ön camdan ileriye doğru bakıyordu.

Nicholas başını salladı. «Ben düşüncesiz bir insanım.» Royan ona yan gözle baktı. Sonra adamın tebessümüne dayanamayarak o da güldü.

«Galiba bu gerçeği kabul etmem gerekiyor. Siz gerçekten düşüncesizsiniz.»

Adam, «Hâlâ ortak mıyız?» diye sordu.

«Bu ara sizden başka düşüncesiz kimsem yok. Galiba sizinle çalışmaktan başka çarem de kalmadı.»

Nicholas, Royan'ı hastanenin kapısının önünde bıraktı. «Sizi saat üçte buradan alırım.» Sonra York'un merkezine gitti.

York Minster'in arkasındaki dar yollardan birinde bir dairesi vardı adamın. Ta öğrencilik yıllarından kalmaydı. Bütün bina görünüşte Cayman adalarındaki bir şirkete aitti. Özel telefon numarası da santrale bağlı değildi. Kimse katın onun olduğunu öğrenemezdi. Nicholas, Rosalinda tanışmadan önce bu kat onun toplum yaşamında önemli bir rol oynamıştı. Ama adam son zamanlarda daireyi gizli işleri için kullanıyordu. Libya ve Irak maceralarını da orada planlayıp organize etmişti.

Nicholas daireyi aylardan beri kullanmamıştı. İçerisi soğuk ve havasızdı. Adam şöminedeki gazı yaktı. Çaydanlığı doldurdu. Bardak dolusu dumanları tüten çayı önüne koyarak Jersey'deki bir bankayı aradı, Sonra da Cayman adalarındaki bir bankayı.

«Akıllı bir farenin deliğinde birden fazla çıkış yeri olur.» Bu, ailenin kuşaktan kuşağa aktarılan düsturuydu. İnsanın kara günler için bir kenarda biraz parası olması gerekirdi. Nicholas'ın Afrika seferi için paraya ihtiyacı olacaktı. Avukatlarıysa parasının çoğunu kilit altında tutuyorlardı. Adam iki bankaya da parolayı verdikten sonra bazı transferler yapılmasını istedi.

Sonra saatine baktı. Florida'da vakit henüz erkendi. Ama Allison, telefon ikinci defa çalarken cevap verdi. Global Safari Şirketini yöneten sansın, enerjik bir kadındı. Şirket dünyanın ıssız yerlerine avlanmak ve balık tutmak isteyen kimseleri gönderiyordu.

«Merhaba, Nick. Senden neredeyse bir yıldır hiç haber çıkmadı. Artık bizi sevmediğini düşündük.»

Adam, «Bir süredir seyahate çıkmıyordum.» diye itiraf etti. Karşındakine karınla iki küçük kızının öldüğünü nasıl söyleyebilirdin?

Nicholas istediğini açıkladığı zaman Allison, «Etiyopya mı?» dedi. Bu istek onu hiç de şaşırtmışa benzemiyordu. «Ne zaman gitmek istiyorsun?»

«Gelecek haftaya ne dersin?»

«Herhalde şaka ediyorsun. Orada bir tek avcımız var: Nassous Roussos. Ve adamın önümüzdeki iki yılının her günü dolu.»

Nicholas ısrar etti. «Başka biri yok mu? Şiddetli yağmurlar başlamadan önce ülkeye girip çıkmalıyım.»

Allison bu soruyu cevaplamadı. «Bu kez neyin peşindesin? Dağ nyala'sının mı? Menelik geyiğinin mi?»

«Abbay nehri yakırılarından müzem için bazı şeyler toplayacağım.» Nicholas, Allison'a daha fazlasını açıklamak niyetinde değildi.

Kadın işi idareye çalıştı, ama sonunda istemeye istemeye, «Sana söyleyeceğim adamı biz tavsiye etmiyoruz,» dedi.

«Anlıyor musun? Seni belirli bir süre önceden haber verilmeden istediğin yere götürebilecek bir tek avcı var. Ama onun Mavi Nil kıyısında kampı olup olmadığını bilmiyoruz. Bir Rus. Hakkında çelişkili raporlar aldık. Bazıları onun eski bir KGB ajanı olduğunu söylüyor. Mengistu'nun

gorillerinden biri niriuâunu da.»

Mengistu, yaşlı İmparator Haile Selassieye'yi tahtından indiren ve sonra da öldüren 'Kara Stalin'di. On altı yıl süren despot Marksist rejimi yüzünden ülkeyi çökertmişti. Onu destekleyen Sovyet İmparatorluğu parçalandığı zaman Mengistu yerinden indirilmiş ve o da ülkeden kaç Nicholas, «Çok çaresizim,» diye açıkladı. «Şeytanla bile gidebilirim. Sana söz veriyorum. Geri döndüğüm zaman adamdan şikâyet etmem.»

«Pekâlâ. Madem şikâyet etmeyeceksin.» Allison, Nicholas'a Addis Ababa'daki bir telefon numarasıyla, adamın adını verdi.

Nicholas, «Allison, hayatım, seni seviyorum,» dedi.

Kadın, «Ah, keşke...» diye mırıldanarak telefonu kapattı.

Nicholas, Addis Ababa'yla kolaylıkla konuşabileceğini sanmıyordu. Yanılmadığını da anladı. Ama sonunda istediği numaraya bağladılar. Telefona o tatlı, pelteğimsi Etiyopya,aksanıyla konuşan bir kadın cevap verdi. Adam Boris Brusitov'u isteyince hemen düzgün bir İngilizceyle konuşmaya başladı.

«Boris safariye çıktı. Ben onun karısı Woizero Tessay'ım.» Etiyopya'da kadınlar kocalarının soyadını almazlardı.

Nicholas, Etiyopya dilini biraz biliyordu. Bu adın, 'Güneş Hanım' anlamına geldiğini anladı. Güzel bir isimdi.

Güneş Hanım, «Ama safariyle ilgili bir durum söz konusuysa ben size yardım edebilirim,» diye ekledi.

Nicholas, Royan'ı hastanenin kapısından aldı. «Anneniz nasıl?»

«Bacağının durumu iyi. Ancak hâlâ Magic için üzülüyor. Yani köpeği için.»

«Ona bir yavru köpek bulmalısınız. Av görevlilerimden biri harika köpekler yetiştiriyor. İsterseniz sizin için bir yavru bulabilirim.» Nicholas bir an durdu, sonra da incelikle, «Annenizi bırakabilecek misiniz?» diye sordu. «Yani eğer Afrika'ya gidecek...»

«Anneme bundan söz ettim. Kilisedeki grubundan bir kadın var. Annem kendini idare edecek duruma gelene kadar onunla kalacak.»

Royan yerinde iyice dönerek adamın yüzünü dikkatle inceledi. «Benden ayrıldıktan sonra birtakım işler karıştırmışsınız.» diye onu suçladı. «Bu yüzünüzden anlaşılıyor.»

Nicholas, Arapların nazara karşı başvurdukları işareti yaptı. «Tanrı beni cadılardan korusun!»

«Yapmayın.» Nicholas, Royan'ı kolaylıkla güldürebiliyordu. Genç kadın bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi. «Bana ne işler yaptığınızı açıklayın.»

«Müzeye dönünceye kadar bekleyin.» Nicholas yumuşamak niyetinde değildi. Royan da sabırsızlığını yenmeye çalıştı.

Nicholas müzeye girer girmez Royan'ı Mısır salonundan geçirerek Afrika'ya özgü memeli hayvanların bulunduğu bölüme götürdü. Sonra da onu doldurulmuş bir antilopla ilgili dioramanın önünde durdurdu Burada orta boy ya da daha küçük hayvanlar vardı: impala, thompson ve grant gazali, gerenuk ve benzerleri.

«Madoqa harperii.» Nicholas sahnenin bir köşesindeki küçücük hayvanı işaret etti. «Harper'ın dikdik'i. Aynı zamanda çizgili dikdik diye de tanınır.»

Fazla dikkati çekmeyen bir hayvandı bu. İri erkek bir tavşan kadardı. Tüyleri açık kahverengiydi. Omuzları ve sırtında çikolata rengi çizgiler vardı. Burnu iyice uzundu. Royan, adamı kırmak istemediği için fikrini dikkatle açıkladı.

Nicholas'ın o küçük yaratıkla pek gururlandığını farketmişti. «Tüyleri biraz karışık. Bu hayvanın ne özelliği var?»

Nicholas hayretle, «Özelliği mi?» diye sordu. «Kadın bana hayvanın bir özelliği olup olmadığını soruyor.» Gözlerini devirerek hayvana baktı. Royan da yine dayanamayarak güldü. «Bilinen tek örnek bu. Bizim dikdik yeryüzünde çok ender bulunan hayvanlardan biri. O kadar ender bulunuyor ki, belki de soyu artık tükendi. Hatta, pek çok zoolog onun bir hayal olduğuna inanıyor. Böyle bir hayvanın var olmadığını düşünüyorlar. Hayvanı, kendisine adı verilen aziz dedemin aziz babasının uydurduğunu söylüyorlar. Hatta çok bilgili bir uzman, dedemin babasının çizgili bir firavun faresinin postunu alarak adi dikdik'in üzerine geçirdiğini bile iddia ediyor. Bundan daha adice bir suçlama olabilir mi?»

Royan, «Bu haksızlık beni gerçekten çok sarstı,» diyerek güldü.

«Sarsmalı tabii. Çünkü Afrika'ya ailenin şerefine sürülen lekeyi temizlemek için bir Harper dikdik'i örneği daha bulmaya gidiyoruz.» «Anlayamadım.»"

«Benimle gelin de size her şeyi anlatayım.» Nicholas, genç kadını çalışma odasına götürdü. Karmakarışık masasından kırmızı maroken kaplı çok eski bir defteri aldı. Kapak tropik güneşi ve su yüzünden solmuş, lekelenmişti. Nicholas, «İhtiyar Sir Jonathan'ın av günlüğü,» diye açıkladı. Defterin sayfalarının arasında kurumuş çiçekler ve yapraklar vardı.

Onlar hemen hemen yüz yıldan beri defterin içinde duruyorlardı. Sayfaları, solmuş sarı mürekkeple yapılmış insan, hayvan ve vahşi manzaralar süslüyordu. Nicholas sayfalardan birinin yukarısındaki tarihi okudu: «*2 Şubat 1902. Abbay nehrindeki kamptayız. Bütün gün iki iri erkek filin izlerini takip ettik. Ama onlara yetişemedik. Sıcak boğucuydu.*

Adamlarım bitkin haldelerdi. Kovalamacadan vazgeçerek kampa döndük. O sırada nehrin kıyısında otlayan küçük bir antilop gördüm. Küçük Rigby tüfeğiyle onu vurdum. Hayvanı yakından incelediğim zaman onun Madoq türünden olduğunu anladım. Ne var ki hayvan o zamana kadar görmediğim bir cinstendi. Adi dikdik'ten daha büyüktü ve üzeri de çizgiliydi. Belki de bu bilim için tamamıyla yeni bir cins.»

Nicholas defterden başını kaldırdı. «İşte böylece bizim ihtiyar dedemin babası, Abbay uçurumuna gitmek için bize güzel bir bahane sağlamış oluyor.» Defteri kapayarak konuşmasını sürdürdü. «Büyük bir seferi organize etmek, hazırlık yapmak için aylar ister. Fazla masraf yapmak da. Ayrıca Etiyopya hükümetinden izin almamız gerekir. Ve bu Afrika'da aylar sürer. Hatta belki de yıllar.»

Royan, «Etiyopya hükümetinin maksadımızı anladığı takdirde bizimle işbirliği yapacağını sanmıyorum,» diyerek başını salladı.

«Ama, diğer taraftan, bütün ülkede safariler düzenleyen yasal şirketler var. Onlar gereken her şeyi sağlıyorlar. İzinler, yetkililer, taşıtlar, kamp malzemeleri, yolculuk ve en uzak bölgelerde bile kamp kurmak için gerekli lojistik destek.

Yetkililer, avcıların bu şirketlerin yardımıyla gidip gelmelerine alışıklar. Buna karşılık, iki 'frengi'nin kendi başlarına etrafta merakla dolaşmaları, yerel askeri güçlerin ve başka herkesin öfkeli bir yaban öküzü sürüsü gibi saldırıya geçmelerine neden olur.»

«Yani biz bir çift dikdik avcısı olarak seyahat edeceğiz.»

«Başkent Addis Ababa'daki bir safari görevlisini tuttum bile. Planıma göre operasyonu üç bölüme ayıracağız. Biz etrafı araştıracağa Umduğumuz ipucunu ele geçirirsek oraya tekrar döneceğiz. Ama kendi adamlarımız ve araç gereçlerimizle. Bu ikinci bölüm olacak. Üçüncü bölümse tabii ganimetin Etiyopya'dan çıkarılmasıyla ilgili.

Deneyimlerime dayanarak söylüyorum, bunun operasyonun en kolay bölümü olduğu. nu sanmayın.»

Royan, «Bunu nasıl başaracaksınız...» diyecek oldu, ama adam ellerini kaldırdı.

«Lütfen sormayın. Çünkü şimdiki durumda bile bu işi nasıl başaracağımız konusunda en ufak bir fikrim yok. Her şey sırayla.»

«Ne zaman gidiyoruz?»

«Bunu size söylemeden önce bir soru sormama izin verin. Taita'nın bilmecesiyle ilgili yorumunuz... bu vahada sizden çalınan notlarınızda da yazılı mıydı?»

«Evet, her şey o notlarda vardı ya da mikrofilmlerde. Çok üzgünüm.»

«Öyleyse her şey düşmanlara güzelce açıklandı. Sizin bana açıkladığınız gibi.»

«Korkarım öyle.»

«O halde ne zaman gideceğimizle ilgili sorunuzu cevaplayayım. Hemen! Rakiplerimiz Abbay uçurumuna erişmeden orada olmalıyız. Vardığınız sonuçlan ve varsayımlarınızı bir ay önce öğrendiler. Belki de oraya doğru yola çıktılar bile.»

Royan heyecanla, «Ne zaman?» diye tekrarladı.

«Cumartesi günü Nairobi'ye kalkan uçakta iki yer ayırttım. Yani iki gün sonraki seferde. Nairobi'den Addis Ababa uçağına bineceğiz. Pazartesi günü öğleye doğru orada olacağız. Bu akşam Londra'ya gidecek ve oradaki evimde kalacağız. Sarı humma ve hepatit aşılarınız yapılmıştı, değil mi?»

«Evet. Ama ne araç gerecim var, ne de doğru dürüst giysim. Kahire'den çok acele ayrıldım.»

«Londra'da bu sorunu çözümleriz. İşin kötüsü Etiyopya'nın dağlık bölgesinde hava bir gorili bile hadım edecek kadar soğuktur. Uçurumda ise sauna kadar sıcak.» Sehpanın yanına gidip listesini kontrole başladı. «Sıtmaya karşı hemen önlem almalıyız. Klorokinine karşı bağışıklığı lan Pfalciparum sivrisineklerinin bulunduğu bir bölgeye gideceğiz. Onun için size meflokin vereceğim...» Listesini incelemeyi hızla sürdürdü «Yolculuk için gerekli bütün belgeleriniz zaten var. Yoksa burada olamazdınız. İkimize de Etiyopya için vize gerekecek. Ama bir tanıdığım hu işi yirmi dört saatte halleder.»

Nicholas listeyi tamamlar tamamlamaz Royan'ı Kahire'den getirdiği birkaç parça eşyayı toplaması için odasına gönderdi.

İkisi Quenton Hall'dan ayrılırken artık hava da iyice kararmıştı. Nicholas, Royan'ın annesiyle vedalaşması için hastanede bir saat bekledi. Bu süre boyunca hastanenin karşısındaki Kırmızı Aslan meyhanesinde oturdu. Royan tekrar Range Rover'a bindiği zaman Nicholas'ın nefesinin bira koktuğunu farketti. Hoş bir kokuydu bu. Kadın kendini adamın yanında artık öyle rahat hissediyordu ki, başını arkaya yaslayarak uykuya daldı.

Nicholas'ın Londra'daki evi Knightsbridge'teydi. Orası kibar bir semtti, ama Quenton Hali kadar görkemli değildi. Royan evde sadece iki gün kalacak olmalarına rağmen kendini daha rahat hissetti. Bu sürede Nicholas'ı pek az görebildi.

Çünkü adam gerekli şeyleri hazırlamaya çalışıyordu. Bunların arasında Whitehall'daki resmi dairelere gitmek de vardı.

Adam elinde bir deste mektupla döndü. Bunlar Doğu Afrika'daki bütün önemli görevlilere, İngiliz elçiliklerine ve başkonsoloslara yazılmışlardı.

Royan kendi kendine güldü. «Herhangi bir İngiliz'e sor. Artık yüksek tabakanın ayrıcalıkları diye bir şey yok. Ülkeyi de kibar okullarda birbirleriyle arkadaş olan insanlar yönetmiyor.»

Nicholas yokken Royan da adamın kendisine verdiği listeyle alışverişe çıktı. Dünyanın en güvenli başkentinde olmasına rağmen zaman zaman omzunun üzerinden geriye bakıyordu. İzlenmediğinden emin olmak için metro istasyonlarına ve kadınlar tuvaletlerine girip çıkıyordu.

Sonra da kendi kendini azarlıyordu. «Babası yanında olmayan, dehşete kapılmış küçük bir kız gibi davranıyorsun!»

Ama her akşam Nicholas'ın onu beklediği boş evin kapısını anahtarıyla açtığını duyduğu zaman çok rahatlıyordu.

Merdivenlerden hızla inerek onu karşılamaya koşmamak için kendini zor tutuyordu.

Cumartesi sabahı bir taksi ikisini Heathrow Havaalanına bıraktığı, zaman Nicholas bagajlara memnunlukla baktı.

Royan'ın sadece branda bezinden yapılmış yumuşak bir bavulu vardı ve fazla büyük değildi. Çantasını omzuna asmıştı.

Nicholas av tüfeğini eskimiş olan deri kılıfa sokmuştu. Bunun dışında adamın adının başharfleri vardı. Nicholas yüzlerce kurşunu pirinç çemberli ayrı bir kutuya koymuştu. Elindeki deri evrak çantası Viktorya zamanından kalma bir antikaya benziyordu.

«Az eşyayla yolculuk yapmak meziyetlerin en büyüklerinden biridir, Tanrı bizi dağ gibi bavulları olan kadınlardan korusun.» Nicholas bir hamalın teklifini kabul etmedi. Eşyaları kendisi bir arabaya yükleyerek itmeye başladı.

Adam hızla kalabalık çıkış salonunda ilerlerken Royan ona uyabilmek için adımlarını sıklaştırmak zorunda kaldı.

Kalabalık mucize olmuşçasına adamın önünde ikiye ayrılıyordu. Nicholas hasır şapkasını bir kaşının üzerine doğru eğerek kontuardaki kıza gülümsedi. Kız şaşalayıp küçük bir çocuk gibi davrandı.

Havalandıkları zaman da aynı şey oldu. İki hostes adamın söylediği her şeye kıkır kıkır güldüler. Ona bol bol şampanya getirip, adamla gerektiğinden fazla ilgilendiler. Diğer yolcular bu duruma sinirlenmeye başlamıştı. Royan da öyle. Ama genç kadın daha sonra bu duruma aldırmayarak arkaya doğru yatan birinci mevki koltuğunun ve minyatür video ekranının zevkini çıkardı. Bunlar onun alışık olmadığı lüks şeylerdi. Dikkatini ekrandaki Richard Gere'a vermeye çalıştıysa da gözlerinin önünde derin uçurumlar ve çok eski kitabeler belirdi.

Ancak Nicholas kendisini dürttüğü zaman adama biraz da kızgınlıkla baktı. Adam aralarındaki kol dayanılacak yere küçük bir satranç tahtası koymuştu. Şimdi kadına bakıp tek kaşını kaldırdı ve onu davet ediyormuş gibi başını salladı.

Uçak Kenya'da Jomo Kenyetta Havaalanına indiği sırada onlar hâlâ birbirleriyle savaşıyorlardı. İkisi de eşittiler. İkişer oyun kazanmışlardı. Ama Royan son oyunda bir vezir ve iki piyon ilerideydi. Bu nedenle de çok memnundu.

Nicholas, Nairobi'de Norfolk Otelinde kendileri için bahçe içinde birer bungalov tutmuştu. Royan kendini yatağa attıktan on dakika sonra Nicholas onu komşu bungalovdan aradı.

«Bu gece İngiliz Başkonsolosuyla yemek yiyeceğiz. Kendisi eski arkadaşım. Gece kıyafetine gerek yok. Sekizde hazır olabilir misin? Royan, insan bu adamla dünyayı dolaşırken fazla sıkıntı çekmiyor, diye düşündü.

Nairobi'yle Addis Ababa'nın arası fazla uzak değildi. Aşağıda sık sık değişen manzara, Royan'ın uçağın penceresine adeta yapışmasına neden oluyordu. Mount Kenya'nın karlı tepelerini bu sefer olsun bulutlar sarmamıştı. Dağın karlı çift doruğu güneşte ışıldıyordu. Kuzey sınır bölgesinin ıssız boz çöllerini sadece Maesavit vahasını saran tepelerin yeşilliği renklendiriyordu. İskele tarafında, uzaklarda eskiden Rudolf diye bilinen Turkana gölünün suları pırıldıyordu.

Sonunda çöl, yerini eski Etiyopya ülkesinin merkezindeki dağlık bölgeye bıraktı.

Nicholas genç kadınla manzarayı seyrederken, «Afrika'da sadece Mısırlıların uygarlığı onlarınkinden eski,» dedi.

«Kuzeyliler tabaklanmamış derilere sarılır ve mağaralarda yaşarlarken onlar kültürlü bir ırktılar. Avrupalılar Pan ve Diana gibi eski tanrılara tapan putperestlerken onlar Hıristiyanlığı seçtiler.» Royan başını salladı. «Evet,' Taita buradan geçtiği sırada onlar uygar insanlarmış. Taita papirüslerde

onlardan kültür bakımından hemen hemen kendisine eşitmişler gibi söz ediyor. Bu onun ender yaptığı bir şey. Eski dünyanın bütün milletlerini kendisinden aşağı buluyor.»

Addis Ababa, havadan diğer pek çok Afrika kentine benziyordu. Eski ve yeninin, geleneksel ve egzotik mimari tarzlarının bir karışımıydı. Galvanize demir ve fırınlanmış kiremitlerin yanıbaşında saz damlar da görülüyordu. Kavisli duvarlı eski kerpiç 'tukul'lar, tuğladan yapılmış, dikdörtgen biçimli kat kat yapıtlar, apartmanlar, zenginlerin villaları, resmi binalar ve Afrika Birliği Organizasyonunun bayraklarla süslenmiş görkemli merkeziyle bir tezat oluşturuyordu.

Kentin etrafındaki topraklarda yüksek okaliptüs ağaçları ve pek çok yerde bulunan mavi sakızlar vardı. Savaşla sarsılan bu fakir ülkede tek yakıt o odunlardı. Ülke yüzyıllarca işgale uğramıştı. Daha sonra da yabancı siyasi doktrinlerin saldırısına.

Royan'la Nicholas uçaktan inip asfalt yoldan terminale doğru iterle, diler. Nairobi'den sonra bu yüksek yerde hava tatlı ve serindi. Termingle girdiler. Arkasında Göçmen Bürosu memurlarının bulunduğu kontu. arlara daha yaklaşamadan biri Nicholas'a seslendi.

«Sir Nicholas!» Adamla Royan döndüler. Uzun boylu genç bir kg. dm, bir dansöz zarafetiyle kayarcasına onlara yaklaştı.

Tebessümü ince hatlı, koyu esmer yüzünü aydınlatıyordu. Geleneksel kılık olan bol ve uzun bir etek giymişti. Bu, hareketlerini daha da zarifleştiriyordu. «Ülkem Etiyopya'ya hoşgeldiniz. Ben Woizero Tessay'ım.» Royan'a ilgiyle baktı. «Ve siz de Woizero Royan olmalısınız.» Elini ona uzattı. Nicholas iki kadının birbirlerinden hemen hoşlandıklarını anladı. «Pasaportlarınla bana verin. Siz VIP salonunda dinlenirken ben gerekli işlemleri yaptırırım. İngiliz Elçiliğinden bir memur sizi karşılamak için bekliyor, Sir Nicholas. Buraya geleceğinizi nasıl öğrendiğini bilmiyorum.»

VIP salonunda bir tek kişi bekliyordu. Adam ince kumaştan, iyi dikilmiş bir elbise giymiş ve Sandhurst'e özgü turuncu, san ve mavi çizgili kravat takmıştı. Nicholas'ı görünce ayağa fırlayarak ona doğru geldi. «Nicky! Nasılsın? Seni tekrar görmek çok hoş. Aradan on iki yıl geçti sanırım.»

«Merhaba, Geoffrey. Seni buraya sürdüklerinden haberim yoktu.»

«Ben askeri ataşeyim. Sayın elçi seninle Sandhurst'te birlikte okuduğumuzu öğrenir öğrenmez beni buraya seni "karşılamam için yolladı. Geoffrey, Royan'a büyük bir ilgiyle baktı. Nicholas da isteksizce onları tanıştırdı.

«Geoffrey Tennat. Ona dikkat et. Ekvatorun kuzeyindeki en büyük çapkındır. Ondan yedi yüz elli metre ötedeki kızlar bile güvende değiller.»

Geoffrey, «Yapma, canım,» diye itiraz etti. Ama Nicholas'ın bu sözlerinin hoşuna gittiği belliydi. «Sakın onun söylediklerinin bir tek kelimesine bile inanmayın, Dr. Al Simma. O yalancılığıyla ün yapmıştır.»

Geoffrey sonra Nicholas'ı bir kenara çekerek ona çabucak ülkenin ve özellikle uzaklardaki bölgelerin durumunu özetledi. «Elçi biraz endişeli. Oralarda yalnız başına dolaşman fikri hiç hoşuma gitmiyor. Gojam kötü adamlarla dolu.

Ama elçiye senin başının çaresine bakabileceğini söyledim.»

Woizero Tessay şaşılacak kadar kısa bir süre sonra döndü. «Eşyalarınızı gümrükten geçirttim. Silah ve mühimmatı da öyle. Bu geçici izin kâğıdınız. Etiyopya'dayken bu belgeyi her zaman yanınızda taşımalısınız. İşte pasaportlarınız. Vizeler de tamam. Tana gölüne gidecek uçak her saat sonra kalkıyor. Onun için bol zamanımız var.»

Nicholas, genç kadının becerikliliğini takdir etti. «Ne zaman bir iş isterseniz gelip beni görün.»

Geoffrey Tennat onlarla birlikte çıkış kapısına kadar gitti. Orada el sıkıştılar. «Yapabileceğim bir şey olursa haber ver.

Bunu söylememe bile gerek yok sanırım. 'Liderlik İçin Hizmet Et', Nicky.»

Bekleyen uçağa doğru giderlerken Royan sordu. «'Liderlik İçin Hizmet Et de ne demek?»
Adam açıkladı. «Bu Sandhurst'un düsturudur.»
Genç kadın, «Çok hoş, Nicky,» diye mırıldandı.
Adam, «Ben Nicholas adının her zaman daha uygun ve ağırbaşlı olduğunu düşündüm,» dedi.
«Evet, ama Nicky çok tatlı.»

Onları yolculuğun kuzeye yapılan son bölümünde taşıyan çift motorlu uçak aşağıdaki dağlardan yükselen hava akımları yüzünden yalpalayıp sarsıldı. Deniz yüzeyinden dört bin beş yüz metre yükseklikteydiler, ama yer yakındı. Bu nedenle köyleri ve etraflarındaki pek de geniş olmayan işlenmiş toprakları görebiliyorlardı. Yüzyıllar boyunca burada ilkel tarım yöntemleri kullanılmış ve sürüler bilinçsizce atlatılmıştı. Bu nedenle topraklar verimsiz gibi gözüküyorlardı. İnce bir tabaka oluşturan kırmızı topraklardan kemiğe benzer kayalar yükseliyordu.

Sonra birdenbire üzerinden uçtukları yaylada, ileride müthiş bir uçurum belirdi. Sanki dev bir kılıçla dünyanın karnını yarmışlardı.

Tessay koltuğunda öne eğilerek Royan'ın omzuna vurdu. «Abbay nehri!»

Uçurumun kenarı düzgündü ve yamaç otuz dereceden daha dik bir açı yaparak aşağıya doğru iniyordu. Yaylanın çıplak toprağı yerlerini uçurumun iki yanındaki sık ağaçlıklı ormanlara bıraktı. Uçaktakiler sık ağaçların arasından şamdan gibi yükselen dev sütleğenleri görebiliyorlardı. Bazı yerlerde duvar gibi kayalar çöküp parçalanmıştı. Diğerleriyse sivri ya da büyük tepeler gibi yükseliyorlardı. Erozyon korkunç bir sanat gücüyle onları yontmuştu. Kimisi dev insanlara benziyorlardı, kimisi taştan oyulmuş acayip yaratıklara.

Uçurum aşağılara, daha aşağılara iniyordu. Sonunda uçak uçurumun üzerine geldi. Bir buçuk kilometreden daha derinde görünüyordu. Dibinden ışıltılı bir nehir, yılan gibi kıvrıla büküle akmaktaydı. Yukarıdaki huni biçimi kayalar Nil sularının yüz elli metre yukarısında ikinci bir kenar oluşturuyorlardı. Aşağıda nehir, o korkunç kayalarının arasında kara gölcükler oluşturuyordu. Kırmızı kum taşlarının arasından ince yılanlar gibi süzülüyordu. Uçurum bazı yerlerde inanılmaz genişliklere ulaşıyordu. Bazı yerlerdeyse daralarak on beş kilometreye iniyordu. Ama yatağı boyunca suyun görkemi ve ıssızlığı sanki sonsuz ve ölümsüzdü. İnsanlar onun üzerinde bir iz bırakamamışlardı.

Tessay, «Yakında aşağıda olacaksınız,» dedi. Duyduğu hayranlık yüzünden sesi fısıltıya dönüşmüştü. Nicholas'la Royan bir şey söylemediler. Böyle vahşi, işlenmemiş bir doğanın karşısında sözlere gerek yoktu. Nehrin kuzey kıyısının yükselerek onlara doğru gelmesini adeta rahatlayarak seyrettiler. Choke sıradağları masmavi Afrika göğüne doğru yükseliyordu. Küçük, savunmasız uçaklarından daha yukarılardaydılar.

Uçak inmek için hafifçe yan yatarken Tessay, sancak tarafını işaret etti. «Tama gölü.» Geniş göl gerçekten de çok güzeldi. Yetmiş beş kilometreden uzun olan göldeki adaların her birinde ya eski bir kilise ya da bir manastır vardı. Uçak alana yaklaşırken alçaldı ve yolcular da papirüs destelerinden yapılmış geleneksel teknelere binmiş olan beyaz cüppeli rahiplerin bir adadan diğerine gittiğini gördüler.

Uçak gölün yanındaki toprak şeride indi ve arkasında uzun bir toz bulutu bırakarak ilerledi. Daha sonra döndü ve kerpiçten yapılmış eski bir terminal binasının önünde durdu.

Güneş o kadar parlaktı ki, Nicholas iniş merdiveninde durdu ve haki ceketinin göğüs cebinden koyu renk camlı gözlüğünü çıkarıp taktı. Terminalin kirli beyaz duvarlarındaki kurşun ve şarapnel izlerini görmüştü. Şeridin yanındaki çimenlikte gövdesi yanmış bir Rus T35 savaş tankı duruyordu. Taretindeki top yere doğru dönmüş, paslanmış paletlerinin arasında otlar bitmişti.

Diğer yolcular Nicholas'ın arkasından sabırsızca ilerlediler. Birbirlerini itiyor, binayı gölgeleyen okaliptüslerin altında onları karşılamak için dost ve akrabalarına heyecanlı heyecanlı sesleniyorlardı.

Dışarda bir tek taşıt bekliyordu. Kum rengi bir Toyota Land Cruiser. Şoför yanındaki kapının yuvarlak penceresine upuzun, tirbuşona benzeyen' boynuzları olan bir dağ nyala'sının resmi yapılmıştı. Alttaki kurdeleye benzeyen şeklin üzerinde «Wild Chase Safarileri» yazılıydı. Direksiyonda bir beyaz vardı.

Nicholas iki kadının arkasından inerken adam da kamyondan atla onları Karşılamak için şeride doğru geldi. Üzerinde rengi solmuş eski Safari giysisi vardı. Uzun boylu ve inceydi. Çevik adımlarla yürüyordu. Nicholas adamın kısa sakalındaki kırlara bakarak, kırkını biraz geçmiş diye karar verdi. Sert biri. Yabancı kızıl saçlarını iyice kısa kesmişti. Gözleri bazı katillerinki gibi uçak maviydi. Bir yanağından buruşuk bir yara izi uzanıyor ve burnunu da biçimsizleştiriyordu.

Tessay önce Royan'ı onunla tanıştırdı. Adam genç kadının elini sıkarken hafifçe, beceriksiz bir şekilde eğildi. Royan'a kötü bir Fransızcayla, «Enchants,» dedi. Sonra da Nicholas'sa baktı.

Tessay onu tanıştırdı. «Bu, kocam Alto Boris. Boris bu da Alto Nicholas.»

Boris, «Benim İngilizcem kötü,» dedi. «Fransızcam daha iyi.»

Nicholas kendi kendine, ikisi birbirinden berbat, dedi. Ama sonra rahat bir tavırla gülümsedi. «O halde Fransızca konuşuruz. Bonjour, Mösyö Brusilov. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.» Rusa elini uzattı.

Boris elini kuvvetle sıktı. Gereksiz bir kuvvetle. Bu, karşılaşmayı bir yarışmaya çeviriyordu. Ama Nicholas ezmek için bunu bekliyordu. Böyle tipleri eskiden beri bilirdi. O yüzden Boris'in parmakları iyice kavramıştı. Tembel tembel gülümsemesinden güç kullandığı da anlaşılmıyordu. Elini ilk çeken Boris oldu. Uçuk renkli gözlerinde hafif bir saygı vardı.

«Demek dikdik için geldiniz,» dedi. Nicholas'ı biraz aşağılıyormuş gibiydi. «Müşterilerimin çoğu büyük filleri avlamak için gelirler. Ya da hiç olmazsa nyala'larını vurmak için.»

Nicholas güldü. «Öyle koskocaman şeyleri avlamak pek bana göre değil. Dikdik tam bana uygun.»

Boris, «Uçuruma hiç indiniz mi?» diye sordu. Rus aksanı yüzünden Fransızcası kolay kolay anlaşılmıyordu.

Royan söze karışarak tatlı tatlı, «Sir Nicholas 1976'daki sefer sırasında liderlerden biriydi,» diye açıkladı. Onun beklenmedik anda söze karışması Nicholas'ı eğlendirdi. İki adam arasındaki düşmanlığı hemen sezmiş ve İngiliz'in yardımına koşmuştu.

Boris bir şeyler homurdanarak karısına döndü. «Söylediğim bütün malzemeyi aldın mı?»

Kadın uysalca cevap verdi. «Evet, Boris. Hepsi uçakta.» Nicholas Tessay adamdan korkuyor, diye kararını verdi.

Herhalde bunun sağlam nedenleri vardır.

«O halde eşyaları yükleyelim. Önümüzde uzun bir yolculuk var.»

İki adam Toyota'nın önüne bindiler. Kadınlarsa arkaya, yığınla malzeme paketinin arasına yerleştiler. Nicholas bıyık altından güldü. «Afrika protokolü. Erkekler önde, kadınlarsa başlarının çaresine baksınlar!»

Boris tehdit edercesine, «Turistler gibi dolaşmak istemiyorsunuz, değil mi?» diye sordu.

«Turistler gibi mi?»

Rus açıkladı. «Gölden çıkan çay. Elektrik santralı. Uçurumun üzerindeki Portekiz köprüsü. Mavi Nil'in çıktığı yer.» Ama diğerleri bir şey söyleyemeden ekledi. «Onları görmek isterseniz kampa ancak karanlık bastıktan sonra varabiliriz.»

Nicholas nazik nazik, «Öneriniz için teşekkür ederim,» dedi. «Ben hepsini daha önce gördüm.»

«İyi.» Boris belirgin bir beğeniyle konuşmuştu. «Haydi artık buradan gidelim.» Yol yüksek dağların eteklerinden kuzeye doğru uzanıyordu. Bu 'Gojam'ların ülkesiydi. İnsanlara sokulmayan dağlıların.

Bölge oldukça kalabalıktı. Yolda keçi ve koyun sürülerini güden pek çok uzun boylu, zayıf zencinin yanından geçtiler.

Adamlar uzun sopalarını omuzlarına çaprazlamasına atmışlardı. Hem erkekler, hem de kadınlar 'shamma' ve beyaz bol binici pantolonları giymiş, omuzlarına yünlü şallar almışlardı. Ayaklarında açık sandaletler vardı. Gururlu ve güzel insanlardı. Sık saçlarını kabartıp birer haleye dönüştürmüşlerdi. Bakışları kartallarınki kadar haşindi. Geçtikleri köylerde gördükleri bazı genç kadınlar gerçekten çok güzeldiler. Erkeklerin çoğunda silahlar vardı. İşlemeli gümüş kınları olan kılıçlar ve AK47 saldırı tüfekleri.

Boris «Böylece kendilerini güçlü adamlarmış gibi hissediyorlar,» diyerek bir kahkaha attı. «Çok cesur, çok 'maço'.»

Köylerdeki kulübeler kavisli duvarlı 'tukul'lardandı. Etraflarında okamtris ve sivri tepeli sisal keneviri tarlaları vardı.

Choke'un yüksek doruklarındaki çürük moru bulutlar sanki kaynı ve üzerlerine yağmur yağdırıyorlardı. İri damlalar, gümüş paralar gibi Land Cruiser'ın ön camına çarpıyor ve yolu tekerleklerin altında çamurdan akan bir nehre dönüştürüyorlardı.

Yol berbattı. Zaman zaman adeta taşlı bir yara dönüyordu. Boradan dört çekişti Toyota'nın bile geçmesi imkânsızdı.

Boris o zaman taşlı yamaçta ilerlemek zorunda kalıyordu. Taşıt bazen bir yaya hızıyla gidiyor, tekerlekler taşların üzerinden sekerken yolcular da yerlerinde zıplayıp duruyorlardı.

Boris, «Bu kahrolasıca zenciler yolları tamir etmeyi bile düşünmüyorlar,» diye söylendi. «Hayvanlar gibi yaşamaktan memnunlar.» Kimse ona cevap vermedi. Ama Nicholas dikiz aynasından iki kadının yüzüne baktı. İkisinin de suratı ifadesizdi, bu sözler yüzünden kırılmış olsalar bile belli etmiyorlardı.

İlerlerken zaten kötü olan yol daha da berbat bir hal aldı. Yumuşak çamurda ağır taşıtların tekerlek ve paletleri çukurlar açmıştı. '

Nicholas yağmurun gürültüsü arasında sesini yükseltti. «Askeri taşıtlar mı?»

Boris homurdandı. «Bazıları. Uçurum boyunca bir hayli 'shufta' faaliyeti görülüyor. Yani haydutlar ve muhalif yerel despotlar. Ama buradan daha çok maden arayıcılar geçiyor. Büyük maden şirketlerinden biri Gojam'da çalışmak için izin aldı. Kuyu açmak için gerekli şeyleri getiriyorlar.»

Royan, «Hiçbir sivil taşıtın yanından geçmedik,» diye söze karıştı. «Otobüs bile görmedik.»

Tessay ona açıkladı. «Uzun ve sorunlarla dolu tarihimizin korkunç bir dönemi yeni sona erdi. Bizim ekonomimiz tarıma bağlı. Bir zamanlar Afrika'nın 'ekmek sepeti' diye tanınırdık. Ama Mengistu, iktidarı ele geçirince bizi fakirliğin sınırlarına sürükledi. Açlığı siyasi bir silah olarak kullandı. Hâlâ müthiş ıstırap çekiyoruz. Pek azımız motorlu taşıt gibi lüks bir şeyi alabilir. Çoğu çocuklarına yiyecek almak için parayı nereden bulacaklarını düşünüyorlar.»

Boris, «Tessay, Addis Ababa Üniversitesinin Ekonomi Bölümünden mezun,» diyerek güldü. «Çok zekidir. Her şeyi bilir.

Ona sorun anlatsın Tarih, din, ekonomi, sadece ona sorun.» Tessay bu alaylı sözler yüzünden sustu.

Yağmur akşama doğru dinince bulutların arasından güneş çekine çekine gözüktü. Boris tenha bir yerde arabayı durdurdu. «Tuvalet zamanı,» diye açıkladı. «Çiş molası.»

İki kadın kamyondan inip kayaların arasına girdiler. Taşıta döndükleri zaman giysilerini değiştirmişlerdi. Şimdi ikisinde de ülkeye özgü o pantolonlar ve shamma'lar vardı.

«Tessay bana geleneksel Tigre giysilerini armağan etti.» Royan, Nicholas'ın önünde döndü.

İngiliz, «Güzel duruyor,» diye fikrini açıkladı. «Pantolonla daha rahat edersin.»

Yol yine kayalık bir vadiye inerken güneş ufka yaklaşmıştı. Bu vadide de bir nehir erozyona

uğramış, dik kayaların arasından akıyordu. Nehrin yukarısında beyaz, kavisli duvarlı bir kilise vardı. Bunun saz damının yukarısına tahtadan bir Koptik haçı takılmıştı. Kilisenin etrafını yine köylülerin kulübeleri Sarmıştı.

Boris memnun memnun, «Debra Maryam,» diye açıkladı. «Yani Bakire Meryem'in tepesi. Bu nehir de Dandera.

Adamlarımı büyük kamyonla önden yolladım. Herhalde kampı bizim için hazırladılar bile. Bu gece burada yatacağız.

Yarın nehri aşağıya doğru izleyeceğiz. Uçurumun kenarına kadar.»

Boris'in adamları kampı köyün hemen gerisine, okaliptüs korusuna kurmuşlardı.

Boris işaret etti. «İkinci çadır sizin.»

Nicholas başını salladı. «Evet, o Royan için uygun. Bana da ayrı bir çadır gerekli.»

«Dikdik ve ayrı çadırlar.» Boris İngiliz'e o uçuk renkli yassı gözleriyle baktı. «Harika bir adam! Beni etkiliyorsunuz.»

Adamlarına seslenip Nicholas için diğerinin hemen yanına bir çadır kurmalarını emretti. Sonra da anlamlı anlamlı İngiliz'e baktı. «Belki gece bütün cesaretinizi toplayabilirsiniz.»

Duş, mavi sakız ağaçlarından birinin alçak dallarına asılmış bir varilden oluşuyordu. Etrafına branda bezi çekilmişti.

Önce Royan duşa girdi Geri döndüğü zaman canlanmış, keyiflenmişti. Başına bir havlu sarmıştı.

İngiliz'in çadırının önünden geçerken, «Sıra sende, Nicky!» diye seslendi. «Su çok güzel, oldukça sıcak.»

Nicholas yıkanıp temiz şeyler giydiğinde karanlık bastırmıştı. Adam yemek çadırına gitti. Diğerleri ateşin etrafında kamp iskemlelerinde oturuyorlardı. İki kadın biraz yana çekilmiş alçak sesle konuşmaktaydılar. Boris ayağını alçak masaya dayamış, elinde kadehle arkasına yaslanmıştı Nicholas alevlerin aydınlattığı daireye girerken Rus da masadaki votka şişesini işaret etti. «Bir içki alın. Kovada buz var.»

Nicholas, «Ben birayı tercih ederim,» dedi. «Yolculuk sırasında susadım.» Boris omzunu silkerek kamptaki uşağına gazla çalışan portatif buzdolabından bir şişe bira getirmesi için seslendi.. «Size bir sırrı açıklayacağım. Artık çizgili dikdik diye bir şey yok.» Bardağına tekrar votka doldururken Nicholas'a sırıttı. «Tabii vaktiyle varsa bilemem. Hem zamanınızı, hem de paranızı ziyan ediyorsunuz.»

Nicholas sakin sakin, «İyi ya,» dedi. «Bu benim zamanım ve benim param.»

«Bunak herifin biri Ortaçağ'da bir dikdik vurdu diye şimdi aynı hayvanı tekrar bulacağınızı sanmayın. Fil avlamak için çay bahçelerine gidebiliriz. Daha on gün önce orada üç erkek fil gördüm. Dişlerinden bir teki bile elli kilodan fazlaydı.»

Konuyu tartışırlarken Boris'in şişesindeki votkanın düzeyi de alçaldıkça alçaldı. Nil taştığı zaman sularına olduğu gibi.

Tessay onlara yemeğin hazır olduğunu haber verdiğinde Boris şişeyi de yanına aldı. Masaya giderken sendeliyordu.

Yemek sırasında da sadece Tessay'e çatıp durdu.

«Bu kuzu pişmemiş! Neden aşçının şu işi iyi yapmasına dikkat etmiyorsun? Kahrolasıca maymunlar! Yaptıktan her şeyi kontrol etmeniz gerekiyo r Tessay, kocasına bakmadan, «Sizin etiniz de çiğ mi, Alto Nicholas?» diye sordu. «Onu daha fazla pişirtebilirim.»

İngiliz, «Et kusursuz,» dedi. «Ben eti biraz pembe severim.»

Yemek sona erdiği sırada Boris'in dirseğinin dibindeki votka şişesi boşalmış, yüzü de kızarıp şişmişti. Hiçbir şey söylemeden kalktı. Sendeleyerek, bazen dengesini bulmak için dans eder gibi iki

adım atarak çadırına doğru gitti ve karanlıkların arasında kayboldu.

Tessay, Royan'la Nicholas'a usulca, «Çok üzgünüm,» dedi. «Sade. ce akşamları böyle oluyor. Gündüzleri iyi. Votka bir Rus geleneği.» n^. şeyle güldü ama gözlerinde kederli bir ifade vardı. «Çok güzel bir gece, Yatmak için de çökerken.

Kiliseye kadar yürümek ister misiniz? Oldukça eski ve ünlü bir yapı. Hizmetkârlardan birine fener getirmesini söyleyeceğim. Böylece duvar resimlerini görebilirsiniz.»

Uşak fenerle önden giderek onlara yol gösterdi. Kavisli duvarlı kilisenin verandasında çok yaşlı bir rahip onları karşıladı. Çok zayıf ve simsiyahtı. Bu yüzden karanlıkta sadece dişleri ışıldıyordu. Elinde som gümüşten şahane bir Koptik haçı vardı. Bu, lâller ve başka yarı değerli taşlarla süslenmişti. Royan'la Tessay adamın önünde diz çöküp ondan kendilerini kutsamasını istediler. Rahip, iki kadının yanaklarına haçla hafifçe vurdu. Onları Amharik dilinde kutsadı ve sonra içeri aldı.

Duvarlara parlak ana renklerle şahane resimler yapılmıştı. Lambanın ışığında bunlar mücevherler gibi ışıldıyorlardı.

Tarz, Bizans stiline çok benziyordu. Azizlerin gözleri yüzlerinin iyice yukarısında ve çekikti. Başlarının üzerinde büyük san haleler vardı. Yaldız ve pirinçle süslü mihrabın yukarısında Meryem çocuğunu kucaklamış, üç bilge adam ve melekler karşılarında diz çökmüşlerdi. Nicholas, polaroit fotoğraf makinesini cebinden çıkarıp flaşı ayarladı. Royan'la Tessay, mihrabın önünde yan yana diz çökerlerken, o kilisede dolaşarak panoların resimlerini çekti. Sonra gidip elle oyulmuş tahta sıralardan birine oturdu. Usulca kadınların mum ışığının yaldızladığı dalgın yüzlerine baktı. Bu anın güzelliği onu etkilemişti.

Daha önce de yaptığı gibi, ben de böyle inanabilseydim, diye düşündü. Zor günlerde bu, insanı rahatlatıyor olmalı.

Keşke Rosalinda kızlarım için böyle dua edebilseydim... içeride daha fazla kalamayacaktı. Dışarı çıkıp kilisenin verandasında oturdu ve gökyüzünü seyre koyuldu. Bu yüksek yerde ve temiz havada yıldızlar öylesine ışıldıyorlardı ki, takımları ayırt etmek zordu. Bir süre sonra Nicholas'ın hüznü hafifledi. Tekrar Afrika'ya dönmek hoş bir şeydi.

İki kadın sonunda karanlık kiliseden çıktıkları zaman, Nicholas da yaşlı rahibe bir yüzlük 'birri' banknotu ve onun polaroitle çektiği fotoğrafı verdi İhtiyar adam paradan çok resme sevindi. Sonra üçü dostça ve sessizlik içinde yamaçtan indiler.

«NİCKY!» ROYAN, İNGİLİZ'İ SARSARAK uyandırdı. Adam yatakta doğrulup turdu. Elfenerini yaktı. Royan çizgili bir erkek pijamasının üzerine yünlü salını almıştı.

Nicholas, «Ne oldu?» diye sordu. Ama Royan daha cevap veremeden gecede yankılanan boğuk ve öfkeli sesi duydu.

Biri küfürler savuruyordu. Sonra bir yumruğun et ve kemiğe inerken çıkardığı o ses duyuldu.

«Tessay'i dövüyor!» Royan'ın sesi öfkeliydi. «Onu durdurmalısın.»

Yumruğu acı dolu bir feryat, sonra da hıçkırıklar izledi.

Nicholas kararsızca durakladı. Ancak aptal biri, karı kocanın arasına girerdi. Genellikle çift birdenbire uzlaşır ve aradaki kimseye çatarlardı.

«Bir şeyler yapmalısın, Nick. Lütfen.»

İngiliz istemeye istemeye ayağa kalktı. Üzerinde şort biçimi külotu vardı. Ayakkabılarını arama zahmetine girmedi.

Royan da yalınayaktı. Adamın peşinden korunun dibine, Boris'in çadırına gitti. İçeride hâlâ bir fener yanıyor ve ışığı çadır bezine dev gölgelerin düşmesine neden oluyordu. Boris, karısını saçlarından yakalamış yerde sürüklüyor ve Rusça böğürüyordu.

«Boris!» Nicholas adamın dikkatini çekebilmek için adını üç kere tekrarlamak zorunda kaldı. Sonra Boris, Tessay'i yere atarak çadırın kanadını açtı.

Adamın üstünde sadece külotu vardı. Göğsü dümdüz, kaslı ve bakır rengi kıvırcık kıllarla kapalıydı. Arkasında Tessay yerde yüzükoyun yatıyordu. Yüzünü avuçlarına gömmüş hıçkırıyordu. Çıplaktı. Vücut hatları bir parsınki gibi zarifti.

Nicholas öfkeyle, «Kahretsin!» diye homurdandı. «Burada ne oluyor?» o zarif ve nazik kadının böylesine acı çekmesi ve aşağılanmış olması adamı öfkelendirmeye başlamıştı.

Boris kinle karışık bir zevkle açıkladı. «Bu kara kaltağa terbiye dersi iriyorum.» Yüzü hâlâ içki ve öfke yüzünden kırmızı ve şişti. «Hem bu senin üzerine vazife değil, İngiliz! Ama tabii biraz para verip bu karıyla oynaşmak istersen o başka.» Pis pis güldü.

«İyi misiniz, Woizero Tessay?» Nicholas hâlâ Rus'un suratına bakıyordu. Genç kadının başka bir erkeğin çıplaklığını görmesi yüzünden daha da utanmasını istemiyordu.

Tessay doğrulup oturdu. Vücudunu örtmek için dizlerini göğsüne çekerek kollarını bacaklarına doladı. «Önemli değil, Alto Nicholas. Lütfen gerçekten bir olay çıkmadan gidin.» Burun deliğinden akan kan ağzına giriyor ve dişlerini pembeye boyuyordu.

«Karımın ne dediğini duydun, İngiliz! Haydi git! Sen kendi işine bak. Buradan hemen uzaklaş, yoksa sana da terbiye dersi veririm!» Boris yalpalayarak yaklaştı ve elini Nicholas'ın göğsüne dayadı.

İngiliz, boğanın ilk vahşice saldırısından kaçan bir matador gibi rahatça yana kaydı. Boris'in hızından da yararlanarak onu itti. Dengesini iyice kaybeden Rus sendeleyerek dışarı çıktı. Çadırın önündeki düzlükte duran kamp iskemlelerinden birine çarparak yere yığıldı.

Nicholas usulca, «Royan,» diye emretti. «Tessay'i kendi çadırına götür.» Royan hızla çadıra dalarak yakındaki yataktan çarşafı çekti. Onu Tessay'in omuzlarına örtüp kadını yerden kaldırdı.

Tessay hıçkırdı. «Lütfen bunu yapmayın. Onun böyleyken neler yapabileceğini bilemezsiniz. Birine zarar verebilir.»

Royan ağlayıp itiraz eden kadını sürüklercesine çadırdan çıkardı. Ama Boris de o sırada ayağa kalkmıştı. Öfkeyle böğürerek kamp iskemlesini kaptı. Bir çekişte sandalyenin bacağını koparak havaya kaldırdı.

«Demek oyun oynamak istiyorsun, İngiliz? Pekâlâ, oynayalım!» İskemlenin bacağını bir Ninja'nın sopası gibi sallayarak Nicholas'a saldırdı. İngiliz'in kafasına vurmaya çalışırken sopa hız yüzünden hışırtıya benzer bir ses çıkardı. Nicholas başını eğerken, Boris sopayı ters yöne sallayarak İngiliz'in havaya kaldırdığı kolunun altına, gövdesinin yanına vurmaya çalıştı. Sopa vücuduna gelseydi İngiliz'in kaburgaları kırılacaktı. Ama Nicholas kaçmayı başardı.

İki adam ihtiyatla birbirlerinin etrafında döndüler. Sonra Boris tekrar saldırdı. Votka, Rus'un reflekslerini etkilememiş olsaydı, Nicholas bu çapta bir düşmanın karşısında kendini riske atmazdı. Ancak Boris hareketlerini tam anlamıyla kontrol edemiyordu. Nicholas havada kalan iskemle bacağının altından geçti. Doğruldu ve yumruğunu olanca gücüyle Boris'in midesine, göğüs kemiğinin hemen altına indirdi Rus geğirircesine bütün soluğunu verdi. İskemlenin bacağı elinden fırlarken iki büklüm yere yığıldı. Karnını tutup hırıltılı hırıltılı soluk almaya çalıştı. Tozların üstünde kıvrılmış kalmıştı. Nicholas onun üzerine eğilerek usulca İngilizce, «Bu tür davranışlar hiç de hoş değil, dostum,» dedi. «Kadınlara el kaldırılmaz. Lütfen bir daha böyle bir şey olmamasına dikkat et.» Doğrulup Royan'a baktı. «Çadırına git ve Tessay'i de orada tut.» Eliyle alnına düşen saçları geri itti. «Ve şimdi, eğer bir itirazınız yoksa biraz uyuyabilir miyiz?»

Sabaha karşı yine yağmur yağdı. İri damlalar gürültüyle çadır bezine çarpıyor, şimşekler içeriyi

garip bir ışıkla aydınlatıyordu. Ama Nicholas ertesi sabah kahvaltı için yemek çadırına gittiği sırada bulutlar dağılmıştı. Güneşin parlak ışıkları insanı neşelendiriyordu.

Boris, Nicholas'ı pek dostça karşıladı. «Günaydın, İngiliz. Dün gece biraz eğlendik. Olanları hatırladıkça hâlâ gülüyorum.

Güzel şakaydı doğrusu. Yakında yine votka içecek ve tekrar şakalaşacağız.» Mutfak çadırına doğru gürledi. «Hey, Güneş Hanım, yeni sevgiline yiyecek bir şeyler getir! Dün geceki spor yüzünden çok acıkmış.»

Tessay uşakların servislerini kontrol ederken sessiz ve dalgındı. Bir gözü şişmiş, neredeyse kapanmıştı. Dudağı da yarılmıştı. Kahvaltı sırasında Nicholas'a bir kere bile bakmadı.

Kahvelerini içerlerken Boris neşeyle, «Biz önden gideceğiz,» diye açıkladı. «Adamlarım kampı toplayıp büyük kamyonumla bizi izleyecek. Şansımız yardım ederse bu akşam uçurumun yukarısında kamp kuracağız. Yarın da inişe başlarız.»

Kamyona binerlerken Tessay, Boris'e duyurmadan İngiliz'e, «Teşekkür ederim, Alto Nicholas,» diye fısıldadı. «Ama yaptığınız akıllıca bir şey değildi. Siz onu tanımıyorsunuz. Bundan sonra dikkatli olmalısınız. O ne unutur, ne de affeder.»

Boris, Debra Maryam köyünden Dandera nehrinin kenarından güneye doğru uzanan bir yola saptı. Burası bir gün önce Tana gölünden geçtikleri haritada önemli bir karayolu olarak gösteriliyordu. Ve çok da kötüydü. Şimdi izledikleriyse haritada 'kullanılamayacak ikinci bir yol olarak belirtiliyordu. İşin kötüsü anayolu berbat hale sokan ağır taşıtlar anlaşılan buradan da geçmişlerdi. Bir ara pek büyük bir taşıtın yağmuru iyice emmiş olan toprağa saplandığı bir yere geldiler. Taşıt kurtarılmaya çalışılırken etraftaki topraklar hallaç pamuğu gibi atılmış ve yolda bir bombanın açtığına benzer bir çukur oluşmuştu. Bu, Birinci Dünya Savaşında Flanders'in durumunu gösteren eski bir fotoğrafa benziyordu.

O gün Toyota da iki kez pis çamurlara saplandı. Her seferinde de onları izleyen büyük kamyon imdatlarına yetişti.

Bütün adamlar inip Toyota'yı ittiler. Hatta Nicholas bile belden yukarısı çıplak, onlarla birlikte çamurların içinde çabaladı.

Boris, «Benim sözümü dinleseydin ya,» diye söylendi. «O zaman burada olmazdık. Gitmek istediğin yerde av hayvanı yok. Yol denilebilecek şeyler de.»

Öğleden hemen sonra açık havada yemek yemek için nehrin yakınında durdular. Nicholas yolun yanındaki gölcüğe inerek sabahki çabalarının neden olduğu kirleri ve çamurları temizlemeye çalıştı. Royan da onun peşinden yamaçtan inip gölcüğün hemen yukarısındaki bir kayaya ilişti. Nicholas gömleğini çıkararak suyun kenarında diz çöktü. Yüzüne, gövdesine soğuk dağ suyunu çarptı. Çamurlu ve sarı olan nehir fırtınayla yağan yağmur yüzünden kabarmıştı.

Royan, «Boris'in senin çizgili dikdik hikâyene inandığını sanmıyorum,» diyerek adamı uyardı. «Tessay bana Rus'un gizli bir amacımız olduğundan şüphelendiğini söyledi.» Nicholas göğsünü ve kollarının yukarısını yıkarken onu ilgiyle izledi.

İngiliz'in cildinin güneşten yanmamış kısımları bembeyaz ve kusursuzdu. Göğsündeki kıllarsa siyah ve sık. Kadın, Nicholas'ın vücudunun seyretmeye değer olduğuna karar verdi.

Nicholas, «Evet,» diyerek başını salladı. «Fırsat bulursa eşyalarımızı da arayacak. O tip biri olduğu belli. Yanında ipucu olabilecek bir şeyler getirmedin ya? Belgeler ya da notlar?»

«Sadece uyduyla çekilen fotoğraf var. Notlarımı ise kendimce bir stenoyla yazıyorum, Boris onlardan bir anlam çıkaramaz.»

«Tessay'e söylediklerine de dikkat et.»

Royan yeni edindiği arkadaşını heyecanla savundu. «O çok iyi bir insan, sinsi değil.»

«Belki iyi bir insan, ama aziz dostum Boris'le evli. Ve Tessay de örf ce kocasına sadakat gösterir. Kadına karşı dostluk da duysan ikisine de r"

fazla güvenme.» Nicholas gömleğiyle kurulandı.». Sonra da giyip düğmelerini ilikledi. «Haydi gidip bir şeyler yiyelim.»

Boris kamyonda bir şişe beyaz şarap açıyordu. Güney Afrika şarabı., İçkiyi bir maşrapaya doldurarak Nicholas'a verdi.

Şarap nehirde soğutulmuştu. Meyve tadında ve sertti. Tessay onlara kızartılmış soğuk tavuk ve 'injera' denen mayasız, yassı ekmek verdi. Royan otların arasına, Nicholas'ın yanına uzanırken sabahki sıkıntılar da unutuldu. İkisi roa'yı gökte yükseklerde uçan 'sakallı' akbabayı seyrettiler. Kuş onları görüp merakla yaklaştı. Başını döndürerek ikisine baktı.

Gözünün etrafındaki siyah tüyler bir haydudun maskesini andırıyordu. Üçgen biçimi kuyruk tüyleriyse rüzgârla oynaşmaktaydı. Tıpkı bir konser piyanistinin fildişi tuşlara vurmasını hatırlatıyorlardı.

Gitme zamanı gelince Nicholas kadını kaldırmak için elini uzattı. Birbirlerine dokundukları ender anlardan biriydi bu.

Royan adamın parmaklarını gerekenden birkaç saniye daha fazla tuttu.

Uçurumun kenarına yaklaşırlarken yol hâlâ çok kötüydü. Saatler boyunca her tarafları sarsılarak ilerlediler. Patika bir yamacı çıktı, sonra da zikzaklar çizerek indi. Boris yarı yolda çok sert bir virajı döndükleri zaman Rusça küfretmeye başladı. Çünkü dev bir dizel kamyon yarılamasına durmuş ve yolu hemen hemen kapatmıştı.

Grup bir gün öncesinden beri bu taşıt kervanını izliyordu. Ama taşıtlardan biriyle ilk kez karşılaşıyorlardı. Ve Boris gafil avlanmıştı. Öyle ani fren yaptı ki, yolcular neredeyse yerlerinden fırlıyorlardı. Ancak çamurlu dik yolda frenler kamyonun tümüyle durmasını sağlayamadı. Boris vites değiştirerek büyük kamyonla yolun kenarındaki toprak yığınının arasından geçmeye çalıştı.

Royan arkada oturduğu yerden kamyonun yüksek yanına baktı. Burada şirketin adı yazılıydı ve yeşil fon üzerine yapılmış bir de şekil vardı. Genç kadın logoya bakarken sanki bu anı daha önce de yaşamış gibi bir duyguya kapıldı. O işareti daha yakınlarda görmüştü. Ama hafızası Royan'a ihanet etti. Ne zamanı hatırlayabildi, ne de yeri. Sadece bunu hatırlamasının hayati önemi olduğunu seziyordu.

Toyota'nın yanı kamyonun maden kısmına sürtündü, ama sonra kamyonu geride bıraktılar. Boris pencereden dev kamyonun sürücüsüne yumruğunu salladı.

Şoför oralıydı. Belki de kamyonun sahibi onu Addis Ababa'da tutmuştu. Sürücü, Boris'in selamına karşılık gülerek yumruğunu uzattı Ama işaret parmağını da kaldırmıştı.

Boris bu karşılaşmada yenildiği için, «Gübre yiyen yaratık!» diye kükredi, ancak durmadı. «Onlarla konuşmanın bir yararı olmuyor! Ne biliyorlar ki? Kara maymunlar!»

Hepsini bitkin düşüren yolculuğun geri kalan bölümünde Royan hiç konuşmadı. O kanatlı kırmızı at resmini daha önce gördüğüne inanıyordu. Bu yüzden sarsılmıştı ve endişeliydi. Şeklin yukarısında da «Pegasus Araştırma» yazılıydı.

O günkü yolculuğun sonuna erişirlerken patikanın kenarındaki bir levhanın önünden geçtiler. Ayakları betona gömülü levhayı bir profesyonelin hazırladığı anlaşılıyordu. Tahtanın Yukarısındaki bir ok, sağda buldozerle yeni açılmış olan bir yolu işaret ediyordu. Aşağıda da gerekli bilgi vardı.

«PEGASUS ARAŞTIRMA
Ana Kamp. Bir Kilometre.
Özel Yol İzinsiz Trafik Giremez.»

Levhanın tam ortasında uçmaya hazırlanan, kanatlarını açmış kırmızı bir at vardı.

Royan birdenbire her şeyi olanca canlılığıyla hatırlayarak inledi. Uçan kırmızı atı en son nerede gördüğünü hatırlamıştı.

Genç kadın bir anda sanki İngiltere'de som balıklarının yüzdüğü buz gibi bir çayda buldu kendini. Cipten dışarı fırlamıştı. Dev MAN kamyon Yukarısındaki köprüden homurdanarak geçiyordu. Ve Royan da bir an bunun yanındaki şaha kalkmış kırmızı atı farkediyordu.

Kadın az kalsın, «Bu aynı at!» diye haykıracaktı, ama kendini tuttu. . O anın dehşetini olanca canlılığıyla yaşıyordu.

Kesik kesik soluyor, kalbi çok uzun bir süre koşmuş gibi çırpınıyordu. Royan güvenle kendi kendine, bu bir rastlantı olamaz, yanılmıyorum. Bu aynı şirket Pegasus Araştırma... Yolculuğun son birkaç kilometrelik kısmında iyice dalgınlaştı. Kamyonun izlediği yol birdenbire dik uçurumun kenarında sona erdi. Boris taşıtı hemen yandaki çimenliğe sürüp motoru durdurdu.

«Arabayla ancak buraya kadar gelebiliyoruz. Geceyi burada geçireceğiz. Büyük kamyonumun fazla geride olduğunu sanmıyorum. Samlarım gelir gelmez çadırları kuracaklar. Yarın yürüyerek aşağıya, suruma ineceğiz.»»

Kamyondan inerlerken Royan, Nicholas'ın kolunu çekiştirdi. Telaşla «Seninle konuşmam gerekiyor,» diye fısıldadı.

Adam onu nehrin kıyısına doğru götürdü. Yan yana oturup ayaklarını aşağıya doğru sallandırdılar. Yarılarında dağlardan inen soğuk su hızlanıyor, kayaların arasında girdaplar oluşturuyor, sonra da sanki boşluğa doğru baş döndürücü bir biçimde uçuyordu. Aşağılarındaki kaya dimdikti ve yaklaşık üç yüz metre sonra başlıyordu. Burası öylesine yüksekti ki, akşama özgü ışıkta aşağıdaki uçurum karanlık ve esrarlı bir yer gibi gözüküyordu. Gölgeler ve çağlayanlardan püsküren sular orayı gözlerden saklıyordu. Royan aşağıya bakarken, dengesinin yerini baş dönmesi aldı Hemen geriledi ve farkına varmadan kendini toplamak için Nicholas'ın omzuna yaslandı. Ancak adama dokunduğu zaman ne olduğunu anladı ve utanarak doğruldu.

Dandera nehrinin çamurlu suları yarılardan çıkarken sıçrıyor ve adeta bir mucize sonucu uçucu dantellere dönüşüyorlardı. Vals yapan bir gelinin etekleri gibi ışıldayıp sönüyorlardı. Aralarında gökkuşakçıkları beliriyordu. İncili işlemelerden yansıyan ışıklar gibi. Beyaz köpükten sütunlar düşmeyi sürdürerek dönüyor, güzel ama çabuk kaybolan biçimler alıyorlardı. Sonra ışıltılı kara kayaların alt kenarlarına çarparak dışarıya doğru patlarken bembeyaz bulutlara dönüşüyor ve uçurumun dibini yanardönerli bir perdeyle örtüyorlardı.

Royan kendini zorlayarak hayranlık uyandıran manzarayla ilgilenmekten vazgeçti ye sorunlarla dolu şimdiye döndü.

«Nicky, hatırlıyor musun? Sana annemle ciple giderken bizi köprüden uçuran kamyondan söz etmiştim.»

«Tabii hatırlıyorum.» Nicholas, genç kadının yüzünü merakla inceledi. «Sarsılmışsın. Ne oldu, Royan?»

«Kamyonun çektiği taşıtların yanında işaretler vardı.»

«Evet, bana bundan söz ettin. Yeşil ve kırmızı. Yazıya onu okuyacak kadar bakamadığını söyledin.»

«Bugün yanından geçtiğimiz kamyonun yanında da aynı işaret vardı. İşareti o günkü açıdan gördüm. Ve o zaman her şeyi hatırladım. kırmızı Pegasus. Uçan at.»

Nicholas kadına dikkatle baktı. «Bundan emin misin?»

«Kesinlikle eminim.» Royan hızla başını salladı.

Nicholas aşağılarında uzanan şahane manzaraya, uçuruma baktı. Uçurumun diğer yanı altmış kilometre ötedeydi. Ama yağmurun yıkadığı o ışıltılı havada adama elini uzatsa oraya dokunacakmış gibi geliyordu. İngiliz sonunda mırıldandı.

«Bu bir rastlantı mı?»

«Sen öyle mi düşünüyorsun? Öyleyse bu çok tuhaf ve harika bir rastlantı. Hem Yorkshire'da, hem de Gojam'da Pegasus. Bunu kabul edebiliyor musun?»

«Bundan bir anlam çıkmıyor. Size çarpan kamyon çalıntı olduğuna göre...»

Genç kadın, «Öyle miydi dersin?» diye sordu. «Bundan emin miyiz?»

«Rastlantı değilse o zaman bana ne düşündüğünü açıkla.»

«Birilerini öldüreceksen, sanki senin için büfenin önüne bırakılmış bir taşıt bulabileceğinden emin olabilir misin?»

Nicholas başını salladı. «Hayır, devam et.»

«Diyelim ki kendi taşıtının oraya bırakılmasını istedin. Şoförüne de, yola çıktıktan çok sonra kamyonun çalındığını bildirmesini söyledin.»

Nicholas isteksizce, «Bu mümkün değil,» dedi.

«Duraid'i öldüren ve beni de iki kez ortadan kaldırmaya çalışan her kimse, elinde bir hayli imkân olduğu anlaşılıyor. O, Mısır'da da, İngiltere'de de bu işleri tezgâhlamayı başardı. Bundan başka Yedinci Papirüs de onda. Kocamla benim bütün notlarımız, çalışmalarımız ve çevirilerimiz de öyle. Ve bütün o belgeler ona Abbay nehrinin kıyısındaki bu yeri işaret ediyor. Diyelim ki düşmanımın Pegasus gibi bir şirketi var. Onun da bu anda, bizim gibi, Etiyopya'da olmaması için bir neden var mı?» .

Nicholas bir süre sesini çıkarmadı. Yanındaki bir taşı alıp uçuruma attı. İkisi de taşın düşüşünü seyrettiler. Taş sonunda aşağıdaki köpüklerden oluşan perdenin altında kayboldu.

Sonra adam aniden ayağa kalktı ve kadının ayağa kalkması için onu çekti. «Haydi gel.»

«Nereye gidiyoruz?»

«Pegasus kampına. Gidip ustabaşıyla bir konuşalım.»

Nicholas sakin sakin Toyota'ya binip motoru çalıştırdığı zaman Boris öfkeyle itiraz ederek onu engellemeye çalıştı.

«Kahretsin! Nereye gittiğini sanıyorsun?»

Nicholas, «Gezmeye,» diyerek elfrenini boşalttı. «Bir saat sonra döneriz.»

«Hey, İngiliz, o benim kamyonum!» Boris onlara yetişmek için koştu ama Nicholas gaza bastı.

«Taşıtını kiraladığımı farzet.» İngiliz dikiz aynasından Boris'e güldü.

Levhanın bulunduğu yere ulaştıktan sonra sırta tırmanan yolu izlediler. Pegasus kampı ilerideydi. Nicholas arabayı tepede durdurdu ve kadınla kampı sessizce incelediler.

On dönüm kadar bir arazi temizlenip düzeltilmişti. Etrafında dikenli telden çit vardı. Buradaki tek kapı da kapalıydı.

Yeşil ve kırmızı işaretli üç dev dizel kamyonu tel örgünün içinde sıraya dizilmişti. Bunlardan başka daha küçük birkaç taşıt ve tekerlekli yüksek bir sondaj makinesi de görülüyordu. Alanın geri kalan kısmına araştırma araç gereçleri ve malzeme doldurulmuştu. Üst üste konulmuş sondaj çubukları ve maçalarla dolu kutular, yedek parça sandıkları. Yüz kırk dört galonluk dizel ve benzin varilleri. Bütün bunlar düzenle yerleştirilmişti. O vahşi ve taşlık yerde şaşırtıcı bir şeydi bu. Kapının hemen içinde kıvrımlı saçtan yapılmış on iki binadan oluşan küçük bir köy vardı. Onlar da bir yolun iki yanına askeri bir düzenle dizilmişlerdi.

Nicholas fikrini açıkladı. «İyi organize edilmiş, büyük bir şirket. Haydi aşağıya inelim. Bakalım bütün bunlardan sorumlu olan kim?»

Tel örgüdeki kapıda Etiyopya ordusuna özgü kamuflaj üniforması giymiş iki nöbetçi bekliyordu. Land Cruise'ın çıkagelmesine şaştıkları belliydi. Nicholas koma çalınca adamlardan biri şüpheyle yaklaştı. AK47 tüfeğiyle ateşe hazırdı.

Nicholas adama Arapça, «Buranın yöneticisiyle konuşmak istiyorum,» dedi. Sert ve otoriter tavırları nöbetçiyi endişelendirip şaşırttı.

Asker bir şeyler söyledi. Sonra arkadaşıyla konuşmak için geri döndü. Telsizi alarak heyecanlı heyecanlı konuştu. Beş dakika kadar sonra en yakındaki barakanın kapısı açıldı ve bir beyaz dışarı çıktı.

Haki bir tulum ve avcıların kullandıkları türden bir kep giymişti. Aynalı gözlük takmıştı. Güneş yanığı yüzü kayış gibiydi. Kısa boylu ve tık nazdı. Gömleğinin kollarını sıvamıştı. Kıllı kollarının kasları yaptığı iş yüzünden iyice gelişmişti. Adam nöbetçilerle bir iki kelime konuştukta sonra Toyota'ya yaklaştı.

Dişlerinin arasında iyice kısalmış, sönük bir sigar vardı. «Evet? Burada ne oluyor?» İngilizceyi Teksas aksanıyla tembelce konuşuyordu.

Nicholas onunla görüşmek için taşıttan inmişti. «Adım Quenton Harper.» Elini uzattı. «Nicholas QuentonHarper. Nasılsınız?»

Teksas'lı durakladı. Sonra da sanki kendisine elektrikli yılan balığı uzatılmış gibi İngiliz'in elini istemeye istemeye sıktı.

«Helm. Jake Helm Teksas, Abilene kentindenim.» Avuçları nasırlıydı. Eklemlerinin üzerinde yara izleri vardı...

Tırnaklarının arasına kara makine yağı dolmuştu.

«Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Kamyonumla başım dertte. Acaba teknisyenlerinizden biri ona bakabilir mi?»

Nicholas sevimli bir tavırla güldü, ama Amerikalı buna karşılık vermedi.

«Şirket kuralları buna aykırı.» Jake Helm başını salladı.

«Ücret neyse ödemeye hazır...»

«Beni dinle, ahbap. Sana, hayır, dedim.» Jake sigarı ağzından çıkarıp dikkatle inceledi.

«Sizin şirket... Pegasus. Bana merkez bürosunun nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Yöneticiniz kim?..»

«Ben işi başından aşkın bir adamım. Zamanımı boşa harcıyorsunuz!» Helm sigarı tekrar dişlerinin arasına sokarak dönecek oldu.

«Önümüzdeki birkaç hafta bu bölgede avlanacağım. Adamlarınızdan birinin bir kaza kurşunuyla vurulmasını istemem.

Bana nerede çalışacağınıza dair bir fikir verir misiniz?»

«Ben burada sondajla ilgileniyorum, bayım. Hareketlerim konusunda haber bültenleri yayınlama âdetim yoktur. Haydi bas bakalım!» Dönerek kapıya gitti ve nöbetçilere sert emirler verdi. Sonra da büro olarak kullanılan barakaya döndü.

Nicholas, «Barakanın damında uydu anteni var,» diye mırıldandı. «Acaba bizim Jake şu anda kiminle konuşuyor?»

Royan tahmine çalıştı. «Teksas'ta biriyle mi?»

Nicholas aynı fikirde değildi. «Başkasıyla da olabilir. Herhalde Pegasus çok uluslu bir şirket. Jake, Teksas'lı diye patronunun da öyle olması gerekmez. Korkarım konuşmamız bize pek bilgi sağlamadı.» Motoru çalıştırarak taşıtı döndürdü. «Ama bu işe karışan çirkin adam Pegasus benim adımı da tanıyacaktır. Onlara geldiğimizi bildirdik. Pegasus alindi çalıların arasından dışarı neler firlayacak?»

Dandera nehri çağlayanlarına ulaştıkları zaman Boris'in büyük kamyonunun gelmiş olduğunu gördüler. Çadırlar kurulmuş, aşçı da onun için çay demlemişti. Boris onları aşçı kadar memnunlukla karşılamadı. Nicholas, kamyonunu aldığı için adamı yumuşatmaya çalışırken, Rus somurtup sessizlik

içinde onu dinledi. Ancak akşamın ilk votkasından sonra konuşacak kadar yumuşadı.

«Güya katırlar bizi burada bekleyecekti. Bu adamlar için zamanın hiç önemi yok. Katırlar gelmedikçe uçurumdan aşağıya inemeyiz.»

Nicholas bıkkınca, «Eh,» dedi. «Onlar gelinceye kadar ben de tüfeğimi kullanırım. Afrika'da acele etmek hiçbir işe yaramaz. Bu sadece insanın sinirlerini yıpratır.»

Ertesi sabah ağır ağır kahvaltı ettikten sonra Nicholas tüfekliğini getirmeye gitti. Katırlar hâlâ görünürde yoktu.

İngiliz, tüfeği kılıfından çıkardığı zaman, Boris silahı ondan alarak dikkatle inceledi. «Eski bir tüfek mi bu?»

İngiliz başını salladı. «1926'da yapılmış. Büyükbabam onu kendisi için ısmarlamış.»

«O günlerde silah yapmayı iyi biliyorlarmış. Son zamanlarda yaptıkları fabrikasyon mallar gibi değil bu.» Boris bir eleştirmen edasıyla dudaklarını büzdü. «Kısa Mauser Obendorf çift tetik! Çok güzel! Ama namlusu değiştirilmiş, değil mi?»

«Asıl namlusu patlamıştı. Ben onun yerine bir Shilen taktırdım. Bununla yüz adım öteden bir sivrisineğin kanadım bile vurabilirsin.»

Boris, «7 x 57 kalibre, değil mi?» diye sordu.

Nicholas düzeltti. «Aslında bu 275 Rigby.»

Rus burun kıvırdı. «Aynı kartuş. Ama siz İngilizler tersliğiniz yüzünden buna başka bir ad veriyorsunuz.» Boris güldü.

«Bu 9.750 gramlık bir kurşunu saniyede 840 metre hızla atıyor. Güzel bir tüfek. En iyilerinden biri.»

Nicholas, «Bu övgünün benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin, aziz dostum,» diye mırıldandı. İngilizce konuşuyordu. Boris silahı ona geri verirken bir kahkaha attı.

«İngiliz şakaları. Siz İngilizlerin şakalarına bayılıyorum!»

Nicholas elinde küçük tüfeği koyduğu kılıfla kamptan ayrılırken Royan da onun peşinden nehrin kıyısına indi. Adamın branda bezinden yapılmış iki küçük çuvala nehir kumu doldurmasına yardım etti. Nicholas onları uygun bir kayanın üzerine yerleştirdi. Böylece tüfek için uygun ve yumuşak bir destek oluşturdular. İngiliz iki yüz metre kadar öteye de bir karton kutu koydu. Bunun üzerine Bistey tipi bir nişangâh bantla tutturmuştu. Adam Royan'ın beklediği yere dönerek, silahın durduğu kayanın arkasına yerleşti.

Royan o zarif, adeta kadınımsı silahın sesi için hiç de hazırlıklı değildi. Fena halde irkildi ve kulakları uğuldadı. Kadın, «Ne korkunç bir şey bu!» diye bağırdı. «O güzel hayvanları böyle güçlü bir silahla nasıl vurabiliyorsun?»

Nicholas dürbünle hedefteki kurşun deliğine baktı. «Bundan 'tüfek' diye söz et. Onları başka bir silahla vurmamı mı tercih edersin? Yoksa sopayla vura vura öldürmemi mi?»

Kurşun tam hedefin yedi santim sağına ve iki santim aşağısına gelmişti. Nicholas teleskopu ayarlarken açıklamaya çalıştı. «Kurallara uyan bir avcı, hayvanı mümkün olduğunca çabuk ve temiz öldürmeye çalışır. Bunun için de avına hissettirmeden iyice yaklaşır. Uygun güçte bir silah kullanır. Ve ustalıkla nişan almaya çalışır.» Ondan sonraki kurşunu hedefin biraz yukarısına geldi. Adam bu uzaklıktan kurşunun hedefin yedi santim yukarısına girmesini istiyordu. Tekrar nişan aldı.

Royan, «Silah ya da tüfek,» diyerek itiraz etti. «Tanrı'nın yarattığı canlıları öldürmek istemeni anlayamıyorum.»

«Bunu sana hiçbir zaman tam anlamıyla anlatamam.» Nicholas dikkatle nişan alarak bir el ateş etti. Bu sefer kurşun tam istediği gibi yedi santim yukarıya geldi. «Bu atavistik bir dürtü. Kendini uygar ve kültürlü sayan insanların pek azı bunu reddedebilir.» Yeniden ateş etti. «Bazıları bu uğurda yönetim

kurullarının toplantı salonlarında çaba harcarlar.

Bazıları golf sahasında ya da tenis kortunda. Bazılarıysa som balığı olan nehirlerde, okyanusların derinliklerinde ya da av alanında.» İlk ikisinde yanılmadığını anlamak için tekrar ateş etti. «Tanrıların yarattığı canlılara gelince... onları bize O verdi. Sen Ona inanıyorsun. Bana 10. bölümden 12. ve 13. ayetleri söyle.»

«Üzgünüm.» Royan başını salladı. «Sen söyle.»

Nicholas bu isteği yerine getirdi, «...dünyanın bütün dört ayaklı nian ve vahşi hayvanlar, yerde sürünen yaratıklar ve havada uçan atlılar ve o bir ses duydu. Kalk, Peter, öldür ve ye!» Kadın sahte bir çaresizlikle, «Sen avukat olmalıymışsın,»

diyerek inledi Adam ekledi. «Ya da bir rahip.» Hedefi almak için ilerledi. Son üç kursun hedefin tam yedi santim yukarısında birbirine yakın üç delik açmıştı İngiliz, küçük tüfeğin kabzasına vurdu.

«Aferin sana güzel sevgilim Lucrezia Borgia'm.» Tüfeğe bu adı hem güzel, hem de öldürücü olduğu için vermişti. Silahı deri kılıfına koydu.

İkisi birlikte ilerlediler. Kampa yaklaşırlarken Nicholas birdenbire durdu. «Konuklarımız var...» Dürbünü gözlerine götürdü. «Hah! Çalıların arasından bir şeylerin çıkmasını sağladık. Orada duran bir Pegasus kamyonu. Yanılmıyorsam konuklarımızdan biri o Abilene'li. sevimli genç. Gel, kampa inip neler olduğunu anlayalım.»

Kampa iyice yaklaştıkları zaman yeşilli kırmızılı Pegasus kamyonunun etrafında on iki ya da daha fazla silahlı askerin beklediğini gördüler. Jake Helm'le Etiyopyalı subay yemek çadırının önünde, tentenin altında oturmuş Boris'le ciddi ve heyecanlı bir konuşmaya dalmışlardı..

Nicholas tentenin altına girer girmez Boris ona gözlüklü Etiyopyalı subayı tanıttı. «Bu, Güney Gojam Bölgesinin askeri komutanı, Albay Turna Nogo.»

Nicholas adama, «Memnun oldum,» diyerek selam verdi, ama Turna Nogo onun bu nezaketine aldırmadı.

Sertçe emretti. «Pasaportunuzu ve silah ruhsatınızı verin. Onlara bakacağım.» Jake Helm'se sakin sakin, pis kokulu sönmüş bir sigarın ucunu çiğniyordu.

Nicholas, «Evet, tabii,» deyip başını sallayarak çantasını almak için kendi çadırına gitti. Daha sonra belgeleri yemek masasının üzerine koyarak subaya gülümsedi. «Herhalde diğer belgeleri de görmek istersiniz. Bu, İngiliz Dışişleri Bakanının bir tanıtma mektubu. Bu da Addis Ababa'daki İngiliz elçisininki. Bu mektubu bana Etiyopya'nın Londra Büyükelçisi verdi. Bu da sizin Savunma Bakanınız General Siye Abrata'nın izin kâğıdı.»

Albay, adeta dehşetle, resmi başlıkları kırmızı kurdeleli mühürlere taktı. Artın çerçeveli gözlüğünün gölgelediği gözlerinde hayret ve şaşkınlık vardı. «Sir!» Ayağa firlayarak selam verdi. «Siz General Abrata'nın dostu musunuz? Bunu bilmiyordum. Bana kimse söylemedi. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.» Tekrar selam verdi. Utancı onu hantallaştırıp beceriksizleştirmişti. «Sizi sadece uyarmak istemiştim. Pegasus Şirketi sondaj yapıyor. Tabii patlamalar da var ve sizin için tehlikeli olabilir"

Lütfen dikkatli davranın. Ayrıca bu bölgede pek çok shufta'da var. Haydutlar, kanun kaçakları.» Albay Nogo iyice şaşalamıştı. Sözleri zorluk anlaşılıyordu. Durup, kendini toparlamak için derin bir soluk aldı. «Anlayacağınız bana Pegasus'ta çalışanlar için refakatçiler sağlamam emredildi. Buradayken bir sorun çıkarsa ya da herhangi bir nedenle yardım gerekirse, beni aramanız yeterli olur, efendim.»

«Çok naziksiniz, albay.»

«Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim, efendim.» Nogo üçüncü kez selam vererek geri geri Pegasus kamyonuna doğru gitti. Teksas'lı ustabaşı da onu izledi. Jake Helm oraya geldiğinden beri bir tek

kelime bile söylememişti. Şimdi de, «Hoşçakalın.» demedi. Kamyon uzaklaşırken Albay Nogo pencereden Nicholas'ı dördüncü ve sonuncu kez selamladı.

Nicholas elini kayıtsızca sallayarak bu selama karşılık verirken Royan'a, «Tamam!» dedi. «Bizim lehimize bir puan! Hiç olmazsa Bay Pegasus'un bir nedenle bizim yakınında olmamızı istemediği anlaşılıyor, Onun tekrar saldırıya geçmesini bekleyebiliriz.»

Adamla kadın yemek çadırının önünde oturan Boris'in yanına gittiler. İngiliz ona, «Artık katırlar şart,» dedi.

«Adamlarımdan üçünü onları bulmaları için köye yolladım. Dün burada olmaları gerekirdi.»

KATIRLAR ERTESİ SABAH ERKENDEN getirildi. Altı iri, sağlam hayvan. Her birini yine binici pantolonu giymiş ve şala bürünmüş yerliler sürüyordu. Birkaç saat içerisinde eşyalar hayvanlara yüklendi. Artık uçuruma inmeye hazırdılar.

Boris patikanın başında durarak vadiye doğru baktı. Bu seferlik olsun o müthiş meyilli yamaç ve uçurumun görkemi, hayranlık duymasına ve davranışlarında değişikliğe neden olmuştu. Kendisinden beklenmeyecek filozofça bir tavırla diğerlerini uyardı. «Artık bir başka çağdaki başka ülkeye gireceksiniz. Bu yolun iki bin yıllık olduğu söyleniyor. İsa'yla yaşıt olduğu.» Ellerini iki yana açtı.

«Debra Maryam'daki yaşlı rahip. Meryem'in İsa'nın çarmıha gerilmesinden sonra İsrail'den gelirken buradan geçtiğini söylüyor.» Başını salladı.

«Ama bu insanlar arşeye inanırlar zaten.» Sonra patikaya saptı.

Yol, dik kayaya oyulmuştu. Öyle bir meyil yapıyordu ki, yolcular aşağıya inerken her adım kasıkları ve dizlerindeki kirişleri ve tendonlarını geriyor, belkemiklerinin zorlanmasına neden oluyordu. Daha bozuk dik yerlerde, sanki bir merdivenden iniyorlarmış gibi ellerini de kullanmak zorunda kalıyorlardı. İnsana, katırların sırtlarındaki ağır yükle onların peşinden aşağıya inmeleri imkânsızmış gibi geliyordu. Cesur hayvanlar her kayaya oyulmuş basamaktan inerken hızla ön ayaklarının üzerine düşüyorlar, sonra da durup bir sonraki basamağa atlamak için hazırlanıyorlardı. Keçi yolu öylesine dardı ki, yükler yandaki kayaya sürünüyorlardı. Diğer taraftaysa başlarını döndüren o uçurum vardı. Keçiyolu bir açı yaparak yön değiştirdiğinde katırlar orayı tek harekette dönemiyorlardı.

Geriliyor, sonra usul usul ilerliyorlardı. Korkuyla titrerken gözlerinin akları ortaya çıkıyordu. Sürücüler çılgınca bağırarak, kamçıları şaklatarak onları ilerlemeye zorluyorlardı. Yol bazı yerlerde dağın içine giriyor, erozyonun dimdik duvardan ayırdığı iri kayalar ve sivri taşların arasından geçiyordu. Bu yerde yol öyle daralıyordu ki, katırların sırtlarındaki yükler indiriliyor ve onları sürücüler taşımak zorunda kalıyordu. Yükler daha ileride tekrar hayvanların sırtlarına vuruluyordu.

Bir ara Royan hayretle, «Bakın!» diye bağırarak uçurumu işaret etti. Kara bir akbaba kanatlarını açmış yükseliyordu.

Kuş onların hemen yakınından geçti. Pembe, çıplak derilerin sarktığı iğrenç kafasını çevirip ifadesiz kara gözleriyle onlara baktı. Sonra da uzaklaştı.

Nicholas kadına, «Vadiden yükselen sıcak hava akımından yararlanıyor,» diye açıkladı. Kendileriyle aynı hizadaki iri bir kayayı işaret ederek ekledi. «İşte bak, akbaba yuvalarından biri.» Ulaşılması imkânsız raf gibi bir yere çalı çırpı yığılmıştı. Yıllar boyunca orada yaşamış olan kuşların pislikleri kayanın yüzeyinde parlak beyaz çizgiler oluşturmuştu.

Oradan bile çürümüş et ve pislik kokusunu duyabiliyorlardı.

Bütün gün o tehlikeli keçi yolundan aşağıya doğru indiler. Akşama doğru yolu ancak yarılayabilmişlerdi. Bu noktada yol bir dönüş yapıyordu. Durup ilerideki çağlayanların gürültüsünü duydu. Onlar bir kayayı dönüp çağlayanları gördükleri sırada ses giderek yükseldi, gökgürültüyle karışık bir kükremeye dönüştü. Akıntının neden olduğu rüzgâr onları savurunca dik kayalara tutunmak

zorunda kaldılar. Su damlacıklar, etraflarında uçuşuyor, yüzlerini ıslatıyordu. Ama Etiyopyalı rehberleri onları yola devama zorladı. Hepsine de hâlâ yüzlerce metre aşağıdan uçuruma yuvarlanacaklarmış gibi geliyordu.

Sonra sanki bir mucize olur gibi sular ayrıldı ve yolcular o yan say. dam, ışıltılı perdenin arkasında, yosunla kaplı, ıslak kayadaki mağaramsı bir yere. girdiler. Burayı akan sular yüzyıllar boyunca kayaya oymuşlardı. Bu loş yere gelen ışık çağlayandan süzülüyordu. Esrarlı, yeşil bir ışıktı bu. Sanki denizin dibindeki bir mağaradaydılar.

Boris, «Bu gece burada uyuyacağız,» diye açıkladı. Diğerlerinin şaşkınlığının onu eğlendirdiği belliydi. Mağaranın tabanına yığılmış olan odunları ve ocağın yukarısındaki dumandan kararmış kayayı işaret etti. «Aşağıdaki manastırda yaşayan keşişlere yiyecek ve malzeme taşıyan katırcılar burayı yüzyıllardan beri kullanıyorlar.»

Mağaraya girdikleri zaman çağlayanın sesi boğuk, homurtulu bir fon müziğine dönüştü. Boris'in adamları ateş yaktılar.

Mağara da o zaman sıcak ve rahat bir yer halini aldı. Nicholas o eski askerlere özgü ustalıkla en rahat yeri seçti. Uyku tulumunu mağaranın dibindeki bir köşeye koydu.

Royan da doğal olarak kendi tulumunu onunkinin yanına serdi. Kayanın üzerinden alışık olmadıkları bir biçimde aşağıya inerken iyice yorulmuşlardı. Akşam yemeğinden sonra dostça bir sessizlik içinde uyku tulumlarının içine girerek ateşin mağaranın tavanında yaptığı ışık oyunlarını seyrettiler.

Royan, «Düşün,» diye fısıldadı. «Yarın ihtiyar Taita'nın adımlarını izleyeceğiz.»

Nicholas gülümsedi. «Meryem'i de unutma.»

Kadın, «Sen kötü, kuşkucu bir adamsın,» diyerek içini çekti. «Üstelik horladığından da eminim.»

Adam, «Bunu kötü bir tecrübeyle öğreneceksin,» dedi, ama Royan ondan önce uykuya daldı. Sessiz ve düzgün soluk alıyordu. Nicholas busesi suyun uğultusu arasında zorlukla duyabiliyordu. Çok uzun bir süreden beri yanında güzel bir kadın yatmamıştı. Royan'ın uykuya daldığından iyice emin olduktan sonra elini uzatarak usulca onun yanağına dokundu. Şefkatle, «Güzel rüyalar görmeni dilerim, küçüğüm,» diye fısıldadı. «Çok yoğun bir gün geçirdin.» Çoğu zaman küçük kızı uykuya yattığında ona da böyle söylerdi.

KATIRCILAR ŞAFAKTAN ÇOK ÖNCE kalktılar. Işık, bastıkları yeri görmelerini sağlayacak kadar parlaklaşınca grup yola çıktı. Güneşin ilk ışıkları dimdik kayanın yukarılarına vurduğu sırada onlar hâlâ yüksektelerdi ve vahayı kuşbakışı görebiliyorlardı. Nicholas, Royan'ı yana çekti. Diğerleri önden inmeye başladılar.

İngiliz bir yer bulup oturdu ve uydu fotoğrafını Royan'la aralarına açtı Aşağıdaki bazı yüksek kayalara ve diğer özelliklere bakarak yönü öğrendiler.

Nicholas, «Abbay nehri buradan gözükmüyor,» dedi. «Hâlâ ikinci uçurumun dibinde. Onu ancak tam yukarısındayken görebileceğiz.»

«Yerimizi doğru tespit ettiysek, nehrin şu kayanın etrafında iki kavis çizmesi gerekir.»

«Evet. Ve Dandera nehri Abbay'la şurada, kayaların aşağısında birleşiyor.» Nicholas kabaca ölçmek için başparmağını kullandı. «Buradan yirmi iki kilometre kadar ötede.»

«Dandera'nın yüzyıllar boyunca yatağını pek çok kere değiştirdiği anlaşılıyor. Eski yatağı olduğunu saldığım en aşağı iki yer görüyorum.» Royan aşağıyı işaret etti. «Şu ve şu. Ama orman oralara kadar yayılmış.» Üzülmüştü. «Ah, Nicholas, burası o kadar büyük ve karışık bir yer ki. Buradaki gizli mezarın kapısını nasıl bulacağız.»

Boris ilgiyle, «Mezar mı?» diye sordu. «Hangi mezar bu?» Rus onları bulmak için yoldan tekrar

yukarı çıkmıştı.

Nicholas'la kadın onun yaklaştığını duymamışlardı. Rus şimdi tepelerine dikilmişti.

Nicholas sakin sakin, «Tabii Aziz Frumentius'un mezarı,» dedi. Konuşmaları duyulduğu için endişelenmiş gibi görünmüyordu.

Royan da yine kayıtsızca ekledi. «Manastır ona adanmış, değil mi?» Bir taraftan da fotoğrafı rulo gibi sarıyordu.

«Da.» Boris başını salladı. Düşkırıklığına uğramış gibi bir hali vardı. Sanki daha ilginç bir şey duymayı ummuştu. «Evet.

Aziz Frumentius. Ama sizin mezarı ziyaret etmenize izin vermezler. Kimseyi manastırın iç ölümüne sokmuyorlar.

Sadece keşişler oraya girebiliyor.» Kepini çıkarıp başını kaşıdı. «Bu hafta Timkat töreni var. Tabot'un kutsanması! Aşa gıda heyecan verici pek çok şey göreceğiz. Onların çok ilginizi çekeceğinden eminim. Ama o kutsal yere giremeyecek mezarı da göremeyeceksiniz. O mezarı gören bir tek beyaz adamla bile karşılaşmadım Gözlerini kısarak güneşe baktı.

««Yola devam etmeliyiz. Yakınmış gibi gözüküyor ama Abbay'a ancak iki günde erişebileceğiz. Aşağıda arazi çok kötü. Uzun bir yoldayız. Ünlü bir dikdik avcısı için bile öyle.» Kendi şakasına kendisi neşeyle güldü. Sonra da döndü.

Uçurumun dibine erişirlerken yol düzleşti. Basamaklar da artık alçak ve birbirlerinden uzaktaydılar. Daha kolay ve hızla ilerlemeye başladılar. Ama havanın tadı da, niteliği de değişmişti. Artık insanı canlandıran o serin dağ havası değildi. Ekvatora özgü insanı bitkin düşüren o havaydı. Ve yaklaştıkları ormanın tadını, kokusunu taşıyordu.

Royan yün şalı çıkardı. «Çok sıcak!»

Nicholas başını salladı. «En aşağı on derece daha sıcak.» Ordudan kalma eski kazağını çıkardı. Bu yüzden kıvırcık saçları karıştı. «Abbay'a varmadan hava iyice ısınacak sanırım. Dokuz yüz metre daha inmemiz gerekiyor.»

Keçi yolu bir süre Dandera nehrini izledi. Bazen nehrin birkaç yüz metre yukarısından gidiyor, bazen bellerine kadar gelen suda ilerliyorlardı. Nehrin onları sürüklememesi için katırların küfelerine tutunuyorlardı.

Sonra Dandera nehrinin yatağı iyice derinleşip iki yanı da dikleşti. Dimdik kayalar, karanlık gölcüklere iniyordu. Artık suyu izlemeleri imkânsızdı. Nehirden ayrılarak aşınmış tepeler ye kırmızı yüksek kayaların arasında can çekişen bir yılan gibi kıvrılıp bükülen patikayı izlediler.

Üç dört kilometre ileride tekrar nehre yaklaştılar. Su bu kez sık ağaçlıklı ormanların arasından geçiyordu. Yere sarkan sarmaşıklar suyun yüzeyine sürünüyordu. Yolcular yürürken ağaçlardaki yosunlar başlarına değiyordu. Bunlar Debra Maryam'daki yaşlı rahibin sakalı gibi seyrek ve karışıktılar. Grimsi yeşil, siyah benekli Vervet maymunları ağaçların tepelerinden yolculara bağırıyorlardı. İnsanlar gizli yerlerine girdikleri için öfkeyle gözlerini iri iri açarak başlarını sallıyorlardı. Bir keresinde çalıların arasından ilerleyen iri bir hayvanın çıkardığı ses duyuldu. Nicholas, Boris'e baktı.

Rus başını sallayarak güldü. «Hayır, İngiliz, o dikdik değil. Sadece bir kudu.»

Beyaz çizgili iri ceylan, yamaca dönüp onlara baktı. İri bir erkekti, boynuzları iki yana uzanıyordu. Trompete benzeyen kulakları ve yelekle şahane bir hayvandı. Boris hafifçe ıslık çaldı ve tavırları birdenbire ciddileşti «Boynuzları yüz yirmi beş santimden uzun. 'Rowland Ward'un bana da yazılır.» Rus, avcıların İncil'i sayılan listeyi kastediyordu. «Onu avlamak istemiyor musun, İngiliz?» En yakındaki katıra koşarak Rigby tüfeği aldı. Sonra da yine koşarak geri döndü ve mahfazadaki silahı Nicholas'a uzattı.

İngiliz başını salladı. «Bırak gitsin. Ben sadece dikdik istiyorum.»

Kudu, beyaz pudra pomponuna benzeyen kuyruğunu sallayarak tepeyi aştı. Boris öfkeyle başını sallayıp nehre tükürdü.

Yollarına devam ederlerken Royan, Nicholas'a, «Neden onu senin öldürmen için ısrar etti?» diye sordu.

«Reklam broşüründe o rekor kıracak boynuzlar çok güzel dururdu da ondan. Böylece daha fazla müşteri bulurdu.»

Bütün gün dönemeçli yolda ilerlediler. Akşama doğru nehrin yukarısındaki bir açıklıkta kamp kurdular. Daha önce burada pek çok kervanın mola verdiği anlaşılıyordu. Yolun zamanla birkaç aşamaya ayrıldığı belliydi. Her yolcu çağlayanların yukarısından manastıra üç günde varıyordu. Ve hepsi de aynı yerlerde konaklıyorlardı.

Boris müşterilerine, «Çok üzgünüm ama duş yok,» dedi. «Yıkanmak istiyorsanız ilk dönemeçte tehlikesiz bir gölcük var.»

Royan, Nicholas'a yalvarırcasına baktı. «Sıcaktan ölüyorum ve ter içindeyim. Benim için nöbet tutmaz mısın? Lütfen. Gerekirse sana seslenebilirim.»

Böylece Nicholas dönemeçten hemen önceki yosunlu kıyıda yattı. Kadını görmüyor, ama onun soğuk suda çığlıklar atarak çırpındığını duyuyordu. Başını bir defalık çevirdiğinde akıntının Royan'ı biraz sürüklemiş olduğunu anladı. Çünkü ağaçların arasından kadının ıslak ıslak parlayan çıplak sırtını ve kalçasını gördü. Hemen suçlulukla başını çevirdi. Ama akşam güneşinin dalların arasından süzülen ışıklarının aydınlattığı O kısacık sahnenin kendisini oldukça heyecanlandırmasına şaşırdı.

Daha sonra Royan ıslak saçlarını havluyla kurulayarak onun yanına geldi. Usulca şarkı söylüyordu. «Sıra sende. Benim de senin için nöbet tutmamı ister misin?»

«Ben artık büyük bir çocuğum.» Nicholas başını salladı, ama kadın yanından geçerken onun gözlerindeki küstahça ifadeyi farketti. Ve birden, akıntının kendisini sürüklediğinin farkında mıydı, diye düşündü Neler gördüğümü biliyor mu?.. Bu düşünce onu tekrar heyecanlandı.

Nicholas yalnız başına yukarı çıkarak gölcüğe gitti. Soyunduğu zaman Royan'ın kendisini ne kadar etkilemiş olduğunu da anladı. Rosalind'den beri hiçbir kadın onu böyle etkilememişti.

«Buz gibi suya dalmak sana hiç de fena gelmeyecek, oğlum.» Blucinini çalıların üstüne atıp gölcüğe daldı.

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA KAMP ateşinin etrafında otururlarken, Nicholas birdenbire doğrularak başını yana eğdi.

«Olmayacak sesler mi duymaya başladım?»

Tessay güldü. «Hayır. Duyduğunuz şarkı sesi. Manastırdaki keşişler bizi karşılamaya geliyorlar.»

Royan'la Nicholas o zaman meşaleleri gördüler. Keşişler sırayla yamaca tırmanıyorlardı. Kampa yaklaşırlarken meşalelerin alevleri ağaçların arasında titreşiyordu. Boris'in adamları ve katırcılar ileride toplandılar. Manastırdan gelen grubu karşılamak için şarkı söyleyip tempoyla ellerini şaklatmaya başladılar.

Kalın erkek sesleri yükselip alçaldı. Adeta bir fısıltıya dönüştü. Sonra yine ağır ağır yükseldi. Güzel ve etkileyici bir şeydi bu. Afrika'nın geceye yayılan sesiydi. Nicholas sırtında sanki buzdan eller dolaşıyor gibi titredi.

Sonra rahiplerin beyaz cüppelerini gördüler. Dönemeçli yolda ilerlerken meşalelerin ışığında pervanelere benziyorlardı.

İlk kutsal keşiş, kamp alanına girerken hizmetkârlar dizüstü çöktüler. Genç müritlerdi bunlar. Başları açık, ayaklan çıplaktı. Onları beyaz cüppeli, beyaz türbanlı keşişler izlediler. Açılarak iki yana ayrıldılar. Parlak işlemelerle süslü cüppeler giymiş rahipler ve diyakozlar için bir şeref kıtası

oluşturdular.

İkinci gruptakilerin ellerinde uzun sopalara takılı, gümüş işlemeli, ağır Koptik haçlar vardı. Onlar da yine ilahiler okuyarak ikiye ayrıldılar. İriyarı dört yardımcının taşıdığı süslemeli bir tahtırevan ortaya çıktı. Onu yolun ortasına bıraktılar. Tahtırevanın kırmızı ve sarı ipek perdeleri fenerin ışığında parlıyordu.

Boris, Nicholas'a diğerleri tarafından da duyulan bir fısıltıyla, «Başrahibi karşılamak için ilerlemeliyiz,» dedi. «Adı Jali Hora'dır.» Onlar tahtırevan a yaklaşırlarken perdeler açıldı ve uzun boylu biri indi. Tessay'le Royan saygıyla diz çökerek ellerini göğüslerinde kavuşturdular. Ama Nicholas'la Boris ayakta beklediler. İngiliz, başrahibi ilgiyle inceledi.

Jali Hora, sıska, iskelet gibi bir adamdı. Cüppesinin altından çıkan bacakları çöp gibiydi. Kapkara ve çarpıktı. Kasları cılız, kirişleri de ip ipti. Arkasındaki yeşilli sanlı cüppe altın sırmayla işlenmişti. Bunlar ışıkta parlıyorlardı. Başrahip üzerine haçlar ve yıldızlar işlenmiş, yüksek, düz tepeli bir şapka giymişti. Jali Hora'nın kuzguni siyah yüzü iyice kırışmıştı. Büzük dudaklı ağzında birkaç sarı ve çarpık dişi vardı. Sakalı şaşılacak kadar gümüşümsü beyazdı. Bir gözü bulanık maviydi, tropik göz iltihabı yüzünden kör olmuştu. Ancak diğeriyse ava çıkmış bir parsınki gibi parlıyordu.

Başrahip tiz ve titrek bir sesle konuşmaya başladı. Boris, «Kutsuyor,» diye Nicholas'ı uyardı. İki adam da başlarını saygıyla eğdiler. Yaşlı adamın her duruşunda rahipler hep birlikte karşılık verdiler. Jali Hora'nın kutsaması sona erince ağır ağır dönerek, dört yöne doğru haç çıkardı. İki çocuk gümüş buhurdanları hızla sallarken geceye keskin bir tütsü kokusu yayıldı.

Sonra iki kadın ilerleyip başrahibin önünde diz çöktüler. Yaşlı adam öne doğru eğilerek onların iki yanağına gümüş haçıyla vurdu. Çatallaşmış sesiyle kadınları kutsadı.

Boris, Nicholas'a, «Onun yüz yaşını geçmiş olduğunu söylüyorlar,» diye fısıldadı.

İki beyaz cüppeli 'debtera' Afrika abanozundan yapılmış bir tabureyi getirdiler. Üzerindeki oymalar öyle güzeldi ki, Nicholas onu adeta hayranlıkla inceledi. Herhalde tabure çok eskiydi ve müzedeki koleksiyona da çok yakışırdı. İki debtera Jali Hora'yı dirseklerinden tutarak tabureye oturttular. Geri kalanlar yere diz çöküp başrahibin etrafında bir daire oluşturdular. Kara yüzlerini ona doğru kaldırmışlardı.

Tessay adamın ayağının dibine oturdu. Kocası konuşmaya başlama da onun sözlerini Amharik. diline çevirdi. «Sizi tekrar selamlamak benim için bir şeref, Kutsal Baba.» Yaşlı adam başını salladı. Boris de konuşmasını sürdürdü. «Size kraliyet ailesinden olan soylu bir İngiliz getirdim. O, Aziz Frumentius Manastırını ziyaret edecek.»

Nicholas itiraz etti. «Bu kadar abartma, dostum.» Bunun üzerine herkes onu büyük bir ilgiyle incelemeye başladı.

İngiliz o zaman ağzım çarpıtarak usulca, «Şimdi ne yapacağım?» diye sordu.

Boris zevkle güldü. «Onun buraya kadar neden geldiğini sanıyorsun? Adam bir armağan istiyor. Para yani.»

Nicholas, «Maria Therasa doları mı?» dedi. Etiyopya'da yüzyıllar, dan beri kullanılan paraydı bu.

«Hayır şart değil. Zaman değişti. Jali Hora, Yankee'lerin yeşil dolarlarını memnunlukla kabul eder.»

«Ne kadar?»

«Sen kraliyet ailesine mensup olan bir soylusun. Ve onun vadisinde avlanacaksın. En aşağı beş yüz dolar vermelisin.»

Nicholas yüzünü buruşturdu, sonra da katırlardan birinin küfesinden çantasını almaya gitti. Geri döndüğünde eğilerek başrahibi selamladı ve bir deste parayı adamın pençeye benzeyen eline bıraktı. Jali Hora gülümserken san kırık dişleri gözüyordu. Adam kısaca bir şeyler söyledi.

Tessay de onun sözlerini çevirdi. «'Aziz Frumentius Manastırına ve Timkat mevsimine hoşgeldiniz,' diyor. Abbay nehri kıyılarında başarıyla avlanmanızı diliyor.»

Birdenbire kamp yerindeki ciddi hava kayboldu. Herkes gülerek kahkahalar atmaya başladı. Başrahip bir şey bekliyormuş gibi Boris's baktı.

Tessay, «Kutsal başrahip yolculuğun kendisini susattığını söylüyor,» diye çevirdi.

Boris açıkladı. «Bu ihtiyar iblis konyağa bayılır.» Sonra da kamp uşağına seslendi. Bir şişe konyak getirilerek törenle başrahibin önündeki kamp masasına konuldu. Boris'in önündeki votka şişesinin yanına Birbirlerinin şerefine kadeh kaldırdılar. Jali Hora içkiyi yuvarlarken sağlam olan tek gözü yaşardı. Sonra Royan'a boğuklaşmış bir sesle sordu.

«Woizero Royan, size nereden geldiğinizi, İnsanların Kurtarıcısına götürecek yolunu izleyip izlemediğinizi soruyor,» diye çevirdi Tessay. Royan, «Ben Koptik bir Mısırlıyım,» diye cevap verdi. Jali Hora ve dipleri takdirle gülümsediler.

Başrahip, kadına, «Mısırlılar ve Etiyopyalılar, biz İsa'nın izindekiler kardeşiz.» dedi. «Koptik sözcüğü bile Grekçe bir kelime. Ve Mısırlı anlamına geliyor. Bin altı yüz yıl Etiyopya Abunası yani piskoposu, Kahire'deki Patrik tarafından atandı. İmparator Haile Selasie bunu 1959'da değiştirdi. Ancak biz yine de İsa'ya giden gerçek yolu izliyoruz.»

«Hoşgeldiniz»

Jali Hora'nın debtera'sı kadehe tekrar konyak koydu. Yaşlı adam da bir solukta içti. Boris'i bile etkiledi bu. Yüksek sesle, «İçki şu sıska, kara kaplumbağanın neresine gidiyor?» dedi.

Tessay onun sözlerini çevirmeyip gözlerini yere dikti. Kutsal adama yapılan bu hakaretin onu yaraladığı bir Madonnanınkini andıran yüzünden anlaşılıyordu.

Jali Hora, Nicholas'a döndü. Tessay de ona, «Vadisine hangi hayvanları avlamaya geldiğinizi öğrenmek istiyor,» diye açıkladı.

Nicholas bütün cesaretini toplayarak dikkatle cevap verdi. Yaşlı adam duyduklarına inanamıyormuş gibi bir an derin sessizlik oldu. Sonra başrahip gıdaklar gibi güldü. Rahipler de söylenenlere inanamadıklarını belirterek neşeyle bağrıştılar.

«Bir dikdik. Siz bir dikdik avlamaya geldiniz, öyle mi? Ama o boy bir hayvanın eti yoktur ki.»

Nicholas onların ilk şoku atlatmalarını bekledi. Sonra da müzedeki dondurulmuş dikdikin (Madoq Harperi'nin) fotoğrafını çıkardı. Masaya Jali Hora'nın önüne bıraktı. Müthiş bir açıklama yapıyormuş gibi bir tavırla, «Bu sıradan bir dikdik değil,» dedi. «Kutsal bir dikdik.» Tessay'in sözlerini çevirmesi için ona başıyla işaret etti. «İzin verin de size efsaneyi yeniden anlatayım.» Diğerleri dinsel yanı ağır basan güzel bir hikâye dinlemek umuduyla sessizleştiler.

Başrahip bile kadehi ağzına götürmek üzereyken tekrar masaya bıraktı. Tek gözünü resimden Nicholas''n suratına kaydırdı.

İngiliz, «Vaftizci Yahya çölde açlıktan ölüyordu,» diye başladı. Azizin adını duyan birkaç rahip haç çıkardılar. «Otuz gün otuz gece ağzına bir lokma yiyecek bile koymamıştı...» Nicholas hikâyeyi biraz uzatarak azizin açlık yüzünden çektiği zorlukları anlattı. Kutsal azizlerin hakkaniyet uğruna acı çekmelerinden hoşlanan dinleyicileri bu ayrıntıların zevkini çıkardılar. «Sonunda Tanrı hizmetkârına acıdı. Küçük bir akasya korusuna bir antilobu koydu. Hayvan dikenlere takılıp kaldı. Tanrı, azize, 'Ölmemen için sana yemek hazırladım,' dedi. 'Bu eti al ve ye.' Vaftizci Yahya o küçük yaratığa dokunduğu zaman bütün parmaklarının izi onun sırtında kaldı. Ve bir daha da çıkmadı. Hayvanların her kuşağında bu izler görüldü.» Dinleyiciler çok etkilendikleri için sessizleştiler.

Nicholas, fotoğrafi başrahibe verdi. «Azizin hayvanın üzerinde kalan parmak izlerine bakın.»

Yaşlı adam resmi heyecanla inceledi. Onu sağlam gözüne doğru götürdü. Sonra da, «Bu doğru!» diye bağırdı. «Azizin parmak izleri iyice belli oluyor.» Fotoğrafi diyakozlarına verdi. Jali Hora'nın

tepkisi onları cesaretlendirmişti. Adamlar da postu çizgili, küçük, önemsiz hayvanın resmine bakarak hayretle bağırdılar.

Nicholas, «İçinizden bu hayvanı gören var mı?» diye sordu. Adamlar sırayla, hayır anlamında başlarını salladılar.

Fotoğraf ilk sırada elden ele dolaştı. Sonra sıra yere çömelmiş olan çömezlere geldi.

Birdenbire içlerinden biri ayağa fırlayarak fotoğrafı sallamaya ve bağırmaya başladı. Heyecanla, «Ben bu kutsal hayvanı gördüm!» diye bağırıyordu. «Onu kendi gözlerimle gördüm.» Buluğ çağına ancak erişmiş bir çocuktu.

Diğerleri ona inanmadıklarını alayla haykırarak belirttiler. İçlerinden biri fotoğrafı çocuğun elinden kaptı. Onun erişemeyeceği kadar yükseğe kaldırıp çömezin damarına basmaya başladı.

Jali Hora kederle, «Bu çocuk gerizekâlı,» diye açıkladı. «Çoğu zaman iblisler onu zaptediyor. O da krizler geçiriyor. Zavallı Tamre'ye aldırmayın.»

Tamre yardımcılardan oluşan sıranın önünde koşarak fotoğrafı çaresizce kapmaya çalışıyordu. Gözleri irileşmişti. Ama diğerleri resmi bir ileri, bir geri elden ele dolaştırıyor, çocuğun onu almasına izin vermiyorlardı. Tamre'nin damarına basıyor, onun yaptıklarıyla alay ediyorlardı.

Nicholas işe karışmak için ayağa kalktı. Gerizekâlı bir çocukla alay edilmesine sinirlenmişti. Ne var ki aynı anda Tamre sanki biri kafasına bir sopa indirmiş gibi yere yığıldı. Gövdesi geriye doğru kaykıldı. Gözleri döndü. Şimdi artık sadece gözlerinin akları gözüküyordu. Dudakları sırıtır gibi gerildi ve ağzı köpürdü. Nicholas onun yanına gidemeden dört yardımcı, çocuğu kaldırıp götürdüler.

Kahkahaları karanlık gecede uzaklaştı. Diğerleri sanki olağandışı bir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Jali Hora da debtera'sına başıyla kadehini doldurması için işaret etti.

Jali Hora sonunda onlarla vedalaşıp diyakozlarının yardımıyla tahtırevanına bindiği sırada vakit epeyce ilerlemişti. Yaşlı adam konyak şişesini de alarak göğsüne bastırdı. Diğer eliyle de herkesi kutsadı.

Boris, «Onun üzerinde iyi bir izlenim bıraktın, M'lord İngiliz,» dedi. «Vaftizci Yahya'yla ilgili hikâyen hoşuna gitti. Ancak paranın daha da hoşuna gittiğinden emin olabilirsin.»

Ertesi sabah yola çıktıkları zaman patika bir süre nehri izledi. Ama bir buçuk kilometre kadar sonra su hızla akmaya başladı. Yüksek kırmızı kayaların arasından geçerek yine bir çağlayana dönüştü.

Nicholas keçi yolundan ayrılarak uçurumun kenarına gitti. Altmış metre aşağıya, kayadaki derin yarığa baktı. Burası ancak öfkeli nehrin zorlukla geçebileceği kadardı. Bir taş atsa karşı kıyıya giderdi. O uçurumda ne bir keçi yolu vardı, ne de insanın ayaklarını basabileceği bir çıkıntı. İngiliz geri dönüp kervana katıldı. Yol nehirden uzaklaşarak yine sık ağaçlı bir vadiye saptı.

Royan patikanın iki yanındaki yüksek toprakları ve yoldaki suların aşındırdığı kayaları işaret etti. «Herhalde Dandera eskiden buradan akıyordu. Sonra kendine uçurumda yeni bir yatak açtı.»

Nicholas, «Haklısın sanırım.» diyerek başını salladı. «Bu kireçtaşı kayalar, bazalt ve kumtaşlarının arasından çıkmış.

Bütün bu bölge erozyon ve durmadan değişen nehir yüzünden parçalanmış. O kireçtaşlarında mağaralar ve kaynaklar olduğundan eminim.»

Şimdi yol hızla Mavi Nil'e doğru iniyordu. Son birkaç kilometrede neredeyse dört yüz elli metre alçalmıştı. Vadinin iki yanı sık bitkilerle kaplıydı. Pek çok yerde kaynaklar kireçtaşlarından sızıyor ve nehrin eski yatağına akıyorlardı.

Aşağıya inerken sıcaklık da iyice artıyordu. Çok geçmeden Royan'ın haki gömleğinin sırtı, terden ıslandı.

Yamacın yukarılarında, çalılıkların arasından fışkıran sular ince bir dereye akıyordu. Sonra yolcular bir dönemeci aştıklarında derenin Dandera nehrine katıldığını gördüler. Geriye dönüp

baktılar. Nehir duvar gj. bi kayalardaki kemerimsi bir yerden çıkıyordu.

Bunun etrafındaki kayalar garip bir pembeydi. Sanki pürüzsüz ve cilalı gibiydiler. İnsan dudaklarının içindeki mukozaya benziyorlardı. Kayanın rengi ve dokusu öyle olağanüstüydü ki, bu hem Nicholas'ın, hem de Royan'ın ilgisini çekti.

Katırlar aşağıya doğru inerlerken onlar kayayı incelemek için döndüler. Katırların nal tıkırtıları ve insan sesleri bu daracık yerde garip bir biçimde yankılandı.

Royan başını kaldırmış, yarığa ve o garip kayalara bakıyordu. «Bu korkunç, dev gibi bir heykele benziyor. Ağzından su püskürten bir heykele. Başlarında Taita ve Prens Memnon'un bulunduğu Mısırlılar buraya erişebilselerdi herhalde çok etkilenirlerdi. Bunu hayal edebiliyorum. Kimbilir bu doğal oluşuma ne mistik anlamlar verirlerdi?»

Nicholas sesini çıkarmadı. Genç kadının yüzünü inceliyordu. Royan'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı. Kara gözleri hayranlık doluydu. Burada adama Quenton Park'taki koleksiyonunda bulunan bir portreyi hatırlatıyordu. Bu, Krallar Vadisinden getirtilmiş bir freskteki Ramsesler çağında yaşamış bir prensesin resmiydi. Adam sonra kendi kendine, buna neden şaşıyorsun, diye sordu. O da damarlarında aynı kanı taşıyor.»

Royan adama döndü. «Bana biraz umut ver, Nicky. Bütün bunların bir düş olmadığını söyle. Aradığımızı bulacağımızdan, Duraid'in boşuna ölmediğini kanıtlayacağımızdan söz et.» Yüzünü adama doğru çevirmişti. Yüzü, güçlü isteği ve hafif ter yüzünden parlıyordu.

Nicholas onu kollarına alarak, hafifçe aralık olan nemli dudaklarından öpmek için müthiş bir istek duydu. Ama onun yerine dönüp yoldan inmeye başladı; kendini tümüyle kontrol altına alıncaya kadar da arkasına bakmaya cesaret edemedi. Bir süre sonra kadının çevik adımlarının hafif sesini duydu. Sessizce yoldan indiler. Nicholas öyle dalgınlaşmıştı ki, birdenbire önlerinde beliren sahne onu gafil avladı.

Nil'in ikinci yatağının yukarısındaki çıkıntılı bir kayanın üzerindeydiler. Aşağılarında kırmızı bir kayadan oluşmuş yüz elli metre derinliğinde dev bir kazan vardı. Efsaneleşmiş nehrin ana kolu yeşil bir sel halinde gölgeli uçuruma dalıyordu.

Uçurum öyle derindi ki, güneş ışınları oraya ulaşamıyordu. Nil'in yanında Dandera nehrinin daha az olan suları aynı biçimde sanki havalanıyor, bembeyaz köpükler halinde aşağıya akıyordu. Sular derinliklerde birbirine karışarak kaynıyor ve sonunda çıkış yolunu bulup karşı konulamayacak bir güçle akıyorlardı.

Royan, «Sen buradan bir botla mı indin?» diye hayranlık içinde sordu. Eski anılar Nicholas'ın kederle gülümsemesine neden oldu. «O zamanlar genç ve aptaldık.»

İkisi de bir süre konuşmadılar. Sonra Royan yavaşça, «Taita'yla orensi nehirden yukarı çıktıktan zaman bu noktada duraklamış olabilirler »dedi. Etrafına baktı ve sonra batıyı işaret etti. «Bu kolaylıkla anlaşılıyor. İkinci uçurumdan yukarı çıkmış olamazlar. Onlar da uçurumun yukarısından ilerlemiş olmalılar. Yani şimdi durduğumuz yerden.» Duyduğu heyecan sesinden belli oluyordu.

Nicholas mahsus ona takıldı. «Belki de nehrin karşı kıyısından çıktılar.»

«Bu aklıma gelmedi. Tabii o da olabilir. Bu tarafta kanıt bulamazsak, karşıya nasıl geçeceğiz?» Royan bunları söylerken üzüntüsünü saklayamamıştı.

«Bunu gerektiği takdirde düşünürüz. Zaten şartlar ağır. Yeni dertler aramanın sırası değil.»

İkisi de yine sustular. Yükledikleri işin büyüklüğünü ve kesin olmayan yarılarını düşünüyorlardı. Sonra Royan kendini toparladı. «Manastır nerede? Onu göremiyorum.»

«Hemen ayağımızın altında Kayanın içinde.»

«Orada mı kamp kuracağız?»

«Sanmıyorum. Gel Boris'e yetişelim. Ne yapmak niyetinde olduğunu öğrenelim.»

Coşkun suların kenarından inen yolda ilerleyip patikanın ikiye ayrıldığı noktada kervana yetiştiler. Kollardan biri nehirden uzaklaşarak, ağaçlıklı, çukur bir yere iniyordu. Diğeriyse hâlâ kayaların üzerinden gitmekteydi.

Boris onları bekliyordu. Adam nehirden uzaklaşan yolu işaret etti. "Ağaçların arasında kamp kurmak için güzel bir yer var. Geçen sefer avlanırken orada konakladım.»

Düzlüğü birkaç yaban inciri ağacı gölgelemişti. Az ileride bir kaya vardı. Boris yükü azaltmak istediği için çadırları getirmemişti. Katırların yükleri indirilir indirilmez adamlarına saz damlı üç kulübe yaptırdı Tuvalet için de kaynağın uzağına bir çukur kazdırdı.

Bunlar olurken Nicholas, Royan'la Tessay'e işaret etti. Üçü manastın görmeye gittiler. Yolun ikiye ayrıldığı noktaya vardıkları zaman Tessay uçurumun yukarısından giden yola saptı. Kısa bir süre sonra da dik kayaya oyulmuş geniş bir merdivene geldiler. Bu aşağıya doğru iniyordu.

Beyaz cüppeli bir grup rahip merdivenden çıkmaktaydı, Tessay durup onlarla konuştu. Sonra da Nicholas'la Royan'a, «Bugün Katera,» diye açıkladı. «Yarın başlayan Timkat Bayramının gecesi. Çok heyecanlılar. Bu dini yılın en önemli olaylarından biri.»

Royan, «Bayramda ne kutlanıyor?» diye sordu. «Mısır'ın kilise takviminde öyle bir bayram yok.»

Tessay açıkladı. «Bu İsa'nın vaftizini kutlamak için yapılan Etiyopya bayramı. Tören sırasında tabot nehre indirilerek tekrar adanacak ve yeniden canlandırılacak. Yardımcılar da vaftiz edilecekler. Vaftizci Yahya'nın İsa'ya yaptığı gibi.»

Dimdik kayanın yüzeyindeki merdivenden inmeye başladılar. Yüzyıllar boyunca buraya basan çıplak ayaklar basamakları çukurlaştırmıştı. Küçük grup aşağıya indi. Nil denen dev kazan aşağılarında kaynayıp hışırdıyor, etrafa köpükler saçıyordu.

Sonunda kendilerini birdenbire, kayaya oyulmuş bir terasta buldular. Yukarıdaki kırmızı kayanın uzantısı bir dam oluşturuyordu. Geçmiş yüzyıllarda burayı yaratanlar bazı kayaları sütunlara dönüştürmüşlerdi. Uzun terasın gerisinde mağara ağzına benzeyen pek çok kapı vardı. Yüzyıllar boyunca içinde bulundukları bu büyük kaya, koridorlar, hücreler, holler, kiliseler ve bin yıldan beri orada yaşayan keşişlerin türbeleri için oyulmuştu.

Terasta bir grup keşiş oturuyordu. Bazıları bir diyakozun, elindeki süslü Kutsal Kitap'tan okuduğu duayı dinliyordu.

Tessay, «Çoğu okuma yazma bilmiyor,» diyerek içini çekti. «İncil'in rahiplere bile okunup anlatılması gerekiyor. Çünkü çoğu Kutsal Kitap'ı okuyamıyorlar.»

Nicholas hatırlattı. «Bizans kilisesi de öyleydi. Kilise bugün de çoğu cahil olan insanlar için haç ve Kutsal Kitap'ın yanında görkemli, ayrıntılı törenlerden oluşuyor.»

Terastan ağır ağır ilerlerken başka grupların önünden de geçtiler. İsler oturmuş, bir görevlinin yönetiminde Amharik dilinde ilahiler okuyorlardı. Hücreler ve mağaralardansa dua eden insanlarla yalvaran keşişlerin sesleri geliyordu. Etrafa yüzyıllar boyunca orada yaşayan insanların kokusu sinmişti.

Bu, odun dumanı, buhur, bayat yiyecek, pislik, ter, dindarlık, acı ve hastalığın kokuşuydu. Keşiş gruplarının arasında hacılar da vardı. Bunların bir bölümü yolculuğu kendi başlarına yapmış, diğerleriniyse akrabaları uçurumdan aşağıya taşımışlardı. Orada azizeye yalvaracak, hastalıklarını ya da acılarını sona erdirmesi için niyazda bulunacaklardı.

Kör çocuklar annelerinin kucağında ağlıyorlardı. Cüzzamlıların çürümüş etleri kemiklerinden sarkıyordu. Bazıları uyku hastalığı yüzünden komadaydılar. Bazılarındaysa başka, korkunç tropik bir illet vardı. Acıyla dolu inlemeler keşişlerin dualarına karışıyor, kazana akan Nil'in gürültüsü de etrafta yankılanıyordu.

Grup sonunda Aziz Frumentius'un mağara katedralinin kapısına vardı. Bu bir daire biçimindeydi.

Etrafına aziz kafaları, yıldızlar ve haçlar yapılmıştı. Portreler ilkeldi. Ama sarı ve yumuşak toprak tonlarının çocuksu sadeliği insanı etkiliyordu.

Azizlerin gözleri koskocamandı. Etrafları mangal kömürüyle çizilmiş olan bakışları merhametli ve huzurluydu.

Kapıda yeşil kadifeden kirli bir cüppe giymiş olan bir diyakoz nöbet bekliyordu. Tessay ona birkaç kelime söyleyince adam gülerek başını salladı ve girmelerini işaret etti. Kapı çok alçaktı. Nicholas bu yüzden eğilmek zorunda kaldı.

İçeride tekrar doğrulduğu zaman etrafına hayretle baktı.

Mağaranın tavanı öyle yüksekti ki, gölgelerin arasında kayboluyordu. Kaya duvarlara resimler yapılmıştı. Melekler ve baş melekler lambaların, mumların ışığında titreyip dalgalanıyorlardı. Duvarlara asılmış olan işlemeli örtüler resimleri yan kapatıyordu. Bu örtüler buhurdanlardan yükselen is yüzünden lekelenmiş, kenarları da yırtılmıştı. Örtülerden birinde Aziz Michael şaha kalkmış beyaz bir atın üzerindeydi. Bir diğerinde de Meryem haçın dibinde diz çökmüştü.

Yukarısında bir Romalının serağının, solgun renkli gövdesinde açtığı yaradan kanlar akan İsa vardı.

Bu kilisenin dış salonuydu. Dipteki kalın tahtadan yapılmış kapının kanatları açıktı. Oradan orta salona geçiliyordu.

Grup taş döşeli yerde ilerleyerek, yere diz çökmüş olan insanların arasından geçti. Hacılar elbiseleriyle azap ve dini vecd içindelerdi. Lambaların sönük ışığı ve mavi buhur dumanları arasında Araf'ın koyu karanlığında sonsuza kadar bekleyen kayıp ruhlara benziyorlardı.

Ziyaretçiler iç kapının önündeki üç basamağa vardılar. Burada da yüksek, yumuşak başlıklar giymiş iki diyakoz bekliyordu. Onlardan biri Tessay'le sert bir tavırla konuşmaya başladı.

Kadın da diğerlerine üzüntüyle, «'Qiddist'e yani orta salona bile girmemize izin vermiyorlar,» diye açıkladı. «Onun gerisindeyse 'maqdas' var. O kutsal yer.»

Nöbetçilerin arasından içeriye baktılar. Loşlukta sadece dipteki kapıyı seçebildiler.

«Yalnızca rahiplerin maqdas'a girmelerine izin var. Çünkü tabot ve azizin mezarının kapısı orada.»

Üzülmüş ve düşkırıklığına uğramışlardı. Mağaradan çıkarak terasa döndüler.

AKŞAM YEMEĞİNİ YILDIZLARLA DOLU gökyüzünün altında yediler. Hava hâlâ boğucu sıcaktı. Sivrisineklerden oluşan bulutlar, vücutlarına ilaç sürdükleri için yolculara yaklaşamıyor, ama onların hemen yakınında uçuşuyorlardı.

«İşte, İngiliz, seni istediğin yere getirdim. Şimdi yakalamak için bu kadar uzaklara geldiğin hayvanı nasıl bulacaksın?»

Votka yine Boris'i saldırganlaştırmaya başlıyordu.

Nicholas, «Hava ağarırken iz sürücülerini nehrin aşağısına yollamanı istiyorum,» dedi. «Dikdik'ler genellikle sabah erken ortaya çıkarlar. Bir de akşam olurken.»

Boris söylendi. «Ders verecek adamı buldun.» Bardağına tekrar votka doldurdu.

Nicholas kasıtlı olarak ayrıntıların üzerinde durdu. «Onlara izlere iyice dikkat etmelerini söyle. Herhalde çizgili dikdik'in ayak izleri diğer normal türünkinden farksız. Adamların iz bulurlarsa o zaman en sık çalıların arasına girip hayvanları gözetlesinler. Dikdik'ler kendi alanlarına bağlıdırlar. Sınırlarını çizdikleri yerden fazla uzaklaşmak istemezler."

«Da! Dal Bunu onlara söylerim. Ama sen ne yapacaksın? Günü kampta hanımlarla birlikte mi geçireceksin, İngiliz?» Rus sinsice güldü. «Sansın varsa pek yakında ayrı kulübelerde kalmanız da gerekmez.» Kendi şakasına yine kendisi kahkahalarla güldü. Tessay sıkılmıştı. Ayağa kalktı. Mutfak kulübesine giderek aşçıyı kontrol edeceğini söyledi.

Nicholas bu pervasız şakaya aldırmadı. «Royan'la ben Dandera nehrinin kıyısındaki çalılıktan araştıracağız. Orası tam dikdik'lere göre bir yer. Adamlarına nehre yaklaşmamalarını söyle. Avın kaçmasını istemiyorum.»

Royan'la Nicholas ertesi sabah şafak sökmek üzereyken kamptan ayrıldılar. Nicholas, Rigby tüfekle hafif bir çanta taşıyordu. Royan'ı Dandera nehrinin kıyısından indirdi. Ağır ağır ilerliyor, her on, on iki adımda bir durarak etrafı dinliyorlardı. Çalıların arasından küçük memelilerin ve kuşların sesleri geliyordu.

«Etiyopyalılarda av geleneği yok. Herhalde keşişler de burada, uçurumdaki vahşi hayvanları hiç rahatsız etmiyorlar.» Adam kıyıdaki nemli toprakta küçük bir antilobun bıraktığı izleri işaret etti. «Çalı antilobu. Menelik Bushbuck'ı yani.

Hayvan sadece bu bölgede bulunur. Avcılar onu yakalamaya çok meraklıda.»

Royan, «Sen babanın dedesinin dikdik'ini bulacağına gerçekten inanıyor musun?» diye sordu. «Boris'le konuşurken çok kararlıymış gibiydin.»

Adam güldü. «Yok canım. Bence ihtiyarın uydurduğu bir hikâye bu. Aslında ona 'Harper'ın Hayali Hayvanı' adı verilmeliydi. Galiba babamın dedesi iddia ettikleri gibi çizgili bir firavun faresinin postundan yararlandı. Biz Harper'lar her zaman gerçeklere sıkı sıkıya bağlı olduğumuz için yükselmedik.»

Durup sık ormandaki ağacın tepesinden sarkan bir sarmaşığın sarı Çiçeklerinin üzerinde uçan bir Tacazze güneş kuşunu seyrettiler. Küçücük kuşun tüyleri zümrüt bir taç gibi ışıldıyordu.

«Aslında dikdik buralarda dolaşmak için iyi bir bahane.» Nicholas kamptan iyice uzaklaştıklarından emin olmak için geriye baktı. Sonra da kadına, devrilmiş bir ağaç kütüğünün üzerine, yanına oturması için işaret etti. «O yüzden ne aradığımızı iyi bilmeliyiz. Bunu bana sen anlat.»

«Biz bir mezar tapınağının kalıntılarını arıyoruz. Ya da işçilerin firavun Mamose'un mezarını kazarken kaldıkları yerin izlerini.»

Nicholas, «Evet,» dedi. «Duvarlar ve taşla yapılmış şeyler. Özellikle bir tür sütun ya da anıt.»

Kadın başını salladı. «Taita'nın kitabesi. Üzerine hiyeroglifler oyulmuş olmalı. Kitabe herhalde iklim koşullarına pek dayanamadı. Belki de devrildi ve üzerini bitkiler kapladı. Bilemiyorum... Herhangi bir iz. Seninle karanlık sularda balık avlıyoruz.»

«Öyleyse neden burada oturuyoruz? Haydi, balık avlayalım.»

Nicholas öğleye doğru nehrin kıyısında dikdik'in ayak izlerini buldu. Royan'la büyük ağaçlardan

birinin gövdesine yaslanarak oturdular. Ve bir süre gölgeli ormanda sessizce beklediler. Sonunda o küçücük hayvanlardan biri gözüktü ve onların yakınından geçti. Fil hortumuna benzeyen burnunu oynatıyor, adımlarını zarifçe atıyordu. Alçak dallardan kopardığı yaprakları yemekteydi. Ne yazık ki postu kurşuniydi ve çizgileri yoktu.

Hayvan çalıların arasında kaybolunca Nicholas ayağa kalktı. «Şansımız yokmuş. Her zaman görülen türden bu. Haydi gidelim.»

Öğleden sonra nehrin et rengi kayaların arasından fışkırdığı yere geldiler. Etrafı incelediler, ama sonra kayalar ilerlemelerini engelledi. Bu kayalar doğruca nehre iniyorlardı. Suyun kenarında ayak basacak hiçbir yer yoktu. Geri dönüp, kıllı keten halat ve sarmaşıklardan yapılmış ilkel bir köprüden öbür kıyıya geçtiler. Nicholas köprüyü keşişlerin yaptığını tahmin etti. Ama yine ilerlemeye çalıştılar. Nicholas karşılarına dikilen pembe büyük kayanın etrafından dolaşmak için suya girdi. Ancak akıntı çok şiddetliydi. Neredeyse onu da sürükleyecekti. İngiliz çabalamaktan vazgeçti.

«Buradan geçemediğimize göre herhalde Taita ve adamları da bunu başaramadı.»

Geriye, asma köprüye kadar gittiler. Tessay'ın onlar için çantaya koyduğu yemeği yiyeceklerdi. Suyun yakınında gölgeli bir yer buldular. Öğle sıcağı insanı aptallaştırıyordu. Royan pamuklu eşarbını suda ıslattı. Nicholas'ın yanına uzanarak yüzünü sildi. İngiliz arkaüstü uzanmış, dürbünle pembe kayaları santim santim inceliyordu. Onların dimdik, cilalı yüzeylerinde bir açıklık arıyordu.

Dürbünü indirmeden, «Nehir Tanrısı romanına göre Taita Mısır'ın Büyük Aslanıyla firavunun cesetlerini değiştirmek için yardımcıda bulmuş.» Dürbünü indirip Royan'a baktı. «Bu beni şaşırtıyor. Taita'nın çağına ve inançlarına göre çok rezilce bir durum. Papirüslerin doğru çevirisi bu mu? Taita gerçekten ölüleri değiştirdi mi?»

Royan güldü ve ona bakmak için yan döndü. «Dostun Wilbur'un hayali fazla geniş. Bu hikâyenin temeli papirüslerdeki bir tek satır: 'O benim için firavundan daha kraldı.'» Tekrar arkaüstü döndü. «İşte romana karşı çıkmamın nedenlerinden biri. Adam gerçekle hayali birbirine karıştırdı. Bildiğim ve inandığım kadarıyla Tanus kendi mezarında yatıyor. Firavun da kendisininkinde.»

«Yazık.» Nicholas çıkardığı romanı tekrar çantaya sokarak içini çekti. «Bu romantik ayrıntı hoşuma gitmişti. Saatine bakıp ayağa kalktı. «Haydi gel. Vadinin öbür ucunu da biraz araştırmak istiyorum. Dün buraya gelirken bazı ilginç yerler gördüm.»

Adamla kadın akşama doğru kampa döndüler. Tessay onları kararlamak için mutfak kulübesinden telaşla çıktı.

«Ben de dönmenizi bekliyordum. Başrahip Jali Hora bizi davet etti İlginç bir şey bu. Timkat gecesini, yani Katera'yı kutlamak için manastırda verilecek yemeğe çağrıldık. Adamlar duşunuzu hazırladılar. Su da sıcak. Manastıra inmeden önce giyinecek kadar zamanınız var.»

Başrahip onları ziyaret salonuna götürmeleri için genç yardımcılardan oluşan bir grubu yolladı. Bu gençler Afrika'nın pek kısa süren o alacakaranlığında ellerinde meşalelerle geldiler.

Royan aralarında saralı Tamre'nin de olduğunu farketti. Genç kadın ona dostça bir tebessümle bakınca çocuk utana sıkıla öne çıktı. Nehrin kıyısından topladığı kır çiçeklerinden oluşan demeti uzattı. Royan böyle nazikçe bir davranışı beklemiyordu. Farkına varmadan Tamre'ye Arapça teşekkür etti.

«Şükran.»

Çocuk hemen, «Taffadali,» diye cevap verdi. Uygun fiili kullanmıştı. Aksanından Royan'ın dilini iyi bildiği anlaşılıyordu.

Kadın meraklandı. «Arapçayı çok iyi konuşuyorsun. Nereden öğrendin?»

Tamre utançla başını eğerek mırıldandı. «Annem Kızıldeniz kıyısındaki Massawa'dan. Bu

çocukluğumun dili.»

Manastıra gitmek için yola çıktıkları zaman çocuk Royan'ı bir yavru fino gibi izledi.

Yine kayanın üzerindeki merdivenden meşalelerin aydınlattığı terasa indiler. Burası çok kalabalıktı. Yardımcıların oluşturduğu şeref kıtası ziyaretçilere yol açarken zenciler Amharik dilinde onları selamladılar ve dokunmak için kara ellerini uzattılar.

Alçak kapıdan katedralin dış salonuna girdiler. İçerisi gaz lambaları ve mumlarla aydınlatılmıştı. Işıklar titrerken duvarlardaki melekler ve azizler sanki dans ediyorlardı. Taş zemine yeni kesilmiş kamışlar ve sazlar serilmişti. Tatlı kokuları dumanlı, ağır havayı hafifleştiriyordu. Manastırdaki bütün keşişler yere oturmuşlardı sanki. Küçük ferengi grubunu bağırarak, kutsayarak karşıladılar. Yerde oturan her keşişin yanında bir şişe tej duruyordu. Mayalanmış baldan yapılan bir içkiydi bu. Terli, mutlu yüzlerden içkinin yudumlanmaya başlanmış olduğu anlaşılıyordu.

Ziyaretçileri qiddis'e açılan tahta kapının önündeki onlar için ayrılmış yere götürüp rahatlarına bakmalarını söylediler.

Gruptakiler oturur oturmaz birkaç yardımcı içeri girerek tej dolu şişeleri her birinin önüne koydu.

Tessay eğilerek, «Siz bu tej'i denemeden önce izin verin de ben tadına bakayım,» diye fısıldadı. «Bunun rengi, tadı ve gücü yerine göre değişir. Bazen çok sert olur.» Uzun boyunlu sürahiyi kaldırarak sıvıyı içti. Sonra da gülümsedi. «İyi yapılmış. Dikkatli davranırsanız sizi fazla etkilemez.»

Etraflarındaki keşişler onlara içmeleri için ısrar ediyorlardı. Nicholas şişeyi kaldırdı. İçkiyi tadarken diğerleri de gülerek el çırptılar. İçki yabani bal kokuyordu. Hoş ve hafifti. İngiliz, «Hiç fena değil,» diye fikrini açıkladı. Ama Tessay onu uyardı. «Daha sonra size mutlaka 'katikala' ikram edecekler. İşte ona dikkat edin! Mayalanmış tahıldan damıtılarak elde edilir ve kafanızı uçurabilir.»

Keşişler şimdi Royan'la ilgileniyorlardı. Onun bir Koptik Hıristiyan, yani gerçek inanca sahip biri olması adamları etkilemişti. Bu hiç evlenmeyen, dindar adamlar kadının güzelliğinin de farkındaydılar.

Nicholas, Royan'a doğru eğilerek, «Onları kırmamak için içermiş gibi yapmalısın,» diye fısıldadı. «Sürahiyi dudaklarına götürüp içkiyi yudumluyormuşsun gibi yap. Yoksa yakanı bırakmayacaklar.»

Kadın sürahiyi kaldırırken keşişler sevinçle güldüler. Sonra da kendi kaselerini kaldırarak onu selamladılar. Royan sürahisini indirdiği zaman Nicholas'a fısıltıyla, «Çok nefis,» dedi. «Bal tadında.» Adam gülerek ona takıldı. «İçki içmeyeceğine dair ettiğin yemini bozdun, öyle değil mi?»

Royan, «Bir damlacık,» diye itiraf etti. «Ama zaten yemin de etmemiştim.»

Yardımcılar her bir konuğun önünde diz çökerek sıcak su dolu kâseyi uzattılar. Ziyafete hazırlık olarak ellerini yıkamaları için.

Birdenbire müzik ve davul sesi duyuldu. 'Qiddist'in açık kapısından içeriye müzisyenler girdiler. Odanın duvarının önünde yerlerini aldılar. Diğerleriyse içerideki loş odaya merakla bakıyorlardı.

Sonunda basamakların yukarısında yaşlı Başrahip Jali Hora belirdi. Kırmızı satenden uzun bir cüppe giymiş, omuzlarına sırma işlemeli bir atkı almıştı. Başında pek büyük bir taç vardı ve altın gibi parlıyordu. Ama Nicholas tacın yaldızlı pirinçten yapılmış olduğunu anladı. Üzerindeki renk renk taşlar da canlandılar.

Jali Hora tepesinde süslü gümüş bir haç olan asasını kaldırınca herkes sustu.

Tessay, «Şimdi şükran duasını okuyacak,» deyip başını eğdi.

Jali Hora uzun uzun, hararetle dua etti. Tiz ve titrek sesle ettiği duaya keşişler inançla karşılık verdiler. Daha sonra süslü giysilere bürünmüş iki debtera, başrahibi basamaklardan indirdi. Kıdemli diyakozlar ve rahiplerin oluşturduğu dairenin başındaki oymalı 'jimmera' taburesine oturttular.

Terastan yardımcılar içeri girerken dini havanın yerini de neşe ve dostluk aldı. Yardımcılar başlarında araba tekerleği büyüklüğünde yassı sepetler taşıyorlardı. Her birini konukların

oluşturduğu dairelerin ortasına bırakıp, Jali Hora'nın bir işareti üzerine sepetlerin kapaklarını aynı anda açtılar. Keşişler onları neşeyle alkışladılar. Çünkü her sepette 'inlera' denen mayasız, gri, yassı bazlama dolu pirinç kaplar vardı. İki genç terastan sendeleyerek içeri girdi. Aralarında dumanları tüten büyük bir pirinç tencereyi zorlukla taşıyorlardı. Bu ağzına kadar 'wat' denen baharatlı koyun yahnisiyle doluydu. Yardımcılar her injera ekmen konulmuş olan kâseye yüzeyinde sıcak yağın ışıldadığı waftan doldurdular.

Herkes iştahla yemeye başladı. Injera'dan parçalar koparıp, et Parçalarını aldılar ve hepsini birden ağızlarına tıktılar.

Lokmaları, ağzı açık, öyle çiğnediler. Arkasından da bolca tej içtiler. Çok geçmeden dirseklerine kadar yağa bulanmışlardı. Çeneleri de yağ içindeydi. Yiyor içiyor ve gürültülü kahkahalar atıyorlardı.

Yardımcılar konukların yanına başka tipte injera'lar bıraktılar. Bunlar daha sert ve gevrekti. Çabuk ufalanıyorlardı. İlk getirdikleri gibi lastiğe benzemiyorlardı.

Nicholas'la Royan diğerleri gibi yağa bulanmadan yemeği beğendiklerini belirtmeye çalıştılar. Wat görünüşüne rağmen gerçekten lezzetliydi. Kuru, san injera da yağı alıyordu.

Pirinç kaselerdeki yemekler çabucak boşaldı. Diplerinde sadece yağ ve ekmek parçaları kalmıştı. Yardımcılar yine ağır kapları zorlukla taşıyarak, sendeleye sendeleye geldiler. Bu kez tencereler tavuk wat'ıyla doluydu. Tavuk, koyun yahnisinden boşalan kaplara dolduruldu. Keşişler yine atıştırmaya başladılar. Tej şişelerinin yeniden doldurulması da unutulmadı.

Royan'ın midesi bulanmaya başlamıştı. Nicholas'a, «Buna daha fazla dayanamayacağım,» dedi.

Adam, «Gözlerini yum ve İngiltere'yi düşün,» diye önerdi. «Sen bu akşamın yıldızısın. Kaçmana izin vermezler.»

Tavuklar biter bitmez bu sefer de biberli sığır wafı dolu tencereler geldi. Ve bu yemek de koyun ve tavuk artıklarının üzerine boşaltıldı.

Royan'ın karşısında oturan keşiş içkisini bitirmişti. Bir yardımcı, şişeyi tekrar doldurmaya kalkınca da, «Katikala!» diye bağırarak delikanlıyı uzaklaştırdı.

Diğer keşişler de haykırmaya başladılar. «Katikala! Katikala!»

Yardımcılar telaşla dışarı çıktılar. Az sonra cin gibi berrak bir içkiyle dolu şişeler ve çay fincanı büyüklüğünde pirinç kaplarla geri döndüler.

Tessay, Nicholas'la Royan'a, «İşte bu içkiye dikkat edin,» dedi. Adamla kadın da çanaklardaki içkilerini usulca üzerine oturduktan sazların arasına dökmeyi başardılar. Ama keşişler katikala'yı iştahla içtiler.

Nicholas, Royan'a, «Boris payına düşeni içiyor,» dedi. Rus'un suratı kızarmış, ter içinde kalmıştı. İçkiden bir kap daha içerken aptal aptal sırıtıyordu.

Katikala yüzünden keyiflenen keşişler bir oyuna başladılar. İçlerinden biri, sığır wat'ından bir parça eti, injera'ya sardı.

Bunu yanında oturan arkadaşının ağzına tıktı. Adam ağzını iyice açmıştı, ama lokma çok büyüktü. Kurbanın onu yutabilmek için boğulmayı göze alması gerekiyordu. Oyunun kurallarına göre lokmayı eliyle ağzına itmesi yasaktı.

Cüppesinin önüne ya da yanında oturan arkadaşının üzerine salça sıçratması da öyle. Adamın eğilip bükülmesi, boğulur gibi sesler çıkararak yutkunması ve soluk almaya çalışması diğerlerinin delicesine gülmelerine neden oldu.

Adam sonunda lokmayı yutmayı başarınca ödül olarak bir kap dolusu katikala içirildi ona.

Tej ve katikala yüzünden iyice keyiflenmiş olan Jali Hora sendeleyerek ayağa kalktı. Sağ elinde injera'ya sarılı, yağları akan wat vardı. Başındaki tacı çarpılmıştı. Yalpalayarak salonda ilerlerken

önce onun maksadını anlayamadılar. Şimdi herkes ilgiyle onu izliyordu.

Sonra Royan birdenbire kaskatı kesildi ve dehşetle, «Hayır!» diye fısıldadı. «Olamaz! Lütfen. Beni kurtar, Nicky! Bana bunu yapmasına izin verme!»

Nicholas, «İşte başrolde olmanın bedeli bu,» dedi. Jali Hora sendeleyerek kadının oturduğu yere doğru geliyordu.

Royan için getirdiği lokmanın salçaları kolundan akarak dirseğinden damlıyordu.

Duvarın dibinde ayakta duran müzisyenler neşeli bir hava çalmaya başladılar. Başrahip, Royan'ın önünde eski bir araba gibi sarsılarak dururken, kemancı, fifreci[2] ve davulcu büsbütün coştular.

Başrahip armağanını uzattı. Royan son bir kez Nicholas'a çaresizce baktı. Sonra da kaderine razı oldu. Gözlerini yumarak ağzını açtı. Keşişler onu teşvik için bağırdılar, fifre ve davulun sesi daha da yükseldi. Royan zorla lokmayı çiğnemeye başladı. Yüzü kızardı, gözleri sulandı, Nicholas bir ara onun yenilgiyi kabul edip lokmayı tüküreceğini sandı.

Ama kadın cesaretle ağzındakini ağır ağır yuttu. Sonra da bitkince arkasına yaslandı.

Alkışlayıp bağıran seyirciler bu sahnenin her anının zevkini çıkarmışlardı. Başrahip, Royan'ın önünde zorlukla diz çöktü. Kadını kucaklarken az kalsın tacı başından düşüyordu. Sonra kollarını Royan'dan çözmeden onun yanında kendisine yer açtı.

Nicholas alayla kadına, «Birini daha fethettiğin anlaşılıyor,» dedi «Kaçıp kurtulmazsan biraz sonra kucağına da oturacak.»

Royan çabucak tepki gösterdi. Uzanarak katikala şişesiyle bir kabı kaptı. Pirinç kabı ağzına kadar içki doldurdu.

Başrahibe, «İç bakalım, baba,» diyerek kabı adamın dudaklarına götürdü. Jali Hora bu meydan okumayı kabul etti.

Ancak içkiyi içmek için kollarını çözmek zorunda kaldı.

Royan birdenbire öyle şiddetle irkildi ki, kabın dibinde kalan içkiyi yaşlı adamın cüppesinin önüne döktü. Yüzünden bütün kanı çekilmişti. Jali Hora'nın kayarak gözlerine doğru inmiş olan tacına bakarken sıtmaya yakalanmış gibi titriyordu.

Nicholas usulca ama telaşla, «Ne oldu?» diye sordu. Kadının kotunu tutarak onun yere yığılmasını engelledi. Odada başka hiç kimse Royan'ın durumunu farketmemişti. Ama Nicholas kadının ruh halini artık hemen seziyordu.

Yüzü bembeyaz kesilmiş olan Royan hâlâ taca bakıyordu. Kabı elinden atarak uzandı ve İngiliz'in bileğini kavradı.

Kadının gücü Nicholas'ı şaşırttı. Canı yanıyordu. Sonra Royan'ın tırnaklarını etine batırarak derisini yardığını farketti.

Kadın, «Tacına bak!» diyerek inledi. «Mücevher! Mavi mücevher!»

Nicholas o zaman, fazla parlak renkli cam parçaları, yarı değerli lâl ve kristallerin arasındaki şeyi gördü. Mavi seramikten yapılmış bir mühür. Bu bir gümüş dolar büyüklüğünde ve daire biçimindeydi. Sırlanmış ve iyice fırınlanarak sertleştirilmişti. Dairenin ortasına bir Mısır savaş arabası oyulmuştu. Onun yukarısında kırık kanatlı şahinin hemen farkedilen o silueti vardı. Dairenin kenarına hiyeroglifle yazılar yazılmıştı. Nicholas bunu birkaç dakikada çözebildi.

«Emrimde on bin savaş arabası var.

Ben Taita'yım. Kraliyet atlarının efendisi.»

Royan mağaradaki bunaltıcı havadan kaçmak için can atıyordu. Başrahibin ona zorla yedirdiği wat, içtiği birkaç yudum tej'e karışmıştı. İçinde yağlar donmuş olan kâselerin ve sert katikala'nın keskin kokusu fena ediyordu. Keşişlerden bazıları kusacak kadar sarhoş olmuşlardı bile. Kusmuk kokusu odadaki mide bulandırıcı buhura karışıyordu.

Ne var ki, başrahip hâlâ Royan'la ilgileniyordu. Kadının yanına muş onun çıplak kolunu okşuyor ve Amharik dua kitaplarından paraları karmakarışık bir biçimde tekrarlıyordu. Tessay uzun bir süre önce hu sözleri çevirmekten vazgeçmişti. Royan umutla Nicholas'a baktı. Ama adam sessizleşip dalgınlaşmıştı. Nerede olduğunu unutmuş gibiydi Genç kadın onun seramik mührü düşündüğünün farkındaydı. Çünkü sık sık düşünceli düşünceli kendisine bakıyordu.

Royan, Nicholas'la yalnız kalmak ve bu olağanüstü olayı konuşmak istiyordu. Heyecanı, tıka basa dolu olan midesindeki rahatsızlığı ona unutturuyordu. Kadın yanaklarının heyecandan kızardığının farkındaydı. Yaşlı adamın tacına her bakışında kalp atışları hızlanıyordu. Uzanıp, parlak mavi mührü taçtan koparmamak için kendini zor tutuyordu. Onu yakından incelemeye can atıyordu.

Royan o seramik parçasına dikkati çekmesinin büyük bir akılsızlık olacağını biliyordu. Ancak, karşı tarafa baktığı zaman Boris'in elindeki katikala dolu kaptan başka hiçbir şeyi fark edemeyecek halde olduğunu anladı. Sonunda da kadına aradığı mazereti Rus sağladı. Adam ayağa kalkmaya çalışırken dizleri altında, bükülüverdi. Oldukça zarif bir hareketle öne doğru düştü. Yüzü, içinde yağla ıslanmış injera ekmeği olan kâseye girdi. Rus orada öylece yatarak gürültülü gürültülü horlamaya başladı. Tessay, Nicholas'a yalvardı.

«Alto Nicholas, şimdi ne yapacağım?»

İngiliz sızmış durumdaki avcının çirkin haline baktı. Kısa kesilmiş kızıl saçlarına ekmek ve sığır yahnisi parçaları yapışmıştı. Nicholas, «Sevimli prensimiz, bu gecelik bu kadar eğlence yeterli sanırım,» diye mırıldandı. Kalkıp Rus'un bileklerinden birini kavradı. Ani bir hareketle adamın doğrulup oturmasını sağladı. Sonra da onu kaldırdığı gibi omzuna vurdu. Keşişlere, «İyi geceler,» dedi. Ama onlardan ancak birkaçı kendine cevap verecek durumdalardı. Sonra Nicholas başı ve ayakları omzundan sarkan Boris'i dışarı çıkardı. Terası aşıp merdivenden çıkarken iki kadın kendisine yetişmek için hızlanmak zorunda kaldılar.

Tessay soluk soluğa, «Alto Nicholas'ın bu kadar güçlü olduğunun farkında değildim,» dedi. Merdiven dikti ve hızla Yukarı çıkıyorlardı.

Royan, «Ben de öyle,» diye itiraf etti. Nicholas'ın bu başarısından gururlandı. Sonra da kampa yaklaşırlarken karanlıkların arasında için için güldü. Gülünç olma, diye çattı kendine kadın. O senin değil ki yap. tıklarıyla övünesin!..

Nicholas, Boris'i adamın saz damlı kulübedeki yatağına attı. Kesik kesik soluyor, terler yanaklarından akıyordu. Soluk soluğa, «İşte kalp krizi geçirmenin en güzel yolu,» dedi.

Boris inledi, döndü ve yastıklarla çarşafların üzerine iyice kustu.

Nicholas, «Bu hoş sahneden sonra size iyi geceler ve tatlı rüyalar dileyeceğim,» diyerek kulübeden sıcak Afrika gecesine çıktı. Ormanın ve nehrin kokusunu içine çekerek rahatladı. Sonra Royan kolunu sıkıca yakaladığı için ona doğru döndü.

Kadın heyecanla, «Onu gördün mü?..» diye bağırdı. Ama adam Royan'ı susturmak için parmaklarını Royan'ın dudaklarına dokundurdu. Kaşlarını çatarak kadını uyarmak için Boris'in kulübesine doğru baktı. Sonra da onu kulübesine götürdü.

Kadın artık kendini tutacak halde değildi. «Om gördün mü?» diye sordu. «Yazıyı okuyabildin mi?»

Nicholas ezberden tekrarladı. «Emrimde on bin savaş arabası var.»

Royan, «Ben Taita'yım. Kraliyet atlarının efendisi,» diye tamamladı. «O buradaymış! Ah, Nicky! O buraya gelmiş! Taita buradaymış! İşte aradığımız kanıt. Artık zamanımızı boşa harcamadığımızı biliyoruz.» Yatağına çöküp sevinçle kollarını gövdesine doladı. «Sence başrahip mührü incelememize izin verir mi?»

Adam başını salladı. «Hiç sanmıyorum. Taç manastırın en değerli eşyalarından biri. Senden çok hoşlanıyor ama bunu senin için bile yapacağını sanmıyorum. Zaten mührle fazla ilgilenmek de

akıllıca bir şey olmaz. Jali Hora'nın onun ne kadar önemli bir şey olduğunu bilmediği anlaşılıyor. Ayrıca Boris'i de uyandırmamalıyız.»

«Haklısın sanırım.» Royan yanında Nicholas'a yer açmak için biraz kaydı. «Otursana.» Adam yanına ilişti. Royan, «O mühür nereden geldi dersin?» diye sordu. «Onu kim buldu? Nerede ve ne zaman?»

«Yavaş ol, kızım. Dört soru birarada. Ve ben hiçbirini cevaplayacak halde değilim.»

Royan, «Tahmin et,» diye önerdi. «Düşün. Fikirler üret.»

İngiliz başını salladı. «Pekâlâ. Mühür, Hong Kong'da yapıldı. Orada küçük bir fabrika var. Böyle binlerce mühür üretiyor. Jali Hora geçen ay Mısır'da tatilini geçirirken mührü Luxor'daki hediyelik eşya satan bir dükkândan aldı.»

Kadın adamın koluna yumruğunu sertçe indirdi. «Ciddi ol.» Nicholas kolunu ovuşturdu. «Daha iyisini anlatacaksan sen konuş!»

«Pekâlâ. Başlıyorum. Taita, firavunun mezarının yapılmasında çalışırken mührü burada, uçurumda düşürdü. Üç bin yıl sonra manastıra ilk yerleşenlerden yaşlı bir keşiş onu buldu. Tabii hiyeroglif okumayı bilmiyordu. Mührü başrahibe götürdü. O da bunun Aziz Frumentius'tan kalma bir şey olduğunu ilan etti. Ve mührü taca taktırttı.»

«Ve sonsuza kadar mutlu oldular.» Nicholas başını salladı. «Fena değil.»

Royan, «Bunun aksayan bir tarafı var mı?» diye sordu. Adam, «hayır» der gibi başını salladı. «O halde mührün Taita'nın buraya geldiğini kanıtladığını sen de kabul ediyorsun, Nicky. Kuramlarımızın doğru olduğunun kanıtlandığını da.»

Nicholas, «'Kanıtlanmak' çok kesin bir kelime,» diye itiraz etti. «Sadece mührün o yönü işaret ettiğini söyleyelim.»

Genç kadın karyolada adanla doğru döndü. «Ah, Nicky, öyle heyecanlıyım ki. Bu gece hiç uyuyamayacağımdan eminim.

Gidip tekrar etrafı araştırmak için yarını iple çekiyorum.»

Royan'ın gözleri ışıl ışıldı. Esmer yanakları kızarmış, dudakları aralanmıştı. Nicholas onun dilinin pembe ucunu görebiliyordu. Adam bu kez kendine hâkim olamadı. Ağır ağır kadına doğru eğildi. Ona şefkatle yaklaşıyor, istemediği takdirde gerilemesi için fırsat veriyordu. Ama kadın kımıldamadı. Ne var ki yüzündeki sevincin yerini endişe aldı. Sanki bir şey, kendisine güven verecek bir şey arıyormuş gibi Nicholas'ın gözlerinin içine baktı. Dudakları birbirine iyice yaklaştığı zaman İngiliz durdu. Son hareket kadından geldi ve dudakları birleşti.

Önce yumuşak bir öpücüktü bu. Solukların bir anlık karışımı. Sonra daha sertleşip ısrarcılaştı. Kalplerinin durmasına neden olan uzun bir andı bu. Royan'ın dudakları yumuşak bir olgun meyve tadındaydı. Sonra kadın birdenbire inledi ve müthiş bir çaba sarfederek adamın kollardan sıyrıldı. Birbirlerine baktılar. İkisi de etkilenmiş ve şaşırmışlardı.

Royan, «Hayır...» diye fısıldadı. «Nicky, lütfen. Hemen olmaz. Henüz buna hazır değilim.»

Nicholas kadının elini tutup dudaklarına götürdü. Sonra da parmaklarının ucunu usulca öptü. Royan'ın cildinin kokusunun ve tadının zevkini çıkardı. «Sabah görüşürüz.» Kadının elini bırakıp ayağa kalktı «Erkenden. Hazır ol.»

Eğilerek kulübenin kapısından çıktı.

NICHOLAS ERTESİ SABAH GİYİNİRKEN Royan'ın kulübesinde dolaştığım duydu. Kapısına gidip yavaşça ıslık çaldığı zaman kadın giyinmişti bile. Yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Tessay onlara kahvaltı verirken, «Boris henüz uyanmadı,» dedi.

Nicholas tabağından başını kaldırmadan, «İşte buna çok şaştım,» diye mırıldandı. O ve Royan bir

gece önce yaşadıkları olay nedeniyle birbirlerinin yanında biraz rahatsızdılar. Ancak Nicholas tüfeğiyle çantasını omzuna vurup vadide ilerlemeye başladıkları zaman ruh halleri değişti, beklentiye dönüştü.

Bir saat kadar yürüdüler. Sonra Nicholas omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çatarak kadını uyardı. «Bizi izliyorlar.»

Royan'ı bileğinden tutup kumtaşı kayanın arkasına çekti. Kayaya yapışarak kadına da aynı şeyi yapmasını işaret etti.

Sonra kaslarını gererek atıldı ve sessizce peşlerinden gelen, kirli beyaz shamma'lı sıska birini yakaladı. Çocuk ulur gibi bağırarak dizüstü düştü ve dehşetle bir şeyler söylemeye başladı.

Nicholas onu ayağa kaldırdı. «Tamre! Bizi neden izliyorsun?» Arapça konuşuyordu. «Seni kim yolladı?»

Çocuk, Royan'a baktı. «Lütfen, efendi, canımı yakma. Kötü bir niyetim yoktu.»

Royan araya girdi. «Çocuğu bırak, Nicky. Yine bir kriz geçirmesine neden olacaksın.» Tamre kadının arkasına geçti ve kendisini koruması için elini sıkıca yakaladı. Royan'ın omzunun üzerinden sanki hayati tehlikedeymiş gibi İngiliz'e baktı.

Nicholas onu yatıştırmaya çalıştı. «Rahatla, Tamre. Canını yakacak değilim. Ama tabii bana yalan söylersen o başka. O zaman seni sırtında deri kalmayıncaya kadar döveceğim. Bizi izlemeni senden kim istedi?»

Çocuk ağlıyordu. «Ben yalnız geldim, kimse yollamadı. Size postunda vaftizcinin izi olan kutsal hayvanı gördüğüm yeri göstermek istedim.»

Nicholas bir an ona hayretle baktı. Sonra hafifçe gülüp, bu çocuk babamın dedesinin dikdik'ini gördüğüne gerçekten inanıyor, diye düşündü. Ardından korkunç bir biçimde kaşlarını çattı. «Bana yalan söylüyorsan başına gelecekleri unutma.»

Tamre, «Doğruyu söylüyorum, efendi,» diyerek hıçkırdı.

Royan çocuğu savundu. «Onu zorlama. Zararsız biri o. Zavallı çocuğun yakasını bırak.»

«Pekâlâ, Tamre. Sana bir şans tanıyacağım. Bizi o kutsal hayvanı gördüğün yere götür.»

Tamre, Royan'ın elini bırakmadı. Kadının yanında dans eder gibi yürürken parmaklarını sıkıca kavramıştı. Royan'ı çekiyordu. Yüz metre kadar sonra duyduğu o dehşet geçti. Kadına bakarak mahcup mahcup gülümsedi.

Çocuk bir saat kadar onları yürüttü. Dandera nehrinden uzaklaştırarak vadinin yukarısındaki yamaca çıkardı. Kireçtaşı kayaların ve sık çalıların bulunduğu bir yere götürdü. Çalıların dikenli dalları birbirine iyice girmişti. Üstelik bunlar yere öylş yakın ki, geçecek hiçbir açıklık yokmuş gibi gözüküyordu. Ama Tamre onları dönemeçli, dar bir keçi yoluna çıkardı.

Burası iki yandaki kırmızı uçlu, çengel gibi dikenlerden kurtulmalarını sağlayacak kadar geniş sayılırdı yine de. Tamre sonra birdenbire durdu ve Royan'ı da aynı şeyi yapması için çekti. Aşağıyı, hemen hemen kendi ayak parmaklarının dibini işaret etti.

Önemli bir adam tavrıyla, «Nehir,» dedi. Nicholas onlara yaklaştı ve sonra da hayretle bir ıslık çaldı. Tamre geniş bir daire çizerek onları batıya doğru getirmişti. Böylece tekrar derin uçurumdan akan Dandera nehrine yaklaşmışlardı.

Şimdi uçurumun hemen kenarındaydılar. Burası otuz metre genişliğinde bile değildi. Kaya çok aşağılardaki sudan geniş bir duvar gibi yükseliyor, yukarıya yaklaşırken de daralıyordu.

«O kutsal hayvanı orada gördüm.» Tamre uçurumun karşı tarafını işaaret etti. Orada dikenli çalıların arasından küçük bir kaynak fışkırıyordu. Suyun beslediği parlak yeşil yosunlar içeriye doğru bir kavis yapan kayanın kenarından sarkıyordu. Sular onların arasından akarak uçların dan altmış metre aşağıdaki nehre damlıyordu.

Nicholas sordu. «Madem onu karşı tarafta gördün, o halde neden bizi buraya getirdin?»

Tamre'nin yüzünde sanki tekrar ağlamaya başlayacakmış gibi bir ifade belirdi. «Bu taraftan yürümek daha kolay. Diğer tarafta çalıların arasında yol yok. Dikenler Woizero Royan'ın canını acıtır.»

Royan adama, «Zorbalık etme,» diyerek kolunu çocuğun omzuna attı.

Nicholas omzunu silkti. «İkinizin bana karşı cephe aldığı anlaşılıyor. Eh, madem buraya kadar geldik... bari bir süre oturalım. Bakalım babamın dedesinin dikdik'i ortaya çıkacak mı?»

Uçurumun hemen kenarındaki bodur ağaçlardan birinin gölgesini seçti. Şapkasıyla dökülmüş olan dikenleri süpürerek onlara oturmaları için yer açtı. Dikenli ağacın gövdesine yaslanarak, tüfeğini kucağına koydu. O sırada vakit öğleyi geçmişti ve sıcak boğucuydu. Nicholas matarayı Royan'a verdi. Ve sonra Tamre'ye bir göz atarak kadına İngilizce, «Çocuğun taçtaki Taita seramiği konusunda neler bildiğini öğrenmenin tam zamanı. Tabii bir şey biliyorsa,» dedi.

«Sana hayran olduğu için bilmek istediğin her şeyi söyler. Onu sorguya çek.»

Royan şefkatle konuşmaya başladı. Çocukla usul usul bir süre konuştu. Arada sırada sanki bir fino yavrusuymuş gibi çocuğun başını okşuyordu. Royan bir gece önceki ziyafetten, yeraltındaki kilisenin güzelliklerinden, duvar resimleri ve örtülerin değerinden söz etti. Sonunda da başrahibin tacı konusunu açtı.

Çocuk hemen, «Evet, evet,» dedi. «Azizin taşı. Aziz Frumentius'un mavi taşı.»

Kadın, «Nereden gelmiş?» diye sordu. «Bunu biliyor musun?»

Tamre utandı. «Bilmiyorum. Ama çok eski. Belki de Kutana İsa kadar yaşlı. Rahipler öyle söylüyorlar.»

«Onu nerede bulduklarını bilmiyor musun?»

Çocuk başını salladı. Öte yandan Royan'ı memnun etmek de istiyordu. «Belki de gökyüzünden düştü.»

«Belki.» Royan, Nicholas'a bir göz attı. Adam bakışlarını gökyüzüne dikti. Sonra da şapkasını yüzüne doğru çekti.

Tamre bu konudan söz etmekten hoşlanmaya başlıyordu. «Belki de Aziz Frumentius ölürken taşı bir başrahibe verdi.

Ya da onu mezarına yatırdıkları zaman tabutunun içindeydi.»

Royan, «Bütün bunlar olabilir, Tamre,» diyerek başını salladı. «Sen Aziz Frumentius'un mezarını gördün mü?»

Çocuk suçlu suçlu etrafına bakındı. Sonra da başını eğerek, «Sadece rahipler o kutsal yere girebilirler,» diye fısıldadı.

Royan çocuğun başını şefkatle okşayarak, «Ama sen orayı görmüşsün, Tamre,» dedi. Çocuğun suçlu hali ilgisini çekmişti. «Bunu bana açıklayabilirsin. Ben bundan rahiplere söz etmem.»

Tamre, «Mezarı sadece bir kez gördüm,» diye itiraf etti. «Öbür çocuklar... beni tabot taşına dokunmam için yolladılar.

Yoksa beni döveceklerdi. Bütün yeni çömezlere bunu yaptırıyorlar.» O anın verdiği dehşetle yine ağlamaya başladı.

«Yalnızdım. Çok korktum. Gece yarısını geçmişti. Rahipler uykuya dalmışlardı. Etraf karanlıktı. Maqdas'ta azizin hayaleti dolaşıyor. Bana, değersiz biri olduğum anlaşılırsa azizin beni bir yıldırımla öldüreceğini söylediler.»

Nicholas şapkasını yüzünden çekerek yavaş yavaş doğruldu. «Tanrım, bu çocuk doğruyu söylüyor. O kutsal yere girmiş.» Sonra Royan'a baktı. «Ona soru sormaya «levam et. Aziz Frumentius'un mezarını sor.»

Royan bu isteği yerine getirdi. «Sen azizin mezarını gördün mü?» Tamre heyecanla başını salladı. «Mezarın içine girdin mi?» Çocuk yine başını salladı, ama bu kez «hayır» dermiş gibi.

«Hayır. Girişte tahta çubuklar var. Sadece başrahip mezara girebiliyor. O da azizin doğum günlerinde.»

«Sen çubukların arasından baktın mı?»

«Evet ama içerisi çok karanlıktı. Azizin tabutunu gördüm. Tabut tahtadan. Üzerinde de bir resim var. Azizin resmi.»

«O bir zenci mi?»

«Hayır. Kızıl sakallı bir beyaz. Resim çok eski. Solmuş. Tabutun tahtaları da çürüyüp dağılmış.»

«Tabut yerde mi duruyor?»

Tamre düşünürken yüzünü buruşturdu. Sonra da başını salladı. "Hayır. Duvardaki taştan bir rafın üzerinde.»

Royan çocuğun belleğini canlandırmaya çalıştı. «Mezar konusunda hatırladığın başka bir şey var mı?»

Tamre başını salladı. «İçerisi çok karanlıktı,» diye özür diledi. «Çubukların arası da dardı.»

«Önemli değil. Mezar, maqdas'in arka duvarında mı?»

«Evet. Mihrabın ve tabot taşının gerisinde.»

«Mihrap neden yapılmış? Taştan mı?»

«Hayır, tahtadan. Sedir ağacından. Orada mumlar ve büyük bir haç var. Başrahibin taçları da. Sonra asası. Ve kupa.»

«Mihrap boyalı mı?»

«Hayır. Üzerine resimler oyulmuş. Ama onlar azizin mezarındaki resimlerden farklılar.»

«Nereleri farklı. Bana bunu anlat.»

«Bilmem ki... Suratlar acayip. Elbiseler değişik. Sonra atlar da var.» Tamre'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. «Onlar farklı.» Royan çocuğun mihrabı daha iyi anlatması için çabaladı, ama Tamre'nin aklı gitgide karışıyordu. Kadın onu zorladıkça birbirine zıt şeyler söylüyordu. Sonunda kadın taktik değiştirdi.

«Bana tabot'tan söz et.»

Bu arada Nicholas atıldı. «Hayır, sen bana tabot'tan söz et. Bu, Musevilerinki gibi bir şey mi? On Emrin yazılı olduğu taş levhaların konulduğu sandık gibi bir şey?»

Royan adama döndü. «Evet. Hiç olmazsa Mısır kilisesinde öyle. Bu kutsal bir şey ve genellikle mücevherli bir kutuda saklanıyor. Altın işlemeli lame kumaşa sarılıyor. Arada sadece bir fark var. Musevilerinkinin üzerine On Emir oyulmuş.

Bizimkindeyse bulunduğu kiliseyle ilgili sözler var. Bu, kilisenin yaşayan kalbi.»

Nicholas konuyu iyice kavrayabilmek için kaşlarını çattı. «Tabot taşı nedir?»

Kadın, «Bilmiyorum,» diye itiraf etti. «Bizim kilisede bir tabot taşı yok.»

«Ona sor.»

«Bana tabot taşını anlat, Tamre.»

«Taş şu yükseklikte. Ve bu kadar da geniş.» Tamre omzunun biraz yukarısını işaret etti. Genişliği göstermek için ellerini açtı.

Royan bir tahminde bulundu. «Tabot onun üzerinde duruyor, öyle mi?* Tamre başını salladı. «Evet.»

Nicholas atıldı. «Neden seni tabot'a değil de taşa dokunman için yolladılar?» Royan başını sallayarak onu susturdu.

«Bırak da ben konuşayım. Sen ona çok sert davranıyorsun.» Kadın tekrar çocuğa döndü. «Neden

tabot'a değil de taşa dokunmanı istediler?»

Tamre acizce omzunu silkti. «Bilmiyorum. Öyle yaptılar işte.»

«Taş neye benziyor? Üzerinde de resimler var mı?»

«Bilmiyorum.» Çocuk, Royan'ın sorusuna cevap veremediği için üzülmüştü. Kadını memnun etmeyi öyle istiyordu ki.

«Bilmiyorum. Taş kumaşa sanlı.»

Nicholas'la Royan hayretle birbirlerine baktılar.

Sonra kadın Tamre'ye doğru eğildi. «Örtülü mü? Taşın üstü örtülü mü?»

«O örtüyü sadece başrahibin Aziz Frumentius'un doğum gününde açtığını söylüyorlar...»

Royan'la Nicholas yine bakıştılar. Sonra adam düşünceli bir tavırla gülümsedi. «O mezara ve tabot taşına bakmak isterdim. Üzeri örtülü değilken.»

Kadın, «Rahip olman ve azizin doğum gününe kadar beklemen gerekiyor,» dedi. «Sadece rahipler...» Duraklayarak İngilize hayretle baktı. «Yani sen... ah, hayır. Böyle bir şey yapamazsın!»

Adam, «Kim, ben mi?» diyerek güldü. «Bunu da nereden çıkardın?»

«Seni maqdas'ta yakalarlarsa parça parça ederler.»

«O halde beni yakalamalarına izin vermemem gerekir.»

«Oraya gireceksen, ben de seninle gelirim! Bu işi nasıl başaracağız?»

«Ağır ol, kızım. Fikir benim aklıma sadece on saniye önce geldi. En iyi günlerimde bile mükemmel bir hareket planını ancak on dakikada düşünebilirim.»

İkisi de sessizce uçuruma baktılar. Sonra Royan, «Üzeri örtülü taş diye fısıldadı. «Taita'nın taş levhası.»

Adam, «Bunu yüksek sesle söyleme,» diye yalvardı. Sonra da insanı nazardan koruduğu söylenen işareti yaptı. «Hatta yüksek sesle düşünme bile. Şeytan bizi dinliyor.»

Yine sessizleştiler. İkisinin de kafası hızla çalışıyordu. Sonra Royan irkildi. «Nicky, ne dersin?..» Durakladı. «Hayır. Bu bir işe yaramaz.» Yine kaşlarını çatarak düşünmeye başladı.

Tamre heyecanla boğuk bir çığlık atarak sessizliği bozdu. «jşt6 orada! Bakın, bakın!»

Adamla kadın irkildiler. Royan çocuğa döndü. «Ne var?»

Tamre onu kolundan yakalayarak sarstı. Heyecanla titriyordu, «işte orada! Size söyledim!» Diğer eliyle nehrin karşı kıyısını işaret ediyordu. «İşte, çalıların yanında! Onu göremiyor musunuz?»

«Neyi göremiyor muyuz? Sen neden söz ediyorsun?»

«Vaftizci Yahya'nın hayvanından. O sırtı işaretli kutsal yaratıktan.»

Kadın, çocuğun işaret ettiği tarafa baktı. Karşı kıyıda, çalıların yakınında kahverengimsi bir şey kımıldadı. «Bilmem ki.

orası çok uzak...»

Nicholas çantasını karıştırıp dürbününü çıkardı. Gözüne götürdü ve sonra da gülmeye başladı. «Yaşasın! Sonunda babamın dedesinin şerefini koruduk!» Dürbünü Royan'a verdi. Kadın onu ayarladı ve o zaman küçük hayvanı da gördü.

Dikdik üç yüz metre kadar ötedeydi ve güçlü dürbün sayesinde ayrıntılar bile görülebiliyordu.

Hayvan, bir gün önce gördükleri normal dikdik'ten yarım boy daha büyüktü. Postu kurşuni değil, tatlı bir kızılımsı kahverengiydi. En dikkati çeken özelliği de sırtı ve omuzlarındaki çikolata rengi çizgilerdi. Düzenli aralıkları olan bu beş çizgi gerçekten de bir elin parmak izlerini andırıyordu.

Nicholas, kadına, «İşte Madoq Harperii.» diye fısıldadı. «Dedemin babası, sana inanmadığım için özür dilerim!»

Dikdik yan gölgedeydi. Havayı koklarken burnunu oynatıyordu. Başını şüpheyle kaldırmıştı, tetikteydi. Hafif rüzgâr ona doğru esiyordu. Ve bu rüzgâr hayvanın burnuna insan kokusunu getirmiş

onu telaşlandırmıştı.

Royan, Nicholas tüfeğin sürgüsünü iterken çıkan sesi duydu. Telaşla dürbünü indirerek ona baktı. «Onu vurmayacaksın ya?» diye sordu.

«Bu mesafeden vuramam. Uzaklık üç yüz metreden fazla. Hedef küçük. Hayvanın yaklaşmasını bekleyeceğim.»

«Ama çok güzel!»

«Yani hayvan çirkin olsaydı buna itiraz etmezdin, öyle mi?» Royan sesini çıkarmadan dürbünü tekrar gözlerine götürdü. Rüzgarın yönü değişmişti anlaşılan. Çünkü dikdik başını eğerek kaba, kahverengi otları yemeye başladı.

Sonra tekrar başını kaldırdı ve adeta nezaketle adım atarak açıklıkta ilerledi. Arada sırada otlamak için duruyordu.

«Geri git.» Royan hayvanı uyarıp, güvenli olacağı bir yere gitmesini sağlamaya çalışıyordu. Ama dikdik yaklaşmayı sürdürüyordu.

Nicholas yüzüstü yatarak ağacın kökünün arkasına yerleşti. Tüfeği dayamak için şapkasını katladı. Kendi kendine, «İki yüz metre,» diye mırıldandı. «Ateş etmek için uygun bir mesafe. Daha fazla ilerlememen.» Dürbünle nişan aldı. Başını kaldırıp hayvanın belirli bir alana girmesini bekledi.

Ama dikdik birdenbire durdu. Heyecanla titriyordu. Nicholas, «Hoşuna gitmeyen bir şey var,» diye söylendi.

«Kahretsin! Rüzgâr yine yön değiştirmiş olmalı.» Aynı anda küçük hayvan kaçıverdi. Açıklıkta geldiği tarafa doğru koştu ve çalıların arasında kayboldu. Royan sevinçle, «Kaç, dikdik, kaç!» dedi. Nicholas doğrulup oturdu ve öfkeyle homurdandı.

«Onun neden ürktüğünü anlayamadım.» Sonra yüzündeki ifade değişti ve başını yana eğdi. Şimdi etrafta yabancı bir ses yankılanıyor ve her geçen saniye yükseliyordu. Kulak tırmalayıcı bir homurtuya benzeyen mekanik bir ses.

«Helikopter! Ne oluyor?» Adam sesi hemen tanımıştı. Dürbünü Royan'dan alarak bulutsuz, masmavi gökyüzüne doğru çevirdi. Öfkeyle, «İşte, orada,» dedi. «Bell Jet Ranger. Galiba bu tarafa doğru geliyor. Dikkati çekmemize hiç gerek yok.

«Saklanalım.» Royan'la Tamre'yi dikenli ağacın etrafa uzanan dallarının altına soktu. Kadına, «Hiç kımıldama,» diye tembih etti. «Bizi görmeleri imkânsız.»

Dürbünle yaklaşan helikoptere baktı. «Herhalde Etiyopya Hava Kuvvetlerine ait. Şhufta'ları yakalamak için devriyeye çıkmış. Hem Boris, hem de Albay Nogo uçurumda pek çok asi ve haydut olduğunu söyleyerek bizi uyardılar....»

Birdenbire durakladı. «Hayır. Bir dakika. Bu as keri bir helikopter değil. Gövdesi yeşil ve kırmızı. Üzerinde de kırmızı at işareti var. Bu, eski dostun Pegasus Araştırmanın.»

Helikopterin homurtusu yükseldi. Royan şimdi dürbün olmadan da taşıtın gövdesindeki uçan atı görebiliyordu.

Helikopter onlardan yedi yüz elli metre kadar ötedeydi, Nil'e doğru gidiyordu. Kadın da adam da bir kenara büzülmüş olan Tamre'yle ilgilenmediler. Çocuk, Royan'ın arkasına saklanmaya çalışıyordu. Duyduğu dehşet yüzünden dişleri takırdamaktaydı. Gözlerini devirmişti, artık akları gözüküyordu.

«Dostumuz Jake Helm kendisine süslü bir taşıt bulmuş anlaşılan Pegasus'un Duraid'in katledilmesi ve seni öldürme çabalarıyla ilgisi varsa, bundan sonra peşimizi bırakmayacaklardır. Artık bizi istedikleri zaman inceleyecek durumdalar.» Nicholas helikoptere hâlâ dürbünle bakıyordu.

Royan farkına varmadan adama sokuldu. «Düşmanın havadayken kendini çok aciz hissediyorsun.»

Yeşilli kırmızılı helikopter manastıra doğru dönerek kayaların arkasında gözden kayboldu.

Nicholas, «Gezintiye çıkmadıysa, o zaman bizim kampı arıyor demektir,» diye tahminde bulundu. «Herhalde büyük patron ona bizi gözden kaçırmamasını emretti.»

Royan endişeyle, «Kampı kolaylıkla bulur,» dedi. «Boris kulübeleri gözlerden gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Haydi buradan gidelim.» Ayağa kalktı.

«İyi olur.» Nicholas kadını izleyecekken birdenbire onu elinden yakalayıp aşağıya çekti. «Dur. Tekrar bu tarafa doğru geliyorlar.»

Motorun homurtusu yeniden yükselmeye başlamıştı. İkisi de Yukarıdaki yaprakların arasından helikopteri bir an gördüler.

«Şimdi nehri izliyor. Hâlâ bir şey aradıkları anlaşılıyor.»

Royan endişeyle, «Bizi mi arıyorlar?» diye sordu.

Nicholas başını salladı. «Olabilir. Belki patron öyle emretti.» Helikopter iyice yaklaşmıştı artık. Motorun homurtusu kulakları sağır edecek gibiydi.

Aynı anda Tamre paniğe kapıldı. Dehşetle, «Şeytan bu!» diye haykırdı. «Beni almaya geldi! İsa, beni koru! Beni koru!»

Nicholas çocuğu durdurmak için elini uzattı, ama geç kalmıştı Tamre elinden kurtularak ayağa fırladı. Cehennem ateşinden duyduğu korkuyla ulur gibi ses,er çıkararak patikadan çıkıp çalıların arasına Shamma'sının etekleri sıska bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Yaklaşan helikopteri görmek için omzunun üzerinden bakıyordu.

Pilot onu hemen farketti ve çocuğa doğru daldı. Helikopter, Nichos'la Royan'a doğru gelerek uçurumun kenarına yaklaştı. Ön kabindeki ki adamı görebiliyorlardı şimdi. Helikopter daha da yavaşlayıp nehrin yukarısında durdu.

Royan'la Nicholas görünmemek için çalıların arasında iyice büzülürlerken helikopter döndü.

Royan, iri kulaklıklara ve aynalı gözlüğe rağmen, Jake Helm'i tanıdı «Bu Pegasus Kampındaki Amerikalı.» O ve zenci pilot başlarını uzatmış nehrin kıyısını araştırıyorlardı.

«Bizi görmediler...» Ancak Nicholas daha bu sözleri söylerken Jake Helm ona baktı. Yüzündeki ifade değişmedi ama pilotun omzuna vurarak aşağıyı, adamla kadını işaret etti. Pilot helikopteri alçalttı. Şimdi uçurumun üzerinde, Nicholas'la Royan'ın hizasındaydı. Aralarında ancak otuz metre vardı. Nicholas saklanmaya kalkışmadan dikenli ağacın gövdesine yaslandı. Hasır şapkasını bir kaşının üzerine doğru eğerek Jake Helm'e el salladı.

Ustabaşı buna karşılık vermedi. Nicholas'ı kinle süzdü. Sonra da bir kibrit çakıp dişlerinin arasındaki yarım sigarı yaktı.

Sigarın dumanını Nicholas'a doğru üfledi. Ardından ağzını çarpıtarak pilota bir şeyler söyledi.

Helikopter hemen yükselerek kuzeye doğru döndü. Doğruca uçurumun yukarısına, Boris'in kampına doğru uçtu.

«Görev tamamlandı! Aradığını buldu.» Royan doğrulup oturdu. «Yani bizi.»

Nicholas başını salladı. «Herhalde kampı da gördü. Artık bizi nerede bulacağını biliyor.»

Royan titredi ve kollarını bir an vücuduna doladı. «O adam tüylerimi diken diken ediyor. Tıpkı bir kurbağaya benziyor.»

Nicholas kadına takıldı. «Yapma canım. Kurbağalardan ne istiyorsun?» Doğruldu. «Bugün bir daha babamın dedesinin dikdik'ini göreceğimizi sanmıyorum. Helikopter onu epeyce korkuttu. Yarın tekrar gene şansımı deneyeceğim.»

«Gidip Tamre'yi bulalım. Zavallı çocuk. Herhalde bir sara krizi daha geçirdi.»

Kadın bu konuda yanılıyordu. Çocuğu patikanın bir yerinde buldular. Hâlâ titreyip ağlıyordu. Ama kriz geçirmemişti.

Royan onunla konuşmaya başlayınca hemen sakinleşti. İkisinin peşinden kampa doğru yürüdü,

koruya yaklaşınca manastıra doğru gitti.

O AKŞAM NICHOLAS, HAVA DAHA kararmadan Royan'ı tekrar manastıra götürdü. Kayaya oyulmuş katedralin kapısından eğilerek girerlerken adam, «Buna hırsızlar arasında 'etrafı kolaçan etmek' deniyor sanırım,» diye mırıldandı. Daha sonra dış salondaki kalabalığa karıştılar.

Dipteki kapıdan ikinci salona bakarlarken Royan yavaşça, «Tamre'nin söylediklerinden çömezlerin nöbetteki rahipler uyuyuncaya kadar bekledikleri anlaşılıyor,» dedi.

Nicholas hatırlattı. «Biz içeride neler olup bittiğini bilemeyiz.»

Onlar etraflarına bakınırlarken rahipler kapıdan girip çıkıyorlardı. Nicholas, «Belirli bir uygulama olmadığı anlaşılıyor,» dedi. «Parola yok. Özel bir tören de.»

«Ama kapıdaki nöbetçileri adlarıyla çağırıyorlar. Bu küçük bir topluluk. Herhalde birbirlerini çok iyi tanıyorlar.»

Nicholas başını salladı. «Bir keşiş gibi giyinip kaygısızca içeri girmem imkânsız. Acaba kutsal yerlere giren yabancılara ne yapıyorlar?»

Royan, «Herhalde onları terastan Nil'de kaynaşan timsahlara atıyorlar,» diye fikrini açıkladı. «Zaten içeriye bensiz giremezsin.»

Adam tartışmanın sırası olmadığını düşündü. Bunun yerine qiddist'in kapısından içeriyi mümkün olduğu kadar görmeye çalıştı. Orta salon dıştakinden daha küçüktü. Nicholas'ın görebildiği duvarlarda resimler vardı. Tam karşıda da bir kapı daha. Tamre'nin sözlerinden anlaşıldığına göre oradan maqdas'a giriliyordu. Koyu renk kalın tahtalardan yapılmış olan kapının aralarında açıklıklar vardı. Elde dövülmüş demir köşebentlerle de sağlamlaştırılmıştı.

Kapının iki yanında kaya tavandan yere kadar işlemeli duvar halıları sarkıyordu. Bunlarda Aziz Frumentius'un yaşamıyla ilgili sahneler vardı. Aziz birinde yere diz çökmüş olan cemaati kutsuyordu. Diğerindeyse bir imparatoru vaftiz ediyordu. Kralın Jali Hora'nınki gibi yüksek bir tacı vardı. Azizin başının etrafındaysa bir hale. Frumentius'un yüzü beyazdı, imparatorunkiyse siyah.

Nicholas kendi kendine gülümseyerek, «Siyasi açıdan doğru mu hır?» diye sordu.

Royan, «Neden gülüyorsun?» diye sordu. «İçeri girmenin bir yolunu mu buldun?»

«Hayır, ben akşam yemeğini düşünüyordum. Haydi gidelim!»

Akşam yemeğinde Boris'in geceki sarhoşluğunun kötü bir etkisi olmadığını gördüler. Adam gündüz çiftesiyle ava çıkıp yeşil güvercinler vurmuştu. Tessay onları zeytinyağında bekleterek yumuşatmış, sonra da kömür ateşinde kızartmıştı.

«Söyle İngiliz, bugünkü av nasıl gitti? O korkunç, çizgili dikdik sana saldırdı mı yoksa?» Boris gürültülü kahkahalar attı.

Nicholas uysalca, «İz sürücülerin başanlı oldular mı?» diye sordu.

«Da! Da! Kudu, bushbuck ve yaban öküzü buldular. Hatta dikdik'lere bile rastladılar. Ama çizgili olanlarına değil. Çok üzgünüm. Çizgili hayvan yok.»

Royan söze karışmak için öne eğilip ağzını açtı. Ama Nicholas onu, «hayır» der gibi başını sallayarak uyardı. Kadın ağzını kapayıp tabağına eğildi. Ve güvercinden bir parça et kesti.

Nicholas ona Arapça, «Yarın yanımıza bililerini almamıza gerek yok,» dedi. «Olayı öğrenirse bizimle gelmek için ısrar eder.»

«Annen seni terbiye etmedi nli, İngiliz? Başkalarının bilmediği bir dilde konuşmak kabalıktır. Haydi bir votka iç.»

Nicholas, «Benim payımı da sen iç,» diye cevap verdi. «Ben yenilgiyi hemen kabul ederim.»

Tessay yemek boyunca kendisini konuşturmaya çalışan Royan'a alçak sesle kısa cevaplar verdi. Yenilgiyi kabul etmiş gibi üzgün bir hali vardı. Boris'in en küstah tavırlarla gürültü ettiği anlarda bile

başını kaldırıp ona bakmadı. Yemek sona erdiğinde Nicholas'la Royan kadını ateşin önünde, Boris'in yanında bıraktılar. Rus önündeki masaya yeni açılmış bir şişe votka koymuştu.

Adamla kadın kendi kulübelerine giderlerken İngiliz, «Boris'in durudan içki yuvarladığına bakılırsa diye mırıldandı, bu gece yarısı yine bir kurtarma operasyonu düzenlemem gerekecek.»

«Tessay bütün gün kampta Boris'leydi. Yine kavga etmişler. Tessay bana Addis Ababa'ya döner dönmez adamı terkedeceğini söyledi. Artık bu duruma dayanamayacakmış.»

«Beni şaşırtan Tessay'in Boris gibi bir hayvanla evlenmiş olması. Güzel bir kadın. İstediğiyle evlenebilirmiş.»

«Bazı kadınlar hayvanları çekici bulur.» Royan omzunu silkti. «Galiba tehlikenin uyandırdığı heyecandan hoşlanıyorlar.

Her neyse... Tessay yarın bizimle gelip gelemeyeceğini sordu. Boris'le kampta bir gün daha yalnız kalmaya dayanamayacakmış. Bence artık adamdan iyice korkmaya başladı. Boris'in şimdiye kadar hiç böyle içmediğini söylüyor.»

Nicholas bezginlikle, «Ona bizimle gelebileceğini söyle,» dedi. «Ne kadar kalabalık olursa o kadar eğleniriz. Belki gitgide kalabalıklaşarak dikdik'i korkudan öldürmeyi de başarırız. Böylece kurşundan da tasarruf etmiş oluruz.»

Ertesi sabah üçü kamptan ayrılırlarken etraf hâlâ karanlıktı. Boris görünürlerde yoktu. Nicholas, Rusu sorduğu zaman Tessay sadece, «Dün akşam siz yattıktan sonra o da şişeyi bitirdi,» dedi. «Artık kulübesinden ancak öğleyin çıkar. Beni arayacağını sanmıyorum.»

Nicholas elinde tüfeğiyle öne geçerek bir gün önce Tamre'nin gösterdiği yola saptı ve iki kadını aşınmış kireçtaşı tepelere doğru götürdü. Yürürlerken İngiliz onların konuştuklarını duyuyordu. Royan, Tessay'e çizgili dikdik'i nasıl gördüklerini ve planlarını anlatmaktaydı.

Uçurumun hemen kenarındaki dikenli ağaca eriştikleri sırada güneş ufuktan iyice yükselmişti. Yerleşip pusuda beklemeye başladılar.

Royan bir ara, «O zavallı küçük hayvanı vurduğunu düşünelim,» dedi. «Ölüsünü nasıl alacaksın?»

Adam, «Kamptan ayrılmadan önce bu işi hallettim,» diye açıkladı. «İz sürücülerin başıyla konuştum. Silah sesini duyar duymaz halatlar getirip karşı tarafa geçmeme yardım edecek.»

Tessay aşağıya, uçuruma baktı. «Uçurumu geçmek istemezdim.»

Nicholas, «Orduda insana bazı yararlı şeyler öğretiyorlar,» diye cevap verdi. Rahatça oturup ağacın gövdesine yaslandı ve tüfeğini kucağına koydu.

İki kadın onun yanına uzanarak alçak sesle konuşmalarını sürdürdüler. Nicholas seslerinin uçurumun diğer tarafından duyulmayacağına karar verdi. Bu nedenle onları susturmadı.

İngiliz, dikdik'in erkenden ortaya çıkacağını düşünüyordu. Ama yanılmıştı. Hayvan öğleye kadar gözükmedi. Vadi öğle güneşinde kavruluyordu. uçurumun diğer yanı sıcağın neden olduğu ışıltılı sislerin asında mavi renkli, kırık bir cama benziyordu.

İki kadın konuşmaktan çoktan vazgeçmişlerdi. Sıcakta uykulu uykulu. yatıyorlardı. Bütün dünya sıcak yükünden sessizleşmişti. Sadece hercali kumrusu o hüzünlü şikayetiyle sessizliği yarıyordu. «Karım öldü. Çocuklarım öldü» Nicholas'ın gözkapakları ağırlaşmaya başlıyordu. Farkına varmadan başı göğsüne düştü.

Doğruldu ve aynı ses yine tekrarlandı. İngiliz tam uykuya dalacağı sırada, arkasındaki çalılıktan bir ses geldi.

Hafif bir şeydi. Ama İngiliz o sesi çok iyi tanıyordu. Bu ses sinir uçlarını kamçıladı sanki. Hemen kendine geldi.

Boğazında korkunun o paslı tadı belirmişti, kalbi hızla çarpıyordu. Duyduğu madeni ses, bir AK47 saldırı silahının emniyetinin açılarak ateşlenmeye hazır duruma getirildiğini açıklıyordu.

İngiliz bir hamleyle çiftesini kaptı ve iki kez yuvarlandı. Arkasında yatan kadınları korumak için gövdesini büktü. Aynı anda Rigby'i omzuna dayayarak arkasındaki çalılığa, sesin geldiği tarafa nişan aldı.

Kadınlara, «Yatın,» diye fısıldadı. «Başlarınızı kaldırmayın!» Parmağı tetikteydi. Aslında bu, Kalaşnikofla başa çıkabilecek bir silah değildi, ama Nicholas ateşe karşılık vermeye hazırdı. Hedefini farkederek hemen ona döndü.

Yirmi adım ötede bir adam yere çömelmiş, silahını Nicholas'ın yüzüne çevirmişti. Bir zenciydi. Üzerinde eski ve yırtık bir kamuflaj giysisi ve başında da aynı kumaştan yapılmış yumuşak bir kep vardı. Palaskasına bir bıçak, elbombaları, matara ve bir gerilla için gerekli diğer şeyleri dizmişti.

Nicholas, bir shufta, diye düşündü. Gerçek bir profesyonel. Onun karşısında hiç duraklama... Ne var ki aynı anda kendi kendine, adamın niyeti beni öldürmek olsaydı, şimdiye kadar çoktan can vermiştim, dedi. Tüfekle, AK47'yi tutan adamın kanlanmış sağ gözüne nişan aldı. Shufta çıkmazda olduklarını belirten bir tavırla gözlerini kıstı. Sonra da Arapça emir verdi.

«Salim, kadınlara nişan al. Bu adam kımıldarsa onları vur.» Nicholas yandan gelen sesi duyup o tarafa bir göz attı. Ama hâlâ shufta'yı gözden kaçırmamaya çalışıyordu.

Bir gerilla daha çalıların arasından çıktı. Onun da giysisi aynıya,. Ancak Sovyet yapımı bir RPD hafif makinelisini kalçasına dayamıştı. Silahın namlusu çalılık alanda daha rahat savaşmak için kesilmişti. Gerilla boynuna bir fişeklik dolamıştı. Nicholas adamın tetiğe bir dokunmasıyla kendilerini kıymaya çevirebileceğini biliyordu.

Şimdi etraflarında her taraftan çalıların arasından hışırtılar geliyordu. Nicholas bu iki adamın yalnız olmadıklarını anladı. Rigby'te bir el ateş edebilirdi ama o arada Royan'la Tessay'i öldürürlerdi. Ve kendisi de onları çabucak izlerdi.

İngiliz, tüfeğinin namlusunu ağır ağır indirerek toprağa doğru çevirdi. Sonra silahını yere bırakıp ellerini kaldırdı.

Kadınlara, «Siz de ellerinizi kaldırın.» dedi. «Size ne söylerlerse onu yapın.»

Gerilla lideri ayağa kalkarak adamlarına yine Arapça, hızlı hızlı bir emir verdi. «Silahını ve çantasını alın.»

Nicholas yüksek sesle, «Biz İngiliz vatandaşıyız,» dedi. Gerilla onun Arapça konuştuğunu duyunca şaşırdı. «Biz sadece turistiz. Asker değiliz. Hükümetle de bir ilişkimiz yok.»

Diğer gerillalar gizlendikleri yerden çıkarken lider, «Sus!» dedi.

«Sesini kes!»

Nicholas devriyenin beş kişiden oluştuğunu gördü. Ama herhalde ortaya çıkmamış olan gerillalar da vardı. Esirleri toplarken son derecede profesyonelce davrandılar. Birbirlerinin silahlarının önüne geçmediler. Esirlere kaçma fırsatı vermeden hepsinin üzerlerini çabucak aradılar. Sonra etraflarını sanp hızla keçi yolundan götürmeye başladılar.

Nicholas, «Bizi nereye götürüyorsunuz?» diye sordu.

«Soru yok!» AK47'nin kabzası İngiliz'in kürek kemiklerinin arasına indi. Nicholas az kalsın yere devriliyordu.

Uysal bir şekilde, İngilizce, «Yavaş olun, çocuklar,» dedi. «Aslında buna hiç gerek yoktu.»

Öğleden sonraki o sıcak saatlerde İngiliz'le kadınları hızla yürüttüler. Nicholas güneşin durumuna ve uzaktan gördüğü uçuruma göre yerlerini saptamayı sürdürdü. Shufta'lar onları batıya doğru götürüyorlardı. Nil'i izleyerek Sudan sınırına doğru yol almaktaydılar. Akşam olurken İngiliz hemen hemen on beş kilometre ilerlemiş olduklarını düşünüyordu. O sırada ana vadiden uzanan bir kola eriştiler. Yamaçlar sık ağaçlarla kaplıydı, üç esiri bu ormana soktular.

Nicholas ve iki kadın daha varlığından bile kuşkulanmadan kendini gerilla kampında buldular.

Ustalıkla kamufle edilmiş bir yerdi burası. Kampta birkaç derme çatma baraka ve ateş etmek için yapılmış banmaklar vardı. Nöbetçiler uygun yerlere dikilmişlerdi. Çukurlardaki hafif makinelilerin başında da adamlar vardı.

Esirleri kampın ortasındaki bir barakaya götürdüler. Üç adam alçak kamp masasına serilmiş olan bir haritanın üzerine eğilmişlerdi. Hepsinin de subay oldukları anlaşılıyordu. Liderinse kim olduğu çok belliydi. Grubu yakalayan devriyenin lideri adama giderek onu saygıyla selamladı. Sonra da telaşlı telaşlı konuşup esirleri işaret etti.

Gerilla lideri doğrularak güneşe çıktı. Orta boyluydu. Ama çok otoriter olduğu için daha uzun gibi duruyordu. Omuzları geniş, vücudu tıknaz ve dört köşeydi. Beli kalınlaşmaya başlamıştı. Kısa kıvırcık sakalında birkaç kırlaşmış tel vardı. Yüz hatları ince ve biçimli, cildi kehribar ve bakır karışımı bir renkteydi. Siyah gözleri zekâ doluydu. Ancak bakışlarından huzursuzluğu okunuyordu.

Nicholas'a, «Adamlarım Arapça konuştuğunuzu söylediler,» dedi. İngiliz, «Arapçayı senden daha iyi konuşuyorum, Mek Nimmur.» diye cevap verdi. «Demek şimdi de bir avuç hayduta ve insan kaçıran ipsiz sapsıza elebaşılık yapıyorsun?

«Sana her zaman cennete gidemeyeceğini söyledim, seni günahkâr seni!»

Mek Nimmur adama hayretle baktı. Sonra da gülmeye başladı. «Nicholas! Seni tanımadım! Aman Tanrım, yaşlanmışsın. Şu saçlarındaki kırlara baksana!» Kollarını açıp İngiliz'i kucakladı. «Nicholas! Nicholas!» Adamı iki yanağından öptü. Sonra da onu hafifçe kendisinden uzaklaştırarak şaşkın şaşkın bekleyen iki kadına baktı. Onlara, «Nicholas benim hayatımı kurtardı,» diye açıkladı. «Beni utandırıyorsun, Mek.» Mek onu tekrar öptü. «Hayatımı iki kez kurtardı!» Nicholas, «Bir kez,» diye itiraz etti. «İkincisinde sadece bir hata yaptım. Seni vurmalarına izin vermeliydim.»

Mek neşeyle güldü. «Aradan ne kadar zaman geçti, Nicholas?» «Bunu düşünmeye bile dayanamam.»

Mek, «En aşağı on beş yıl,» dedi. «Sen hâlâ İngiliz ordusunda mısın? Rütben nedir? Herhalde general olmuşsundur.»

Nicholas başını salladı. «Ben sadece yedeğim artık. Sivil yaşam» döneli çok oldu.»

Mek yine Nicholas'ı bırakmadan ilgiyle iki kadına baktı. Onlara «Askerlik konusunda bildiklerimin çoğunu bana bu adam öğretti,» diye açıkladı. Bir Tessay'i süzdü, bir Royan'ı. Sonra bakışları tekrar Etiyopyalı kadına kaydı. «Sizi tanıyorum, yıllar önce Addis Ababa'da görmüş, tüm. Babanız Alto Zemen'di. Büyük ve iyi bir adam. Onu despot Mengistu öldürdü.»

«Ben de sizi tanıyorum, Alto Mek. Babamın size büyük saygısı vardı. Çoğumuz sizin Etiyopya'mızın başkanı olmanız gerektiğini düşünüyor. O adamın yerine.» Tessay zarif bir reverans yaptı. Başını mahcup ama etkileyici bir saygıyla eğdi.

«Hakkımdaki fikirleriniz gururumu okşuyor.» Mek kadının elini tutarak onun doğrulmasına yardım etti. Sonra da tekrar Nicholas'a döndü. «Sizi böyle karşıladığımız için özür dilerim. Adamlarımdan bazıları fazla hevesli. Kimi ferengi'lerin manastırda sorular sorduklarını duymuştum. Ama neyse... Burada dostlar arasındasınız. Hepinize hoşgeldiniz diyorum.»

Mek Nimmur onları barakaya soktu. Adamlarından biri, ocaktan, isten kararmış bir çaydanlığı alarak kupalara koyu kahve doldurdu.

Mek'le Nicholas, Falkland Savaşından önceki günlerden söz etmeye başladılar. O günlerde yan yana savaşmışlardı.

Nicholas gizli bir askeri danışman, Mek de diktatör Mengistu'ya karşı çıkan genç bir savaşçıydı.

Nicholas sonunda, «Ama savaş artık sona erdi, Mek,» diye itiraz etti. «Savaş kazanıldı. Neden hâlâ adamlarınla bu çalılıklarda saklanıyorsun? Neden diğerleri gibi Addis Ababa'da zengin olup semirmiyorsun?»

«Addis Ababa'daki ara hükümette düşmanlarım var. Mengistu gibi insanlar onlar da. O adamları da başımızdan attıktan sonra çalıların arasından çıkacağım.»

İki adam Afrika siyasetini heyecanla tartışmaya başladılar. Karmakarışık bir şeydi bu. Royan sözü edilen adamlardan sadece birkaçının adını duymuştu. Bin yıl süren din ve kabilelerle ilgili önyargıların inceliklerini kavraması imkânsızdı.

Ama Nicholas'ın bilgisinin derinliği Royan'ı ı/iedi Durumu anlaması, Mek Nimmur gibi birinin ona fikrini sorup berilerini dinlemesi de öyle.

Tessay ise Mekin her sözünü büyük bir ilgiyle dinliyordu. Nicho, hayranlıkla, «Alto Mek sıradan insanların hakları için savaşıyor,»

«Ve o güzel bir dövüşten çok hoşlanır.» Nicholas gülerek sevgiyle Mek'in omzuna vurdu. Gerilla lideri bu hareketi fazla dostça bulup sinirlenebilirdi. Ama neşeyle güldü.

«Artık bir asker değilmişsin, Nicholas. O halde burada ne işin var? Bir zamanlar sen de güzel dövüşlerden hoşlanırdın.»

«Ben artık uslandım. Hiç dövüşmüyorum, Abbay uçurumuna dikdik avlamaya geldim.»

«Dikdik avlamaya mı?» Mek, İngilize kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı. Sonra da kahkahayla gülmeye başladı.

«Buna inanamam. Sen böyle bir şey yapamazsın. Dikdik avlamaya çıkmış olamazsın. Mutlaka bir işler karıştırıyorsundur!»

«Doğru söylüyorum.»

«Yalan söylüyorsun, Nicholas. Bana hiçbir zaman ustalıkla yalan uyduramazdın. Seni çok iyi tanırım. Bir şeyin peşindesin. Ve yardımıma ihtiyacın olduğu zaman da bana bunu açıklayacaksın.»

«Sen de bana yardım edecek^n, öyle mi?»

«Tabii. İki kez hayatımı kurtardın.»

Nicholas, «Bir kez,» dedi.

Mek Nimmur, «Bir kere bile yeterli,» diye cevap verdi.

Onlar konuşurlarken güneş de ufka yaklaşıyordu.

Mek Nimmur sonra resmi bir tavırla, «Bu gece misafirimsiniz,» dedi. «Yarın sabah sizi Aziz Frumentius Manastırındaki kampınıza götüreceğim. Ben de zaten manastıra gidiyordum. Adamlarımla Timkat Bayramını kutlayacağız. Başrahip Jali Hora hem dostumuz, hem de yardımcımızdır.»

«Herhalde manastır da en gizli merkezin. Malzeme ve bilgi için manastırdan ve keşişlerden yararlanıyorsun.»

Mek Nimmur üzgün üzgün başını salladı. «Beni çok iyi tanıyorsun, Nicholas. Bana bildiklerimin çoğunu sen öğrettin. Bu nedenle stratejimi tahmin edebilirsin. Manastır, operasyonlar için kusursuz bir merkez. Sınıra da yakın...» Gülerek durdu. «Ama herhalde sana bütün bunları açıklamama hiç gerek yok.»

Mek adamlarına Nicholas'la Royan için bir baraka yaptırtıp üzerinde otlar kestirtti. Kadınla adam ince damın altında birbirlerinin yakınında yattılar. Hava boğucu olduğundan örtü aramıyorlardı. Nicholas'ın çantasında böceklerin sokmasını engelleyen ilaçlardan da bir tüp vardı.

Ot yatakta yatarlarken ikisinin de başı birbirine yakındı. Onun içjn de alçak sesle konuşabiliyorlardı. Nicholas başını çevirdiği zaman birbirlerine sokulmuş olan Mek Nimmur'la Tessay'in ateşin önünde oturduklarını görebiliyordu.

«Etiyopyalı kadınlar Mısırlı Araplardan farklılar. Hatta Afrikalı kadınların çoğundan.» Royan da çifte bakıyordu. «Hiçbir Arap kızı öyle bir adamla yalnız kalmaya cesaret edemez. Özellikle evliyse.»

Nicholas fikrini açıkladı. «Hangi açıdan bakarsan bak müthiş bir çift oluşturuyorlar. Şansları açık olsun. Tessay'nin şansı son zamanlarda tersine dönmüştü. Artık bu durumun düzelmesinin zamanı da geldi.» Başını çevirip Royan'ın yüzüne baktı. «Ya sen, Royan? Sen nesin? Nazik ve uysal bir Arap mısın? Yoksa bağımsız ve iddialı Batılı bir kadın mı?»

Kadın, «Bu tür samimi sorular sormak için hem çok erken, hem de çok geç,» diye cevap vererek adama arkasını döndü.

«Ah, bu gece çok resmiyiz demek. İyi geceler, Woizero Royan.»

«İyi geceler, Alto Nicholas,» dedi Royan. Güldüğünü görmemesi için adama bakmıyordu.

GERİLLALAR ERTESİ SABAH ŞAFAK sökmeden yola çıktılar. Çarpışmaya gireceklermiş gibi ilerliyorlardı. Önden keşif timleri gidiyor, yarıları da diğerleri kolluyordu.

Mek Nimmur, «Ordu birlikleri buraya, uçuruma pek ender geliyor,» diye açıkladı. «Ama biz onlar için her zaman hazırız. Hepsini de neşeyle karşılıyoruz.»

Mek Nimmur konuşurken Tessay de onu dinliyordu. Zaten gözlerini adamdan alamıyordu. Royan'a fısıltıyla, «O gerçekten büyük bir adam,» dedi. «Belki bin yılda ilk kez ülkemizi birleştirebilecek biri çıktı.

Onun karşısında kendimi çok önemsiz hissediyorum. Ama sanki yeniden genç bir kız olmuşum gibi bir duyguya da kapılıyorum. Kalbim sevinç ve umut dolu.»

Bütün sabah ilerlediler. Dandera nehri göründüğünde Mek Nimmur adamlarını sık çalıların arasına soktu. Bir gerillayı da önden yolladı. Bir saat kadar bekledikten sonra manastırdan bir grup yardımcı geldi. Her biri kafasında büyük bir çıkın taşıyordu.

Mek'i derin bir saygıyla selamladılar. Abbay uçurumuna dönmeden önce çıkınları gerillalara verdiler. Bu bohçalarda shamma'lar, başörtüleri ve sandallar vardı. Mek'in adamları soyunup, dikkati çekmemek için yıkanmamış olan bu eski giysilere hüründüler. Elbiselerinin altında sadece tabancaları vardı. Diğer bütün silahları, araç ve gereçleri kireçtaşı kayadaki mağaralardan birine sakladılar. Bir grubu da onları korumaları için orada bıraktılar. Sonra da bir grup keşiş gibi manastıra gittiler. Manastırdakiler Mek ve adamlarını sevinçle karşıladılar. Nicholas'la kadınlar orada adamdan ayrılıp yabani incir kokusuna çıkan dik merdiveni tırmandılar. Boris onları bekliyordu. Öfke ve hiddetle kampta dolaşıp duruyordu.

Tessay'e, «Kahretsin,» diye bağırdı. «Neredeydin, kadın? Bütün gece onunla bununla yattın, değil mi?»

Nicholas Rus'a Mek Nimmur'la kararlaştırdıkları hikâyeyi anlattı. «Dün akşam yolumuzu kaybettik. Bizi bu sabah manastırdan bazı keşişler bulup geri getirdiler.»

Boris, İngiliz'i küçümsercesine, «İşte büyük avcı ve iz sürücü,» diye homurdandı. «Rehbere ihtiyacın yoktu, öyle değil mi? Artık senin neden sadece dikdik avlamak istediğini anlıyorum.» Neşesizce güldü. Sonra da Tessay'e bir ölününkini andıran soluk renkli ifadesiz gözleriyle baktı. «Seninle daha sonra konuşacağım, kadın. Şimdi gidip yemekle ilgilen.»

Boğucu sıcağa rağmen, Nicholas da Royan da acıkmıştı. Tessay bir incirin gölgesinde onlara soğuk yemek getirdi.

Nicholas, Boris'in önerdiği şarabı reddetti.

«Bugün öğleden sonra tekrar ava çıkmak istiyorum. Hemen hemen bütün bir gün kaybettim.»

«Bu kez elini tutmamı ister misin, İngiliz, yine kaybolmaman için?»

«Teşekkür ederim, dostum. Ama sensiz yapabilirim sanırım.»

Yemek yerlerken Nicholas, Royan'ı dürttü. «Hayranın geldi.» Başıyla sıska ve biçimsiz Tamre'yi

işaret etti. Çocuk sessizce gelmişti. Şimdi mutfak kulübesinin yakınında oturuyordu. Royan ona bakar bakma? sevgiyle aptal aptal güldü.

Başını eğerek utançla kımıldandı.

Boris'in kendileriyle ilgilenmediği bir sırada Royan, Nicholas'a yavaşça, «Ben öğleden sonra seninle gelmeyeceğim,»

dedi. «Adamla Tessay arasında bir sorun çıkacak sanırım. Burada, Tessay'le kalmak istiyorum. Sen Tamre'yi yanına al.»

«Ah, Tanrım, ne çekici bir seçenek.» Daha sonra tüfeğiyle çantasını alıp, çocuğa da kendisini izlemesini işaret etti.

Tamre heyecanla etrafına bakınarak Royan'ı aradı. Ne var ki genç kadın kendi kulübesine git. misti. Çocuk sonunda istemeye istemeye Nicholas'ı izledi.

Nicholas çocuğa, «Beni nehrin öbür tarafına götür,» dedi. «Bana o kutsal yaratığın yaşadığı tarafa nasıl geçeceğimi göster.» Bu Tamre'nin hoşuna gitti ve heyecanla koşmaya başladı. Nicholas'ı pembe kayaların altındaki asma köprüden geçirdi. Bir saat kadar bir patikayı izlediler. Ama sonra yol aşınmamış tepelerin arasında sona erdi. Fakat bu Tamre'yi engellemedi. Çocuk dikenli çalıların arasına daldı. İki saat kadar kayaların üzerinden, dikenli ağaççıklarla kaplı vadilerden geçtiler.

Nicholas, «Royan'ı neden bu tarafa getirmek istemediğini anlıyorum,» diye homurdandı. Çıplak kollarını dikenler çizmiş, pantolonu altı yerinden yırtılmıştı. Tüm bunlara rağmen yolu ezberliyordu. Oraya tekrar kolaylıkla dönebilecekti.

Sonunda bir sırtı daha aştılar ve Tamre durup ileriyi işaret etti. Nicholas uçurumu ve dikdik'in çıktığı çimenlikteki kaynağı gördü. Hatta, Dandera nehrinin karşı kıyısındaki dikenli ağacı bile tanıdı. Mek'in adamlarının onları gafil avladıkları ağacı.

Nicholas birkaç dakika dinlendi. Matarasından biraz su içti, sonra da onu Tamre'ye uzattı. O bir keşiş, Tanrı aşkına, diye düşünerek kendi kendini teselli etti. Küçük şeytan AIDS'li olamaz ya. Yine de Tamre matarayı geri verdiği zaman ağzını dikkatle sildi.

Nicholas yamaçtan inmeden önce tüfeğini yeniden kontrol etti. Dürbündeki tozları üfleyerek temizledi. Dürbünü ayarlayıp ayarlayıp nişan aldı. Artık yakından ateş etmeye hazırdı.

Tamre'ye, «Arkamdan gel,» dedi. «Ve benim yaptıklarımı yap.» Yamaçtan dikkatle inmeye başladı. Birkaç adımda durup öndeki ve iki ndaki çalılara bakıyordu. Kaynağın etrafında topraklar ıslak ve yumuşaktı Bazı hayvanların oradan su içtikleri anlaşılıyordu. İngiliz hem kudunun, hem de bushbuck'ın izlerini farketti. Onların arasında avının küçücük, kalp biçimi ayak izleri vardı. Nicholas sessizce ilerledi ve çalılığın kenarında dikdik'in orasının kendi alanı olduğunu göstermek için bıraktığı işaretleri buldu. Saçma büyüklüğündeki pisliklerden oluşan bir yığındı bu. Küçük antilop her seferinde oraya giderek yığının yükselmesine neden oluyordu.

Nicholas artık tamamen ava dalmış, önceki başarısızlıkları merakını daha da artırmıştı. Sanki insan yiyen bir aslanı izliyormuş gibi bütün dikkatini bu işe vermişti. Her defasında bir tek adım atıp duruyor, ayağını bir dal ya da hışırdayan kuru yapraklara basmadan önce yeri inceliyordu. Gözleri ayaklarından daha hızlı hareket ediyordu.

Dikdik'i kulağının bir hareketi ele verdi. Hayvan yarı gölgede duruyordu. Kızılımsı kahve postu kuru dalların önünde pek belli olmuyordu. Sanki maundan oyulmuş gibi hiç hareket etmiyordu. Ama o küçük hareketi yerini belli etti.

Hayvan o kadar yakındı ki, Nicholas cilalı oniks kadar parlak gözünden yansıyan ışığı görebiliyordu. Sonra dikdik telaşla uzun burnunu oynattı. Tehlikeyi farketmişti, ancak bunun hangi yönden geleceğini bilmiyordu.

Nicholas ağır ağır tüfeğini omzuna kaldırdı. Dürbün tam hayvanın ¦dikleştirdiği iki kulağının

arasındaki her tüyü ve kara iğnelere benzeyen boynuzları görebiliyordu. Nicholas dikdik'in boynuyla kafası arasındaki noktaya nişan aldı.

Hayvanın postunun fazla zarar görmesini istemiyordu. Postu dolduracak uzmanın işini kolaylaştıracaktı.

Tamre yüksek sesle, «O kutsal bir hayvan!» diye bağırdı. «Tanrı'ya ve Vaftizci Aziz Yahya'ya şükürler olsun!» Ellerini gözlerinin önünde birleştirerek dizüstü çöktü.

Dikdik birdenbire ortadan kayboluverdi. Şimdi sadece çalıların hışırtısı duyuluyordu. Nicholas tüfeğini ağır ağır indirerek çocuğa baktı. Tamre hâlâ dizüstü duruyor, dualar mırıldanıp şükrediyordu.

Adam İngilizce, «Aferin sana,» dedi. «Galiba Woizero Royan seni bu iş için tuttu.» Eğilip Tamre'yi ayağa kaldırdı ve Arapça konuşmaya başladı. «Burada bekleyecek, hiç kımıldamayacak ve konuşmayacaksın. Çok çok yavaş soluk alıp vereceksin. Geri dönüp seni alıncaya kadar böyle yapacaksın. Ben dönmeden kısa bir dua bile edersen seni cennetin kapılarında Aziz Peter'le konuşman için öbür tarafa ben, kendim yollarım. Beni anlıyor musun?»

Nicholas yalnız başına ilerledi. Ama küçük antilop artık iyice kork muştu. Nicholas hayvanı iki kere daha gördü. Ancak dikdik çalıların arasından kahverengi bir gölge gibi kaydı. İngiliz, keşiş çocuğa epeyce küfretti. Bir taraftan da hayvanın gitgide uzaklaşan ayak seslerini dinliyordu. Sonunda o günlük avdan vazgeçmek zorunda kaldı.

Nicholas'la Tamre kampa döndükleri sırada karanlık basmıştı. Nicholas kamp ateşinin aydınlattığı dairenin içine girer girmez Royan onu karşıladı.

«Ne oldu?» diye sordu. «Dikdik'i tekrar gördün mü?»

«Bunu bana değil, suç ortağına sor! Hayvanı ürküttü! Dikdik hâlâ kaçıyordur sanırım.»

Kadın, çocuğa, «Tamre,» dedi. «Sen harika bir gençsin. Seninle gurur duyuyorum.» Çocuk bir fino yavrusu gibi kımıldandı, kıkır kıkır güldü. Kadın kendisini takdir ettiği için, yoldan koşarak inerken kollarını sevinçle gövdesine doladı.

Avın sonucu Royan'ı o kadar memnun etmişti ki, bir bardağa viski koyup Nicholas'a getirdi. İngiliz ateşin yanında bitkince oturuyordu, içkinin tadına baktı, sonra da titredi. «Alkolden hoşlanmayan birinin sana içki ikram etmesine hiçbir zaman izin vermemelisin. Bu iş incelik ister. Sen ancak nalbant olabilirsin. Ya da İskoçyalıların şu sopalarla oynadıktan oyunlara katılabilirsin.» Şikâyetine rağmen içkiden bir yudum daha aldı.

Kadın adamın yanına oturdu. Heyecanla kıpırdanıp duruyordu.

Ama Nicholas onun bu halini neden sonra farketti. «Ne var? Sanki bir şey içini kemiriyor.»

Royan, İngiliz'i uyarmak istiyormuş gibi ateşin diğer tarafında oturan Boris'e bir göz attı. Sonra adama doğru iyice eğilerek alçak sesle, Arapça konuşmaya başladı. «Tessay'le bugün öğleden sonra Mek Nimmur'u görmek için manastıra gittik. Tessay onunla gitmemi istedi. Yani... şey... Boris... şey, ne demek istediğimi biliyorsun.»

«Bu konuda tam bir bilgim yok. Kadına refakat ettin.» Nicholas viskiden bir yudum daha alıp inledi. Soluğunu hızla vererek boğuk bir sesle ekledi. «Devam et.»

«İkisini yalnız bırakmadan önce bir ara Timkat Bayramından söz ettik Bayramın beşinci günü başrahip tabot'u Abbay nehrine indiriyormuş. Mek bize uçurumun dibine inen bir yol olduğunu söyledi.»

«Evet, bunu biliyoruz.»

«Şimdi işin ilginç yanına geliyorum. Ve sen bunu bilmiyorsun. Herkes nehre inen gruba katılıyormuş. Herkes...

başrahip, bütün keşişler, çömezler, inanan herkes ve hatta Mek'le bütün adamları. Nehrin kıyısına iniyor ve bütün geceyi orada geçiriyorlarmış. Manastır bütün bir gün ve gece bomboş kalıyormuş.

Bomboş... İçeride bir tek kişi bile olmuyormuş»

Nicholas bardağın üzerinden kadına baktı ve sonra da gülümsedi. «İşte bu gerçekten çok ilginç,» diye itiraf etti.

Kadın sertçe, «Seninle beraber geleceğimi unutma,» dedi. «Beni geride bırakabileceğini düşünme bile.»

NICHOLAS AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA Royan'ın kulübesine gitti. Kampta, kimse onları dinlemeden, rahatça konuşabilecekleri tek yer burasıydı. Ama adam bu kez kadının yatağına ilişmek gibi bir hata yapmadı. Royan yatağın ucuna otururken Nicholas da karşısındaki tabureye yerleşti.

«Plan yapmadan önce sana bir soru sormama izin ver. Bu işin nelere yol açabileceğini hiç düşündün mü?»

Royan, «Yani şunu mu demek istiyorsun?» diye sordu, «Bizi yakalarlarsa neler olabilir?»

Nicholas, «En iyi ihtimalle bizi vadiden kovarlar,» dedi. «Başrahibin müthiş bir gücü var. En kötü ihtimal de... bize saldırabilirler. Manastır onlar için en kutsal yerlerden biri. Bu gerçeği hiç küçümseme. Yani girişeceğimiz iş bir hayli tehlikeli. Kaburgalarımızın arasına bir hançer saplanabilir. Ya da yemeğimize kötü bir şey karıştırılır.»

Royan ekledi. «Tessay'i de darıltabiliriz. Kendisi çok dindar bir kadın.»

«Daha da kötüsü Mek Nimmur'u da çok öfkelendiririz.» Bu düşünce Nicholas'ı üzdü. «Onun ne yapacağını bilmiyorum. Ama dostluğumuzun bu sınavdan başarıyla geçeceğini sanmam.»

İkisi de bir süre sessizce oturdular. Ödemeleri gerekebilecek bedeli düşünüyorlardı. Sonra Nicholas sessizliği bozdu.

«Sonra... kendi durumunu düşündün mü? Ne de olsa saygısızlık edeceğin kendi kilisen. Sen inançlarına bağlı bir Hıristiyansın. Sözkonusu durum için kendini haklı gösterebilir misin?»

Kadın, «Bu konuyu düşündüm,» diye itiraf etti. «Tabii hiç de rahat değilim. Ama bu aslında benim kilisem değil. Koptik kilisesinin tamamıyla ayrı bir kolu bu.»

«Kılı kırk yarıyoruz, değil mi?»

«Mısır kilisesi en kutsal yerlere bile girilmesini yasaklamaz. Başrahibin yasakları beni bağlamıyor. Bir Hıristiyan olarak katedralin her yerine girmeye hakkım olduğunu düşünüyorum.»

Nicholas hafifçe bir ıslık çaldı. «Ve sen bana, 'Avukat olmalıymış sın,' demiştin.»

«Lütfen yapma, Nicky. Bu şaka kaldıracak bir konu değil. Benim bütün bildiğim şu: Ne olursa olsun oraya girmem gerekiyor. Tessay'i, Mek'i ve bütün rahipleri kızdırsam da yapmak zorundayım.»

Adam, «Bu işi senin adına yapmama izin verebilirsin,» diye önerdi. «Sonuçta ben dinsizin biriyim. Bu ruhumun kurtulması şansını da mahvetmez. Böyle bir şansım zaten yok.»

«Olmaz.» Genç kadın kesin bir tavırla başını salladı. «Bir yazı ya da buna benzer bir şey varsa onu benim görmem gerekir. Hiyeroglifleri sen de rahatlıkla okuyorsun, ama benim kadar ustalıkla değil. Ayrıca hiyerogliften türetilen o eski yazıyı bilmiyorsun. Ben bir uzmanım. Sense yetenekli bir amatör. Bana ihtiyacın var. Oraya seninle geleceğim.»

Nicholas kesin bir tavırla, «Pekâlâ,» dedi. «Karar verildi. Şimdi plan yapmaya başlayalım. Gereken aletlerin bir listesini hazırlamamız iyi olur. Elfeneri, bıçak, polaroit fotoğraf makinesi, yedek film...»

Royan ekledi. «Kitabeleri kopya etmek için yumuşak kalem ve ince kâğıt.»

«Kahretsin!» Nicholas sıkıntıyla parmaklarını şıklattı. «Onları getirmeyi akıl edemedim.»

«Demin ne elemek istediğimi anladın ya? Sen bir amatörsün. Ben kâğıt kalem getirdim.»

İkisi de geç saatlere kadar konuştular. Sonra Nicholas saatine bir bakıp ayağa kalktı. «Gece yarısını çoktan geçmiş. Her an bir balkabağına dönüşebilirim, iyi geceler.»

«Tabot'un nehrin kıyısına indirilmesine daha iki gün var. O zamana kadar hiçbir şey yapamayız. Planın nedir?»

«Yarın yine o lanet olasıca küçük Bambi'nin peşine takılacağım. Hayvan beni iki kez gülünç duruma düşürdü.»

Royan kesin bir tavırla, «Ben de seninle geleceğim,» dedi. Ve bu basit açıklama Nicholas'ı pek memnun etti.

Eğilerek kapıdan çıkarken kadını uyardı. «Tamre'yi getirmemen şartıyla.»

KÜÇÜK ANTİLOP DİKENLİ ÇALILARIN derin gölgelerinin arasından çıktı. Sabah güneşi ipek gibi postunu pırıldatıyordu. Dar açıklıkta ilerledi.

Nicholas hayvanı dürbünle izlerken heyecandan solukları sıklaştı. Böyle önemsiz küçük bir hayvanı avlamaya çalışırken sinirlerinin gerilmesi gülünçtü. Ancak bunun nedeni daha önceki başarısızlıklarıydı. Bundan başka gerçek bir koleksiyoncuyu sürükleyen o acayip hırs da vardı onda. Rosalind'le kızını kaybettiğinden beri bütün gücünü Quenton Park'taki koleksiyonun genişletilmesine vermişti. Ve şimdi, birdenbire bu örneği ele geçirmek onun için büyük bir önem kazanmıştı.

İngiliz parmağını hafifçe tetiğin yanına dayamıştı. Dikdik durmadıkça ateş etmeyecekti. Hayvanın yürüme hızı bile kurşunun hedefi ıskalamasına neden olabilirdi. Kurşunu tam hedefe isabet ettirmesi gerekiyordu. Dikdik'i çabucak öldürmeli, ama postuna da fazla zarar vermemeliydi. Bu nedenle Rigby'e tamamıyla metal kaplı kurşunlar doldurmuştu. Bunlar hedefe isabet ettiklerinde büyük bir yara açmıyor, arkadan çıkarken de postu fazla delmiyorlardı.

Som kurşunlar, ancak bir kurşunkalem çapında yaralar açıyorlardı. Postu dolduracak uzman da o delikleri kolaylıkla kapayabilirdi.

Nicholas dikdik'in açıklıkta durmayacağını anladığı sırada sinirleri İyice gerilmişti. Hayvan açıklığın diğer tarafındaki sık çalılara doğru gidiyordu. Bu İngiliz'in son şansı olabilirdi. Yürüyen hedefe ateş etmemek için kendini zor tuttu. Ve bütün iradesini zorlayarak parmağını tetikten Çekti.

Antilop sık çalılara yaklaştı. Ortadan kaybolmadan önce birdenbire durdu ve küçücük kafasını dalların arasına soktu.

Nicholas'a yan dönerek taze yaprakları yemeye başladı. Başı gözükmüyordu. Nicholas bu yüzden kafasına nişan almaktan vazgeçti. Ama dikdik'in omzu açık taydı. Adam hayvanın parlak kızılımsı kahve derisinin altındaki omuz kemiğini görebiliyordu. Bu açıyla onu kalbinden vurabilirdi.

Nicholas hiç acele etmeden nişan alıp tetiği çekti. Kurşun boğucu havada bir kamçı gibi şaklarken küçük antilop havaya sıçradı. Yere inince koşmaya başladı. Kurşun, dikdik'i devirecek bir hızla vücuduna girmemişti. Hayvan kalbindeki kurşuna tepki göstererek başını eğdi ve telaşla koşmaya başladı. Zaten ölmüş sayılırdı. Sadece kanındaki son oksijen sayesinde hareket edebiliyordu.

Nicholas, «Ah, olamaz!» diye bağırarak ayağa fırladı. «O tarafa gidiyor» Küçük hayvan uçurumun kenarına doğru koşuyordu. Sonra körcesine kendini boşluğa attı. Taklalar atarak gözden kayboldu. Altmış metre aşağıda Dandera nehrinin aktığı uçuruma yuvarlanmıştı. «Ne şanssızlık!» Nicholas arkasına gizledikleri çalıların üzerinden atlayarak uçurumun kenarına koştu. Royan da onu izledi. Orada durup uçurumun baş döndürücü derinliklerine baktılar.

Kadın, «İşte orada!» diyerek işaret etti. Nicholas başını salladı. «Evet. Onu görebiliyorum.»

Dikdik hemen aşağılarındaydı. Nehrin ortasındaki kayadan oluşan bir adacığa düşmüştü.

Royan, «Şimdi ne yapacaksın?» diye sordu.

«Onu almak için aşağıya inmem gerekiyor.» Doğrulup uçurumun kenarından uzaklaştı. «Neyse ki daha erken. Karanlık basmadan bu işi başarmak için bol zamanımız var. İp getirmek ve yardım

istemek için kampa dönmem gerekiyor.»

Adamla kadın av yerine döndükleri sırada vakit öğleyi geçmişti. Yarılarında Boris, iki iz sürücü ve iki de deri yüzmede usta olan adam vardı. Dört kangal da naylon ip getirmişlerdi.

Nicholas uçuruma doğru eğildi, sonra rahat bir soluk aldı. «Neyse, ölüsü hâlâ orada. Nehrin sularının onu sürüklemesinden korkuyordum.» İz sürücüler ipi açarak aşağıya uzat derken onları kontrol etti.

Dibe ulaşmak için iki kangal ip gerekli.» Dikkatle düğümü inceledi. Sonra yüksekliği ölçtü. İpi ucu suya değinceye kadar sarkıttı. Sonra da yukarı çekti ve kollarını açarak ölçtü. «Otuz kulaç. Yani yaklaşık elli beş metre.» Boris'e baktı. «Bu yüksekliğe tırmanamam. Senin ve adamlarının beni Yukarı çekmeniz gerekecek.»

İpin ucunu ince ama sağlam bir dikenli ağacın gövdesine bağladı. Tekrar dikkatle denedi. İki iz sürücüyle post yüzücülerden ipi olanca güçleriyle çekmelerini istedi.

«Tamam,» diyerek soyundu. Haki şortu ve gömleğiyle kaldı. Botlarını da çıkardı. İp kangalını omzuna atarak, uçurumun kenarında geriye doğru eğildi. «Uçak inişe hazır.» Geriye doğru uçuruma atladı. Düşüşüne omzundaki ipin açılmasına izin vererek kontrol altına aldı. Bir sarkaç gibi sallanıyor, iki ayağını birden kayaya dayayarak itiyordu. Hızla aşağıya indi. Sonunda ayakları suya değebilmişti. Akıntı ipin ucunda bir an dönmesine neden oldu. Dikdik'in yattığı kayadan sadece birkaç metre uzaktaydı. Adam kendini suya bırakmak zorunda kaldı. İpin ucunu dişlerinin arasına alarak hızla yüzdü. Akıntının kendisini alıp götürmesine güçlükle engel oluyordu. Sonunda kayaya tırmanarak, solukları yavaşlayıncaya kadar bekledi. Sonra da öldürdüğü küçük, güzel hayvana hayran hayran baktı. Dikdik'in pırıltılı kürkünü okşar ve olağanüstü uzun burnunu, kusursuz kafasını incelerken o tanıdık suç ve üzüntüyü duydu. Ama artık pişmanlığa yer yoktu. Bir avcı olduğu için vicdanının sesini dinlemenin sırası değildi. Dikdik'in dört ayağını dikkatle birbirine bağladı. Sonra gerileyip Yukarı baktı. Boris'in uçuruma doğru eğilmiş olduğunu görebiliyordu.

Nicholas, «Onu yukarı çekin!» diye bağırdı. İpi üç kez çekerek kararlaştırdıkları gibi işaret verdi. İz sürücüleri göremiyordu, ama ip gerildi ve dikdik yükselerek sarsıla sarsıla yukarı çıktı. Nicholas endişeyle ona bakıyordu. Dikdik yukarı erişemeden ip bir yere takıldı. Ama sonra kurtuldu.

Sonunda dikdik gözden kayboldu. Uzun bir süre sonra ip tekrar uçurumdan aşağıya atıldı. Boris bunun ucuna insan kafası büyüklüğünde bir taş bağlayacak kadar akıllılık etmişti. Şimdi eğilmiş aşağıya bakıyor. adamlarına taşın inişini kontrol etmeleri için işaret veriyordu.

Sonunda ipin ucu suya değdi. Ne var ki Nicholas'ın buna ulaşması imkânsızdı. Boris yukardan ipi sallamaya başladı.

Birkaç denemeden sonra İngiliz onu yakaladı. İpi koltukaltlarından geçirerek bağladı. Başını kaldırıp Rusa baktı. «Çekin!» diye haykırdı.

Gevşek ipi üç kez çekiştirdi. İp gerildi. Sonra Nicholas'ın ayakları yerden kesildi. Adam döne sarsıla yükselmeye başladı. Sonunda çıplak ayaklarını kayaya dayayıp, ipin ucunda dönmekten kurtuldu. Uçurumun kenarına yaklaştığında birdenbire bir duraklama oldu.

Nicholas Yukarıya, Boris'e, «Ne oluyor?» diye seslendi.

Boris de bağırarak cevap yerdi. «Lanet olasıca ip takıldı! Nereye takıldığını görebiliyor musun?»

İngiliz başını kaldırarak baktı. İp kayanın yüzeyindeki bir çatlağa girmişti. Herhalde dikdik Yukarı çekilirken bir ara bu yüzden durmuştu. Ama Nicholas küçük antilobun beş katı ağırlıktaydı. Bu nedenle ip yarığa iyice girmişti.

Adam şimdi uçurumun otuz metre kadar yukarısında havada sallanıyordu.

Boris, «Sallanarak ipi kurtarmaya çalış!» diye bağırdı. Nicholas bu emre uyup kayayı ayaklarıyla

itti. İpi kurtarmak için dönüp duruyordu. Sonunda her tarafı ter içinde kalmıştı.

Nicholas, Boris'e seslendi. «Yararı yok! İpi zorla çekip kurtarın!»

Bir duraklama oldu. Sonra beş adamın asıldığı ip iyice gerildi... Nicholas, iz sürücülerin her zaman çalışırken yaptıkları gibi, şarkı söylediklerini duyuyordu. Ama ip kımıldamadı, iyice sıkışmıştı. Nicholas o zaman adamların onu yukarı çekemeyeceklerini anladı. Aşağıya baktı. Suyun yüzeyi ona otuz metreden daha da aşağıdaymış gibi geldi.

İngiliz kendi kendine, düşen bir adamın son hızı saatte yüz elli mildir, diye hatırlattı. Suya girdiğim sırada herhalde bu kadar hızlanmış olamam, öyle değil mi?

Yukarıya baktı. Adamlar hâlâ olanca güçleriyle ipe asılıyorlardı. Aynı anda naylon ipin bir teli kayadaki çatlağın keskin kenara süründü. Ve uzun yeşil bir tırtıl gibi kıvrılmaya başladı.

Nicholas, «Çekmeyi bırakın!» diye bağırdı. «İleriye doğru itip kaldırın!» Ancak Boris artık gözükmüyordu. O da adamlarına yardım etmekteydi.

İpin ikinci teli de kopup kıvrıldı. Şimdi Nicholas'ı havada bir tek tel tutuyordu. O da her an koparabilirdi. «Boris, seni beceriksiz ahmak! İpi çekme!» Fakat sesini Rus'a duyuramadı. Sonunda ipin üçüncü teli de Şampanya şişesinin mantarının fırlamasını andıran bir sesle koptu.

Adam hızla aşağıya düşmeye başladı. Kopuk ipin ucu başının Yukarısında dalgalanıyordu. Nicholas düşüşünü dengelemek için iki kolunu Yukarı kaldırdı. Bacaklarını düzgünce bir araya getirdi. Böylece önce ayakları suya ok gibi girecekti.

Adam aşağısındaki adacığı düşündü. Onun sivri dişlerinden kurtulabilecek miydi? Yoksa ona çarpacak ve belinden aşağısındaki her kemiği parça parça mı olacaktı? Bunu anlamak için aşağıya bakamıyordu. O şamarı dengesi bozulacak ve havada taklalar atmaya başlayacaktı. Suya gövdesiyle çarparsa kaburgaları kırılacak ya da belkemiği kopacaktı.

Düşme hızı yüzünden sanki bağırsakları ağzına doğru yükselmişti. Ayakları suya çarparken adam son bir kez soluk aldı.

Çarpmanın şiddeti onu sersemletti ve bu vücudun her tarafına yayıldı. Dişleri birbirine çarptı. Gözlerinin önünde parlak ışıklar belirdi. Nehir onu dibe çekiyordu. Düşüşü hâlâ devam ettiği için ayakları suyun kayalık dibine çarptı ve bacak kemikleri kalçasına kadar sarsıldı. Dizleri büküldü. Nicholas o anda iki bacağının da kırıldığını düşündü. Suya çarparken ciğerlerindeki bütün hava boşalmıştı. Nicholas hava almak için çaresizce ayaklarını dibe vururken bacaklarının Hâlâ sağlam olduğunu anlayarak rahatladı, duyun yüzeyine çıkıp hırıltılı hırıltılı soluk aldı, öksürdü. Kaya adacığın pir boy uzağına düşmüş olduğunu farketti. Ancak akıntı artık onu adacıktan uzaklaştırmıştı bile.

Nicholas hızla akan suda ayaklarını vurdu. Başını sallayarak gözlerine dolan suları akıttı. Çabucak etrafına baktı.

Uçurumun iki yanı hızla arkaya doğru kayıyordu. Adam hızın on deniz mili kadar olduğunu hesapladı. Bu, bir kayaya çarparsa kemiklerinin kırılması için yeterliydi. Tam bunu düşünürken küçük bir ada hızla hemen yanından kaydı. İngiliz yatıp ayaklarını ileri uzattı. Başka bir kayaya rastlarsa kendini korumaya çalışacaktı.

Nicholas kendi kendine, ta aşağılara kadar ineceksin, dedi. Tek çare sonuna kadar gitmek. Nehrin pembe kayaların arasından hangi noktada çıktığını hatırlamaya çalıştı. Ne kadar yüzmesi gerekecekti? En az beş altı kilometre. Ve nehir hemen hemen üç yüz metre kadar alçalıyor. O halde ileride çağlayanlar var. Durum hiç de parlak gözükmüyor. Bence kayalarda deri ve et parçaları bırakmadan kurtulma ihtimalim üçte bir.

Başını kaldırıp baktı. Uçurumun yarılarındaki dik kayalar suya doğru meyil yapıyorlardı. Bazı yerlerde neredeyse birleşiyorlardı. Gökyüzü ince, mavi bir şerit gibi görünüyordu. Uçurumun dibiyse

ıslak ve kasvetliydi. Nehir yüzyıllar boyunca aralarından geçtiği kayaları iyice aşındırmıştı.

Yağmur mevsimi olmadığı için yine de şanslı sayılırım. Acaba burası yağmur mevsiminde nasıl oluyor? Başını kaldırıp kabaran suların beş altı metre yukarıda bıraktığı izlere baktı. Titredi ve başını tekrar eğdi. Dikkatini ileriye verdi. Artık rahat soluk alabiliyordu. Yaralanıp yaralanmadığını anlamaya çalıştı. Dizini burkmuştu ve vücudu berelenmişti. Ama bunun dışında kötü bir şey olmadığını anlayarak rahatladı. Kolları ve bacakları emirlerine uyuyorlardı. Kayadan oluşan bir adacıktan kaçmak için yüzdüğünde sancıyan dizi bile onun bu dertten kurtulmasına yardım etti.

Nicholas yavaş yavaş uçurumda yeni bir sesin yankılandığını farketti. Boğuk bir uğultuydu bu. Adam hızla sürüklenirken gitgide yükseliyordu. İki yandaki dik kayalar birbirine iyice yaklaşırken nehrin taşlı yatağı daraldı. Sıkışan sular daha da hızlandı. Su sesi uçurumda yankılanan bir gökgürültüsüne dönüştü.

Nicholas yüzüstü döndü. Bütün gücüyle yana doğru yüzdü ve sonunda nehrin yakın kıyısına ulaşmayı başardı. Sıkıca tutunacak bir yer aradı. Ancak nehir, kayayı iyice cilalayıp kayganlaştırmıştı. Kaya adamın elinin altında kaydı. Nehrin uğultusu İngiliz'in kafasının içinde yankılandı. Sonra yüzeyin cam gibi dümdüz olduğunu farketti. Kulaklarını kısarak engeli aşmaya hazırlanan bir at gibi, ileride kendisini neyin beklediğini biliyordu.

Nicholas dik kayadan uzaklaştı. Kendisine manevra yapacak kadar yer bırakarak, ayaklarını yine aşağıya doğru döndürdü. Aniden havaya fırlayıverdi. Etrafında beyaz köpükler uçuşuyordu. Adam dengesini kaybederek sele kapılmış bir yaprak gibi sürüklendi. Aşağıya düşüyordu ve sanki bunun sonu gelmeyecekti. Midesi kaburgalarına yapışmıştı.

Sonra hızla suya çarptı ve dibe indi.

İngiliz çırpınarak suyun yüzeyine çıktı. Soluğu boğazında ıslık çalıyordu. Gözlerinden sular akarken çağlayanın aşağısındaki girdaba yakalanmış olduğunu anladı. Sular dans ediyor, dönüyordu.

Nicholas da dönerken önce aşağıya yuvarlandığı çağlayanın bembeyaz sularını gördü. Yine döndü ve bu kez de nehrin çılgınca bir hızla yoluna devam ettiği dar yatağı farketti. Ama şu anda çağlayanın dibindeki sularda güvende sayılırdı.

Akıntı adamı bu havuzumsu yerin kenarına itti. Adam uzandı ve kayadaki çatlaktan çıkmış olan eğreltiotlarını yakaladı.

Hiç olmazsa orada dinlenip durumunu düşünebilecekti. Ne var ki, tek şansının nehirle birlikte ilerlemek ve riskleri göze almak olduğunu çok çabuk anladı. Belki sular daha da hızlanacaktı ya da arkasındaki gibi çağlayanlar vardı. Nicholas eğreltiotlarını bırakarak, «Bu dimdik kayaya tırmanmanın bir yolu olsaydı!» dedi. Başını kaldırarak Yukarıya baktı. Çok Yukarılarda dam gibi bir çıkıntı yapan dimdik kayayı incelerken sanki ruhu titredi. Ama sonra gözüne bir şey takıldı.

Doğal olmayacak kadar düzgün ve düzenli bir şey. Kara işaretler suyun yüzeyinden başlıyor ve çift sıra halinde Yukarıya doğru çıkıyordu. Hemen hemen altmış metre yukarıdaki uçurumun kenarına kadar. Nicholas eğreltiotlarını bırakıp işaretlerin başladığı yere doğru yüzdü. Onlara ulaştığında durumu anladı. Bunlar kayaya oyulmuş girintilerdi. Adam elini en yakındaki deliğe soktu. Kolu dirseğine kadar bunun içine girdi. İlk delikler nehir kabardığı zaman suların altında kaldıkları için aşınmıştı. Ama Yukarıdakiler biçimlerini kaybetmemişti.

Nicholas hayretle, «Tanrım,» dedi. «Kimbilir ne kadar eski bunlar? Ve bu kovuktan oymak için kayadan aşağıya nasıl indiler?» En yakındaki kovuğa tutunarak kayanın yüzeyindeki diğer delikleri inceledi. «Neden bu kadar zahmete girdiler?» Bunun için bir neden bulamıyordu. «Burayı kimler yaptı? Aşağıda ne işleri vardı?» İlginç ve esrarlı bir şeydi bu.

Sonra birdenbire Nicholas'ın gözüne başka bir şey daha takıldı. Bu, kabaran suların eriştiği yerin daha yukarısında deliklerin oluşturdukları sıraların tam ortasındaydı. Aşağıdan yusyuvarlakmış gibi

gözüküyordu. Bu asla doğal bir şekil değildi.

Nicholas biraz daha yüzdü. O daireyi daha iyi görebileceği bir yer arıyordu. Orada sanki kayaya bir şekil oyulmuştu.

Nicholas'a Aswan'daki ilk çağlayandan önce Nil'in kıyılarından yükselen kara kayalara oyulmuş işaretleri hatırlatan bir şey. O işaretler siyah kayalara yüzyıllar önce Nil'in sularının ne kadar yükseldiğini anlamak için konulmuştu. Ama ışık çok sönük ve açı da çok ters olduğu için Nicholas işaretin insanlar tarafından yapılıp yapılmadığından emin olamadı. Belki levhadaki şeklin bir yerine yazı da yazılmıştı. Ancak İngiliz'in onu görmesi ya da okuması imkânsızdı.

Nicholas o levhaya ulaşmanın yollarını ararken kovuklardan yararlanmaya çalıştı. Büyük bir çaba harcayarak ayaklarıyla ellerini oyuklara soktu ve sudan çıkmayı başardı. Ama kovuklar arasındaki uzaklık çok fazlaydı. Sonunda adam tekrar suya düştü. Üstelik bir hayli de su yuttu.

Yavaş ol, oğlum! Buradan çıkmak için yine yüzmen gerekecek. Oradaki işaret neyse yakından bakmak için buraya başka bir gün gelmelisin. Nicholas ancak o zaman bütün gücünün tükenmek üzere olduğunu farketti. Choke dağlarından gelen sular hâlâ karların anılarını taşıyorlardı. Adam titremeye başladı. Artık dişleri birbirine vuruyordu.

Vücut ısın az sonra iyice düşecek. Gücün varken buradan gitmelisin. İstemeye istemeye dimdik kaya duvardan uzaklaştı. Dandera nehrinin anası Nil'e kavuşmak için arasından fırladığı dar boğaza doğru yüzdü. Sonra akıntı onu kavrayarak sürükledi. İngiliz de yüzmekten vazgeçti. Kendi kendine, şeytanın treni bu, dedi. Gidiyor, gidiyor, gidiyor!

Nerede durduğunu da kimse bilmiyor.

Nicholas sularla birlikte arka arkaya fazla yüksek olmayan çağlayanları aştı. Sanki bunların sonu yoktu. Ama sonunda kendini onların aşağısındaki daha sakin sularda buldu. Arkaüstü yatarak dinlenmeye çalıştı. Yukarıya doğru bakıyordu.

Fazla ışık yoktu. Çünkü iki yandaki dik kayalar yine yukarıda neredeyse birleşmiş gibiydiler. Hava ıslak ve karanlıktı.

Yarasalar gibi kokuyordu. Ancak Nicholas etrafını incelemek için fazla zaman bulamadı. Çünkü nehir tekrar önünde kükremeye başladı. Bunun üzerine o da çılgın suların saldırısına karşı hazırlıklı olmaya çalıştı. Ve yine bir çağlayandan aşağıya yuvarlandı.

Nicholas bir süre sonra ne kadar yol aldığını, kaç çağlayandan sağsalim indiğini hatırlayamaz oldu. Soğuğa, su dolan ciğerlerindeki acıya gerilen kasların neden olduğu ıstıraba karşı devamlı savaşıyordu.

Birdenbire ışık değişti. Yüksek kayaların dibindeki karanlıktan sonra sanki Nicholas'ın gözlerinin içine bir projektör tuttular. Nicholas nehrin gücünün, vahşiliğinin ve hızının azalmaya başladığını hissetti. Gözlerini kısarak parlak güneşe baktı. Sonra da pembe kayaların oluşturduğu amerin altından nehrin Royan'la inceledikleri o tanıdık bölümüne çıkmış olduğunu anladı. İleride halattan yapılmış o asma köprü vardı. Nicholas'ın, köprünün aşağısındaki küçük, beyaz kumlu kıyıya yüzecek kadar gücü kalmıştı. Taraz taraz olmuş iplerden biri suya sarkmıştı. İngiliz yanından geçerken ipi yakalamayı başardı. Ve ipin ucunda kumsala doğru sallandı. Sürünerek iyice kıyıya çıkmaya çalıştı. Ama yüzükoyun kumlara kapaklandı. Yuttuğu suları kusarak çıkardı. Orada öylece yatmak ve sadece dinlenmek ne hoştu! Belinden aşağısı hâlâ suyun içindeydi.

Ancak artık kendini yukarı çekmek için ne gücü vardı, ne de isteği.

Hayretle, «Yaşıyorum,» diye mırıldandı. Sonra da daldı gitti. Bu, uykuyla baygınlık arasında bir şeydi.

NICHOLAS ORADA NE KADAR YATTIĞINI sonradan hiç hatırlayamadı. Ama birinin omzunu tutarak kendisini

sarstığını farketti.

Biri usulca ona sesleniyordu. Adam rahatı kaçtığı için sinirlendi.

«Efendi, uyanın! Sizi arıyorlar. Güzel Woizero sizi arıyor.»

Nicholas.müthiş bir çaba sarfederek uykuyu yendi ve doğrulup oturdu. Tamre yanında diz çökmüş, gülerek başını sallıyordu. «Lütfen, efendi, benimle gelin. Woizero diğer kıyıyı arıyor. Ağlıyor ve adınızı sesleniyor.» Nicholas'ın o korkunç saatlerden sonra gördüğü ilk insandı o. İngiliz çocuğun omzunun üzerinden baktı ve akşamın yaklaştığını anladı. Çünkü kocaman, kırmızı güneş uçurumun kenarından gözüküyordu.

Nicholas kumların üzerinde öyle otururken vücudunu inceleyerek durumunu anlamaya çalıştı. Her kası ağrıyordu.

Bacaklarının ve kollarının derileri soyulmuştu. Vücudu yer yer sıyrılmıştı. Ama kemikleri kırılmamış gibiydi. Başını bir kayaya hafifçe çarptığı için kafasının yanında şiş vardı. Neyse ki aklı başındaydı.

Tamre'ye, «Kalkmama yardım et,» dedi. Çocuk omzunu Nicholas'ın ipin derilerini yüzdüğü koltukaltına dayadı. Ve adamı ayağa kaldırdı. Çocukla İngiliz sendeleyerek yamaçtan yola çıktılar. Sonra da sallanan asma köprüden karşıya geçtiler.

Nicholas karşı tarafa ayak bastığı sırada yakınında biri sevinç|6 haykırdı.

«Nicky! Ah, çok şükür yaşıyorsun! Kurtulmuşsun!» Royan patikadan koşarak indi ve Nicholas'ın boynuna atıldı. «Çok üzüldüm...» Sözlerini tamamlamadan adama bakmak için onu kendisinden hafifçe uzaklaştırdı. «İyi misin?

Parçalanmış vücudunu bulacağımızı sanıyordum...»

Nicholas kadına gülümseyerek topallamamaya çalıştı. «Beni bilirsin. Üç metre boyunda, kurşun işlemez bir adamım.

Beni başından bu kadar kolaylıkla atamazsın. Bütün bunları bana sarılman için yaptım.»

Genç kadın telaşla kollarını çözdü. «Bundan bir anlam çıkarma. Ben bütün dövülmüş fino yavrularına ve dertlerini açıklayamayan diğer yaratıklara acırım.» Ama gülüşü sözlerini yalanlıyordu. «Ne olursa olsun, tek parça halinde dönmene sevindim, Nicky.»

Adam, «Boris nerede?» diye sordu.

«O ve iz sürücüleri nehrin aşağı kıyısını arıyorlar. Cesedini bulmayı çok istediğinden eminim.»

«Dikdik'imi ne yaptı?»

«Bunu düşünüp endişelendiğine göre önemli bir şeyin yok demektir. Post yüzücüler hayvanı kampa götürdüler.»

«Kahretsin! Postun yüzülüp hazırlanmasına benim nezaret etmem gerekir. Deriyi mahvedecekler.» Kolunu Tamre'nin omzuna attı. «Haydi gel, evlat. Bakalım biraz koşabilecek miyim?»

Nicholas o sıcakta küçük antilobun ölüsünün çabucak çürüyeceğini biliyordu. Deri hemen işlem görmezse tüyleri de dökülecekti. Hayvan zaten uzun süre bekletilmişti. Postun doldurulması için ustalıkla ve dikkatle hazırlık yapılması gerekirdi.

Nicholas topallayarak kampa girdiği sırada karanlık bastırmıştı. Adam Arapça bağırarak post yüzücüleri çağırdı. «Ya Kif? Ya Şalin!» Adamlar kulübelerinden fırlayıp geldikleri zaman onlara endişeyle, «Başladınız mı?» diye sordu.

«Henüz başlamadık, efendi. Önce akşam yemeğimizi yiyoruz.»

«Oburluk bu kez olsun bir işe yaradı. Ben gelinceye kadar hayvana dokunmayın. Beni beklerken gaz lambalarından birini de getirin.» Vücudundaki sızının izin verdiği kadar hızla topallayarak kendi

kulübesine aitti. Orada soyunup görebildiği bütün çizik ve soyulmuş yerlere merkürokram sürdü. Temiz, kuru çamaşır ve takım giydi. Çantasını aradı ve içinde bıçaklarının bulunduğu rulo halindeki branda bezini buldu. Sonra da post yüzücülerinin kulübesine koştu.

Nicholas gaz lambasının parlak ışığında dikdik'in bacaklarına ve karnına ilk yarıkları açtığı sırada Boris kulübenin kapısını açtı.

«Güzelce yüzdün mü bari, İngiliz?»

Nicholas, «Evet, teşekkür ederim,» diyerek güldü. «Su beni canlandırdı.» Sonra da uysalca ekledi. «Çizgili dikdik'im konusunda söylediklerini geri almayı düşünmüyorsun sanırım. Öyle bir hayvan olmadığını iddia etmiştin, değil mi?»

Boris, «Sıçana benziyor,» diye cevap verdi. «Gerçek bir avcı böyle önemsiz şeylerle uğraşmaz. Artık istediğin sıçanı yakaladığına göre Addis Ababa'ya dönebiliriz sanırım.»

İngiliz, «Sana üç haftalık para verdim,» dedi. «Bu benim Safarim. Buradan ben söylediğim zaman gideriz.» Boris homurdanarak kulübeden çıktı.

Nicholas hızla çalışmaya başladı. Bıçakları bu ustalık isteyen iş için özel olarak yapılmıştı. Adam zaman zaman onları özel bir seramik çubuğa sürerek biliyordu. Artık bıçaklar kolundaki tüyleri hafif bir dokunmayla kesecek kadar keskinleşmişti.

Bacakların, küçük toynaklar çıkartmadan yüzülmesi gerekiyordu. İngiliz bu işi tamamlayamadan biri eğilerek kulübenin kapısından içeri girdi. Üzerinde shamma vardı, başını da örtmüştü. Mek Nimmur konuşuncaya kadar Nicholas onun kim olduğunu anlayamadı.

«Yine başını belaya sokmak için elinden geleni yaptığını duydum, Nicholas. Gerçekten hayatta olup olmadığını anlamak için kalkıp geldim. Manastırda senin boğulduğundan söz ediliyordu. Ama ben bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Sen öyle kolay kolay ölmezsin.»

Nicholas güldü. «Haklı olduğunu umarım, Mek.»

Adam onun karşısında çömeldi. «Bıçaklardan birini bana ver de bacakları tamamlayayım. Sana yardım edersem bu iş daha çabuk biter.»

Nicholas hiçbir şey söylemeden bıçaklardan birini uzattı. Mek'in bu işi başarabileceğini biliyordu. Çünkü yıllar önce bu sanatı ona kendisi öğretmişti. İkisi birden çalışırlarsa işi daha çabuk bitireceklerdi. Post ne kadar çabuk çıkarılırsa çürüme ihtimali de o kadar azalırdı.

Nicholas hayvanın başıyla ilgilenmeye başladı. Bu, işlemin en nazik kısmıydı. Derinin bir eldiven gibi çıkarılması gerekiyordu. Gözkapakları, dudaklar ve burun için içeriden çalışılması şarttı. En zoru kulakları tek parça halinde kıkırdaklardan ayırmaktı. İki adam bir süre dostça bir sessizlik içinde çalıştılar.

Mek sonunda sessizliği bozdu. «Senin Rus'u ne kadar tanıyorsun? Şu Boris Brusilov'u?»

«Onunla ilk kez uçaktan indiğim zaman karşılaştım. Boris'i bir dostum tavsiye etti.»

«Dostun pek iyi niyetli biri değilmiş.» Mek başını kaldırıp İngiliz'e baktı. Yüzünde sert bir ifade vardı. «Seni bu konuda uyarmak için geldim, Nicholas.»

İngiliz yavaşça, «Dinliyorum...» dedi.

«Beni 1985'te Mengistu'nun gorilleri yakaladılar. Addis Ababa yakınındaki Karl Marx esir kampına götürdüler. Brusilov oradaki sorgulama görevlilerinden biriydi. O günlerde KGB'dendi. En sevdiği oyun sorguladığı kadın ya da erkeğin makatına hortum sokup, basınçlı su vermekti. Zavallılar balon gibi şişer, sonra da karınları patlardı. Mek dikdik'in öbür bacağına uzandı. «Neyse ki sorgulama sıram gelmeden oradan kaçtım. Mengistu ülkeden kaçtığı zaman Rus da işi bırakıp avcılığa başladı. Bilmiyorum Woizero Tassey'i kendisiyle evlenmeye nasıl ikna etti. Ama o adamı iyi tanıyorum.

Herhalde Tessay'e seçme şansı vermedi.»

Nicholas, «Ben Rus'tan zaten şüpheleniyordum,» diye itiraf etti.

İki arkadaş bir süre konuşmadılar. Sonra Mek, «Sana onu öldürmek zorunda kalabileceğimi söylemek istedim,» diye fısıldadı.

İkisi de Mek dört bacağı da tamamlayıncaya kadar bir daha konuşmadılar. Sonra zenci ayağa kalktı. «Son zamanlarda her şey karışık. Yarın ne olacağı belli değil, Nicholas. Belki buradan çabucak ayrılmak zorunda kalır, seninle vedalaşmam. Ama Addis Ababa'da biri var. Bana ihtiyacın olursa, o mesajını iletir. Dostumun adı Albay Maryam Kidane. Savunma Bakanlığında çalışıyor. Benim kod adım 'Kırlangıç'. Merak etme, o durumu anlar.»

İki adam kısaca kucaklaştılar. Mek, «Tanrı seninle olsun,» deyip usulca kulübeden çıktı ve karanlıklara karışarak gözden kayboldu. Nicholas uzun bir süre kapıda durdu. Sonra işi bitirmek için döndü. Hayvanın postunun her santimine böcekler ve bakterilerden korumak için gerekli maddeleri sürdü. Bu iş tamamlandığı sırada vakit iyice geç olmuştu artık. Nicholas postu yere, ıslak tarafı yukarı gelecek biçimde serdi, üstüne kaya tuzu döktü. Kulübenin duvarlarına çakalların girmemesi için örgü takılmıştı. O iğrenç yaratıklardan biri postu birkaç saniyede yutabilirdi. Nicholas kapıyı sıkıca kapattıktan sonra lambayı yemek kulübesine götürdü. Diğerleri saatler önce yemek yiyip yatmışlardı. Ama Tessay, İngiliz'in yemeğini aşçıya bırakmıştı.

Adam ancak yemek kokusunu duyduğu zaman ne kadar acıkmış olduğunu anladı.

Ertesi sabah Nicholas'ın bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Post yüzme kulübesine yaşlı bir adam gibi topallayarak gitti.

Önce postu kontrol edip üzerine tekrar tuz döktü. Sonra Kif'le Salim'e dikdik'in kafatasını bir karınca yuvasına gömmelerini emretti. Karıncalar kalan etleri yiyecek ve kafatasını pırıl pırıl temizleyeceklerdi. Nicholas bu yöntemi, kafatasını Kaynatmaya tercih ediyordu. Adam daha sonra yemek kulübesine gitti. Boris onu neşeyle karşıladı.

«Eh, İngiliz, artık Addis Ababa'ya dönüyoruz, öyle değil mi?»

Nicholas, «Kalacağız,» dedi. «Manastırdaki Timkat töreninin fotoğraflarını çekmek istiyorum. Ondan sonra Menelik'in bushbuck'ını avlamayı da düşünebilirim. Kimbilir, sana daha önce de söyledim. Buradan ben istediğim zaman gideceğiz.»

Boris'in canı sıkıldı. «Sen delisin, İngiliz. Neden bu sıcakta burada kalıp o insanları ve saçmasapan törenlerini seyretmek istiyorsun?»

«Bugün balığa çıkacağım. Yarın da Timkat'a gideceğiz.»

Rus, «Ama senin oltan bile yok,» diye itiraz etti. Nicholas küçük çantasını açtı. Rus'a çantanın içindeki dört parça Hardy Smuggler oltasını gösterdi. Sonra da masasının üzerinden Royan'a baktı. «Bana yardım eder misin?»

Adamla kadın asma köprüye kadar gittiler. Nicholas oltayı birleştirip ucuna suni yem taktı. «Bu yeme 'Royal Coachman' deniyor. Patagonya'dan Alaska'ya kadar dünyanın her yerinde balıklar ona bayılır. Yakında yemin Etiyopya'da da beğenilip beğenilmediğini anlayacağız.»

Nicholas yemi suya atarken Royan kıyıdan onu seyretti. İkinci atışında yemin altında suda bir kaynaşma oldu. Oltanın sapı iyice büküldü. Makaradan iniltiye benzer bir ses çıktı. Nicholas sevinçle bağırdı «Seni yakaladım, güzelim!»

Royan Yukarıdan şefkatle ona baktı. Nicholas o heyecan ve hevesiyle küçük bir çocuktan farksızdı. Kadın, adamın yara beresinin adeta bir mucize sonucu geçmiş olduğunu farkederek gülümsedi. Nicholas kıyıda bir aşağı bir yukarı koşarken hiç topallamıyordu. On dakika sonra İngiliz balığı kıyıya çekmeyi başardı. Kolu kadardı ve darphaneden yeni çıkmış bir altın külçesi gibi ışıldıyordu.

Nicholas, Royan'a zaferle, «Sarı balık,» dedi. «Şahane. Yarın sabah kahvaltıda yeriz.»

Yukarı çıkıp kadının yanına, otların üzerine çöktü. «Aslında balık tutma hikâyesi Boris'ten uzaklaşabilmek için bir bahaneydi. Seni buraya dün bulduğum şeyden söz etmek için getirdim.» Köprünün yukarısındaki pembe kayaların oluşturduğu kemerin gerisini işaret etti. Royan dirseğinin üzerinde doğrularak dikkat kesildi.

«Tabii onun araştırdığımız şeyle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum. Ancak biri orada bazı şeyler yapmış.» Kadına kayanın yüzeyindeki kovuktan anlattı. «Uçurumun kenarından ta suyun hizasına kadar iniyor o kayalar. Suların yükseldiği düzeyin altında kalanlar iyice aşınmışlar. Daha yukarılardakilere erişemedim. Ama olduğum yerden bana kayanın yaptığı meyil nedeniyle rüzgâr ve yağmurdan korunmuşlar gibi geldi. Kaya bir dam görevi yapmış. Kovuklar bana sapasağlammış gibi gözüktüler. Aşağıdakilerden çok farklılar;»

Royan, «Şimdi bundan ne sonuç çıkaracağız?» diye sordu.

«Çok eski oldukları sonucunu. Bazalt çok sert. Suların aşağıdaki kovukları çok uzun bir sürede aşındırabildiği anlaşılıyor.»

«O kovuklar neden oyuldu dersin?»

İngiliz, «Bundan pek emin değilim,» diye itiraf etti.

Royan, «Acaba bir tür iskelenin takılması için yapılmış olamazlar mı?» dedi. Nicholas bu sözlerden etkilendi.

«İyi düşündün! Bu olabilir.»

«Aklına başka bir şey geliyor mu?»

Nicholas, «Geleneksel bir şey...» diye önerdi. «Dinle ilgili.» Royan'ın yüzündeki kuşkulu ifadeyi görünce gülümsedi.

«Evet, pek de inandırıcı değil.»

«Pekâlâ. O halde iskele fikrini inceleyelim. Neden birileri böyle bir vere iskele kurmak istesin?» Royan arkaüstü uzanıp, kopardığı bir otu düşünceli düşünceli dişlemeye başladı.

Nicholas omzunu silkti. «iskeleye, uçurumun dibine inmek için bir merdiven bağlayacaklardı. Ya da bir köprü kuracaklardı.»

«Başka?»

«Aklıma başka bir şey gelmiyor.»

Royan bir süre sonra başını salladı. «Benim de öyle.» Ot parçasını tükürdü. Neden buysa... o zaman bu proje onlar için çok önemliymiş. Anlattıklarından onun hayli büyük bir şey olduğu anlaşılıyor. Sürüyle adamı ve ağır malzemeyi taşıyacak kadar sağlammış.»

«Kuzey Amerika'da kızılderililer ağlarla som balığı yakalamak için böyle çağlayanların üzerine iskeleler kurarlar.»

Kadın, «Bu sularda çok balık var mı?» diye sordu.

Nicholas yine omzunu silkti. «Bu soruyu kimse cevaplayamaz. Belki yüzyıllar önce vardı. Kimbilir?»

«Orada gördüklerinin hepsi bu kadar mı?»

«Kayanın yukarılarında, kovukların oluşturduğu iki sıranın tam ortasında kabartmaya benzeyen bir şey vardı.»

Royan hızla doğrulup oturdu ve merakla adama baktı. «Onu iyice görebildin mi? Yazı ya da desen miydi? Oyma ne tarzdı?»

«Şansım o kadar yardım etmedi. Daire çok Yukarıdaydı, aşağısı ise çok loştu. Hatta bunun kayadaki doğal bir kabartı olmadığından bile emin değilim.»

Kadının büyük bir düşkırıklığına uğradığı belliydi. Ama kısa bir sessizlikten sonra, «Başka bir şey var mıydı?» diye sordu.

Adam güldü. «Evet, bol bol su. Hızla akan su.»

Royan öğrenmek istedi. «Kabartma olduğunu sandığın o şey konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Bu hiç hoşuma gitmiyorsa da oraya gidip tekrar bakmam gerekiyor.»

«Ne zaman?»

«Yarın Timka. Katedralin maqdas'ına gitme konusunda tek şansımız bu. Ondan sonra uçurumu incelemek için bir plan yaparız.»

«Zamanımız azalıyor, Nicky. Oysa her şey çok ilginçleşmeye başlamıştı.»

İngiliz, «Ya, ne demezsin?» diye mırıldandı. Royan adamın soluğunu dudaklarında hissetti. Çünkü iki âşık gibi yüzlerini birbirlerine iyice yaklaştırmışlardı. Royan sözlerinin başka bir anlama da geleceğini fark. ederek ayağa fırladı.

Üzerindeki tozları silkeledi.

«Sadece bir balık tuttun. Bununla sürüyle insanı doyuracaksın. Tekrar balık tutmaya başlasan iyi olur.»

BAŞRAHİBİN GRUBU GETİRMELERİ İÇİN görevlendirdiği iki debtera kalabalığın arasından yol açmaya çalışıyordu. Ama daha merdivene varamadan kalabalığın arasında kayboldular. Nicholas'la Royan da diğer çiftten ayrıldılar.

İngiliz, Royan'a, «Peşimden ayrılma,» diyerek kolunu sıkıca yakaladı. Omzuyla yol açmaya çalıştı. Aslında o karmaşada Tessay'le Boris'ten bilerek uzaklaşmıştı. Ve her şey planladığı gibi gidiyordu. Sonunda terasın direklerinden birine ulaştılar. Nicholas sütuna sırtını dayadı. Böylece kimse onu itip kakamayacaktı. Adam oradan mağara-katedralin kapısını görebiliyordu. Royan önündeki adamların başlarının üzerinden ileriyi görebilecek kadar uzun boylu değildi.

Nicholas bu yüzden kadını kaldırıp merdivenin tırabzanına oturttu. Sütuna iyice dayanmasını sağladı. Royan adamın omzuna sıkıca sarıldı. Çünkü ayağının dibindeki ' uçurumdan Nil'e yuvarlanması işten bile değildi.

Dua eden yerlilerin sesleri hafif ve tekdüzeydi. On iki ayrı çalgıcı grubu davullarına vuruyor ve sistrum'larını sallıyorlardı. Her müzisyen grubu koruyucusunun etrafını sarmıştı. Büyük, parlak renkli bir şemsiyenin koruduğu şahane gösterişli elbiseleri olan reislerdi bunlar.

Heyecan ve beklenti adeta pis kokular ve sıcak kadar şiddetliydi. Şarkı söyleyenlerin sesleri yükselirken bu da iyice arttı. Kalabalık tek organizma gibi dalgalanıp sallanmaya başladı. Tuhaf canlı bir amip gibi.

Sonra birdenbire katedralin içinden pirinç çanların sesi geldi. Onlara hemen yüzlerce boru ve trompet karşılık verdi.

Reislerin korumaları merdivenin yukarısından havaya ateş ettiler. Kiminde otomatik tüfekler vardı. AK47'lerin takırtısı, eski ağızdan dolma tüfeklerin gümbürtüsüne karışıyordu. Mavi barut dumanları cemaatin üzerine yayılırken kurşunlar kayalardan sekerek vınlaya vınlaya uçurumu aştılar. Kadınlar çığlıklar atarak, ulurcasına bağırdılar. Bu, garip, kanı donduran bir sesti. Adam ların yüzleri dini ateşle yanıyordu sanki. Dizüstü çömelip başlarını kaldırdılar. Tanrı'ya kendilerini kutsaması için yalvardılar. Kadınlar çocuklarını havaya kaldırırken, dini heyecanın neden olduğu gözyaşları kara yanaklarından aktı.

Yeraltı kilisesinin kapısından rahipler ve keşişler çıktılar. En önde beyaz cüppeli debtera'lar vardı. Onları nehrin kıyısında vaftiz edilecek olan çömezler izledi. Royan, Tamre'yi gördü. Çocuk etrafındakilerden bir baş daha uzundu.

Genç kadın kalabalığın üzerinden ona el salladı. Tamre onu gördü ve mahcup mahcup gülümsedi. Sonra debtera'ların peşinden nehre doğru indi.

Artık akşam oluyordu. Uçurumun derinliklerini gölgeler gizliyordu. Mor tenteye benzeyen gökyüzünde ilk yıldızlar parlamaya başlamıştı. Keçi yolunun başlangıcında pirinç bir mangal yanıyordu. Her rahip bunun yanından geçerken sönük meşalesini mangala sokup yakıyor ve sonra havaya kaldırıyordu.

Meşaleli alay kayanın yüzeyinden erimiş lavlar gibi akmaya başladı. Rahipler lirik bir ilahi söylerken, gümbürdeyen davulların sesleri karşı kıyıdaki kayalarda yankılanıyordu.

Vaftiz adaylarını, parlak renkli cüppeleriyle rahipler izledi. Ellerinde ışıltılı pirinç ve gümüş haçlar, azizlerin resimleriyle bezenmiş, işlemeli ipek bayraklar vardı. Çıngıraklarını çalıyor, fifrelerini Ötüyorlardı. Gözleri, siyah yüzlerinde kayıp akları iyice belirginleşinceye kadar terliyor ve ilahi söylüyorlardı.

Onların gerisinde görkemli kılıklara bürünmüş, mücevherli başlıklar giymiş, tabot'u taşıyan iki rahip geliyordu. Tabot'un üzerine yerlere kadar inen kırmızı bir örtü örtülmüştü. Çünkü o, kâfirlerin bakışlarıyla kirletilmemesi gereken, çok kutsal bir şeydi. Cemaat yeni bir heyecanla yere kapandı. Reisler bile kendilerini terasın kirli zeminine attılar. Bazdan o anki yoğun duyguları yüzünden ağlıyorlardı.

Alayın en arkasından Jali Hora geliyordu. Mavi mühürlü taç yerine daha gösterişli bir şey takmıştı. Vaftiz tacını.

Başrahibin sıska boynu ışıltılı maden ve parlak sahte taşlardan oluşan tacın ağırlığını kaldıramayacakmış gibiydi. İki debtera .sarsakça yürüyen başrahibi dirseklerinden tutmuş Nil'e inen merdivene doğru götürüyorlardı.

Alay inerken merdivene en yakın olan yerliler ayağa kalkarak mangaldan meşalelerini yaktılar. Ve başrahibin peşinden indiler. Nicholas Royan'ı tırabzandan indirdi.

«Etrafta kalabalık varken kiliseye girmeliyiz,» diye fısıldadı. «Böylece ne yaptığımız fark edilmez.» Kadının elini tuttu.

Diğer eliyleyse fotoğraf makinesinin kayışını sıkıca kavramıştı. Terastaki kalabalığa karışarak onlarla sürüklendiler.

Nicholas o arada kapıya yaklaşmaya çalıştı. Boris'le Tessay ileride, kalabalığın tam ortasındalardı. Ama onlar ikisini de görmemişlerdi. Nicholas karı kocaya gözükmemek için dizlerini büktü.

İngiliz, Royan'la kilisenin kapısına ulaştığı zaman farkettirmeden kalabalıktan sıyrılmalarını sağladı. Alçak kapıdan boş ve loş salona girdiler. Adam gerçekten yalnız olup olmadıklarını anlamak için çabucak etrafına bakındı. Sonra yan duvarın önünden hızla ilerledi. İsten kirlenmiş örtülerin tavandan sarktıkları yere kadar gitti. Yünden dokunmuş kalın örtüyü kaldırıp, Royan'ı yanına çekti. Böylece örtünün altına saklandılar.

Tam zamanında davranmışlardı. Çünkü duvara yapıştıktan sırada qiddist'ten ayak seslerinin yaklaştığını duydular.

Nicholas örtünün yanından baktı. Beyaz cüppeli dört rahibin dış salonu aştıklarını gördü. Adamlar dışarı çıkarak ana kapıyı arkalarından kapattılar. Dışardaki kol yerine indirilirken boğuk bir gürültü duyuldu. Sonra mağaraya derin bir sessizlik çöktü.

Nicholas, «Bu aklıma gelmemişti,» diye fısıldadı. «Bizi içeri kapattılar.»

Royan hemen cevap verdi. «Hiç olmazsa bizi rahatsız eden olmayacak. Hemen çalışmaya başlayabiliriz.»

Saklandıkları yerden usulca çıktılar. Qiddist'in kapısına gittiler. Nicholas orada durdu. Kadını kolundan tutup uyardı.

«Bundan sonrası yasak bölge. Bırak da ben önden gidip etrafi kolaçan edeyim.»

Ancak kadın kesin bir tavırla başını salladı. «Beni burada bırakamazsın. Ben de sonuna kadar

seninle geleceğim.»

Adam tartışmanın bir yaran olmayacağını anladı.

«Öyleyse gel.» Royan'ı basamaklardan orta salona çıkardı.

Burası diğer salondan küçük, tavanı da daha alçaktı. Duvarlardaki örtüler fazla süslüydüler. Ve diğerleri kadar eskimemişlerdi. Zemin çıplaktı. Sadece ortaya elle yontulmuş kalaslarla bir üçgen yapılmış, üzeri pirinç lambalar dizilmişti. Lambaların fitilleri erimiş yağda yüzüyordu. Salonu yalnızca bunlar aydınlatmaktaydı. Bu nedenle tavan ve köşeler gölgeler içindeydi.

Maqdas'in kapısına doğru giderlerken Nicholas fotoğraf makinesinin çantasından iki cep feneri aldı. Birini kadına verdi.

«Yeni pil taktım. Ama yine de dikkatli kullan. Bütün geceyi burada geçirebiliriz.»

Kutsal yerin kapısının önünde durdular. Nicholas kapının kanatlarını çabucak inceledi. Üzerlerinde Aziz Frumentius'un kabartma resimleri vardı. Aziz, sağ elini kutsar gibi kaldırmıştı, başının etrafındaki ilahi hâle ışıldıyordu.

Nicholas, «İlkel bir kilit,» diye mırıldandı. «Yüzlerce yıllık olmalı. Kilidin diliyle yuvanın arasından şapkanı atabilirsin.»

Elini çantaya sokup bir ketherman aleti çıkardı. «Çok kullanışlı bir şey. Bununla, bir atın toynağından çakıl çıkarmaktan bekâret kemeri açmaya kadar her şeyi yapabilirsin.»

Kilidin önünde diz çöküp, aletin birkaç ucundan birini açtı. Adam çalışırken Royan onu endişeyle seyrediyordu. Kilit hafif bir çatırtıyla açılırken de irkildi.

Royan, «Sen o suçlu çocuklardan miydin?» diye sordu. «Pek çok yeteneğinin arasında hırsızlık da mı var?»

«Bunu bilmek isteyeceğini .tanınıyorum.» Nicholas ayağa kalkarak kapının kanatlarından birine omzuyla dayandı. Bu arada yağlanmamış menteşeleri inledi. Nicholas kanadı içeri süzülebilmelerini sağlayacak kadar araladı. Sonra da hemen arkalarından kapattı.

İkisi yan yana maqdas'in eşiğinde durup hayranlıkla etraflarına batandılar.

Kutsal yer küçük bir odaydı. İkisinin de tahmin ettiğinden daha küçüktü. Nicholas odayı on iki adımda aşabilirdi. Kubbe biçimi tavan öyle alçaktı ki, İngiliz ayaklarının ucunda yükseldiği takdirde parmaklarıyla ona dokunabilirdi.

Duvarlardaki yerden tavana kadar yükselen raflara inananların armağanları ve sunakları, süslü gümüş çerçeveli Bizans stilinde Teslis ve Meryem'in ikonaları dizilmişti. Bundan başka azizlerin ve imparatorların heykelcikleri, parlak madenlerden yapılmış madalyonlar ve çelenkler, kaplar, kupalar, mücevherli kutular, çok kollu şamdanlar vardı.

Şamdanlarda yanan mumların ışığı sönük ve titrekti. Bu, değerli ve değersiz eşyalardan, hazinelerden ve kıymetsiz, cicili bicili şeylerden oluşan bir koleksiyondu. Bunları yüzyıllar boyunca imparatorlar ve reisler inançlarının bir simgesi olarak sunmuşlardı.

Odanın ortasında sedir ağacından yapılmış mihrap vardı. Bunun panolarına türlü sahneler oyulmuştu: Vahiy ve Yaratış, İgva ve Cennetten Kovulma, Kıyamet Günü. Mihrap örtüsü ham ipekten, tığla örülmüştü. Haç ve kupa işlenmiş som gümüştendi. Başrahibin tacı mumların ışığında parıldıyordu. Taita'nın mührü bunun tam ortasındaydı.

Royan ilerleyip mihrabın önünde diz çöktü. Başını eğerek duaya başladı. Nicholas kadın ayağa kalkıncaya kadar kapının önünde saygıyla bekledi. Sonra da Royan'ın yarıma gitti.

«Tabot taşı!» Adam mihrabın gerisini işaret ediyordu. Birlikte ilerlediler. Maqdas'in dibinde, altın ve gümüş ipliklerle işlenmiş kalın damas örtülü bir şey vardı. Örtünün altından ölçülerinin hoş ve zarif olduğu anlaşılıyordu. Bir insan boyunda ve inceydi. Kaideye benzer bir tepesi vardı.

İkisi de bunun etrafında döndüler. Örtülü şeye merakla bakıyorlardı. Ama ona dokunmak örtüyü

açmak istemiyorlardı.

Boşuna beklemiş olabilirlerdi. O zaman umutları sönecekti. Her şey Nil denilen kazana akan nehrin suları gibi köpük köpük olup dağılacaktı sanki. Nicholas içinde bulundukları gerilimden kurtulmak için tabot taşına bakmaktan vazgeçti.

Kutsal yerin dibindeki çubuk çubuk kapıya döndü.

«Aziz Frumentius'un mezarı,» diyerek oraya doğru gitti. Royan da onu izledi. İkisi yan yana zamanla kararmış olan tahtadaki açıklıktan içeri baktılar. Mezar karanlıktı. Nicholas açıklıkların birinden feneri uzatıp düğmesine bastı.

Mezarı renklerden oluşan müthiş bir ışık aydınlattı o zaman. Gözleri buna ancak birkaç saniye sonra alışabildi. Ve Royan yüksek sesle inledi.

«Ah, Tanrım!» Hummalıymış gibi titremeye başladı. Yüzünün rengi soldu.

Tabut, hücreye benzeyen mezarda, dip duvardaki raf gibi bir yere konulmuştu. Tabutun üzerinde ölünün resmi vardı.

Renkler solmuş ve boyaların çoğu dökülmüştü. Ama ölünün beyaz yüzü ve kızılımsı sakalı hâlâ seçilebiliyordu.

Royan'ın hayretinin tek nedeni bu değildi. Kadın tabutun durduğu rafın yukarısında ve iki yanındaki renk renk duvarlara bakıyordu. Her santimi çok karmaşık ve ayrıntılı resimlerle süslenmişti. Üstelik bu resimler bin yıl dayanmışlardı.

Nicholas büyük bir hayranlıkla fenerin ışığını duvarlarda dolaştırdı. Royan'sa sanki yere yığılmaktan korkuyormuş gibi onun kolunu sıkıca tutuyordu. Kadın tırnaklarını adamın derisine batırdı, ama İngiliz bunu farketmedi bile.

Duvarlarda çeşit çeşit sahneler vardı: Nehrin sonsuz mavi sularında korkunç bir şekilde savaşan kalyonlar. Av.Suaygırları, uzun dişleri ışıldayan filler. Öfke ve kan dökme isteğiyle savaşan zırhlı, tüylü miğferli askerler. Dar duvarda dönerek birbirlerine saldıran ve çılgınca ilerleyişleri yüzünden kalkan tozların arasında zorlukla görülebilen bölük bölük savaş arabaları.

Her resme ön plandaki uzun boylu kahraman hakimdi. Bir sahnede yayını iyice germişti. Bir diğerinde bronz kılıcını Yukarı kaldırmıştı. Düşmanları karşısında ürküyorlardı. Kahraman onları ayaklarının altında eziyor ya da kesik kafaları bir demet çiçek gibi topluyordu.

Nicholas ışığı bu şahane sanat eserlerinin üzerinde dolaştırdı. Sonra da çürüyen tabutun yukarısındaki duvarı tamamıyla kaplayan panonun üzerinde durdu. Burada da taunlara benzeyen adam savaş arabasıyla ilerliyordu. Bir elinde yayı, diğerindeyse mızrakları vardı. Miğfer giymemişti, başı açıktı. Saçı örülüydü. Bir aslanın kuyruğuna benzeyen bu kalın, sarı örgü rüzgârda uçuyordu. Yüzünde soylu ve gururlu bir ifade vardı. Bakışları sert ve amansızdı.

Resmin altına klasik Mısır hiyeroglifiyle birkaç satır yazılmıştı. Royan hayranlık dolu bir fısıltıyla yazıyı çevirdi.

"Mısır'ın büyük aslanı.
Yüz binin en iyisi.
Altın cesaretin sahibi.
Firavunun tek dostu.
Bütün Tanrıların cengâveri.
Sen sonsuza kadar yaşa!»

Royan'ın Nicholas'ın kolunu kavramış olan eli titriyordu. Sonunda duygularının etkisiyle boğulurcasına sustu. Hafifçe hıçkırdı. Sonra başını sallayarak kendini topladı.

Usulca, «Ressamı biliyorum,» dedi. «Tam beş yıl onun eserlerini inceledim.» Derin bir soluk aldı. «Esir Taita'nın hemen hemen dört bin yıl önce bu duvarları süslediğinden ve mezarı hazırladığından

kesinlikle eminim.» Tabutun durduğu rafın yukarısındaki taşa oyulmuş olan adını işaret etti. «Bu bir Hıristiyan azizinin mezarı değil. Yüzyıllar önce yaşlı bir rahip burayı şans eseri bulmuş ve cahilliği yüzünden buraya kendi dini adına el koymuş olmalı.» Yine titrek bir soluk aldı. «Şuraya bak! Bu Tanus'un mührü. Bütün Mısır ordularının komutanı, Kraliçe Lostris'in âşığı ve sonradan Firavun Tamose adını alan Prens Memnon'un asıl babası Efendi Harreb'in mührü.»

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Bulduktan şeyin uyandırdığı şaşkınlık yüzünden bir şey söyleyecek halde değillerdi.

Sonunda Nicholas sessizliği bozdu.

«Demek hepsi doğru. Yedinci Papirüs'ün sim burada. Tabii onun anahtarını bulabilirsek.»

Kadın da yavaşça, «Evet,» dedi. «Anahtar. Taita'nın taş kitabesi.» Tekrar tabot taşına dönerek ağır ağır, adeta korkuyla yaklaştı. «Ona bakamayacağım, Nicky! Onun umduğumuz şey olmamasından korkuyorum. Bunu sen yap!»

Nicholas doğruca sütuna gitti ve bir sihirbaz gibi abartılı hareketlerle üzerindeki damas örtüyü aldı. İkisi de ortaya çıkan lekeli pembe granit sütuna baktılar. Bir seksen santim boyunda, kaidesi otuz santim genişliğindeydi. Yassı tepesindeki kaideyse bunun yarısı kadardı. Granit cilalanmış ve sonra da üzerine hiyeroglifler oyulmuştu. Royan yaklaşıp soğuk taşa dokundu. Hiyerogliflere uzun uzun parmaklarını sürdü.

Royan, «Taita'nın bize yazdığı mektup,» diye fısıldayarak sıkışık yazıların arasından kırık kanatlı şahin sembolünü seçti.

Titremekte olan ince, uzun parmağını üzerinde dolaştırdı. «Bunu hemen hemen dört bin yıl önce yazdı. Yüzyıllar boyunca bıraktıklarını okuyup anlamamızı bekledi. Bak imzasını nasıl atmış.» Ağır ağır granit sütunun etrafında dolaştı.

Her tarafını inceleyerek gülümsedi ve başını salladı. Arada bir kaşlarını çatıyor, sonra tekrar gülümsüyordu. Sanki okuduğu bir aşk mektubuydu.

Nicholas, «Onu bana oku,» dedi. «Bu yazılar benim için çok karmaşık, hiyeroglifleri seçiyorum, ama anlamı kavrayamıyorum. Neyi kastettiğini de açıkla.»

«Bu tam Taita'dan beklenecek bir şey.» Royan güldü. Sonunda hayranlık ve hayreti yerini heyecana bırakmıştı. «Taita her zamanki gibi kaprisli. Ve esrarlı şeyler söylüyor.» Sanki sevdiği ama kendisini kızdı eski bir dosttan söz ediyordu. Bütün bunlar şiir halinde. Herhalde Taita bir şifre kullandı.» Hiyeroglifle yazılmış bir satın seçti ve parmağıyla izleyerek yüksek sesle okudu. «Akbaba güneşi selamlamak için dev kanatlarının üzerinde yükseliyor. Çakal uluyor ve dönerek kaçıyor. Nehir toprağa doğru akıyor. Kutsal yerleri kirleten sizler, dikkatli olun!

Yoksa bütün Tanrıların gazabı sizi bulur.»

Adam, «Anlamsız sözler bunlar,» diye itiraz etti. «Hiçbir anlam çıkmıyor.»

«Ah, pekâlâ da çıkıyor. Taita'nın sözleri her zaman mantıklıdır. Tabii dolambaçlı şeylerden hoşlanan adamın kafasının nasıl çalıştığını anlamak gerekir.» Dönüp İngiliz'e baktı. «Suratını asma, Nicky. Taita'nın yazdıklarını Times gazetesinin baş makalesi gibi okuyamazsın ki. Taita bize bir bilmece soruyor. Bunu çözmek için haftalar ve hatta belki aylar gerekebilir.»

«Kesin olan bir tek şey var. Bilmeceyi çözmeye çalışırken burada, maqdas'ta haftalarca ya da aylarca kalamayız. Haydi, çalışmaya başlayalım.» .

«Önce fotoğraflar.» Kadın hemen ciddi bir tavır takındı. «Ondan sonra hiyeroglifleri yumuşak kalem sürerek kâğıda geçirebiliriz.»

Nicholas fotoğraf makinesinin çantasını yere koydu ve açmak için yere diz çöktü. «Önce iki makara renkli film çekeceğim. Sonra da polaroidi kullanacağım. Renkli filmler banyo edilinceye kadar polaroid fotoğraflar üzerinde çalışırız.»

Nicholas dizlerinin üzerinde sütunun etrafında dolanırken, kadın onun yolundan çekildi. Adam resimlerin düzgün çıkması için fotoğrafları uygun açılardan almaya çalışıyordu. Sütunun dört yanının da birkaç resmini çekti. Süreyi ve ışık ayarını devamlı değiştirdi.

Royan onu uyardı. «Bütün filmi harcama. Mezarın duvarlarının fotoğraflarının da çekilmesi gerekiyor.»

Nicholas itaatle çubuklu kapıya giderek kilidi inceledi. «Bu diğer kapıdakinden daha karmaşık. Zarar verebilirim. Bence yakalanma tehlikesini göze almaya değmez.»

Kadın, «iyi ya,» diyerek başını salladı. «Resimleri çubukların arasından çek.»

Nicholas makinesini bir aralıktan iyice uzatarak fotoğraf çekmeye çalıştı. Uzaklığı hesaplıyordu. Sonunda, «Hepsi bu kadar,» dedi. «Şimdi sıra polaroidte.» Fotoğraf makinelerini değiştirerek bütün işlemi tekrarladı. Ama bu kez Royan oranların anlaşılması için sütunun yanında durup bir mezura tuttu.

Nicholas her çekişte resmi incelemesi için Royan'a verdi. Bir iki tanesinde ışık ya fazla ya da az gelmişti. Bazılarıysa kadının şu ya da bu nedenle hoşuna gitmedi. Ve İngiliz'den tekrar çekmesini istedi.

Hemen hemen iki saat çalıştılar. Polaroidle tüm resimleri çektiler. Nicholas yumuşak kâğıt çıkardı. Royan'la birlikte kâğıdı sütunun bir yüzüne yerleştirip, bantlarla tutturdular. Sonra adam yukarıdan, kadın da aşağıdan çalışmaya başladı. İkisi de füzenle karalayarak oymaları kâğıda geçirdiler.

«Taita'yla ilgilenirken bunun ne kadar önemli olduğunu öğrendim. Asıl belgeyle çalışamayacaksan, elinde bunun tam bir kopyası olmalı. Bazen oymanın ufak bir ayrıntısı yazının bütün anlamını değiştirebiliyor. Taita'nın sözlerinin gerisinde başka şeyler gizli. Nehir Tanrısı kitabında onun kendini büyük bir bilmece ve kelime oyunu ustası saydığını herhalde okudun. En büyük bao şampiyonu olduğunu da O şimdi neredeyse.oyunun sürdüğünü biliyor. Yaptığımız her hareket onu eğlendiriyor. Taita'nın kıkır kıkır gülerek sevinçle ellerini ovuşturduğunu hayal edebiliyorum.»

«Fazla hayalcisin, kızım.» Nicholas çalışmasını sürdürdü. «Ama ne demek istediğini anlıyorum.»

Desenleri kâğıda geçirme işi dikkat isteyen, tekdüze, sıkıcı bir işti. İkisi de dizleri ve ellerinin üzerinde ya da çömelerek saatlerce çalıştılar. Sonunda Nicholas geriledi ve ağrıyan sırtını ovuşturdu.

«Tamam. İşte oldu.»

Kadın da doğrulup onun yanında durdu. «Saat kaç?» Nicholas saatine bir göz attı. «Sabahın dördü. Ortalığı toplasak iyi olur. Geride hiçbir iz bırakmamalıyız.»

Royan, «Son bir şey,» diyerek kâğıdın bir parçasını yırttı. Başrahibin tacının durduğu mihraba giderek kâğıdı çabucak ortadaki seramik mührün üzerine bantladı. Kâğıdı karalayarak kırık kanatlı şahin şeklini çizdi. Uzun kâğıtları katlayıp çantaya koymasına yardım etmek için Nicholas'ın yarıma döndüğü zaman, «Bu da şans için,» diye açıkladı. Sonra yerdeki bantları ve filmlerin üzerinden çıkan kâğıttan topladılar. Granit sütunu örtmeden önce Royan sanki ondan sonsuza kadar ayrılıyormuş gibi kitabeyi okşadı. Sonra da Nicholas'a başıyla işaret etti. Adam sütunu örttü. Onun eskisi gibi durması için biraz uğraştılar. Pirinçli kapıda durup maqdas'a son kez baktılar. Sonra adam kapıyı biraz araladı.

«Haydi gidelim.» Royan dışarı süzüldü, İngiliz de onu izleyerek kilisenin qiddish'ine çıktı. Kapıyı kilitlemek yalnızca bir dakikasını aldı.

Kadın, «Ana kapıdan nasıl çıkacağız?» diye sordu.

«Buna gerek olacağını sanmıyorum. Rahiplerin hücrelerinden doğruca qiddish'e girdikleri belli. Onlar ana kapıdan ender girip çıkıyorlar.» Salonun ortasında durarak etrafına dikkatle baktı. «Rahiplerin kaldığı bölüme gidiyorsa bu tarafta olmalı.» Sevinçle durakladı. «Hah! Keşişlerin ayaklarının yüzyıllar boyunca aşındırdıkları yeri görebiliyor musun?» Yan duvarın yakınındaki

eskiyip aşınmış taşları işaret etti. «Ayrıca şu duvar örtüsündeki kirli parmak izlerine de bir bak.» Çabucak ilerleyerek örtüyü açtı. «Ah, tahmin etmiştim!» Bunun gerisinde dar bir kapı vardı. «Peşimden gel.»

Kendilerini yaşayan kayalara oyulmuş bir dehlizde buldular. Nicholas feneri yaktı ama eliyle de ışığı maskeledi. «Bu taraftan.»

Koridor dik bir açı yapıyordu. İleride donuk bir ışık vardı. Nicholas feneri söndürüp Royan'la ilerledi. Şimdi burunlarına bayat yiyecekle birlikte insan kokusu geliyordu. Bir keşişin kayaya oyulmuş, kapısız hücresinin önünden geçtiler.

Nicholas feneri yakıp içeriye tuttu. Hücre boştu. Duvarda bir haç asılıydı. Aşağısında da bir ranza vardı. Başka eşya yoktu. Kadınla adam buna benzeyen on iki kadar hücrenin önünden geçtiler.

Dehlizdeki diğer dönemeçte Nicholas durakladı. Yüzüne hafif bir rüzgâr, burnuna da temiz hava kokusu gelmişti. «Bu taraftan,» diye fısıldadı.

Hızla ilerlediler. Sonra Royan arkadan adamın omzunu kavrayarak durmasını sağladı.

Nicholas, «Ne?..» diyecek oldu ama Royan onu susturmak için omzunu sıktı. Adam da o zaman o sesi duydu. İnsan sesiydi bu, dehlizlerden oluşan labirentte garip bir şekilde yankılanıyordu.

Sonra bunu tuhaf, insanı etkileyen bir feryat izledi. Sanki bir ruh acıyla inleyip hıçkırıyordu. Adamla kadın yakalanmadan oradan kaçabilmek için sessizce ilerlediler. Ne var ki ses gitgide yükseliyordu.

Nicholas kadını fısıltıyla, «Tam ilerimizde...» diyerek uyardı. «Kapının önünden sessizce geçmemiz gerekiyor.»

Şimdi koridordaki hücrelerin birinden süzülen sarı ışığı görebiliyorlardı. Sonra yine o kalpleri sızlatan kadın feryadı duyuldu. Bu, koridorda yankılanıp Royan'la İngiliz'in duraklamalarına neden oldu.

Royan, «Bir kadın sesi...» diyerek soludu. «Ne oluyor?» Ama Nicholas başını sallayarak onu susturdu. İlerlediler.

Işıklı hücrenin önünden geçmeleri gerekiyordu. Nicholas sırtını karşı duvara dayayarak usul usul kaydı, Royan da onu izledi. Cesaretlenmek için adamın kolunu sıkıca tutuyordu.

Hücrenin içerisine bakarlarken kadın tekrar bağırdı. Ancak bu kez sesine bir erkeğinki de karıştı. Bu, sözsüz bir düetti.

Dayanılmaz bir ihtirasın vahşice azabını yansıtıyordu.

Ranzada çıplak bir çift yatıyordu. Sevişiyorlardı. Kadın başını sağa sola çeviriyor ve haykırıyordu. Sonra gözlerini açtı ve dışarıda donmuş gibi duran Royan'la Nicholas'a baktı. Ama ihtirasının şiddetinden körleşmişti. Onları görmeden âşığına haykırdı yine.

Nicholas, Royan'ı oradan götürdü. Geçitte sessizce ilerlediler ve sonunda boş terasa çıktılar. Merdivenin altında durarak Nil'in kokusunu taşıyan tattı, serin havayı içlerine çektiler.

Royan yavaşça, «Tessay, Mek'in oldu,» dedi.

Nicholas başını salladı. «Hiç olmazsa bu gece.»

Royan, «Hayır,» diye itiraz etti. «Onun yüzünü gördün, Nicky. Tessay artık Mek Nimmur'a ait»

KAMPA VARDIKLARI SIRADA ŞAFAK uçurumdaki kayaları gül ve şarap rengine Doyuyordu. Royan'ın kulübesinin kapısında birbirlerinden ayrıldılar.

Kadın Nicholas'a, «Çok yoruldum,» dedi. «Heyecandan mahvoldum. Beni ancak öğleye görebileceksin.»

Nicholas başını salladı. «İyi fikir! İstediğin kadar uyu. Bu gece topladığımız malzemeyi incelerken kafanın çok iyi çalışmasını istiyorum.»

Ne var ki Nicholas daha öğle olmadan uyandırıldı. Boris onun kulübesine dalarak, «Kalk, İngiliz,» diye böğürdü.

«Seninle konuşmam gerekiyor. Uyan be adam, uyan!»

Nicholas döndü ve cibinliğin altından elini uzatarak kol saatini aldı. «Kahretsin! Ne istiyorsun, Brusilov?»

«Karım! Karımı gördün mü?»

«Karının benimle ne ilgisi var?»

«Kaçtı o! Tessay'i dün geceden beri hiç görmedim!»

«Ona nasıl davrandığını gördükten sonra bu beni hiç de şaşırtmadı! Haydi artık git de uyuyayım.»

«O kaltak, kara herif Mek Nimmur'la kaçtı. Ben aralarında neler olduğunu biliyorum. Tessay'i korumaya çalışma, İngiliz. Burada olan her şeyden haberim var. Karımı korumaya, işi idareye çalışıyorsun. Bunu itiraf et.»

«Kulübemden çık, Boris! Beni o pis özel yaşamına karıştırmaya kalkma!»

«Geçen gece o shufta'yla post yüzme kulübesinde konuştuğunu biliyorum. Bunu inkâr etme, İngiliz. Sen de bu işin içindesin.»

Nicholas cibinliği açıp yataktan fırladı. «Seni hayvan herif! Benimle doğru dürüst konuş!»

Boris geri geri kapıya doğru gitti. «Tessay'in o herifle kaçtığını biliyorum! Bütün gece nehrin kıyısında onları aradım.

Ama gitmişler. Shufta'nın adamlarının çoğu da öyle.»

«Aferin Tessay'e. Hiç olmazsa bu kez erkekler konusunda zevk sahibi olduğunu göstermiş.»

«O kaltağın bana bunu yapmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Eğer öyleyse yanılıyorsun, çok yanılıyorsun! Onları izleyecek ve ikisini de öldüreceğim. Hangi yöne gittiklerini biliyorum. Benim ahmağın teki olduğumu sanıyorsun. Ama Mek Nimmur'la ilgili her şeyi biliyorum. Ben gizli servis şefiydim...» Rus ağzından kaçırdıklarını farkederek birdenbire sustu. «O herifi karnından vuracağım. Tessay denen o fahişe de bunu seyredecek.»

«Mek Nimmur'un peşinden gideceksen geri dönemeyeceksin demektir.»

«Sen beni tanımıyorsun, İngiliz. Bir gece, bir şişe votkayı devirdiğimde beni yendin. Bu yüzden de kolaylıkla alt edilebilecek biri olduğumu sanıyorsun, da? Eh, Mek Nimmur kolay bir adam olup olmadığımı öğrenecek.»

Boris kulübeden fırladı. Nicholas, şortunun üzerine bir gömlek giyerek onun peşinden gitti. Boris kulübesinde çantasına gerekli birkaç şey atmıştı. Şimdi 3006 av tüfeğini dolduruyordu.

Nicholas daha mantıklı bir tavırla, «Bırak gitsinler, Boris,» diye önerdi. «Mek, sert bir adamdır. Ondan daha serti olamaz. Yanında elli adamı da var. Sen bir kadını zorla yanında tutamayacağını bilecek yaştasın. Bırak Tessay gitsin.»

«Onu yanımda tutmak istemiyorum. Bütün istediğim Tessay'ı öldürmek. Safari sona erdi, İngiliz.» Bir deri parçasına takılı anahtarları Nicholas'ın ayaklarının dibine fırlattı. «İşte Land Cruiser'in anahtarları. Buradan Addis Ababa'ya kendi başına gidebilirsin. Sana bakmaları ve elini tutmaları için en iyi adamlarımdan dördünü burada bırakacağım. Büyük kamyonu bana bırak, onu ben kullanacağım. Addis Ababa'ya vardığında Land Cruiser'ın anahtarlarını iz sürücüm Ally'ye ver. Ben onu daha sonra nerede bulacağımı biliyorum. Safariyi yanda kestiğim için sana olan borcumu da yollayacağım. Endişelenme. Ben prensip sahibi bir adamım.»

Nicholas, «Bundan nasıl şüphe ederim,» diyerek güldü. «Güle güle, dostum. Şansın açık olsun. Mek Nimmurla karşılaşacaksan şansa ihtiyacın olacak.»

Boris avının birkaç saat gerisindeydi. Rus, kamptan ayrılır ayrılmaz patikadan koşarak indi ve Sudan sınırına doğru giden yola saptı. Rahatlıkla, bir iz sürücü gibi koşuyordu.

Votkaya rağmen hâlâ formunda gibi görünüyor... Onun arkasından bakan Nicholas istemeden de olsa etkilenmişti.

Acaba bu hızı ne kadar sürdürebilecek.»

Nicholas kulübesine doğru gitti. Ama tam Royan'ınkinin önünden geçerken kadın kapıdan başını uzattı. «O bağırıp çağırmalar da neydi? Boris'le aranızda yine ufak bir anlaşmazlık çıktı sandım.»

«Tessay kaçmış. Boris onun Mek'le gittiğini tahmin ediyor. Şimdi onların peşinde»

«Ah, Nicky! Onları uyaramaz mıyız?»

«Bu imkânsız. Ama Mek bunamadıysa Boris'in peşlerine takılacağını tahmin etmiştir. Hatta belki de Rus'la hesaplaşmak için böyle bir şeyi bekliyor. Hayır, Mek'in bizim yardımımıza hiç ihtiyacı yok. Haydi uyu artık.»

«Uyuyabilmem imkânsız. Çok heyecanlıyım. Dün gece çektiğimiz fotoğraflara bakıyordum. Taita bize pek çok ipucu bırakmış. Gel şuna bir bak.»

Adam numaradan yalvardı. «Bırak da bir saat daha uyuyayım.»

«Hemen gel. Hatta daha da çabuk.» Kadın gülüyordu.

Royan resimleri ve füzenle karaladıkları kâğıtları kamp masasına yaymıştı. İngiliz'e yanına oturması için işaret etti. «Sen horul horul uyurken ben bazı şeylerin anlamlarını çözdüm.» Dört polaroid resmi yan yana koyarak, büyütecini üzerlerine yerleştirdi. Bu, arazide ölçümler yapan teknisyenlerin kullandığı tipte, katlanır bacakları olan bir modeldi.

Büyütecin altında fotoğrafların bütün ayrıntıları gözüküyordu. «Taita, her sütunun yukarısına yılın mevsimlerinden birinin adını yazmış. Bahar, yaz, sonbahar, kış. Sence neyi kastediyordu?»

«Sayfaların numaralarını mı?»

Royan başını salladı. «Ben de öyle düşündüm. Mısırlılar baharın bütün yeni yaşamların başlangıcı olduğunu düşünürlerdi. Taita da böylece sütunların yüzeyindeki yazıların hangi sırayla okunmaları gerektiğini açıklıyor. İşte bu bahar.» Resimlerden birini seçti. «Ölüler Kitabı'ndan bilinen dört bölümü tekrarlayarak başlıyor. 'Ben, sonsuzluğun karanlık okyanusunun üzerinden hafifçe esen ilk

rüzgârım. Şafak rüzgârında uçan beyaz bir tüy. Ben Ra'yım. Ben her şeyin başlangıcıyım. Ben sonsuza kadar yaşayacağım. Hiçbir zaman ölmeyeceğim!'» Başını kaldırıp adama baktı.

«Bildiğim kadarıyla asıl metinden pek farklı değil. Bence bunları şimdilik bir kenara bırakalım. Sezgilerim öyle söylüyor.

Daha sonra onlarla ilgilenebiliriz.»

Nicholas, «Sezgilerine uyalım,» dedi. «Ondan sonraki bölümü oku.»

Royan büyüteci resmin üzerine tuttu. «Bunu okurken sana bakamayacağım. Taita aklına estiği zaman Rabelais kadar kabalaşabiliyor.

Her neyse... Okuyorum. 'Tanrıça'nın kızı anasını özlüyor. Onunla buluşmak için aceleyle giderken bir dişi aslan gibi kükrüyor. Dağdan sıçrıyor ve dişleri bembeyaz. O bütün dünyanın fahişesi. Rahim yolundan işiyor, seller akıyor.

Rahim yolu sürüyle erkeği yuttu. Seksi duvarcıları ve taş ustalarını yiyor. Rahim yolu bir ahtapot ve bir kralı yuttu.'»

«Vay vay vay!» Nicholas güldü. «Amma da acayip laflar. Öyle değil mi?» Başını çevirmiş olan Royan'ın yüzüne bakmak için eğildi. «Ah, kızım, o güzel yanakların kızarmış! Bu utançtan olamaz!» Bir İskoç gibi konuşmuştu.

Royan ona bakmadan soğuk soğuk, «İskoç lehçen berbat,» dedi. Alayların sona erdiyse soruma cevap ver: Bu okuduklarım konusunda ne düşünüyorsun?»

«O çok belirgin şeyler dışında hiçbir fikrim yok.»

«Sana bir şey göstermek istiyorum.» Ayağa kalkarak resim kâğıdını ve fotoğrafları topladı, çantaya koydu. «Botlarını giymen gerekiyor. Seni küçük bir gezintiye çıkaracağım.»

Kadınla adam bir saat sonra Dandera nehrinin hızla akan sularının yukarısında hafifçe sallanan asma köprünün ortasında duruyorlardı.

Royan, «Hapi, Nil Tanrıçasıdır.» dedi. «O halde bu nehir onun kızı değil mi? Annesini özlemiyor mu? Dağdan fışkırmıyor mu? Dişi aslan gibi kükremiyor mu? Dişleri köpükler yüzünden bembeyaz değil mi?»

Nehrin geçtiği pembe kaya kemere baktılar. Nicholas birdenbire çapkınca güldü. «Şimdi ne söyleyeceğini biliyorum. O kemere baktığım zaman benim aklıma da ilk bu geldi. Sen onu korkunç bir heykelin ağzına benzettin. Ama benim gözlerimin önünde başka bir şey belirdi.»

«Olağanüstü kadın arkadaşların olduğu anlaşılıyor!» Royan birdenbire eliyle ağzını örttü. «Ah! Öyle demek istemedim. Ben de sen ya da Taita kadar iğrençleştim.»

«Orası işçileri yutmuş!» Adamın sesi daha heyecanlıydı şimdi. «Duvarcılar ve taş ustaları.»

«Firavun Mamose bir tanrıydı. Nehir bir Tanrıyı yuttu. Şu kemer yani,» Royan da adam kadar heyecanlıydı. «Kayayı araştırıp şu kovukları bulmasaydın aralarındaki bağlantıyı kuramazdın. Bunu itiraf ediyorum.» Adamın kolunu çekiştirdi. «Nicky, tekrar oraya gitmemiz gerekiyor. Kayanın yukarısındaki o kabartmaya iyice bakmalıyız.»

Adam kararsızca, «Bunun için hazırlık yapmak gerekir,» dedi. «İpleri bağlamam ve bir tür makara sistemi kurmam şart.

O son küçük fiyaskomu tekrarlamamak için Ali'yle adamlarını da hazırlamalıyım. Kayaya en erken yarın tırmanabiliriz.»

«Sen bu işle ilgilen. Benim sütundaki yazıları çevirmem gerekiyor.» Sonra duraklayarak başını yukarı kaldırdı. «Dinle,» diye fısıldadı.

Adam başını yana eğdi ve suyun gürültüsü arasında bir helikopterin pervanelerinin iniltiye benzer sesini duydu.

«Kahretsin! Pegasus'un yakamızı bıraktığını sanıyordum. Gel!» Kadını elinden tutup onu çabucak

köprüden geçirdi.

Karaya ulaşınca kumsala atladı. Royan da onu izledi. İkisi de köprünün aşağıya sarkan kenarlarının altına girdiler. Beyaz kumların üzerinde oturarak hızla yaklaşan helikopterin uğultusunu dinlediler. Helikopter sonra döndü ve pembe kayaların gerisindeki tepelere doğru gitti. Pilot onları görmemişti. Yine bir dönüş yaparak uçurumun üzerinde aşağı Yukarı dolaşmaya başladı. Sonra ansızın motorun sesinde bir değişiklik oldu.

«Galiba tepelere inecek.» Nicholas sürünerek köprünün altından çıktı. «Bu adamlar etrafta dolaşmasalar kendimi daha rahat hissederim.»

Royan onunla aynı fikirde değildi. «Endişelenecek bir durum olduğunu sanmıyorum. Onların Duraid'in katilleriyle bir ilişkileri olsa bile biz hepsinden ilerideyiz. Bu adamların manastırın ve sütunun ne kadar önemli olduğunu anlamadıktan belli.»

«Haklı olduğunu umarım. Gel artık kampa dönelim. Bizi bir daha uçurumun yakınında görmelerine izin vermemeliyiz.

Bu taraflara her gelişlerinde bizi görürlerse sonunda bunun bir rastlantı olmadığını düşünmeye başlarlar.»

Royan fotoğrafları ve kitabedeki yazının kopyasını incelemek için kulübesine gitti. Nicholas da iz sürücüler ve post yüzücülerle birlikte çalıştı. Naylon ipleri birleştirdi. Şimdi ipin uzunluğu kırk beş metreydi. Yemek kulübesinin kapısına asılı olan branda bezinden salıncağa benzer bir şey yaptı ve dört köşesine ip bağladı. Makarası yoktu. Bu nedenle ipin kayaya sürtünmemesi için sopalardan kabaca bir iskele oluşturdu. Bunu yemek yağı sürerek kayganlaştırdı.

Hazırlıklarını tamamladığı sırada akşamüzeri olmuştu. Nicholas, Royan'ı kampta bırakarak adamlarıyla dikdik'in ölüsünü almak için uçurumdan aşağıya indiği yere gitti. Oradan uçurumun kenarında ilerlediler. Bu bir hayli zor oldu.

Çünkü dikenli çalılar tâ kenara kadar uzanıyorlardı. Bazı yerlerden geçebilmek için palamsı bıçaklarını kullanmak zorunda kaldılar.

Çağlayanın sesi Nicholas'a rehberlik ediyordu. Grup ilerlerken bu ses iyice yükseldi. Sonunda sanki kaya artık ayaklarının altında titremeye başladı. Nicholas eğilerek uçurumdan aşağıya baktı. Derinliklerdeki köpükleri görebiliyordu.

Memnun memnun, «Tam burası,» dedi. Sonra da Aly'ye Arapça ne yapılmasını istediğini anlattı.

iskeleyi nereye kuracağını tespit etmek için branda salıncakla altı metre kadar aşağıya indirildi. O noktaya kadar ip kayanın yüzeyine değmedi. Nicholas vücudunu iyice arkaya verdi ve o zaman kayanın yüzeyindeki iki sıralı kovuğu gördü. Ama bir çıkıntı yüzünden kabartmayı seçemedi. Aly'ye işaret verdi ve adamlar onu Yukarı çektiler.

Nicholas, Aly'ye, «Küçük iskeleyi biraz daha aşağıya kurmamız gerekiyor,» dedi. Adamlar bıçaklarla çalıları biçerlerken onlara yol gösterdi. Sonra da birdenbire, «Vay vay vay!» diye bağırdı. «Şu işe bak!» Çalıların gizlediği kayayı incelemek için diz çöktü. «Burada da kovuklar var.»

Bu girintiler aşağıdakilerin tersine hava koşulları yüzünden iyice aşınmışlardı. Onlardan ancak hafif izler kalmıştı. Ancak Nicholas eski çağlarda bu iskelenin üst ayaklarının o oyuklara sokulmuş olduğundan emindi. İngiliz küçük iskeleyi de oraya kurdurdu. İş de tamamlanınca ipi hazırladığı delikten geçirmek ve iskeleyi sınamak için sürünerek indi. İskele çok sağlammış gibi gözüküyordu. Ama Nicholas yine de yukarı çıktığı zaman rahat bir soluk aldı.

Ayağa kalkıp dikenli çalıların üzerinden öfkeli, kızıl güneşin batmakta olduğu ufka doğru baktı. «Bugünlük bu kadar yeter,» diyerek kararını bildirdi. «Gerisi yarına kadar bekleyebilir.»

Ertesi sabah Royan'la Nicholas daha hava aydınlanmadan kalkıp kamp ateşinin önünde kahve içtiler. Aly'yle adamları da ateşin yakının çömelmiş alçak sesle konuşuyor ve günün ilk sigarasını içerek ökûruy0riardı. Proje ilgilerini çekmiş gibiydi. Nicholas'ın uçuruma ikinci kere inmeyi neden istediğini bilmiyorlardı. Ama iki ferengi'nin heyecanı onlara da geçmişti.

Hava, önlerini görebilecekleri kadar aydınlanır aydınlanmaz Nicholas grubu tekrar tepelere doğru götürdü. Adamlar kendi aralarında Amharik dilinde neşeli neşeli konuşuyorlardı. Güneş vadinin doğusundan yükselirken onlar da uçurumun kıyısına vardılar. Nicholas bir gün önce adamlara ne istediğini harfiyen bildirmişti. Royan'la da gece oturmuş planları incelemişlerdi. Bu nedenle herkes üzerine düşen görevi biliyordu. İnişe hazırlanma konusunda zaman kaybetmediler.

Nicholas'ın üzerinde şortu ve tenis ayakkabıları vardı. Ama üşümemek için eski futbol takımının tişörtünü de getirmişti.

Onu giyerken Royan'a sağlam kayadan oyulmuş olan düzgün yeri işaret etti.

Kadın orayı dikkatle inceledi. «Emin olmak zor. Ama haklısın. Bunu galiba insanlar yapmışlar.»

«Daha aşağıya indiğin zaman hiç kuşkun kalmayacak. Bu çıkıntının altı hemen hiç rüzgâr almıyor. O yüzden kovuklar neredeyse hiç zarar görmemişler. Ancak suların kabardığı noktadan sonra durum farklı.» Nicholas salıncağa oturarak uçurumun üzerine doğru gitti. Aly'ye işaret verdi ve onu aşağıya indirmeye başladılar. İp, yağlı delikten düzgünce kayıyordu.

Nicholas hesaplarında yanılmamış olduğunu hemen anladı. O çift sıra kovuğun tam hizasındaydı. Kayanın yüzeyindeki esrarlı daireye erişti sonunda. Ama bu, kendisinden dört buçuk metre uzaktaydı. Parlak renkli yosunlar kayanın lekelenmesine neden olmuşlardı. Kabartmayı da yarı örtüyorlardı. Nicholas bu yüzden onun kayadaki doğal bir kusur olup olmadığını yine de anlayamadı.

İngiliz nehre ulaşınca salıncaktan suya kaydı. Buz gibiydi. Adam inledi ve vücudu soğuğa alışıncaya kadar ayaklarını vurdu. Sonra Aly'ye işaret vermek için ipi üç kez çekti. Salıncak Yukarı çekilirken o da yüzerek gölcüğün bir yanına gitti ve kayadaki o kovuklardan birine tutundu.

Uçurumun dibinin ne kadar kasvetli, ıssız ve soğuk olduğunu unutmuştu.

Uzun bir süre sonra başını arkaya atıp baktı. Royan salıncağa oturmuş ağır ağır iniyor, ipin ucunda dönüyordu.

Aşağıya bakarak adama el salladı.

Nicholas, «Bu kıza tam numara veriyorum,» diyerek güldü. «Neredeyse hiçbir şeyden korkmuyor.» Royan'ı teşvik etmek için bağırmayı düşündü, ama çağlayanların gürültüsünün bütün sesleri bastırdığını biliyordu. Bu nedenle ona el sallayarak karşılık vermekle yetindi.

Nicholas, Royan'ın tam ortada ipi telaşla çektiğini gördü. Aly uyarılmıştı. Salıncak hemen durdu. Royan ipi yalnız sol eliyle tutarak, diğeriyle boynundaki dürbünü almaya çalışıyordu. Bu arada kayayla uygunsuz bir açı yapıyor, dürbünü tek elle ayarlayamıyordu. Nicholas onun kayadaki yuvarlak kabartıyı bulmakta zorluk çektiğini farketti. Orada birkaç dakika Royan'ın bu çalışması Nicholas'a saatler kadar uzun gelmişti. Sonra kadın dürbünü bırakarak bir çığlık attı.

Nicholas çağlayanın gümbürtüsüne rağmen bu sesi duyabilmişti. Royan bacaklarını sevinçle sallıyordu. Heyecandan çıldırmış gibiydi. Aly ipi tekrar salıverirken kadın Nicholas'a el salladı. Hâlâ anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. Yüzündeki ifade uçurumun katedralleri hatırlatan gölgelerini aydınlatıyordu sanki.

İngiliz, «Seni duyamıyorum,» diye bağırdı. Ancak çağlayan onun sesinin ulaşmasını engelledi.

Royan salıncakta kıpırdanıyor, deli gibi elini sallayarak işaret ediyordu. Diğer eliyle kavradığı ipi bıraktı. Salıncak dönerken Nicholas'a bakabilmek için eğildi. Suyun attı metre kadar yukarısında az kalsın dengesini kaybedip arkaüstü salıncaktan düşecekti.

Nicholas yukarıya doğru, «Dikkatli ol!» diye bağırdı. «O dürbün Zeiss. İsviçre'de gümrüksüz iki bin sterline satılıyor.»

Royan bu kez adamın sesini duymuş olmalıydı ki bir okul çocuğu gibi dilini çıkardı. Ama artık daha dikkatli davranıyordu. Ayakları suya iyice yaklaştığı zaman, Aly ve adamlarının durmaları için ipi çekiştirdi. Şimdi Nicholas'tan dört buçuk metre kadar ötede gölcüğün üzerinde sallanıyordu.

İngiliz, «Ne buldun?» diye bağırarak sordu.

«Haklıymışsın! Sen bir harikasın!»

«İnsanlar tarafından mı yapılmış? Üzerinde yazı var mı? Okuyabildin mi?»

Royan ona takılarak zaferle güldü. «Üç soruna da; evet, evet ve evet.»

«İnsanı sinirlendirme. Söyle haydi.»

«Taita'nın egosu yine ağır basmış. Eserine imzasını atmaktan kendini alamamış.» Royan güldü. «Bize imzasını bırakmış.

Kırık kanatlı şahini»

Adam sevindi. «Harika! Şahane!»

«Bu Taita'nın buraya geldiğini kanıtlıyor, Nicky. O şahini oymak için bir tür iskelenin üzerinde durmuş olmalı. İlk tahminimiz doğruymuş. Tutunduğu o kovuk Taita'nın uçuruma inmek için kullandığı merdivenin bir parçası.»

Nicholas bağırdı. «Evet, ama neden, Royan? Taita neden buraya kadar indi? Burada bir kazı ya da yapı kalıntısı yok.»

İkisi de mağara gibi loş yerde etraflarına bakındılar. O iki sıra küçük kovuk dışında kaya dümdüz yükseliyordu.

Kadın karşılık verdi. «Çağlayanın aşağısında, kayada bir oyuk var mı? Oraya kadar gidebilir misin?»

Nicholas kayadan uzaklaştı. Gökgürültüsü gibi sesler çıkararak akan çağlayana doğru yüzdü. Orta yerde akıntı onu yakalayınca ilerleyebilmek için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı. Sonunda çağlayanın yakınındaki yosundan kayganlaşmış çıkıntılı bir kayaya tutunmayı başardı. Sular başından aşağıya akarken İngiliz çağlayanın altına girmeyi başardı. Ancak sular onu yine yakalayarak oluşturdukları girdaba sürüklediler. Adamı hızla döndürmeye başladılar. İngiliz gölcüğün ortasında suyun yüzüne çıkabildi. Çağlayanın altındaki durgun suya ulaşabilmek için tekrar bütün gücüyle yüzmek zorunda kaldı. Göğsü bir körük gibi inip çıkarken tekrar bir kayaya tutundu.

Royan, «Hiçbir şey yok mu?» diye bağırdı.

Adam cevap verecek halde değildi. Sadece, «hayır» der gibi başını salladı. Solukları düzgünleşirken, «Hiçbir şey yok,»

demeyi başardı. «Kaya çağlayanın arkasından dümdüz yükseliyor.» Yine inleyerek soluk aldı ve alayla, «Başka parlak fikriniz var mı, madam?» diye sordu.

Royan sesini çıkarmadı. Bu Nicholas'ı sevindirmişti. Sonra kadın tekrar seslendi. «Nicky, şu kovuklar nereye kadar iniyor?» "

Adam, «Bunu görebiliyorsun,» diye cevap verdi. «Ben sonuncuya örtünüyorum.»

«Ya yüzeyin aşağısı?»

«Gülünç olma, kadın!» Nicholas üşümeye ve kızmaya başlamıştı. «Suyun altında kayaya nasıl delik açabilirlerdi?»

Royan da aynı derecede öfkeli bir tavırla, «Bir dene!» diye bağırdı. Nicholas ona açıyormuş gibi başını salladı. Sonra derin bir soluk aldı. Elini kovuktan çekmeden vücudunu ve bacaklarını iyice gerdi. Ayaklarıyla kayanın yüzeyini araştırırken başı karanlık suya daldı.

Sonra birdenbire sudan fırladı. Yüzünde şaşkınlık dolu bir ifadeyle gürültülü gürültülü soludu.

«Tanrım!» diye bağırdı.

«Haklıymışsın! Aşağıda bir kovuk daha var!»

«Sana söylemedim mi, demek hoşuma gitmeyecek.» Adam oradan bile kadının yüzündeki memnun ifadeyi seçebiliyordu.

«Nesin sen? Bir tür büyücü mü?» Sonra duraklayıp gözlerini gökyüzüne dikti. «Benden şimdi de ne isteyeceğini biliyorum.»

Royan tatlı tatlı, «Kovuklar nereye kadar iniyor?» diye sordu. «Sevgili Nicky, benim için suya dalar mısın?»

Adam, «Ah, bunu biliyordum,» dedi. «Ustabaşıyla konuşacağım. Sen beni bir esir gibi çalıştırıyorsun. Artık grevdeyim.»

«Lütfen, Nicky!»

Nicholas su altında kalma gücünü artırmak için sık sık soluyarak kanına daha bol oksijen karışmasını sağladı. Sonra ciğerlerindeki bütün havayı boşaltıp hemen arkasından içine bol temiz hava çekti. Ve baş üstü suya daldı. Elini uzatarak yüzeyin altındaki ilk kovuğu aradı. Bulunca dalış hızını artırmak için ondan yararlanarak kendini aşağıya doğru çekti. İkinci kovuk bunun daha aşağısındaydı. Oyuklar birbirlerinden yaklaşık yüz seksen santim uzaklıktaydı. İngiliz bunu bir ölçü olarak kullandı ve ne kadar indiğini hesaplayabildi. Aşağıya doğru yüzmeyi sürdürerek bir kovuk daha buldu. Sonra bir tane daha. Suyun yüzeyinden yedi metre aşağıda dört sıra kovuk. Östaki borusunu sıkarak içindeki havayı boşaltırken kulaktan gıcırtı ve patlamaya benzeyen seslerle çınladı. Yine de aşağıya inmeyi sürdürdü ve kovukların oluşturduğu beşinci sırayı da buldu. Şimdi ciğerlerindeki hava boşalmaya başlıyordu. Bu nedenle aşağıya artık daha hızlı ve kolay inebiliyordu. Gözlerini iyice açmıştı, ama aşağısında sular kapkaranlıktı. Sadece hemen önündeki kayanın yüzeyini görebiliyordu. Sonra altıncı kovuğu farketti. Ona tutunarak kararsızca durakladı. On bir buçuk metre indim ve hâlâ suyun dibine erişemedim, diye düşündü. Bir zamanlar ordu timiyle mızrakla balık avlama yarışma girmişti. O günlerde on sekiz metreye dalabiliyor ve bu derinlikte bir dakika kalabiliyordu. Ama o zamanlar gençti ve tam formundaydı. İngiliz kendi kendine, bir kovuk daha, diye söz verdi. Sonra yüzeye çıkacağım. Ancak soluk alma isteği yüzünden ciğerleri zonklayıp yarımaya başlıyordu. Fakat yine de kovuğa doğru kendini çekerek hızla aşağıya indi. Aşağıdaki karanlıkların arasında yedinci kovuğun belirdiğini hayal meyal gördü.

Hayretle, kendi kendine, tâ dibe kadar inmişler, dedi. Tanrım! Taita bunu nasıl başardı? Dalgıç takımları yoktu ki!

Kovuğa tutunarak bir an durdu. Daha aşağılara inme riskini göze alıp alamayacağını düşünüyordu. Gücünün neredeyse sınırına gelmiş olduğunu biliyordu. Soluk almak istiyor, ciğerleri iradesi dışında kasılmaya başlıyordu.

Bir tane daha bulalım olsun bitsin, diye düşündü. Başı dönmeye başlıyor ve tuhaf bir mutluluk duyuyordu. Nicholas bunların tehlike işaretleri olduğunun farkındaydı. Başını eğerek vücuduna baktı. Karanlık suların arasında derisinin su basıncı yüzünden kırışıp kat kat olduğunu gördü. Basınç göğsünü eziyordu. Beyni oksijensiz kalmak üzereydi. Adam kendini yenilmez hissediyordu. Pervasızlaşmıştı.

Sarhoş gibi, saldırıya geçelim, dostlar, diye düşünerek aşağıya indi. İşte sekiz, çiğnersin sakız. Nicholas sekizinci kovuğu eliyle yokladı. Artık saçmasapan şeyler düşünüyordu. Numarası sekiz, neredesin ey kız? Nicholas yukarı çıkmak için dönerken ayağı suyun dibine değdi. Bütün sersemliğine rağmen, derinlik on beş buçuk metre, diye düşündü. Fazla geciktim. Yukarı çıkıp soluk almalıyım.

İngiliz ayaklarını yere vurarak yükselmeye hazırlanırken bir şey onu bacaklarından yakalayarak hızla kayaya doğru itti.

Nicholas Taita'nın kitabesindeki sözleri hatırladı. «Rahim yolu bir ahtapot, kralı yuttu...» Adam, ahtapot bu, dedi içinden. Tekme atmaya çalıştı ama sanki bacaklarına bir deniz canavarı sarılmıştı. Soğuk, sinsi bir şey. onu esir etmişti.

Taita'nın ahtapotu! Tanrım! Adam bu sözlerinde ciddiymiş. Ahtapot beni yakaladı! Duvara dayanmış kalmıştı.

Eziliyordu, çaresizdi. Dehşetle titredi Nicholas. Oksijen isteyen beynindeki hayalleri kovdu ve sonra olanları anladı.

Ahtapot değil bu. Suyun basıncı. Aynı şey başına bir kere daha gelmişti. Ordudaki eğitim sırasında Loch Arran'daki jeneratör türbinleri nin yakınında suya dalmışlardı. Kendisine iple bağlı olan arkadaşını türbinler korkunç bir güçle çekmişlerdi. Genç adamın vücudu ızgaraya yapışmış ve ezilmişti. Kaburgaları parçalanarak göğsüne batmıştı ve uçtan siyah kauçuk giysisinin arkasından hançerler gibi çıkmıştı.

Nicholas aynı akıbete uğramaktan zorlukla kurtulmuştu. Bunu birkaç adım yanda olması sağlamıştı. Ama yine de bacağı kırılmış, onu akıntıdan başka dalgıçları güçlükle kurtarmışlardı. Artık ciğerlerindeki hava boşalmıştı. Ona yardım edecek başka dalgıç da yoktu. Kayadaki dar bir delik onu kendine doğru çekiyordu. Bu, suyun altındaki bir tünelin ağzıydı.

Nicholas'ın gövdesinin üst kısmı hızla akan suyun etkisinde değildi. Ne var ki tünel bacaklarını amansızca kendine doğru çekiyordu. Nicholas tünelin ağzının çok düzgün olduğunun farkındaydı. Kollarını açarak bütün gücüyle karşı koymaya çalıştı. Ama elleri kayanın yosunlu yüzeyinden kaydı.

İngiliz, işte en güçlü yumruk, diye düşündü. Kurtulamayacağın tek darbe... Parmaklarını büktü. Tırnakları kayaya sürünerek kırıldı. Sonra birdenbire eli onu kendisine çeken tünelin hemen yukarısındaki kovuğa girdi. Hiç olmazsa tutunacak bir yer bulabilmişti. İki eliyle kovuğa sıkıca tutunup suyun çekiş gücüyle savaştı. Tüm cesareti ve son gücüyle. Ama ikisi de tükenmek üzereydi artık. Kollarındaki kaslar sızlayıncaya, boynundaki kirişler kabarıncaya kadar çabaladı. Adama kafasında bir şey patlayıverecekmiş gibi geliyordu. Yine de vücudunun tünele kaymasını engelledi.

Kendi kendine, bir daha, dedi. Sadece bir kere daha dene. Ancak o kadarcık gücü olduğunu biliyordu. Ciğerlerindeki hava tükenmişti. Cesareti ve azmi de öyle. Başı dönüyor, gözlerinin önünde kara şekiller beliriyordu.

Nicholas benliğinin derinliklerinde bir yerde gücünün son kırıntılarını da buldu. Ve bacaklarını tünelden çekmeye çalıştı. Sonunda kafasındaki karanlıkları parlak renkli ışıklar, kayan yıldızlar ve havai fişekler yardı. Ama adam yine de çabalamayı sürdürdü. Ve bacakları delikten çıktı, suyun etkisi azaldı. İngiliz birdenbire vakumdan kurtulup yüzeye doğru fırladı. Fakat artık çok geçti. Kafasının içine karanlıklar dolmuştu. Kulaklarında nehirdeki çağlayanın gümbürtüsünü andıran bir ses yankılanıyordu. Boğuluyordu. Hiç gücü kalmamıştı. Nerede olduğunu, yüzeye ne Kadar kaldığını bilmiyordu. Tek bildiği kurtulmayı başaramayacağıydı. Sonu gelmişti.

Nicholas yüzeye çıktığı zaman bunu fark bile edemedi. Sudan başını kaldırıp soluk alacak gücü bile yoktu. Orada suyla şişmiş bir leş gibi yüzüstü yatıyor ve ölüyordu. Sonra Royan'ın saçlarını yakaladığını hissetti. Kadın kafasını iyice kaldırdığında yüzüne çarpan taze havayı da.

Royan, «Nicky!» diye bağırdı. «Soluk al, Nicky, soluk al!»

Nicholas ağzını açarak suları kustu. Ciğerlerindeki pis havayı verdi. Öğürdü. Nefes almaya çalıştı.

«Hâlâ yaşıyorsun! Çok şükür. Aşağıda çok uzun süre kaldın. Boğulduğunu sandım.»

Nicholas öksürür, soluk almaya çalışırken aklı başına gelmeye başladı. Adam belli belirsiz kadının salıncaktan atlayıp yardımına geldiğini gördü.

«Aşağıda o kadar uzun süre kaldın ki. Buna inanamadım.» Adamın başını suyun yüzünde tutuyordu. Bir elini kovuğa sokmuştu. «Artık kendine geleceksin. Seni tutuyorum. Sen biraz dinlen. Her şey

düzelecek.»

Royan'ın sesinin Nicholas'a müthiş bir cesaret vermesi şaşılacak bir şeydi. Hava güzel ve tatlıydı. Adam gücünü yavaş yavaş kazanmaya başladığını hissediyordu.

Royan, «Seni Yukarı çıkarmamız gerekiyor,» dedi. «Birkaç dakika daha dinlenip kendini topla. Ondan sonra salıncağa oturmana yardım ederim.»

Kadın, İngiliz'le Yukarıda sallanan salıncağa doğru yüzdü. Adamlara salıncağı iyice suya indirmelerini işaret etti. Sonra Nicholas'ın salıncağa yerleşmesine yardım etti. Endişeyle, «İyi misin, Nicky?» diye soruyordu. «Yukarı çıkıncaya kadar ipleri bırakma.» Adamın yandaki ipleri tutmasına yardımcı oldu. «Sıkı tutun.»

Nicholas sersem sersem, «Seni burada bırakamam,» diye mırıldandı.

Kadın onun endişelerini giderdi. «Bana bir şey olmaz. Sadece Aly'ye salıncağı tekrar aşağıya göndermesini söyle.» Nicholas yükselirken aşağıya doğru baktı. Kadın kara sularda yüzüyordu. Ufak tefek ve savunmasız gözüküyordu.

Rengi uçmuştu. Yüzündeki ifade insanın içine dokunuyordu. «Cesur...» Nicholas'ın sesi çok boğuk ve hafifti. Adam kendi sesini tanıyamadı. «Sen gerçekten çok cesursun.» Ama yükseldiği için kadın bu sözleri duyamadı.

ROYAN'I DA SAĞSALİM UÇURUMDAN yukarı çıkardıktan sonra Nicholas Aly'ye küçük iskeleyi söküp dikenli çalıların arasına saklamasını emretti. İskele orada kalırsa helikopterden kolaylıkla görülebilirdi. İngiliz, Jake Helm'in merakının uyanmasını istemiyordu.

Nicholas adamlara yardım edecek halde değildi. Dikenli ağaçlardan birinin gölgesinde yattı. Royan da onunla ilgilendi.

Başı oksijensizlik yüzünden feci şekilde ağrıyordu. Ciğerleri sancıyor, her soluk alışında göğsüne sanki hançerler saplanıyordu. Galiba çabalarken ya bir kasını burkmuş ya da bir lifini koparmıştı.

Royan'ın sabrı adamı etkiledi. Kadın ona uçurumun dibinde neler bulduğunu sormadı. Araştırmadan çok Nicholas'ın sağlığıyla ilgileniyordu.

Sonra kadın İngiliz'in ayağa kalkmasına yardım etti. Kampa giderlerken tüm vücudu kasılmış olan adam bir ihtiyar gibi topallıyordu. Vücudundaki her kas ve kiriş sızlıyordu. Nicholas kaslarında biriken laktik asit ve nitrojenin ancak zamanla kaybolacağının bilincindeydi.

Kampa vardıklarında Royan, Nicholas'ı hemen kulübesine götürdü. Onunla ilgilenerek adamı cibinliğin altına yatırdı.

İngiliz o sırada kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Ama bunu genç kadına açıklamadı. Bir kadının tekrar onunla ilgilenmesi hoş bir şeydi. Royan ona bol şekerli, dumanları tüten bir fincan çay ve iki aspirin getirdi. Adam bitkince bir kez daha çay isterken biraz rol yaptı.

Kadın karyolanın başucuna oturarak Nicholas'ın çayı içişini seyretti. Sonra da, «Kendini daha iyi hissediyor musun?»

diye sordu.

Adam, «Yaşayacağıma bire iki bahse girerim,» dedi.

Kadın güldü. «Daha iyi olduğun anlaşılıyor, tekrar küstahlaşmaya başladın. Biliyor musun, ödümü patlattın.»

«Benimle ilgilenmen için her şeyi yaparım.»

«Eh, artık yaşayacağına karar verdik. Şimdi bana olanları anlatabilirsin. O gölcükte başına ne geldi?»

«Sen aslında dipte ne bulduğumu öğrenmek istiyorsun. Öyle değil mi?»

Kadın, «O da var,» diye itiraf etti.

Nicholas bütün bulduklarını ve suyun altındaki tünelin kendisini çektiğini anlattı. Royan onu, sözünü hiç kesmeden dinledi. Hatta adamın konuşması sona erdiği zaman da bir süre hiçbir şey söylemedi. Kaşlarını çatmış derin derin düşünüyordu.

Sonunda başını kaldırarak İngiliz'e baktı. «Yani Taita tâ gölcüğün dibine kadar kovuklar açtırmayı başarmış, öyle mi?

Suyun yüzeyinden on beş metre aşağıya?» Adam, «evet» der gibi başını sallayınca Royan tekrar sessizleşti. «Bunu nasıl başardı?» dedi. «Bu konuda ne düşünüyorsun?»

«Belki dört bin yıl önce suyun yüzeyi daha aşağıdaydı. Belki bir yıl kuraklık oldu ve nehir kurudu. O zaman da Taita aşağılara inebildi. Ne elersin?»

Royan, «Fena değil,» diye itiraf etti. «Ama Taita neden iskele kurma zahmetine girdi? Niçin nehrin kuru yatağından ilerlemedi? Taita'yı buraya çeken o nehirdi sanırım. Yoksa kurumuş yatağının uçurumdaki diğer yerlerden bir farkı olmazdı. Hayır, bence Taita'nın orayı seçmesinin baş nedeni kayaya kolay kolay yaklaşılamamasıydı.»

Nicholas, «Haklısın sanırım,» diyerek başını salladı.

«Nehir kurumamıştı diyetini. Ve şimdiki gibi suları iyice alçalmıştı. O halde adam suyun içine o kovuktan nasıl oydu?

İskelenin suyun altına kadar uzanmasının sebebi neydi?»

Adam itiraf etti. «Hiçbir fikrim yok.»

«Pekâlâ. Bu konuyu şimdilik bir tarafa bırakalım. Seni neredeyse içine çekip götürecek olan tünelden söz edelim. Ağzı ne kadardı dersin?»

Nicholas başını salladı. «Suyun dibi hemen hemen zifiri karanlıktı. Seksen doksan santimden ötesini göremiyordum.»

«Tünelin ağzı, kovukların oluşturduğu çift sıranın tam ortasında mıydı?»

İngiliz düşünceli bir tavırla, «Hayır, pek de değil,» dedi. «Biraz yana doğruydu. Gölcüğün dibine ayaklarımla vurdum.

Tam yukarı çıkacağım sırada akıntı beni yakaladı.»

«Demek ki tünel gölcüğün tam dibinde ve iskeleden biraz aşağıdaydı. Tünelin ağzının kare biçimi olduğunu söyledin, değil mi?»

«Bundan kesin emin değilim. Unutma etrafı iyi göremiyordum. Ama bana öyleymiş gibi geldi.»

«Öyleyse onu da birileri yapmış olabilir. İnsanlar yani. Belki de gölcüğün dibine açılan yatay bir geçittir.»

Adam istemeye istemeye, «Olabilir,» dedi. «Ancak kayadaki suyun içine aktığı doğal bir delik olması ihtimali de var.»

Royan gitmek için ayağa kalktı. Nicholas hemen, «Nereye gidiyorsun?» diye sordu.

«Hemen dönerim. Notlarımı ve sütundan elde ettiğimiz malzemeyi getirmek için kulübeme gideceğim. Çabuk gelirim.»

Royan döndüğü zaman ranzanın yanına, yere oturdu. Bağdaş kurup bacaklarını altına almıştı. Kâğıtlarını etrafına yayarken Nicholas cibinliğin kenarını kaldırarak onun ne yaptığına baktı.

«Sen dün küçük iskeleni yapmakla meşgulken ben de sütunun 'Bahar yüzeyindeki hiyerogliflerin çoğunu çözdüm.»

Yazıları görmesi için not defterini adama çevirdi. «Bunlar benim ilk notlarım. Bazı yerlere soru işaretleri koyduğumu göreceksin. Örneğin şuraya ve şuraya. Bunlar çeviriden emin olmadığım ya da Taita'nın yeni ve garip bir sembol kullandığı yerleri gösteriyor. Onların üzerinde daha sonra duracağım.»

İngiliz, «Anlıyorum,» dedi. Royan konuşmasını sürdürdü.

«Yeşille belirttiğim yerler Ölüler Kitabı'nın standart kopyasından alınmış bölümler. Şuradaki ne bak*: 'Kainat daireler biçiminde çizilmiştir. Güneş Tanrısı Ra'nın kursu gibi. İnsanın yaşamı da bir dairedir. Rahimde başlar, mezarda sona erer. Savaş arabasının tekerleği yılanın ölümünü önceden haber verir. Yılan tekerin altında ezilir".*»

Adam, «Evet, bu bölümü hatırlıyorum,» dedi.

«Buna karşılık sarıyla çizdiğim şu bölümlerse Taita'nın fikirleri. Ya da hiç olmazsa onlar Ölüler Kitabı'ndan veya bildiğim başka bir kaynaktan alınmış şeyler değiller. Dikkatini özellikle şu bölüme çekmek istiyorum.» Royan parmağını satırların üzerinde kaydırarak yüksek sesle okudu.

«Tanrıçanın kızı hamile. Onu tohumu olmayan o kimse gebe bıraktı.

Cenin, onun rahminde sonsuza kadar kıvrılmış olarak yatacak. İkizi hiçbir zaman doğmayacak. O, Ra'nın ışığını asla görmeyecek. Kız kardeşin rahminden damat sonsuz evlilik için onu alacak. Doğmamış ikiz tanrının gelini olacak. O tanrı erkekti. Kaderleri birbirine karıştı. Onlar sonsuza kadar yaşayacaklar. Hiç ölmeyecekler.»

Başını defterden kaldırdı.

«Bu bölümü ilk okuduğumda Tanrıçanın kızının, daha önce de düşündüğümüz gibi, Dandera nehri olduğuna karar verdim. Eskiden erkek olan Tanrının da firavun olduğuna. Mamose ancak Mısır tahtına çıktıktan sonra Tanrılaştı. Ondan önce yalnızca bir erkekti.»

Nicholas başını salladı. «Tohumu olmayan kimse de Tarta. Bu belli bir şey. O sık sık hadım olduğundan söz ediyor.

Şimdi de şu esrarlı ikiz kardeş konusunda baz» fikirlerin varsa onları dinleyelim.»

«Bir nehrin ikizi herhalde onun bir kolu olur. Öyle değil mi?» «Ah, neyi kastettiğini anlıyorum! Suyun altındaki tünelin o "ikiz" olduğunu söylüyorsun. Orada, uçurumun dibinde ve Ra'nın ışığını hiçbir zaman göremeyecek. Tohumu olmayan Taita babalık iddiasında. Yani bize mimarın kendisi olduğunu söylüyor.»

«Evet, tamam! Ve o nehrin ikizini Firavun Mamose'la evlendirmiş. Bu evlilik sonsuza kadar sürecek. Bütün bunları biraraya getirerek şu sonuca vardım: Neredeyse boğulmana sebep olacak o tüneli incelemedikçe Firavun Mamose'un mezarının yerini hiçbir zaman bulamayacağız.»

Nicholas, «Bunu nasıl başaracağız?» diye sordu.

Royan omzunu silkti. «Ben mühendis değilim, Nicky. Bu işin halledilmesini sana bırakıyorum. Bütün bildiğim Taita'nın bunu başarmanın bir yolunu bulduğu. Yalnız aşağıya inmenin değil, orada çalışmanın da Sütundaki yazının yorumunda yanılmıyorsam, Taita gölcüğün dibinde bir hayli çalışmış olmalı. O bunu başarabildiğine göre senin de başarmaman için hiçbir neden yok.»

Nicholas, «Ah,» diye itiraz etti. «Taita bir dâhiydi. Bunu sık sık tekrarlıyor. Ben yalnızca ağır aksak ilerleyebilen bir insanım.»

«Yalnızca sana güveniyorum, Nicky. Beni düşkırıklığına uğratmayacaksın, değil mi?»

Boris'in izleri takip etmesi için usta bir avcı olmasına gerek yoktu. Avı, izlenmemek için pek az önlem almıştı. Grup açık açık Abbay uçurumunun yanındaki anayoldan batıya, Sudan sınırına doğru gitmekteydi. Mek Nimmur iyi korunan merkezine dönüyordu.

Boris düşmanının yanında on beş, yirmi adamı olduğunu tahmin etti. Tabii bundan kesinlikle emin olmak zordu. Çünkü yoldaki ayak izle ri üst üsteydi. Mek Nimmur öncüler yollamış, iki yanını güven altına almıştı. Artçıları da olmalıydı.

Hızla ilerliyorlardı. Ama öyle kalabalık bir grup, peşindeki bir tek kişiden fazla uzaklaşamazdı. Boris gruba yaklaştığından emindi. Onlardan dört saat sonra yola çıkmıştı. Oysa şimdi işaretlere bakılırsa bu süre artık iki saat kadar bile değildi.

Rus koşmasını kesmeden eğilip yerden bir şey aldı. Bu bir dal parçasıydı. Yolun kenarında yetişen kussaga bitkisinin yumuşak filizi. Gruptaki adamlardan biri bitkiye sürünmüş ve bu da ana daldan kopmuştu. Boris böylece gruptan ne kadar geride olduğunu iyice anladı. Uçurumun sıcaklığına rağmen taze filiz solmaya başlamamıştı bile.

Boris avına sandığından daha da yakındı.

Adam bundan sonra ne yapacağını düşünürken biraz yavaşladı, vadinin bu bölümünü oldukça iyi tanıyordu. Bir yıl önce bu tarafta Amerikalı bir müşterisiyle avlanmıştı. Adam Walia dağ keçisinin peşindeydi. Boris'le Amerikalı hemen hemen bir ay bu ağaçlıklı yarları incelemişler ve sonunda koskocaman, yaşlı bir erkeği vurmuşlardı. Hayvan yaşlılıktan siyahlaşmıştı, arkaya doğru uzanan boynuzları Rowland Ward listesinde onuncu sırayı almıştı.

Rus, Nil nehrinin beş altı kilometre ötede güneye doğru bir kavis daha yaptığını biliyordu. Sonra nehir tekrar geldiği yöne dönüyordu. Anayol nehri izliyordu. Çünkü Nil'in kavis çizdiği yerde dimdik kayalar vardı. Ama yine de kestirmeden gitmek mümkündü. Boris yaralı dağ keçisini izlerken bunu yapmıştı. Amerikalı hayvanı temizce öldürmemişti. Kurşunu dağ keçisinin kalp ve akciğer boşluğuna değil, bağırsaklarına gelmişti. Yaralı hayvan kayaların arasındaki gizli yolundan yukarılara tırmanmış, Boris'le Amerikalı da onu izlemişlerdi. Rus o yolun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama patikayı izleyerek diğer tarafa doğru indikleri zaman yolu on beş kilometre kadar kısaltmalardı.

Boris keçi yolunun girişini bulabilirce Mek Nimmur'un önüne çıkıp ona pusu kurabilecekti. Böylece üstün bir duruma geçecekti. Gerilla lideri herhalde onun kendisini izleyeceğini düşünüyor, pusu kurabileceği aklına bile gelmiyordu. Bu yüzden mutlaka artçıları vardı. Boris'in kurbanlarını uyandırmadan yarılarından usulca geçmesi imkânsızdı. Ancak öne geçtiği takdirde kontrol kendisinde olacaktı. Ondan sonra avını öldüreceği yeri kendisi seçecekti.

Nil ve anayol güneye doğru dönmeye başlarken Rus yamaçlara bakarak tanıdık işaretler bulmaya çalıştı. Ve daha beş yüz metre ilerlemeden aradığını buldu. Burada kara kayaların arasında bir açıklık vardı. Bazalt duvar yıkılmıştı sanki. Bu açıklık sık ağaçlarla kaplıydı.

Rus durup yüzündeki ve boynundaki terleri sildi. «Fazla votka...» diye homurdandı. «Formdan düşmeye başlıyorsun.»

Gömleği sanki nehre girmiş gibi sırsıklamdı.

Tüfeğini diğer omzuna geçirerek dürbününü gözlerine götürdü. Ağaçlıkla yarın iki yanını inceledi. Bu kayalar dimdik yükseliyordu. Tırmanmaksa imkânsız gibiydi. Ama Rus sonra kayanın üzerindeki dar bir çatlaktan çıkmış olan küçük, bodur ağacı gördü. Japonların 'bonsai'sine benziyordu. Gövdesi çarpılmış, dalları eğrilmişti. Amerikalı ateş ettiği sırada dağ keçisi ağacın hemen yukarısındaki raf gibi yerde duruyordu. Adam, hayvan kurşunu yediği zaman sırtını nasıl kamburlaştırdığını hatırlıyordu. Sonra dönmüş ve hızla yukarıya çıkmıştı. Rus dürbünü hafifçe Yukarıya doğru kaldırdı ve rafimsı dar kayayı gördü.

«Da, da! İşte burası.» Rusça konuşuyor ve düşünüyordu. Son günlerde İngilizce ve Fransızcayla boğuştuktan sonra anadili onu rahatlatıyordu.

Boris tırmanmaya başlamadan önce kayalık yamaçtan nehrin kıyısına indi. Nil'in kenarında diz çökerek yüzüne su çarptı. Kısa kesilmiş saçlarım ıslattı, üzerindeki terleri akıttı. Matarasını boşaltıp tekrar doldurdu. Sonra da midesi onu rahatsız edecek derecede doluncaya kadar su içti. Matarasını çalkalayıp yeniden doldurmayı da unutmadı. Dağda kaynak yoktu. Rus en son şapkasını suya batırarak başına geçirdi. Sular yüzünden ve boynundan aktı.

Boris tekrar anayola çıkıp yüz adım kadar ilerledi. Ağır ağır yürüyor ye yeri inceliyordu. Kenarda yolu hemen hemen kapatan bir kaya vardı. İlerideki adamlar kayanın üzerinden aşarak diğer taraftaki pudra gibi ince tozların üzerine basmak zorunda kalmışlar, Boris'in görmesi için güzelce ayak izlerini

bırakmışlardı.

Adamların çoğu tabanı zikzak çizgili, İsrail tipi paraşütçü botu giyiyordu. Arkadan gelenler de liderlerinin izlerine basmışlardı. Boris tek dizinin üstüne çöküp ayak izlerini iyice inceledi. Ve sonunda daha küçük ve ince ayak izlerini buldu. Bunların bir kadının izleri olduğu kesindi. İzleri bir erkeğin ayağı yarı silmişti. Ama yine de burun kısmı belirgindi.

Bu, lastik altlı bir Bata tenis ayakkabısının iziydi. Boris de onu on bin izin arasında tanıyabilirdi.

Tessay'in hâlâ grupla olması adamı rahatlattı. Kadının ve âşığının başka bir yola sapmamış olmaları da öyle. Mek Nimmur kurnaz ve zeki bir adamdı. Daha önce de Boris'in elinden kaçmıştı. Ama bu kez başaramayacaktı! Rus şiddetle başını salladı. «Bu kez kaçamayacak!»

Adam dikkatini tekrar kadının ayak izlerine verdi. Onlara bakarken öfkesi yeniden alevlendi. Tessay'e olan duygularını dikkate bile almadı. Bu denklemde aşk ve ihtirasın yeri yoktu. Tessay onun malıydı ve kadını kendisinden çalmışlardı.

Boris için önemli olan bu hakaretti. Karısı onu reddedip, küçük duruma düşürmüştü. Bu yüzden de ölecekti.

Öldürme düşüncesi yüzünden eski heyecanı tekrar duyduBoris. Öldürmek her zaman onun işi ve sanatı olmuştu. İşini ne kadar sık yaparsa yapsın her zaman aynı heyecan ve zevki duymuştu. Belki de ona kalan tek zevk buydu.

Bozulmamış, salt zevk. Seks ilişkisini etkileyen votka bile bunu zayıflatıp sulandıramazdı. Tessay'i öldürmek onunla seks yapmaktan daha da büyük bir zevk verecekti.

Boris geçen birkaç yıl içinde önemsiz hayvanları avlamıştı. Ama bir insanı izleyip öldürmenin nasıl bir şey olduğunu hiçbir zaman unutmamıştı. Özellikle bir kadını öldürmenin! Mek Nimmur'u kıstırmayı istiyordu. Ne var ki kadını öldürme arzusu daha fazlaydı.

Başkan Mengistu'nun iktidarda olduğu günlerde Rus Karşı Casusluk Bölümünün şefiydi. Adamları onun zevkini bildiklerinden Rus için her zaman güzel kadınları seçmişlerdi. Bugünse onu üzen bir tek şey vardı. İşini çabuk yapmak zorunda olması. Her şeyi uzatıp zevkine varması imkânsızdı. Diğer olaylara benzemiyordu bu. O zaman eğlence saatlerce ve hatla bazen günlerce sürerdi.

Boris, «Kaltak!» diye homurdanarak tozlara vurdu. Tessay'in ayak izlerini sildi. Onu da böyle yok edecekti. «Kara kaltak!»

Adam yeni bir güç ve azimle koşmaya başladı. Yoldan ayrılarak çarpılmış ağaca doğru tırmandı. Keçi yolu oradan başlıyordu. Boris onu izledi. Yol gitgide dikleşiyor, adam zaman zaman Yukarı tırmanabilmek için ellerini de kullanmak zorunda kalıyordu. Buraya ilk defa yaralı bir keçinin kanlarını izleyerek tırmanmıştı. Ama şimdi ona yol gösterecek kan damlaları yoktu. Bu yüzden iki kere yolunu kaybederek kendini kayanın tepesinde çıkmazda buldu. Geri dönüp doğru yola indi. Her sefe rinde de Mek Nimmur'u durduramadan geçip gideceğini düşünerek endişelendi.

Bir keresinde, yarı yolda bir kaya çıkıntısında yatan küçük bir yaban keçisi sürüsünü ürküttü. Hayvanlar hızla kaçtılar.

Başlarında sakallı, tirbuşon gibi uzun boynuzlu koskocaman bir erkek vardı. Keçi kaçarken Boris'e doğru yolu göstermiş oldu. Adam dik yokuşu tırmanırken parmak uçlarının derileri yüzüldü. Ama sonunda doruğa erişti. Başını hiç kaldırmadan yavaşça ilerledi. Fildişi rengi gökyüzüne doğru yükselen bir insan silueti tâ kilometrelerce öteden görülebilirdi. Adam sonunda bir paşa kılıcının arkasına saklandı. Dürbünle üç yüz metre aşağıdaki vadiye baktı.

Nil nehri o yükseklikten enli, ışıltılı bir yılana benziyordu. İlk U biçimi kavis çizen suyun yüzü küçük çağlayanlar ve kayalar nedeniyle dalgalıydı. İki yanda bazalt kayalar dalga dalga yükseliyor, tropiklerde bir tayfunda dalgalanan denize benziyorlardı. Sıcak yüzünden sanki dans ediyor ve ışıldıyorlardı. Güneş onları kavuruyor, kızıl kayalardan oluşan kâinatı sıcaktan bitkin düşürerek

kendisine boyun eğdiriyordu.

Boris, önünde havanın dans ederek seraplar yarattığı yere dürbünüyle bakıp nehrin kıyısındaki yolu gördü. Onu dönemeçte gözden kaybolunca kadar izledi. Yol bomboştu. Görünürde hiç kimse yoktu. Rus avının ilerleyerek gözden kaybolduğunu anladı. Grubun ne kadar yol aldığını bilmiyordu. Sadece onların yolunu kesmek için acele etmesi gerektiğinin bilincindeydi.

Boris nehirden ayrılalı beri ilk kez matarasından azıcık su içti. Tırmanırken çaba harcamış, terlemiş ve bu yüzden de su kaybetmişti. Böylesi durumda susuz bir insan birkaç saat içerisinde ölebilirdi. Burada, uçurumda köy bulunmaması şaşılacak bir şey değildi.

Adam tepeden inerken canlanmış gibiydi. Beli aşmak için ilerledi. Boris birdenbire kendini diğer taraftaki kayaların tepesinde buldu. Farkına varmadan bir adım daha atsaydı, üç yüz metre aşağıya yuvarlanacağı. Yine dorukta ilerledi ve sonra aşağıyı gözetlemek için uygun bir yer buldu.

Nehir yine aynıydı. Dönüş yapan su, küçük çağlayanları aşarken köpürerek ona doğru geliyordu. Yor yakındaki kıyıyı izliyor, bazen Nil sularından yükselen sivri, büyük taşlar ya da kayalar yüzünden dönemeçler yapmak zorunda kalıyordu.

Boris ıssız uçurumda hiçbir hareket göremedi. Sadece su akıyor ve ısının neden olduğu seraplar titreşiyordu. Rus, Mek Nimmur'un oradan kendisinden önce geçmiş olamayacağını biliyordu. Öyleyse düşmanı hâlâ o kavisi izliyor olmalıydı.

Boris yine biraz su içerek yarım saat dinlendi. Artık kendini iyice toplamış, gücü yerine gelmişti. Kendi kendine, aşağıya inip yolda mı pusu kursam, diye sordu. Ama sonunda avını görünceye kadar bu yüksek yerde kalmaya karar verdi.

Tüfeğini dikkatle kontrol etti. Tırmanışı sırasında dürbünün ayarının bozulup bozulmadığına baktı. Sonra silahı boşaltıp beş kartuşu inceledi. Bunlardan birinin pirinç mahfazası ezilmiş rengi de bozulmuştu. Adam onu atarak yerine kemerinden aldığı bir fişeği yerleştirdi. Tüfeği doldurup emniyeti açtı. Sonra silahı bir tarafa bıraktı ve terden ıslanmış olan çoraplarını çıkararak yerine çantasından aldığı temiz çorapları giydi. Botunun bağlarını dikkatle tekrar bağladı.

Ancak deneyimsiz biri bu durumda ayaklarının su toplamasına göz yumardı. Çünkü yaralar birkaç saat içerisinde mikrop kapıp iltihaplanırdı.

Rus tekrar su içti. Sonra ayağa kalkarak 30/06'yı omzuna astı. Artık av tanrıçasının önüne çıkaracağı her şeye karşı hazırlıklıydı. Grubun önünü kesmek için sırtta ilerledi.

Zaman zaman dürbünle aşağıdaki vadiye bakıyor ve hiçbir seferinde avını göremiyordu. Böylece öğleden sonraki saatler hızla geçti. Boris, Mek Nimmur'un ona gözükmeden geçip gittiğini düşünerek endişelenmeye başladı. Belki adam gizli, sığ bir yerde nehri aşmıştı. Ya da vadide başka bir yola sapmıştı. Sonra Rus sıcak havada şikâyet dolu, hırçın bir ses duydu. Hemen başını kaldırdı. Bir çift çaylak nehrin kıyısındaki bir çalı kümesinin yukarısında havada daireler çiziyorlardı.

Sarı karınlı çaylak Afrika'da en çok görülen çöp yiyen hayvanlardandı. İnsanlarla adeta simbiyotik bir yaşam ilişkileri vardı. Onların attıkları çöpleri yiyor, köylerin ya da geçici kampların yukarısında döneniyor ve artıkları kapıyorlardı. Ya da insanların çalıların arasına çömelerek işlerini görmelerini bekliyor ve ondan sonra hemen yere iniyorlardı. Böylece evrensel bir lağımcılık görevi yerine getiriliyordu.

Boris dürbünüyle tembelce uçan hayvanları inceledi. Nehrin kıyısındaki çalı kümesinin yukarısında dönüyorlar, çatallı kuyruklarını dümen gibi kullanarak rüzgârla oynaşıyorlardı. Çalıların arasındaki bir şeylere bakmak için başlarını çevirirken parlak san gagaları belirgin biçimde gözüküyordu.

Boris soğuk soğuk güldü. Da! Mek Nimmur erken kamp kurmuş. Belki de yeni kadını sıcağa ve hızlı yürüyüşe dayanamadı. Ya da adam onunla biraz oynaşmak için mola verdi, diye düşündü.

Rus o çalılığa tepeden bakabileceği bir yere kadar ilerledi ve burayı dürbünle inceledi. Ama hiç

kimseyi göremedi. İki saat sonra tahmininde yanılmış olabileceğini düşünmeye başladı. Orayı gözetlemeyi sürdürmesinin tek nedeni iki çaylağın çalılığa bakan bir ağacın tepesine tünemiş olmasıydı. Boris kuşların çalılıkta saklanan adamları gözetlediklerine inanmak zorundaydı.

Endişeyle güneşe bir göz attı. Artık sonunda ufka doğru kaymaya başlıyor, korkunç sıcaklığı hafifliyordu. Adam tekrar vadiye baktı.

Çalılığın hemen aşağısında nehir adeta küçük bir koy oluşturmuştu. Nehir kabardığı zaman orası da suların altında kalıyordu herhalde. Ama şimdi kıyısındaki dar, çakıllı yer ortaya çıkmıştı. Burada yukarıdan yuvarlanan iri kayalar vardı.

Bazıları kıyıda, bazıları nehre yuvarlanarak yan batmışlardı. Kayaların en irisi bir kulübe kadardı. Koskocaman, yuvarlak kapkara.

Boris orayı incelerken birdenbire çalıların arasından bir adam çıktı. Daha küçük kayalardan birine inip oradan çakıllı yere atlarken Rus'un kalbi hızla çarpmaya başladı. Adam nehrin kıyısında diz çökerek branda bezinden bir kovaya su doldurdu. Sonra da kayaya tırmanıp çalıların arasında gözden kayboldu.

Ah! Sıcak onları bile etkiledi! Su içmeleri gerekiyor ve o zaman da yakayı ele veriyorlar. Kuşlar olmasaydı avların çalılığa saklandıklarını anlayamayacaktım! İsteksizce dilini şaklattı. Nimmur dikkatli bir adam. Tevekkeli bugüne kadar yaşayabildi. Her şeyi sıkıca kontrolü altına almış. O bile susayabiliyor. Mek Nimmur'un ondan sonra ne yapacağını kestirmeye çalışarak çalılığa dürbünle bakmayı sürdürdü. Sıcaktan korunmak için buraya sığınarak fazla zaman kaybetti. Ama hava serinler serinlemez yine yola çıkacak. Tekrar güneşe bakıp kararını verdi. Gece ilerleyecek Karanlığın basmasına üç saat var. Ondan önce harekete geçmeliyim. Karanlık basınca hedeflerimi vurmak zorlaşır.

Ayağa kalkmadan önce sürüne sürüne tepeden geri indi. Yamaçta ilerleyerek Mek Nimmur'un nöbetçilerinin kendisini görmemesi için bir kayanın arkasına girdi. Sonra da aşağıya inmeye başladı. Burada keçi yolu yoktu. Ama birkaç denemeden sonra kayadaki raf gibi bir çıkıntıyı farketti. Bunu izleyerek aşağıya kolaylıkla inebildi. Acil bir durumda orayı tekrar bulabilmek için uçurumun dibine eriştiği zaman etrafını iyice inceledi. Bu iyi bir kaçış yoluydu. Ve Boris çok geçmeden peşine takılacaklarını biliyordu.

İnişi bir saatten fazla sürmüştü. Adam zamanının sona ermek üzere olduğunu biliyordu. Nehrin kıyısındaki yola vardı.

Ve geriye, Mek Nimmur'un kampına doğru yürümeye başladı. Acelesi olmasına rağmen iz bırakmamaya çalışarak yolun kenarındaki taşların üzerinden gidiyordu. Fakat yine de az kalsın düşmanla burun buruna gelecekti.

Rus iki yüz metre kadar yürüdüğü sırada hayal meyal bir sığırcık kuşunun sesini farketti. Bu, alçak, hüzünlü bir ıslığa benziyordu. Az kalsın buna aldırmayacaktı ama sonra kafasında alarm zilleri çalmaya başladı. Zaman yarılıştı. Sığırcık ancak şafakta, yuvasından ayrılacağı zaman böyle öterdi. Oysa akşam oluyordu ve vadinin boğucu derinliklerindeydiler. Boris yoldan kendisine doğru gelen öncülerden birinin diğerlerine böyle işaret verdiğini tahmin etti. Mek Nimmur'un grubu yola çıkıyordu»

Adam hemen tepki gösterdi. Yoldan çıkarak geldiği yöne doğru koştu. Kayadan indiği patikaya erişti. Yola bakabileceği bir yere kadar tırmandı. Ne var ki kazandığı avantajın önemli bir kısmını kaybettiğinin de farkındaydı. Burası pusu kurmak için ideal bir yer değildi. Düşman aşağıdan kaçış yoluna ateş açabilirdi. Ancak şansı yardım ederse tepeye ulaşması mümkündü. İntikam almaktan vazgeçmek aklına bile gelmiyordu. Avlarını görür görmez vuracaktı!

Ama Rus kendi kendine yine de Mek Nimmur'un onu gafil avladığını itiraf etti. Adamın güneş

batmadan yola çıkacağını sanmamıştı. Çalılıktaki kampın yukarılarında yer alacağını ve avlarını görür görmez dikkatle nişan alarak iki el ateş edeceğini düşünmüştü. Ondan sonra da kaçacaktı.

Boris, Mek Nimmur'u devirir devirmez, adamlarının hemen peşine takılmayacaklarına karar vermişti. O da kaçacak, korunabileceği yerlerde durarak bir iki gerillayı temizleyecekti. Böylece peşindekiler dikkatli davranmak zorunda kalacaklar ve sonunda bu oyundan bıkarak onun gitmesine razı olacaklardı.

Ama artık tüm planları değişmişti. İlk fırsattan yararlanması gerekiyordu ve hedefi herhalde hareket halinde olacaktı.

Ateş eder etmez kayanın tepesindeki keçi yolunda kendisini göreceklerdi. Bir tek avantajı vardı. Av tüfeği son derecede dakik bir silahtı. Mek Nimmur'un adamlarındaysa AK47 saldırı silahları vardı. Onlarla hızla ateş edebiliyor, ancak uzun menzilli atışlarda hedefi pek vuramıyorlardı. Özellikle bu shufta'ların elinde. Afrika'nın savaşçı kabileleri eğitildikleri zaman gerçekten de dünyanın en iyi askerleri arasında yer alıyorlardı. Gerekli yetenekleri vardı. Ama bir şey dışında.

İyi nişancı değillerdi.

Boris kayanın raf gibi çıkıntısına uzandı. Kaya güneşte öylesine ısınmıştı ki, giyinik olmasına rağmen yine de canı yandı.

Sırt çantasını çıkarıp önüne koydu. Tüfeği de onun üzerine yerleştirdi. Sürünerek rahatça yattı ve dürbünle baktı. Ana yolun yanındaki bir kayaya nişan aldı. Sonra da namluyu sağa sola oynattı. Ateş ederken bir kavis çizecekti.

Rus o kadar kısa zamanda bundan daha iyi yer bulamayacağına karar vererek tüfeği yana koydu ve yerden bir avuç toprak aldı. Bunu suratına sürdü. Terle karışan toprak çamurlaşarak Rus'un uçuk renkli yüzünü örttü. Böylece tetikte bir öncü onun terden parlayan yüzünü uzaktan fark edemeyecekti. Boris sonra güneşin açısını kontrol etti. Güneş ışığının dürbünün merceğinden de, silahın maden kısmından da yansımasını istemiyordu. Uzanıp yanındaki bodur ağacın dalını çekti ve gölgesinin silahın üzerine düşmesini sağladı.

Boris sonunda silahının arkasında yerini alarak dipçiği omzuna dayadı. Soluklarını kontrol altına aldı. Şimdi ağır bir tempoyla derin nefes alıyordu. Böylece nabzı da düştü. Artık elleri titremeyecekti. Rus fazla beklemek zorunda kalmadan o kuş sesini tekrar duydu. Ama bu kez daha yakından. Sese yolun daha aşağısından, nehrin yakınından karşılık verildi.

Yarıları koruyan adamlar bu arazide zorluk çekecekler, diye düşünerek neşesizce güldü Boris. Suratı bir kurukafanınkini andırdı o zaman. Biraraya gelecekler, sonra bazıları geride kalacak. Rus bunları düşünürken beş yüz metre ileride yolun dönemecinden bir adam çıktı.

Boris ona dürbünle baktı. Adam tipik bir Afrikalı gerillaydı. Üzerinde rengi soluk, kamuflaj ve sivil elbise karışımı yırtık bir giysi vardı. Sırt çan tası, matara, fişeklik ve elbombalarıyla donanmıştı. Elinde tuttuğu AK47'yle ateşe hazırdı. Adam dönemeçten çıktıktan sonra bir an durdu. Sonra da yolun kenarındaki bir kayanın arkasına girdi.

Gerilla bir dakika boyunca önündeki araziyi inceledi. Başını ağır ağır sağdan sola çeviriyordu. Bir ara sanki doğrudan doğruya Boris'e baktı. Rus soluğunu tuttu ve yanındaki kaya kadar hareketsiz kaldı. Ama sonunda shufta doğruldu ve dönemecin gerisindekilere eliyle işaret etti. Ardından koşmaya başladı. Elli metre kadar ilerlediği sırada grubun diğer üyeleri de gözükmeye başladılar. Aralarındaki eşit uzaklığı dikkatle koruyorlardı. Bu sırayı uygun konumdan bir RPD'yle bile devirmek imkânsızdı.

Boris takdirle, iyi, dedi kendi kendine. Bunlar usta askerler. Mek onları kendi seçmiş olmalı. Dürbünle dönemeçten her çıkan askeri inceledi. Mek Nimmur'u bulmaya çalışıyordu. Şimdi yola yedi shufta yayılmıştı. Ama liderleri hâlâ görünürlerde yoktu. En öndeki adam Boris'in hizasına geldi ve

sonra onu geçti. Yarıları korumakla görevli iki gerilla da Rus'un yattığı yerin hemen altından ilerlediler. Boris bir taş gibi yatıp onların uzaklaşmalarına izin verdi. Diğerleri de yine uygun aralıklarla hızla yürüyorlardı. Sonuncusu da gittikten sonra sanki vadi boşaldı. Artık ortalıkta başka kimse yok gibiydi. Ancak sonra ileride hafif bir hareket oldu.

Boris yavaşça, «Artçılar...» diye mırıldandı. «Mek kadını arkaya almış. Yeni oyuncağını. Onu dikkatle koruyor.»

Emniyeti açtı. Boğucu, sessiz havada madeni bir şıkırtının duyulmamasına iyice dikkat ederek, «Artık gelsinler bakalım...» diyerek soludu. «Önce Mek'i öldüreceğim. Öyle gereksiz yere nişan alınmayacak, kafasına değil göğsüne ateş edeceğim. Yere yığıldığı zaman kadın donup kalacak. Onda bir savaşçıya özgü o refleksler yok. O zaman hiç acele etmeyecek ikinci kez tetiği çekeceğim. Bu uzaklıktan hedefi ıskalamam imkânsız. Tessay'i o güzel, küçük, kara göğüslerinin arasından vuracağım.» Tessay'in güzelliği ve zarafetiyle taban tabana zıt olan o şiddet ve kanla ilgili hayaller adamın cinsel bir heyecan duymasına neden oldu. Adamlardan birini daha öldürme fırsatı bile bulabilirim belki de. Ama bu kesin değil. Çünkü hepsi de deneyimli gerillalar. Belki de ben daha kadını öldürme fırsatını bulamadan kayaların arkasına saklanacaklar.

Artçılar düzgün aralıklarla ortaya çıkarlarken Rus hepsinin yüzünü teker teker inceledi. Her seferinde de kalbi sanki düşkırıklığı yüzünden tekledi. Sonunda üç gerilla düzgünce koşarak onun önünden geçtiler. Mek'le kadın hâlâ görünürlerde yoktu. Artçılar yoldan inip gözden kayboldular. Çıkardıkları hafif sesler de kesildi. Boris raf gibi kayada yatıyor, kalbi hızla çarpıyordu. Boğazında düşkırıklığının o ekşi tadı vardı.

Rus acı acı, nerede bunlar, diye düşündü. Kahretsin! Mek hangi cehennemde? Ve sorusunun o çok belirgin cevabı hemen aklına geldi. Başka yoldan geçtiler. Mek bu devriyeyi beni kandırıp başka tarafa sürüklemek için kullandı.

Boris yoldan başkalarının da gelebileceğini düşünerek beş dakika sessizce yattı. Kafası hızla çalışıyordu. Tessay'in ayak izini son olarak nehrin yaptığı kavisli yerde görmüştü. Mek'le o beni atlattılarsa artık her yerde olabilirler. Belki Mek benden bir gün ileriye geçmeyi bile başardı. Hatta daha fazlasını. Boris'in onların izini bulması da o kadar sürebilirdi.

Adam adeta dalga dalga artan öfkesi yüzünden sarsıldı. Soğukkanlılığını kaybetmemek için gözlerini yumarak öfkeyle boğuştu. Şimdi mantıklı düşünmesi gerekiyordu. Yaralanmış bir yaban öküzü gibi saldırmak olmazdı. Boris zayıflıklarından birinin de bu olduğunu biliyordu, kendisini sıkı bir kontrol altında tutması gerekiyordu.

Adam gözlerini tekrar açtığında hiddeti soğuk bir kine dönüşmüş ve ona yararlı olabilecek bir hal almıştı. Artık neyi, hangi sırayla yapması gerektiğini biliyordu. İlk işi yolu gerisin geriye kontrol edip taramaktı. Mek'in shufta'lardan ayrıldığı noktayı bulmalıydı.

Rus raf gibi kayadan inip çalıların arasından geçti ve yola erişti. Hızla iz sürerek nehrin yukarısına doğru çıktı.

Shufta'ların günün sıcak saatlerini geçirdikleri çalı yığınına doğru gitti. İlk fark ettiği çaylakların yokluğuydu. Ama Boris bunu çalılıkta kimsenin bulunmadığının bir kanıtı olarak kabul etmedi. Önce yolun çalılıktan uzak olan bölümünü inceledi. Aradan birkaç saat geçmişse de izler kolaylıkla okunabiliyordu.

Boris birdenbire yolun ortasında durdu. Kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken oluverdi. Yolun tozlarının üzerinde kalmış olan ize bakıyordu. Mek'in tuzağına düştüğünün farkındaydı. Yerde bir Beta tenis ayakkabısının çok belirgin izi vardı.

Mek'le kadın çalılıkların arasına girmiş, bir daha da çıkmamışlardı. Hâlâ oradaydılar. Boris'e Mek o anda kendisine AK47'sinin nişangâhından bakıyormuş gibi geldi. Açık yolda, izin üzerine eğilmiş

olan Rus tümüyle savunmasız durumdaydı.

Adam kendini hızla yolun yanına attı. Sert otların üzerine bir kedi gibi düştü. Artık ateş etmeye hazırdı. Kalp atışları ancak dakikalar sonra normalleşti. Sonra adam doğrularak dizlerini büktü. Çalı yığınının etrafında ihtiyatla dolaşmaya başladı. Sinirleri bir gitarın telleri gibi gerilmiş, ti. Uçuk renkli gözleriyle bir sağa bir sola bakıyordu. Parmağı 30/06'nın tetiğindeydi. Namluyu ağır ağır dalgalandırıyordu. Her yöne doğru saldırabilecek bir kobranın kafası gibi.

Boris nehrin kıyısına doğru gitti. Küçük çağlayanların gümbürtüsü onun çıkarabileceği her sesi maskeleyecekti. Ama tam sırttan gördüğü kulübe büyüklüğündeki kayanın arkasına gireceği sırada yine dondu kaldı. Nil'in sularının gürültüsü arasında bir ses duymuştu. Bu yere ve bu zamana da hiç uymayan bir ses. O yüzden Rus bir an duyduklarına inanamadı. İşittiği bir kadının kahkahasıydı. Rüzgârda sallanan kristal bir avizenin şıngırtısı kadar berrak ve tatlı bir ses.

Bu ses aşağıdan gelmişti. Yuvarlanmış olan kayanın ötesinden. Boris usul usul kayaya doğru gitti. Arkasına sinmek niyetindeydi. Ne var ki oraya erişemeden nehrin yüzeyine vuran ağır bir cismin çıkardığı şapırtıyı duydu. Bunu bir kadının heyecanlı çığlığı izledi. Bu hem şakacı, hem de tahrik ediciydi.

Boris kayanın yanına gidip görünmeden yavaşça ilerledi. Ötedeki çakıllı kıyıyı görebileceği yere ulaştığında oraya ihtiyatla bir göz attı. Ve hayretle bakakaldı. Gözlerine inanamıyordu. Mek Nimmur'dan beklenmeyecek bir budalalıktı bu. Yirmi yıl süren gerilla savaşlarında sağ kalan bu sert adam, bu deneyimli cengâver yeniyetme, aşktan sersemlemiş bir ahmak gibi davranıyordu.

Mek Nimmur yeni aşkıyla oynaşabilmek için adamlarını göndermişti. Boris bunun kendisi için hazırlanmış fazla ayrıntılı bir tuzak olup olmadığını anlamaya çalıştı. Bu doğru olamayacak kadar şanslı bir rastlantıydı. Rus gizlenmiş olabilecek adamları bulabilmek için kıyıyı gözleriyle iki yönde araştırdı. Sonra yüzünde o her zamanki soğuk, hafif tebessüm belirdi.

Ah, tabii yalnızlar. Mek, bir tek adamının bile Tessay'i böyle çırçıplak görmesine izin vermezdi. Rus şansının ona ne kadar yardım ettiğini kavrarken gülümsemesi iyice yayıldı. Bu adam çıldırmış olmalı. Peşine düşeceğimi anlayamadı mı? Benden, böyle şeylerle oyalanacak kadar ileride olduğunu mu sandı? Bu dünyada şehvet dürtüsüne kapılmış birinden daha aptal ne olabilir? Böyle bir erkek burnunun ucunu bile göremez! Şimdi kinle karışık bir sevinç duyuyordu.

İki âşık soyunmuş, giysilerini yüksek bir kayanın gölgesine, çakılların üzerine bırakmışlardı. Nehrin kıyıda oluşturduğu sakin gölcükte suları şakırdatıyorlardı. İkisi de çırılçıplaktı. Mek'in omuzları geniş, sırtı kaslı, kaba etleri sıkıydı. Tessay onun yanında "bir saz kadar ince duruyordu. Beli incecik, kalçaları dardı. Cildi yaban balı rengindeydi. İki âşık birbirlerine dalmışlar, ne başka bir şey görüyor, ne de işitiyorlardı.

Geriyi korumaları için birkaç adam bırakmış olmalı. Boris, Mek'in bu kadarcık dirayet gösterebileceğini sanıyordu.

Benim kendisinden hızlı davranıp önüne çıkacağım aklına bile gelmedi. Şimdi tamamıyla güvende olduklarını sanıyor!

Şu ahmağa bak! Mek, Tessay'i kovalar, kadın da onun kendisini yakalamasına izin verirken, Rus yine o kindar sevinci duydu. Mek'le Tessay birbirlerine sıkıca sarılarak sığ suya yuvarlandılar. Tekrar yüzeye çıktıktan zaman gülüyorlardı.

Esmer yüzlerinden sular akarken dudakları birbirini buldu. Tessay güzel kadınların, Mek de yakışıklı erkeklerin timsaliydi. Bir an için kendi mutlu cennetlerinde yakalanmış olan Afrikah bir Adem'le Havva.

Boris gözlerini çiftten zorlukla ayırarak âşıkların giysilerini bıraktıkları çakıllı yere baktı. Mek'in tüfeği kamuflaj ceketinin üzerine dikkatsizce konulmuştu. Silah Boris'ten birkaç adım ötedeydi. Rus

çabucak ilerledi. Şarjörü çıkarıp cebine koydu. Boş tüfeği ceketin üzerine atarak tekrar kayanın arkasına döndü. Mek de, Tessay de olanların farkında bile değillerdi.

Boris kayanın gölgesinde sessizce bekleyerek âşıkların nehirde oynamalarını seyretti. Birbirlerine olan yakınlıklarında, aşklarında neredeyse çocuksu bir şeyler vardı.

Tessay sonunda Mek'in kollarından sıyrılarak sudan çıktı. Uzun bacaklarıyla bir tay gibi koşarken ıslak, ipeksi cildi parlıyor, göğüsleri sallanıyordu. Kadın omzunun üzerinden bakarak Mek'i açık açık davet ediyordu. Mek onu izledi.

Geniş göğsünün sık, kıvırcık kıllarında su damlacıkları pırıldıyordu.

Tessay'i, o giysilere ulaşamadan yakaladı. Kadın Mek'in kollarında yalandan çırpındı. Sonra adamın dudakları onunkileri hapsetti ve kadın kendini tamamıyla Mek'e bıraktı.

Boris başka bir erkeğin karısına sahip oluşunu seyrederken öfkeyle birlikte bir röntgencininki gibi sapıkça bir heyecan duydu. Adam öfkeyle sarsılıyor, içinde iblisçe duygular birbirine karışıyordu. Tıpkı fırtınanın sarstığı bir dal gibi.

şıklar yere diz çöktüler. Hâlâ birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. Tessay arkaüstü yatarken Mek'i de kendine çekti.

Boris, «Tanrım, Mek Nimmur!» diye bağırdı. «Çıplak kıçın böyle havadayken ne kadar gülünç durduğunu bilemezsin!»

Mek avını yemeğe hazırlanırken gafil avlanan bir pars gibi tepki gösterdi. Müthiş bir hızla dönerek silahına uzandı.

Boris seslendiği zaman 3030'la adamın ensesine nişan almıştı, hazırlıklıydı. Ama Mek o kadar hızlıydı ki, daha Rus kımıldayamadan AK47'yi kapıp Boris'in karnına nişan aldı. Aynı anda tetiği de çekti.

Silah yalnızca yararsızca şıkırdadı. İki adam silahları birbirine çevrili, çakıllı yerde bakıştılar. Tessay, Mek'in onu bıraktığı yerde çırçıplak kıvrılmış yatıyordu. Kocasına bakarken gözlerinde acı ve dehşet vardı. Mek'in ölmek üzere olduğunu anlamıştı.

Boris boğuk boğuk güldü. «Nerene istersin, Mek? Şu pis kara organının ucunu uçurmama ne dersin?»

Mek bakışlarını düşmanından dağlara doğru kaydırdı. Boris tahmininde yanılmamış olduğunu anladı. Mek'in orada adamları vardı. Ama komutanları kıyıda eğlenirken onlar gözükmüyorlardı.

«Onlar için endişelenme. Adamların aşağıya inip seni kurtarmaya gelmeden önce ikiniz de ölmüş olacaksınız.» Boris yine güldü. «Doğrusu bu anın zevkini iyi çıkarıyorum. Daha önce de seninle bir randevumuz vardı. Ancak sen kaçtın.

Neyse... Bu seferki daha da eğlenceli olacak.» Rus, Mek gibi birinin karşısında ölümü geciktirmenin hiç de akıllıca bir şey olmayacağını biliyordu. Mek bir hata yapmıştı ve böyle bir şeyi tekrarlaması imkânsızdı. Adamın kafasını hemen uçurmalıydı. Ondan sonra da Tessay'le ilgilenmek birkaç dakikasını alacaktı. Ne var ki Rus bu anın zevkini çıkarmayı çok istiyordu. «Sana bir müjdem var, Mek. Bir kaç saniye daha yaşayacaksın. Önce şu kaltağı öldüreceğim. Ve sana bu sahneyi seyretmen için izin vereceğim. Bunun zevkine benim kadar varacağını umarım.» Rus kayanın gölgesinden yan yan çıkarak Tessay'in yattığı yere doğru gitti.

Kadın ona arkasını yan dönmüştü. Küçük zarif elleriyle boş yere göğüslerini ve kasıklarının arasını örtmeye çalışıyordu.

Boris karısına yaklaşırken bile gözlerini Mek'ten ayırmadı. Asıl tehlikeli olan oydu. Ama hata yapmış, Tessay'i önemsememişti.

Kadın utançla kocasına arkasını dönüyormuş gibi yaparken bacaklarının arasından elini uzatarak suların aşındırdığı yuvarlak bir taşı kaptı. Birdenbire kıvrak vücudunu gerdi ve bütün gücüyle taşı

Boris'in kafasına attı. Rus gözucuyla bu hareketi farketmişti. Başını korumak için elini kaldırdı.

Şaşılacak bir güçle atılan bu taş hedefi bulamadı. Onun yerine Rus'un kaldırdığı kolunun dirseğine geldi. Adam gömleğinin kollarını iyice kıvırmıştı. Darbenin gücünü hafifletecek hiçbir şey yoktu. Rus kolunu büküp germiş, derisi dirsek kemiğinin üzerinde iyice gerilmişti. Ulna'nın ucu cam gibi parçalandı. Boris duyduğu müthiş acı yüzünden uludu sanki. Parmakları istemeden açıldı ve işaret parmağı tetikten kaydı. Bu yüzden Mek'in kamına ateş edemedi.

Mek yuvarlanarak ayağa fırladı. Boris silahını diğer eline alamadan dev kayanın arkasında kayboldu.

Rus sol eliyle tüfeğin dipçiğini Tessay'in kafasına doğru salladı. Kadın arkaüstü kumlara yuvarlandı. Adam sonra silahın namlusunu karısının ağzına sokarak öfkeyle, «Seni kara herif!» diye bağırdı. «Onu öldüreceğim. Kahpeni istiyorsan gelip almalısın!» Parçalanan dirseğinin verdiği acı yüzünden sesi boğuklaşıp kabalaşmıştı.

Kayanın arkasından Mek Nimmur'un güçlü ve berrak sesi yükseldi. Adam Amharik dilinde bir tek kelime söyledi ve bu kayaların arasında yankılandı. Sonra da, «Adamlarım bir dakika sonra burada olacaklar,» dedi. «Kadını bırakırsan canını bağışlarım. Ona zarar verirsen sonunda, 'Beni öldür,' diye yalvarmak zorunda kalırsın.»

Boris, Tessay'in üzerine eğildi. Sağlam kolunu boynuna dolayarak kadını ayağa kaldırdı. Tüfek de aynı elindeydi.

Namlusu Tessay'in omzundan ileriye doğru uzanıyordu. Yaralanan kolunun sinirleri ilk şoku atlatmıştı. Artık silahı tutacak ve tetiği çekecek gücü vardı.

Rus, «Adamların gelinceye kadar o çoktan ölmüş olacak!» diye bağırdı. Karısını sürükleyerek kayadan uzaklaştırmaya başladı. «Gel onu al, Mek! İstiyorsan, o burada.»

Kadının boğazını daha da sıktı. Sonunda Tessay soluk almaya çalışarak çırpındı. Adamın kolunu tırmalayıp güneşten yanmış cildinde kırmızı izler bıraktı.

«Onu bir dinle! Kadınının o güzel boynunu eziyorum! Bak nasıl boğuluyor!» Rus kadının boğazını iyice sıkarak can acısıyla inlemesini sağladı.

Boris bir taraftan da Mek'in arkasında kaybolduğu kayanın köşesine bakıyor, oradan geri geri uzaklaşıyordu. Kendisine manevra yapabilmek için yer açmaya çalışıyor, kafası hızla çalışıyordu. Kaçamayacağının farkındaydı. Sağ kolunu zorlukla kullanabiliyordu. Mek'in shufta dostlarıysa kalabalıktılar. Rus, kadını ele geçirmişti ama adamı da istiyordu.

Tek umudu buydu. İkisini de ele geçirmek. Karısını ve Mek'i öldürmeliydi.

Boris yamacın Yukarılarından gelen sesi duydu. Biri bağırmıştı. Mek'in adamları geliyorlardı. Rus çaresiz durumdaydı.

Mek kayanın arkasından çıkmayacaktı. Boris hemen hemen iki dakikadan beri Mek'in konuştuğunu ya da kımıldadığını duymamıştı. Onu kaybetmişti. Adam bu sürede her yere gitmiş olabilirdi.

Boris durumu kavrayarak, çok geç, diye düşündü. Mek'i öldüremeyeceğim. Sadece kadın var. Ama onu şimdi gebertmeliyim! Tessay'i diz çökmeye zorladı. Kolunun kaslarını büzerken kadının boynundaki omurlar büküldü.

Neredeyse Tessay'in boynu kırılacaktı. Biraz daha baskı bu iş için yeterliydi. Boris, «Senin için her şey bitti artık,» diye fısıldayarak son baskıyı uygulamaya başladı. Uzun deneyimleri sonucu boynun kırılırken çıkardığı sesi biliyordu.

Kaslarını büzerek o sesi bekledi. Bir dalın kırılmasını andıran o sesi. Sonra Tessay'in vücudu gevşeyiverecekti.

Ama sonra bir şey şiddetle arkasından ona çarptı. Sanki omurgası içeri girerek kaburgalarını ezdi. Hem çarpma, hem de onun geliş yönü . hiç beklenmedik bir şeydi. Mek Nimmur'un bu kadar hızla

oraya kadar gelmiş olması inanılacak gibi değildi. Adamın kayanın arkasından çıkarak çalıların arasından dolaştığı anlaşılıyordu. Şimdi de Boris'e arkadan yaklaşmıştı.

Mek öyle vahşice saldırmıştı ki, Boris'in Tessay'in boynuna doladıaı kolu çözüldü. Kadın boğulurcasına hırıltılı hırıltılı soluk aldı. Döndü ve kocasının elinden kurtuldu. Boris dönüp tüfeği çevirmeye çalıştı. Ama Mek o sırada tekrar saldırdı. Silahı yakalayıp Boris'in elinden almaya çalıştı Rus'un parmağı hâla tetikteydi. Namlu Mek'in suratının hizasındayken tüfek patladı. Bu patlama adamı bir an için sersemletti. Kulakları çınlayan Mek tüfeği bıraktı ve sendeleyerek bir adım geriledi.

Boris de geri geri gitti. Silahla uğraşıyor, namluya bir kurşun daha sürmeye çalışıyordu. Fakat sağ kolu sakatlandığı için beceriksizce hareket ediyordu. Mek kendini topladı. Ve başını eğerek saldırdı. Bütün ağırlığıyla Boris'e çarptı. Tüfek Rus'un elinden uçtu. Birbirini sıkıca kavrayan iki adam göğüs göğüse korkunç bir vals yapıyorlarmış gibi döndüler.

Avantaj yakalamaya, birbirlerini yere devirmeye çabalıyorlardı. Sonra ayakları takıldı ve arkaüstü nehre devrildiler.

Yine boğuşarak, yuvarlanarak yüzeye çıktılar. Kâh biri üstteydi, kâh diğeri. Bu Boris'in biraz önce seyrettiği aşk sahnesinin korkunç bir parodisi gibiydi. İki adam kaslarını geriyor, sığ yerde birbirlerini yumruklayarak çelmeliyorlardı.

Suya her yuvarlanışlarında kıyıdan biraz daha açılıyorlardı. Sonunda su bellerine kadar çıktı. Ve Nil birdenbire onları yakalayıp sürüklemeye başladı. Hâlâ birbirlerini sıkı sıkıya tutuyorlardı. Kafaları köpüklerin arasında inip çıkıyordu.

Vahşi bir öfkeyle haykırarak kollarını vururlarken etraflarındaki suları köpürtüyorlardı.

Tessay, Mek'in adamlarının çalıların arasından koşarak indiklerini duydu. Shamma'sını kaptı. Onları karşılamak için koşarken giysiyi başından geçirdi. Adamlardan ilki elindeki AK47'yle ateşe hazır durumda çakıllı yere fırladığında kadın Amharik dilinde, «İşte,» diye bağırdı. «Mek suda! Rusla boğuşuyor! Ona yardım edin!» Diğer adamlar da gelmişlerdi.

Tessay onlarla birlikte kıyıda koşmaya başladı. Nehrin ortasındaki iki adamın hizasına geldikleri zaman shufta'lardan biri durarak nişan aldı. Ama Tessay ona doğru atılıp namluya vurdu.

Öfkeyle haykırıyordu. «Seni budala! Mek'i vuracaksın!» Genç kadın kayalardan birinin üzerine sıçrayıp, ufka yaklaşan güneşin sudan yansıyan ışıklarından korunmak için elini gözlerine götürdü. Boris'in kolunu Mek'in boynuna dolamayı başarmış olduğunu görünce midesi bulanmaya başladı. Rus, Mek'in kafasını suyun altına sokmaya çalışıyordu.

Köpüklerin arasından hızla kayarlarken Mek oltaya takılmış bir som balığı gibi çırpınıyordu.

Tessay kayadan aşağıya atlayarak aşağıya doğru koştu. Oradaki burundan çaresizce baktı.

İki adam çağlayana doğru giderlerken Boris hâlâ Mek'in başını suyun altında tutuyordu. Akıntı hızlanırken iki yanda sivri dişlere benzeyen kara kayalar beliriyordu. Mek güçlü bir adamdı. Rus onu tutabilmek için son gücünü kullanıyordu. Ve bunu daha fazla sürdüremeyeceğinin bilincindeydi. Mek birdenbire geriye doğru yükseldi ve başı bir an sudan çıktı. Boris başını tekrar aşağıya itmeden önce çabucak soluk aldı. Ve bu nefes onu yeniden güçlendirdi.

Rus hızla yaklaştıkları çağlayana doğru baktı. Orada da kayalar vardı. Adam suların çarparak doksan santim yüksekliğinde dalgalar oluşturdukları büyük, düz bir kayayı seçti. Son gücüyle ayaklarını vurdu ve Mek'i çekerek o tarafa doğru gitti.

Çağlayandan aşağıya uçtular. İleride düz kaya bir deniz canavarı gibi onları bekliyordu. Boris hâlâ Mek'le boğuşmaktaydı. Sonunda onu önüne doğru çekmeyi başardı. Mek'in kafasını kayaya çarpmasını sağlayacaktı. O arada düşmanının vücudu bir tampon görevi yapacaktı.

Kayaya çarpmadan hemen önce Mek başını sudan çıkardı. O çok değerli havayla ciğerlerini

doldururken kayayı gördü ve tehlikeyi kavradı. Sert bir hareketle ileriye doğru dalıp takla attı. Bu öyle güçlü ve beklenmedik bir hareketti ki, Boris karşı koyamadı. Sırtüstü ileriye doğru sürüklendi. Kolu hâlâ Mek'in boynundaydı. Artık yerleri değişmişti. Mek, kayayla arasına Boris'i sokmayı başarmıştı. Çarpışmada zararı daha çok Rus gördü.

Boris'in sağ omzu fındıkkıranın çelik dişlerinin arasına sıkıştırılmış bir ceviz gibi çatırdadı. Rus'un başı hâlâ suyun içindeydi. Adam o müthiş can acısı yüzünden haykırırken sular ciğerlerine doldu. Kolunu çekti ve hızla Mek'ten uzağa savruldu. Tekrar yüzeye çıktığı zaman suya düşmüş bir böcek gibi çırpınıyordu. Su dolan ciğerleri yüzünden hırıltılı sesler çıkarıyor, soluk almaya çalışıyordu.

Mek onun birkaç metre gerisinde hızla sudan fırladı. Soluk almaya çalışırken etrafına çabucak baktı. Boris'in suda dalgalanan kafasını hemen gördü. Hızla kulaç atarak düşmanına arkadan yaklaştı.

Boris o kadar kötü haldeydi ki, Mek gömleğinin yakasını yakalayıp ucunu bir ilmek gibi bükünceye kadar maksadını anlayamadı. Mek diğer elini suyun altından uzatarak Rus'un enli kemerini tuttu. Ve onu ileride adeta kaynayan sulardan yükselen kayalara doğru götürdü.

Ciğerlerine su dolan Boris küfretmeye çalışıyordu. «Aşağılık herif! Köpek! Kara...» Ama suların hışırtısı ve önlerindeki kayalık bumun homurtusu arasında sesi duyulmuyordu. Mek onu ilk kayaya doğru sürüp Rusun kafasını kayaya vurdu.

Mek darbenin şiddetini kollarında hissetti, pusun vücudu hemen gevşedi ve kafası sarktı. Kollarıyla bacakları suda sürüklenen dalgalar kadar gevşekti şimdi.

Çağlayandan aşağıya indikleri zaman Mek, Rus'un kafasını sudan çıkardı. Bir an adama verdiği zarar yüzünden o bile dehşet duydu. Boris'in alnı çökmüştü. Derisine bir şey olmamıştı ama alnında Mek'in başparmağını sokabileceği derinlikte bir çukur vardı. Boris'in gözleri yuvalarından uğramıştı. Bir çocuğun sağa sola vurduğu bir oyuncak bebeğinki gibi.

Mek düşmanının gevşek vücudunu suda döndürerek kafasına iyice yakından baktı. Uzanıp parmağının ucuyla Boris'in alnındaki çökük yere dokundu. Parçalanan kemikler birbirine sürterek içeri göçtü.

Mek, Boris'in yaralı kafasını tekrar suyun içine sokup öyle tuttu. Bir taraftan da yan yan kıyıya doğru yüzüyordu.

Rus'un ona karşı koyduğu yoktu. Yine de Mek Nil'de yaptığı o uzun, zorlu yüzme sırasında adamın kafasını sudan çıkarmadı.

Haşince, bir canavarı nasıl öldürürsün, diye düşünüyordu. Onu kalbine kazık çakarak bir dört yol ağzına gömmem gerekir! Ama bunun yerine Boris'in cansız bedenini suda sürükledi. Nehrin ondan sonraki dönemecinde akıntı onları kıyıya sürükledi.

Mek'in adamları orada bekliyorlardı. Dizleri bükülünce Mek'e destek oldular. Kıyıdan yukarı çıkmasına yardım ettiler.

Boris'in cesedini de sudan çıkaracakları zaman Mek birdenbire adamlarını durdurdu.

«Onu timsahlara bırakın. Ülkemize ve halkımıza yaptıklarından sonra bu ona az bile.» Ancak o öfkesi ve nefretine rağmen Tessay'in kocasının yaralanmış kafasını görmesini istemiyordu. Kadın adamlara ayak uyduramamıştı. Şimdi kıyıdan Mek'e doğru geliyordu.

Adamlardan biri Boris'in cesedini tekrar suya itti. Ceset yüzerken tüfeğini omzundan indirerek otomatik silahla ateş etti. Kurşunlar Boris'in başının etrafında suları dalgalandırdı, bazıları da sırtına saplandı. Adamın ıslak gömleğinde delikler açarak et parçaları kopardı. Kıyıdaki diğer adamlar gürültülü kahkahalar atarak arkadaşlarına katıldılar. Şarjörlerini cesede boşalttılar. Mek onları durdurmaya kalkmadı. Bu adamların yakın akrabaları Rus'un elinde korkunç bir şekilde ölmüşlerdi. Ceset kendi kanının yarattığı pembe bir bulutun içinde yuvarlandı. Ve bir an Boris, uçuk renkli patlak gözleriyle sanki gökyüzüne baktı. Sonra da suya battı.

Mek ağır ağır ayağa kalkıp Tessay'ın yanına gitti. Kadını kollarına alarak usulca, «Her şey düzeldi,» diye fısıldadı. «Bir daha canını yakamayacak. Her şey sona erdi. Sen artık benim kadınımsın. Sonsuza kadar!»

Boris'le Tessay artık kamptan ayrıldıkları için Nicholas'la Royan'ın fazla dikkatli davranmalarına gerek kalmamıştı.

Adamla kadın mezarı arama konusundan söz edecekleri zaman, artık gizlice Royan'ın kulübesinde buluşmak zorunda değillerdi.

Nicholas çalışma merkezini yemek kulübesine taşıdı. Kamptaki adamlara uydu fotoğraflarını, diğer haritaları ve topladıkları malzemeleri koyabilmeleri için ikinci bir masa daha yaptırttı. İkisi belgeleri inceler, Taita'nın gölcüğünde bulduklarından söz eder ve ne kadar abartılı olursa olsun akıllarına gelen teorileri tartışırlarken aşçı da onlara mutfaktan durmadan kahve gönderiyordu.

«O tüneli Taita'nın yaptırdığından hiçbir zaman emin olamayız. Doğal bir kol olup olmadığından da. Bunu ancak oraya gerekli araç gereçlerle girdiğimiz zaman öğrenebiliriz.»

Royan öğrenmek istedi. «Ne tür araç gereçler?»

«Skuba. Oksijenin tekrar kullanılmasını sağlayan sistem değil. Gerçi deniz kuvvetlerinin oksijen sistemleri daha hafif ve küçük, ama onları on metreden fazla derinlikte kullanamazsın. Bu bir 'su atmosferi'ne eşit. O derinlikten sonra saf oksijen öldürücü olur. Sen hiç skuba kullandın mı?»

Royan başını salladı. «Duraid'le balayı için Kızıldeniz kıyısındaki bir otele gittiğimiz zaman. Birkaç ders aldım. Üç dört kere de açıklarda daldım. Ama şunu hemen ekleyeceğim: Bu konuda usta değilim.»

Nicholas güldü. «Seni oraya indirmeyeceğime söz veriyorum. Ancak bence hem Tanus'un mezarında, hem de Taita'nın gölcüğünde yeteri kadar kanıt bulduk. Yani bu operasyonun ikinci aşamasına başlayabiliriz.»

Royan da aynı fikirdeydi. «Daha fazla araç gereç ve uzmanlarla geri gelmemiz gerekiyor. Yalnız bir dahaki sefere sporcu turist rolü oynayamazsın. Nasıl bir mazeret bulabiliriz? Etiyopya bürokratlarının alarm zillerinin çalmasına neden olmayacak bir şey olmalı bu.»

«Sen o sevimli çocukları, yani Kaddafi'yle Saddam'ı hiç çağrılmadan resmi olmayan bir biçimde ziyaret etmiş biriyle konuşuyorsun. Etiyopya o maceraların yanında kilise okulunun pikniği gibi kalacak.» Royan birdenbire, «Şiddetli yağmurlar dağlarda ne zaman başlıyor?» diye sordu.

«Ah, evet!» Nicholas ciddileşti. «İşte asıl önemli soru bu. Nehir kabardığı zaman ne hal aldığını anlamak için Taita'nın gölcüğünün kıyısındaki kayaların üzerinde suyun bıraktığı izlere bakman yeterli.» Cep defterinin sayfalarını karıştırdı.

«Neyse ki biraz daha zamanımız var. Fazla değil ama yeterli. Ancak çabuk hareket etmeliyiz. İkinci aşamayı planlayabilmem için İngiltere'ye dönmemiz gerekiyor.»

«Öyleyse hemen toparlanmalıyız.»

«Evet, öyle. Buradayken her dakikadan yararlanmazsak yazık olur. Tâ kalkıp buralara kadar geldik. Taita'nın gölü ve tünel konusunda bazı fikirlerim var. Doğru olup olmadıklarını anlamak için bence burada birkaç gün daha kalabiliriz.

Böylece döndüğümüz zaman bize nelerin gerekeceğini tahmin edebiliriz.»

«Patron sensin»

«Ah, bir hanımefendinin bu sözleri söylediğini duymak ne hoş!»

Royan tatlı tatlı gülümsedi: «Bu anın zevkini çıkar, tekrarlanmayabilir. Sonra yine ciddileşti.' «Şu fikirlerin, nedir onlar?»

Nicholas esrarlı bir tavırla, «Yukarı çıkan aşağıya iner,» dedi. «İçeri giren de dışarı çıkar. Öyle

bir basınç altında o tünele giren sular herhalde bir yerden de dışarı çıkıyordur. Tabii yeraltındaki bir sisteme katıla rak Nil'e akıyorlarsa o başka. Ama öyle değilse, suyun yüzeye çıkması gerekir. Ve biz de onu buluruz.»

Kadın, «Devam et,» dedi.

«Bir şey kesin. Hiç kimse gölcükten o tünele giremez. Çünkü basınç öldürücü. Ama suyun dışarı çıktığı yeri bulursak, tüneli diğer uçtan incelemeyi başarabiliriz.»

«Bu büyüleyici bir ihtimal.» Genç kadın etkilenmişti. Sonra uydu fotoğrafına döndü. Nicholas onun üzerinde manastırı bulmuş ve etrafına bir daire çizmişti. Nehrin uçurumun dibindeki yatağını da. Ne var ki uçurum küçük fotoğrafta açıkça görülmeyecek kadar dar ve çalılarla kaplıydı. Nehir büyüteçle bakıldığı zaman bile gözükmüyordu. «İşte, nehir burada uçuruma giriyor.» Royan yeri işaret etti. «Bu da yolun dönemeç yaptığı dik yamaç. Tamam mı?»

Nicholas başını salladı. «Tamam.»

«Buraya gelirken, vadinin vaktiyle Dandera'nın eski yatağı olabileceğini düşündük. Nehir sanki sonradan uçurumda kendine yeni bir yatak açmıştı.»

Nicholas, «Doğru,» dedi. «Seni hâlâ dinliyorum.»

«Burada Nil'e doğru inen yamaç çok dik, öyle değil mi? Şimdi vadiye inerken daha küçük ama yine de hatırı sayılır bir çayı aştık. Bunu hatırlıyor musun? Çay vadinin doğu tarafında bir yerden çıkıyordu.»

«Pekâlâ. Artık neyi kastettiğini biliyorum. Çayın o tünelden çıkan su olduğunu söylüyorsun. Sen zeki bir şeytansın, öyle değil mi?»

«Ben sadece senin dehandan yararlanıyorum.» Royan alçakgönüllü bir insan tavrıyla gözlerini yere dikti. Sonra da kirpiklerinin altından adama baktı. Ona takılıyordu. Kirpikleri uzun, sık ve kıvrıktı. Gözleriyse yanmış bal rengindeydi ve içinde de altın benekçikler vardı. O gözleri bu kadar yakından görmek Nicholas'ı sarstı.

İngiliz ayağa kalktı. «Neden gidip bakmıyoruz?»

Nicholas kulübesinden sırt çantasını ve fotoğraf makinesini almaya gitti. Geri döndüğü zaman Royan da gitmeye hazırdı. Ama yalnız değildi.

Adam bıkkınca, «Görüyorum ki refakatçini de getiriyorsun,» dedi.

«Onu kovacak kadar acımasızsan o başka...» Royan, Tamre'ye cesaret vermek istermiş gibi gülümsedi. Delikanlı da tanrıçasının huzurunda olmanın coşkusuyla kollarını gövdesine doladı. Başını eğerek güldü.

Nicholas karşı koymadan boyun eğdi. «Ah, pekâlâ. Bırakalım küçük şeytan da gelsin.»

Tamre yolda onların önünden koştu. Amharik dilinde bir ilahi söylen kirli shamma'sı uzun, sıska bacaklarının etrafında uçuşuyordu. Birkaç dakikada bir de Royan'ın hâlâ peşinden gelip gelmediğini anlamak için arkasına bakıyordu. Vadiden yukarı çıkmak zordu, öğle sıcağı da insanı bitkinleştiriyordu. Isı Tamre'yi etkilemiyormuş gibiydi. Ama kadınla adam çayın vadiye aktığı yere geldikleri sırada gömlekleri terden iyice ıslanmıştı. İkisi de minnetle bir akasya korusunun gölgesine sığındılar. Dinlenirlerken Nicholas dürbünle vadinin yamaçlarını araştırdı.

Kadın, «Ben dürbünü suya batırmıştım...» diye hatırlattı. «Şimdi ne halde?» ; Adam mırıldandı. «Bu su geçirmezdir! Herr Zeiss'e tam puan veriyorum.»

«Neler görüyorsun?»

«Fazla bir şey göremiyorum. Çalılar çok sık. Yamacı tırmanmamız gerekecek. Üzgünüm.» «Gölgeden çıkıp kavurucu güneşte yamaca tırmandılar. Çay küçük çağlayanlar halinde aşağıya doğru akıyordu. Her çağlayanın dibinde bir gölcük vardı. Suyun iki yanını sık çalılar kaplamıştı. Kökleri suya ulaşabildiği için yemyeşildiler.

Gölcüklerin üzerinde siyah ve sarı kelebek sürüleri dans ediyordu. Siyahlı beyazlı bir kuyruksallayan kuşu kenardaki yosun yeşili taşların üzerinde devriye uçuşu yapıyordu. Uzun kuyruğu bir metronomun ibresi gibi bir sağa bir sola sallanıyordu.

Küçük grup yamacın ortalarında dinlenmek için bir gölcüğün yanında mola verdi. Nicholas şapkasıyla vurarak kahverengin sanlı bir çekirgeyi sersemletti. Sonra böceği gölcüğe attı. Çekirge bacaklarını bitkince oynatarak sularla sürüklenirken dipten kara bir gölge yükseldi. Bu arada sular da harekettendi. Bir an pullu, gümüşümsü bir karın gözüktü ve ardından çekirge ortadan kayboldu.

Nicholas, «Beş kilo vardı,» diye yakındı. «Oltamı neden getirmedim bilmem ki! »

Tamre gölcüğün kenarında, adamın yanında çömelmişti. Birdenbire elini kaldırıp uzattı. Ve etrafta dolaşan kelebeklerden biri parmağına kondu. Siyahlı sarılı kadifemsi kanatlarını hafifçe oynatıyordu. Adamla kadın çocuğa hayretle bakakaldılar. Sanki kelebek Tamre emrettiği için gelmişti. Delikanlı kıkır kıkır gülerek kelebeği Royan'a uzattı. Kadın elini açtı, Tamre de o şahane kelebeği usulca onun avucuna koydu.

«Teşekkür ederim, Tamre. Bu müthiş bir armağan. Benim sana hediyem de onu salıvermek.» Royan dudaklarını büzerek hafifçe üfledi. Kelebeğin gölcüğün yukarısına doğru yükselmesini seyrettiler. Tamre ellerini çırparak sevinçle güldü.

Nicholas, «Çok garip...» diye mırıldandı. «Bu vahşi yerdeki her yaratıkla arasında özel bir bağ var sanki. Başrahip Jali Hora onu kontrol etmiyor sanırım. Çocuğun aklına estiği gibi davranmasına izin veriyor. Büyülü bir ruha karşı özel bir tutum. O farklı bir melodi duyuyor ve ona uyarak dans ediyor. İstemememe rağmen bu çocuğu sevmeye başladığımı itiraf etmeliyim.»

On beş metre kadar yukarıda kaynağa ulaştılar. Burada kızılkum taşından mağaramsı bir yer vardı ve su oradan fışkırıyordu. Mağaranın ağzını sık eğreltiotları gizlemişti. Nicholas diz çökerek otları araladı ve mağaramsı yerin alçak ağzına baktı.

Royan arkasından, «Ne görüyorsun?» diye sordu.

«Fazla bir şey göremiyorum, içerisi karanlık. Ama mağara ötelere kadar uzanıyor sanırım.»

«Sen oraya giremeyecek kadar iriyarısın. Bırak da ben gireyim.»

İngiliz, «Su kobrası için uygun bir yer burası...» diye mırıldandı. «İçeride kobraların yemeleri için bol kurbağa da var.

Mağaraya girmek istediğinden emin misin?»

«Ben içeri girmek istediğimi söylemedim ki!» Royan suyun kenarına oturup ayakkabılarının bağlarını çözdü. Sonra da ağır ağır dizlerinin biraz yukarısına kadar gelen suya girdi. Royan akıntıya karşı zorlukla yürümeye başladı. Mağaranın ağzından geçebilmek için hemen hemen iki büklüm oldu. İçeride ilerlerken Nicholas onun sesini duydu. «Tavan giderek alçalıyor.»

«Dikkatli ol, kızım. Kendini tehlikeye atma.»

«Bana kızım,' demekten vazgeçsen!» Royan'ın sesi mağaranın kapısında tuhaf bir biçimde yankılandı.

«Eh, sen bir kızsın. Ne dersin, seni 'küçükhanım,' diye çağırayım mı?»

«Onu da istemem. Benim adım Royan.» Bir sessizlik oldu. Sonra genç kadın tekrar seslendi. «Ancak buraya kadar gelebildim. Mağara iyice daralıp bir tür tünele dönüşüyor.»

Adam, «Tünele mi?» diye sordu.

«Dikdörtgen benzeri bir ağız görüyorum.»

«Sence insan yapımı bir şey mi?»

«Bunu söylemek zor. Sular ağızdan hızla fışkırıyor. Fıskiye gibi.»

«Peki hiç kazı izi yok mu? Kayalarda araç gereç izleri kalmamış mı?»

«Hiçbir şey göremiyorum. Taş su yüzünden aşınmış, kaygan. Üzeri alg ve yosun kaplı.»

«Suyun basıncı olmasa bir insan oradan içeri girebilir mi?»

«Bir pigme ya da cüce girebilir.»

«Ya da bir çocuk.»

Kadın, «Evet, öyle,» dedi. «Ama kim oraya bir çocuğu sokar?»

«Eskilerin çoğu zaman esir çocukları vardı. Taita da onlardan birinden yararlanmış olabilir.»

Kadın mağaradan geri geri çıkıyordu. «Böyle bir şeyi söyleme bile! Taita hakkındaki olumlu düşüncelerimi etkiliyorsun.» Royan'ın saçlarına yosunlar ve eğreltiotları yapışmış, belden aşağısı sırsıklam olmuştu. Nicholas elini uzatıp onun sudan çıkmasına yardım etti. Kadının kalçalarının çizdiği kavis ıslak pantolonundan iyice belli oluyordu.

İngiliz bakmamak için kendini zorladı. «O halde tünelin insanlar tarafından yapılmadığına, kireçtaşındaki doğal bir delik olduğuna karar veriyoruz.»

«Ben öyle bir şey söylemedim! Hayır. Sadece emin olmadığımı açıkladım. Sen haklı olabilirsin. Belki de o tüneli kazdırmak için çocuklardan yararlandılar. Biliyorsun, sanayi devrimi sırasında da çocukları kömür ocaklarında çalıştırıyorlardı.»

«Ancak tüneli bu uçtan inceleyebilmemiz imkânsız.»

Kadın heyecanla, «Evet, imkânsız,» dedi. «Su müthiş bir hızla fışkırıyor. Kolumu tünele sokmak istedim ama gücüm yetmedi.»

«Yazık! Ben de kesin bir kanıt bulacağımızı umuyordum. Ya da hiç olmazsa bir ipucu daha.» İngiliz, kadının yanına oturarak çantasını karıştırdı. Küçük, siyah bir alet çıkarıp kapağını açtı. Royan onu alayla izli yordu. Adam açıkladı. «Aneroid barometre. Her profesyonel seyir uzmanında böyle bir alet olmalı.» Aleti bir an inceledi, sonra da not aldı.

Royan, «Anlat bakalım,» dedi.

«Bu çayın Taita'nın gölcüğündeki tünel ağzının düzeyinden daha aşağıda olup olmadığını anlamak istiyorum. Aşağıda değilse o zaman onu ihtimaller listesinden sileriz.» Ayağa kalktı. «Hazırsan gidebiliriz.»

«Nereye gideceğiz?»

«Ah, tabii ki Taita'nın gölüne. İki nokta arasındaki yüksekliği anlamak için orada da ölçüm yapmamız gerekiyor.»

TAMRE NEREYE GİDECEKLERİNİ ANLAYINCA onlara kestirme bir yol gösterdi. Kaynaktan, Taita'nın gölcüğünün yukarısındaki kayaya iki saatte ulaştılar.

Dinlenirlerken Royan, «Tamre günlerini çalılıklarda dolaşarak geçiriyor sanırım.» dedi. «Her patikayı, av hayvanlarının açtıkları her yolu biliyor. Harika bir rehber o.»

«Hiç olmazsa Boris'ten daha iyi.» Nicholas barometreyi çıkararak tekrar ölçüm yaptı.

Royan, adam alete bakarken yüzünde beliren ifadeyi inceledi. «Kendinle pek övünüyor gibisin...»

İngiliz, «Böyle yapmaya hakkım var,» dedi. «Şimdi... uçurumun yüksekliği yaklaşık elli dört metre. Gölcüğün derinliği de on beş metre kadar. Tünelin ucu, yine de sırtın öbür tarafındaki girişten otuz metre daha yukarıda.»

«Yani?»

«Yani o çay tünelden akan su olabilir. Su, Taita'nın gölünden giriyor ve senin mağarandan çıkıyor.»

Royan şaşkın şaşkın, «Tanrım...» diye mırıldandı. «Taita bu işi nasıl başardı? Gölün dibine nasıl inebildi? Mühendislik dâhisi sensin. Bu işi nasıl yapardın, lütfen söyle bana.» Nicholas omzunu silkti, ama kadın ısrar etti. «Yani bu işi yapmanın yerleşmiş bir yöntemi olmalı. Sualtında çalışmanın... Köprülerin ayaklarını nasıl kuruyorlar? Bir barajın temelini hangi yöntemle atıyorlar? Ya da Taita, Nil'in yüzeyinin aşağısında, nehrin akışını ölçmek için o tüneli nasıl açtı?

Nehir Tanrısı'nda onun hidrografi konusunda verdiği bilgiyi hatırlıyor musun?»

Nicholas kayıtsızca, «Kabul edilen teknik 'koferdam' yapmaktır,» dedi. Sonra da duraklayarak hayretle kadına baktı.

«Tanrım! Gerçekten harikasın! Bir bent... Ya Taita denilen o yaşlı haydut nehre bir bent yaptıysa?»

«Sence bu mümkün müydü?»

«Taita için her şeyin mümkün olduğuna inanmaya başlıyorum. Emrinde sayısız insan vardı. Aswan'da bir hidrograf yapmayı başardı. Bundan da hidrodinamik prensiplerini çok iyi bildiği anlaşılıyor. Sonuçta eski Mısırlıların bütün yaşamları Nil'in taşma mevsimlerine ve sellerin kontrolüne bağlıydı. Yaşlı adam hakkında öğrendiklerimize bakılırsa bu işi de başarmış olması ihtimali var.»

«Bunu nasıl kanıtlayabiliriz?»

«Taita'nın bendinin kalıntılarını bularak. Dandera nehrini durdurmak çok zor bir iştir herhalde. Barajdan geriye bazı şeyler kalmış olması ihtimali çok güçlü.»

Royan heyecanla, «Taita bendi nereye yapmış olabilir?» diye sordu. «Ya da... bunu şöyle sorayım: Sen olsaydın baraj için nereyi seçerdin?»

Adam hemen cevap verdi. «Bu işe uygun bir tek doğal yer var. Yolun nehirden ayrılıp vadiden dönerek indiği ve suyun çağlayandan aşağıya aktığı yer.» İkisi de aynı anda başlarını döndürüp nehrin Yukarılarına doğru baktılar.

Royan, «Ne bekliyoruz?» diyerek ayağa fırladı. «Haydi, gidip bakalım!»

Heyecanları Tamre'ye de geçmişti. Çocuk çalıların arasından geçen yolda önlerinden dans ederek, kıkır kıkır gülerek ilerledi. Yamaçtan vadinin tekrar nehre yaklaştığı noktaya çıktılar. Dandera sularının uçurumun ağzına doğru aktığı ve Nil'e katılmak için giriştiği yarışın son etabına başladığı çağlayanların yukarısında durdular yine.

Nicholas elini sallayarak uçurumun ağzını işaret etti. «Taita buraya bir bent yaptıysa, nehrin şu yan vadiye akmasını sağlamıştır.»

Royan, «Bu olabilir,» diyerek güldü. Tamre söylenenlerin tek kelimesini bile anlamamıştı, ancak yine de kıkır kıkır güldü. Pek eğleniyordu. «Bana arazinin fotoğrafını çekebilmek için düz bir yer gerekli. Her Şey insanı yanıltabilir. Ama çıplak gözle baktığın zaman bu mümkünmüş gibi gözüküyor.» Nicholas eliyle gözlerini koruyarak, çağlayanın iki yanından yükselen kayalara baktı. Bunlar kireçtaşından biçimsiz bir kapı oluşturuyorlardı. Nehir de aralarından geçerek gürültüyle aşağıya dökülüyordu. «Araziyi daha iyi görmek için oraya tırmanmak istiyorum. Bu işte var mısın?»

Kadın ona meydan okudu. «Beni durdurmaya çalış da görelim.» Önden tırmanmaya başladı. Zor bir işti bu. Bazı yerlerde kireçtaşları çürümüştü ve tehlikeli bir biçimde ufalanıyorlardı. Ancak doğu tarafındaki kayanın doruğuna eriştiklerinde aşağıdaki görkemli manzarayı gördüler.

Tam kuzeyde kaya dimdik bir kale duvarı gibi yükseliyordu. Sanki mazgalları vardı ve diş dişti. Onun yukarısında ve gerisinde uzaktaki dağlar, Choke'un yüksek dorukları gözüküyordu. Afrika'nın masmavi gökyüzüne doğru yükselen bu dağlar, bir balıkçılın tüylerinin rengindeydi. Güzel bir mavi.

Etraflarında uçurumun bulunduğu çorak topraklar uzanıyordu. Elli değişik tonda kayalar, tepeler ve sırtlardan oluşan karmaşık görüntü. Bazı kayalar kül rengi ve beyazdı. Bazılarıysa erkek bir yaban öküzü kadar kara. Ya da onun kanı gibi kırmızı. Nehrin kıyısındaki bodur ağaçlar yeşildi. Bir ağacın tepesine pusu kurmuş zehirli mamba yılanı gibi parlak yeşil.

Suyun uzağındaki çalılarsa gri ve kupkuruydu. Ufak tepelerde eski bir kuraklığa kurban giden ağaçların siluetleri görülüyordu. İşkence görmüşe benzeyen çarpılmış, kapkara dalları göğe uzanıyordu.

Royan etrafına bakınarak, «Mahvolmuş topraklar,» diye fısıldadı. «Vahşi, verimsiz topraklar... ve

işlenmesi de olanaksız. Taita'nın burayı seçmesine şaşmamalı. Burası yabancıları uzaklaştırıyor.»

İkisi de bir süre konuşmadılar. Manzaranın vahşi görkemi onlarda hayranlıkla karışık bir uyuşukluk yaratıyordu. Ama tırmanmanın verdiği yorgunluk geçer geçmez o eski hevesleri canlandı.

«İnsan şimdi araziyi iyice görebiliyor.» Nicholas aşağılarındaki vadiyi işaret etti. «Vadi ileride çok belirgin bir şekilde ikiye ayrılıyor. Toprağın doğal durumunu fark edebiliyorsun. Uçurumun yanından aşağımızdaki noktaya kadar olan yer vadinin en dar kısmı. Nehir orada daralıyor. Yani orası bir baraj için çok uygun.» Dönüp oturdukları yerin solunu gösterdi. «Nehri vadiye akıtmak için fazla çabaya gerek yoktu. Taita uçurumdaki işi neyse onu tamamladıktan sonra barajı yıkmak daha da az zamanını aldı. Böylece nehir yine doğal yatağından akmaya başladı.»

Royan, «Bu çok büyük bir nehir,» diyerek başını salladı. Tamre de yüzünde bilgiççe bir ifadeyle onu taklit etti. «Taita nasıl bir yöntem kullanmış olabilir? Topraktan bir bent mi yaptı? Hiç sanmıyorum!»

Nicholas düşünceli düşünceli mırıldandı. «Mısırlılar sulama sistemlerinin çoğunda toprak kanallar ve bentlerden yararlandılar. Ama diğer taraftan yakınlarında kaya olduğunda onlardan gerektiği biçimde yararlandılar. Çok usta duvarcıydılar. Aswan'daki taşocaklarını gördün!»

Kadın, «Ama uçurumda fazla humus yok,» dedi. «Diğer yandan etraf kaya dolu. Burası tıpkı bir jeoloji müzesine benziyor. Her cinsten kaya var.»

Nicholas, «Öyle,» dedi. «Taita da herhalde toprak bir bent değil, taşlarla örülmüş bir baraj yaptı. Eskiler Mısır'da o tip barajlar yapılırdı. Taita'dan çok önce hem, de. Eğer öyleyse, barajın kalıntıları olmalı.»

«Pekâlâ. Bu varsayımın üzerinde çalışalım. Taita kayalardan oyulmuş taş bloklar kullandı. Sonra yaptığı duvarı tekrar yıktı. Onun kalıntılarını nerede bulabiliriz?»

Adam, «Baraj yerini arabamız gerekiyor,» diye cevap verdi. «Yani uçurumun daraldığı o boğazı. Oradan da nehrin aşağılarına doğru ineriz.»

Tekrar yamaçtan indiler. Tamre, Royan için en kolay yolu seçiyor, kadın zorlandığı ya da soluk almak için durduğu zaman ona işaret ediyordu. Sonunda dar boğaza ulaşıp nehrin kayalı kıyısında durdular. Etraflarına bakındılar.

Royan, «Duvar ne yükseklikteydi acaba?» diye sordu.

«Çok yüksek olduğunu sanmıyorum. Ama tabii her yüksekliği incelemedikçe kesin bir şey söyleyemem.» Nicholas dik yamaca biraz tırmandı. Orada çömelerek önce aşağıya vadiye baktı, sonra da uçuruma düşen çağlayana baktı.

Pozisyonunu üç kez değiştirip, her seferinde de yamaçta birkaç adım daha yukarıya çıktı. Kaya gitgide dikleşiyordu.

Adam sonunda tehlikeli bir biçimde yana tutundu. Ama memnunmuş gibi bir hali vardı. Royan'a, «Şimdi olduğum yer sanırım,» diye seslendi. «Barajın yüksekliği bu kadardı. Galiba dört buçuk metre var.»

Royan hâlâ suyun kenarında duruyordu. Dönerek nehrin diğer kıyı. sına baktı. Oradan yükselen kireçtaşı kayayla aradaki uzaklığı saptamaya çalışıyordu. Sonra da adama bağırdı. «Aşağı yukarı otuz metre.»

Nicholas da aynı fikirdeydi. «Evet, o kadar sanırım. Çok çalışma gerektiren bir iş. Ancak imkânsız da değil.»

«Taita zorluktan hiçbir zaman yılmazdı.» Royan, Nicholas'a seslenmek için ellerini boru gibi yapıp ağzına götürmüştü.

«Oradayken bir bak, hiçbir iz görebiliyor musun? Taita'nın duvarı kayaya oturtması gerekiyordu.»

Nicholas dik yamaçta aynı hizada ilerledi. Sonunda hemen hemen çağlayanın tam yukarısına erişti.

Artık daha fazla ilerlemesi olanaksızdı. Sonra inip aşağıda bekleyen Royan'la Tamre'nin yanına gitti.

Kadın ondan önce davrandı. «Hiçbir şey bulamadın, değil mi?»

Adam başını salladı. «Evet. Ama aradan neredeyse dört bin yıl geçti. Bir şeyler bulacağımızı umamazsın. Bütün o yıllar boyunca değişik hava koşulları ve rüzgârlar bu uçurumu etkilemiş. Bence en iyisi barajdan kalan blokları bulabilmek.

Taita duvarı yıktığı zaman bazı taşlar suyla sürüklenmiş olabilir.»

Vadide ilerlemeye başladılar. Sonra Royan iri bir taş gördü. Bu etraftaki kayalardan farklıymış gibiydi. Eski tip bir sandık büyüklüğündeydi. Çalılar taşı yarı örtüyordu ama açıkta kalan üst tarafı köşeliydi. Royan, Nicholas'ı yanına çağırdı.

«Şuna bak.» Kadın taşa gururla vurdu. «Buna ne diyorsun?»

Adam yamaçtan kadının yanına inip taşın açıktaki ucunda ellerini gezdirdi. «Olabilir. Yine de emin olmak için o eski ustaların keski izlerini bulmalıyız. Bildiğin gibi onlar önce taşa bir delik açar, sonra kaya parçalanıncaya kadar o deliğe kama sokarlardı.»

İkisi de kayanın yüzeyini dikkatle incelediler. Royan bir çukur buldu ve bunun havanın etkisiyle aşınmış bir keski izi olduğunu açıkladı. Ama, «Ancak onda bir ihtimalle,» diye eklemeyi unutmadı. Sonra da kadını bulduğu taşın yanından uzaklaştırdı. «Zamanımız azalıyor. Daha incelememiz gereken çok yer var.»

Vadiyi yarım kilometre öteye kadar incelediler. Sonra İngiliz araştırmaya son verdi. «Çok büyük seller bile blokları buraya kadar sürükleyemezlerdi. Geri dönelim. Bakalım çağlayandan aşağıya kayalar yuvarlanmış mı?»

Dandera nehrinin kıyısına dönerek çağlayana kadar gittiler. Nicholas uçuruma baktı. «Burası, aşağısı gibi derin değil. Ancak otuz metre kadar sanırım.»

Kadın kuşkuyla, «Oraya inebilir misin?» diye sordu. Derinliklerden fışkıran köpükler yüzlerine geliyordu. Suyun homurtusu arasında seslerini duyurmak için bağırıp duruyorlardı.

«İp olmadan bunu yapamam. Tabii beni Yukarı çekecek iriyarı adamlar da gerekli.» Kenara ilişip dürbünle çağlayanın hemen aşağısındaki gölcüğe baktı. Orada sürüyle kopmuş kaya vardı. Küçük, yuvarlaklaşma taş parçaları, içlerinden bir ikisi çok daha büyüktüler. Bazıları köşeliydi. Bazılarıysa biraz da hayal gücünün yardımıyla 'dikdörtgen biçimli' diye tanımlanabilirlerdi. Ama hızla akan sular yüzeylerini iyice düzgünleştirmişti. Islak ıslak parlıyorlardı. Hepsi de suya yarı batmış durumdaydılar. Köpükler de bunların iyice görülmesini engelliyordu. «Buradan bakarak bir karar veremeyiz. Ve açıkçası aşağıya inme fikri hoşuma gitmiyor. Hiç olmazsa bu akşam.»

Royan adamın yanına oturdu. Dizlerini göğsüne çekerek kollarını bacaklarına doladı. «Yani emin olabildiğimiz hiçbir şey yok. Taita nehirde bir baraj yaptı mı, yapmadı mı?»

Nicholas kadını teselli için doğal bir tavırla kolunu onun omzuna attı. Royan da biraz sonra gevşeyerek adama yaslandı.

Sessizce aşağıdaki uçuruma baktılar. Sonra kadın yavaşça adamdan uzaklaşıp ayağa kalktı.

«Artık kampa dönmemiz gerekiyor sanırım. Oraya kaç saate kadar varırız.»

«En aşağı üç saatte.» Nicholas kalktı. «Haklısın. Biz kampa dönemeden hava kararacak. Bu akşam ay da yok.»

Kadın, «İnsanın düşkırıklığına uğradıktan sonra kendini yorgun hissetmesi çok garip,» diyerek gerindi. «Şu anda burada Taita'nın taş bloklarından birinin üzerine uzanıp uyuyabilirim.» Birdenbire duraklayarak İngiliz'e baktı. «Nicky, Taita onları nereden buldu?»

Adam şaşkın şaşkın sordu. «Neleri nereden buldu?»

«Anlamıyor musun? Biz işe ters taraftan başladık! Bloklara ne olduğunu öğrenmeye çalıştık. Sabahleyin Aswan'daki taşocaklarından söz ettin. Barajdaki taşlara daha sonra ne olduğunu anlamak

yerine, Taita'nın o blokları nereden bulduğunu düşünmemiz gerekmez mi?»

Nicholas, «Taşocağı!» diye bağırdı. «Tanrım, çok haklısın! Son değil, başlangıç! Barajın kalıntılarını değil, taşocağını aramalıyız.»

«İşe nereden başlayacağız?»

«Bunu söyleyeceğini biliyordum.» Adam bir kahkaha attı. Tamre de hemen gülmeye başladı. Kadınla adam çocuğa baktılar.

Royan, «Galiba işe sadık rehberimiz Tamre'yle başlamamız gerekiyor,» diyerek çocuğun elini tuttu. «Dinle, Tamre. Beni çok dikkatle dinlemelisin!» Delikanlı .itaatle başını yana eğerek gözlerini kadının yüzüne dikti. Çabucak dağılan dikkatini toplamaya çalışıyordu. «Biz dört köşe taşların geldiği yeri arıyoruz.» Tamre ona şaşkın şaşkın baktı. Royan tekrar denedi. «Uzun yıllar önce adamlar bu dağlarda dört köşe taşları oydular. Buranın yakırılarında bir yerde büyük bir çukur kaldı. Belki de o çukurda hâlâ dört köşe bloklar var.»

Çocuk onun ne demek istediğini kavramış gibi yüzü birdenbire mutlu bir gülümsemeyle aydınlandı. Sevinçle, «Isa Taşı!» diye bağırdı. Kadının elini bırakmadan ayağa fırladı. «Size İsa Taşımı göstereceğim!» Vadiden aşağıya doğru koşarken Royan'ı da peşinden sürükledi.

Genç kadın, «Dur, Tamre,» diye yalvardı. «O kadar hızlı gitme.» Ama boşunaydı. Tamre şimdi hızla ilerliyor ve koşarken Amharik dilinde bir ilahi okuyordu. Nicholas onları daha ağır bir tempoyla izledi. Ve ikisine vadinin dört yüz metre kadar aşağısında yetişti.

Tamre orada diz çöküp, alnını yandaki dik kayaya dayamıştı. Gözlerini yummuş dua ediyordu. Royan'ı da yanına çekmişti.

Nicholas yaklaşırken, «Ne oluyor?» diye sordu.

Kadın kısaca, «Dua ediyoruz,» dedi. «Tamre'nin emri bu. İsa Taşına gitmeden önce dua etmemiz gerekiyor.» Gözlerini yumarak ellerini birleştirdi. Ve usulca duaya başladı.

İngiliz onlardan biraz ötedeki bir kayanın üzerine oturdu. Kendi kendini, herhalde bunun bir zararı olmaz, diye teselli ediyordu.

Tamre birdenbire ayağa fırlayarak delice bir dansa başladı. Kollarını çırpıyor, dönerken yerdeki tozları kaldırıyordu.

Sonra durdu ve şarkı söyler gibi, «Oldu,» dedi. «Artık İsa Taşına gidebiliriz.»

Yine Royan'ın elinden tutarak dik kayaya yöneldi. İkisi birdenbire sanki Nicholas'ın gözlerinin önünde ortadan kayboldular. Adam hafif bir endişeyle ayağa kalktı. «Royan!» diye seslendi. «Neredesin? Ne oluyor?»

«Bu taraftan, Nicky! Buraya gel!»

Nicholas kayaya yaklaştı ve sonra da hayretle bağırdı. «Tanrım! Bir yıl daha arasaydık burayı bulamazdık.»

Kaya doğal bir dönüş yapıyor ve bir kapı oluşturuyordu. Adam içeri girerek yarılardan diklemesine yükselen kayalara baktı. Otuz adım kadar ötede amfi tiyatro gibi bir yere geldi. En aşağı otuz metre genişliğindeydi ve üzeri açıktı.

Duvarlar dümdüz kayadandı. Nicholas onların da Royan'ın vadide buldukları gibi mikalı şist olduklarını bir bakışta anladı. Bu büyük çukurun kayaya oyulduğu belliydi. Yarıları basamaklar Halinde kayaların tepesine doğru çıkıyordu.

Blokların oyulduğu çukurlukları hâlâ görmek mümkündü. Çatlaklarda çalılar ve otlar zorlukla Kendilerine yer bulmuşlardı. Ama taşocağını otlar bürümemişti. Ocağın dibinde granit bloklar vardı. Gördükleri Nicholas'ta öylesine hayranlık uyandırdı ki, adam düşündüklerini açıklayacak söz bulamadı. Girişin hemen önünde durmuş, her şeyi görmeye çalışıyor ve başını sağa sola çeviriyordu.

Tamre, Royan'ı dev çukurun ortasına götürmüştü. Yerde bir tek büyük taş vardı. Eskilerin onu alıp

vadiye götürmeye hazırlandıkları anlaşılıyordu. Çünkü kusursuz bir dikdörtgen biçimine sokulup cilalanmıştı.

Tamre şarkı söyler gibi, «İsa Taşı!» diyerek diz çöktü. Royan'ı da yanına çekti. «Beni buraya İsa getirdi. Buraya ilk geldiğim zaman onun taşın üstünde durduğunu gördüm. Uzun, beyaz bir sakalı vardı. Gözleri hem şefkat, hem de keder doluydu.» Haç çıkardı ve yine olduğu yerde sallanarak duaya başladı.

Nicholas usulca onlara yaklaşırken Tamre'nin bu kutsal yerine sık sık geldiğini anladı. İsa Taşı onun kendi, özel mihrabıydı. Çocuk içe dokunur derecede mütevazı sunaklarını da onun üzerine bırakmıştı. Çoğu çatlayıp kırılmış, eski tej sürahileri ve pişmiş toprak kaplar. Bunların içlerinde çoktan solup kurumuş çiçekler vardı. Tamre başka hazineler de toplayıp mihrabın üzerine dizmişti. Kaplumbağa kabukları, kirpi dikenleri, tahtadan oyularak renkli bez parçalarıyla süslenmiş bir haç, uğurlu fasulyelerden yapılmış bir gerdanlık, mavi nehir kilinden yaratılmış hayvan ve kuş modelleri.

Nicholas durup kadınla çocuğun ilkel mihrabın önünde dua etmelerini seyretti. Çocuğun inancının derinliği adamı çok etkilemişti. Onun Çocuksu bir güvenle kendilerini buraya getirmesi de öyle.

Sonunda Royan ayağa kalkarak adamın yanına geldi. Nicholas'la ağır ağır taşocağında dolaşmaya başladılar. Pek konuşmuyorlardı. Bir şey söyleyecekleri zaman da sanki katedral ya da kutsal bir yerdeymişler gibi fısıldaşıyorlardı.

Royan bir ara Nicholas'ın koluna dokunarak eliyle işaret etti. Bazı dört köşe bloklar hâlâ kayada, oyuldukları yerde duruyorlardı. Yerlerinden oyulup çıkarılmamışlardı. Sanki birer cenindiler ve o eski duvarcılar da göbek bağlarını hiç kesmemişlerdi.

Burası, eskilerin taş çıkarma yöntemlerini tümüyle açıklıyordu. Çalışmaların çeşitli evreleri görülüyordu. Ustanın blokları işaretlemesi, deliklerin açılması, takozların sokulması. Ve sonunda kayadan çıkarılarak baraj yerine götürülmek için hazırlanmış bloklar.

Kadınla adam taşocağının girişine geldikleri sırada hemen hemen karanlık bastırmak üzereydi. Tamamlanmış bloklardan birinin üzerine oturdular. Tamre de bir fino gibi ayaklarının dibine yerleşti. Başını kaldırıp gözlerini Royan'ın yüzüne dikti.

Nicholas, «Kuyruğu olsaydı sallardı,» diyerek gülümsedi.

«O bize güvendi. Tamre'ye hiçbir zaman ihanet edemez ve bu yeri hiçbir şekilde kirletemeyiz. Burası onun özel tapınağı. Tamre'nin buraya bizden başka hiç kimseyi getirmediğinden eminim. Ne olursa olsun çocuğun sırrına her zaman saygı göstereceğimize söz veriyor musun?»

Adam, «Hiç olmazsa bu kadarını yapabilirim,» diyerek başını salladı. Sonra Tamre'ye döndü. «Bizi buraya, İsa Taşına getirmekle çok iyi bir şey yaptın. Senden hoşnut kaldım. Bu hanım da senden hoşnut.»

Royan başını kaldırarak gökyüzüne baktı. «Artık kampa dönmeliyiz.» Gökyüzü koyu maviye ve mora boyanmıştı.

Güneşin son ışıkları bulutları ışıldatıyordu.

Ama İngiliz aynı düşüncede değildi. «Bence bu fikir pek akıllıca değil. Ay olmadığı için birimizden biri karanlıkta bacağını kolaylıkla kırabilir. Burada böyle bir şey hiç de hoş olmaz. Doğru dürüst bir tedavi için ancak bir haftada, bir yerleşim merkez Royan hayretle, «Burada uyumayı mı planlıyorsun?» diye sordu.

«Neden olmasın? Ben çabucak ateş yakabilirim. Yemeğe gelince, çantamda acil durumlar için bazı şeyler var. Daha önce de böyle şeyler yaptım! Ayrıca koruyucun yanında. Yani şerefine leke sürülmez. Onun için neden olmasın?»

Kadın güldü. «Gerçekten de neden olmasın? Yarın sabah erkenden bu taşocağını daha da iyi inceleriz.»

Nicholas çalı çırpı toplamak için ayağa kalktı. Sonra duraklayarak başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Royan da o tanıdık, titrek, ıslığa benzeyen sesi duydu.

Adam gerek olmamasına rağmen, «Yine o Pegasus helikopteri,» dedi. «Günün bu saatinde yine neyin peşindeler?»

İkisi de giderek karanlıklaşan gökyüzüne baktılar. Helikopter üç yüz metre kadar Yukarıdan geçerek güneye, manastıra doğru giderken kırmızı, yeşil ve beyaz seyir ışıkları yanıp sönüyordu.

NICHOLAS TAŞOCAĞININ GİRİŞE YAKIN bir köşesinde küçük bir ateş yaktı. Etrafına geçip oturdular ve adam 'yiyecekleri' üçe böldü. Tatlı ve yapışkan tabletleri mataradaki suyun yardımıyla yuttular. Alevler taşocağının duvarında gölge oyunları yapıyordu. Bir çobanaldatan öttü. Sesi öyle garip ve etkileyiciydi ki, Royan titredi ve Nicholas'a biraz sokuldu.

«Acaba Taita öbür dünyada ne kadar ilerlediğimizin farkında mı?» dedi. «Bana artık onu biraz endişelendiriyormuşuz gibi geliyor. Bizim için hazırladığı bilmecenin ilk bölümünü çözdük. Onun herhangi birinin bu kadar başanlı olabileceğimi tahmin etmediğinden eminim.»

«İkinci bölüm, gölcüğün dibine indiğimiz zaman başlayacak. O yaşlı iblisten bir puan önde olacağız. Sence orada ne buluruz?»

Royan, «Bunu dile getirmekten çekiniyorum.» diye cevap verdi. «Fazla konuşursam, uğursuzluk gelebilir.»

«Benim batıl inançlarım yok. Yani, pek yok sayılır. Ne bulmayı umduğumuzu ben sana söyleyeyim mi?» Royan gülerek başını sallayınca Nicholas ekledi. «Gölcüğün dibinde Firavun Mamose'un mezarının kapısını bulacağımızı umuyoruz.

İmalar, bilmeceler ve şaşırtmacalar sona erecek. Gerçek mezarı bulacağız.»

Kadın işaret parmağını diğerinin üzerine koydu. «Senin ağzından Tanrı'nın kulağına!» Sonra ciddileşti. «Sence ne kadar şansımız var? Yani mezarı eski haliyle bulma konusunda.»

İngiliz omzunu silkti. «Bu sorunu gölcüğün dibine indiğimiz zaman cevaplarım.»

«Bunu nasıl yapacağız? Tüp kullanamayacağımızı söylemiştin.»

Adam, «Bilmiyorum,» diye itiraf etti. «Bu noktada hiçbir şey bilmiyorum. Belki de oraya başlıklı dalgıç giysisiyle ineriz.»

Kadın susup bu imkansızmış gibi gözüken işi düşündü.

«Haydi haydi, neşelen biraz!» Nicholas kolunu Royan'ın omzuna attı. Genç kadın ondan uzaklaşmaya kalkışmadı.

«İçimizi rahatlatması gereken bir şey var. Taita bu işi bizim için zorlaştırdı. Ama böylece başkalarının bizden önce mezara gitmesini de imkânsızlaştırdı. Eğer mezar aşağıdaysa, yüzyıllar boyunca hiçbir hırsız orayı soyamamıştır.»

«Mezarın girişi gölcüğün dibindeyse, Taita papirüslerde özellikle yanlış bilgi verdi demektir. Bize kadar gelen bilgiyi önce Taita, sonra Duraid ve nihayet Wilbur Smith karmakarışık etti. Bu şaşırtmacalardan oluşan labirentte yolumuzu bulmamız gerekiyor.»

Bir süre sessizce oturdular. Sonra Royan alevlerin ışığında gülümsedi. Yüzünde beklenti ve umut vardı. «Ah, Nicky, bu öyle heyecan verici bir meydan okuma ki!» Sonra sesi biraz hafifledi. «Ama bir yol var mı? Oraya girebilecek miyiz?»

«Bunu öğreneceğiz.»

«Ne zaman?»

«Vakti gelince. Bu konuyu henüz etraflıca düşünmedim. Bütün bildiğim çok iyi bir plan yapmamızın ve fazlaca çabalamamızın gerekeceği.»

«Yani bu işten vazgeçmek niyetinde değilsin, öyle mi?» Kadın, İngiliz'in kendisine söz vermesini

istiyordu. Bu işi hiçbir zaman yalnız başına başaramayacağını biliyordu. «Bu proje gözünü korkutmuyor ya?»

Nicholas güldü. «Açıkçası Taita'nın bize böyle oyunlar oynayacağı aklıma gelmemişti. Taş bir kapıyı kırarak açacağımızı ve mezarın içeride bizi beklediğini göreceğimizi sanıyordum. Howard Carter'ın Tutankhamon'un mezarına girivermesi gibi bir şey olacaktı... Sorunun cevabına gelince: Evet, bu iş gözümü korkutuyor. Ama... kahretsin!.. Artık hiçbir şey beni durduramaz! Burnumda zafer kokusu, gözlerimde de altınların ışıltısı var!»

Onlar konuşurlarken Temre ateşin diğer tarafında yere kıvrılıp yattı ve shamma'sını da başına çekti. Herhalde rüyalar görüyordu. Çünkü uykusunda gülüyor, gıcırtıya benzeyen sesler çıkarıyordu.

Boyan, «Acaba zavallının o dengesiz kafasından neler geçiyor?» diye fısıldadı. «Ne tür hayaller görüyor? İsa'yı burada, taşocağında gördüğünü söyledi. Buna gerçekten inandığından eminim.»

Ateş sönükleşirken kadınla adamın sesleri daha hafifledi. Uykulu uykulu konuşuyorlardı artık. Royan, başı Nicholas'ın omzunda uykuya dalmadan önce, «Firavun Mamose'un mezarı nehir düzeyinden aşağıdaysa,» diye mırıldandı. «O zaman su içindekileri mahvetmiştir.»

«Taita papirüslerde mezar için on beş yıl çalıştığını açıklıyor. Bu kadar yıl çabaladıktan ve barajını da yaptıktan sonra herhalde mezara su dolmasına, kralının mumyasının ve hazinelerinin mahvolmasına izin vermezdi.» Kadının saçı Nicholas'ın yanağını gıdıklıyordu. «Hayır, o zaman firavun öbür dünyada canlanamaz, Taita'nın bütün çabaları da boşa giderdi. Onun bütün bunları hesaba kattığından eminim.»

Kadın ona daha sokularak, memnun memnun içini çekti.

Adam bir süre sonra usulca, «İyi geceler, Royan.» dedi. Ama genç kadın cevap vermedi. Derin derin, düzenle soluk alıyordu. Nicholas kendi kendine gülümsedi ve Royan'ın saçlarını öptü.

NICHOLAS KENDİSİNİ NEYİN UYANDIRDIĞINDAN pek emin değildi. Nerede olduğunu ancak birkaç dakika sonra kavrayabildi.

Taşocağında olduğunu anımsadı. Ay yoktu ama tombul üzüm salkımlarına benzeyen yıldızlar sanki yeryüzüne doğru sarkıyorlardı. Adam yıldızların ışığında Royan'ın yere kayarak yanına uzanmış olduğunu gördü.

Kadını rahatsız etmemek için dikkatle ayağa kalktı. Su dökmek için sönmüş olan ateşten iyice uzaklaştı. Geceye sanki bir ölüm sessizliği çökmüştü. Hiçbir gece kuşu ötmüyordu, gece dolaşan yaratıkların sesleri de duyulmuyordu. Etraftaki kayalardan hâlâ gündüzün güneş ışınlarının sıcaklığı yayılıyordu.

Birdenbire İngiliz'i uyandıran ses tekrarlandı. Bu fısıltıya benzeyen hafif ses, uzaklardan geliyor ve kayaların arasında yankılanıyordu. Nicholas bu yüzden sesin hangi yönden geldiğini anlayamadı. Ama bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu, daha önce de pek çok kez duymuştu. Uzaklarda otomatik bir silahla, bir AK47 saldırı tüfeğiyle ateş edildiği anlaşılıyordu. Ama kurşunlar arka arkaya boşaltılmıyordu. Üçer el ateş ediyordu biri. İngiliz ateş edenin iyi eğitilmiş bir profesyonel olduğundan emindi.

Adam bileğini hafifçe eğdi ve yıldızların ışıkları saatinin kadranını aydınlattı. Saat üçü birkaç dakika geçiyordu.

İngiliz orada öyle durarak uzun bir süre etrafı dinledi. Sonra Royan'ın yattığı yere dönüp yanına uzandı. Ancak derin bir uykuya dalamadı. Sık sık uyanıyordu. İrkilerek gözlerini açıyor ve silah sesi olup olmadığını anlamak için etrafı dinliyordu.

Şafağın ilk ışıkları doğu ufkunu portakal rengine boyarken Royan uyandı. Kahvaltı için yine o

tabletleri yutarlarken Nicholas kadına gece kendisini uyandıran gürültüden söz etti.

Royan, «Sence bu Boris olabilir mi?» diye sordu. «Belki de Mek'le Tessay'i yakaladı.»

«Hiç sanmıyorum. Boris gideli birkaç.gün öldü. Artık onun silah sesini duyamayacağımız bir yerde olmalı.»

«O halde ateş eden kimdi?»

«Hiçbir fikrim yok. Ama bu durum hoşuma gitmiyor. Taşocağına tekrar baktıktan sonra hemen kampa doğru yola çıkmalıyız. Zaten burada yapabileceğimiz başka bir şey de kalmıyor. Eve ve annene dönmeliyiz.»

Etraf yeteri kadar aydınlanır aydınlanmaz Nicholas taşocağının bir makara resmini çekti. Ölçü için Royan duvardan çıkarılmamış olan bloklardan birinin yanında durdu. Model rolüne ısınırken adama şaka yapmaya da başladı. En büyük taşlardan birine tırmanarak elini Marilyn Monroe gibi başının arkasına koydu ve alt dudağını sarkıttı.

Sonunda manastıra doğru giderlerken ikisi de başarıları nedeniyle çok sevinçliydiler ve iyice gevezeleşmişlerdi.

Birbirlerine fikirlerini açıklıyor, planlar yapıyorlardı. Uçurumun aşağı ucundaki pembe kayaların olduğu yere geldikleri sırada saatler geçmişti. Burada manastırdan yukarı çıkan bir grup keşişle karşılaştılar.

Daha uzaktan, Nicholas'la Royan yokken korkunç bir şey olduğu anlaşılıyordu. Keşişlerin ulumaya benzeyen keder dolu sesleri kadının sırtının ürpermesine neden oldu. Bu, Afrika'ya özgü yas sesiydi. Ölüm ve felaket habercisi. Gruba iyice yaklaştıklarında, adamların yoldan avuç avuç toprak alarak başlarından aşağıya döktüklerini gördüler.

Royan çocuğa, «Ne olmuş, Tamre?» diye sordu. «Haydi gidip bizim için öğren.» Tamre keşişlere doğru koştu. Grup yolun ortasında durdu. Tiz seslerle konuşuyor, ellerini sallıyor ve ağlıyorlardı. Sonra çocuk koşarak yarılarına döndü.

«Kamptaki adamlarınız.» diye haykırdı. «Korkunç bir şey olmuş. Gece kötü adamlar gelmiş. Adamlardan çoğu ölmüş!»

Nicholas, Royan'ın elini yakaladı. «Haydi gel! Burada neler olduğunu öğrenelim!»

SON KİLOMETREYİ KOŞARAK AŞTILAR. Kampta yine bir grup keşiş mutfak kulübesinin önündeki bir şeyin etrafında toplanmıştı. Nicholas onları dirseklerime iterek öne çıktı. Sonra durup aşçının ve kampta çalışan diğer üç adamın kanlar içindeki cesetlerine baktı. Midesi bulanıyordu. Duyduğu dehşetten yüzündeki terler buz gibi olmuştu, katiller kurbanların ellerini arkalarından bağlayarak onları yere diz çökmeye zorlamış, sonra da kafalarının arkasına yakından ateş etmişlerdi.

Royan yaklaşırken Nicholas onu uyardı. «Bakma! Sahne hiç hoş değil.»

Ama kadın bu öneriye aldırmayarak gelip adamın yanında durdu. «Ah, Tanrım! Onları mezbahadaki koyunlar gibi boğazlamışlar!» Öğürmeye başladı.

İngiliz sertçe, «Dün gece duyduğum silah seslerinin nedeni anlaşılıyor,» diyerek ölülerin kimler olduklarını anlamak için ilerledi. «Aly ve Kif burada değil. Neredeler?» Kalabalığa dönüp sesini yükseltti. «Aly, neredesin?»

İz sürücü diğerlerinin arasından geçerek yaklaştı. «Buradayım, efendi.» Sesi titriyor, yüzündeyse bitkin bir ifade görülüyordu. Gömleğinin önü kan olmuştu.

Nicholas, yere yığılmaması için Aly'nin kolundan tuttu. «Burada neler oldu?»

«Gece silahlı adamlar geldi. Shufta'lar... Uyuduğumuz kulübelerin içerisine ateş ettiler. Önceden haberimiz olmadı.

Sadece hemen ateş etmeye başladılar.»

Nicholas, «Kaç kişiydiler?» diye sordu. «Kimdi onlar?»

«Kaç kişi olduklarını bilmiyorum. Etraf karanlıktı. Uyuyordum. Ateş başlayınca kaçtım. Onlar shufta'ydı. Haydutlar, katiller! Bunu yapmalar! için hiçbir neden yoktu. Bu insanlar benim kardeşlerimdi. Dostlarımdı» Hıçkırmaya başladı.

Yaşlar yanaklarından akıyordu.

Royan döndü. Dehşet duyuyor, midesi bulanıyordu. Kulübesine doğru gitti. Sonra da kapıda kalakaldı. İçerisi karmakarışıktı. Bavulların, daki eşyaları yere boşaltmışlardı. Çarşaflan çekip almış, yatağı bir kenara fırlatmışlardı.

Kadın, kâbus gören ve uykusunda yürüyen biri gibi ilerleyerek kâğıtlarını koyduğu branda bezinden çantayı aldı.

Tersine çevirip salladı. Çanta boştu. Uydu fotoğrafları, haritalar, kitabedeki yazıların kopyası, Nicholas'ın Tanus'un mezarında çektiği polaroid fotoğraflar... hepsini almışlardı.

Royan yatağı düzeltip üzerine oturdu. Kafasını toplamaya çalışıyordu. Sarsılmış, aklı karışmıştı. Kurşunlarla delik deşik olmuş cesetlerin hayali gözlerinin önünden gitmiyordu. Dikkatini bir noktaya vermekte, mantıklı düşünmekte zorluk çekiyordu.

Nicholas hızla içeri dalarak etrafına bakındı. «Benim kulübeye de aynı şeyi yapmışlar. Her tarafı karıştırmışlar. Tüfeğimi de almışlar, bütün kâğıtlarımı da. Neyse ki pasaportumla seyahat çeklerim yanımda taşıdığım çantadaydı.» Kadının ayağının dibinde duran boş çantayı farkederek durakladı. «Yoksa onlar...»

Kadın onun sorusunu tamamlamasını beklemedi. «Evet! Araştırma için yararlandığımız bütün malzemeyi almışlar.

Polaroitleri bile. Neyseki banyo edilmemiş filmler sendeydi. Duraid'le başımıza gelenler tekrarlanıyor. Burada, bu ıssız yerde bile güvende değiliz. Onlardan kurtuluş yok.» Sinir krizi geçirmek üzere olduğu sesinden anlaşılıyordu. Yataktan fırlayarak adama koştu. «Ah, Nicky, ya dün gece kampta olsaydık?» İngiliz'e sıkıca sarıldı. «Biz de şimdi güneşte öyle yatryor olurduk. Kanlar içinde. Sinekler üstümüze konup başımızda uçuşurlardı...»

«Kendini toplamalısın, yavrum. Hemen bir sonuç çıkarmayalım. Bu, haydutların bir baskını da olabilir.»

«O halde kâğıtlarımızı neden çaldılar? Sıradan bir shufta kitabenin kopyasını ve polaroid fotoğrafları ne yapsın? O Pegasus helikopteri baskından hemen önce nereye gidiyordu? Onlar bizim peşimizdeydiler, Nicky! Bundan kesinlikle eminim. Duraid gibi bizi de öldürmek istiyor di Diledikleri zaman tekrar gelebilirler. Burada aciz durumdayız, silahımız da yok.»

«Tamam. Savunmasız durumda olduğumuzu ben de kabul ediyorum. Buradan mümkün olduğu kadar çabuk ayrılırsak akıllılık etmiş oluruz Zaten artık kalmamız için bir neden de yok. Şimdi bir şey yapamayız.» Nicholas kadına sarıldı, ardından da usulca sarstı. «Kendine gel! Buradan bir şeyler kurtarabiliriz belki. Ondan sonra da hemen taşıtlara gideriz.»

«Ya ölüler ne olacak?» Royan geriledi. Kendini zorlayıp gözyaşlarını tuttu. «Kaç adamımız sağ kaldı?»

«Aly, Salim ve Kif kaçmışlar. Ateş başlar başlamaz kulübelerinden fırlayıp koşarak karanlıklara karışmışlar. Onlara gitmek için hemen hazırlanmalarını söyledim. Ayrıca kıdemli rahiplerden biriyle de konuştum. Ölüleri gömecek ve fırsat bulur bulmaz durumu yetkililere haber verecekler. Onlar da saldırganların asıl bizim peşimizde olduklarını düşünüyorlar. Ve de hâlâ tehlikede olduğumuzu. Bana buradan hemen uzaklaşmamızı önerdiler.»

Bir saat sonra gitmeye hazırdılar. Nicholas bütün kamp araç gereçlerini ve Boris'in kişisel eşyalarını Jali Hora'ya teslim etmeye karar vermişti. Katırların yükleri hafifti İngiliz uçurumdan çok çabuk uzaklaşmayı planlıyordu.

Başrahip, bir grup keşişin onları yamacın tepesine kadar götürmelerini emretti. «Haçın koruması altındayken size ancak Tanrı'yı tanımayan yaratıklar saldırabilir,» diye açıkladı.

Nicholas çizgili dikdik'in kurumuş postuyla kafasını kulübelerden birinde buldu. Postu sararak, katırlardan birinin heybesinin üzerine bağladı Sonra da kervana hareket emrini verdi.

Tamre de onları geçirecek keşiş grubuna girmeyi başarmıştı. Yoldan ilerlerken Royan'ın peşinden gidiyordu.

Manastırdakilerin hayıflanmaları ve «elvada»ları bir buçuk kilometre kadar onları izledi.

Kavurucu öğle sıcağı korkunçtu. Bir yaprak bile kımıldamıyordu. Vadinin iki yanından yükselen kayalar yakıcı güneşin ısısını emiyor ve sonra da dik yokuşu tırmanan yolcuların üzerine püskürtüyorlardı. Terleri daha gözeneklerinden sızarken kuruyordu. Bu nedenle derilerinin Ve giysilerinin üzerinde beyaz tuz kristalleri kalıyordu. Korkunun hızlandırdığı sürücüler katırların

peşinden koşuyor ve hayvanların testislerini ucu sivri sopalarıyla dürtüyorlardı.

Akşamüzeri sabahki yoldan geri dönmüş, Taita'nın barajının bulunduğunu düşündükleri yere erişmişlerdi. Nicholas'la Royan birkaç dakika için mola vererek başlarını suya soktular. Terlerini suyla biraz olsun akıttılar. Sonra da çağlayanın yukarısında durup bütün düşlerinin ve umutlarının odak noktası olan uçurumla vedalaştılar.

Kadın, «Ne zaman döneceğiz?» diye sordu.

Adam, «Buradan uzun süre ayrı kalamayız,» dedi. «Yakında şiddetli yağmurlar başlayacak. Tabii sırtlanlar da kokuyu aldılar ve bize saldırıyorlar. Bundan sonra zaman bizim için daha değerli olacak. Kaybettiğimiz her saatin hayati önemi var.»

Royan uçuruma bakarak hafifçe mırıldandı. «Henüz sen kazanmadın, Tafta. Oyun hâlâ sürüyor.»

Adamla kadın dönerek katırların peşinden tepeye doğru çıktılar. O akşam, nehrin kıyısındaki herkesin kaldığı kamp yerinde mola vermediler. Karanlık yüzünden durmak zorunda kalıncaya kadar birkaç kilometre daha ilerlediler. Rahat bir kamp kurmaya kalkışmadılar. İnjera ekmeğini keşişlerin yarılarında getirdikleri wat kaplarına batırarak karınlarını doyurdular. Sonra Royan'la Nicholas uyku tulumlarını yan yana taşlı toprağın üzerine serdiler. Katırların heybelerini yastık gibi kullanarak bitkince uykuya daldılar.

Ertesi sabah, şafaktan önceki karanlıkta heybeler katırlara yüklenirken kadınla adam birer kap koyu ve acı Etiyopya kahvesi içtiler. Sonra da tekrar yola çıktılar.

Ufuktan yükselen güneş ilerideki uçurumun dimdik kayalarını aydınlatırken onlara bu duvarlar dokunacak kadar yakınmış gibi geldi. Nicholas, yanında uzun bacaklarıyla hızlı hızlı yürüyen Royan'a, «Bu tempoyla akşama doğru yamacın eteğine ulaşmamız mümkün» dedi. «Herhalde bu gece çağlayanın gerisindeki mağarada uyuyabiliriz.»

«Böylelikle yolu birkaç gün kısaltır, taşıtlara yarın erişebiliriz,» diye açıkladı Royan.

Adam, «Bu olabilir,» diye cevap verdi. «Buradan uzaklaşmak beni sevindirecek.»

Royan, dibinden Dandera nehrinin aktığı, onları sanki hapseden uçurumun yanındaki dik kayalara baktı. «Evet, insan kendini tuzağa düşmüş hissediyor. Düşünüyordum da, Nicky...»

«Çıkardığın sonuçları duyalım.»

«Bir sonuca varmadım. Ama aklıma yalnızca rahatsız edici bazı şeyler geldi. Ya şimdi Pegasus'ta kitabenin kopyasından ve fotoğraflardan anlayacak biri varsa? Mezarı bulma konusunda ne kadar itelediğimizi anladıkları takdirde nasıl bir tepki gösterecekler?»

Adam, «Evet, bunlar hoş düşünceler değil,» diyerek başını salladı. «Ama diğer taraftan uygarlığa dönmedikçe bu konuda hiçbir şey yapamayız. Tabii daha önce gözlerimizi iyice açmalı ve kafamızı kullanmalıyız. Kahretsin! Artık küçük Rigby tüfeğim bile yok. Keklik gibi avlanabiliriz.»

Aly, katırcılar ve keşişler de aynı şeyi düşünüyorlardı anlaşılan. Hiç yavaşlamadan, hızla yürüyorlardı. İlk molayı ancak öğleyin verdiler. Katırları sulamak ve kahve yapmak için. Adamlar ateş yakarlarken Nicholas dürbününü yanına alıp yamaca tırmandı. Biraz ilerlemişti ki, arkasına baktı ve Royan'ın peşinden geldiğini gördü. Durup kadının kendisine yetişmesini bekledi.

Sonra da sertçe, «Bu fırsattan yararlanarak dinlenmeliydin,» dedi. «Asıl tehlike sıcağın neden olduğu bitkinliktir.»

«Kendi başına gitmen beni kuşkulandırıyor. Ne işler karıştırdığını anlamak istiyorum.»

«Bu küçük bir keşif gezisi. Aslında öncüler olmalıydı. Yoldan böyle körcesine ilerlemek hiç de doğru değil.

Yanılmıyorsam yolun en kötü kısmına daha gelmedik. Nelerle karşılaşacağımızı Tanrı bilir.»

Tırmanmayı sürdürdüler. Ama doruğa erişemediler. Çünkü karşılarına dümdüz, dikey bir kaya

çıktı. Nicholas bu engelin hemen aşağısında bir yer seçerek, dürbünle ileriye, vadinin iki yanına baktı. Dimdik yamaçların eteklerine yaklaşıyorlardı. Arazi hatırladığı gibiydi, yamaçlara doğru engebe giderek artıyordu. Okyanusun, karaya yaklaştığını sezerek telaşla kabarması ve kıyıya çarpması gibi. Yol nehrin yakınından geçiyordu. Dik kayalar, yolun üzerine doğru eğilmişlerdi. Rüzgâr ve havain garip, korkunç biçimlere soktuğu bu kayalar Walt Disney'in eski çiz9i filmlerindeki kötü cadının kalesini hatırlatıyorlardı. Bir noktada kızılım taşı bir çıkıntı yapıyor ve nehri etrafından dolaşmaya zorluyordu.

Yol öylesine dardı ki, sırtında yük olan bir katır oradan geçmeye çalışırken nehre yuvarlanabildi. Nicholas dürbünle uçurumun dibini iyice inceledi. Beklenmeyen ya da kuşku uyandıracak hiçbir şey göremedi. Sonra başını kaldırıp kayaları ve tepelerini taradı.

Aynı anda Aly'nin sesi yamaçta yankılandı. «Çabuk olun, efendi. Katırlar hazır.»

Nicholas ona el salladı. Ve sonra da dürbünü tekrar gözlerine götürdü. İleriye son bir kez daha bakmak istiyordu. Bir an bir şeyin ışıldadığını farketti. Heliografla işaret veriliyormuş gibi bir şey parıldadı. İngiliz bütün dikkatini o şeyin ışıldadığı yere verdi.

Royan, «Ne var?» diye sordu. «Ne gördün?»

Adam tereddüt etti. «Pek emin değilim. Belki de yanıldım.» Hâlâ dürbünü indirmemişti. Belki ışık, cilalı bir maden yüzeyden ya da bir dürbünün merceklerinden yansıdı, diye düşünüyordu. Veya pusu kurmuş birinin tüfeğinden. Ama diğer taraftan bir mika parçası ya da kaya kristali de böyle ışıldar. Hatta sabır ağacı gibi etti yapraklı bitkiler de bazen pırıldar. O noktaya birkaç dakika daha dikkatle baktı. Sonra Aly yine aşağıdan seslendi.

«Çabuk olun, efendi! Katırcılar beklemek istemiyorlar!»

Nicholas ayağa kalktı. «Pekâlâ. Bir şey yok. Haydi, gidelim.» Kalkmasına yardım etmek için Royan'ın kolunu tuttu.

Yamaçtan inmeye başladılar. Aynı anda adam daha yukarıda taşların sakırdadığını duyup kadını durdurdu. Sesini çıkarmaması için kolunu sıktı. Nicholas'la Royan yukarıya bakarak beklediler.

Birdenbire dorukta uçları kıvrık bir çift uzun boynuz belirdi. Yaşlı bir erkek kudu kafasıydı bu. Trompet biçimi kulaklarını öne doğru uzatmıştı. Yanaklarındaki tüyler hafif ve sıcak rüzgârda dalgalanıyordu. Kudu başını döndürerek geldiği tarafa baktı. Güneş ışınları gözünden yansıyordu; Başını tutuşundan ve tetikte beklemesinden bir şeyin onu ürküttüğü belliydi.

Hayvan uzun bir süre öyle durdu. Sonra burnundan soluyarak ileriye doğru sıçradı. Royan'la Nicholas'ı fark bile etmemişti. Kudu sırtın arkasında gözden kayboldu.

«Bir şey hayvanı çok ürkütmüş.»

Royan, «Ne?» diye sordu.

İngiliz cevap verdi. «Herhangi bir şey olabilir. Belki de bir pars.» Kararsızca yamaçtan aşağıya doğru baktı. Katırlar ve keşişlerden oluşan kervan yola çıkmış, nehrin kıyısında ilerlemeye başlamıştı bile.

Royan, «Ne yapacağız?» diye sordu.

«Aslında ileriyi incelemeliyiz. Yani zamanımız olsaydı öyle yapmamız gerekirdi. Ama zamanımız yok.» Kervan hızla uzaklaşıyordu. Yamaçtan bir an önce inmezlerse orada yapayalnız, silahsız kalacaklardı. Nicholas'ın elinde kesin bir ipucu yoktu ve hemen karar vermesi gerekiyordu.

«Haydi, gel.» Adam tekrar Royan'ın elini tuttu. Yamaçtan kayarcasına indiler. Kervana yetişmek için koşmak zorunda kaldılar.

Artık diğerlerine katıldıkları için Nicholas bütün dikkatini tepelerindeki kayalara verdi. Kayalar dimdik yükseliyor, gökyüzünü yarı örtüyorlardı. Sol taraftan sırıklayarak, gürültüyle akan nehir diğer sesleri boğuyordu.

Nicholas aslında telaşlanmış değildi. O her zaman tehlikeyi önceden sezdiğini düşünerek övünürdü. Altıncı hissi kaç kere canını kurtarmasını sağlamıştı. O bunu 'erken uyarı sistemi' diye tanımlıyordu. Oysa şimdi alarm zillerinin çaldığı yoktu. Tepedeki ışıltının türlü nedeni olabilirdi. Erkek kudunun davranışlarının da öyle.

Ama adamın sinirleri yine de gerilmiş, bütün dikkatini yukarıya vermişti. Sonra doruktan bir şeyin dönerek düştüğünü gördü. Belki de sıcak rüzgârın uçurduğu kuru bir yapraktı bu. Bir tehlike sayılmayacak kadar küçük ve önemsiz. Yine de Nicholas onu bakışlarıyla tembelce izledi.

Kahverengi yaprak dönerek helezonlar çiziyordu. Sonunda da adamın yanağına hafifçe sürüdü. İngiliz elini kaldırıp onu yakaladı. Sadece bir refleksti bu. Kahverengi nesneyi parmaklarının arasında buruşturdu. Çıtırdayıp parçalanmasını bekliyordu, ancak bu nesne yumuşak ve esnekti. Sanki yağlı gibiydi.

Nicholas elini açıp nesneyi daha dikkatle inceledi. Ve bunun bir yaprak olmadığını hemen anladı. Kahverengi, yarı saydam, yağlı bir kâğıt parçasıydı elindeki. Birdenbire bütün tehlike çanları çalmaya başladı. Bunun nedeni bu ıssız yerde bir kâğıt parçasının uçuşması değildi. Nicholas kâğıdın cinsini ve özelliklerini tanımıştı. Onu burnuna götürerek kokladı. Genzini yakan azot kokuşuydu.

Adam yüksek sesle, «Gelignit!» diye haykırdı. Kokuyu hemen tanımıştı.

Bu Sempex ve plastik patlayıcı çağında gelignit artık askeri amaçlarla kullanılmıyordu. Ama madencilikte hâlâ kullanıldığı yerler vardı. Temelinde sodyumnitrat ve kâğıt hamuru olan nitrojelatin çubukları genellikle bu tür kahverengi, yağlı kâğıda sarılıyordu. Fünyenin lokumun başına takılması için kâğıdın ucu yırtılıyordu. Nicholas da eski günlerde epeyce gelignit kullanmıştı. Bu nedenle kokusunu hiçbir zaman unutmamıştı.

İngiliz'in kafası şimdi hızla çalışıyordu. Biri bizi bekliyorsa ve kayaya gelignit yerleştirdiyse, gördüğüm ışıltı patlayıcılar arasına gerilmiş bakır tellerden yansıyor olabilir, diye düşündü. Pusudaki düşman şu anda yukarıda saklanmış bekliyor.

Ve patlatıcının kolunu indirmeye hazır. Belki erkek kudu da orada saklanan bir insandan kaçıyordu.

Nicholas kervanın ön tarafına doğru, «Aly!» diye haykırdı. «Onları durdur! Herkesi geri döndür!»

Öne doğru koşmaya başladı ama artık çok geç olduğunu seziyordu. Kayanın tepesindeki düşman herhalde onun her hareketini izlemekteydi. Nicholas'ın kervanın ön tarafına ulaşıp dar yolda katırları çevirmesi ve onları güvenli bir yere kadar götürmesi imkânsızdı... Adam durakladı, dönüp Royan'a baktı. En önemlisi genç kadının kurtarılmasıydı.

Nicholas koştu ve kadını kolundan yakaladı.

«Gel! Yoldan ayrılmamız gerekiyor!»

«Ne oldu, Nicky? Ne yapıyorsun?» Royan adama karşı koyuyor, kolunu çekiştiriyordu.

İngiliz sert sert, «Bunu daha sonra açıklarım,» diye homurdandı. «Şimdi bana güven yalnızca.» Royan'ı birkaç adım sürükledi. Sonra kadın boyun eğdi ve İngiliz'le birlikte geriye doğru koşmaya başladı.

Elli metre kadar ilerledikleri sırada kayanın yüzeyi sanki uçuverdi. Müthiş bir hava akımı adamla kadının sendelemelerine neden oldu. Gürültü kafalarının içinde canlarını yakacak kadar yankılandı. Az kalsın hassas kulak zarları içeriye doğru çöküyordu. Bir tek, kısa süren bir ses değildi bu. Sanki tam tepelerinde gök gürlüyordu. İkisi de sersemleyerek yalpaladılar. Birbirlerine çarpıp kaçtıktan yönü şaşırdılar.

Nicholas düşmemesi için Royan'a sarıldı. Sonra da geriye doğru baktı. Kayanın tepesinde patlamalar birbirini izliyordu.

Sanki cehennemden kaçmış balerinler sırayla dans ediyorlardı. Havaya tozlar, taşlar ve molozlar fışkırıyordu.

Nicholas o dehşet anında bile gelignitin ustalıkla yerleştirilmiş olmasını takdir etti. Bu usta bir bombacının işiydi.

Molozlar tekrar yere doğru inmeye başladılar. Şimdi masmavi, berrak gökyüzünde ince tozlardan oluşan bulutlar döne döne yükseliyorlardı. Bir an artık çatlamalar sona ermiş gibi göründü. Ama sonra kayanın silueti değişmeye başladı.

Önce duvar gibi yükselen kaya öne doğru eğilmeye başladı. Nicholas yüzeyde, alayla gülen ağızlar gibi, yarıklar açıldığını gördü. Kaya tabakaları ayrılarak aşağıya kayıyordu. Tıpkı reverans yapan dev bir kadının ipek etekleri gibi.

Daha sonra kaya gümbürtüyle nehre doğru yuvarlandı.

Bu korkunç sahne Nicholas'ı sanki ipnotize etmişti. Patlama beynini felce uğratmış gibiydi. Düşünüp harekete geçmek için kendini zorladı. O zaman patlamanın merkezinin daha ileride, katır kervanının önlerine doğru bir yerde olduğunu anladı. Tamre orada, Aly'nin yanındaydı. Bombacının kurduğu tuzağın merkezine girmelerini beklediği anlaşılıyordu.

Ama Nicholas'la Royan'ın gerisin geriye koştuklarını gördüğünde onların durumu anladıklarını ve kaçacaklarını sezmişti.

Bu nedenle de geligniti erken patlatmak lorunda kalmıştı.

Ne var ki, adamla kadın kurtulmuş değillerdi. Yukardan düşen kayaların yarattığı tehlike alanının sınğındaydılar ve bunun etkisinde kalacaklardı. Royan'ı hâlâ kollarında tutan Nicholas, yıkılan kayaya bakarak çaresizce bir hesap yaptı.

Düşen kayalardan oluşan selin ileride yolu süpürmesini, adamlarla katırları sürükleyerek nehre yuvarlanmasını donmuş gibi seyretti. Kayalar katıdan ve adamları adeta yutmuştu. Tıpkı korkunç bir canavar gibi. İngiliz, kayaların gürültüsü arasında bile altta kalan insanların ve hayvanların dehşet dolu çığlıklarını duydu.

Korkunç dalga şimdi yolda Royan'la onun durdukları yere doğru geliyordu. Patlamanın merkezinde olsalardı diğerleri gibi kurtulma şansı hiç bulamayacaklardı. Ama kayalar aşağıya yuvarlanırken patlamanın Şiddeti azalmaya başlıyordu.

Diğer yandan Nicholas, koşarak kaçmalarının imkânsız olduğunun farkındaydı. Ve üzerlerine yuvarlanacak her Şey onları mahvedecekti.

Royan'a ne yapmaları gerektiğini anlatacak zaman yoktu. Nicholas'ın harekete geçmek için yalnızca birkaç saniyesi vardı. Kadını kucağına alarak nehrin kıyısına doğru sıçradı. Aynı anda ayağı kaydı ve kadınla yuvarlanmaya başladılar.

Neyse ki dokuz metre aşağıda bulunan ev büyüklüğünde bir kaya düşmelerini engelledi.

İkisi de sersemlemişlerdi. Ama Nicholas, Royan'ı çekip ayağa kaldırdı ve kayanın arkasına götürdü. Orada bir oyuk vardı. İkisi girerek iyice çömeldiler. Kayalardan ilki lastik bir top gibi yuvarlanıp sekerek onlara doğru gelirken kayaya iyice yapıştılar ve soluklarını tuttular. Kaya yerçekimi nedeniyle giderek hızlanıyordu. Sonunda sığındıkları yere şiddetle çarptı. Arkasına sindikleri kayanın bir katedral çanı gibi yankılar yapıp titremesine neden oldu. Sonra dev kaya zıplayarak başlarının üzerinden aştı ve sonunda nehre yuvarlandı.

Bu, o korkunç felaketin öncüsüydü. Şimdi sanki dağın yarısı üzerlerine yuvarlanıyordu. Her bir kaya saklandıkları yere çarparken kenarlardan ince parçalar kopuyordu. Etrafa çarpışan çakmaktaşlarının neden olduğu kükürt kokusu yayılıyor, uçuşan ince beyaz tozlar ciğerlerine doluyordu. O dev çağlayan ya başlarının üzerinden uçuyor ya da sığınaklarının önünde toplanıyordu. Bu arada üzerlerine de küçük parçalar ve çakıllar yağıyordu.

Nicholas, Royan'ın üzerine kapanarak onu gövdesiyle korumaya çalıştı. Bir taş şakağına çarpıp sekti ve adamın kulakları çınlamaya başladı. Ancak İngiliz dişlerini sıktı ve içinden geldiği gibi

başını kaldırıp yukarı bakmadı. Sağ kulağının arkasındaki kısa saçların arasından sıcak bir şey akıyordu. Bu şey yavaş yavaş yanağından aşağıya kaydı. Adam ancak bu ağzının yanına kadar geldiği ve o madensi tadı aldığı zaman kan aktığını anladı.

İnce tozlar üzerlerini örtüyor, boğazlarını yakıyordu. Bu yüzden boğulacak gibi oluyor, öksürüyorlardı. Tozlar gözlerine de giriyordu. Bu yüzden gözlerini sıkıca yummak zorunda kaldılar.

Vagon büyüklüğündeki bir kaya havaya sıçrayıp onların yakınına düştü. Yer şiddetle sarsıldı, Nicholas'ın da ağırlığını taşıyan Royan'ın karnına ve diyaframına müthiş bir baskı yaptı. Kadının ciğerlerindeki hava boşaldı. Royan kaburgalarının ezildiğini sandı.

Sonra her şey yavaşlamaya ve hızını yitirmeye başladı; artık ne düşen kayaların çarpma şiddeti ne de gürültüsü vardı.

Şimdi yalnız nehrin ve hışırdayan kayaların sesi duyuluyordu.

Nicholas sonunda başını ihtiyatla kaldırdı. Gözlerini kırpıştırarak kirpiklerindeki tozlardan kurtulmaya çalıştı. Royan altında kımıldanıyordu, adam onun doğrulup oturması için yana kaydı. Birbirlerine baktılar. yüzlerinde sanki antimuan beyazı tozların oluşturduğu Kabuki maskeleri vardı. Saçları on sekizinci yüzyıldaki Fransız soylularının perukları gibi pudralamıştı.

Royan, «Başın kanıyor,» diye fısıldadı. Sesi toz ve dehşetten iyice boğuklaşmıştı.

Nicholas elini şakağına götürdü. Parmaklarına toz ve kandan oluşan bir sıvı bulaştı. «Bir sıyrık! Sen nasılsın?»

«Galiba dizimi burktum, düştüğümüz zaman, bir şeyler olduğunu hissettim. Ancak bunun ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum. Canım fazla acımıyor.»

Nicholas, «O halde ikimiz da gülünç sayılacak kadar şanslıyız,» dedi. «Bu felaketten kimse sağ çıkamazdı.»

Royan kalkacak oldu ama adam omzunu tutarak onu engelledi. «Dur! Yukarımızdaki yamaç tamamen parçalandı ve dengesi bozuldu. Biraz bekle. Daha bir süre kopan kayalar aşağıya yuvarlanacak.» Boynundaki şal desenli eşarbı çözerek kadına uzattı. «Ayrıca biz...» Sonra fikrini değiştirdi ve cümlesini tamamlamadı.

Royan yüzünü silerken titrek bir sesle, «Ayrıca biz ne?» diye sordu.

«Ayrıca biz yukarıdaki köpeklerin bu küçük partilerinden sağ kurtulduğumuzu öğrenmelerini istemeyiz. Yoksa aşağıya iner ve başladıktan işi bitirmek için gırtlaklarımızı keserler. Planladıkları gibi öldüğümüzü sanmaları çok daha iyi.»

Kadın adama hayretle baktı. «Yani onlar hâlâ yukarıdalar mı? Bizi mi gözetliyorlar?»

İngiliz öfkeyle, «Bundan emin olabilirsin,» diye cevap verdi. «Sonunda seni ortadan kayırabildikleri için çok seviniyor olmalılar. Kafalarımızı kaldırıp onların keyfini kaçırmak istemeyiz.»

Royan, «Olacakları nasıl anladın?» diye sordu. «Beni yakalamasaydın...» Sesi hafifledi.

Nicholas ona kısaca gelignit ambalajından söz etti. «Yolun en dar yerini seçerek kayalara patlayıcı yerleştirmek dünyanın en basit işi. Birdenbire sustu. Yine o tanıdık sesi duymuştu. Kalkışa hazırlanan bir helikopterin motor gürültüsü ve hızla dönen pervanelerinin homurtusu. Adam, Royan'a, «Çabuk,» dedi. «Kayaya mümkün olduğu kadar sokul.» Kadını iyice itti. «Yere uzan.» Royan hiç soru sormadan bu emre uydu. Adam da onun yanına uzanıp molozları üzerlerine yığdı.

«Hareketsiz yat. Ne olursa olsun hiç kımıldama.»

Yattıkları yerden yaklaşan helikopterin gürültüsünü dinlediler. Helikopter tepelerinde dolaştı. Vadide gidip geldi.

Nehrin birkaç metre yukarısından uçuyordu. Bir ara yattıkları yerin hemen üstünde durdu. Pervanelerin yarattığı rüzgâr onlara çarpıyordu.

Nicholas haşince, «Sağ kalanlar olup olmadığına bakıyorlar,» diye homurdandı. «Hiç kımıldama. Bizi henüz görmediler.»

Kadın, «Patlamadan önce bizi gözetliyor olsalardı,» diye fısıldadı. «Hemen bulunduğumuz yere gelirlerdi. Akılları karışmışa benziyor.»

«Kaya parçalanırken izimizi kaybettiler sanırım. Nerede olduğumuzdan emin değiller.» Helikopterin homurtusu ağır ağır nehrin üzerinden uzaklaştı. Nicholas, Royan'a, «Tehlikeyi göze alıp usulca bakacağım,» dedi. «Onun Pegasus helikopteri olup olmadığını kesinlikle öğrenmek istiyorum. Aslında bu bölgede başka helikopterlerin olması imkânsız. Başını kaldırma!»

İngiliz başını ağır ağır, ihtiyatla kaldırdı. Ve bir tek bakış ona haklı olduğunu göstermeye yetti. Nehrin yedi yüz elli metre kadar yukarısında Pegasus'un Jet Ranger'ı yavaşça uzaklaşıyordu. İngiliz bu yüzden ön camdan kokpitin içini göremedi. Aynı anda motorun temposu değişti ve helikopter yükselerek kuzeye doğru döndü. Nicholas da yolcuları görebildi. Jake Helm önde, pilotun yanındaydı. Onun arkasındaysa Albay Nogo oturuyordu. İkisi de vadiye bakıyorlardı.

Birkaç saniye sonra helikopter kayalara doğru uçarak sırtın arkasında kayboldu. Motor sesi hafifledi, sonra da duyulmaz oldu. Nicholas kayanın altından sürünerek çıktı ve Royan'ı ayağa kaldırdı.

Nicholas kadına açıkladı.

«Artık hiç kuşku yok. Şimdi karşımızda kimlerin olduğunu biliyoruz. Helm'le Nogo helikopterdeydiler. Helm'de gelignit olduğundan hemen hemen eminim. Nogo da herhalde dün gece kampa yapılan baskını yönetti İkisi de en iyi bildikleri işleri yapıyorlar. Yani artık her şey kesinlesin pegasus kiminse bu işin arkasındaki 'çirkin adam' da o. Helm'le Nogo sadece birer emir kulu.»

Royan itiraz etti. «Ama Nogo, Etiyopya Ordusunun subayı.» «Afrika'ya hoşgeldin.» Nicholas bu sözleri söylerken hiç gülümsemedi. «Burada her şeyin bir bedeli vardır.» Kaşlarını çatarken yüzündeki çamura dönüşmüş tozlar parçalanarak döküldüler. «Şimdi bizi asıl ilgilendiren şey uçurumdan çıkıp uygarlığa dönebilmek.» Başını kaldırarak yamaca baktı. Yuvarlanan kayalar yolu kapatmışlardı. «O taraftan gidemeyiz.» Nicholas kadının elini tuttu. Royan adımını atarken inledi ve ağırlığım hemen sağ bacağına verdi.

«Dizim!» Sonra cesurca gülümsedi. «Ama düzelir.» Ancak nehre doğru inerlerken fena halde topallıyordu. Yürürken kayaların yeniden hareketlenmelerinden çok korkuyorlardı. Sonunda nehre girdiler. Su bellerine kadar geliyordu.

Royan arkasında durup kafasındaki yaradan akan kan ter ve tozları yıkadı. «Pek kötü sayılmaz. En azından dikiş gerektirmiyor.»

«Çantamda bir tüp Betadyne var.» Adam ilacı çıkardı. Kadın yaraya sarımsı kahverengi pomadı sürdü, üstüne de eşarbı bağladı. «Eh, tamam.» İngiliz'in omzuna vurdu.

Nicholas küçük çantanın fermuarını kaparken, «Neyse ki bu vardı,» dedi. «Hiç olmazsa gerekli bazı şeylerden yoksun değiliz. Şimdi felaketten sağ kalanlar olup olmadığına bakmalıyız.» Royan, «Tamre!» diye bağırdı.

Nehrin kıyısından sendeleyerek ilerlediler. Suya Yukarıdan düşen kaya parçaları ve topraklar dolmuştu. Daha derin yerlerde su ikisinin koltukaltlarına kadar geliyordu. Nicholas kollarım havaya kaldırıp çantasını öyle taşıdı. Kervanın diğer üyelerini aramak için kıyıya tırmanırlarken gevşek taşlar ayaklarının altından kaydı.

Adamla kadın keşişlerden ikisinin cesedini buldular. İkisi de ezilmiş ve molozların arasına yarı gömülmüşlerdi.

Nicholas'la Royan toprakları kazıp onları çıkarmaya çalışmadılar. Katırlardan biri tek ayağı havada öyle yatıyordu. Geri kalan kısmı kayaların altındaydı. Sırtındaki heybe patlamış ve içindekiler

etrafa saçılmıştı. Dikdik'in rulo halindeki postu ve diğer parçaları molozlara karışmıştı. Nicholas onları alıp çantasına koydu.

Royan onu uyardı. «Daha fazla yük taşıyacaksın.»

Adam, «Sadece iki kilo,» diye cevap verdi. «Ama buna değer.»

Royan'la İngiliz yolun aşağısına, Tamre ve Aly'yi son gördükleri yere doğru gittiler. Bir saat kadar etrafi araştırdılar ama ikisinin de izine rastlamadılar. Yukarılarında yamaç mahvolmuştu. Dev kayalar çatlamış topraklar ortaya çıkmıştı.

Ağaçlar ve çalılar köklerinden ayrılarak parçalanmışlardı.

Royan sakat bacağının izin verdiği kadar yukarıya tırmandı. Ellerini boru gibi yaparak ağzına götürdü. «Tamre! Tamre! Tamre!» diye bağırdı. Sesi vadide kayadan kayaya çarparak yankılandı.

Nicholas kadına seslendi. «Zavallı öldü sanırım. Herhalde kayaların altında kaldı. Bir saattir buradayız. Daha fazla zaman harcayamayız. Kendimizi kurtarmamız gerekiyor. Onu burada bırakmak zorundayız.»

Kadın ona aldırmayarak yamaçta ilerledi. Gevşek kayalar ayaklarının altından kayıyordu. Nicholas, Royan'ın dizinin sancıdığını anladı, Kadın Arapça, «Tamre! Bana cevap ver! Tamre! Neredesin?» diye seslendi.

«Royan! Bu kadar yeter! Dizine büsbütün zarar vereceksin. İkimizi de tehlikeye atıyorsun. Vazgeç artık!»

Aynı anda ikisi de yamacın yukarısından gelen hafif iniltiyi duydular. Royan oraya doğru tırmanmaya başladı. Bazen tırmandığı kadar aşağıya kayıyordu. Ama sonunda dehşetle bağırdı. Nicholas çantasını atarak onun peşinden gitti.

Royan'ın yanına vardığı zaman o da genç kadının yanında diz çöktü.

Tamre molozların arasına sıkışmıştı. Yüzü tanınacak gibi değildi. Derisinin yarısı yüzülmüştü. Royan çocuğun başını kaldırıp dizine dayamıştı. Tamre'nin daha rahat soluk alması için giysisinin koluyla burnuna dolan tozları temizliyordu.

Çocuğun ağzının kenarından kan sızıyordu. Tekrar inlediğinde kan iyice arttı. Royan kanları silmeye çalışırken çocuğun çenesine bulaştırdı.

Tamre'nin belinden aşağısı molozların arasındaydı. Nicholas onları temizlemeye kalkıştıysa da, hemen sonra bunun bir işe yaramayacağını anladı. Tamre'nin üzerine bilardo masası büyüklüğünde bir kaya parçası düşmüştü. Herhalde çocuğun omurgasıyla kalça kemiklerini kırmışta Bir tek insan yardım edilmeden o ağırlığı kaldıramazdı. Bu mümkün olsa bile hafif bir sürtünme Tamre'nin o korkunç yaralarını daha da kötü gösterecekti.

Royan, «Bir şeyler yap, Nicky,» diye fısıldadı. «Onun için bir şeyler yapmalıyız.»

Nicholas kadına bakarak başını salladı. Royan'ın gözleri doldu. Yaşlar yanaklarından kayıp Tamre'nin yüzüne damladı.

Çocuğun kanını sulandırarak pembeleştirdi.

Kadın, «Burada durup ölmesine izin veremeyiz,» diye itiraz etti. Tamre onun sesini duyunca gözlerini açarak kadına baktı.

Kanları akarken gülümsedi. Bu tebessüm yaralı, tozlu yüzünü aydınlattı. Çocuk, «Ummee!» diye fısıldadı. «Sen benim annemsin. Çok iyisin. Seni seviyorum, annem.»

Sözleri o an yanda kesildi. Çocuk sarsıldı. Yüzü acıyla çarpılırken hafif bir hırıltı duyuldu. Sonra vücudu gevşedi.

Omuzlarındaki katılık geçti ve başı yana düştü.

Royan uzun bir süre öylece oturdu. Çocuğun başı hâlâ dizindeydi, sessizce ama acı acı ağlıyordu. Sonunda Nicholas onun omzuna dokunarak şefkatle, «O öldü, Royan,» dedi.

Kadın başını salladı. «Biliyorum. Sadece benimle vedalaşacak kadar dayandı.» Nicholas kadının bir süre daha ağlamasına izin verdi. Sonra usulca, «Gitmemiz gerekiyor, yavrum,» dedi.

«Haklısın. Ama onu burada böyle bırakmak öyle zor ki. Hiç kimsesi yoktu. Çok yalnızdı. Bana, 'Anne,' dedi. Beni gerçekten seviyordu sanırım.»

«Seni sevdiğinden eminim.» Nicholas ölü çocuğun başını kadının dizinden indirdi. Royan'ın ayağa kalkmasına yardım etti. «Aşağıya in ve beni bekle. Onun üzerini elimden geldiği kadar örtmeye çalışacağım.»

Nicholas, Tamre'nin ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu. Boynunda asılı olan gümüş haçı parmaklarının arasına sıkıştırdı. Sonra taşları dikkatle çocuğun üzerine yerleştirerek başını örttü. Böylece kargalar ve akbabalar ona ulaşamayacaklardı.

Adam yamaçtan kayarak suda kendisini bekleyen kadının yanına indi. Çantasını omzuna attı. Royan'a, «Gitmemiz gerekiyor,» dedi.

Kadın elinin tersiyle gözyaşlarını silerek başını salladı. «Artık hazırım.»

Akıntıya karşı zorlukla ilerleyerek nehirden yukarı çıktılar. Düşen kayalar nehrin yatağının yarısını kapatmıştı. Sular yandaki açıklıktan akıyordu. Kadınla adam sonunda kayaların yuvarlandığı yerin daha yukarısına vardılar. Orada nehirden çıkıp dik kıyıya tırmandılar. Sonunda yolun kapanmamış olan bölümüne sürünerek çıkabildiler. Bir an dinlenip geriye baktılar. Kayaların devrildiği yerde nehrin suları çamur yüzünden kızılımsı kahveye dönüşmüştü.

Aşağıda, manastırdaki keşişler belki patlamaları duymamışlardı ama suyun rengi nedeniyle endişelenerek durumu anlamaya geleceklerdi. Cesetleri bulacak ve onları gerektiği gibi gömeceklerdi. Yola çıktıkları zaman bu düşünce Royan'ı teselli etti. Daha iki gün, zor bir yolculuk yapmaları gerekiyordu.

Royan şimdi kötü biçimde topallıyordu. Ama kendisine yardım etmeye çalıştığı, zaman da Nicholas'ın elini itiyordu.

«Ben iyiyim. Yalnızca dizim biraz şişti.» İngiliz'in dizine bakmasına izin vermiyor, inatla önden yürüyordu.

Günün geri kalan saatlerinde çoğu zaman hiç konuşmadan ilerlediler. Nicholas kadının üzüntüsüne saygı gösterdi.

Royan üzgün olduğunda, etrafındakileri kırmadan böyle sessiz kalabiliyordu. Nicholas'ın hayranlık duyduğu özelliklerinden biri de buydu. Akşama doğru yolun kenarında dinlenirlerken bir iki laf ettiler.

Nicholas kadına, «Tek tesellim şu,» diye açıkladı. «Pegasus artık kayaların altında gömülü olduğumuza inanıyor. Bir daha gelip bizi aramayacaklar. Şimdi yolun ilerisini incelememize gerek kalmadan ilerleyebiliriz.»

O gece kayanın dibinde mola verdiler. Yol ondan sonra dimdik yamaca tırmanıyordu. Nicholas kadını yoldan çıkarıp sık ağaçlı bir yere götürdü. Yoldan gözükmeyecek bir yerde küçük bir ateş yaktı. Royan sonunda yumuşayarak adama dizini muayene etmesi için izin verdi. Dizi yaralanıp şişmişti. Ve cildi alev alev yanıyordu. «Bu bacakla yürümemelisin.»

Royan, «Başka seçeneğim var mı?» diye sordu. Adam ona yanıt veremedi. Eşarbını mataradaki suyla ıslatarak dizini, sıkı ama kan dolaşımına engel olmayacak şekilde sardı. Sonra çantasında bir Brufen şişesi buldu. Kızarma ve iltihaplanmayı önleyen bu haplardan kadına iki tane verirken Royan, «Kendimi daha iyi hissetmeye başladım bile,» dedi.

Adamın çantasındaki son 'yiyecek' tabletini de paylaştılar. Ateşin önünde kamburlarını çıkarmış oturuyor, usul usul konuşuyorlardı. Yaşadıkları olayın şokunu hâlâ atlatamamışlardı.

Royan, «Yukarıya ulaştığımız zaman ne olacak?» diye sordu. «Tartların bıraktığımız yerde

olacaklarından emin misin?

Boris'in taşıtları korumaları için bıraktığı adamlar hâlâ oradalar mı dersin? Ya tekrar Peagasus'un adamlarıyla karşılaşırsak?»

«Bu soruların hiçbirini yanıtlayamam. Her sorunla teker teker ilgileneceğiz.»

«Çok istediğim bir tek şey var: Addis Ababa'ya varır varmaz, Etiyopya polisine o katliamı haber vereceğim! Helm ve çetesinin yaptıklarının cezasını çekmelerini istiyorum.»

Adam bir an yanıt vermedi. Sonra, «Bence bu pek akıllıca bir şey olmaz...» dedi.

«Ne demek istiyorsun? Biz cinayete tanık olduk! Onların bu işten yakalarını sıyırmalarına izin veremeyiz.»

«Şunu unutma: Biz tekrar Etyopya'ya dönmek istiyoruz. Şimdi ortalığı bulandırırsak bütün vadiye askerler ve polisler doluşur. O zaman Taita'nın bilmecesini çözmek ve Mamose'un mezarını bulmak için planımızı uygulamaktan vazgeçmek zorunda kalırız.»

Royan düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Bu hiç aklıma gelmemişti. Ancak yine de bir cinayetti bu. Ve Tamre...»

Nicholas kadını yatıştırmaya çalıştı. «Biliyorum, biliyorum! Ama Pegasus'u Etiyopya adaletine teslim etmekten başka intikam alma yolları da var. Şunu bir düşün: Nogo, Helm'le birlikte çalışıyor. Onu "helikopterde gördük. Pegasus öyle birini parayla tutmuş. Öyleyse emrinde başka kimler çalışıyor? Polis mi? Komutanlar mı? Bakanlar mı? Şu anda bu konuda hiçbir bilgimiz yok.»

Kadın, «Ben bunu da düşünemedim,» diye itiraf etti.

«Bundan sonra tam bir Afrikalı gibi düşünmeliyiz. Ve Taita gibi de davranmalıyız. Kurnaz olmalı, dolambaçlı yolları izlemeliyiz. Hemen gidip bağıra çağıra o adamları suçlamamalıyız. Herkesin kayaların altında kaldığımıza inanmasını sağlar ve ülkeden gizlice çıkabilirsek bu harika olur. O zaman uçuruma daha kolaylıkla dönebiliriz. Ama ne yazık ki bunu başarabileceğimizi sanmıyorum. Yine de bundan böyle duruma göre çok kurnazca ve dikkatli davranmalıyız.»

Royan uzun bir süre dans eden alevleri seyretti. Sonra içini çekerek, «Pegasus'tan intikam almanın daha iyi bir yolu olduğunu söyledin» diye hatırlattı. «Nasıl?»

«Ah, Mamose'un hazinesini onların burunlarının dibinden çalıp götürmek.»

Kadın bu uzun ve acı gün boyunca ilk kez güldü. «Haklısın tabii. Pegasus'un sahibi her kimse, hazineyi uğrunda cinayet işleyecek kadar çok istiyor. Hazineyi elinden kaçırmanın ona acı vereceğini umalım. Hem de en az bize verdiği kadar.»

İkisi de öyle bitkin düşmüşlerdi ki, ertesi sabah uyandıklarında hava ağarmaya başlamıştı bile. Royan ayağa kalkmaya çabaladı. Ama sonra inleyerek yere çöktü. Nicholas hemen onun yanına gitti. Royan adam çıplak bacağını kucağına koyduğu zaman itiraz etmedi. Nicholas eşarbı çözüp Royan'ın dizinin halini görünce kaşları çatıldı. Diz şimdi iyice şişmiş, normalin iki katı olmuştu. Yaralar kara üzüm rengindeydiler. Adam eşarbı tekrar ıslattı ve kadının dizini yeniden sardı. Royan'a son iki Brufen tabletini de içirdi. Sonra onun ayağa kalkmasına yardım etti.

Endişeyle, «Şimdi nasıl?» diye sordu.

Royan topallayarak birkaç adım attı ve İngiliz'e cesurca gülümsedi. «Yürürsem bu sertlik geçer. O zaman da her şey yoluna girer. Bundan eminim.»

Nicholas başını kaldırarak dik kayaya baktı. Aşağıdan pek yüksek gözükmüyordu. Ama adam her adımın ne kadar acı verdiğini çok iyi hatırlıyordu. Oradan aşağıya ancak bir günde inebilmişlerdi. Sonra kadına cesaret vermek için gülümsedi. «Elbette yoluna girecek.» Royan'ın koluna girdi. «Bana yaslan. Bu, parkta dolaşmaktan farksız olacak.»

Bütün sabah boyunca yukarıya tırmandılar. Patika attıkları her adımla sanki daha da dikleşiyordu.

Royan hiç şikâyet etmiyordu, ama yüzü kül rengiydi. Can acısıyla terliyordu. Öğle olduğunda hâlâ çağlayana ulaşamamışlardı. Nicholas kadını durup dinlenmeye zorladı. Yiyecekleri kalmamıştı. Royan mataradan bolca su içti. Nicholas olduğunda suyu kısıtlamaya kalkışmadı. Ama kendisi sadece bir yudum aldı.

Boyan tekrar ayağa kalkarak yola devam etmek için hareketlendiyse de inleyip sendeledi. Nicholas tırmanmasaydı yere yuvarlanacaktı. Acı «Lanet olsun!» diye söylendi. «Dizim kaskatı kesilmiş!» Genç adam neşeyle, «Aldırma,» diyerek çantasını boşalttı.

Sadece en önemli, gerekli şeyleri bıraktı. Ama dikdik postundan da vazgeçmedi, deriyi sıkıca sarıp çantaya soktu.

Sonra çantayı beline takarak kadına neşeyle gülümsedi. «Senin gibi sıska birini mi taşıyamayacağım? Sırtıma atla bakalım!»

«Beni oraya kadar taşıyamazsın!» Royan bir el merdiveni kadar dik olan keçi yoluna dehşetle bakıyordu.

Adam, «İstasyondan yalnızca bu tren kalkıyor,» deyip sırtını Royan'a döndü. Kadın sürünerek onun sırtına bindi.

«Sence dikdik postunu atman daha iyi olmaz mı?»

Nicholas, «Bunu hiç düşünme,» dedi ve tırmanmaya başladı.

İngiliz ağır ağır, zorlukla ilerliyordu. Bir süre sonra anlatacaktan da tükendi. İnatçı bir sessizlikle tırmanmayı sürdürdü.

Gömleği terden sırılsıklam olmuştu. Ama bu terin yapış yapış olması ve o yoğun erkeksi koku kadını rahatsız etmedi.

Aksine içini rahatlattı ve kendisi için bir teselli kaynağı oldu.

Nicholas her yarım saatte bir duruyor ve kadını yere indiriyordu. Kendisi de yere uzanıp gözlemini yumuyor, solukları düzelinceye kadar bekleyip sonra gözlerini açarak kadına gülümsüyordu. «Haydi bakalım!» Yine eğiliyor, Royan da tekrar sırtına biniyordu.

Saatler ilerlerken Nicholas'ın şakaları azalmaya başlamıştı. Akşam olduğunda artık bitkince ayaklarını sürüyordu. Daha dik yerlerde durup, gücünü toplamaya çalışıyordu. Royan da ona yardıma uğraşıyordu, İngiliz'in sırtından iniyor ve ona dayanarak ilerliyordu. Ama buna rağmen Nicholas'ın gücünün tükenmek üzere olduğunun da farkındaydı.

İkisi de sendeleyerek önlerindeki dönemeci aştıkları ve yolun ucunda beyaz, dantel bir perdeye benzeyen çağlayanın belirdiğini gördükleri zaman bu işi başardıklarına inanamadılar. Nicholas sendeleyerek akan suların arkasındaki mağaraya girdi ve kadım yere indirdi. Sonra da yana yığılarak ölmüş gibi hareketsiz kaldı.

Ancak karanlık bastıktan sonra gücünü toplayabildi. Gözlerini açtı ve doğrulup oturdu. O dinlenirken Royan keşişlerin yığdığı dallan alıp küçük bir ateş yakmıştı.

Nicholas, «Aferin sana,» dedi. «Bir kâhya olarak çalışmak istersen...»

«Beni baştan çıkarma.» Royan topallayarak adamın yanına gitti ve başındaki yarayı inceledi. «Yaran kabuk tutmuş.»

Sonra birdenbire İngiliz'in başını göğsüne bastırarak alnındaki tozlu, terden sertleşmiş saçlarını geriye itti. «Ah, Nicky! Bu borcumu sana nasıl öderim! Bugün yap. tıklarının karşılığını nasıl verebilirim?»

Nicholas şaka yollu birkaç söz söyleyecekti ama böylesine bitkin haldeyken bile akıllıca davranarak sesini çıkarmadı.

Kadına daha fazla yaklaşacak durumda değildi. Böylece Royan'ın kollarında yatıp onun gövdesine dayanan bedeninin zevkini çıkardı. Bir hareket yaparak Royan'ı korkutmak istemediği için hiç

kımıldamıyordu.

Sonunda Royan adamı usulca bıraktı. «Korkarım kâhyanız size akşam yemeği için füme som ve şampanya veremeyecek. Bir maşrapa dağ suyuna ne dersiniz? Saf ve besleyici.»

«Bence bundan daha iyisini yapabiliriz.» Nicholas çantasından feneri çıkarıp yerden yumruk büyüklüğünde bir taş aldı.

Taşı sağ eline geçirerek ışığı Yukarıya çevirdi. Hemen kanat hışırtıları ve raf gibi çıkıntılara yuva yapmış olan kaya güvercinlerinin endişeli sesleri duyuldu. Nicholas fenerin ışığıyla kuşların gözlerini kamaştırarak onların aşağısında durdu. Taşı ilk attığında bir çift güvercini düşürdü. Kuşlar yerde ötüşüp çırpındılar. Diğerleriyse telaşla kanat çırparak karanlık geceye uçtular. Nicholas yerdeki güvercinleri yakaladı. Ve bileğini ustalıkla bükerek onların boyunlarını kırdı.

Royan'a, «Şöyle bir parça güzelce kızarmış güvercin etine ne dersin?» diye sordu.

Kadın dirseğinin üzerinde doğruldu. Nicholas da onun karşısında bağdaş kurdu. Kuşların şarap rengi ve gri tüylerini yoldular. Sıra içlerinin temizlenmesine geldiğinde, Royan kadınların çoğu gibi bu işten tiksinmedi. Hem bu, hem de o gün dağa tırmanırken gösterdiği azim, Nicholas'ın gözünde onun değerini artırmıştı. Kadın kendisine tekrar tekrar ne kadar cesur ve azimli olduğunu kanıtlamıştı. Adamın ona olan duyguları her geçen gün daha olgunlaşıp sağlamlamıyordu.

Royan kuşun göğsündeki buruşuk deriden sert tüy köklerini çıkarmaya çalışırken, «Kampa baskın yapıldığı zaman çalınan malzemenin artık Pegasus'un elinde olduğu kesin,» dedi.

Nicholas, «Ben de aynı şeyi düşünüyordum,» diyerek başını salladı çağlayanın yukarısındaki kamplarında bulunan antenden uydu yoluyla iletişim kurduklarını anlamıştık. Jake Helm'in patronu her kimse, na durumu haber verdiğinden emin olabiliriz.»

«Yani Tanus'un mezarındaki kitabenin bütün ayrıntıları şimdi patronunun elinde. Zaten yedi papirüs de ondaydı. Belki Mısır tarihi konusunda uzman değil, ama emrinde öyle birini çalıştırdığı kesin. Sen de aynı fikirde değil misin?»

«Bence adam hiyeroglifleri okuyabiliyor. Ayrıca çok hırslı bir koleksiyoncu olmalı. Ben o tipleri bilirim. Bu onlarda bir saplantı halini alır.»

«O tipleri ben de bilirim.» Kadın İngiliz'e gülümsedi. «Şu anda öyle birinin benden binlerce kilometre ötede olduğu da söylenemez.»

Nicholas, «Touche!» diyerek teslim olduğunu belirtmek için ellerini Kaldırdı. «Ama bazılarının yanında benim merakım pek hafif kalır. Örneğin Duraid'in listesindeki o iki kişinin yanında.»

Royan adlan saydı. «Peter Walsh ve Gotthold von Schiller.»

Nicholas, «O ikisi bir şeyi elde etmek için cinayet bile işlerler,» dedi. «Onların Firavun Mamose'un hazinesini ele geçirmek uğruna adam öldürmekten kaçınmayacaklarından eminim.»

«Ama bildiğim kadarıyla ikisi de trilyoner. Hem de dolar trilyoneri.»

«Aslında bu işin parayla hiçbir ilgisi yok. Hazineyi ele geçirirlerse, bir tek parçasını satmayı akıllarından bile geçirmeyecekler. Hepsini yeraltındaki bir kasaya kilitleyecek ve kimsenin onları görmesine izin vermeyecekler. Yalnızken onlara bakarak hastalıklı bir zevk duyacaklar. Bu garip, mastürbasyon benzeri bir hırs.»

Kadın itiraz etti. «Bunu tarif için çok tuhaf bir kelime seçtin.»

«Ama garip, çok uygun. Bundan emin olabilirsin. Sözkonusu durum seks yanı olan zorlayıcı bir şey. Bir dizi insan öldüren katilinki gibi bir duygu.»

«Ben Mısır'a ait her şeyi seviyorum. Ama açıkçası böylesine yoğun bir isteği hayal bile edemiyorum.»

«Sözünü ettiğimiz kimselerin sıradan insanlar olmadıklarını unutmamalısın. Zenginlikleri sayesinde her türlü iştahlarını karşılayabiliyorlar. Bütün o normal, doğal, insanca iştahları sonunda körleniyor.

Çünkü istedikleri her şeyi elde edebiliyorlar. Her kadını ya da erkeği. Sonunda, hiç kimsenin sahip olamayacağı bir şeyi bulmak istiyorlar. Ancak böyle bir şey onları eskisi gibi heyecanlandırabiliyor.»

Royan usulca, «Yani Pegasus'un arkasındaki adam bir deli, öy|e mi?» diye sordu.

Nicholas düzeltti. «Bundan çok daha fazla. Biz son derece zengin ve güçlü bir manyakla karşı karşıyayız. O, hastalığı yüzünden her şey; yapabilecek biri.»

ERTESİ SABAH KIZARMIŞ GÜVERCİNLERİN soğuk etleriyle kahvaltı ettiler. Sonra biri mağaranın dibine gidip arkasını dönerken diğeri soyundu ve çağlayanda yıkandı.

Uçurumun sıcaklığından sonra çağlayanın sulan buz gibiydi. Vücutlarına sanki itfaiye hortumundan basınçlı su fişkırtılıyordu. Royan sağlam ayağının üzerinde sıçrıyor, çağlayanın altında soluğunu tutuyor, inliyordu. Yıkanması sona erdiğinde tüyleri ürpermiş, cildi soğuktan mosmor olmuştu. Ama canlanmıştı da. Su, ter kokan kirli giysilerine rağmen doruğa yapacakları son tırmanış için ona cesaret verdi.

Mağaradan ayrılmadan önce birbirlerinin yara berelerini tekrar incelediler. Nicholas'ın başındaki yara iyileşiyordu.

Ama Royan'ın dizi hâlâ eskisi kadar kötüydü. Bereler çirkin bir kırmızımsı mora dönüşmüşlerdi. Çürümüş karaciğer rengine. Şiş de inmemişti. Nicholas'ın, dizi tekrar eşarpla sarmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

İngiliz sonunda yenilgiyi kabul ederek çantasıyla dikdik postunu mağarada bıraktı. Gücünün sınırına gelmek üzere olduğunun farkındaydı. Eşyaları hafifti ama bugün taşıyacağı her ek kilo doruğa ulaşmakla yolda kalmak arasındaki dengeyi etkileyecekti. Adam yanına sadece tabedilmemiş üç filmi aldı. Ellerinde Tanus'un mezarındaki kitabeden kalan tek kanıtlar bunlardı. Adam onları kaybetmekten korkuyordu. Bu yüzden filmleri haki gömleğinin cebine koyarak düğmesini iliklediı. Hem çantasını, hem de postu mağaranın dibindeki bir yarığa yerleştirdi. Onları daha sonra almaya karar vermişti.

Ve böylece yolculuğun son ama en zor bölümü başladı. Royan artık yürüyordu ama adamın omzuna iyice yaslanarak.

Ne var ki daha ilk saat sona ermeden dizi bu zorlamaya dayanamadı. Ve kadın keçi yolunun yanındaki bir kayanın üzerine çöktü.

«Ben korkunç bir baş belasıyım. Öyle değil mi?» «Arabaya bin, küçükhanım. Ufak tefek birine her zaman yer bulunur.»

Royan, Nicholas'ın sırtına binerek yaralı bacağını dimdik öne doğru uzattı. Yokuşu tırmanmaya başladılar. Ama bir gün öncekinden daha da yavaŞ ilerliyorlardı. Nicholas, gitgide daha kısa aralıklarla durup dinlenmek zorunda kalıyordu. Yol biraz düzleştiği zaman genç kadın onun sırtından iniyor ve tek ayağının üzerinde zıplayarak ilerlemeye çalışıyordu. Düşmemek için de tek eliyle İngiliz'in omzunu tutuyordu. Sonra yere yığılıyor, Nicholas da onu ayağa kaldırarak tekrar sırtına alıyordu.

Yolculuk artık bir kâbusa dönüşmüştü. İkisi de zaman kavramını yitirmişti. Bir ara kadınla adam yola yan yana uzandılar. Susuzluk, bitkinlik ve can acısı yüzünden mideleri bulanıyordu. Matarayı bir saat önce boşaltmışlardı. Yolun bu bölümünde kaynak yoktu. Ancak doruğa erişip tekrar Dandera nehrine kavuştukları zaman su içebileceklerdi.

Royan yerde yatarlarken bir ara boğuk boğuk, «Yoluna devam et,» diye fısıldadı. «Beni burada bırak.» * Nicholas doğrulup oturdu ve kadına dehşetle baktı. «Saçmalama! Ağırlığın bana gerekli.»

Royan ısrar etti. «Doruğa yakınız sanırım. Daha sonra beni taşımaları için Boris'in adamlarını alıp gelirsin.»

«Eğer hâlâ oradaysalar... Ve eğer Pegasus'un adamları seni daha önce bulamazlarsa...» İngiliz hafifçe yalpalayarak ayağa kalktı. «Unut bunu. Sonuna kadar benimle geleceksin,» deyip kadını kaldırdı.

Royan'a adımlarını saydırdı. Artık her yüz adımda bir dinleniyor, daha sonra yine yürümeye devam ediyordu. Kadın kollarını boynuna dolamış, kulağına usulca sayı sayıyordu. Bütün evren küçülmüş, Nicholas'ın ayaklarının altındaki bir karış toprağa dönüşmüştü. Artık bir yanda dimdik yükselen kayayı da, diğer taraftaki derin uçurumu da görmüyorlardı.

Adam sendeleyerek Royan'ı sarstığında kadının dizine bir sancı saplanıyordu. O zaman gözlerini yumuyor, sayı saymayı sürdürürken sesinden bir şey anlaşılmaması için elinden geleni yapıyordu.

Nicholas artık dinleneceği zaman bir kayaya yaslanıyordu. Çünkü yattığı takdirde bacaklarında ayağa kalkmasını sağlayacak güç olacağını sanmıyordu. Kadını yere bırakmaya da cesaret edemiyordu. Yoksa onu tekrar sırtına almak için çok güç sarfetmesi gerekecekti. Artık bung yapacak kuvveti kalmamıştı.

Royan adamın kulağına, «Neredeyse hava kararacak,» diye fısıldadı. «Gece için burada mola vermelisin. Bir gün için bu kadarı yeterli. Kendini öldürüyorsun, Nicky.»

Adam mırıldandı. «Bir yüz daha.»

«Olmaz, Nicky. Beni indir.»

İngiliz emretti. «Say!»

Kadın itaat etti. «Elli bir, elli iki...» Birdenbire yol ayaklarının altında öylesine düzleşti ki, Nicholas az kalsın düşüyordu.

Adam olmayan basamaklan çıkmaya çalışan bir sarhoş gibi ayağını kaldırmıştı.

Nicholas sonra dengesini buldu. Uçurumun kenarında durmuş sallanıyor, ilerideki gölgelere doğru bakıyordu. İlkin gözlerine inanamadı. Karanlıkların arasında ışıklar pırıldıyordu. Adam önce hayal görmeye başladığını sandı. Sonra birtakım erkek sesleri duydu. Gerçeğe dönebilmek, kafasını toplamak için başını salladı.

«Ah, Tanrım! Bu işi basardın, Nicky! Tepeye eriştik! İşte kamyonlar! Basardın, Nicky! Basardın!»

Nicholas konuşmaya çalıştı ama boğazı sıkışmıştı, sesi çıkmıyordu. Sendeleyerek ışıklara doğru gitti. Royan sırtından bitkince bağırmaya başladı.

«Bize yardım edin! Lütfen yardım edin!» Önce İngilizce, sonra Arapça seslendi.

Şaşkınlık dolu bağrışmalar oldu. Sonra insanların koşarken çıkardıkları gürültüler duyuldu. Nicholas ağır ağır, yayla otlarının üzerine çöktü. Royan'ın sırtından kaymasını sağladı. Siluetler etraflarını sararken birileri Amharik dilinde konuşup duruyorlardı. Dostça eller onları tuttular..İkisini de ışıklara doğru yan taşıdılar. Sonra Nicholas'ın yüzüne bir elfeneri tutuldu. Ve bir İngiliz, «Merhaba, Nicky,» dedi. «Hoş bir sürpriz bu. Cesedini bulmak için Addis Ababa'dan geldim. Senin öldüğünü duymuştuk. Erken davranmışız, öyle değil mi?»

«Merhaba, Geoffrey. Bu zahmete girdiğin için teşekkür ederim.»

Geoffrey Tennant, «Herhalde bir fincan çay sana iyi gelir,» dedi. «Bitkin haldesin. Sakalının yer yer kızıl ve beyaz olduğunun farkında değildim. Biçimli bir sakal. Modaya uygun. Üstelik sana yakışıyor.»

Nicholas ne berbat halde olduğunu anladı. Üstü başı yırtılmıştı. Traş olmamıştı. Adamakıllı pislenmiş, yorgunluktan da tükenmişti. «Dr. Al Simma'yı hatırlıyor musun? Dizini incitti. Acaba onunla ilgilenebilir misin? Sonra dizleri büküldü ve yere yığılmadan Geoffrey Tennant adamı yakaladı.

«Dayan, oğlum.» Nicholas'ı branda bezinden bir kamp iskemlesine götürerek dikkatle oturttu. Royan için de bir sandalye getirdiler.

Sonra Geoffrey, Afrika'daki her İngiliz'in söylediği sözleri tekrarladı. «Letta chaihapal» Birkaç dakika sonra Nicholas'la Royan'ın ellerine dumanlan tüten kupalar sıkıştırıldı. Çaya bol şeker atılmıştı.

Nicholas kupasını genç kadına doğru kaldırdı. «Bize içiyorum. Bizim gibisi yok.»

İkisi de çaydan bolca içerlerken dillerini yaktılar. Ama kafein ve şeker kan dolaşımlarını olumlu etkiledi.

Nicholas, «Artık yaşayacağımı biliyorum,» diyerek derin bir soluk aldı.

Geoffrey, «Seni sıkıştırmak istemiyorum, Nicky,» dedi. «Ama... kahretsin!... Bana neler olduğunu söyler misin?»

Nicholas, «Bunu neden sen bana söylemiyorsun?» diye karşılık verdi. Durumu değerlendirmek için zamana gereksinimi vardı. Geoffrey ne biliyordu? Bunu ona kim söylemişti?

Geoffrey hemen bu isteği yerine getirdi. «İlk duyduğumuz... senin şu beyaz avcı Brusilov'un cesedinin Sudan sınırı yakınında nehirden çıkarıldığı oldu. Adamın vücudu kurşunlarla delik deşik edilmişti. Timsahlar ve kedi balıklan da yüzünü yemişlerdi. Sınır polisi kimliğini üzerindeki belgelerden öğrendi.»

Nicholas, Royan'a baktı ve onu uyarmak için kaşlarını çattı. Sonra, «Onu son gördüğümüzde yalnız başına bir keşif gezisine çıkmıştı,» dedi. «Herhalde dört gece önce kampımıza baskın yapan o shufta grubuyla karşılaştı.»

«Ah, evet, o olayı da duyduk. Albay Nogo durumu telsizle Addis Ababa'ya bildirdi.»

Nicholas da, Royan da Nogo'nun etraflarındaki adamların arasında olduğunu farketmemişlerdi. Nogo kamp lambasının aydınlattığı yere çıkınca Royan kaskatı kesildi. Yüzünde öyle tiksinti dolu bir ifade belirdi ki, Nicholas onun bir şey yapmasını önlemek için usulca uzanıp elini tuttu. Kadın da bir an sonra gevşedi ve yüzündeki ifade kayboldu.

Nogo, «Sizi gördüğüme çok sevindim, Sir QuentonHarper,» dedi «Sizin yüzünüzden hepimiz çok endişeli birkaç gün geçirdik »

Nicholas nazik nazik mırıldandı. «Ah, özür dilerim.»

«Rica ederim, efendim, terbiyesizlik etmek istemedim. Sadece bize Pegasus Araştırma Şirketinden sizin ve Dr. Al Simma'nın bir patlama sırasında kazaya uğradığınız bildirildi. Bay Helm uçurumda patlamalar yapıldığını söyleyerek sizi uyardığı sırada ben de oradaydım.»

Royan acı acı, «Ama siz...» diye patladı. Nicholas susması için kadının parmaklarını iyice sıktı.

«Evet, ima ettiğiniz gibi buna herhalde bizim dikkatsizliğimiz neden oldu. Ama yine de Dr. Al Simma yaralandı. İkimiz de bu kaza yüzünden perişan olduk. Ancak daha da önemlisi, yardımcılarımız ve manastırdaki keşişler de shufta baskını ve o patlama sırasında öldüler. Addis Ababa'ya döner dönmez, olayı yetkililere bütün ayrıntılarıyla anlatacağım.»

Nogo, «Bunda, benim bir suçum olduğunu düşünmediğinizi umarım...» diyecek oldu. Nicholas onun sözünü kesti.

«Tabii ki düşünmüyorum. Sizin hiçbir suçunuz yok. Uçurumda shufta'lar olduğunu söyleyerek bizi uyardınız. Olay sırasında siz orada değildiniz. Bütün bunları engellemek için ne yapabilirdiniz ki? Bence görevinizi herkese örnek olacak bir biçimde yerine getirdiniz.»

Nogo rahatladı. «Çok naziksiniz, Sir QuentonHarper.»

Nicholas adamı biraz daha inceledi. Metal çerçeveli gözlükleriyle gayet uysal birine benziyordu Nogo. Oldukça endişeliydi ve onları memnun etmek istiyordu. Nicholas az kalsın yanıldığını, patlama yerinde bir akbaba gibi dolaşarak onların cesetlerini arayan helikopterde gördüğü kişinin bir başkası

olduğunu düşünecekti.

Sonra kendini zorlayarak dost bir tavırla gülümsedi. «Bana bir iyilikte bulunursanız, size minnettar olurum, albay.

Çantamı ve vurduğum bir hayvanın postunu Dandera çağlayanının altındaki mağarada bıraktım. Çantada pasaportlarımız ve seyahat çeklerimiz var. Adamlarınızdan birini yollayıp onları getirtirseniz çok sevinirim.» Nogo'ya mağaranın yerini tarif ederken katil adayını böyle önemsiz bir göreve gönderdiği için hınzırca bir zevk duydu. Sonra da Nogo'nun, gözlerindeki kinci pırıltıyı görmemesi için arkadaşına döndü. «Buraya nasıl geldin, Geoffrey?»

Geoffrey açıkladı. «Uçakla Debra Maryam'a uçtum. Orada acil durumlar için bir alan var. Albay Nogo bizi karşıladı ve askeri bir ciple buraya getirdi. Pilotla uçak bizi Debra Maryam'da bekliyor.» Kamptaki yardımcılarına dönerek bozuk bir Amharik diliyle bir şeyler söyledi. Sonra tekrar Nicholas'a baktı. «Dr. Al Simma'yla senin için sıcak banyo hazırlayacaklar. Daha sonra yemek ve uyku mucizeler yaratacak. Yarın uçakla Addis Ababa'ya dönebiliriz. En geç akşama orada oluruz.» Kadına duyduğu cinsel arzuyu babaca bir tebessümle gizleyerek onun omzuna vurdu. «Sizi bulmak için Abbay uçurumuna inmek zorunda kalmadığıma seviniyorum. Duyduğuma göre orası dünyanın en berbat yerlerinden biriymiş.»

Üç küçük çocuğun Debra Maryam'daki alandan keçileri kovmalarını beklerken Geoffrey, Royan'a, «Önde oturmamın bir sakıncası var mı, Dr. Al Simma?» diye sordu. «Bu kabalık tabii. Ama uçak beni tutuyor.» O sırada Nicholas dikdik postunu arkadaki yolcu koltuğunun altına sokuyordu. Nogo'nun çavuşlarından biri gece uçuruma inmişti. Onlar kahvaltı ederken de hem çantayı, hem de postu getirmişti.

Uçak alanda toz bulutlan arasında ilerlerken Nogo onlara selam verdi. Nicholas yan pencereden adama gülümseyerek el salladı. Bir taraftan da, «Kahrol, Nogo,» diye mırıldanıyordu. «Lanet olasıca herif!»

Küçük Cessna 260 kaba otlarla kaplı şeritten havalandığı sırada Abbay uçurumunun yukarısındaki ufuk, bir kozmik mantar tarlasına benziyordu. Dev bulutlar stratosfere kadar yükseliyorlardı. Altlarında hava, fırtınalı bir deniz kadar çalkantılıydı. Nicholas'la Royan arka koltuklarda şiddetle sarsılıp duruyorlardı. Ön koltukta oturan Geoffrey'nin hali onlarınkinden daha iyi değildi. Sesi çıkmıyor, onların konuşmalarıyla da ilgilenmiyordu.

Kadınla adam bir gece önce, Geoffrey ya da Nogo hep etraflarında olduğu için baş başa konuşma fırsatı bulamamışlardı. Ama şimdi kafa kafaya vermişler bir hikâye uyduruyorlardı. Motor homurtusu seslerini bastırıyordu.

Geoffrey ise mide bulantısını düşünmekle meşguldü.

Geoffrey, Addis Ababa'daki İngiliz elçisinin böyle sorun yarattıktan . için hiç de hoşnut kalmadığını anlatmıştı. Onların ortadan kayboldukları bildirildiğinden beri Whitehall'dan fakslar yağmıştı. Bundan başka Etiyopya polis müdürü de onları sorguya çekmeyi çok istiyordu. Royan'la Nicholas, Mek Nimmur'un Boris Brusilov'un öldürülmesi olayına karıştırmamak için ellerinden geleni yapmak zorundaydılar. Pegasus'u endişelendirmek ya da uyandırmak niyetinde değillerdi. Pegasus, onların Taita'nın oyununa başka kimselerin karıştığını bildiklerinden kuşkulandığı an hızla tepki gösterecekti. Ve bu tepki öldürücü olacaktı.

En önemlisi Etiyopyalı yetkilileri kızdırmamalar gerekiyordu. Yoksa vizelerini geçersiz sayar ve onların istenmeyen yabancılar olduklarını ilan edebilirlerdi. Adamla kadın iki masum rolünü oynamaya karar verdiler. Onların karıştıkları olaylarla bir ilgileri yoktu. Bu işi de onlar başlatmamışlardı zaten.

Uçak Addis Ababa'ya indiği sırada Nicholas'la Royan hikâyelerini iyice ezberlemiş, prova da

yapmışlardı. Cessna havaalanındaki binaların önünde durur durmaz, Geoffrey tekrar canlandı. Yalnızca rengi biraz uçuktu. Adam Royan'ı uçağın merdivenlerinden abartılı bir nezaketle indirdi.

Onlara, «Tabii elçilikte kalacaksınız,» dedi. «Kentteki oteller düşünülemeyecek kadar kötü. Elçinin aşçısı fena sayılmaz.

Şarapları da öyle. İkiniz için de giysiler bulacağım. Karımın vücut ölçüleri sizinki gibi, Dr. Al Simma. Nicky de gerekirse benim elbiselerimi giyebilir. Neyse ki yedek bir smokinim var. Elçi böyle şeylere çok dikkat ediyor.»

İNGİLİZ ELÇİSİNİN KALDIĞI RESMİ BİNA 1930'larda Mussolini'nin işgalinden önce, İmparator Haile Selassie zamanında yapılmıştı. Kentin dışındaydı. Kolonyal mimarinin örneklerinden olan binanın verandaları vardı ve damı sazla örtülüydü. Bahçıvanlar ordusu tarafından bakılan çim alanlar yemyeşil ve genişti. Kırmızı çiçeklerle güzel bir tezat oluşturuyorlardı. Ev, hem ihtilalden, hem de onu izleyen kurtuluş savaşından yıkılmadan kurtulabilmeyi başarmıştı.

Geoffrey ön kapıda Nicholas'la Royan'ı Etiyopyalı uşağa teslim etti. Adam tertemiz bir shamma giymişti. Onları ikinci kattaki yan yana iki yatak odasına götürdü. Nicholas ağzına kadar su dolu banyoya girdi. Orada yatarken Royan'ın banyosuna su dolduğunu duydu. Viski içiyor ve ayağının başparmağıyla muslukları açıp kapıyordu. Sonra yandaki odadan doktorun sesi geldi. Adam Royan'ın dizine bakıyordu.

Geoffrey'nin smokininin beli Nicholas'a bol geldi. Kolları ve paçaları da kısa. Ayakkabılarsa ayağını sıktı. Üstelik aynada kendisine bakarken saçlarının uzamış olduğunu farketti. Bıkkınca, «Ama yapılacak bir yok,» diyerek çıktı. Gidip Royan'ın kapısına vurdu. Kadın kapıyı açınca da, «Ahi» diye bağırdı. Sylvia Tennant, Royan'a misket limonu yeşili bir kokteyl elbisesi ödünç vermişti. Bu, genç kadının esmer tenine çok yakışmıştı. Royan saçlarını yıkayıp omuzlarına bırakmıştı. Nicholas, ilk randevusuna giden bir delikanlı gibi nabzının hızlandığını farketti ve bu haline için için güldü. Kadına, «Şahane görünüyorsun!» dedi. Bu sözlerinde de ciddiydi.

Kadın güldü. «Teşekkür ederim, efendim. Siz de çok hoşsunuz. Kolunuza girebilir miyim?»

«Seni sırtımda taşıyacağımı umuyordum. İnsan böyle şeylerin tiryakisi oluyor.»

Royan, «O günler sona erdi,» diye yanıt vererek uşağın kendisi için bulduğu abanoz bastonu salladı. Uzun koridorda ilerlerken fısıltıyla, «Ev sahibimizin adı nedir?» diye sordu.

«Majeste İngiltere kraliçesinin büyükelçisi Sir Oliver Bradford LBTDÇ.»

Royan meraklandı. «Bu onun aldığı bir nişanı gösteriyor, değil mi?»

Adam düzeltti. «Hayır..*Bu, 'Lütfen beni Tanrı diye çağırın,' anlamına geliyor.»

«Çok kötüsün.» Royan kıkır kıkır güldü. Sonra da ciddileşti. «Bayan Street'e faks çekebildin mi?»

«Evet. Daha ilk denemede oraya ulaştı. Bayan Street de faksı aldığını bildirdi. Sana selam söyledi. Pegasus konusunda hemen bilgi toplayacak.»

Ilık bir akşamdı. Sir Oliver onları verandada bekliyordu. Geoffrey tanıştırma töreni için telaşla atıldı. Sir Oliver'ın gür saçları bembeyaz, yüzü de kırmızıydı. Geoffrey onlara elçinin sorun çıkaran turistler konusundaki fikirlerini açıklayıp ikisini de uyarmıştı. Ama düşmanca tavırlarla kaşlarını çatmış olan elçi, Royan'ı görür görmez yumuşadı.

Yemekte, Geoffrey ve Sylivia Tennant dışında on iki konuk daha vardı. Sir Oliver, Royan'ın koluna girerek onu diğerleriyle tanıştırdı. Nicholas'sa onları izledi. Royan'ın erkeklerin çoğunu böyle etkilemesine arak alışmıştı.

Sir Oliver, «Polis Müdürü General Obeid'i takdim edebilir miyim? dedi. Etiyopya polis müdürü uzun boylu, simsiyah tenli bir adamdı, lacivert üniformasıyla çok şık ve zarif görünüyordu. Royan'ın elini öptü.

«Yanılmıyorsam yarın sizinle bir randevumuz var. Bu görüşmeyi sabırsızlıkla bekleyeceğim.»

Royan şaşkın şaşkın Sir Oliver'a baktı. Kimse ona bundan söz etmemişti.

Sir Oliver, «General Obeid, sizden ve Sir Nicholas'tan Abbay uçurumunda olanlar konusunda biraz daha bilgi istiyor,» diye açıkladı. «Sekreterim sizin adınıza randevu verdi. Ondan bunu yapmasını istemek cüretini gösterdim.»

«Bu sıradan bir görüşme olacak, Dr. Al Simma... ve Sir Nicholas. Fazla zamanınızı almayacağım. Bu konuda söz veriyorum.»

Nicholas nazikçe, «Yardım etmek için elimizden geleni yapacağız tabii,» dedi. «Sizi ne zaman göreceğiz?»

«Sabah on birde sanırım. Bu sizce uygunsa.» Nicholas başını salladı. «Çok uygun.»

Sir Oliver, «Şoförüm sizi saat on buçukta alacak,» dedi. «Ve merkeze götürecek.»

Sofrada Royan, Sir Oliver'la General Obeid'in arasında oturdu. Kadın çok hoş ve sevimliydi. İki erkek de onunla ilgilendiler. Nicholas onun arkadaşlığını başka erkeklerle paylaşmaya alışmak zorunda olduğunu anladı. Royan'la çok uzun süre yalnız kalmışlardı.

Adam masanın öteki ucunda, Lady Bradford'un yanında oturuyordu. Sıkıntılıydı. Kadın, Sir Oliver'ın ikinci karısıydı.

Ondan otuz yaş gençti, İngilizceyi çok belirgin bir Londralı aksanıyla konuşuyordu. Bayağı bir kadın olduğu her halinden anlaşılıyordu. Gür saçlarını sarıya boyamıştı. İnanılmayacak kadar iri göğüsleri payetli dekoltesinden neredeyse dışarı taşacaktı. Nicholas bu evliliğin yaşlı bir erkeğe özgü o budalalıklardan olduğuna karar verdi. Kadın sanki bütün İngiliz soylularını ezberlemişti. Yani züppenin biriydi. Nicholas'a ailesi konusunda sorular sordu. Birkaç kuşak geriye gitmesi için ısrar etti.

Sonunda masanın diğer ucuna, kocasına seslendi. «Sir Nicholas, Quenton Park'ın sahibi. Bunu biliyor muydun, hayatım?» Sonra tekrar Nicholas'a döndü. «Kocam avdan çok hoşlanır.»

Sir Oliver karisinin bu haberinden etkilenmişti. «Quenton Park, öyle mi? Geçenlerde Shooting Times'ta onunla ilgili bir yazı okudum. Malikânenizde 'Yüksek Huşlar' diye bir yer var. Öyle değil mi?»

Nicholas düzeltti. «Yüksek Karaçamlar.»

Sir Oliver heyecanla, «İngiltere'deki en iyi avlanma yerlerinden biri.» dedi. «Öyle söylüyorlar.» Pek hevesli görünüyordu. Nicholas alçakgönüllülükle, «O kadarını bilmem,» diye mırıldandı. «Ama o kuşlarla gururlanıyoruz. Bir dahaki sefere İngiltere'ye geldiğiniz zaman siz de ava katılmalısınız. Tabii benim misafirim olarak.»

O andan itibaren Sir Oliver'ın Nicholas'a karşı tavırları belirgin bir biçimde değişti. Çok nazikleşti. Hatta uşağına bir şişe 1954 Lafitte bile getirtti.

Geoffrey alayla, «Onu iyi etkiledin,» diye mırıldandı. «1954'ü yalnızca çok seçkin kimselere ikram eder. Yoksa şarabı ziyan etmez.»

Nicholas ancak gece yarısından sonra ev sahibesinin elinden kaçabildi. Ve Royan'ı Sir Oliver'la General Obeid'den kurtardı. Kadın yanında çekici bir tavırla topallarken onu salondan çıkardı. Geoffrey Tennant'ın meraklı bakışlarınaysa hiç aldırmadı.

Merdivenin ilk basamağına geldikleri zaman Royan'a, «Eh,» dedi. «Gecenin yıldızı sendin.» .

Kadın hemen karşı saldırıya geçti. «Lady Bradford neredeyse bir kedi gibi hırlayacaktı...» Nicholas onun sesindeki kıskançlığı farkederek sevindi. Kıskançlık duyanın yalnızca kendisi olmadığı anlaşılıyordu.

Royan odasının kapısında yanağını adama uzatarak sorunları çözümledi. Adam da bu yanağa bir öpücük kondurdu.

Kadın, «O inanılmayacak kadar iri göğüsler,» diye mırıldandı. «Sakın kâbuslarında onları görme.» Ve kapıyı arkasından kapattı.

Nicholas kendi odasına giderken keyifliydi. Ama kapıyı açarken eşikteki zarfı gördü. O yemekteyken uşaklardan biri mektubu kapının altından atmış olacaktı. Adam zarfı çabucak yırtıp mektubu açtı. Sayfalara göz gezdirirken yüzündeki ifade değişti. Hemen dışarı çıktı ve gidip Royan'ın kapısına vurdu.

Kısa bir süre sonra genç kadın kapıyı aralayarak ona baktı, Nicholas kadının şaşırdığını anlamıştı. Hemen onun şüphelerini gidermeye Çalıştı. «Faksımın yanıtı.» Elindeki kâğıtları gösterdi. «Giyinik misin?»

«Bir dakika.» Royan kapıyı kapattı. Hemen ardasından tekrar açtı, «Haydi, gir.» Dolabın üzerindeki sürahiyi işaret etti.

«Bir içki ister misin?»

«Galiba içkiye ihtiyacım var. Artık Pegasus'un kime ait olduğunu biliyoruz.»

Royan, «Söyle!» diye emretti ama adam önce kendine bir kadeh viski koydu. Sonra da omzunun üzerinden kadına gülümsedi. «Soda ister misin?»

Royan ayağını yere vurdu. «Lanet olsun, Nicholas QuentonHarper! Bana eziyet etme! Kim o?»

«Seninle ilk tanıştığımda itaatkâr küçük bir Arap kızıydın. Erkeklerin üstünlüğünü kabul eden biri. Bir de şu haline bak. Galiba ben seni şımarttım.»

«Galiba başına bir felaketin gelmek üzere olduğunu söyleyerek seni uyarmalıyım.» Royan güldüğünü belli etmemeye çalışıyordu. «Nicky, lütfen söyle.»

Adam, «Haydi, otur,» diye emrederek kadının karşısındaki koltuğa yerleşti. Faksı açtı, sonra da başını kaldırıp Royan'a baktı. «Bayan Street son sürat çalışmış. Ona çektiğim faksta Londra'ya, borsa komisyoncuma telefon etmesini önerdim. Burada Greenwich'ten üç saat ilerideyiz. Anlaşılan Bayan Street de adamı bürosundan çıkmadan yakalamış.

Her neyse... Bayan Street istediğim her şeyi öğrenmiş.»

«Yeter artık, Nicky! Yoksa elbisemi yırtıp haykırarak bir rezalete neden olacağım. Söyle!»

Nicholas kâğıttan hışırdattı, sonra da okumaya başladı. «Pegasus Araştırma, Avustralya'da Sydney Borsasına kayıtlı.

Sermayesi yirmi milyon...»

Royan, «Lütfen ayrıntıları bırak, yalnızca adamın adını söyle,» diyerek çıkıştı.

Nicholas sakin sakin devam etti. «Pegasus'un hisselerinin yüzde altmış beşi Valhalla Madencilik Şirketine ait. Geri kalan yüzde otuz beşlik hisseyse Avusturya'daki Anaconda Madenlerinin.»

Royan adama yalvarmaktan vazgeçmişti. Öne doğru eğilmiş, gözlerini İngiliz'in yüzüne dikmişti.

«Hem Valhalla, hem de Anaconda, HEŞ'nin kolları. Hamburg Entri Şirketinin. HEŞ'nin bütün hisseleri von Schiller Aile Vakfına ait. Ve vakfın yöneticileri de Gotthold Ernst von Şehitlerle karısı Ingemar.» Royan usulca, «Von Schiller,» diye tekrarladı. Hâlâ adama bakıyordu «Duraid'in listesinde o da vardı. Herhalde adam Wilbur Smith'in kitabını okudu.

Onun Almancaya çevrildiğini biliyorum. O da senin yaptığın gibi Duraid'i aramış olmalı. Ama senin gibi kocamın inkârlarına pek aldırmamış.»

Nicholas, «Ben de öyle düşünüyorum,» diyerek başını salladı. «Kahire Müzesinde etrafı koklamış ve Duraid'le senin çok önemli bir şey üzerinde çalıştığınızı kolaylıkla öğrenmiştir. Gerisini sen de, ben de çok iyi biliyoruz.»

Genç kadın, «Ama adam Pegasus'u Etiyopya'ya bu kadar çabuk göndermeyi nasıl başardı?» diye sordu.

«Bu bakımdan von Schiller'e şansı yardım etti sanırım. İblis şansı. Geoffrey bana Pegasus'un beş

yıl önce Başkan Mengistu'dan bakır aramak için izin aldığını söyledi. Yani Mengistu devrilmeden kısa bir süre önce. Von Schiller, daha papirüsleri duymadan önce adamlarını buraya yollamıştı. Bu kez yeni gelişmelerden yararlanılması için kampı kuzeydeki araştırma yerinden Abbay uçurumuna indirdi. Herhalde Jake Helm onun gorillerinden biri. Dünyanın her yerine, bir sorun çıktığında yolladığı pis oyunlar uzmanı. Nogo'yu da emrine aldığı belli. Ve biz de onların kucağına düştük.»

Royan'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. «Evet, bütün bunlar mantıklı. Helm efendisine bizim geldiğimizi haber verir vermez, von Schiller ona kampa baskın yapmasını emretti. Güya bir shufta baskınıydı bu. Ah, Tanrım, o adamdan öyle nefret ediyorum kil Hiç görmedim ama ondan müthiş nefret ediyorum. Kimseye karşı böyle yakıcı bir kin duyacağımı sanmazdım.»

«Eh, hiç olmazsa artık karşımızda kimin olduğunu biliyoruz.» Kadın itiraz etti. «Pek değil. Von Schiller'in Kahire'de bir adamı olması gerekiyor. İçeriden biri.»

Nicholas öğrenmek istedi. «Senin bakanın adı nedir?» Royan, «Hayır,» diye karşı çıktı. «O adam Atalan Abou Sin olamaz! °nu çocukluğumdan beri tanırım! Son derece dürüst bir insandır!»

Nicholas usulca, «Yüz bin dolarlık bir rüşvetin en dürüst insanı bile etkilediği görülmüştür...» diye mırıldandı. Bu sözler genç kadını çok etkiledi.

Royan'la Nicholas kahvaltıda yalnızdılar. Sir Oliver bir saat Önce elçiliğe gitmişti. Lady Bradford ise serin ve berrak yayla sabahını selamlamak için henüz kalkmamıştı.

«Dün gece doğru dürüst uyuyamadım. Atalan'ı düşünüp durdum Ah, Nicky, onun Duraid'in öldürülmesi olayına karışması düşüncesine bile dayanamıyorum.»

«Kötü bir gece geçirmene neden olduğum için özür dilerim. Ama her ihtimali düşünmek zorundayız.» Nicholas kadını teselliye çalışıyordu. Sonra konuyu değiştirdi. «Burada yeteri kadar zaman kaybettik. Bu ara Pegasus rahatça çalışabilecek. İngiltere'ye dönmeli ve geri gelmek için kendi seferimize hazırlanmalıyız.»

«Uçak şirketine telefon edip yer ayırtmamı ister misin?» Royan hemen ayağa kalktı. «Gidip bir telefon bulayım.»

«Önce kahvaltını bitir.»

«Yeteri kadar yedim.»

«Tevekkeli bu kadar sıskasın. Bana 'anoraksiya nevroza'nın kötü bir ölüm şekli olduğunu söylediler.» Nicholas kızarmış ekmekle marmelata uzandı.

Royan on beş dakika sonra döndü. «Yarın öğleden sonra üç buçukta! Kenya Havayollarıyla Nairobi'ye. Aynı akşam Heathrow'a giden British Airways uçağına aktarma yapacağız.»

«Aferin.» Nicholas peçetesiyle ağzını silerek ayağa kalktı. «Araba bizi polis merkezine götürmek için bekliyor. Yeni hayranın General Obeid'le görüşeceğiz. Haydi, gidelim.»

Merkezin önünde bir memur Nicholas'la Royan'ı karşılamak için bekliyordu. Müfettiş Galla adındaki adam onları özel kapıdan içeri soktu ve büyük bir saygıyla polis müdürünün makamına götürdü.

Onlar içeri girer girmez General Obeid ayağa kalktı. Adamla kadını karşılamak için yazı masasının yanından dolaştı.

Nazik ve sevimliydi. Onları özel oturma odasına götürürken Royan'la yakından ilgilendi. Koltuklara yerleştikten sonra Müfettiş Galla küçücük fincanlara kahve koydu.

Kısa bir süre nezaketle havadan sudan söz ettiler. Sonra general konuya girdi. «Söz verdiğim gibi sizi burada gerektiğinden fazla tutmayacağım, Müfettiş Galla ifadelerinizi yazacak. Önce Binbaşı Brusilov'un ortadan kaybolması ve öldürülmesi olayının üzerinde durmak istiyorum. Onun eskiden KGB'nin bir subayı olduğunu herhalde biliyordunuz, değil mi?»

Görüşme tahmin ettiklerinden daha uzun sürdü. General Obeid her ayrıntıyla ilgileniyordu, ama çok

da nazikti.

Sonunda kadınla adamın ifadelerini polis stenosuna yazdırttı. Royan'la Nicholas belgeleri okuyup imzaladılar. General onları kapıya kadar geçirdi. Arabaları dışarıda bekliyordu. Nicholas generalin bu davranışının özel bir muamele olduğunu anladı.

«Sizin için yapabileceğim bir şey olursa, herhangi bir şey... lütfen beni aramaktan çekinmeyin. Sizinle tanışmak büyük bir zevkti, Dr. Al Simma. Etiyopya'ya yakında tekrar gelmeli ve bizi ziyaret etmelisiniz.»

Genç kadın da tatlı tatlı, «O küçük kazaya rağmen, yine de güze! ülkenizin zevkini çıkardır^ dedi. «Bizi umduğunuzdan daha önce görebilirsiniz.»

Sonra Sir Oliver'ın Rolls Royce'unun arka kanepesine yerleşirlerken Royan, «Ne hoş bir adam,» dedi. «Ondan gerçekten hoşlandım.»

Nicholas, «Onun da senden hoşlandığı anlaşılıyor,» dedi.

ROYAN SANKİ KISA ZAMANDA gerçekleşecek bir kehanette bulunmuştu. Ertesi sabah kahvaltıya indikleri zaman sofradaki servislerin yanında üzerlerinde adlarının yazılı olduğu yazılı birer zarf buldular.

Nicholas ayak bileklerine kadar inen bir 'shamma' giymiş uşağa kahve getirmesini söylerken zarfı açtı. İçindeki pusulayı okuduğu zaman yüzündeki ifade değişti. «Vay vay vay!» diye bağırdı. «Polisleri sandığımızdan da fazla etkilediğimiz anlaşılıyor.'» Sonra pusulayı yüksek sesle okudu. «'Size, öğle üzeri yada daha önce merkezde olmanız emrediliyor.'»

Nicholas hafif bir ıslık çaldı. «Sert bir ifade. Ne bir 'lütfen' var, ne de 'teşekkür ederiz'.»

«Benimki de seninkinin aynı.» Royan resmi kâğıttaki yazıya bakıyordu. «Sence bu ne anlama geliyor?»

Nicholas, «Bunu çabucak öğreneceğiz,» diye açıkladı. «Ama mektup biraz tehdit kokuyormuş gibi geldi. Galiba nazik ve özel muamele sona erdi.»

O sabah merkeze gittiklerinde onları karşılayan olmadı. Özel kapıdaki nöbetçi de adamla kadını 'Suç Masası'na gönderdi. Oradaki memurla uzun ve karmakarışık bir konuşma yaptılar. Çünkü adamın İngilizcesi pek kötüydü.

Nicholas daha önce de Afrika'ya geldiği için öfkelenmemesi, hatta kızdığını belli etmemesi gerektiğini biliyordu.

Sonunda memur, biriyle telefonda fısıltıyla uzun uzun konuştu. Sonra da Nicholas'la Royan'a duvarın önündeki sert tahta sıraya oturmalarını işaret etti.

«Bekleyin. Adam şimdi gelir.»

Royan'la Nicholas ondan sonraki kırk dakikalık sürede bankı ricacılar, başvuranlar, şikâyetçiler ve suçlularla paylaştılar.

İçlerinden bir ikisi bilinmeyen birilerinin saldırısına uğramıştı. Yaralarından kanlar akıyordu. Bazılarıysa kelepçeliydi.

Nicholas mendilini burnuna bastırdı. «Gözden düştüğümüz anlaşılıyor.» Komşularından bazılarının bir süreden beri su ve sabun yüzü görmedikleri belliydi. «Artık VIP muamelesi yok.»

Kırk dakikanın sonunda, bir gün önce onlara pek saygılı davranan Müfettiş Galla bölmenin üzerinden kibirle baktı ve ikisine gelmelerini işaret etti.

Nicholas'ın uzattığı eli görmezlikten gelerek onları arka odalardan birine götürdü. Ve oturmalarını söyleme zahmetine bile katlanmadı. İngiliz'e soğuk soğuk, «Yanınızdaki ateşli bir silahı kaybetmekten sorumlusunuz,» dedi.

«Bu doğru. Dün verdiğim ifadede de...»

Müfettiş Galla, Nicholas'ın sözünü kesti. «İhmal yüzünden ateşli silah kaybetmek çok ciddi bir

suçtur.»

Nicholas itiraza başladı. «Ben ihmalkârlık etmedim ki.»

«Silahı açıkta bırakmışsınız. Çelik bir kasaya koymanız gerekirdi. Bu ihmalkârlıktır.»

«Özür dilerim, müfettiş, ama Abbay uçurumunda çelik kasa pek bulunmuyor.»

Galla, «İhmalkârlık,» diye tekrarladı. «Ağır suç sayılacak bir ihmalkârlık. Silahın, hükümete karşı güçlerin eline geçmediğini nereden bilebiliriz?»

Nicholas güldü. «Yani bilinmeyen biri bir 275 Rigby'le hükümeti devirir mi demek istiyorsunuz?»

Müfettiş Galla bu şakaya aldırmayarak çekmecesinden iki belge çıkardı. «Bu sınırdışı etme emirlerini size ve Dr. Al Simma'ya vermek zorundayım. Etiyopya'dan ayrılmak için yirmi dört saatiniz var. Ondan sonra da ülkede istenmeyen yabancılar sayılacaksınız. İkiniz de.»

Nicholas uysalca, «Ama Dr. Al Simma silah kaybetmedi ki,» diye hatırlattı. «Hatta yanılmıyorsam o yaşamı boyunca en basit bir ihmalkârlık bile etmedi.»

Ne var ki, Galla onun bu sözlerine de aldırmadı. «Emirleri aldığınızı ve anladığınızı göstermek için lütfen şurayı imzalayın.»

«Polis Müdürü General Obeid'le görüşmek istiyorum,» dedi.

«General Obeid bu sabah kentten ayrıldı. Kuzey sınırındaki bölgeleri teftiş edecek. Addis Ababa'ya ancak birkaç hafta sonra dönebilir.»

«Ve o sırada biz çoktan İngiltere'ye gitmiş olacağız. Öyle mi?»

«Evet, öyle.» Müfettiş Galla ilk defa o zaman gülümsedi. Hafifçe, soğuk soğuk. «Lütfen şurayı imzalayın. Şurayı da.»

Dışarıda Royan, şoförün açtığı kapıdan Nicholas'ın yanına otururken, «Ne oldu?» diye sordu. «Hiç beklenmedik bir şekilde her şey değişiverdi. Herkes bizi seviyordu. Hemen arkasından bir tekmede merdivenden aşağıya yuvarladılar,bizi.»

Nicholas, «Tahminimi öğrenmek ister misin?» dedi. Sonra Royan'ın cevabını beklemeden konuşmasını sürdürdü.

«Pegasus'un emrinde o/an sadece Nogo değil. Obeid dün gece von Schiller'le konuştu. Ve Alman da ona bazı emirler verdi.»

«Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Nicky? Artık bir daha Etiyopya'ya dönemeyeceğiz. Mamose'un mezarına da ulaşamayacağız.» Kadın iri siyah gözlerinde üzüntüyle adama baktı.

«Duraid'le Irak ve Libya'yı ziyaret ettiğimiz zaman ikimizin de davetiyesi yoktu.»

Royan adamı, «Yasalara karşı gelme fikri hoşuna gidiyor,» diye Suçladı. «Sırıtıp duruyorsun.»

Adam dürüst bir insan tavrıyla, «Ama onlar Etiyopya yasaları,» dedi. «Hiçbirini ciddiye alamayız ki.»

«Ve seni de bir Etiyopya hapishanesine atarlar. İşte bunu ciddiye alabilirsin sanırım.»

Nicholas, «Seni de atarlar,» diyerek güldü. «Tabii bizi yakalayabilirlerse.»

GEOFFREY, NICHOLAS'LA ROYAN'I HAVAALANINA götürürken, «Elçinin başkana resmen protestoda bulunduğundan emin olabilirsiniz,» dedi «Bütün bu olaylar onu çok etkiledi. Sınırdışı etme emirleri. Daha bir sürü şey. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey hiç duymadım.»

Nicholas, «Üzülme, oğlum,» diye yanıt verdi. «Zaten ikimiz de bir daha buraya gelmek niyetinde değiliz. Onun için önemi yok.»

«Ama bu bir prensip meselesi. Önemli bir İngiliz vatandaşına sıradan bir suçluymuş gibi davranılıyor, saygı gösterilmiyor.» Geoffrey içini çekti. «Bazen yüz yıl önce doğmuş olmayı istiyorum. Böyle saçmalıklara katlanmaz, hemen bir gambot gönderiverirdik.»

«Orası öyle. Ama lütfen bu olayın seni üzmesine izin verme, Geoffrey.»

Nicholas'la Royan, Kenya Havayolları kontuarına gittiklerinde Geoffrey yavrulamış bir kedi gibi etraflarında dolaşıp durdu. Adamla kadının yalnızca vinileksten ucuz, küçük elçantaları vardı. Onları o sabah bir pazar yerinden almışlardı.

Nicholas dikdik postunu rulo yapmış vs yine pazardan aldığı işlemeli bir shamma'ya sarmıştı.

Geoffrey uçağa binmeleri için anons yapılıncaya kadar onlarla birlikte bekledi. Uçağa binerlerken de onlara el salladı.

Aslında bu sevgi dolu hareketi Nicholas'tan çok Royan'aydı.

Onlara kanadın arkasındaki koltuklar ayrılmıştı. Royan pencerenin önündeydi. Motorlar çalıştı ve uçak ağır ağır binaların önünden ilerledi. Nicholas, o değerli dikdik postunun bulunduğu mor vinileks çantayı Yukarıdaki dolaba koymasını isteyen hostesle tartışıyor, Royan'sa kalkıştan önce Addis Ababa'yı son kez görmek için dışarıya bakıyordu.

Sonra birdenbire oturduğu yerde kaskatı kesildi. Gözlerini pencereden ayırmadan uzanıp Nicholas'ın kolunu tuttu. Islık çalar gibi, «Bak...» diye fısıldadı. Sesinde öyle bir kin vardı ki, adam kadını neyin böylesine etkilediğini anlamak için pencereye doğru eğildi. Royan ekledi «Pegasus!» Havaalanındaki binaların diğer tarafına doğru giden bir falcon jeti işaret ediyordu. Biçimli, küçük uçak yeşile boyanmıştı. Kuyrukta şaha kalkmış o kırmızı at resmi vardı.

İlk inen ufak tefek bir adam oldu. Krem rengi, ince, şık bir elbise ve beyaz hasır bir şapka giymişti. Kısa boylu olmasına rağmen otoriter ve güven dolu bir havası vardı. Kışı kuzeyde geçirmiş gibi rengi uçuktu ve bu yere hiç uymuyordu.

Yüzü sert hatlı, inatçı ifadeliydi. Burnu iri, siyah kalın kaşlarının gölgelediği bakışlar etkileyiciydi.

Nicholas onu hemen tanıdı. Adamı Christie's ve Soyheby's'in açık artırma salonlarında az görmemişti. Zaten çabucak unutulacak biri değildi.

Alman aşağıda bekleyen adamları otoriter bir tavırla süzerken İngiliz, «Von Schiller!» diye bağırdı.

Royan mırıldandı. «Küçük bir horoza benziyor, bir ispence. Ya da bir kobraya.»

Von Schiller hasır şapkasını çıkardı ve Falcon'un basamaklarından bir atlet gibi çevikçe indi. Nicholas usulca, «Onun yetmişine yakın olduğuna kimse inanmaz,» dedi.

Royan, «Evet,» diyerek başını salladı. «Kırkındaki bir erkek gibi hareket ediyor. Herhalde saçlarıyla kaşlarını boyuyor, baksana ne kadar koyu renk.»

«Tanrım!» Nicholas şaşırmıştı. «Bak onu karşılamaya kim gelmişi»

Güneş, madalyayı ve rütbe işaretini ışıldatıyordu. Karşılama grubundan lacivert elbiseli, uzun boylu biri çıktı. Kasketinin siyah rugan vizyerine elini götürerek saygıyla selam verdi. Sonra von Schiller'ln elini nezaketle sıktı.

«Eski hayranın General Obeid. Dün bizi neden görmediği anlaşıldı. İşi başından aşkınmış.»

Royan, «Bak, Nicky,» diyerek inledi. Artık basamakların aşağısında ki iki adama bakmıyordu. Onlar hâlâ el ele hararetle konuşuyorlardı. Kadın bütün dikkatini Falcon'un kapısına vermişti. Şimdi orada daha genç bir adam belirmişti. Şapka takmamış olduğundan, Nicholas onun gür, siyah, dalgalı saçları olduğunu farketti.

Rengi de soluktu.

Nicholas meraklandı. «Onu şimdiye kadar hiç görmedim. Kim bu genç adam?»

«Nahoot Guddabi. Duraid'in müzedeki asistanı. Şimdi de onun yerine geçen adam.»

Nahood basamaklardan inerken çiftin uçağı ilerledi. Sonra döndü. Artık Pegasus'un jetini göremiyorlardı. Kadınla adam koltuklarında arkalarına yaslanıp uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sonunda Nicholas konuşmayı başardı.

«Cadılar Bayramı! Çirkin adamların toplantısı! Şansımız varmış Ki bunu gördük. Artık gizli kapaklı hiçbir şey kalmadı.

Karşımızda kimlerin olduğunu şimdi tamamıyla biliyoruz.»

Royan'ın öfke ve dehşetten soluğu kesilmiş gibiydi. «Von Schiller kuklacı. Nahoot Guddabi de onun tazısı. Kahire'deki katilleri kiralayıp üstümüze salan da Nahoot olmalı. Ah, Tanrım, Nicky! Onun cenaze töreninde söylediklerini duymalıydın! Duraid'e ne büyük bir saygı ve hayranlık duyduğunu söyledi durdu. Aşağılık, ikiyüzlü katil!»

Uçak havalanarak uygun yüksekliğe erişinceye kadar hiç konuşmadılar. Sonra Royan usulca, «Tabii Obeid konusunda da haklısın,» dedi. «O da von Schiller'in adamı.»

«Belki de Obeid, Etiyopya hükümetinin bir temsilcisi olarak önemli yabancı bir imtiyaz sahibine saygılarını sunuyordu.

Von Schiller'in fakirlikten inleyen ülkelerinde zengin bakır madenleri bulacağını ve zengin olacaklarını umuyor olabilirler.»

Kadın kesin bir tavırla başını salladı. «Hayır. İş bu kadar basit olsaydı, Almanı bakanlardan biri karşılardı, polis müdürü değil. Hayır, Obeid de ihanet kokuyordu. Tıpkı Nahoot gibi.»

Kocasının katillerini karşısında görmek, Royan'ın iyileşmekte olan yaralarının tekrar açılmasına neden olmuştu. Bu acı duygular birer alev gibi yakıyordu onu. Bir ağacın boş gövdesinin içinde tutuşan otlar gibi. Nicholas o alevleri söndüremeyeceğini biliyordu. Royan'ı yalnızca bir süre oyalayabilirdi. Adam genç kadınla konuşmaya başladı. Ona ölüm ve intikamla ilgili kara düşünceleri unutturup, Taita'nın oyunu ve kayıp mezar bilmecesi konusundan söz etti.

Nairobi'de aktarma yaptılar. Heathrow'a indikleri sırada Nil'in yatağına dönmek ve Taita'nın uçurumdaki gölcüğünü incelemek için bir olan yapmışlardı. Royan şimdi görünüşte eskisi kadar neşeli ve sakindi, sıcak Nicholas onun uğradığı kayıp yüzünden için için acıyla kıvrandığını biliyordu.

HEATHROW'A O KADAR ERKEN İNDİLER Kİ, sıraya girmek zorunda kalmadan giriş kapısından geçtiler. Bavulları olmadığından bagaj yerinde o tanıdık ruleti oynamak zorunda kalmadılar. Eşyalar gelecek mi, yoksa gelmeyecek mi?..

Nicholas dikdik postunun bulunduğu çantayı bir kolunun altına sıkıştırmıştı. Diğer kolunda bastona dayanarak topallayan Royan vardı. Sistin şapelinin tavanındaki küçük meleklerinki kadar masum bir tavırla gümrükten geçti.

Royan ona, «Çok küstahsın,» diye fısıldadı. «Gümrüktekileri yalanlar söyleyip kandırdın. Ben artık sana nasıl inanabilirim?»

Şansları hâlâ onlara yardım ediyordu. Taksi durağında da kuyruk yoktu. Havaalanına indikten bir saat kadar sonra taksi onları Nicholas'ın Knightsbridge'teki konağının önünde bıraktı. Pazartesi sabahı saat sekiz buçuktu.

Royan duş yaparken Nicholas da köşedeki dükkândan yiyecek aldı. Sonra birlikte kahvaltı hazırladılar. Royan ekmek kızartırken, Nicholas da omlet yaptı.

Kadın sıcak ekmeğe yağ sürerken, «Abbay uçurumuna döndüğümüz zaman herhalde uzmanların yardımına ihtiyacın olacak,» dedi.

Adam, «Uygun birini biliyorum,» diye açıkladı. «Onunla daha önce de çalıştım. Eskiden istihkâmcıydı. Dalma ve sualtı yapısı konusunda uzmandı. Sonra emekli oldu. Şimdi Devon'da küçük bir evde oturuyor. Galiba parası az. Üstelik çok canı sıkılıyor. İki duruma da çare bulmak 'Çin hiçbir fırsatı kaçırmayacaktır.»

Kahvaltı sona erince Nicholas, «Bulaşıkları ben yıkarım.» diyerek atıldı. «Sen filmleri götürüp

tabettir. Kitabenin resimlerini çekmiştim ya. Boots'ta bu işi bir saatte yapıyorlar.»

Royan hep sıkıntılı şeylerle karşılaşmış gibi bıkkın bir tavırla, «İşte is bölümü buna denir,» diye söylendi. «Senin bulaşık makinen var. Ve d|. şanda yağmur yağıyor.»

Adam güldü. «Pekâlâ, yükünü hafifletmek için sana yağmurluğumu vereceğim. Filmlerin banyo edilmelerini beklerken gidip, kayalar yuvarlandığı sırada altta kalan giysilerinin yerine yenilerini alabilirsin. Benim de önemli telefon konuşmaları yapmam gerekiyor.»

Genç kadın evden ayrılır ayrılmaz, Nicholas da telefonun başına geçti. Önce Quenton Park'ı aradı. Bayan Street onun döndüğüne ne kadar sevindiğini belli etmemeye çalıştı.

«Masanda aftmış santim yüksekliğinde bir mektup yığını var. Senin dönmeni bekliyorlar. Çoğu da fatura.»

«Ah, çok keyifliyiz, değil mi?»

«Avukatlar durmadan beni aradılar. Lloyd's Şirketinden Bay Markham da bana her gün telefon etti.»

«Sakın onlara İngiltere'ye döndüğümü söyleme.» Nicholas adamların ne istediğini biliyordu: Para! Hem de iki buçuk milyon pound. «Quenton yerine New York'ta kalmam daha iyi olacak. Beni apartmanda bulamazlar.» Borçlan bir tarafa bırakarak dikkatini o önemli konuya verdi. «Kaleminle not defterin hazır mı? Pekâlâ. Şimdi bütün bunları yapmanı istiyorum...» Adam on dakika konuştu. Sonra Bayan Street yazdıklarını ona okudu. Nicholas, «Tamam,» dedi.

«Hemen işe başla. Bu akşam geleceğiz. Dr. Al Simma bir süre bizde kalacak. Kâhyaya dairedeki ikinci yatak odasını onun için hazırlamasını söyle.»

Nicholas ondan sonra Devon'daki evin numarasını çevirdi. Kayaların tepesindeki, kışın fırtınanın coşturduğu kurşuni denize bakan evi hayalinde canlandırdı. Herhalde Daniel Webb arka bahçedeki atölyesinde, en büyük aşkı olan 1935 Jaguar'ıyla ilgileniyordu ya da som balığı tutmak için suni yem hazırlamaktaydı. Adamın meraklarından biri de balık tutmaktı. Zaten Nicholas'la bu sayede dost olmuşlardı.

«Alo?» Daniel'ın sesi ihtiyati! ve kuşkuluydu. Nicholas bir an onu görür gibi oldu. Kabak kafası çilliydi. Alıcıyı yara izleriyle dolu, kıllı eliyle kavramıştı.

«Sapper, senin için bir işim var. Dinlemek ister misin?» Daniel'a 'istihkâmcı olduğu için 'Sapper' adını takmışlardı.

«Nereye gideceğiz, binbaşı?» Aradan üç yıl geçmiş olmasına rağmen Sapper Nicholas'ın sesini hemen tanımıştı.

«Güneşli ülkelere ve dans eden kızlara. Para geçen defakinin ay 0 «Tamam. Nerede buluşacağız?»

«Benim dairemde. Orayı önceki işimizde görmüştün. Sürgülü hesap cetvelini getirmeyi de unutma.» Nicholas, Daniel'ın o yeni moda cep bilgisayarlarına güvenmediğini biliyordu.

«Benim Jag hâlâ formunda. Erkenden yola çıkar, öğleye orada olurum.»

Nicholas, Daniel'den sonra iki yeri daha aradı. Jersey'deki bankasını ve Cayman adalarını, Royan'la sefer için iki yüz otuz bin pound gerekeceğini hesaplamışlardı. Ama Nicholas bunun aslında fazla iyimser bir tahmin olduğunu biliyordu.

«Her zaman yüzde elli eklemeli. Yani bu iş sona erdiği zaman kasa tamtakır olacak. Bizi kandırmadığını umalım, Taita.»

Adamın iki yeri daha araması gerekiyordu. Bütün planlarının kaderi onlara bağlıydı. Nicholas epey uğraştıktan sonra Addis Ababa'daki İngiliz Elçiliğiyle bağlantı kurabildi.

«Ben Sir Nicholas QuentonHarper. İngiltere'den arıyorum. Askeri ataşeniz Bay Geoffrey Tennantla görüşebilir miyim?»

Bir iki saniye sonra Geoffrey telefondaydı. «Ah, dostum. Demek İngiltere'desin. Ne de şanslısın.»

«Endişelerini gidermek istedim. Benim yüzümden uykularının kaçacağını biliyordum.»

«O güzel Dr. Al Simma nasıl?»

«Sana sevgilerini yolluyor.»

«Keşke buna inanabilseydim.» Geoffrey özlemle içini çekti.

«Senden bana büyük bir iyilik yapmanı isteyeceğim, Geoffrey, Savunma Bakanlığında çalışan Albay Maryam Kidane'yi tanıyor musun?»

Geoffrey hemen, «O mükemmel bir insandır,» dedi. «Onu çok iyi tanının. Daha geçen cumartesi kendisiyle tenis oynadım. 'Backhand'i müthiş.»

«Lütfen ona benimle hemen bağlantı kurmasını söyler misin?» Nicholas arkadaşına York'taki katın telefon numarasını verdi. «Ona bunun müzedeki koleksiyonu için gerekir, ender bulunur Etiyopya kırlangıcıyla ilgili olduğunu söyle.»

«Ah, sen yine bir şeyler karıştırıyorsun, Nicky. Etiyopya'dan bir tekmede kovulman yeterli olmadı. Şimdi de ender bulunanlarla ilgileniyorsun.»

«Bunu benim için yapar mısın?»

«Tabii, oğlum. Lidere hizmet et. Ben aptalın tekiyim.»

«Sana borcum var.»

«Birden fazla. Attı kadar.»

Nicholas daha sonra Malta'da bir numarayı aradı, ne var ki bu ilki kadar başarılı olamadı. Telefon karşıda çalarken adam fısıltıyla, «Lütfen şunu aç, Jannie,» diye yalvardı. Ama telefon altı kez çaldıktan sonra telesekreterin sesi duyuldu.

«Burası Africair Şirketinin merkez bürosu. Şu anda büroda sizinle görüşebilecek kimse yok. Sinyal sesinden sonra lütfen adınızı, numaranızı ve mesajınızı bırakın. Teşekkür ederim.» Güney Afrikalılara özgü koyu aksandan, konuşanın Jannie Radenhorst olduğu anlaşılıyordu.

«Jannie, ben Nicholas QuentonHarper. O senin eski Hercules hâlâ uçabiliyor mu? Bu iş çok eğlenceli olacak. Ayrıca parası da iyi. Beni İngiltere'deki dairemden ara. Acelem yok.»

Nicholas telefonu kapattıktan bir dakika sonra Royan kapıyı çaldı. Adam koşarak merdivenlerden indi.

Royan içeri girerken, «Zamanlaman harika,» dedi. Genç kadının burnu soğuktan kızarmıştı. Adamın verdiği yağmurluğun sularını silkeliyordu. «Filmler tabedildi mi?»

Kadın cebinden çıkardığı sarı paketi zaferle salladı. «Sen usta bir fotoğrafçısın. Resimler kusursuz. Kitabedeki yazılan kolaylıkla okuyabildim. Yine Taita'nın oyununa katıldık.»

Parlak fotoğrafları Nicholas'ın masasının üzerine dizip onlara sevinçle baktılar. Adam, «Demek ikimiz için de birer kopya bastırttın?» diyerek takdirle başını salladı. «Negatifleri bankadaki kasama koyacağım. Onları ikinci kez kaybetmek istemiyorum.»

Royan resimleri büyüteçle inceleyerek kitabenin dört yüzünü gösteren en iyi fotoğraflan seçti. «Bunların üzerinde çalışacağız. Kara kalemle çıkardığımız kopyalara ihtiyacımız yok aslında. Bunlar yeterli.» Hiyerogliflerin bir bölümünü okudu. «Çöreklenmiş kobra halkalarını açıyor mücevherli başını kaldırıyor. Gözlerinin içinde sabah yıldızları ışıldıv r gjyah ve kaygan dili havayı üç kez öpüyor.»

Royan'ın heyecandan yanakları kızarmıştı. «Acaba Taita bu dizelerle bize ne söylemek istiyor? ip Nicky, bilinmeyenleri yeniden çözmek çok heyecan verici.»

' Adam sert sert, «Şimdi onları bırak,» diye emretti. «Seni tanıyorum. Bir başladın mı bütün geceyi burada geçiririz.

Eşyaları Range Rover'a taşıyalım. York'a gitmek uzun sürecek. Yolların buz tuttuğu bildirildi. Hava, Abbay uçurumundakinden biraz farklı.»

Royan doğruldu ve fotoğrafları düzgünce deste yaptı. «Haklısın. Bazen kendimi kaybediyorum. Gitmeden önce evi arayabilir miyim?»

«Evden kastın Kahire mi?»

«Affedersin. Evet, Kahire. Duraid'in ailesi...»

«Lütfen, bana açıklama yapmak zorunda değilsin. İşte telefon. Ben seni aşağıda, mutfakta bekleyeceğim. Gitmeden önce birer çay içmeliyiz.»

Royan yarım saat sonra mutfağa indi. Suçlu gibi bir hali vardı. Hemen, «Kokarım canını sıkacağım,» diyerek söze başladı. «Bir itirafta bulunmalıyım.»

Adam, «Söyle,» dedi.

Royan, «Eve dönmem gerekiyor,» diye açıkladı. «Kahire'ye yani.» Telaşla ekledi. «Birkaç gün için. Duraid'in kardeşiyle konuştum. Kocamın ilgilenmem gereken bazı işleri varmış.»

İngiliz başını salladı. «Geçen defa olanlardan sonra oraya yalnız başına dönmen hiç hoşuma gitmeyecek.»

«Eğer yanılmıyorsam... yani düşman Nahoot Guddabi'yse, o şimdi Etiyopya'da Şimdilik tehlikede değilim.»

«Ama bu durum yine de hoşuma gitmiyor. Sen, Taita'nın oyununun anahtarısın.»

Royan öfkelenmiş gibi yaparak, «Ah, çok teşekkür ederim,» dedi. «Öldürülmemden korkmanın tek nedeni bu mu?»

«Eğer beni köşeye sıkıştırırlarsa, bir neden daha olduğunu söyleyebilirim. Seni etrafta görmeye alıştım.»

«Sen daha gittiğimi farkedemeden geri dönerim. Ayrıca ben yoktan çok meşgul olacaksın.»

Nicholas, «Sana engel olamam sanırım.» dedi. «Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?»

«Bu akşam sekizde bir uçak var.»

«Biraz ani oldu. Yani daha yeni geldik.» Nicholas böyle söyleyerek itiraz etmeye çalıştı ama sonra boyun eğdi. «Seni havaalanına götüreyim.»

«Hayır, Nicky. Havaalanı yolunun üzerinde değil. Ben trene binerim.»

«Israr ediyorum.»

Pazartesi akşamı olduğu için trafik oldukça rahattı. Nicholas yolda kadına kimlere telefon ettiğini anlattı. «Yakında, Maryam Kidane'nin yardımıyla Mek Nimmur'la tekrar bağlantı kuracağım. Mek, bütün planın candamarı. O olmazsa, Taita'nın bao tahtasında ilk hamleyi bile yapamayız.»

Nicholas, Royan'ı Heathrow'da bıraktı. «Yarın sabah Kahire'den beni ara. İyi olduğunu bilmeliyim. Ne zaman döneceğini de söylersin. Ben dairemde olacağım.»

Royan öpmesi için yanağını adama uzattı. «Ama konuşma ücretini sen ödersin,» diyerek arabadan indi.

Nicholas motoru çalıştırırken dikiz aynasından, kimsesiz bir çocuğa benzeyen genç kadının arkasından baktı. Sanki bir kayba uğramış gibi keder duydu. Birdenbire endişelendi de. Erken alarm sisteminin zilleri çalıyordu. Royan, Mısır'a gittiğinde kötü bir şey olacaktı. Adam yüksek sesle, «Yalvarırım ona bir şey olmasın,» dedi. Ama kime yalvardığını bilmiyordu. Dönüp Royan'ı kalmaya zorlamayı düşündü. Ancak kadının kendisini dinlemeyeceğini biliyordu. «Bu iş hiç hoşuma gitmiyor!»

Özel sekreteri ve yanında çalışan diğer adamlar kendilerinden neler beklendiğini tam tamına biliyorlardı. Şimdi her şey istediği gibiydi. Gotthold von Schiller barakada etrafına takdirle baktı. Helm kendisine verilen sürede burayı patronu için güzelce hazırlamıştı. Almanın özel dairesi uzun, portatif binanın yarısını kaplıyordu. Eşya azdı ve içerisi tertemizdi.

Giysileri gardıroba asılmış, kozmetik eşyaları ve ilaçları banyodaki dolaba dizilmişti. Özel mutfağı yiyecek doluydu. Von Schiller'in Çinli aşçısı da onunla birlikte gelmiş, efendisinin istediği yemekleri

yapabilmek için gerekli her şeyi beraberinde getirmişti.

Von Schiller bir vejetaryendi. Sigara ve içki hiç içmezdi. Yirmi yine de iştahı yerinde bir adamdı. Kara ormana özgü yağlı yemeklere ve Ren şaraplarına bayılırdı. Küba'nın sert ve koyu renk tütününe de. O dünlerde oldukça şişmandı. Kat kat gerdanı gömleğinin yakası üzerinden sarkardı. Ama şimdi ilerlemiş yaşına rağmen ince, bir yarış tazısı kadar canlı ve formundaydı.

Yaşamının sonbaharında onun için cansız cisimler, yaşayan yaratıklardan daha değerliydi. İnsan ya da hayvan. Binlerce yıl önce ustalar tarafından yontulmuş bir taş, onu dünyanın en güzel genç kadınının yumuşak ve sıcak bedeninden daha fazla heyecanlandırıyordu. Alman düzen ve disipline bayılır, olaylara ve insanlara hakim olmak ona yemekten daha fazla zevk verirdi. Vücudu yaşlanıyor, hayvanca iştahtan giderek körleşiyordu. Bu nedenle ihtirasları zor elde edilen güzel, eşsiz eşyalara sahip olmakla ilgiliydi.

Eski hazinelerden oluşan o paha biçilemez büyük koleksiyonundaki her parçayı başkaları bulmuştu. Şimdi kendisi de bir şeyler bulmak istiyordu. Ve bu onun son şansıydı. Bir firavunun mezarındaki mühürleri kıracak, dört bin yıldan beri ilk kez o içerideki eşyalara bakacaktı. Von Schiller böylelikle ölümsüz olmayı umuyordu. Bu uğurda her türlü ödemeyi yapmaya hazırdı. Altjn. İnsan hayatı. Onun bu hırsı yüzünden şimdiden pek çok insan ölmüştü. Adam başkalarının da kurban edileceğine hiç aldırmıyordu. Hiçbir bedel yüksek sayılmazdı.

Alman, yatağın karşısında asılı olan boy aynasında kendine baktı. Kalın telli, koyu renk, sık saçlarını düzeltti. Saçlarını boyuyordu tabii. Bu, görünüşüyle ilgili birkaç merakından biriydi. Adam tahta zeminde ilerleyerek, uzun toplantı salonunun kapısını açtı. Ondan sonraki günlerde burası von Schiller'in merkezi olacaktı.

Masanın başında oturan insanlar hemen ayağa kalktılar. Yüzlerinde dalkavukça ifadeler vardı. Tavırlarıysa bir köleninkinden farksızdı. Von Schiller uzun masanın başına gidip, sekreterinin oraya koyduğu falıyla kaplı tahtanın üzerine çıktı. Bu yirmi iki santim yüksekliğindeki tahtayı her yere beraberinde götürüyordu. Von Schiller buradan kendisini bekleyen adamlarla tek kadına baktı. Onları ağır ağır inceleyerek ayakta bekletti. Tahtanın üzerine çıktığı için hepsinden uzun boyluymuş 9ibi duruyordu.

Alman önce Jake Helm'e döndü. Teksas'lı on yıldan daha uzun bir süreden beri onun için çalışıyordu. Hem fizik, hem de kafa bakımından güçlü ve güvenilir biriydi. Emirleri soru sormadan, vicdan azabı duymaksızın yerine getirirdi. Von Schiller, Helm'e çok güveniyordu. Onu dünyanın her yerine gönderebilirdi. Adam da sorunu gürültü çıkarmadan hallederdi. Çok amansız, bir o kadar da sıkı ağızlıydı. Ve iyi bir tazı gibi efendisini tanıyordu.

Von Schiller'in bakışları Jake Helm'den kadına kaydı. Utte Kemper onun özel sekreteriydi. Milyarderin yaşamının ayrıntılarıyla ilgileniyordu. Yemeklerinden randevularına, ilaçlarından toplum yaşamına kadar her şeyle. Kadın ya da erkek, kimse onunla görüşmeden von Schiller'in yanına giremezdi. Utte Kemper ayrıca bir iletişim uzmanıydı.

Barakanın bütün bir duvarını kaplayan elektronik aletler onundu. Kadınların en hoş oldukları yaştaydı, yani kırkında.

Marlene Dietrich'in gençliğine benziyordu. Sarı saçlı, ince, çıkık elmacık kemikli, yeşil gözlü bir kadındı.

Von Schiller'in karısı Ingemar yirmi yıldan beri yatalaktı. Utte Kemper de kadının Almanın yaşamında bıraktığı boşluğu dolduruyordu. Ama o, adam için sekreter ya da eşten daha fazla bir şeydi.

Von Schiller, Utte'yle ilk karşılaştığı sırada kadın Alman Milli Telekomünikasyon Şebekesinin teknik bölümünde çok yüksek bir mevkideydi. Ayrıca gizlice porno filmleri de çeviriyordu. Para için

değil, bu iş hoşuna gittiğinden. Kadının o sırada çevirdiği video filmlerinin kopyalan, von Schiller'in eski Mısır eserlerinden sonra en değer verdiği şeylerdi. Utte de Helm gibi acımasızdı. Adam için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Onun kendisine yapmasına izin vermeyeceği hiçbir şey olmadığı gibi. Von Schiller'in hâlâ orgazma ulaşmasını sağlayan tek kadın oydu. Ama aylar geçtikçe bunlar da seyrekleşmeye başlıyordu.

Utte masaya kayıt cihazlarını yerleştirmişti. Her toplantı ve konuşmanın tam ve doğru kayıtlarını tutmak da yine onun pek çok görevinden biriydi. Von Schiller, bu güvendiği iki hizmetkârından sonra masanın başında duran öteki kimselere baktı. Onlar da iki kişiydiler.

Von Schiller, Albay Nogo'yla ilk kez o sabah karşılaşmıştı. Kendisini Addis Ababa'dan kampa getiren helikopterden indiği zaman. Adam hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Yalnızca Helm'in onu seçtiğini ve çalışmasından memnun kaldığını biliyordu. Ama von Schiller pek de o kadar memnun değildi. Beceriksizce davranılmıştı. Nogo, QuentonHarper'la bir kadını elinden kaçırmıştı. Von Schiller yaşamı boyunca Afrika'da iş yapmıştı. Ve artık zencilere hiç güvenmiyor, Avrupalılarla çalışmayı tercih ediyordu. Ancak o ara Nogo'nun yardımına ihtiyaçları olduğunu da biliyordu. Sonuçta o Güney Gojam'ın komutanıydı. Tabii istekleri olduktan sonra, onun icabına bakacaktı. Almanın ayrıntılarla ilgilenme zahmetine girmesine hiç gerek yoktu.

Von Schiller masadaki son adama baktı. Bu ara o da Alman için önemliydi Von Schiller'in.Yedinci Papirüs'ün varolduğunu öğrenmesini Nahoot Guddabi sağlamıştı. Anlaşılan bir İngiliz yazar papirüslerle ilgili havali bir roman yazmıştı. Von Schiller roman okumazdı. Ne Almanca, ne de çok iyi bildiği diğer dört dilde. Nahoot ona Taita'nın papirüslerini haber vermeseydi, belki de yaşamı boyunca eline bir kez geçebilecek bir firsatı kaçıracaktı.

Duraid Al Simma papirüslerin çevirisini tamamlar tamamlamaz, Nahoot Guddabi de Almana gelmişti. Tarih kaynaklarında yazılı olmayan bir firavun ve onun mezarından söz ediliyordu. O günden beri devamlı temas halindeydiler. Al Simma'yla karısı araştırmalarında fazla ilerlemeye başladıkları zaman, von Schiller, Nahoot'tan onları ortadan kaldırmasını ve Yedinci Papirüs'ü kendisine getirmesini istemişti.

O papirüs şimdi Almanın koleksiyonunun en parlak yıldızıydı. Von Schiller'in dağlardaki şatosunda, yerin altındaki çelik ve beton mahzenlerde, diğer eski hazinelerin yanında duruyordu.

Ancak von Schiller, Al Simma ve karısını ortadan kaldırmak gibi önemli bir işi Nahoot'a vermekle hata etmişti. Aslında bir profesyoneli görevlendirmesi gerekirdi. Ama Nahoot ısrarla bu işi halledebileceğini söylemişti. Ayrıca beceriksizce yüzüne gözüne bulaştırdığı iş için ona bol para verilmişti. O da zamanı gelince ortadan kaldırılacaktı. Ama bu ara Almanın ihtiyacı vardı. Nahoot'un Mısır tarihi ve hiyeroglifler konusundaki bilgisi von Schiller'inkinden fazlaydı.

Mısırlı, papirüsleri ve de . yeni ele geçirdikleri malzemeyi rahatça okuyabilmişti. Nahoot olmadan Mamose'un mezarını ararken karşılaşacağı bilmeceleri çözebilmesi imkânsızdı.

İşte şimdi bu grup çalışmanın başlamasını bekliyordu. Alman sonunda, «Lütfen oturun, Fraulein Kemper,» dedi. «Siz de beyler. Artık taşlayalım.» Ama kendisi ayakta durup, hepsinin tepesinden bakıyor olmanın zevkini çıkarıyordu.

«Fraulein Kemper bugün burada söylenen her şeyi kaydedecek. Ayrıca size belgelerle dolu dosyalar verecek. Toplantının sonunda onları tekrar toplayacak. O malzemenin hiçbiri bu odadan çıkmayacak. Çok gizliler ve yalnızca bana aitler. Bu talimatıma uyulmamasını hiç de hoş karşılamam.»

Utte dosyalan verirken Alman adamlara teker teker baktı. Suratındaki ifadeden emrine uymayanların kötü bir biçimde cezalandırılacakları anlaşılıyordu.

Von Schiller sonra kendi önünde duran dosyayı açtı. «Dosyalarınızda QuentonHarper'ın kampından

alınan polaroit fotoğrafların kopyalarını bulacaksınız. Lütfen şimdi onlara bakın.»

Hepsi kendi dosyalarını açtılar.

«Biz buraya geldiğimizden beri Dr. Nahoot fotoğrafları inceleme fırsatı buldu. Onların gerçek olduklarına inanıyor.

Fotoğraftaki kitabenin eski Mısır'a ait olduğunu ve İkinci Ara Dönemi M.Ö. 1790'dan kaldığını düşünüyor. Eklemek istediğiniz bir şey var mı, doktor?»

«Teşekkür ederim, Herr von Schiller.» Nahoot tam bir yağcıya yakışacak şekilde sırıttı ama siyah gözlerinde endişe vardı. Bu soğuk ve duygusuz yaşlı Alman onu dehşete düşürüyordu. Nahoot'tan Duraid Al Simma'yla karısını öldürtmesini istediği zaman da duygusuzca davranmıştı. Onun kendisinin öldürülmesini de aynı soğukkanlılıkla emredeceğini biliyordu Nahoot. Bir kaplanın sırtına binmiş olduğunun farkındaydı. «Ben yalnızca bir açıklama yapmak istiyorum. Kitabenin eski Mısır'a ait olabileceğini düşünüyorum. Taşı incelemedikçe kesin bir şey söyleyemem.»

Von Schiller, «Bu açıklamanızı dikkate alıyorum,» diyerek başını salladı. «Burada kitabeyi inceleyip ve kesin bir sonuca varabilmeniz için onu ele geçirmenin yollarını incelemek amacıyla toplandık.» Resimlere bakarken neredeyse heyecanından boğulacaktı. Kitabeye dört bin yıl boyunca bir şey olmamıştı. Alman onu ele geçirmek için adeta şehvet duyuyordu. «Doktor, sizce bu kitabe nerede olabilir? Onu nerede aramalıyız?»

«Sadece kitabeye bakmakla yetinmemeliyiz, Herr von Schiller. Albay Nogo'nun bizim için ele geçirdiği diğer polaroitleri de incelemeliyiz.» Nahoot bir resim seçti. «Örneğin bunu.» Diğerleri de hemen aynı fotoğrafı buldular. «Resme dikkatle bakarsanız, kitabenin arkasında mağaramsı bir yerin duvarı olduğunu göreceksiniz. Ayrıca çubuklu, kapı gibi bir şey de var.» Mısırlı elindeki resmi bırakarak bir başkasını aldı. «Şuraya bakın. Bu da başka bir şeyin fotoğrafı. Ya bir mağaranın kaya duvarına ya da sıvalı bir yerin üzerine yapılmış bir pano. Bunun, ilk fotoğrafta işaret ettiğim kapının çubuklarının arasından çekildiği anlaşılıyor. Pano kesinlikle eski Mısır tarzı. Hatta bana Kraliçe Lostris'in Taita papirüslerinin bulunduğu mezarın duvarını süsleyen resimleri hatırlatıyor.»

Von Schiller adama cesaret verdi. «Evet, evet, devam edin.»

«Pekâlâ. Çubuklu kapıyı aradaki bağlantı yeri olarak kabul edersek, şu sonuca varırız. Hem kitabe, hem de panolar aynı mağara ya da mezardalar.»

«Öyle de olsa... QuentonHarper'in bu polaroitleri nerede çektiğini gösteren ipuçları var mı?» Von Schiller kaşlarını öfkeyle çatarak masadakileri ayrı ayrı süzdü. Hepsi de bakışlarını onun, bedenlerini sanki delip geçen mavi gözlerinden kaçırdılar.

Von Schiller, «Albay Nogo.» dedi. «Burası sizin ülkeniz. Araziyi çok iyi biliyorsunuz. Bu konudaki düşüncelerinizi öğrenelim.»

Albay Nogo başını salladı. «Bu adam... bu Mısırlı...» Nahoot'u küçümsercesine konuşmuştu, «...yanılıyor.

Fotoğraflardaki bir Mısır mezarı değil.» .

Nahoot ona öfkeyle meydan okudu. «Neden öyle söylüyorsunuz? Mısır tarihi konusunda ne biliyorsunuz ki? Ben tam yirmi beş yıl...»

Alman sert bir tavırla onu susturdu. «Bir dakika. Bırakın da sözlerini tamamlasın.» Nogo'ya baktı. «Devam edin.»

«Mısır mezarları konusunda hiçbir şey bilmediğimi kabul ediyorum. Ancak bu resimler bir Hıristiyan kilisesinde çekilmiş.»

Bilgisinin küçümsenmesi Nahoot'u sinirlendirdi. «Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?»

«İzin verin de anlatayım. On beş yıl önce ben bir rahiptim. Ama sonradan Hıristiyanlık konusunda hayal kırıklığına uğradım. Diğer dinler bakımından da. Kiliseden ayrılıp asker oldum. Bunları size,

neden söz ettiğimi bildiğimden emin olmanız için açıklıyorum.» Nahoot'a kibirle katışık bir kinle gülümsedi. «İlk resme tekrar bakın. Arka plandaki duvarda, çubuklu kapının yanında bir insan eli ve balık resmi göreceksiniz. Onlar Koptik kilisesinin simgeleridir. Ülkedeki her kilise ya da katedralde bu semboller vardır.»

Hepsi de önlerindeki resimlere baktılar ama fikirlerini açıklamadılar. Sonra von Schiller yavaşça, «Haklısınız...» dedi.

«Orada bir elle bir balık var.»

Nahoot kendini ısrarla savundu. «Ama emin olun panolar, kitabe ve tahta tabut Mısır işi. Hayatıma bahse girerim.»

Nogo başını sallayarak karşı çıktı. «Ben ne elediğimi biliyorum...»

Alman iki adamı da susturmak için elini kaldırdı. Meseleyi düşünüyordu. Sonra, «Albay Nogo,» dedi. «Bana uydu fotoğrafında QuentonHarper'ın kampının yerini gösterin.»

Nogo ayağa kalkıp onun yanına gitti. Uydu fotoğrafının üzerine eğilerek Dandera'nın Nil'e aktığı yerin yakınını işaret etti. «Kamp buradaydı, efendim. Gördüğünüz gibi QuentonHarper orayı yeşil bir daire çizerek işaretlemiş.»

«Şimdi de bana en yakındaki Koptik kiliseyi gösterin.»

«Ah, Herr von Schiller o da tam burada! QuentonHarper onu da kırmızı mürekkeple işaretlemiş. Kamptan sadece bir buçuk kilometre ötede. Aziz Frumentius Manastırı.»

«İşte cevabınız.» Almanın kaşları hâlâ çatıktı. «Koptik ve Mısır sembolleri birarada. Manastır...» Hepsi de ona baktılar.

Çıkardığı sonuca itiraz edebilecek cesaretleri yoktu. Adam usulca ekledi. «Manastırın aranmasını istiyorum. Her oda, her duvar karış karış aranmalı.» Nogo'ya döndü. «Adamlarınızı oraya sokabilir misiniz?»

«Tabii, Herr von Schiller. Zaten manastırda güvenilir bir adamım var. Aylığa bağladığım bir keşiş. Ayrıca Gojam'da hâlâ sıkıyönetim sürüyor. Ve ben askeri komutanım. Asilerin, muhaliflerin ve haydutların saklandıklarından kuşkulandığım her yeri aramaya hakkım var.»

Helm atıldı. «Adamlarınız görevlerini yapmak için kiliseye girerler mi? Sizce böyle bir şeyin sakıncası var mı? Yani...

nasıl söyleyeyim bilmem ki?.. Kutsal yerlerin kirletilmesi gerekebilir.»

«Size dinden, daha dünyevi inançlar uğruna vazgeçtiğimi söylemiştim. Aziz Frumentius Manastırındaki batıl inançlara bağlı, tehlikeli simgeleri ortadan kaldırmak bana zevk verecek. Adamlarıma gelince, bu iş için sadece haça ve onun temsil ettiği her şeye düşman olan arlimistleri seçeceğim. Onları kendim bizzat yöneteceğim. Bu bakımdan hiçbir zorluk çıkmayacağından emin olabilirsiniz.»

Von Schiller, «Bu durumu Addis Ababa'daki üstlerinize nasıl açıklayacaksınız?» diye sordu. «Manastırda yapacaklarınızla aramda bir bağ Kurulmasını istemem.»

«Addis Ababa'dan bana, Abbay uçurumundaki muhalif asilere karşı her türlü önlemi almam emredildi. Manastın aramamı kolaylıkla izah edebilirim.»

«O kitabeyi istiyorum. Her ne pahasına olursa olsun istiyorum. Beni anlıyor musunuz, albay?»

«Sizi çok iyi anlıyorum, Herr von Schiller.»

«Bana iyi hizmet edenlere cömert davrandığımı artık biliyorsunuz. O kitabeyi bana iyi durumda getirirseniz, sizi ödüllendiririm. Bay Helm'den yardım isteyebilirsiniz. Pegasus'u ve adamlarımızı da kullanabilirsiniz.»

«Helikopterinizi kullanabilirsek zaman kazanmış oluruz. Adamlarımı yarın manastıra götürebilirim. Taş, manastırdaysa onu yarın akşam size getiririm.»

«Çok güzel. Dr. Guddabi'yi de yanınıza alacaksınız. O, manastırda başka değerli şeyler olup olmadığına bakacak.

Kitabeleri ve yazılan da çevirecek. Lütfen ona da bir üniforma verin. Sizin adamlarınızdan biriymiş gibi gözükmeli.

İleride bir şikâyet olursa, bu işe karışmak istemem.»

«Yarın hava aydınlanır aydınlanmaz yola çıkarız. Ben hemen hazırlıklara başlayacağım.» Nogo, Almanı selamladı ve heyecanla barakadan çıktı.

Albay Nogo, qiddist'e ya da maqdas'a hiç girmemişti, ama Aziz Frumentius Manastırına sık sık gitmişti. Bu nedenle kendisine verilen görevin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Keşişlerin ve cemaatin ne tür bir tepki göstereceklerini de.

Ayrıca bu kayaya oyulmuş yerlerdeki dehlizlerin ne kadar karmaşık olduğunun da farkındaydı.

Manastıra girip etrafı aramak, başrahip ve keşişlerin öfkeli tepkilerine engel olmak için en aşağı yirmi adam gerekecekti. Nogo onları kendi seçti. Hiçbiri de çabuk etkilenen insanlar değillerdi...

Nogo şafak sökmeden iki saat önce Pegasus kampında projektörlerin ışığında onlara emirlerini tekrarlattı. Turna Nogo, İngiliz'le Mısırlı kadını elinden kaçırdığı için kötü duruma düştüğünü biliyordu. Von Sehiller'in kendisine karşı takındığı tavırlardaki gizli tehlikeyi de seziyordu. Tekrar başarısızlığa uğrarsa başına geleceklerin farkındaydı. Nogo, kısa zamandır tanıdığı Almandan iyice korkmaya başlamıştı. Ne şeytandan böylesine korkmuştu, ne de Tanrı'dan.

Tam donanımlı bu kadar adamı ancak dört seferde manastırın yakınına taşıyabildiler. Daha sonra Nogo yokuştan manastıra inilmesi için emir verdi. Adamlarının hepsi iyi eğitilmişlerdi, tam formdaydılar. Nahoot bir kentliydi. Nogo onun daha yavaş gitmeleri için fısıltıyla yalvarmalarını dinleyerek kinle güldü. Nogo manastıra girmek için sabah duası saatini seçmişti.

Kilisenin dış salonu boştu. Keşişler orta salonda, yani qiddist'te toplanmışlardı. Nogo basamaklardan tahta kapıları açık olan qiddist'e çıktı. O içeri girerken, adamları da hemen iki yana, duvarların önüne dizildiler. Bu işi öyle sessizce yaptılar ki, keşişler neden sonra onları farkettiler. İlahi yarıda kesildi. Kara yüzler endişeyle askerlere doğru döndü.

Yalnızca yaşlı Başrahip Jali Hora durumun farkında değildi. Maqdas'in kapısı önünde diz çökmüş olan ihtiyar adam titrek sesle dua ediyordu.

Albay Nogo o sessizlikte ortadaki açıklıktan hızla ilerledi. Önündeki diz çökmüş keşişlerden bazılarını tekmeleyerek yana itti. Sonra Jali Hora'yı omuzlarından yakaladığı gibi yere devirdi. Adamın başındaki yaldızlı taç yere yuvarlandı.

Nogo keşişlere dönüp otoriter bir tavırla Amharik dilinde konuşmaya başladı. «Burada asilere ve haydutlara yataklık ettiğinizden şüpheleniyoruz. Bu yüzden manastırın her tarafını arayacağım.» Oldukları yerde büzülmüş olan din adamlarına tehdit dolu bir tavırla baktı. «Adamlarımın görevlerini yerine getirmelerini engellemeye kalkmayın. Böyle bir şeyi haydutluk ve tahrik sayarım. Buna da şiddetle karşılık veririz.»

Jali Hora zorla dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra işlemeli perdelerden birine tutunarak ağır ağır ayağa kalktı.

Şaşılacak kadar berrak ve güçlü bir sesle, «Burası kutsal bir yer,» diye bağırdı. «Biz kendimizi ulu Tanrı, oğlu ve kutsal ruha hizmet etmeye, onlara tapmaya adadık.»

Nogo ona, «Sus!» diye böğürdü. Elini tehditle kalçasındaki Tokarev tabancanın kabzasına attı.

Jali Hora bu tehdide aldırmadı. «Biz, Tanrı'nın yerinde dua eden kutsal insanlarız. Burada shufta yok. Tıpkı aramızda yasalara karşı gelen kimseler olmadığı gibi. Ulu Tanrı adına senden gitmeni, bizi dualarımızla baş başa bırakmanı ve bu kutsal yeri kirletmemeni...»

Nogo tabancayı çektiği gibi kara çelik namlusunu başrahibin surata şiddetle vurdu. Jali Hora'nın dudakları olgun bir nar gibi yarıldı. Kanlar, ezilen dudaklarından eski kadife giysisinin üzerine aktı. Yere çömelmiş olan keşişler alçak seslerle, dehşet içinde inlediler.

Jali Hora hâlâ perdeye tutunsa da iyice yalpalamaya başlamıştı. Konuşmak istedi ama ağzından yalnızca ölmek üzere olan bir karganınkine benzeyen tiz bir ses yükseldi.

Nogo gülerek yaşlı adamın bacaklarına tekmeyi indirdi. Başrahip kirli bir çamaşır yığını gibi yere serildi. Kan ve tükürük içinde inlemeye başladı. Nogo, «Tanrın şimdi nerede, ihtiyar maymun?» diyerek güldü. «Olanca sesinle istediğin kadar mele, tabii sana karşılık verirse!» Tabancasıyla yardımcılarına ilerlemelerini işaret etti. Keşişlerin başına altı kişiyi dikip diğerleriyle maqdas'in kapısına gitti. Ama tap kitliydi. Nogo asma kilidi sabırsızca çekiştirdi, sonra da hâlâ yerde yatan ve inleyip ağlayan Jali Hora'ya bağırdı. «Bunu hemen aç, ihtiyar karga!»

Yanındaki teğmen, «O artık bunamış,» diyerek başını salladı. «Adam kaçırdı, albay. Emrinizi anlamadı bile.»

Nogo emretti. «Öyleyle kapıyı kırın. Hayır, artık zaman kaybetmeyelim. Kilide ateş et. Tahta çürümüş.»

Teğmen bu emri yerine getirdi. Silah sesleri salonda yankılanırken keşişler inleyerek kulaklarını tıkadılar. Nogo yine emretti. «Şimdi kapıyı kırın!» Beş asker kapıya dayanırken tahtalar çatırdadı. Keşişler şimdi ulur gibi sesler çıkararak bağırıyorlardı. Bazıları bu saygısızlığı görmemek için başlarını shamma'larıyla örttüler. Diğerleriyse yüzlerini tırmalayarak yanaklarında uzun, kanlı yaralar açtılar.

Kalın tahta kapı sonunda açıldı. İçerisini sadece tüten birkaç gaz lambası aydınlatıyordu. Ne var ki, Hıristiyan olmayan askerler bile içeri girmek istemiyorlardı. Hepsi de gerilediler. Hatta hiçbir inancı olmadığını söyleyen Nogo bile.

«Nahoot!» Albay hâlâ terleyen, üstü başı tozlu Mısırlıya baktı. «Artık sıra sende! Herr von Schiller sana istediklerimizi bulmanı emretti. Buraya gel.» Nahoot yaklaşırken onu kolundan yakalayıp içeri itti. «İçeri gir bakalım, dindar dostum.

Hıristiyanların teslisi sana zarar vermez.»

Nahoot'u hemen ardından izleyerek fenerinin ışığını alçak tavanlı odada dolaştırdı. Işık raflardaki camlan ve değerli taşları, pirinç, altın ve gümüşleri ışıldattı.

Mısırlı arkeolog heyecanla, «Mihrabın gerisinde!» diye bağırdı, «o çubuklu kapı! Polaroit resimler burada çekilmiş!»

Odada delicesine koştu. Çubukları kavrayarak, bir mahkûm gibi onların arasından baktı. «Mezar burada. Işık getirin!»

Sesi telaşlı ve tiz bir çığlık gibiydi.

Nogo koşarak onun yanına gitti ve feneri çubukların arasından tuttu.

Nahoot'un çığlığı bir fısıltıya dönüştü. «Tanrı adına... Bunlar o eski kâtibin panoları. Esir Taita'nın eseri bunlar.» Sonra sesi tekrar yükseldi. Şimdi tiz ve sabırsızdı. «Şu kapıyı aç!»

Nogo adamlarına emretti. «Buraya gelin!» Askerler eski kapının önünde toplanıp kanatları mağaranın duvarından söküp çıkarmaya çalıştılar. Ama bunun bir işe yaramayacağı belliydi. Nogo onları durdurdu. Teğmenine, «Keşişlerin hücrelerini arayın,» diye emretti. «Bu iş için gereken alet edevatı bulun.»

Teğmen askerlerden çoğunu yanına alarak hızla odadan çıktı. Nogo da dönüp maqdas'i inceledi. «Kitabe! Herr von Schiller en çok onu istiyor.» Işığı etrafta dolaştırdı. «Polaroitin çekildiği açıya bakılırsa...» Birdenbire sustu. Şimdi ışığı doğruca damas örtülü tabot taşına tutuyordu.

Nahoot hemen arkasından, «Evet,» diye bağırdı. «İşte o!»

Nogo hızla ilerledi. Kutsal kutunun üzerindeki sırma püsküllü örtüyü çekip açtı. Zeytin ağacından yapılmış kutuyu kaptı.

Onu, aşağılarcasına, «İlkel batıl inançlar!» diye homurdanarak mağaranın duvarına fırlattı. Kutu parçalanarak açıldı.

İçindeki kutsal kil levhalar yere saçıldı, ama iki adam buna aldırmadılar bile.

Nahoot, albayı teşvik etti. «Onu açsana! Kitabeyi aç!»

Nogo damas örtünün bir kenarını çekiştirdi. Ancak bu alttaki sütunun kenarına takıldı. Adam sabırsızca bütün gücüyle çekti ve eski, çürümüş kumaş yırtıldı.

Taita'nın taş mirası olan kitabe ortaya çıktı. Bu olay Nogo'yu bile etkiledi. Elinde yırtık örtüyle geriledi. «Fotoğraftaki taş bu,» diye fısıldadı. «Herr von Schiller'in bulmamızı emrettiği kitabe. Zengin olduk!» Açgözlü adamın sözleri sihirli havayı bozdu.

Nahoot atılıp kitabenin önünde diz çöktü. Taşa, uzun zamandan beri yoksun kaldığı sevgilisiymiş gibi sarılarak hafifçe hıçkırdı. Nogo yanaklarından akan yarılan görünce şaşırdı.

Aynı anda teğmen koşarak içeri girdi. Bir yerden tahta saplı, paslı küçük bir kazma bulmuştu. Onun gelişi iki adamı daldıkları düşüncelerden uyandırdı. Nogo, «Kapıyı kır,» diye emretti.

Tahtanın eski olmasına rağmen bu işi ancak birkaç adam epeyi çabaladıktan sonra başarabildi. Mezara ilk giren Nahoot oldu. Kalkan tozların oluşturduğu buluttan geçerek, bu kez de ufalanmaya başlamış olan eski tahta tabutun önünde diz çöktü.

Sabırsızca, «Işık verin!» diye bağırdı Nogo ve eline aldığı fenerle tabutu aydınlattı.

Adamın hem yarılardaki, hem de kapaktaki portreleri üç boyutluydu. Bu resimlerin de panoları yapan ressamın eserleri olduğu belliydi. Portre, yaşamının en iyi yıllarında olan bir adama aitti. Yüzü gururlu ve güçlüydü. Bakışları bir çiftçi ya da askerinki gibi sakin ve korkusuzdu. Sık san saçlarıyla gerçekten çok yakışıklıydı. Sanki resimlerini onu iyi tanıyan ve seven biri yapmıştı. Ressam, adamın karakterini yakalamış, sonra da meziyetlerini övmüştü.

Nahoot portreden arkadaki duvara, oradaki yazılara baktı. Onları yüksek sesle okudu. Gözleri hâlâ yaşlıydı. Tabuta doğru eğildi. Sarışın generalin portresinin altındaki armayı inceledi. «Tanus, Lord Harrab.» Duygularının yoğunluğundan sanki boğuluyordu. Sesli sesli yutkundu, öksürdü. «Bütün bunlar Yedinci Papirüs'te açıklananlara çok uyuyor. Kitabe ve tabut bizde. Bunlar paha biçilemez büyük hazineler. Herr von Schiller çok memnun olacak.»

Nogo kuşkuyla, «Keşke bu söylediklerine inanabilsem,» dedi. «Herr von Schiller tehlikeli bir adam.»

Nahoot onun endişelerini gidermeye çalıştı. «Şimdiye kadar başarılı oldun. Artık bütün yapacağın kitabeyle tabutu manastırdan çıkarıp helikoptere götürmek. Bunu da başarırsan çok zengin olursun: Hayal ettiğinden daha zengin.»

Bu teşvik Nogo için yeterli oldu. Adamları onun kontrolünde kitabeyi yerinden söktüler. Ve ancak o zaman taşın ne kadar ağır olduğunu anladılar. Nogo qiddist'e döndü. Yere çömelmiş olan keşişlere aldırmayarak duvarlardaki kalın yünlü örtülerden on iki tanesini indirdi. Adamla rina 'onları maqdas'a taşıttı. Kitabe ve tabut kumaşlara sarıldı. Böylece askerlerin yükleri taşıması için tutamaklar oluşturuldu. Üç adam tabutu ve içindeki mumyayı aldı. Kitabeyi ancak iriyarı on asker taşıyabilecek yedi silahlı adamsa onlara refakat edecekti. Grup kırık kapıdan kalabalık qiddist'e çıktı.

Keşişler onların neleri götürdüklerini anlar anlamaz, şok geçirerek inlemeye ve bağırmaya başladılar.

Nogo, «Susun!» diye kükredi. «Kesin sesinizi. Bu budalaları susturun!»

Silahlı adamlar keşişlerin arasına dalarak onları tekmeleyip kafalarına vurdular. Bazıları oturmaları emredilmesine rağmen meydan okurcasına ayağa fırladılar. Bu karmaşada birdenbire Jali

Hora belirdi. Adam bir hortlağa benziyordu.

Sakalı ve cüppesi kan içindeydi. Kanlanmış gözlerinde çılgınca bir ifade vardı. Ezilmiş dudaklarının arasından sürekli bir çığlık yükseliyordu. Başrahip canlanmış bir korkuluk gibi Nogo'ya doğru atıldı.

Adam, başrahibi uyarmak için tüfeğini kaldırarak, «Geri çekil, ihtiyar manyak!» diye haykırdı.

Ancak Jali Hora böyle şeyleri anlayabilecek durumda değildi. Duraklamadı bile. Nogo'nun kamına doğrulttuğu süngünün üzerine doğru koştu. Sivri uçlu çelik, ihtiyar adamın etine kolaylıkla girdi. Kanlı ucu sırtından çıktı. Sanki şişe geçirilmiş gibi görünen Jali Hora kıvrılıp büküldü. Gırtlağından korkunç bir feryat yükseldi.

Nogo süngüyü geri çekmeye çalıştı, ama yaşlı başrahibin bağırsakları buna yapıştığı için başaramadı. Adam daha hızlı çekince Jali Hora da sanki bir kuklaymış gibi kollarıyla bacaklarını salladı. Tek çare kalmıştı. Nogo bir el ateş etti.

Jali Hora'nın bedeni patlamanın gürültüsünü boğuklaştırdı, ancak yine de bu ses öyle şiddetle yankılandı ki, keşişler bir an sustular. Başrahip kurşunun etkisiyle geri fırladı ve arkasındaki keşişlerin kollarına düştü.

Garip, gergin sessizlik bir an daha sürdü. Sonra keşişler öfke ve dehşetle seslerini yükselttiler. Sanki onları tek bir beyin ve tek bir güdü yönetiyordu. Beyaz bir kuş sürüsü gibi silahlı adamlara saldırdılar. İşlenen cinayetin intikamını almak niyetindeydiler. Başlarına gelebilecekleri düşündükleri yoktu. Kıvırdıkları parmaklarıyla askerlerin gözlerini oymaya çalışıyor namluları kavrıyorlardı. Bazıları süngüleri de tutunca jilet gibi keskin olan çelik, etlerini ve yeterlerini kesti.

Kısa bir süre askerler kalabalık keşişlere yenileceklermiş gibi gözüktü. Ama sonra kitabe ve tabutu taşıyan adamlar da yüklerini bırakıp silahlarını çektiler. Keşişler ateş edemeyecekleri kadar yakındılar. Bu nedenle etraflarında yer açmak için süngülerini kullandılar. Ondan sonra da kısa namlulu AK47'lerle keşişlerin karınlarına ateş ettiler. Hiç ara vermiyorlardı.

Nahoot yere konmuş olan kitabenin arkasına sinmişti. Etrafındaki katliama bakıyor, gözlerine inanamıyordu. Yakından karınlarına ateş edilen adamların bağırsakları dışarı sarkıyordu. Diğerlerinin de kollan bacakları kopuyordu. Nahoot kurşunun keşişlerden birinin alnına geldiğini gördü. Adamın kafatası patlayarak etrafa kan ve beyin parçaları saçıldı.

Onu vuran asker gülüp duruyordu. Ölenler ve yaralılar yere serilmişlerdi. Bir grup keşişse kapıdan çıkmaya çalışırken oraya sıkışıp kalmıştı. Askerler bu kez de onların üzerine ateş açtılar. Artık çığlıklar pek duyulmuyordu. İşitilen sadece silahların gürültüsüydü.

Silahlar da birkaç dakika sonra sustular. Salona mavi dumanlar ve yanık barut kokusu dolmuştu. Askerler etraflarına bakarken gülmekten vazgeçtiler. Ne korkunç bir katliam yaptıklarını anlamışlardı!

Nogo gecikmiş olan o emri verdi. «Ateş kes! Silahlar omza. Yükleri alın. İleri, marş!»

Askerler onun sesiyle kendilerini toparlayarak emirleri yerine getirdiler. Kanlara basarken botları şıpırdıyor, bazen cesetlere takılıyorlardı. Barut ve kan kokusu öğürmelerine neden oluyordu. Kilisenin dış salonuna çıktıkları zaman Nahoot, savaşta pişmiş bu adamların pis kokulu mezbahadan kaçtıkları için rahatladıklarını anladı. Mısırlı içinse dayanılacak gibi bir olay değildi bu. En korkunç kâbuslarında bile böyle bir şey görmemişti. Arkeolog düşmemek için duvara asılı bir örtüye tutunarak öğürdü. Ve acı safra suyu çıkardı. Tekrar etrafına baktığında orada yalnız olduğunu gördü. Sadece yaralı bir keşiş yerde ona doğru sürünüyordu. Belkemiği kırılmıştı. Felce uğramış bacaklarını arkasında sürürken yerde kan izleri bırakıyordu. Nahoot haykırarak kiliseden dışarı fırladı. Terastan koşarak geçti ve yükleri taş merdivenden çıkaran askerleri izledi. Dehşetten çıldırmış gibiydi. Bu yüzden helikopter tam yukarısında duruncaya kadar onun yaklaştığını bile duymadı.

Gotthold von Schiller barakanın kapısında duruyordu. Utte Kemper ondan bir adım gerideydi. Pilot yolda telsizle haber vermişti. Bu nedenle o değerli yükler için her şey hazırlanmıştı. Helikopter yere iner inmez, Jake Helm on iki adamına sert emirler vererek yükleri taşıttı. Toplantı odasının ortasında yer açılmıştı. Kitabe büyük bir dikkatle oraya konuldu.

Mısır'ın Büyük Aslanı Tanus'un tabutu da onun yanına yerleştirildi. Helm adamlarını çabucak dışarı çıkararak kapıyı sürgüledi. Şimdi odada dört kişi vardı. Nahoot'la Helm kitabeyi açmak için yere çömelmişlerdi. Von Schiller'le Utte Kemper'se onun baş tarafında duruyorlardı.

Helm usulca, «Başlayalım mı?» diye sordu. Dikkatle Almanın suratına bakıyordu. Sadık bir

köpeğin efendisine baktığı gibi.

Von Schiller heyecandan soluğu kesilirken onu uyardı. «Dikkatli ol. Hiçbir şeye zarar verme.» Rengi uçmuş, alnı terlemişti. Utte korumak ister gibi ona sokuldu ama adam kadına bakmadı. Gözlerini ayağının dibindeki hazineye dikmişti.

Helm çakısını açıp örtünün üzerine bağlanmış olan püsküllü kordonları kesti. Alman ona bakarken hırıltılı hırıltılı solumaya başladı. Boğuk boğuk, «Evet,» diye fısıldadı. «Böyle yapmalısın.» Helm kitabenin baş tarafına yaklaşarak kumaşı aşağıya kadar yardı. Örtü açıldı ve alttaki yazılı taş ortaya çıktı. Von Schiller'in yüzünde iri ter taneleri belirmişti.

Terler çenesinden haki gömleğinin önüne damlıyordu. Adam taşa oyulmuş hiyeroglifleri gördüğü zaman hafifçe inledi.

Utte ona bakarken kendi heyecanı da arttı. Adam böyle şiddetli duyguların etkisindeyken neler olacağını biliyordu.

«Buraya bakın, Herr von Schiller.» Nahoot kitabenin yanında diz çökerek parmağını kırık kanatlı şahin resminin üzerinde dolaştırdı. «Bu, esir Taita'nın imzası.»

«Taş gerçek mi?» Von Schiller çok hasta bir adammış gibi konuşmuştu.

«Gerçek. Hayatım pahasına bahse girerim.»

Alman onu uyardı. «İş bu noktaya gelebilir.» Gözleri safir gibi parlıyordu.

Nahoot güvenle, «Elimizdeki kitabe dört bin yıl önce yazılmış,» dedi. «Bu da kâtibin gerçek mührü.» Yüzünde sanki kendinden geçmiş gibi bir ifadeyle hiyeroglifleri çabucak çevirdi. «Anubis, mezarlıkların çakal başlı Tanrısı, pençelerinde benim ayn parçalarım olan kanımı ve bağırsaklarımı, kemiklerimi ve akciğerlerimi ve kalbimi tutuyor. Onları 'boa' tahtasındaki taşlar gibi oynatıyor. Kollarımı ve bacaklarımı fiş yerine kullanıyor. Kafam, uzun tahtanın büyük boğası...»

Von Schiller, «Yeter!» diye emretti. «Gerisini incelemek için daha sonra bol zamanımız olacak. Şimdi gidin. Beni yalnız bırakın. Ben çağırtıncaya kadar da gelmeyin.»

Nahoot şaşırdı, kararsızca ayağa kalktı. Helm ona işaret etti ve iki adam çabucak kapıya doğru gittiler.

Alman boğuk boğuk, «Helm,» diye seslendi. «Kimse beni rahatsız etmesin.»

«Tabii, Herr von Schiller.» Teksas'lı soru sorarmış gibi Utte Kemper"e baktı.

Von Schiller, «Hayır,» dedi. «O kalacak!»

İki adam dışarı çıktılar. Helm kapıyı dikkatle kapattı. Utte de gidip arkasından kitledi. Sonra dönerek adama baktı.

«Kostüm?» diye sordu. «Kostümü istiyor musun?» Bu oyundan o da hemen hemen adam kadar zevk alıyordu.

Alman fısıldadı. «Evet, kostüm.»

Kadın ilerleyerek von Schiller'in odasına girdi. Adam da hemen soyunmaya başladı. Çırılçıplak kalınca giysilerini odanın bir köşesine attı. Ve kadının çıkacağı kapıya doğru döndü.

Utte birdenbire eşikte belirdi. Alman ondaki değişikliği görünce inledi. Utte başına sıkı örgülerden oluşan eski bir Mısır peruğu takmıştı. Bunun üzerine de 'uraeus'u geçirmişti. Altın tacın ortasından bir kobra yükseliyordu. Çok eski bir taçtı bu.'Von Schiller onun için beş milyon mark ödemişti.

Utte kedi mırıltısını andıran bir sesle, «Ben eski Mısır Kraliçesi Lostris'im,» dedi. «Yeniden canlandım. Ruhum ölümsüz. Etim hiçbir zaman çürümeyecek.» Bir prensesin mezarından çıkarılmış olan altın sandalları giymiş, yüzük, bilezik ve küpeler takmıştı.

Adam soluk soluğa, «Evet,» dedi. Yüzü bir ölününki kadar beyazdı.

«Hiçbir şey beni öldüremez. Ben sonsuza, kadar yaşayacağım.» Eteği sarı, saydam bir ipektendi. Beline mücevherlerle süslü altın bir kemer takmıştı. Alman, «Sonsuza kadar...» diye tekrarladı.

Kadının belinden yukarısı çıplaktı. Göğüsleri iri, cildi de süt kadar beyazdı. «Göğüslerim dört bin yıldan beri düzgün ve dipdiri. Sana sonsuz yaşamı vaat ediyorum.»

Von Schiller "inledi. «Kitabenin üzerine çık. Çabuk. Taşa çık!»

HELM'LE ADAMLARI PEGASUS ATÖLYESİNDE geç saatlere kadar çalışıp tabutu ambalajladılar. Ertesi sabah şafak vakti sandıklar büyük kamyonlardan birine yüklendi. Nahoot da kamyonun arkasına bindi. Bunu kendisi istemişti. Addis Ababa'ya otuz saat süren uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra vardılar. Töz içindeki kamyon havaalanına girdiği sırada Pegasus Falcon'u da orada bekliyordu. Von Schiller'le Utte Kemper helikopterle gelmişlerdi. Şimdi General Obeid'Ie beraberdiler. Adam onları yolcu etmek için gelmişti. Tahta sandıklar uçağa yüklenirken Obeid orada bekleyen gümrük memuruyla konuştu. Ve adam ambalaj sandıklarının içinde jeolojik örnekler olduğunu açıklayan belgeleri damgalayarak oradan usulca uzaklaştı.

Von Schiller, Obeid'Ie el sıkıştıktan sonra uçağa bindi. Utte'yle Nahoot Guddabi de onu izlediler. Mısırlı arkeologun gözlerinin altındaki halkalar her zamankinden daha da koyu renkti. Yolculuk onu iyice bitkinleştirmişse de sandıklardan gözlerini ayırmak niyetinde değildi.

Falcon dağların ötesindeki berrak parlak gökyüzüne tırmanarak kuzeye döndü. Kemerlerin çözülmesinden birkaç dakika sonra Utte Kemper, san saçlı güzel başını pilot kabininin kapısından uzattı. «Herr von Schiller Frankfurt'ta ne zaman olacağımızı öğrenmek istiyor.»

«Saat 21 .OO'de. Lütfen, Herr von Schiller'e söyleyin. Merkeze telsizle talimat verdim. Taşıtlar bizi havaalanında bekleyecekler.»

Falcon havaalanına bildirilen saatten birkaç dakika önce indi. Ve özel bir hangara çekildi. Gümrükçüler Almanın dostlarıydı. Bu nedenle formaliteler çabuk tamamlandı. Dağlara yapılan yolculuk hemen hemen sabaha kadar sürdü.

Yollar buz tutmuştu. Şatoya sabahın beşinde eriştiler. Geyiklerin dolaştığı parkta karın kalınlığı yarım metreyi buluyordu. Şatoysa Drakula romanından fırlamış bir yere benziyordu. Erken saate ' rağmen uşak ve diğer hizmetkârlar efendilerini karşılamaya hazırdılar. Von Schiller'in koleksiyonuna nezaret eden, en güvendiği yardımcısı Reeper de öyle. Adam iki tahta sandığı saygıyla asansöre yükleyerek mahzene indirdi.

Von Schiller de kendi dairesine çıkıp banyo yaptı ve Çinli aşçısının hazırladığı hafif kahvaltıyla kamını doyurdu. Sonra karısının yatak odasına geçti. Kadın eskisinden de zayıftı. Saçları artık bembeyaz, yüzü kupkuruydu. Alman, hemşireyi gönderdikten sonra karısını alnından öptü. Kanser kadını yavaş yavaş kemiriyordu. Ama Ingemar, von Schiller'in iki oğlunun annesiydi. Milyarder onu hâlâ kendince seviyordu. Adam, kadının yanında bir saat kaldı. Sonra kendi yatak odasına gidip dört saat uyudu. Ne kadar yorgun olursa olsun bu kadar uyku ona her zaman yetiyordu. Alman öğleye kadar Utte ve diğer iki sekreteriyle birlikte çalıştı. Sonra Reeper onu arayarak hazır olduklarını bildirdi.

Von Schiller ve Utte asansörle aşağıya indiler. Reeper'le Nahoot onları bekliyorlardı. Von Schiller adamlara bakar bakmaz ikisinin de heyecan içinde olduklarını ve kendisine bir şey açıklamak için sabırsızlandıklarını anladı.

Yeraltındaki koridordan mahzene giderlerken milyarder, «Röntgenler tamamlandı mı?» diye sordu.

Reeper, «Teknisyenler işlerini bitirdiler,» dedi. «Çok güzel çalıştılar. Filmler harika. Ja, wunderbah!»

Klinik, von Schiller'in pararasıyla açılmıştı. Bu yüzden adamın isteklerini birer emir sayıyorlardı. Başhekim, Lord Harrab'ın filmlerini çekmeleri için en modern röntgen cihazıyla iki teknisyenini göndermişti. Bir radyolog da filmleri yorumlayacaktı.

Von Schiller mahzene girdiği zaman etrafına bakındı. Bundan aldığı zevk hiçbir zaman

azalmıyordu. İki metre kalınlığındaki duvarlar çelik ve betondan yapılmıştı. İçerisini her türlü elektronik cihaz koruyordu. Burayı Avrupa'nın en tanınmış dekoratörü düzenlemişti. Ana renk maviydi. Etrafta gece mavisi yastıkların üzerine konulmuş olan altınlar ve mücevherler ışıldıyordu. Ustalıkla gizlenmiş projektörler, cilalanmış mermeri ve taşı, fildişi ve obsidyeni aydınlatıyordu.

Burada Mısır tanrılarının muhteşem heykelleri de vardı: Thoth ve Anubis, Hapi ve Seth. Osiris, İsis ve oğulları Horus.

Şimdi odanın ortasındaki geçici kaidesinin üzerinde bu olağanüstü hazineye eklenen yeni şey duruyordu. Taita'nın vasiyetnamesi. Von Schiller cilalı taşı okşadıktan sonra yandaki odaya geçti. Orada Tanus, Lord Harrab'ın tabutu bir masanın üzerine yatırılmıştı. Beyaz gömlekli bir radyolog, üzerine filmler takılmış olan ışıklı levhanın önünde duruyordu. Milyarder hemen o tarafa gidip filmlere baktı. Tabutun içinde ellerini göğsünde kavuşturmuş bir insan yattığı çok belliydi.

Von Schiller kadın radyologun yüzüne bakmadan, «Bana bu ölü hakkında ne söyleyebilirsiniz?» diye sordu.

Kadın kısaca, «Erkek,» dedi. «Orta yaşın sınırında. Öldüğü sırada yaşı elliyle altmış beş arasıymış. Kısa boylu. Beş dişi eksik. Üst önde bir diş, üç azı ve bir de köpek dişi. Ayrıca yirmi yaş dişi: kemiğe kaynamış. Ağzında çok çürük var. Kronik bilharziya. Çocukluğunda felç geçirmiş olabilir. Sol bacağı kurumuş.» Uzman beş dakika daha bulgulan açıkladı. «Ölüm nedeni göğsün yukarısında, sağdaki bir yara olabilir. Mızrak ya da ok yarası. Açıya göre bu sağ akciğere saplanmış.»

Kadın susunca von Schiller, «Başka?» diye sordu. .

Radyolog bir an durakladı. Sonra, «Herr von Schiller, bildiğiniz gibi sizin için daha önce de birkaç mumyayı inceledim,»

dedi. «Bu ölünün iç organlarının çıkarılması için gerekli yarık ustalıkla açılmış. Sanırım eğitilmiş bir hekimin işi.»

«Teşekkür ederim.» Milyarder, Nahoot'a döndü. «Siz de bir şey söyleyecek misiniz?»

«Yalnızca şunu söyleyeceğim: tarif Lord Harrab'ın Yedinci Papirüs'teki tanımına hiç uymuyor!»

«Hangi bakımdan?»

«Tanus daha uzun boyluydu. Çok daha gençti. Tabutun kapağındaki portresine bakın.»

«Devam edin.»

Nahoot röntgen filmlerindeki birkaç siyah cismi işaret etti. «Mücevherler. Muskalar. Madalyonlar. Birkaç gerdanlık.

Yüzükler ve küpeler. Ama en önemlisi...» Arkeolog ölünün alnındaki kara daireye dokundu. «...'Uraeus Tacı.' Sargıların altından kutsal yılan şekli kolaylıkla görülüyor.»

Von Schiller şaşırdı. «Bu ne anlama geliyor?»

«Bu, halktan birinin ve hatta bir soylunun ölüsü değil. Süs eşyaları çok fazla. Ama en önemlisi, Uraeus Tacı. Kutsal kobra. Onu ancak hükümdar ailesinden olanlar takarlardı. Ben bunun bir kralın mumyası olduğuna inanıyorum.»

Milyarder, «İmkânsız,» diye homurdandı. «Tabutun üzerindeki yazıya bakın. Duvarlardaki yazıları da hatırlayın. Bunun Mısırlı bir generalin mumyası olduğu kesin.»

«Özür dilerim, Herr von Schiller. Ama bunun bir açıklaması olabilir. O İngilizin yazdığı Nehir Tanrısı adlı kitapta ilginç bir fikir vardı. Yazar, Taita'nın iki mumyanın yerlerini değiştirdiğinden söz ediyordu. Firavun Mamose'yle, aziz dostu Tanus'unkini.»

Alman duyduklarına inanamıyormuş gibi, «Böyle bir şeyi neden yapmış olsun ki?» diye sordu.

«Doğaüstü ve mistik nedenlerle. Taita, dostunun öbür dünyada firavunun bütün hazinesinden yararlanmasını istedi.

Bu arkadaşına verdiği son armağandı.»

«Buna inanıyor musunuz?»

«Bence bu da bir ihtimal. Bu varsayımı destekleyen bir şey daha var. Röntgen filmlerinden tabutun, içindeki ölü için fazla büyük olduğu anlaşılıyor. Yani tabut bence daha iriyarı bir adam için yapılmıştı. Evet, Herr von Schiller, bence bunun bir kralın mumyası olması ihtimali çok fazla.»

Almanın rengi iyice uçmuş, alnında ter taneleri belirmişti. Boğuk bir sesle, «Bir kralın mumyası mı?» diye sordu.

«Evet, bu olabilir.»

Von Schiller tabuta ağır ağır yaklaşarak kapaktaki portreye baktı. «Mamose'un altın Uraeus'u. Bir firavunun kişisel mücevherleri.» Kapağın üzerine koyduğu eli titriyordu. «Eğer öyleyse bu en müthiş beklentilerimizi bile aşıyor demektir.» Derin bir soluk aldı. «Tabutu açın. Firavun Mamose'un sargılarını çıkarın.»

Bu çok dikkat isteyen bir işti. Nahoot bunu daha önce de yapmıştı. Ama bir Mısır firavunu gibi önemli birinin üzerinde hiç çalışmamıştı. Tabutun kapağı açılmaya hazır olur olmaz, von Schiller'e haber gönderildi. Milyarder mahzenden içeri girdiğinde Reeper hemen iki yardımcısını dışarı çıkardı. Halı kaplı tahta parçasını tabutun baş tarafına, yere koydu.

Tabutun yukarısına bir iskele kurulmuş ve buna makaralarla çengeller takılmıştı. Kapağın dikkatle açılması gerekiyordu. Sonuçta o da paha biçilmez bir tarihi hazineydi.

Çengeller tabutun kapağını çekiştirirlerken hafif bir çatırtı duyuldu Von Schiller yüzünü buruşturdu.

Nahoot onun endişelerini giderdi. «Son zamk ve rehine parçaları… Alman, «Devam edin,» dedi.

Kapak kaldırıldı, sonra tekerlekli küçük iskele yana çekildi. Von Schiller tabutun içine baktı. Sonra yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi, o tabutun içinde sargılara muntazaman sarılmış bir insanın geleneksel ölüm pozunda sükûnet içinde yattığını sanmıştı. Oysa tabutun içine keten sargılar gelişigüzel tıkılmıştı. Ölü de gözükmüyordu. Adam şaşkınlıkla, «Bu da ne!..» diye bağırdı. Sonra renkleri dönmüş sargılan avuçlamak için uzandı ama Nahoot onu durdurdu.

Heyecanla, «Hayır!» diye bağırdı. «Onlara dokunmayın!» Sonra hemen özür diledi. «Affedersiniz, Herr von Schiller.

Ama bu çok ilginç. Ölülerin değiştirilmiş olduğu varsayımını iyice destekliyor. Mumyayı açmadan önce durumu incelemeliyiz. Tabii sizin izninizle.»

Alman durakladı. Sonra doğrularak tahtadan indi. «Pekâlâ.» Mendilini çıkarıp terden sırılsıklam olan yüzünü sildi. «Bu mümkün mü?» Sesi titriyordu. «Tabuttaki Mamose olabilir mi? Sargıları çıkarın.»

Reeper kibarca önerdi. «Önce fotoğraf çeksek...»

Von Schiller hemen kabul etti. «Elbette. Bizler bilim adamlarıyız. Arkeologlarız. Mezar soyguncuları değil. Fotoğrafları çekin.»

Ağır ağır çalıştılar. Bu gecikme von Schiller için bir işkence oldu. Artık ceketini çıkarmış olan adam bir ara saatine baktı.

Gecenin dokuzu olmuştu. Sonra kravatını da çıkarıp ceketinin üzerine attı ve yine sargıların üzerine eğildi. Ancak gece yarısından sonra Nahoot mumyanın gövdesinden o karmakarışık sargı yığınlarından sonuncusunu da kaldırmayı başardı. Şimdi ortaya usta mumyacıların cesede sardıkları düzgün bandajlar çıkmıştı. Bunların arasında altının ışıltısını görünce üçü de gözlerini kırpıştırdılar.

«Tabii aslında birkaç büyük dış tabut olması gerekirdi. Onlar kaybolmuş. Maskeler de öyle. Herhalde hâlâ firavunun asıl lahdindedirler. Bulunmayı bekleyen mezarda Tanus'un cesedini örtüyorlardır. Burada yalnızca kralın mumyasının iç sargıları var. Uzun bir forsepsle sargıların üst

tabakasını açtı. Yine tahtasına çıkmış olan von Schiller bir şeyler mırıldanarak ayaklarını yere sürdü.

Nahoot saygıyla, «Mamose hanedanının göğüs madalyonu,» diye fısıldadı. Büyük mücevher ışıkların altında pırıldadı.

Bu, mavi lapis lazuli, kırmızı lâl ve altından yapılmıştı, mumyanın bütün göğsünü kaplıyordu. Ortada kanatlarını açmış bir akbaba vardı. Pençelerinde firavunun altın armasını taşıyordu. Desen harika, ustalık olağanüstüydü.

Von Schiller, «Artık hiç kuşku yok,» diye fısıldadı. «Arma mumyanın kimliğini kanıtlıyor.»

Sonra kralın madalyonun üzerinde kavuşturduğu ellerini açtılar. Uzun parmaklarına sürüyle yüzük takılmıştı. Hepsi de şahaneydi. Ölü, bir hükümdar olduğunu ifade eden kamçıyla asayı tutuyordu. Nahoot onları görünce çok sevindi.

«Krallık sembolleri. Bunun eski Mısır'ın Yukarı ve Aşağı Krallıklarının hükümdarı Mamose olduğunu açıklayan sürüyle kanıt.» Firavunun hâlâ sargılı olan başına uzandı ama Alman onu durdurdu.

«Kafayı en sona bırak,» diye emretti. «Firavunun yüzüne bakmaya henüz hazır değilim.»

Nahoot'la Reeper bu nedenle firavunun belinden aşağısıyla ilgilendiler. Keten sargıları kaldırırlarken sürüyle tılsım ve muska ortaya çıkı,. Bunlar altından ve seramikten yapılmış ya da değerli mücevherleri oyulmuşlardı. Renkleri parlak, biçimleriyse şahaneydi. Ülkedeki bütün hayvanlar, havadaki kuşlar ve Nil sularındaki balıklar. Muskaların yerlerinde fotoğraflarını çektiler, sonra onları yandaki masada duran numaralı tepsilere koydular.

Firavunun ayakları da elleri kadar küçük ve narindi. İki başparmağına yine değerli yüzükler takılmıştı. Artık yalnızca kafası örtülüydü. İki adam da milyardere baktılar. Reeper, «Geç oldu, efendim,» dedi. «Dinlenmek istiyorsanız...»

Von Schiller sert sert emretti. «Devam edin.» İki adam firavunun kafasının yarılarında durdular.

Yavaş yavaş kralın yüzü açıldı ve dört bin yıldan beri ilk kez ışığa çıkmış oldu. Adamın saçları ince telli ve seyrekti.

Yaşamı boyunca sürdüğü kına yüzünden hâlâ kızıldı. Kokulu reçineler sürüldüğü için cildi sonunda cilalı kehribar kadar sertleşmişti. Burnu ince ve gagamsıydı. Dudakları yumuşak, hatta hülyalı bir tebessümle bükülmüştü. Aralık olan ağzında ön dişin eksik olduğu görülüyordu. Firavunun gözleri yan kapalıydı. Kirpikleri reçineyle kaplı olduğu için sanki gözyaşlarından ıslanmışa benziyorlardı. Mamose'un gözleri canlı bir adamınkiler gibi ışıldıyordu. Ne var ki, von Schiller mumyanın üzerine eğildiği zaman bu ışıldayan şeylerin mumyacıların kralın boş göz çukurlarına yerleştirdikleri beyaz porselen daireler olduğunu anladı.

Firavunun alnındaki kutsal Uraeus Tacı ışıldıyordu. Kobranın kafasının her ayrıntısı kusursuzdu. Yumuşak maden hiç aşınmamıştı. Yılan kıvrık ve sivri dişleri arasında dilini kıvırmıştı. Kobranın altına Mamose'un kraliyet arması oyulmuştu.

«O tacı istiyorum.» Von Schiller'in sesi hırs yüzünden boğuklaşmıştı. «Onu çıkarın. Tacı ellerimde tutmalıyım.»

Nahoot itiraz etti. «Ama tacı çıkarırken mumyanın kafasına zarar verebiliriz.»

«Benimle tartışmayın! Dediğimi yapın!»

Nahoot boyun eğdi. «Hemen, Herr von Schiller. Ancak onu çıkarmak zaman alacak. Belki dinlenmek istersiniz. Tacı gevşettiğimiz zaman size haber veririz.»

Tacın çıkarılması arkeologun da söylediği gibi bir hayli zaman aldı. Ama sonunda iki adam bu işi başardılar. Altın Uraeus'u mavi kadifeden bir yastığın üzerine koydular. Bütün ışıkları söndürüp yalnızca tacın yukarısındaki projektörü yaktılar.

Von Schiller tacı görmek için Utte Kemper'le mahzene girdi. Diğerlerinin birlikte gelmelerine izin

vermedi. Alman içeri adımını atar atmaz ilk gördüğü şey, kadifenin üzerinde ışıldayan taç oldu. Ve hemen sanki astımlıymış gibi hırıltılı hırıltılı solumaya başladı. Kadının elini yakalayarak eklemleri çatırdayıncaya kadar sıktı. Utte can acısıyla inlerken zevk de duydu. Von Schiller onun giysilerini çıkararak, başına tacı taktı. Utte'yi tabuta yatırdı.

Kadın o çok eski tabuttan, «Ben yaşam vaadiyim,» diye fısıldadı. «Benimki sonsuzluğun ışıltılı yüzü. Sonsuza kadar yaşamanı dilerim.»

ROYAN'A MISIR'DAN HAFTALARCA DEĞİL, yıllarca ayrı kalmış gibi geliyordu. Genç kadın kentin o kalabalık sokaklarını; pazarların baharat, yiyecek ve esans kokusunu; müminleri duaya çağıran müezzinlerin sesini çok özlemiş olduğunu anladı.

Royan ilk sabah daha hava aydınlanmadan Gize'ye gitti. Dizi hâlâ şişti ve sancıyordu. Nil kıyısında topallayarak yürürken bastonuna davandı. Şafağın, sularda altın ve bakırdan yollar oluşturmasını, teknelerin üçgen biçimi yelkenlerini tutuşturmasını seyretti.

Bu Etiyopya'da gördüğü Nil'den farklı bir nehirdi. Abbay değil, gerçek Nil'di. Daha genişti ve ağır ağır akıyordu.

Çamurlu kokusu tanıdık ve sevilen bir şeydi. Bu Royan'ın nehri, Royan'ın ülkesiydi. Genç kadın yapması gereken şeyler olduğu için Mısır'a gelmişti. Ve şimdi hırsı artmıştı. Kuşkularından kurtulmuş, duyduğu vicdan azabı geçmişti. Nehirden dönerken artık güçlüydü, kendine güveniyordu.

Royan, Duraid'in ailesini görmeye gitti. Hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolduğu için kayınbiraderi ona soğuk davrandı. Ama karısı ağlayarak Royan'a sarıldığı, çocuklar da kollarına atıldıktan zaman o da yumuşadı. Ve Royan vahaya yalnız başına gitmek istediğini söyleyince ona arabasını verdi.

Royan, Duraid'in mezarının yanında dururken çölün kokusu genzine doldu. Sıcak rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu.

Duraid çölü çok severdi. Kadın onun artık her zaman çöle yakın olacağını düşünerek seviniyordu. Royan mezarın üzerine Kahire'den getirdiği çiçekleri koyup uzun bir süre orada sessizce oturdu. Birlikte geçirdikleri o güzel günleri düşündü. Adamın şefkatini, Sevgisini, anlayışını hatırlıyordu. Sevgisinin sağladığı rahatlık ve güveni de. Kendisi bütün bunlara aynı derecede karşılık verememişti. Buna üzülüyordu. Ama Duraid'in bu gerçeği kabul ettiğini ve anladığını da biliyordu. Onun şimdi neden döndüğünü anlayacağını umuyordu. Royan, Duraid'le vedalaşmaya gelmişti. Kocasını her zaman hatırlayacaktı, ancak artık bazı şeylerin zamanı gelmişti. Royan sonunda mezarlıktan çıktığında arkasına bakmadan uzaklaştı.

ROYAN'IN GÖRMEK İÇİN ÖZELLİKLE KAHİRE'YE geldiği Bakan Atalan Abou Sim orada değildi. Resmi bir gezi için Paris'e gitmişti. Ancak üç gün sonra dönecekti. Royan, Nahoot Guddabi'nin Kahire'de olmadığını bildiği için rahatlıkla müzeye gidiyordu. Orada okuma odasında Taita'nın papirüslerinin mikrofilmleri üzerinde çalışıyordu. Bu belgelerden Firavun Mamose'un mezarını önce Krallar Vadisine yaptırmayı planladığı anlaşılıyordu. Bir ölüm tapınağı yaptırtıp, bunun için özel yol açtırmıştı. Ama hiçbir şey Firavun Mamose'un planladığı gibi olmamış, Hiksos istilası sırasında her şeyi orada bırakarak kaçmak zorunda kalmıştı.

Royan, bakanı beklerken sık sık Nicholas QuentonHarper'a karsı duygularını düşünüyordu. Bu duygular acı veriyordu ona. Ve pek zor seçimler yapması gerekiyordu. Bazı fedakârlıklar yapmadan planlarını uygulayabilmesi imkânsızdı.

Royan bu düşünceler yüzünden bakanla olan randevusuna geç kaldı. Neyse ki burası Mısır'dı ve

Atalan da bir Araptı.

Adam yine her zamanki gibi sevimli ve nazikti. Bugün üzerinde beyaz dishdasha, başında da örtüsü vardı. Genç kadının elini dostlukla sıktı. Onu oturma odasına götürdü. Özel sekreteri küçük fincanlarla koyu, sade kahve getirdi.

Adamla kadın önce karşılıklı iltifatlarda bulundular. Sonra Royan konuya dolaylı bir yoldan girmeye çalıştı.

«Son birkaç günü müzenin okuma odasında geçirdim. Eski iş arkadaşlarımdan çoğunu gördüm. Nahoot'un müdürlükle ilgili başvurusunu geri çektiğini öğrendiğim zaman çok şaşırdım.»

Atalan içini çekti. «Bazen yeğenimin inadı tutuyor. O görevi Nahoot'a verecektim. Ama son anda bana gelip kendisine Almanya'da bir iş önerildiğini söyledi. Ona Nil vadisinde yetiştikten sonra kuzey ikliminden hoşlanmayacağını anlattım.

Ülke ve ailenin önemli olduğundan, böyle şeylerin bedelinin parayla ödenemeyeceğinden söz ettim. Ancak...» Atalan ellerini anlamlı anlamlı açtı.

Royan masum bir tavırla, «Müdürlüğe kimi getirdiniz?» diye sordu.

«Henüz kesin bir atama yapmadık. Nahoot çekildiği için aklıma başka biri gelmiyor. Belki de yabancı ülkelerde çıkan gazetelere ilan vermemiz gerekecek. Açıkçası ben bu görevin, ne kadar işinin ehli olursa olsun, bir yabancıya verilmesine üzüleceğim.»

Royan, «Ekselans,» dedi. «Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?» Kapının önünde duran erkek sekretere bir göz attı.

«Tabii.» Atalan sekretere çıkmasını işaret etti. Sonra da kadına doğru eğilerek sesini alçalttı. «Neden söz etmek istiyorsunuz?»

Royan bakanın yanından bir saat sonra ayrıldı. Adam onu asansöre kadar geçirdi. Kadının elini sıkarken alçak sesle, tatlı tatlı, «Yakında tekrar görüşeceğiz,» dedi. «İnşallah.»

Mısır uçağı Heathrow'a indi. Royan binadan çıktığı zaman taksi durağında uzun bir kuyruk olduğunu gördü. Isı, Kahire'dekinden en az on beş derece farklıydı. Kadının bindiği tren York'a akşama doğru ulaştı. Hava nemli, sisli ve soğuktu. Royan istasyondan Nicholas'ın verdiği numaraya telefon etti.

Adam onu, «Seni aptal kız,» diye azarladı. «Geleceğini neden haber vermedin? Seni gelip havaalanından alırdım.»

Nicholas, Range Rover'dan inip uzun bacaklarıyla kendisine doğru gelirken, Royan onu gördüğü için bu kadar sevinmesine şaştı. İngiliz'in başı açıktı ve son görüşmelerinden beri saçlarını kestirmemiş olduğu anlaşılıyordu.

Nicholas, «Ee, dizin nasıl?» diye sordu. «Yine taşınman gerekiyor mu?»

«Hemen hemen iyileşti artık. Bastonu atmanın zamanı yaklaştı.» Royan birdenbire kollarını adamın boynuna dolamak istedi. Ama kendini tutup soğuk, esmer yanağını Nicholas'a uzattı. Adam pek hoş kokuyordu. Hafif bir traş losyonu.

Buna temiz, canlı" bir erkeğin kokusu da karışıyordu.

Arabada, Nicholas motoru çalıştırmadan önce bir an genç kadının yüzüne baktı. «Hayatınızdan pek memnuna benziyorsunuz, madam. Kedi kaymağı yedi mi yoksa?»

Royan, «Eski dostları gördüğüm için memnunum,» diyerek gülümsedi. «Ama Kahire'nin beni her zaman keyiflendirdiğini de itiraf etmeliyim.»

«Evde yemek yok. Bir lokantaya gireriz diye düşündüm. Biftek ve böbrekli böreğe ne dersin?»

«Annemi görmek istiyorum. Kendimi öyle suçlu hissediyorum ki. Bacağının ne durumda olduğunu bile bilmiyorum.»

«Ona önceki gün uğradım. Durumu çok iyi. Yeni köpek yavrusuna da bayılıyor. İnanır mısın, ona

Taita adını verdi.»

«Sen gerçekten çok iyi bir insansın! Annemi ziyaret etme zahmetine bile girmişsin.»

«Ondan hoşlanıyorum. Eski toprak. Artık öyle insanlar bulunmuyor. Seninle yemek yiyelim. Sonra bir şişe Laphroaig alır anneni görmeye gideriz.»

Adamla kadın Georgina'nın kulübesinden çıktıkları sırada vakit gece yarısını geçmişti. Kadın, Nicholas'ın getirdiği Malt viskisinin hakkını vermişti. Şimdi mutfak kapısında durmuş onlara el sallıyor, alçılı bacağının üstünde hafifçe yalpalıyordu. Köpek yavrusunu iri göğsüne bastırmıştı.

Royan, «Annemi kötü bir şekilde etkiliyorsun,» dedi.

Nicholas, «Kim kimi etkiliyor?» diye itiraz etti. «Onun bazı şakaları yüzümü kızartıyor.»

«Annemle kalmama izin vermeliydin.»

«Artık onun yanında Taita var. Ayrıca yakınımda olman gerekiyor. Çok işimiz var. Sen Mısır'a uçtuktan sonra neler yaptığımı açıklamak için sabırsızlanıyorum.»

Quenton Park'tan gelen kâhya kadın, York Minster'in arkasındaki sokaklardan birindeki apartmanda, Royan için bir oda hazırlamıştı. Nicholas kadının eşyalarını yukarı çıkarırken, bir horultu duyuldu. Royan adama sorar gibi baktı.

Nicholas, «'Sapper' Webb,» dedi. «Grubumuzun yeni üyesi. Bizim istihkâmcımız. Onunla yarın tanışacaksın. Sapper'dan hoşlanacağını sanıyorum. O da balık tutma meraklısı.»

«Bunun ondan hoşlanmamla ne ilgisi var?»

«Balıkçılar çok iyi insanlardır.»

Kadın, «Senin dışında,» diyerek güldü. «Sen Quenton Park'ta mı kalıyorsun?»

«Şimdilik eve uğramıyorum.» Nicholas başını salladı. «İngiltere'ye döndüğümün duyulmasını istemiyorum. Lloyd'stan bazı kişilerle konuşmak niyetinde değilim şu ara. Ben üst kattaki küçük yatak odasındayım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen.»

Royan yalnız kaldığında küçük odada etrafına bakındı. Çift kişilik karyola burayı epeyce daraltıyordu. Yanda bir bebekevine yakışacak, ufacık bir banyo da vardı. Royan, Nicholas'ın yukarıda ayakkabısını yere attığını duyup başını kaldırdı. «Beni baştan çıkarma,» diye fısıldadı. Adamın kokusu hâlâ burnundaydı. Kendisini Abbay uçurumundan Yukarı taşırken terden ıslanmış, kaslı, ince vücudunun dokunuşunu hâlâ hatırlıyordu. Royan yıllardan beri 'açlık' ve 'ihtiyaç' sözcüklerini hiç düşünmemişti. Ama şimdi bunlar yaşamında gitgide önem kazanmaya başlıyordu. Kadın kendi kendine çattı. «Bu kadar yeter, kızım!» Sonra küveti doldurmaya gitti.

NICHOLAS ERTESİ SABAH AŞAĞIYA inerken kadının kapısını yumrukladı. «Haydi. Royan. Yaşam gerçek. Yaşam acil.» Dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı. Royan inleyerek, «Saat kaç?» diye sordu. Ama adam uzaklaşmıştı bile. «adın onun aşağıda ıslık çaldığını duyuyordu.

Royan saatine baktı ve tekrar inledi. «Saat altı buçukta ıslık çalıyor. Üstelik gece annemle Laphroaig'i bitirdikten sonra.

Buna inanamıyorum. Bu adam gerçekten bir canavar.»

Kadın yirmi dakika sonra Nicholas'ı mutfakta buldu. Blucin ve balıkçı kazağı giymiş, bir önlük takmıştı. «Üç kişi için ekmek kızart, hayata. Omlet beş dakika sonra hazır.»

Royan mutfaktaki diğer adama baktı. Orta yaşlı, geniş omuzlu biriydi. Gömleğinin kollarını sıvamış olduğundan kasları ortaya çıkmıştı. Kafası kabaktı. «Merhaba. Ben Royan Al Simma'yım.»

«Affedersin.» Nicholas yumurta çırpmak için kullandığı teli havaya kaldırdı. «Bu Danny. Daniel Webb. Dostları onu 'Sapper' diye bilirler.»

Danny ayağa kalktı. İri elinde bir kahve fincanı vardı. «Tanıştığımıza memnun oldum, Miss Al

Simma. Size kahve verebilir miyim?» Gözleri masmavi, kafası çilliydi.

Nicholas düzeltti. «Dr. Al Simma.»

Kadın hemen atıldı. «Ama lütfen beni Royan diye çağırın. Evet, kahve hoşuma gider.»

Kahvaltı sırasında Etiyopya'dan da, Taita'nın oyunundan da söz etmediler. Nicholas sonra elinde kahve ibriğiyle ayağa kalktı. «Fincanlarınızı alın ve beni izleyin.» Royan'ı ön taraftaki oturma odasına götürdü. «Sana bir sürprizim var.

Mûzedekiler bunu hazırlamak için durmadan çalıştılar.» Kapıyı açarak, «Tata ta tam!» diye bağırdı.

Ortadaki masada çizgili dikdik duruyordu. Nicholas'ın Afrika'dan kaçırdığı post ustalıkla doldurulmuştu.

Royan, «Ah, Nicky!» diye bağırdı. «Harika bu. Sanatçı, hayvanın özelliklerini iyi yakalamış.» Kadının burnuna uçurumdaki dikenlerin kokusu geldi. Bir an bu narin ve güzel yaratığa acıdı.

«Bence de harika! Benimle aynı fikirde olmana sevindim.» Nicholas hayvanın yumuşak tüylerini okşadı. «Taita'nın bilmecesini çözer çözmez Doğa Tarih Müzesi için bu konuda bir yazı yazacağım. Yani dedemin babasının yalancı olduğunu söyleyen adamlar için. Böylece aile şerefimizi kurtaracağım.» Dikdik'i alıp bir kenara kaldırdı. Bu ilk sürprizdi.

Şimdi sıra en önemlisinde.» Duvarın önündeki kanepeyi işaret etti «Otur bakalım.»

Royan onun bu saçmalıklarına gülerek istediğini yaptı. Sapper da çekine çekine kanepenin diğer ucuna ilişti.

Nicholas, «Şimdi Dandera nehrindeki uçuruma nasıl ineceğimizden söz edelim. Sana Taita'nın gölüne skubayla inebileceğimizi anlatmış, bunun zor yarılarını da açıklamıştım.» Esrarlı bir tavırla güldü. «Eh, Sapper ona söz verdiğim o müthiş ücreti şimdiden hak etti. Tabii kendisine parayı henüz vermiş değilim. Sapper başka bir yöntem buldu.

Herhalde saçlarının dökülmesine o müthiş beyni neden olmuştu.»

Royan bıkkın bir tavırla, «Yeter, Nicky,» dedi. «Yine başladın.»

«Sana bir ipucu vereceğim.» Nicholas, Royan'ın uyarısına aldırmadan neşeyle ona takılmayı sürdürdü. «Bazen eski yöntemler en iyisidir.»

Royan, «Madem bu kadar akıllısın, neden ünlü değilsin?..» diye çıkışmaya başladı. Sonra durakladı. «Eski yöntemler mi dedin? Yani Taita'nın yöntemini mi kastediyorsun? Onun gibi dalma araç gereci kullanmadan gölcüğün dibine mi ineceğiz?»

«Tanrım! Anladı!»

«Bir baraj!» Royan el çırptı. «Taita'nın dört bin yıl önce yaptığı yerde bir baraj mı kuracaksınız?»

Nicholas güldü. «Anladı! Bizim kız çok zeki! Ona resimleri göster, Sapper.»

Sapper Webb memnun memnun bir duvarın önündeki tahta panoya gitti. Buna Nicholas'ın Taita'nın gölcüğünde ve taşocağında çektiği fotoğraflar asılmıştı. Tabii büyütülmüşlerdi. Resimlerin üzerine çizgiler çekilmiş, hesaplar yapılmıştı. «Binbaşı bana gerekli ölçüleri verdi. Bu işi, kısıtlı araç gereçlerimize rağmen başarabileceğimizi sanıyorum.»

«Eski Mısırlılar yapabildiğine göre, sen bu işi kolaylıkla başarırsın, Sapper.»

«Çok naziksiniz, binbaşı. Ama ben 'kolaylıkla' sözcüğünü seçmezdim.» Sapper panoya, fotoğrafların yanına iliştirilmiş olan planlara döndü. «Baraj yapmanın birkaç yolu vardır. Ancak korkarım biz modem şeylerden pek yararlanamayacağız.»

Nicholas, «Taita'yı unutma,» dedi. «O bu işi buldozersiz başardı.»

«Ama herhalde Mısırlının emrinde sayısız esir vardı.»

«Sana esir bulacağım. Yani onların modern karşılığını. Sayısız diyemeyeceğim tabii.»

«Ne kadar çok adam bulursanız, nehrin yatağını sizin için o kadar çabuk değiştirebilirim. Bunun

yağmur mevsimi başlamadan yapılması gerektiğini de biliyoruz.»

«En fazla iki ayımız var.» Nicholas şakacı tavırlarını bir tarafa bırakmıştı'"§5' konusunda... Aziz Frumentius Manastırındakilerden yardım sağlayabileceğimi sanıyorum. Ama barajın yapılmasına katılmaları için sağlam bir dini neden bulmaya çalışıyorum. Herhalde kutsal lahdin Kudüs'te değil, Etiyopya'da olduğu ve bizim onu bulduğumuz hikâyesine inanmazlar.»

Sapper, «Siz bana işçi bulun,» diye mırıldandı. «Ben de size o bendi yapayım. Demin dediğiniz gibi, eski yöntemler en iyisidir. Sanırım eskiler barajın temeli için koferdam ve sepetlerden yararlandılar. Herhalde Taita bambudan dev sepetler ördürdü. Bunları nehre yerleştirip içlerini kaya parçaları ve taşlarla doldurdu. Ondan sonra da koferdam yapmak için kütükler kullandı.»

Royan biraz kuşkuyla, «Genelde ne demek istediğinizi anladım sanırım,» diyerek başını salladı. «Zaten aslında bütün ayrıntıları kavramam da şart değil.»

Sapper de aynı fikirdeydi. «Evet, öyle. Binbaşı bana baraj yerinde bol ağaç olduğunu söyledi. Ben de sepetler için tel örgü kullanacağım. Ve taşocağındaki bloklardan yararlanacağım.»

Nicholas, «Taita da öyle yapmıştı,» diye atıldı. «Biz de onun yöntemini kullanacağız. Bu seni sevindirmeli. Sonuçta Taita senin milletinden.»

«Biliyor musun, çok haklısın. Bu garip bir biçimde hoşuma gidiyor.» Royan gülümsedi. «Bence bu iyiye işaret. Peki, söz ettikleriniz ne zaman olacak?»

Nicholas güldü. «Çalışmalar başladı bile. Sapper'la ben birlikte götüreceğimiz malzemeyi ve aletleri ısmarladık.

Sepetler için tel örgüler bile hazır. Sapper bugün öğleden sonra gidip onların yüklenmesiyle ilgilenecek. İkimiz başka işleri halledeceğiz. Biz de hafta sonunda gideceğiz. Unutma, Kahire'den bu kadar çabuk döneceğini bilmiyordum.

Bilseydim, hep birlikte Valetta'ya uçmamızı sağlardım.»

«Valetta'ya mı?» Royan şaşırdı. ««Yani Malta'ya mı? Etiyopya'ya gideceğimizi sanıyordum.»

««Jannie Badenhorst'un merkez bürosu orada.»

««Jannie ne?»

««Badenhorst. Africair.»

«Artık hiçbir şey anlayamıyorum.»

«Africair bir nakliyat şirketi. Onların eski bir RAF Hercules uçakları var. Jannie'yle oğlu Fred kullanıyor. Jannie aslında büyük bir kaçakçı. Duraid'le Libya'ya da Malta'dan uçmuştuk. Abbay'a bizi o götürecek.»

««Nicky, keyfini kaçırmak istemiyorum. Ama Etiyopya bizi istenmeyen yabancılar olarak ilan etti. Bu küçük ayrıntıyı gözden mi kaçırdın yoksa? Oraya nasıl geri gitmeyi düşünüyorsun?»

Nicholas güldü. «Ülkeye arka kapıdan gireceğim. Kapıda eski dostum Mek Nimmur nöbet bekliyor zaten.»

«Mek'le bağlantı mı kurdun?»

«Tessay'le konuştum. Artık onun Mek için kuryelik yaptığı anlaşılıyor. Tessay uygun kimseleri tanıyor. Mek'in görünmesinin yersiz ve hatta kötü olacağı bölgelere kolaylıkla girip çıkabiliyor. Hartum'a ya da Addis Ababa'ya.»

Royan etkilenmişti. «Eh, çok iyi çalışmışsın.»

Nicholas yüzünü ekşiterek, «Hepimiz aklımıza estiği zaman gidip Kahire'de tatil yapamayız,» dedi.

«Küçük bir soru daha.» Royan adamın bu iğnelemesine aldırmadı. Ama Nicholas'ın keyifle gülmesine rağmen yokluğunun onu sinirlendirdiğinin farkındaydı. «Mek, Taita'nın oyununu biliyor mu?»

Nicholas başını salladı. «Bütün ayrıntıları bilmiyor. Ancak bazı şüpheleri var. Her neyse... Mek'e

güvenebileceğimi biliyorum.» Bir an durakladı, sonra konuşmasını sürdürdü. «Tessay telefonda açıkça konuşmak istemedi. Ama anladığıma göre Aziz Frumentius Manastırına saldırmışlar. Jali Hora ve otuz ya da kırk keşiş öldürülmüş. Kilisedeki kutsal emanetlerin çoğu da çalınmış.»

«Ah, Tanrım! Olamaz!» Royan çok sarsılmıştı. «Kim böyle bir şey yapabilir?»

«Duraid'i öldürenler. Seni üç kez öldürmeye çalışanlar.»

«Pegasus.»

Nicholas başını salladı. «Evet. Von Schiller.»

Royan, «Öyleyse bu felaketten doğrudan doğruya biz sorumluyuz,» diye fısıldadı. «Manastıra gitmelerine biz neden olduk. Kampa baskın yaptıkları zaman çaldıkları polaroidlerde kitabe ve Tanus'un mezarı vardı. Von Schiller'in onları nerede çektiğimizi anlaması için falcı olmasına gerek yok. Şimdi ellerimize daha fazla kan bulaştı.»

«Lanet olsun! Von Schiller'in çılgınlığının sorumluluğunu nasıl yüklenebilir? Bu olay yüzünden kendini cezalandırmana izin vermeyeceğim.» Nicholas'ın sesi sert ve öfkeliydi.

«Her şeyi biz başlattık.»

«Ben böyle düşünmüyorum. Ama Aziz Frumentius Manastırının maqdas'ındaki şeyleri çalanın von Schiller olduğundan eminim. Kitabe ve tabut şimdi onun koleksiyonunda olmalı.»

«Ah, Nicky! Kendimi öyle suçlu hissediyorum ki! O basit, dindar adamlar için ne kadar tehlikeli olduğumuzu anlamamıştım.»

Adam sertçe, «Bu işten vazgeçmek istiyor musun?» diye sordu.

Royan bir süre ciddi ciddi bunu düşündü. Sonra başını salladı. «Hayır. Belki geri döndüğümüz zaman Taita'nın gölünün dibinde bulacağımız şeyler sayesinde keşişlerin kayıplarını telafi edebiliriz.»

Nicholas heyecanla, «Bunu ben de umuyorum,» dedi. «Gerçekten!»

Dört motorlu turbo Hercules CMK1 dikkati çekmeyen tozlu bir kahverengiye boyanmıştı. Dev uçağın gövdesindeki harfler de silikleşmişti. Aracın hiçbir yerinde Africair'in bir işareti yoktu. Biçimsiz görünüşünden hemen hemen kırk yıllık olduğu ve Jannie Badenhorst'un eline düşmeden önce yarım milyon saatten fazla uçtuğu anlaşılıyordu.

Royan, Valetta Havaalanının arka köşesinde duran uçağa bakarak, «Bu şey hâlâ uçabiliyor mu?» diye sordu. Uçak sarkık karnıyla, beklenmeyen ve istenmeyen bir hamilelik yüzünden işinden olan bir sokak kadınına benziyordu.

Nicholas kadının endişelerini giderdi. «Jannie özellikle onun öyle görünmesini sağlıyor. Uçağın gittiği yerlerde dikkatleri üzerine çekmecesi gerekiyor.»

«Bu bakımdan başarılı olduğu kesin.»

«Ama Jannie de, Fred de birinci sınıf uçak mühendisi. İkisi birarada Big Dolly'nin motorlarının kusursuzca çalışmasını sağlıyorlar.»

«Big Dolly mi?»

«Dolly Parton. Jannie ona bayılır.» Taksi onları ve fazla olmayan eşyalarını hangarın yan kapısının önünde bıraktı. «İşte Jannie orada.» Nicholas, Hercules'in yük rampasından inen yağlı tulumlu adamı işaret ediyordu.

Jannie ayaklarını sürüyerek onlara yaklaşırken, «Merhaba, dostum,» dedi. «Neredeyse sizden umudu kesmeye başlıyordum.» Gençliğinde ragbi oyuncusu olduğu belliydi. Bir oyunda sakatlandığı için hâlâ hafifçe topallıyordu.

«Heathrow'dan geç hareket ettik. Fransız gümrüğünde grev vardı. Uluslararası yolculuğun hoş yarılarından biri de bu.»

Nicholas, Royan'ı tanıştırdı.

Jannie, «Haydi gelin,» dedi. «Yeni sekreterimle tanışın. Belki size bir fincan kahve de verir.» Onları kapıdan mağara benzeri bir hangara soktu. Girişin yanında küçük bir bölme vardı. Bunun kapısında «Africair» yazılıydı. Onun altınaysa kanatlı bir savaş baltası resmi yapılmıştı. Jannie'nin yeni sekreteri Mara, adamdan ancak birkaç yaş küçüktü. Gençlik ve güzellik konusundaki eksiklikleri iri göğüsleriyle telafi ediyordu.

Nicholas, Royan'a usulca, «Jannie olgun kadınlardan hoşlanır,» diye fısıldadı. «Üst kısımları şöyle heybetli olanlardan.»

Mara onlara kahve verdi. Jannie de Nicholas'la uçuş planını inceledi. «Bu biraz karmaşık,» diye özür diledi. «Hile yapmamız gerekiyor. Kaddafi şu ara beni pek sevmiyor. Bu nedenle onun topraklarının üzerinden uçmak istemiyorum.

Mısır'dan geçeceğiz, ama oraya inmeyeceğiz.» Masasına yayılı haritayı işaret etti. «Sudan da biraz sorunlu. Orada küçük bir iç savaş var. Ama kuzeydeki hükümetin dünyanın en modern radarına sahip olduğunu sanmıyorum. Eski Rus mallarını kullanıyorlar. Orası büyük bir ülke. Fred'le geçebileceğimiz yerleri belirledik. Ana askeri tesislere yaklaşmayacağız.»

Nicholas öğrenmek istedi. «Oraya ne kadar zamanda ulaşacağız?» Jannie yüzünü buruşturdu. «Big Dolly yarışçı değil.

Ve dediğim gibi kestirmeden gidemeyeceğiz.» Nicholas ısrar etti. «Ne kadar?»

«Fred'le ranza ve mutfak hazırladık. Uçuş sırasında evinizdeki kadar rahat edeceksiniz.» Kepini çıkarıp başını kaşıdı ve sonra açıkladı. «On beş saat.»

Nicholas, «Big Dolly bu kadar uzun bir yolculuğa dayanabilir mi?» diye sordu.

«Yedek depolar var: Yetmiş bir bin kilo yakıt. Getirdiğiniz yüklerle bile yakıt almadan oraya gidip dönebiliriz.» Hangar kapıları açıldı ve büyük bir kamyon içeri girdi. «Sapper'la Fred geldiler.» Jannie kahvesini bitirerek Mara'ya sarıldı.

Fred taşıttan indiğinde Nicholas onu Royan'la tanıştırdı. Jannie'nin genç bir kopyasıydı. Babası gibi beli kalınlaşmaya başlamıştı. Saf bir çiftçiye benziyordu.

«Bu son parti.» Sapper kamyonun önüne gelerek Nicholas'ın elini sıktı. «Artık yüklemeye başlayabiliriz.»

Jannie söze karıştı. «Sabah dörtten önce yola çıkmak istiyorum. Böylece yarın akşamki randevumuza yetişmek için bol zamanımız olur. Kalkıştan önce uyumak istiyorsak, biraz çalışmamız gerekecek. Çocuklardan yükleme için yardım istemeyi düşündüm, ama Sapper buna razı olmadı.»

Nicholas başını salladı. «Haklı. Bu işi ne kadar az kişi öğrenirse o kadar iyi olur.»

Hızla çalışmaya başlayarak yükleri dev uçağın kargo kısmına taşıdılar. En son yükledikleri de küçük bir traktör oldu.

Sapper onu elden düşme almıştı.

Artık Mara'nın küçük büroda onlar için hazırladığı veda yemeğine katılabilirlerdi.

Jannie onlara, «Evet,» dedi. «Mara aynı zamanda iyi aşçıdır da.» Kadını kendine çekti.

Nicholas kırmızı Chianti dolu bardağını kaldırdı, «istediğimiz yere sağsalim erişmemizi dilerim.»

Jannie, «Uçuştan önce içki içmem,» diyerek özür diledi. Ve gazoz dolu bardağını kaldırdı.

Biraz uyumak için giysilerini çıkarmadan uçaktaki ranzalara uzandılar. Royan'a sanki birkaç dakika sonra uyandırılmış gibi geldi. İki pilot kalkışla ilgili kontrolü tamamlıyorlardı. Dev turbo motorlar inleyerek dönmeye başlamıştı. Jannie kontrol kulesiyle konuşurken, Fred uçağı kalkış noktasına götürdü. Üç yolcu da ranzalarından kalkıp kabindeki koltuklara oturarak kemerlerini bağladılar. Big Dolly karanlık gökyüzüne doğru yükseldi. Adanın ışıkları arkalarında küçüldü, küçüldü, sonra da gözden kayboldu.

Şimdi yalnızca aşağıda karanlık deniz, yukarıda da yıldızlar vardı. Royan, Nicholas'a dönerek gülümsedi.

«Eh, Taita, son oyun için korta girdik.» Sesi heyecanlıydı.

Nicholas, «Böyle gizlice dolaşmak zorunda kalmamızın bir tek iyi yanı var. Pegasus ancak sonradan Abbay uçurumuna döndüğümüzü öğrenebilecek.»

«Haklı olduğunu umalım.» Royan sağ elini kaldırarak parmaklarını üst üste koydu. «Zaten Taita'nın bizim için neler hazırladığını düşünüp endişeleniyoruz. Bir de tekrar Pegasus'la uğraşmayalım.»

Von Schiller çok kesin bir tavırla, «Onlar Etiyopya'ya dönüyorlar,» dedi.

Nahoot, «Bundan nasıl emin olabilirsiniz, Herr von Schiller?» diye sordu.

Alman adama öfkeyle baktı. Mısırlı onu çok sinirlendiriyordu. Milyarder, arkeologu tuttuğu için pişman olmaya başlamıştı. Nahoot manastırdan aldıktan kitabedeki yazıları çözme konusunda fazla bir basan gösterememişti. Çeviri zor değildi, ama Mısırli sözlerdeki gizli anlamları ve imaları anlayamıyordu. Von Schiller'in sabrı tükenmek üzereydi.

Nahoot'un mazeretlerini ve yerine getiremediği vaatlerini dinlemekten bıkmıştı. Arkeologun o dalkavukça sesinden etrafi lekeli, hüzünlü gözlerine kadar her şeyi sinirine dokunuyordu. Özellikle de söylediği sözleri kuşkuyla karşılaması tepesini attırıyordu.

«General Obeid baha onların Addis Ababa'dan ayrıldıktan sonra nereye gittiklerini bildirdi. Havaalanındaki ajanım adamla kadının İngiltere'ye vardıklarını haber verdi. Adamlarım ayrıca kadını Kahire'ye kadar izledi...»

«Affedersiniz, Herr von Schiller, o halde kadını neden ortadan kaldırtmadınız?»

Alman, «Dummkopf!» diye bağırdı. «Çünkü artık bana mezarın yerini siz değil, o gösterecek sanırım.»

Nahoot itiraz etti. «Ama, efendim, ben...»

Von Schiller adamı aşağılarcasına sözünü kesti. «Siz başarısızlığı . bahaneler uydurmaktan başka hiçbir şey yapmadınız. Sizin sayenizde kitabe hâlâ esrarını koruyor.»

«Bu çok zor...»

«Tabii zor! Bu yüzden size o kadar çok para veriyorum! Kolay olsa bu işi kendim yapardım. O taşta Mamose'un mezarının yerinin «asıl bulunacağı yazılı, ne var ki Taita bu işi zorlaştırmak istemiş.»

«Bana biraz daha zaman verilirse... Anahtarı bulmak üzere olduğumu sanıyorum.»

«Artık hiç zamanınız yok. Az önce söylediklerimi duymadınız mı? Harper, Abbay uçurumuna dönüyor. Dün gece kiraladıkları bir uçakla Malta'dan ayrıldılar. Uçağa bir hayli yük alındığı da bildirildi. Adamlarım yüklerin ne tür şeyler olduklarını anlayamadılar. Ama toprak taşımak için kullanılan o traktörlerden de varmış. Bence bütün bunların bir tek anlamı var: Mezarın yerini buldular. Şimdi orayı kazmak için geri dönüyorlar.»

«Onlar manastıra erişir erişmez hepsini ortadan kaldırırsınız.» Bu düşünce Nahoof'a zevk verdi. «Albay Nogo...»

«Sözlerimi neden tekrarlamam gerekiyor?» Von Schiller'in sesi tizleşmişti. Adam elini masaya vurdu. «Mamose'un mezarını bulma konusunda tek şansımız onlar. Ve ben onların başlarına bir şey gelmesini hiç istemiyorum!» Öfkeyle Nahoot'a baktı. «Sizi hemen Etiyopya'ya yollayacağım. Belki orada biraz işime yararsınız. Burada hiçbir işe yaramadığınız kesin.»

Nahoot'un canı sıkıldıysa da tekrar tartışmaya kalkmadı. O somurtup otururken Alman konuşmasını sürdürdü. «Bizim kampa gidip Helm'in emrine gireceksiniz. Emirlerinizi ondan alacaksınız. O emirlere, sanki hepsini ben vermişim gibi uyacaksınız. Anlaşıldı mı?»

Nahoot somurtkanca, «Evet, Herr von Schiller,» diye mırıldandı.

«Harper'la kadına hiç ilişmeyin. Onlar sizin kampta olduğunuzu bile bilmemeliler. Pegasus jeoloji grubu her zamanki çalışmalarını sürdürecek.» Alman neşesizce gülümsedi. «Helm'in zengin galen tabakaları bulması çok iyi oldu. Bildiğiniz gibi kurşun ondan elde ediliyor. Böylece bütün operasyon çok kazanç sağlayacak.»

Nahoot öğrenmek istedi. «Benim görevlerim ne olacak?»

«Bekleyeceksiniz. Harper basan gösterdiği takdirde ondan yararlanmak için hazır olmalısınız. Ama ona sokulmayıp, adamı uyandırmamalısınız. Hiçbir şekilde adamın kampına yaklaşmayacaksınız. Gece yarısı baskınları da yok artık.

Atacağınız her adım için önce benden izin alacaksınız. Tekrarlıyorum: Önce benden izin alacaksınız!»

«Bu kadar kısıtlanırsam, Harper'la kadının neler yaptığını nasıl anlayacağım?»

«Nogo'nun manastırda güvenilir bir adamı var. Bir casusu. O bize Harper'ın attığı her adımı bildirecek.»

«Ama ya ben? Benim görevim ne olacak?»

«Siz de Nogo'nun topladığı bilgileri değerlendireceksiniz. Arkeoloji yöntemlerini biliyorsunuz. Harper'ın ne yapmaya çalıştığını, başarılı olup olmadığını anlarsınız.»

Nahoot, «Anlıyorum...» diye mırıldandı.

«Mümkün olsaydı, Abbay uçurumuna ben, kendim giderdim. Ama bu olanaksız. Harper belki ancak aylar sonra önemli bir ilerleme gösterebilir. Siz de herkes gibi bunun zaman aldığını biliyorsunuz.»

Nahoot kinle hatırlattı. «Howard Carter, Tutankhamon'un mezarını bulmadan önce Teb'de tam on yıl çalıştı.»

Von Schiller soğuk soğuk, «İşin bu kadar uzun sürmeyeceğini umarım,» dedi. «Ancak sürerse herhalde sizin de artık bu araştırmayla bir ilginiz kalmaz. Benim burada önemli görüşmeler yapmam gerekiyor. Şirketin yıllık toplantısı da var.

Onu kaçıramam.»

«Demek Etiyopya'ya hiç dönmeyeceksiniz?» Almanın kötü etkisinden kurtulacağı fikri arkeologu sevindirmişti.

«Orada görmem gereken bir şey olduğunu haber alır almaz geleceğim. Ne zaman gelmem gerektiğine siz karar vereceksiniz.»

«Ama ya kitabe? Benim...»

Von Schiller, Mısırlının itirazlarını yanda kesti. «Çeviri üzerinde çalışacaksınız. Etiyopya'ya giderken yanınıza bütün fotoğrafların kopyalarını da alın. Oradayken de çalışmalarınızı sürdürecek, bana uyduyla rapor vereceksiniz. En aşağı haftada bir kez.»

«Ne zaman gitmemi istiyorsunuz?»

«Hemen. Mümkünse bugün, Fraulein Kemper'le konuşun. O yolculuk için gerekli her şeyi halleder.»

İlk defa o zaman Nahoot Guddabi'nin yüzünde memnun bir ifade belirdi.

Big Dolly homurdanarak güneydoğuya doğru gidiyordu. Sıkıcı bir yolculuktu bu. İnsanı eğlendirecek bir şey yoktu.

Şafak sökerken Afrika kıyılarının üzerinden geçtiler. Jannie uzak ve tenha bir kumsalı seçmişti. Yolcuların karada da görebilecekleri bir şey yoktu. Kahverengi, kasvetli çöl her yönde uzanıp gidiyordu.

Nicholas'la Royan ranzaya yerleşmiş, arkalarına satranç tahtasını koymuşlardı. Acıktıktan zaman mutfağa gidip hepsi için sandviç hazırladılar.

Royan, «Hâlâ Mısır toprakları üzerinden mi uçuyoruz?» diye sordu.

Jannie, Big Dolly'nin iskele tarafındaki kanadının ucunu işaret etti. «Vadi Halfia elli deniz mili ötede. Babam 1943'te orada şehit oldu. Altıncı Güney Afrika Birliğindeydi. Onu hiç tanımadım. Fred'le bir keresinde oraya indik. Babamın mezarını bulmaya çalıştık.» Anlamlı bir tavırla omzunu silkti. «Koskoca bir bölge orası. Sürüyle de mezar var. Ancak birkaçının üzerine işaret konulmuş.»

Nicholas, Royan'a baktı. Genç kadın pencereden vatanını seyrediyordu. Bakışlarında öyle bir ateş vardı ki, İngiliz şaşırdı.

Royan'ın annesi gibi İngiliz olduğunu düşünmek ona çekici geliyordu. Ama böyle anlarda genç kadının başka yarıları olduğunu da hatırlıyordu. Nicholas, Royan'ın Etiyopya'dan döndüklerinde alelacele Kahire'ye gitmesini düşündü. Ve yine endişelendi. Onun sadık olduğunu sanıyorum, diye düşündü. Ama ya bilmediğim başka duygusal bağlar bundan daha güçlüyse?.. Adam adeta şok geçirerek bir gerçeği kavradı. Kadını çok çekici buluyor, ancak onun hakkında pek az şey biliyordu.

Jannie iki saat sonra, «Yedi buçuk dakika sonra Nil'in üzerinden geçeceğiz,» diye haber verdi. «Randevumuzaysa daha üç saat var. Güneş batmadan kırk dakika önce ineceğiz. Bundan daha iyisi olamaz.»

Royan. «Öyleyse yürüyüş kıyafetimi giymeliyim,» diyerek ranzanın altındaki çantasını kapıp tuvale gitti. Yirmi dakika sonra dışarı çıktığı zaman ayaklarında uzun haki şort ve botlar vardı. Gömleği de pamuklu Kumaştandı. «Bunlar yürüyüş botları.» Ayağını yere vurdu.

Nicholas, «Bu çok iyi ama...» dedi. «...dizin ne âlemde?»

Kadın kendini savunurcasına, «Oraya ulaşmamı sağlayacaklar,» diye yanıt verdi.

«Yani seni sırtımda taşımak zevkinden yoksun mu kalacağım?»

Sonunda Etiyopya'nın dağları doğu ufkunda belirdi. Nicholas kadına onları göstererek, «Eh, hemen hemen geldik sayılır,» dedi. «Kokpite gidelim.»

Ön camdan baktılar. Savan dümdüz uzanıyordu. Yer yer akasya koruları vardı.

Jannie, «On dakika,» dedi. «Bir şey gördünüz mü?» Kimse yanıt vermedi. «Beş dakika.»

Nicholas onun omzunun üzerinden işaret etti. «İşte Mavi Nil'in yatağı.» İleride sık, dikenli ağaçların oluşturduğu bir çizgi belirmişti. «Terkedilmiş şeker fabrikasının bacası da gözüküyor. Mek Nimmur alandaki şeridin fabrikadan dört buçuk kilometre ötede olduğunu söyledi.»

Jannie söylendi. «Öyleyse bile haritada gösterilmemiş.»

Fred, «Hâlâ bir şey gözükmüyor,» derken ileride yerden kırmızı bir fişek atıldı. Kokpitteki herkes rahatlayarak güldü.

«Tam isabet.» Nicholas, Jannie'nin omzuna vurdu. «Ben bile bundan daha başarılı olamazdım.»

Şimdi ot bürümüş şeridi görüyorlardı. Burası çoktan terkedilmişti. Mek Nimmur randevu için özellikle bu terkedilmiş yeri seçmişti.

Jannie, «Karşılama komitesi görülmüyor,» diye mırıldandı. «Ne yapmamı istiyorsun?»

«Sen iyice yaklaş. Bir fişek daha atılacak. Hah, işte!» Şeridin ucundaki dikenli ağaçların arasından kırmızı ateşten bir top yükseldi. Ve ilk kez o ıssız yerde insanları gördüler.

«Ah, evet! O Mek işte. İn artık.»

Big Dolly yer yer çukurlar açılmış şeride inerken ileride kamuflaj giysileri giymiş biri belirdi. Ve iki kürekle uçağın dikenli ağaçlardan en yüksek ikisinin arasına girmesini sağladı.

Jannie motoru durdurdu. Onlara omzunun üzerinden bakarak gülümsedi. «Eh, çocuklar, anlaşılan şansımız bize yine yardım etti.»

Big Dolly'nin yüksek kokpitinden bile akasyaların arasından çıkan Mek Nimmur'un etkileyici siluetini tanımamak imkânsızdı. Yük rampası indirilir indirilmez Mek uçağa çıktı.

«Nicholas!» İki arkadaş kucaklaştılar. Mek, İngiliz'i yanaklarından sesli sesli öptükten sonra yüzünü inceledi. Nicholas'ı tekrar gördüğüne çok sevindiği belliydi. «Demek haklıydım? Yine eski oyunlarına başlın. Bu iş sadece dikdik avlamakla ilgili değildi.»

Nicholas omzunu silkti. «Eski bir dosta nasıl yalan söylerim?» Mek güldü. «Sen bunu her zaman kolaylıkla yaparsın.

Ama birlikte eğleneceğimiz için seviniyorum. Son zamanlarda yaşam pek sıkıcı bir hal aldı.»

Nicholas onun omzuna sevgiyle bir yumruk indirdi. «Bundan eminim!»

Mek'in peşi sıra ince ve zarif biri de rampadan çıktı. Zeytin yeşili savaş giysisi giymişti. Nicholas, konuşuncaya kadar Tessay'i tanıyamadı. Branda bezinden çizmeleri ve kasketiyle küçük bir erkek çocuğuna benziyordu. Tessay bağırdı.

«Nicholas! Royan! Hoşgeldiniz.» İki kadın da erkekler gibi, heyecanla kucaklaştılar.

Jannie araya girdi. «Haydi, yeter artık! Bu gece Malta'ya dönmem gerekiyor. Karanlık basmadan havalanmalıyım.»

Mek hemen yüklerin boşaltılması işini başlattı. Yükleri akasya korusundaki kamuflaj örtüsünün altına yerleştirdiler.

Güneş ufka inerken, Big Dolly'nin ambarı boşalmıştı.

Nicholas'la Jannie kokpitte son kez telaşlı telaşlı konuştular. Fred'se uçuş planını inceliyordu.

İki adam kısaca el sıkıştılar. Jannie, «Dört gün sonra,» diyerek başını salladı.

Mek aşağıdan bağırdı. «Nicholas, adamı bırak da gitsin. Şafaktan önce sının aşmamız gerekiyor.»

Hep birlikte Big Dolly'nin havalanışını seyrettiler. «Buraya gel!» Nicholas, Royan'ı bir akasya ağacının altına oturttu.

«Dizinin tekrar başımıza iş açmasını istemiyorum.» Kadının şortunu Yukarı iterek dizine esnek bir bandaj taktı. Bu işin kendisine büyük bir zevk verdiğini belli etmemeye çalışıyordu. Neyse ki kadının dizindeki şiş inmişti. Çürükler de hemen hemen kaybolmak üzereydi. Nicholas başını kaldırdı ve bu işin Royan'ın da hoşuna gittiğini anladı. Sonra kadın hafifçe kızararak şortunu indirdi. «Tessay'le konuşmamız gereken çok şey var,» Telaşla arkadaşının yanına gitti.

Mek, «Eşyalarını korumaları için buraya bir savaş müfrezesi bıraka. cağım,» dedi. «Sınıra kadar küçük bir grupla gideceğiz. Sorun çıkacağını sanmıyorum. Bu ara bu bölgede düşman faaliyeti pek yok. Güneyde çarpışmalar oluyor ama burası sakin. Buluşmak için o nedenle burayı seçtim.»

İngiliz öğrenmek istedi. «Etiyopya sınırı ne kadar uzakta?»

Mek, «Yürüyerek beş saat,» dedi. «Ay battıktan sonra içeriye sızacağız. Adamlarımın geri kalanı Abbay uçurumunun başında bekliyorlar. Yarın şafak sökmeden onlarla buluşacağız.

«Ya oradan manastıra?»

Mek, «İki gün daha yürünecek,» diye yanıt verdi. «Şişman arkadaşının şişman uçağından atacağı şeyleri almak için tam zamanında orada olacağız.»

Mek eşyaları korumak için Roseires'te kalacak olan müfreze komutanına son emirleri verdi. Yanına alacağı altı adamını seçti ve yükleri aralarında paylaştırdı. En önemli eşya telsizdi. Bu askeri hafif modeli Nicholas kendisi taşıyordu.

Mek adamlarını önden gönderdi. Onlar gittikten beş dakika sonra da başını salladı. «Artık biz de gidebiliriz.»

Big Dolly'nin havalanmasından otuz dakika sonra yola çıktılar. Karanlık ve sessiz ovada doğuya doğru yol aldılar. Mek hızlı bir tempoyla yürüyordu. Disiplinli bir sessizlik içinde ilerliyor, yalnızca saat başı beş dakika dinleniyorlardı. Mek'le Nicholas molalarda baş başa verip konuşuyorlardı.

Royan kulağına gelen ‘Mamose' ve Taita' sözcüklerinden İngiliz’in arkadaşına Abbay uçurumuna neden döndüklerini açıkladığını anlıyordu.

Kadın bir süre sonra uzaklık kavramını kaybetti. Zamanıysa dinlenme süreleri sayesinde anlayabiliyordu. Dizi de ağrımaya başlamıştı. Royan bir süre sonra ilerideki adamların sinirlerinin iyice gerilmiş olduğunu sezdi. Şimdi silahlarını kaldırmış dikkatle ilerliyorlardı.

Nicholas usulca, «Sının geçiyoruz,» diye fısıldadı. Royan'ın sinirleri de gerildi. Genç kadın yorgunluğunu unuttu. Şimdi nabzı sanki kulaklarında atıyordu.

Bu kez durup dinlenmeden yollarına devam ettiler. Sonra adamların ruh hali yavaş yavaş değişti. Biri usulca güldü.

Şimdi ışıklı doğu ufkuna doğru daha hızlı adımlarla yürüyorlardı. Hilal birdenbire uzaktaki dağların arkasından boynuzlarını uzattı.

Nicholas kadına normal sesiyle, «Tamam,» dedi. «Sının aştık. Etiyopya'ya hoşgeldin. Kendini nasıl hissediyorsun?»

«İyiyim.»

«Ben de yoruldum.» İngiliz ay ışığında Royan'a gülümsedi. «Biraz sonra kamp kurar dinleniriz. Artık az kaldı.»

Bu doğru değildi tabii. Yürümeyi sürdürdüler. Royan neredeyse mızmızlanacaktı. Kadın sonra birdenbire su sesini duydu. Şafakta akan Nil'in şırıltısını. Mek ileride onları bekleyen adamlarıyla konuşuyordu. Nicholas, Royan'ı bir ağacın altına oturtup önünde diz çöktü. Botlarının bağlarını çözdü.

«İyi dayandın. Seninle gururlanıyorum.» İngiliz kadının çoraplarını da çıkararak ayaklarının su toplayıp toplamadığına baktı. Dizindeki bandajı indirerek şefkat ve ustalıkla masaj yaptı.

Royan hafifçe içini çekti. «Durma. Bu hoşuma gitti.»

«Sana şiş için Brufen vereceğim.» Nicholas çantasından hapları çıkardı. Sonra kapitone ceketini kadının yatması için yere serdi. «Çok üzgünüm. Uyku tulumları diğer eşyaların arasında. Jannie diğer yükleri havadan atıncaya kadar idare edeceğiz.» Daha konuşurken Royan uykuya daldı.

Nicholas genç kadını uyandırdığı zaman akşam yaklaşıyordu. İngiliz kadına sıcak, tatlı çay dolu bir kupa getirmişti.

Royan'ın yanına oturup kendi çayını yudumladı. «Mek artık her şeyi biliyor. Bize yardıma da hazır.»

«Ona ne söyledin?»

«İlgisini çekecek kadarını.» Nicholas güldü. «Bu 'ağır ağır açıklama' yöntemidir. Her şeyi hiçbir zaman bir anda açıklamamalısın. Arada sırada azar azar bir şeyler söylemelisin. Mek ne aradığımızı ve nehre baraj kuracağımızı biliyor.»

«Ya bu işte çalışacak adamlar?»

«Aziz Frumentius Manastırındaki adamlar onun istediklerini yapacaklar, Mek onlar için büyük bir kahraman.»

«Mek’e bütün bunlara karşılık ne vereceğini söyledin?»

«Henüz oraya gelmedik. Ona ne bulacağımızı bilmediğimi söyledim. Mek de gülerek bana güvendiğini açıkladı.»

«O gülünç bir çocuk, öyle değil mi?»

Adam, «Ben Mek'i böyle tarif etmezdim,» diye mırıldandı. «Bence o zamanı gelince bize işbirliğinin bedelini açıklayacak.» Başını kaldırdı. «Biz de senden söz ediyorduk, Mek.»

Mek Nimmur onların yanında çömeldi. «Hakkımda neler söylüyordunuz bakayım?»

«Royan senin bir alçak olduğunu, onu bütün gece yürüttüğünü söylüyordu.»

Zenci güldü. «Nicholas seni şımartıyor, Royan. Üzerine titriyor. Oysa ben kadınlara sert davranılmasından yanayım.

Onlar böyle şeylere bayılırlar.» Sonra ciddileşti. «Çok üzgünüm, Royan. Sınır her zaman tehlikeli bir yerdir. Artık ülkemize döndük. Benim yine canavarca davranmadığımı göreceksin.»

«Yaptıkların için sana minnet duyuyoruz.»

Mek ciddi bir tavırla başını eğdi. «Nicholas çok eski dostum. Senin de yeni bir dostum olduğunu umarım.»

«Çok üzüldüm. Tessay dün gece bana manastırda korkunç şeyler olduğunu söyledi.»

Zenci kaşlarını çatarak kısa sakalını çekiştirdi. «Nogo ve katilleri! İşte neye karşı savaştığımızı gösteren bir örnek.

Mengistu'nun zulmünden kurtulduk. Sonra yeni vahşetler yaşamaya başladık.»

«Ne oldu, Mek?»

Zenci kısaca ama tüm canlılığıyla manastırdaki katliamı ve hazinelerin yağmalanmasını anlattı. İyice Öfkelenmişti.

Birdenbire ayağa fırladı. «Gojamlılar için manastır çok önemli. Ben de orada vaftiz edildim. Jali Hora tarafından.

Başrahibin öldürülmesi ve kilisenin kirletilmesi korkunç bir rezalet.» Kepini başına geçirdi. «Artık gitmemiz gerekiyor. Önümüzdeki yol dik ve çetin.»

Sınırı aştıkları için artık gündüz ilerleyebiliyorlardı. İkinci gün uçurumun derinliklerine indiler. Mek öğleyin nehrin yanındaki koruda mola verdi. Aşağıda çakıllı bir yer vardı.

Mek'le Tessay garip bir biçimde sessizleşmiş, sanki içlerine kapanmışlardı. Sonra kadın birdenbire uzanarak adamın elini tuttu. «Onlara anlatmak istiyorum.»

Mek bir an nehre baktı, sonra da başını salladı. «Neden olmasın.» Omzunu silkti.

Tessay, «Onların her şeyi bilmelerini istiyorum,» diye ısrar etti.

Mek sordu. «Bunu benim anlatmamı mı istiyorsun?» Hâlâ genç kadının elini tutuyordu.

Tessay, «Evet,» diyerek başını salladı. «Senin anlatman daha iyi olur.»

Mek bir an uygun kelimeleri aradı. Sonra o alçak, ahenkli sesiyle konuşmaya başladı. Nicholas'la Royan'a bakmıyordu.

Gözlerini Tessay'e dikmişti. «Bu kadını ilk gördüğüm an onu bana Tanrı'nın yolladığını anladım.» Tessay ona sokuldu.

«Tessay'le ben Timkat gecesi yemin ettik. Tanrı'dan af diledik. Artık o benim kadınımdı. Onu alıp götürdüm. Rus peşimize takıldı. Bizi buldu. Tam burada. İkimizi de öldürmeye çalıştı.» Tessay kıyıya bakarak titredi. Mek bir an durdu.

«Onunla boğuştuk. Rus öldüğü zaman cesedini nehre attım.»'

Royan onlara, «Boris'in öldüğünü biliyoruz,» dedi. «Elçiliktekiler bize polisin cesedi sınır yakınında bulduğunu söylediler. Onun nasıl öldüğü konusunda hiçbir fikrimiz yoktu tabii.»

Bir süre konuşmadılar. Sonra Nicholas sessizliği bozdu. «Burada olmak isterdim. Herhalde müthiş bir dövüştü.» Başını hayranlıkla salladı.

Mek, «Rus işinin ehliydi,» diye itiraf etti. «Onunla tekrar boğuşmam gerekmeyeceği için seviniyorum.» Ayağa kalktı.

«Şimdi yola çıkarsak, karanlık basmadan manastıra varırız.»

Aziz Frumentius'un yeni başrahibi Mai Metemma onları manastırın nehre bakan terasında karşıladı.

Jali Hora'dan biraz daha gençti. Gümüş saçlı, uzun boylu ve ağırbaşlı bir adamdı. Mek Nimmur gibi önemli bir konuk geldiği için başına mavi tacı takmıştı.

Konuklar yıkanıp, kendilerine ayrılan hücrelerde bir saat kadar dinlendiler. Sonra keşişler onları hazırlanan ziyafet için salona götürdüler. Tej sürahileri üçüncü kez boşaldığı sırada başrahiple keşişler iyice gevşemişlerdi. Mek yaşlı adamın kulağına fısıldamaya başladı. «Aziz Frumentius'un tarihçesini hatırlıyorsunuz, değil mi? Tanrı onu fırtınalı denizden kıyıya attı. Bize gerçek inancı getirmesi için.»

Başrahibin gözleri doldu. «Onun kutsal vücudu burada, maqdas'ımızda yatıyordu. Barbarlar gelip onu bizden çaldılar.

Biz babasız çocuklarız artık. Bu kilise ve manastırın yapılma nedeni ortadan kalktı. Artık Etiyopya'nın her köşesinden hacılar onun türbesinde dua etmek için gelmeyecekler. Kilise de bizi unutacak. Mahvolduk. Manastırımız ortadan kalkacak. Keşişlerimiz rüzgârda savrulan kuru yapraklar gibi dağılacaklar.»

Mek, «Aziz Frumentius, Etiyopya'ya geldiği sırada yalnız değildi,» diye hatırlattı. «Bizans'taki kiliseden başka bir Hıristiyan da onunla birlikte geldi.»

«Aziz Antonia.» Başrahip kederini hafifletmek için tej sürahisine uzandı.

Mek başını salladı. «Evet, Aziz Antonia. O Aziz Frumentius'tan önce öldü. Ama kardeşi kadar kutsal biriydi.»

«Aziz Antonia da büyük ve kutsal bir adamdı. O da sevgi ve saygımıza layık.» Mai Metemma içkisinden bir yudum aldı.

«Tanrı'nın yöntemleri esrarlıdır, öyle değil mi?» Mek evrenin gizemine hayret ettiğini belirten bir tavırla başını salladı.

«Onun yöntemleri gizlidir. Soru soramaz, onları kavrayamayız.»

«Ama o çok merhametlidir. Ve inananları ödüllendirir.»

«O çok merhametlidir.» Başrahibin gözleri doldu ve yaşlar yanaklarından aktı.

«Siz ve manastırınız çok acı bir kayba uğradınız. Aziz Frumentius'un kutsal kalıntıları sizden alındı. Ne yazık ki onları bir daha geri almak mümkün olmayacak. Ama ya Tanrı size bir başkasını yollarsa? Ya Aziz Antonia'nın kutsal ölüsünü gönderirse?»

Başrahip gözyaşları arasında Mek'e baktı. Yüzünde birdenbire düşünceli bir ifade belirmişti. «Bu gerçekten bir mucize olur.»

Mek Nimmur kolunu yaşlı adamın omzuna atarak kulağına çabucak bir şeyler fısıldadı. Mai Metemma ağlamaktan vazgeçerek onu dikkatle dinledi.

Ertesi sabah vadide ilerlerken Mek, Nicholas'a, «Çalışacak adamlar buldum,» diye haber verdi. «Mai Metemma iki gün içinde yüz kişi gön derecek. Gelecek hafta da beş yüz kişi daha. Bana söz verdi. Başrahip baraj içinde çalışacak herkesin affedileceğini bildirdi. Aziz Antonia'nın kutsal ölüsünün bulunması işinde çalışacak herkes cehennem ateşinden kurtulacak.»

İki kadın birdenbire durup ona baktılar. Tessay, «O zavallı ihtiyara ne vaat ettin?» diye sordu.

«Nogo'nun kiliseden çaldığı ölünün yerini alacak bir ceset Mezarı bulursak manastırın hissesine Mamose'un mumyası düşecek.»

Royan öfkeyle çıkıştı. «Bu zalimce bir şey! Adamı bize yardım etmesi için kandıracaksın!»

Bu suçlama yüzünden Mek'in siyah gözlerinde öfkeli bir pırıltı belirdi. «Benim kimseyi kandırdığım yok! Kaybettikleri Aziz Frumentius'un ölüsü değildi! Ancak o yüzlerce yıl keşişleri biraraya getirdi. Ülkenin her köşesinden Hıristiyanları buraya çekti. Ama ceset çalındı. Artık manastırın varlığı bile tehlikede. Devam etmek için bir nedenleri kalmadı.»

«Bu yüzden onları sahte vaatlerle kandırıyorsun, öyle mi?» Royan hâlâ öfkeliydi.

«Mamose'un ölüsü de çalınan ceset kadar gerçek. İster eski bir Mısırlının ölüsü olsun, ister eski bir Hıristiyan'ınki. Bu önemli mi? İnsanların odak noktası olması ve manastırın beş yüz yıl daha ayakta kalmasını sağlaması yeter.»

Nicholas fikrini açıkladı. «Bence Mek'in sözleri mantıklı.»

Royan, «Sen ne zamandan beri Hıristiyanlık uzmanı kesildin?» diye adama çattı. «Sen bir ateistsin.» Nicholas tokat yemekten korkuyormuş gibi ellerini kaldırdı.

«Haklısın. Ben ne bilebilirim ki. Sen Mek'le tartış. Ben Sapper'la baraj işini konuşacağım.» Sıradakilerin yanından geçerek Sapper'a doğru gitti. Zaman zaman arkadan gelen öfkeli sesleri duyuyor ve gülüyordu. Mek'i tanırdı. Ama Royan'ı da anlamaya başlıyordu. Tartışmayı kimin kazanacağını merak ediyordu.

Uçurumun başına akşamüzeri ulaştılar. Mek uygun bir kamp yeri ararken, Nicholas da Sapper'ı çağlayanın hemen yukarısındaki dar boğaza götürdü. İstihkâma teodolitle ölçü alırken, Nicholas da elinde dereceli sırıkla kayalara inip çıktı.

Sapper yirminci ölçümden sonra, «Tamam,» diye bağırdı. «Şimdi "nehrin karşı tarafına geçmenizi istiyorum.»

Nicholas, «Güzel! Uçmamı mı istiyorsun, yoksa yüzmemi mi?» diye bağırdı.

Sapper istediği bütün ölçüleri aldığında karanlık basmak üzereydi. Nicholas son kilometreyi zifiri karanlıkta aştı. Ona kamp ateşleri yol gösteriyordu. Adam yorgunluktan sendeleyerek kampa girdi ve elindeki sopayı attı.

Sapper'a, «Buna değdiğini söylemelisin,» diye homurdandı. Adam sürgülü hesap cetvelinden başını bile kaldırmadı.

Küçük bütan lambasının ışığında yine planlarının üzerinde çalışıyordu.

Nicholas'ı, «Tahminleriniz hemen hemen doğru,» diyerek kutladı. «Barajı yapacağım yerde nehrin genişliği kırk metre kadar.»

«Ben sadece böyle bir barajın yapılıp yapılamayacağını öğrenmek istiyorum.»

Sapper güldü. «Siz benim traktörü getirtin. Ben Nil'in sularını bile keserim.»

Yemekten sonra Nicholas'la Royan kamp yerinden uzaklaşarak bir kayanın üzerine oturdular. Kadın, «Bazen buraya bir daha dönemeyeceğimizi düşündüm,» diye fısıldadı. «Hepsinin bir rüya olduğunu. Taita'nın gölü diye bir yer olmadığını...»

«Belki bizim için gerçekten de olmayacak. Yani manastırdaki keşişler yardım etmezlerse.» Adam bu sözleri bir soru sorarmış gibi söylemişti.

Royan güldü. «Sen ve Mek Nimmur kazandınız. Tabii keşişlerin yardımı gerek. Mek insanı ikna etmeyi biliyor.»

«Yani onların Mamose'un mumyasıyla ödüllendirilmeleri gerektiğini kabul ediyorsun?»

Royan düzeltti. «Onların bulduğumuz herhangi bir mumyayı almaya hakları olduğunu kabul ediyorum. Tabii öyle bir şey bulabilirsek. Belki de Nogo'nun çaldığı Mamose'un asıl mumyasıydı.

Nicholas doğal bir tavırla kolunu Royan'ın omzuna attı. Kadın da biraz sonra ona yaslandı. «Ah, Nicky, hem korkuyorum, hem de çok heyecanlıyım! Boşuna umutlanmış olmamızdan korkuyorum. Taita'nın oyununun anahtarını bulduğumuzu düşünerek de heyecanlanıyorum.» Royan adama döndü. İngiliz, Royan'ın soluğunu dudaklarında hissetti.

Onu şefkatle öptü. Sonra dudaklarında kadının sıcaklığıyla geri çekilerek Royan'ın yüzünü

yıldızların ışığında inceledi.

Kadın ondan uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine Nicholas'a sokularak onu öptü. İngiliz sağ elini kaldırıp kadının saçlarının arasına soktu. Dudakları şimdi daha ısrarcıydı. Royan itiraz edecekmiş gibi hafifçe mırıldandı. Sonra bundan vazgeçti. Nicholas diğer elini vücutlarının arasına sokarak kadının gömleğinin düğmelerini açtı.

Royan bunu kolaylaştırmak için gövdesini arkaya doğru eğdi. Adam onun ince pamuklu gömleğinin altına hiçbir şey giymemiş olduğunu görerek hayret etti, bu, heyecanını daha da artırmıştı.

Ne var ki, Royan sonra ani ve çevik bir hareketle ayağa fırladı. Şortunu düzelterek titreyen elleriyle gömleğinin düğmelerini iliklediı. «Çok üzgünüm, Nicky! Bunu istiyorum. Ah, Tanrım, ne kadar istediğimi bilemezsin! Ama...» Başını salladı. Kesik kesik soluyordu. «Hemen olmaz. Nicky, lütfen beni affet. Ben iki dünyanın arasına sıkışıp kaldım. Bir yarım bunu çok istiyor. Ama diğer yarımsa buna izin vermiyor...»

Nicholas ayağa kalkıp Royan'ı hafifçe öptü. Dudakları onunkine yakın, «Acelemiz yok,» diye fısıldadı. «Güzel şeyler her zaman beklemeye değer. Haydi, gel. Seni eve götüreyim.»

Ertesi sabah daha hava karanlıkken Mai Metemma'nın söz verdiği gibi keşişler vadiden kamp.yerine çıktılar. İlahileri kamptakilerin uyanmalarına neden oldu. Herkes, uzun bir sıra oluşturan kutsal adamları karşılamak için saz damlı kulübeciklerinden çıktı.

Nicholas, «Tanrım...» diyerek esnedi. «Galiba yeni bir Haçlı Seferi başlattık. Buraya bu saatte vardıklarına bakılırsa manastırdan gece yarısı ayrılmış olmalılar.» Gidip Tessay'i buldu. «Artık sen resmi tercümanımızsın. Sapper bir tek kelime bile Arapça ya da Amharik bilmiyor. Onun yanından ayrılma.»

Hava tümüyle aydınlanır aydınlanmaz Mek'le Nicholas, Jannie'nin yükleri atacağı yeri seçmeye gittiler. Öğleye doğru bir tek yere karar terdiler. Vadiden yararlanacaklardı. Eşyaların zaman kaybedilmeden taşınmaları şarttı.

Nicholas, Mek'e, «Zaman çok önemli,» dedi. «Yağmurlar başlamadan önceki her gün bizim için değerli.»

Mek gökyüzüne baktı. «Tanrı'ya yalvaralım da yağmurları geç başlatsın.»

Zenci daha sonra adamlarına seçtikleri yerin etrafına.işaretler koymalarını ve fişekleri hazırlamalarını emretti. Bu iş tamamlandıktan sonra hepsini alandan çıkardı. İki arkadaş yukarıya, Sapper'ın yanına gittiler. Mek, Nicholas'ın anteni uzatmasına yardım etti. İngiliz mikrofonun düğmesine bastı.

«Big Dolly. Konuş, Big Dolly.» Ama yalnızca parazit sesleri duyuluyordu. «Geciktiler sanırım.» Nicholas endişelendiğini belli etmemeye çalışıyordu. «Jannie bu kez doğruca Malta'dan geliyor. İlk partiyi attıktan sonra Roseires'teki üssüne dönüp ikinci partiyi alacak. Şansımız yardım ederse, iki kargo da yarın öğleye kadar atılmış olacak.»

Mek mırıldandı. «Tabii şişman adam getirse.»

Nicholas homurdandı. «Jannie bir profesyoneldir. Mutlaka gelir.» Mikrofonu dudaklarına götürdü. «Big Dolly. Beni duyuyor musun? Tamam.» İngiliz on dakikada bir o yankılı sessizliğe çağrıda bulundu. Yanıt alamadığı için gözlerinin önünde korkunç hayaller Deliriyordu. Sudan MIG'leri roketlerini fırlatıyor ve Hercules alevler içinde yere çakılıyordu.

Adam yine, «Konuş, Big Dolly,» diye yalvardı.

Sonra hafif, cızırtılı bir ses duyuldu. «Firavun. Ben Big Dolly. Kırk beş dakika sonra oradayız. Hazırız.» Jannie kısa konuşmuştu. Kendisini dinleyen bir düşmana yerini tespit etmesi için zaman tanımayacak kadar usta bir kaçakçıydı.

«Big Dolly. Anlaşıldı. Dört beş. Firavun hazır.» Nicholas, Mek'e gülümsedi. «Eh, işler yolunda.»

Uçağın gürültüsünü ilk duyan Mek oldu. Kulaktan çarpışmalar nedeniyle keskinleşmişti.

«İşte orada!» Nicholas iyice alçaktan uçan ve küçücük bir noktaya benzeyen uçağı seçti. Sonra dönerek Sapper'a başını salladı.

O da hemen koşup fişekleri tutuşturdu. Hafif rüzgârda etrafa sapsarı dumanlar yayılmaya başladı. Jannie dumanlara bakarak hem yükü atacağı yeri görecek, hem de rüzgârın yönünü ve şiddetini anlayacaktı. Diğer uçta, Royan'la Tassey'de kırmızı işaret fişeklerini yakmışlardı.

Nicholas mikrofona usulca, «Big Dolly,» dedi. «Dumanlar çıkıyor. Onları görüyor musun?»

«Olumlu. Görülüyorsunuz. Alacaklarınız için minnet duyacağınızı umarım.» Jannie o koyu Güney Afrika lehçesiyle konuşuyordu.

Uçak iyice yaklaşarak hemen yukarılarından geçti. Nicholas, Jannie'nin kokpitten kendisine baktığını ve kendisine el salladığını gördü. Sonra uçak ilk yükü attı. Son anda paraşüt açıldı ve dev sandık yere gürültüyle indi. Onu iki sandık daha izledi. Big Dolly yükselip döndü. Yine alçaldı ve yükleri atmayı sürdürdü. Sanki gövdesi sivri kayalara sürünüyordu.

Jannie bu tehlikeli manevrayı altı kez tekrarladı. Ardından uçak tekrar yükseldi. Jannie'nin sesi Nicholas'ın kulaklıklarında yankılandı. «Bir yere gitme, firavun. Geri döneceğim.» Uçak batıya doğru uzaklaştı.

Mek'le Nicholas koşarak vadiye indiler. Keşişler sandıkların etrafında toplanmış konuşup gülüşüyorlardı. İki adam onları gruplara ayırarak sandıkların taşınmasını sağladı. Nicholas'la Sapper sandıkların önem sırasına göre atılmalarını planlamışlardı. İlkinde kuru ve konserve yiyecekler, kişisel eşyaları, kamp için gerekli şeyler vardı. Hatta cibinlik ve Malt viskisi bile.

Sapper içinde inşaat malzemesi ve ağır araç gereç olan sandıkları Tessay'in yardımıyla eski taşocağına gönderdi.

Karanlık bastığı sırada sandıkların yarısından çoğu hâlâ atıldıkları yerde duruyorlardı. Mek bunların başına silahlı nöbetçiler dikti. Hepsi de yorgun argın kampa döndüler.

Nicholas o gece tıkabasa yemek yiyip, biraz da içki içti. Kalın köpükten yatağına yatarak, cibinliğinin altında mutlu mutlu uykuya daldı.

Ertesi sabah dua eden keşişlerin sesiyle uyandı.. «Burada çalar saate hiç gerek yok,» deyip inleyerek kalktı. Yıkanıp traş olmak için nehrin kıyısına indi.

Güneş kayaları yaldızlarken Mek'le yine yerlerini almış, batı tarafına doğru bakıyorlardı. Jannie o geceyi Roseires'te geçirecek, Mek'in adamları kargonun uçağa yüklenmesine yardım edeceklerdi. Operasyonun en tehlikeli bölümlerinden biriydi bu. Bir Sudan devriyesi Big Dolly'i yerde bulduğu takdirde hepsi mahvolurlardı. Bu nedenle, uçağın homurtusunu duyduklarında çok sevindiler.

Big Dolly seçilen yerin üzerinden alçaktan uçtuğu sırada sarı traktör uçaktan atıldı. Araç hızla yere düşerken Nicholas soluğunu tutmuş tu. Neyseki sonra paraşüt açıldı. Traktör yere çarparak toz bulutlarının yükselmesine neden oldu.

Nicholas'ın yanında duran Sapper, inleyerek gözlerini yumdu. «Kahretsin!»

İngiliz, «Bu bir emir mi, yoksa sadece bir istek mi?» diye ona takıldı, ama aslında durumun onu eğlendirdiği yoktu.

Son sandık da atıldıktan sonra Big Dolly yükseldi. Nicholas telsizle Jannie'yi aradı. «Sağol, Big Dolly. Sağsalim evine dönmeni dilerim.»

Jannie, «İnşallah,» diye karşılık verdi. «Tanrı isterse.»

«Dönüş için seni arayacağım.»

«Bekleyeceğim.» Big Dolly uzaklaştı. «Şansınız açık olsun.»

Nicholas, Sapper'ın sırtına vurdu. «Eh, şimdi aşağıya inelim ve hâlâ bir traktör olup olmadığına

bakalım.»

Sarı makine yan yatmıştı, yakıtı akıyordu. Kalbinden vurulan bir dinazorun kanına benziyordu bu.

Sapper sanki sevgilisinin mezarı başında duruyormuş gibi kederle, «Siz gidebilirsiniz,» dedi. «Yalnızca on iki zencinin bana yardım etmesini sağlayın.»

SAPPER AKŞAM YEMEĞİ İÇİN kampa dönmedi. Bu yüzden Tessay çalışırken yemesi için adama bir kap walt'la injera ekmeği yolladı. Nicholas yardıma gitmeyi düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Acı deneyimleri ona Sapper'ın bazen yalnız kalmayı tercih ettiğini öğretmişti.

Sabaha karşı kamp birdenbire farların ışığıyla aydınlandı. Yer dizel motorun gümbürtüsüyle sarsıldı. Sapper traktörü kamp yerine getiriyordu. Kabak kafası bile yağ ve toz içindeydi. Gözleri çukura kaçmıştı, ancak zaferle gülüyordu.

Adam, «Haydi bakalım, çocuklar!» diye bağırdı. «Toparlanın. Gidip barajımızı yapalım!»

Vadiye saçılan sandıkları toplayıp yerleştirmek iki günlerini daha aldı. Bu süre içinde Nicholas keşişleri inceledi. Onların arasındaki doğal liderleri ve en zeki olanları seçmeyi öğrendi. Arapça ya da biraz İngilizce bilenleri de öyle. İçlerinden en işe yarar olanları Hansith Sherif adlı bir keşişti. Nicholas onu kişisel yardımcısı ve tercümanı olarak seçti.

Daha sonra Mek Nimmur, Nicholas'ı bir kenara çekerek, «Bundan sonra görevim çalışma alanının güvenini sağlamak,» dedi. «Kampına olan baskını ve Aziz Frumentius'taki katliamı unutma. Tekrar böyle bir şeyin olmasını engellemeyiz. Nogo ve haydutları hâlâ oradalar. Ve senin uçuruma tekrar döndüğünü pek çabuk öğrenecekler. Geldikleri zaman ben de hazır olacağım.»

Nicholas, «Sen AK47'yi, kazmadan daha iyi kullanıyorsun,» diyerek başını salladı. «Ama Tessay'i yanımda bırak. Ona ihtiyacım var.»

«Benim de öyle.» Mek başını sallayarak hüzünle gülümsedi. «Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu yeni yeni öğreniyorum.

Tessay'e iyi bak. Her gece gelip onu göreceğim.»

Mek adamlarını alarak çalılıklara girdi. Onları yolun ve kampın etrafına dizdi. Nicholas bazen çalıştığı işten başını kaldırıyor ve Mek'in nöbetçilerinin kampın yukarısındaki tepede dolaştıklarını görüyordu. Adamların orada olmaları içini rahatlatıyordu. Mek söz verdiği gibi her gece geliyordu. Nicholas onun Tessay'le paylaştığı kulübecikten gelen kahkahasını duyuyor, buna kadının gümüş şıkırtısına benzeyen tatlı sesi karışıyordu. O zaman İngiliz'in uykusu kaçıyor, kendisine hem çok yakın, hem de çok uzak olan Royan'ı düşünüyordu.

Beşinci gün Mai Metemma'nın söz verdiği gibi ikinci grup işçiler de geldi. Üç yüz kişi. Nicholas şaşırdı. Afrika'da böyle şeyler pek olmazdı. Bu adamlar keşiş değillerdi. Aziz Frumentius, kutsal iş için gerektiği kadar adam vermişti. Bu insanlar yaylalardaki köylerden gelmişlerdi.

Nicholas'la Sapper onları otuzar kişilik gruplara ayırıp, başlarına birer keşiş geçirdiler. Nicholas her gruba bir ad taktı.

«Yaban Öküzleri», «Aslanlar», «Baltalar» vb. Sonra da Tessay'in yardımıyla adamlara gümüş Maria Theresa doları ödeneceğini açıkladı. Yerliler son ana kadar onu somurtkanca dinlemişlerdi. Ama bu sözleri duyar duymaz değiştiler.

Hiçbiri de para alacağını ummamış, çoğu ne zaman kaçıp eve döneceğini düşünmüştü. Oysa şimdi İngiliz onlara yalnız para değil, gümüş dolarlar vaat ediyordu. Etiyopya'da iki yüz yıldan beri Maria Theresa dolarları gerçek para sayılıyordu. Addis Ababa'daki hükümetin çıkardığı değersiz kâğıt birr'in bir çuvalına bir gümüş dolar kadar değer verilmezdi. Nicholas da işçilerin ücretlerini ödemek için bir sandık gümüş para getirmişti.

Yerliler adamı dinlerken sevinçle gülümsediler. Abanoz gibi çehrelerinde bembeyaz dişleri ışıldadı. Biri şarkı söylemeye başladı. Diğerleri ayaklarını vurarak, dans ederek Nicholas'ı

alkışladılar/Kazma kürekleri alıp vadiye, baraj yerine inerlerken hâlâ şarkı söyleyerek dans ediyorlar. di.

Tessay, «Sir Nicholas,» diyerek güldü. «Noel Baba. Artık seni hiç unutmayacaklar.»

Royan da tatlı tatlı, «Belki sana bir türbe yaparlar,» dedi. «Hatta bir manastır.»

ONDAN SONRA ÇALIŞMALAR HAVA AYDINLANIR aydınlanmaz başladı. Adamlar geçici kamplarına her gece ottan meşalelerini yakarak geliyor, şarkı söyleyemeyecek kadar yorgun oluyorlardı.

Nicholas her sabah kesimlik bir hayvan yollamaları için yayladaki köylerin yaşlılarıyla anlaşmıştı. Kadınlar hayvanı sürerek yoldan indiriyor, başlarında da büyük kaplar dolusu tej taşıyorlardı.

Ondan sonra ki günlerde Nicholas'ın küçük ordusundan hiç kimse kaçmadı.

Adamlar gruplara ayrılmışlardı. Her grup başka bir işte çalışıyordu. Barajın temelini atıyor, tel örgü sepetleri yerleştirip içlerine kaya dolduruyor, taşocağından blokları taşıyor, baraja yerleştirilecek salı hazırlamak için ağaçlar kesiyor ve nehrin sularının akacağı kanalı kazıyorlardı.

Keşişler pazar günleri çalışmıyorlardı. Ne tehdit, ne de ilahi ödüller onları bu fikirlerinden caydırmıyordu. Kamptakiler bu duruma seviniyor, hiç olmazsa bir sabah olsun saat dörtte ilahilerle uyandırmayacaklarını düşünüyorlardı.

Ama Nicholas erken kalkmaya alışmıştı. O cumartesi sabahı da kalkıp yıkanmak için nehre indi. Royan da oradaydı.

Genç kadın, İngiliz'e kahve verirken, «Dün gece doğru dürüst uyuyamadım,» diye itiraf etti. «Çok garip bir rüya gördüm. Mamose'un mezarındaydım. Labirentte kaybolmuştum. Mezar odasını arıyor, kapıları açıp duruyordum. Her odada birileri vardı. Birinde de Duraid çalışıyordu. Başını kaldırarak bana, 'Dört boğa protokolünü unutma,' dedi. 'En baştan başla.' Öylesine gerçek ve canlıydı ki. Yanına gitmek istedim ama kapı suratıma kapandı. Onu bir daha göremeyeceğimi anladım.» Gözleri yaşardı.

Nicholas kadına acı anıları unutturmak istedi. «Diğer odalarda kimler vardı?»

«Yandaki odada Nahoot Guddabi'yi gördüm. Kinle güldü ve, 'Çakal güneşi kovalıyor,' dedi. Kafası değişerek Anubis'inkine dönüştü. Mezarların çakal tanrısına yani. Nahoot bağırıp havlamaya başladı. O Kadar korktum ki, hemen kaçtım.» Kadın kahvesini yudumladı. «Bütün bunlar anlamsız ve gülünçtü. Von Schiller de yandaki odadaydı.

Kanatlarını çırparak, 'Akbaba yükseliyor, taş düşüyor,' diye bağırdı. Ona karşı öyle bir kin duydum ki, suratına vuracaktım, ama kayboldu.»

Nicholas, «Ve sen de uyandın,» dedi.

«Hayır. Bir oda daha vardı.»

«Orada kimi gördün?»

Kadın önüne bakarak, «Seni gördüm,» diye mırıldandı.

«Beni mi? Ben ne dedim?» Adam gülümsüyordu.

Royan, «Hiçbir şey söylemedin,» diyerek birdenbire kıpkırmızı kesildi. Rüyasını çok iyi hatırlıyordu. Nicholas'ın çıplak bedenini, hatta kokusunu ve dokunuşunu... Şaşkın şaşkın ayağa kalktı. Ve aklına gelen ilk şeyi söyledi. «Önümüzde koskoca bir gün uzanıyor. Yapacak hiçbir işimiz de yok.»

«Hiç de değil.» Nicholas da ayağa kalkmıştı. «Buradan gitmek için gerekli hazırlıktan yapmalıyız. Gitme zamanı geldiğinde herhalde çok acelemiz olacak.»

Kadın, «Ben de seninle gelebilir miyim?» diye sordu.

YABAN ÖKÜZLERİ VE FİLLER ONLARI taşocağında bekliyorlardı. Nicholas sandıkların birinden şişirilen

Avon botlarını çıkardı. Bunları adamlara yükledi. Yokuştan inerek manastıra gittiler. Mai Metemma onları kilisenin önündeki verandada bekliyordu. Grubu, kayaya oyulmuş merdivenden suyun kenarına kadar indirdi.

Royan deli gibi akan suya bakarak ürperdi. «Dönmek için bu yolu seçeceğini bilseydim...» Nil'e kuşkuyla bakıyordu.

Nicholas, «Yürümeyi tercih ediyorsan bence bir sakıncası yok,» dedi. «Şansımız varsa yanımızda bazı değerli yükler de olacak. Nehir en mantıklı kaçış yolu.»

«Evet, bu herhalde mantıklı. Ama hiç de hoş gözükmüyor.» Royan suda hızla ilerleyen bir tahta parçasına bakıyordu.

Alçak sesle ekledi. «Suyun hızı nedir?»

Nicholas kayıtsızca, «Sekiz ya da dokuz deniz milinden fazla değil,» dedi. «Daha bu bir şey sayılmaz. Sular hâlâ alçak.

Dağlarda yağmur yağıncaya kadar bekle. İşte o zaman suların buradan nasıl aktığım görürsün. Çok eğlencelidir. Pek çok kimse böyle bir nehirden inebilme fırsatı için bol para verir. Bu yolculuğa bayılacaksın.»

Kadın alayla, «Teşekkür ederim,» dedi. «Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim.»

Nil sularının kabardığı zaman bile ulaşamadıkları bir yerde, küçük bir mağara vardı. Bir türbe. Başrahibin izniyle bottan oraya sakladılar. Nicholas telsizini de getirmişti. Onu ve acil durum çantasını naylona sararak botlardan birinin arasına soktu. Kadına botların nasıl şişirileceğini öğretti.

Royan endişeyle, «Bu eğlenceli yolculuğa sen de katılacaksın, değil mi?» diye sordu. «Beni yalnız başıma yollamayacaksın ya?»

Adam, «Her şeyi öğrenmen daha iyi,» dedi. «Buradan ayrılacağımız sırada bir sorun çıkarsa, botların suya indirilmeleri için bana yardım edersin.»

Merdivenden tekrar sıcak güneşe çıktıklarında Royan'ın ruh hali yine değişti. «Daha öğle olmadı. Bütün gün bizim. Haydi Taita'nın gölüne geri dönelim.»

Yaban Öküzleriyle Filler kavşağa kadar onlarla birlikte geldiler. Sonra da dönerek baraja doğru gittiler.

Aradan geçen o kadar kısa sürede bile keçi yolunu otlar kaplamıştı. Adamla kadın ancak akşamüzeri Taita'nın gölcüğünün yukarısındaki kayaya varabildiler.

«Buraya bizden sonra kimsenin gelmediği anlaşılıyor.» Nicholas'ın sesinden rahatladığı belliydi. «Bizden başka gelenler olsa iz bırakırlardı.»

«Birilerinin buraya gelmelerini mi bekliyordun?»

«Hiç belli olmaz. Von» Schiller tehlikeli bir tip. Yanında da sevimli bazı gençler çalışıyor. Beni endişelendiren Helm.

Bana buralarda gizlice dolaşacakmış gibi gelmişti. Ama neyse buraya yaklaşan bile olmamış.»

Royan, «Sapper nehri yukarıda kestiği zaman asıl çalışma alanımız burası olacak, değil mi?» diye sordu.

«Evet öyle. Ama ben Sapper daha barajı kapatmadan burada da bir kamp kurmak istiyorum. Gölcüğü inceleyeceğimiz zaman gereken bütün araç ve gereçleri buraya getirmeliyiz.»

«Göle nasıl ineceğiz? Nehrin yatağı kuruduktan sonra oradan mı, geleceğiz?»

«Kuru yatağı yol gibi kullanabiliriz tabii. Barajın aşağısından ineriz. Ya da manastırdan.»

«Ama senin başka bir fikrin var, öyle değil mi?»

«Yatağında su olmasa bile nehir uzun bir yol sayılır. Uçurumun iki ucundan da yedi sekiz kilometre tutuyor. Ayrıca nehirde ilerlemek kolay olmaz.» Nicholas üzüntüyle gülümsedi. «Karşındaki bu konuda uzman. Oradan bir kez kötü biçimde indim. Bunu bir daha yapmak istemem. En az beş

çağlayandan aşağıya fırlatıldığımı hatırlıyorum.»

Royan, «Öyleyse senin şu parlak fikrini öğrenelim,» dedi.

Nicholas düzeltti. «Bu benim fikrim değil, Taita'nın.»

Kadın kenardan aşağıya baktı. «Yani sen de onun gibi buraya bir iskele mi kuracaksın?»

Adam, «Taita için iyi olan, benim için de iyidir,» diye yanıt verdi. «Herhalde bizim ihtiyar da nehirden inmeyi düşündü ama sonra bundan vazgeçti.»

«O halde iskele üzerinde çalışmaya ne zaman başlayacaksın?»

«Gruplardan biri bambu direkler kesmeye başladı bile. Yarın onları buraya taşıyıp yığacağız. Bir tek gün dahi kaybedemeyiz. Baraj tamamlanır tamamlanmaz, kurumuş göle inmemiz gerek.»

Royan eğilip karanlığa doğru seslendi. «Uyan, Taita! Senin peşindeyiz.»

Nicholas onun kolunu tuttu. «Taita'ya meydan okuma! O ihtiyar haydut başımıza yeteri kadar iş açtı zaten.»

Hepsi toplanıp barajın kapatılmasını ve önüne çekilen set nehrin önce yavaş, sonra da hızla yeni açılan kanaldan akmasını seyrettiler. Royan kuşkuyla sete baktı. «Dayanabilecek mi dersin?»

«Yağmur mevsimine kadar dayanacağını umuyoruz.» Nicholas kadının kolunu tuttu. «Artık burada zaman kaybetmeyelim. Aşağıya inip Taita'nın gölünde çalışmanın zamanı geldi.»

İkisi de yarattıkları yeni nehrin yanından ilerlediler. Sonunda Tamre'yle gittikleri o kelebekli kaynağın olduğu yere geldiler. Ne var ki, kaynak kurumuştu.

Royan, «Artık fışkırmıyor.» diye fısıldadı. «Baraj onun suyunu kesti. Bundan da kaynağı Taita'nın gölünün beslediği anlaşılıyor. Nehrin yatağını değiştirdik, kaynak da öldü.» Gözleri heyecanla parlıyordu. «Haydi, burada daha fazla zaman kaybetmeyelim. Taita'nın gölcüğüne gidelim.»

TAITA'NIN GÖLÜNE İLK NICHOLAS GİRDİ. Bu kez oturması için izbarço iskelesi vardı. İskele ve makara takımı iyi hazırlanmıştı.

İngiliz'i ağır ağır aşağıya indirirlerken iskemle çıkıntılı kayaya çarptı. Adamın sağ elinin başparmağı iskemleyle kayanın arasına sıkıştı. Nicholas can acısıyla bağırdı. Elini çektiği zaman parmağının eklemi üzerindeki derinin sıyrıldığını ve yaradan kan aktığını gördü. Canı yanmıştı ama yara pek önemli değildi. Nicholas yarasını emerek kanı temizledi. Bu ara onunla uğraşacak değildi.

Aşağıda karanlık ve ürkütücü uçurum uzanıyordu. Adamın bakışları kovukların arasındaki kabartmaya kaydı. Artık onun ne olduğunu bildiğinden kanadı kırık şahini seçebiliyordu.

Nicholas uçurumun dibine baktı. Gölcüğün hemen yukarısındaki çağlayandan ip gibi incecik bir su akıyordu.

Aşağısındaki gölün suları iyice alçalmıştı. Kayanın daha önce suların altında olan on beş metrelik kısmı artık ortaya çıkmıştı. Ancak göl tamamıyla boşalmamıştı. Ortada hâlâ kapkara sular vardı. Nicholas suların etrafındaki dar, rafımsı yere indi. Şimdi, onu içeri çekip öldürmesine ramak kalan tünel ağzını görebiliyordu. Kenardan o tarafa doğru gidip çömeldi. Bir etini yere dayayarak diğerini yarısı suların altında olan ağza doğru uzattı. Tünelin girişi hatırladığı gibi düzgündü. Nicholas kolunu sıvadı. O sırada parmağının tekrar kanamaya başladığını farketti ama buna aldırmadı. Elini suya sokarak tünelin ağzını yoklamaya çalıştı.

Aynı anda hemen önünde hızla hareket eden, ağır bir yaratık kara suların içinde döndü. Nicholas farkında olmadan elini telaşla sudan çekti. Sudaki yaratık yüzeye kadar onun kolunu izledi. İğne gibi sivri, upuzun dişleriyle adamın derisini çizmişti. İngiliz bir baraküdanınki kadar kötü ve habis bir kafayı seçebildi. O zaman yaralı parmağından akan kanın yaratığı oraya çektiğini anladı. Ayağa fırlayarak kolunu tuttu. Yaratığın ön dişlerinden sadece biri koluna gelmişti.

Ama bu, derisini bir ustura gibi varmıştı. Şimdi elinin üstündeki yaradan suya kanları damlıyordu.

Birden kara su canlandı sanki. Dalgalanıyor, kaynıyordu. Sürüyle yaratık orada dönüyor, kıvrılıp bükülüyordu. Sırlını kayaya dayamış olan Nicholas onlara tiksinti ve dehşetle bakıyor, biçimlerini hayal meyal görebiliyordu. Esnek ve kurdele gibi şeylerdi. Bazıları İngiliz'in baldın kalınlığında, kara ve parlaktı. İçlerinden biri kafasını kayadaki çıkıntıya doğru uzatarak dişlerini şakırdattı. Gözleri çok iri ve parlak, burnuysa uzundu. Sivri dişleri ince dudaklarının üzerine çıkıyordu. Gövdesi yüz seksen santim uzunluğundaydı. Yaratık uzanırken kuyruğunu kamçı gibi vuruyor, Nicholas'ın çıplak bacaklarına ulaşmaya çalışıyordu. İngiliz tiksintiyle bağırarak yana kaçtı. Kanayan elini tutup yaratığa baktı. O korkunç kafa kaybolmuştu ama suyun yüzeyi hâlâ kaynıyordu.

Adam birdenbire durumu anladı. Yılanbalıkları! Dev, tropik yılanbalıkları...»

Tabii kan onları heyecanlandırmıştı. Nicholas gölcüğe son girdiği zaman bir yerinin kanamamış olmasına sevindi.

Boynundaki pamuklu eşarbı çıkarıp yaralı elini sardı. Tünelin incelenmesi konusunda yılanbalıkları öldürücü birer tehlike oluşturuyorlardı. Ama İngiliz onları ortadan kaldırmanın yollarını düşünmeye başlamıştı bile.

Gölcüğün suları durulmuştu. Nicholas başını kaldırdığında Royan'ın aşağıya indiğini gördü. İnce, biçimli bacaklarını tahta iskemleden sarkıtmıştı.

Kadın İngiliz'e heyecanla, «Neler buldun?» diye seslendi. «Orada bir tünel...» Birdenbire adamın giysisindeki kanları ve elindeki sargıyı gördü. «Aman Tanrım! Ne yaptın? Yaralanmışsın! Yaran kötü mü?» Ayaklarını kayaya dayayarak iskemleden kaydı. Adamın yaralı elini şefkatle tuttu. «Ne yaptın böyle?»

Nicholas onun.endişesini gidermeye çalıştı. «Göründüğü kadar kötü değil. Çok kan akıyor ama yara derin sayılmaz.»

Royan ısrar etti. «Bu nasıl oldu?»

İngiliz yanıt yerine kanlı eşarbın bir ucunu yırttı. Kadına, «Şimdi seyret,» diyerek bezi suya attı.

Suda kıvıl kıvıl, ince uzun yaratıklar belirdiği zaman Royan dehşetle haykırdı. Yılanbalıklarından biri iğrenç bir biçimde sürünerek yarısına kadar kayaya çıkmayı başardı. Sonra tekrar suya düştü. Kara taşların üzerinde gümüşümsü, sümük gibi bir iz bıraktı.

Nicholas, «Taita bizi kaçırmak için buraya bekçi köpeklerini bırakmış,» diye mırıldandı. «Suyun altındaki girişi incelemeden önce bu güzellerin işini bitirmemiz gerekiyor.»

Sapper'la Nicholas'ın kayanın yanına yaptıkları iskele hemen hemen dört bin yıl önce açılmış olan kovuklara tutturulmuştu. Herhalde Taita bağlantıyı ağaç kabuklarından yapılmış iplerle sağlamıştı. Sapper'sa onun yerine kalın galvanize tel kullanmıştı. İskele pek çok kişinin ağırlığını çekebilecek kadar sağlamdı. Yaban Öküzleri sıraya dizildiler. Ve malzemelerle araç gereçleri elden ele geçirerek aşağıya indirdiler. Mağaraya ilk ulaşan portatif bir Honda EM500 jeneratör oldu. Sapper onu kayanın aşağısına yerleştirdiği ışıklara bağladı. Petrolle çalışan küçük motor sessiz ve düzgünce işini gördü. Küçük olmasına rağmen müthiş bir güç veriyordu. Projektörler mağaranın en diplerindeki gölgeleri kovup kayaya oyulmuş derin çukuru, tıpkı bir sahne gibi aydınlattılar.

Birdenbire herkesin ruh hali değişti. Artık daha neşeli ve güvenliydiler. Royan gölcüğün kenarında duran Nicholas'la Sapper'ın yanına inerken, iskeledeki sıraya dizili adamlar gevezelik ederek gülüyorlardı.

Nicholas, «Artık ışıkların yanabildiğini biliyoruz,» dedi. «Projektörleri söndür.»

Royan itiraz etti. «Ama burası çok karanlık ve kasvetli.»

Nicholas, «Yakıtı idareli kullanmak zorundayız,» diye açıkladı. «Köşe başında benzin istasyonu

yok. Tünelde ne kadar süre ışık gerekeceğini de bilmiyoruz.»

Royan bıkkınca omzunu silkti. Sapper da jeneratörü durdurdu. Mağara tekrar karardı. Kadın kara göle bakarak yüzünü buruşturdu. «O korkunç hayvanlar için bir fikrin var mı?» İngiliz'in sargılı sağ eline bakıyordu. «Su nasıl temizlenecek?»

«Sapper'la bir planımız var. Tünelin ağzına bir koferdam yapacak, suyu kovalarla boşaltacağız.»

Koferdam için gerekli malzemeler aşağıya indirildi. Royan, «Senin yılanbalıkları ne olacak?» diye sordu. Gölcüğün kenarına yaklaşmamaya çalışıyordu.

Nicholas ona güldü. «Seyret, göreceksin. O sevgili balıklarına bir sürprizim var.»

Koferdam hazırlıkları tamamlandığında Nicholas herkesi Yukarı çıkardı. Aşağıda sadece kendisi kaldı. Omzuna Mek Nimmur'dan aldığı parçalı elbombalarıyla dolu torbayı asmışta. İki eline birer bomba alarak pimlerini çekti, sonra da onları gölcüğün ortasına attı. Kendisi yüzünü kayaya dönüp çömeldi ve elleriyle kulaklarını tıkadı. Ve aynı anda bombalar müthiş bir gürültüyle patladı. Sular havaya fışkırarak İngiliz'i ıslattı.

Yankılar sona ererken adam ayağa kalktı. Gölün kenarında dev yılanbalıkları kıvranıyorlardı. Çoğu, beyaz karınları patlayarak ölmüş, bazılarıysa patlama yüzünden sadece sersemlemişlerdi. Nicholas onların tekrar kendilerine geleceklerini biliyordu. Ama şimdi tehlikeli değillerdi. Adam Yukarıya doğru bağırdı. «Tamam, Sapper! Onları yollayabilirsin.»

Adamlar hızla iskeleden inip gölcüğün etrafında toplandılar. Ölü balıkları toplamaya başladılar.

Nicholas keşişlerden birine, «Onları yiyor musunuz?» diye sordu.

«Çok güzel.» Keşiş karnını ovdu.

Sapper, «Bu kadar yeter, açgözlü herifler!» diyerek yerlileri çalıştırmaya başladı. «O balıklar uyanıp sizi yemeden şu sepetleri yerleştirelim...»

Yarım daire biçiminde koferdam yapılması zor ve yorucu bir işti. Sapper tam iki gün uğraştı. Ama sonunda tünel ağzının önündeki suları kovalarla dışa, gölcüğe boşaltmayı başardılar. Böylece ağız ortaya çıktı, iki metre boyunda ve enindeydi. Nicholas dayanamayarak sulara girdi. Tünelin ağzındaki molozları elleriyle temizlemeye çalıştı. Sonra Royan'a, «Bu gerçekten bir tünel,» diye seslendi.

Kadın daha fazla dayanamayacaktı. O da aşağıya, adamın yanına indi. Ve düşkırıklığıyla, «Burası tıkanmış!» diye bağırdı. «Taita bunu mahsus mu yaptı?»

Nicholas, «Belki,» dedi. «Tabii bütün bu molozları tünel nehirden emmiş olabilir. Ama Taita'nın buradan çıkarken tüneli arkasından kapatmış olması ihtimali de yar.»

Royan'ın sesindeki heyecan sönmüştü. «Tünelin nereye gittiğini anlamak için iyice temizlenmesi gerek. Uzun iş bu.»

Nicholas başını salladı. «Korkarım öyle. Bütün bu molozları elle temizleyeceğiz. Arkeolojik kazılar yapacak zamanımız da yok. Hepsini çıkarıp atacağız.» Koferdamdan çıktı. Kadını kıyıyı çıkarmak "için elini uzattı. «Neyse, hiç olmazsa projektörler var. Adamlar gece gündüz nöbetleşe çalışabilirler.»

Nahoot Guddabi, «Dandera nehrine baraj yaptılar,» diye açıkladı. Von Schiller adama hayretle bakakaldı.

«Baraj mı yaptılar? Bundan emin misiniz?»

«Evet, Herr von Schiller. Harper'ın kampındaki casusumuzdan haber geldi. İngiliz uçurumda üç yüzden fazla adam çalıştırıyor. Hepsi bu kadar da değil. Hava yoluyla pek çok malzeme ve makine getirtmiş. Askeri operasyon gibi bir şey bu. Hatta casusumuzun söylediğine göre, toprağı atmak için traktöre benzeyen bir aracı da var.»

Von Schiller, «bütün bunlar doğru mu» der gibi masanın üzerinden Jake Helm'e baktı. Texas'lı da

başını salladı. «Evet, Herr von Schiller. Hepsi doğru. Harper'ın çok para harcadığı anlaşılıyor. Sadece uçak kiralamak bile ona elli bine malolmuştur.»

Alman, kendisini uydu mesajıyla Frankfurt'tan buraya çağırdıklarından beri ilk kez heyecanlandı. İstememesine rağmen İngiliz'in başarısına hayranlık duydu. «Bana barajın yerini göster!» diye emretti. Helm kalkıp onun yanına geldi. Uydu fotoğrafının üzerine eğilerek barajın yerini dikkatle işaretledi. Von Schiller, «Sence bu ne anlama geliyor, Helm?» diye sordu.

Texas'lı bir boğanınkini andıran omuzlarını kaldırdı. «Ben sadece bir tahminde bulunabilirim.»

«İyi ya, söyle.»

«Bence İngiliz suların üzerini örttüğü bir şeye ulaşmaya çalışıyor. Nehrin yatağındaki bir şeye.»

Alman mırıldandı. «Bu mantıklı. Barajın daha aşağısında ne var?»

«Nehir şurada dar bir boğaza giriyor. İngiliz'in barajının hemen aşağısında.» Helm o noktayı gösterdi. «Uçurum burada on iki kilometre kadar. Manastırın hemen yukarısında. Helikopterle oranın üzerinden uçtum. Geçilemezmiş gibi gözüküyor ama...»

«Evet, devam et Ama... ne?»

«Uçuş sırasında Harper'la kadın uçurumun yukarısındalardı. Şurada.» Yine fotoğrafta yeri işaret etti.

Alman, «Orada ne yapıyorlardı?» diye sordu.

«Hiç. Sadece uçurumun yukarısında oturuyorlardı.»

«Tabii sizi farkettiler.»

«Elbette. Biz helikopterdeydik. Yaklaştığımızı duyup bize baktılar. Harper elini bile salladı.»

«Yani... yaklaştığınızı duyunca, ne yapıyorlarsa ondan vazgeçtiler...» Von Schiller uzun süre düşündü. Sonra da, «Harper'ın mezarın barajın aşağısında, uçurumda olduğunu düşünmesinin bazı nedenleri var herhalde,» dedi.

«Kamptaki casusumuzla nasıl temas kuruyorsun?»

«Harper yayladaki köylerden yiyecek getirtiyor. Kadınlar işçilerin yiyeceği hayvanları kampa sürüyorlar. Adamlara tej'de götürüyorlar. Adamımız da kadınlarla bize haber gönderiyor.»

«Tamam, tamam!» Alman elini sallayarak Helm'i susturdu. «Onun yaşam hikâyesi beni ilgilendirmiyor. Ben sadece Harper'ın barajın aşağısında, uçurumda çalışıp çalışmadığını bilmek istiyorum. Bunu ne zaman öğrenebilirsin?»

Helm, «En geç öbür gün,» diye söz verdi.

Von Schiller toplantı masasının ucunda oturan Nogo'ya döndü. «Bu bölgede kaç adamınız var?»

«Üç yüzden fazla.»

Nahoot atıldı. «Bence onlara hemen saldırmaksınız! Mezarı bulmadan önce hepsini ortadan kaldırmalısınız...»

Alman; ona bakmadan homurdandı. «Susun! Gerekirse fikrinizi sorarım.» Nogo'ya döndü. «Şu Harper'la işbirliği yapan gerilla lideri... Onun adı neydi? Kaç adamı var?»

Nogo öfkeyle, «Mek Nimmur gerilla değil,» diye düzeltti. «O bir hay. dut. Adı kötüye çıkmış bir shufta terörist.»

Von Schiller alayla, «Birinin kurtuluş savaşçısı, bir diğerinin teröristidir,» diye mırıldandı. «Onun kaç adamı var?»

«Fazla değil. Yüzden az. Belki de elli kadar. Hepsi de kampı ve barajı koruyorlar.»

Alman başını sallayarak kulak memesini çekiştirdi. «Harper ve yanındakiler Etiyopya'ya nasıl girebildiler?»

«Mek Nimmur'la birlikte Sudan'dan sanırım. Yürüyerek uçuruma kadar gelmişler. Tabii sınırın yakınında terkedilmiş havaalanları var.»

Von Schiller, «O halde Harper yine aynı yoldan kaçacak,» dedi. «Nehrin iki yanına adamlarınızı koymalısınız. Onlar Harper'ın Sudan sınırına geçmesini engellemeliler. Bir grup adamınızsa uçurumun aşağısında beklemeli. Mek Nimmur'un adamlarına gözükmesinler. Ben haber verir vermez de hızla ilerleyip barajı ele geçirsinler.»

Nahoot, «Onları şimdi durdurmalısınız, Herr von Schiller,» diye önerdi. «Harper mezarı açma fırsatını bulamadan yani.»

Alman öfkeyle, «Aptallık etmeyin,» diye homurdandı. «Erken harekete geçersek, ondan mezarın yerini öğrenemeyiz.»

«Onu konuştururuz...»

«Harper gibi bir adamı konuşturamazsınız. Bazı İngiliz'ler... onları geçen savaştan çok iyi hatırlıyorum...» Alman duraklayarak kaşlarını çattı. «Hayır. Onlarla kolay başa çıkamazsınız. Acele etmemeliyiz. Harper uçurumda bir şey bulunca saldırıya geçeriz.» Hafifçe, soğuk soğuk güldü. «Bekleme oyunu... Şimdi biz de bekleme oyununu oynayacağız.»

TÜNELDEKİ MOLOZLARIN BOŞALTILMASI İŞİ hızla sürüyordu. İkinci grup çalışmaya başladıktan bir süre sonra tünelin ağzında heyecanlı sesler yankılandı. Nicholas telaşla aşağıya indi.

Gruba liderlik eden keşişe Arapça, «Ne oldu, Hansith?» diye sordu. «Neden bağırıyorsunuz?»

«Tünelin öbür ucuna eriştik, efendi!» Hansith gülüyor, çamur bulaşmış siyah yüzünü sanki beyaz dişlerinin ışıltısı aydınlatıyordu.

Nicholas adamın omzuna vurdu. «Aferin, Hansith. Gruptaki her dama bir dolar ödül vereceğiz. Ama onları çalıştır! Bu molozlar çabuk temizlenmeli.» Fakat bu iş o kadar kolay olmadı. Ancak iki vardiyalı sonra tüneldeki bütün kırılmış kayalar ve molozlar çıkarılabildi. Ve Royan'la Nicholas sonunda tünelin ucundaki mağaranın eşiğinde durdular.

Şimdi önlerinde koskocaman bir kuyu vardı. Suları kapkaraydı. İngiliz fenerin ışığını kuyuya doğru tuttu. Dev yılanbalıkları yüzeye çıkarlarken Royan tiksinti ve dehşetle bağırdı. «İğrenç yaratıklar! Bütün nehirde kaynıyorlar sanırım!»

Yılanbalıkları belirdikleri gibi birdenbire ortadan kayboldular. Kadın, «Karşı tarafta yine bir dehliz olmalı,» diyerek işaret etti. Adam onun gösterdiği tarafa ışığı tuttu. Royan bağırdı. «Bak, Nicky! İşte orada!»

Kuyunun karşı tarafında da dikdörtgen biçiminde bir açıklık vardı.

Royan üzgün üzgün, «Şimdi o tarafa nasıl geçeceğiz?» diye sordu.

«Korkarım kolaylıkla geçemeyeceğiz.» Nicholas küfre başladı. «Kahretsin! Bu bize iki güne malolacak. Oysa zamanımız azalıyor. Kuyunun üzerine bir tür köprü kurmamız gerekecek.»

«Nasıl bir köprü?»

«Sapper'ı çağıralım. Bu onun işi.»

Sapper kuyunun yanında durarak öfkeyle karşı tarafa baktı. «Duba ister. Siz o şişirme botlardan kaç tane getirdiniz?»

Nicholas, «Bunu unutsan iyi olur, Sapper,» diyerek başını salladı. «O kirli, iri pençelerini botlarıma geçiremeyeceksin.»

«İyi ya.» Adam bıkkınca ellerini açtı. «Bu işi en kolay ve en çabuk yapmanın yolu bu.»

«Baobab!» Nicholas parmaklarını şıklattı. «Bu çok işimize yarar. Baobab kuruduğu zaman balsa kadar hafif oluyor.»

Sapper başını salladı. «Tepelerde baobab çok. Bu vadide iki ağaçtan biri baobab galiba!»

KÖPRÜ HIZLA YAPILDI. BİRAZ derme çatmaydı ama yine de işe yarayacak gibiydi. Köprüden ilk geçen Nicholas oldu. Royan da onu çabucak izledi. Kuyu tarafında bir çökme olmuştu anlaşılan. Buradaki dehlizin ağzı yukarıda kalıyordu. İngiliz oraya kabaca yapılmış bir el merdivenini dayayarak Yukarı çıktı. Royan da peşindeydi. Girdikleri tünelin zeminin gelişigüzel yontulmuş taşlar döşenmişti.

Burasının da sular altında kalmış olduğu anlaşılıyordu. Ayaklarının altındaki taşlar ıslak ve yosunluydu. Adamla kadın, Sapper'ın koridorun tavanına da lambalar takmasını beklediler. Sonra adam ışıkları yaktı. Nicholas'la Royan o zaman dehlizin Yukarıya doğru yirmi derecelik bir açıyla yükseldiğini farkettiler. Yukarıda taştan oyulmuş bir sahanlık vardı.

Adamla kadın yan yana köşeyi döndüler. İngiliz projektörü Yukarı kaldırdı. Bunun kablosu arkadan uzanıyordu. O ileriyi aydınlatırken Royan bağırarak adamın elini tuttu.

Taita bu yukarı çıkan rampadaki dönemeci vurucu bir etki sağlayacak şekilde tasarlamıştı. Geçtikleri dehliz kabaca yapılmıştı. Şimdiyse karşılarında geniş bir merdiven vardı ve durdukları yerden yukarısı gözükmüyordu. Her basamak tünelin eni genişliğindeydi. Basamaklar benekli gıyanystan dikkatle oyulmuştu. Tünelin tavanı diğer dehlizinkinin üç katı kadar ve kubbe biçimindeydi. Hem tavan, hem de duvarlar cilalı mavi granit bloklarından yapılmıştı.

Royan usulca Nicholas'ın elini çekiştirdi. Merdivenden çıkıp sonunda sahanlığa erişerek oradaki kapının önünde durdular. İkisi de konuşacak halde değillerdi. Bir an dönüp birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Sonra da üzeri beyaz nehir kiliyle kaplanmış olan kapıya döndüler. Bunun ortasında iki mühür vardı. Üstteki hükümdar armasıydı.

Dikdörtgen biçimi bir düğüm ve üzerinde sonsuzluğun dev dairesini temsil eden boynuzlu kutsal böcek.

Royan sessizce armadaki hiyeroglifleri okudu. «Ulu. İlahi. Aşağı ve Yukarı Mısır'ın hükümdarı. Horus'un dostu. Osiris ve İsis'in sevgilisi. Mamose, o sonsuza kadar yaşasın!»

Bu görkemli hükümdarlık mührünün altında küçük bir desen vardı. Kırık kanadı çizgili göğsünün üzerine düşmüş bir şahin. «Ben, esir Taita, emrine uydum, ilahi firavun.» Şahinin altındaysa hiyeroglifle bir uyarı yazılmıştı.

«Yabancı!

Tanrılar seni gözlüyor! Kralın sonsuz istirahatına engel olacaksan tehlikeyi düşün.»

KAPIDAKİ MÜHÜRLERİ KIRMAK ÇOK önemli ve ciddi bir şeydi. Yağmur mevsiminin başlamasına az kalmış olmasına rağmen ikisi de bu işi hafife almak niyetinde değillerdi. Buldukları her şeyi kaydetmek ve içeri girerken fazla zarar vermemeye çalışmak zorundaydılar.

Geri kalan o değerli günlerden birini içeri girme hazırlıkları yaparak geçirdiler. Tabii Nicholas önce mezarın güvenliğini düşündü. Mek Nimmur'dan kuyunun üzerindeki köprüye silahlı bir nöbetçi dikmesini istedi. Oradan öteye kimse geçmeyecekti. Sadece Nicholas, Royan, Sapper, Mek, Tessay ve İngiliz'in seçtiği dört keşişin köprüden geçmesine izin vardı.

Hansith Sherif tünelin temizlenmesi sırasında ne kadar becerikli biri olduğunu tekrar tekrar kanıtlamıştı. Güçlü kuvvetli, çalışkan ve zekiydi. Nicholas'a pek çok konuda yardım ediyordu. İngiliz dehlizle mühürlü kapının resimlerini çekerken ona yine Hansith yardımcı oldu.

Sapper'da voltaj düşüklüğünü engellemek için jeneratörü kuyunun yakınına yerleştirdi. Sonra merdivenin sahanlığına da lambalar taktı. Bunlar mühürlü, bembeyaz kapıyı aydınlatıyorlardı.

Sonunda kapının önünde toplandıklarında hepsi de belirgin biçimde ciddileşmişlerdi. Nicholas kil tabakasının oyacağı kısmını işaretlemişti. Böylece hem içeri girebilecekleri kadar yer açılacak, hem de kilin üzerindeki mühürlere bir şey olmayacaktı. Adam hayalinde onları Quenton Park'taki müzesinde görebiliyordu.

Nicholas önce kil tabakasını bir iğne kadar sivri bızla yokladı. Ve kilin sık örülmüş sazların üzerine sürülmüş olduğunu anladı. «Bu işimizi kolaylaştırıyor. Hasır kilin parçalanmasını engelleyecek.» Bızla çizdiği karenin köşelerinde delikler açt. Ve bunları Hansith'e matkapla genişlettirdi. Delik büyür büyümez keşişi sabırsızca kenara çekerek içeri baktı.

Burnuna kapalı yerlere özgü o koku geldi ama içerisi zifiri karanlıktı.

Royan dirseğinin dibinden, «Ne görüyorsun?» diye sordu.

İngiliz, «Işık,» diye emretti. «Işık tutun.» Sapper'ın kendisine uzattığı projektörü deliğe yaklaştırdı.

Royan yanında sabırsızlıktan sanki dans ediyordu. «Söyle! Ne görüyorsun?»

Nicholas, «Renkler,» diye fışırdadı. «Olağanüstü, benzersiz renkler.»

Kadını belinden kavradı ve delikten içeri bakabilmesi için havaya kaldırdı.

Royan, «Çok güzel!» diye bağırdı. «Ne kadar güzel!»

SAPPER TÜNELDE HAVA AKIMINI SAĞLAYACAK ağır vantilatörü yerleştirirken, Nicholas da elektrikli testereyi hazırladı.

Royan'ın koruyucu gözlük ve toz maskesi takıp, kulaklarını tıkamasına yardım etti. Diğerlerini de kuyunun üzerindeki köprüye yolladı. Hem fazla toz çıkacak, çok gürültü olacaktı, hem de içeriye gireceği zaman yanında sadece Royan'ın olmasını istiyordu.

Sonunda kare biçimi parçayı kesip çıkardı. İçeri girdiler ama kalkan tozlar yüzünden hiçbir şey göremediler. Yan yana durarak vantilatörün havayı temizlemesini beklediler. Tozlar yavaş yavaş dağılırken, önce ayaklarının altındaki zemini farkettiler. Buraya taş bloklar döşenmemişti. Zemin, iyice cilalanmış ve ustalıkla yerleştirilmiş sanagat fayanslardan oluşuyordu.

Tozlar tümüyle kaybolurken karşılarındaki uzun, gölgeli koridora baktılar. Nicholas kapıdan uzanarak ayaklı projektörü aldı ve önlerindeki koridoru çabucak aydınlattı. Adamla kadın ilerlerlerken etraflarını sanki tanrılar sarıvermişti. Onlara duvarlardan ve tavandan iri gözleriyle düşman düşman bakıyorlardı. Nicholas'la Royan ağır ağır yürürlerken, yerdeki ince toz tabakası ayak seslerini boğuklaştırıyordu.

Duvarların ve tavanın her tarafında yazılar vardı. Bunlar Soluklar Kitabı, Tapınak Kapıları Kitabı ve Akıl Kitabından alınmışlardı. Diğer taraftaysa Memose'un tarihçesi vardı. Bunlarda ayrıca firavunun, Tanrıların onu sevmesine neden olan meziyetleri de anlatılıyordu.

Sonra uzun mezar galerisindeki ilk bölmeye geldiler. Bu Osiris'e aitti. Yuvarlak odanın kavisli duvarlarına tanrıyı öven yazılar oyulmuştu. Bir rafta da kafasında tüylü, yüksek başlığıyla Osiris'in heykeli vardı. Tanrı, oniks ve kaya kristalinden yapılmış gözleriyle öyle amansızca bakıyordu ki, Royan ürperdi. Nicholas uzanıp heykelin ayağına dokundu ye bir tek kelime söyledi. «Altın.» Sonra başını kaldırarak türbenin duvarını ve kubbenin yarısını kaplayan resme baktı. Bu Öbür Dünyanın Tanrısı, baba Osiris'in bir resmiydi. Elinde asası ve kamçısı vardı, kafasında da tüylü, yüksek başlığı. Osiris'in önünden bir kobra başını kaldırmıştı. Adamla kadın resme hayranlıkla baktılar.

Sonra yürümeyi sürdürdüler. İkinci bölüm Tanrıçanındı. 'Ana'nın gece kadar kara gözlerine sürme çekilmişti. Başında kutsal ineğin boynuzları ve güneş kursu vardı. Etrafındaki hiyeroglifler öyle parlaktı ki, oraya sürüyle ateşböceği konmuş gibi geliyordu insana. Tanrıçanın pek çok adı vardı: Ast, Net, Bast, Ptah, Seker, Mersekert ve Rennut. Bu adların her biri bir gücü simgeliyordu. Eski tanrılar kendilerine tapan kimse «almadığı için kaybolmuşlardı. Ama Tanrıçanın kutsallığı sürmüştü. Ondan sonraki bölümde şahin başlı Horus'un altın bir heykeli vardı. Kutsal üçlünün sonuncusuydu o. Horus sağ elinde savaş yayını, solundaysa ankh'ı tutuyordu. Çünkü o hayat ve ölüm vericiydi. Heykelin gözleri kırmızı lâlden yapılmıştı.

Dördüncü bölüm iblislerin iblisi, şiddet ve kavga Tanrısı Seth'e aitti. Vücudu altındandı ama kafası kara bir sırtlanınki gibiydi.

Beşinci bölüm çakal başlı Anubis'indi. Ölülerin ve mezar tanrısının. Mumyalanmayla o ilgileniyor, ölünün kalbi tartıldığı zaman teraziye de o bakıyordu. İki kefe aynı hizada durduğunda ölünün değerli bir insan olduğunu ilan ediyordu. Ama terazi dengeli olmadığı zaman Anubis kalbi timsah canavara atıyordu. O da bu kalbi yiyordu.

Altıncı bölüm yazı Tanrısı Thoth'a adanmıştı. Başı bir iblisinki gibiydi. Kalemi de elindeydi. Yedinci bölümde kutsal inek Hathor, dört ayağının üzerinde duruyordu. Vücudu siyahlı beyazlıydı. Yüzü iyi niyetli bir insanınki gibiydi. Ama trompet biçimi, kocaman kulaktan vardı. Sekizinci bölüm hepsinden büyük ve görkemliydi. Çünkü o bütün yaratıkların babası AmonRa'nındı. Güneşti. Altından yapılmış dev bir kurstan ışınlar uzanıyordu.

Nicholas orada durarak arkasına, uzun galeriye baktı. Bu sekiz kutsal heykel Howard Carter ve Lord Cameron'un Tutankhamon'un mezarında bulduktan şeyler kadar müthişti. Adam bunların paraca değerini düşünmenin bile bayağılık olacağına inanıyordu. Ama gerçek şuydu: Bu olağanüstü sanat eserlerinden biri bile borçlarını ödeyecek, geriye de çok para kalacaktı. Ancak İngiliz bu düşünceyi kafasından kovup galerinin dibindeki büyük odaya doğru döndü.

Royan hayranlıkla, «Lahit odası,» diye mırıldandı. «Mezar.»»

Nicholas'la ilerlediler. Mezar odasının duvarları yine muhteşem re» simlerle alev alev yanıyordu sanki. Dipteki duvardan bir figür yükselerek tavana doğru uzanıyordu. Bu Tanrıça Nut'tu. Güneşi doğuruyordu.

Hükümdarın odanın ortasında duran lahti yekpare bir granit parçasından oyulmuştu. Nicholas, kimbilir kaç esir bunu yeraltındaki tünellerin geçirerek buraya kadar taşıdı, diye düşündü. Sonra eğilip lahde baktı ve aynı anda yüreğine indi; çünkü içi boştu. Ağır granit kapak öyle bir güçle yana fırlatılmıştı ki, ikiye ayrılmıştı. Lahdin içinde sadece dört kavanozun parçaları vardı. Kralın bağırsaklarını, karaciğerini ve diğer iç organlarını koymak için mermerden oyulan türde kavanozlardı bunlar Kapaklarına Tanrı kafaları ve mezarın ötesinde bekleyen hayali yaratıklar oyulmuştu.

Royan, «Boş...» diye fısıldadı. «Kralın mumyası yok.»

Royan'la Nicholas ondan sonraki günlerde duvar resimlerinin fotoğraflarını çeker ve sekiz tanrıyla Tanrıça heykelini sandıklara yerleştirirlerken sürekli firavunun mumyasının ortadan kaybolmasından söz ettiler.

Genç kadın hep aynı şeyi tekrarlıyordu: «Kapıdaki mühürler sağlamdı.»

Nicholas, «Herhalde bu olayın bir açıklaması var,» dedi. «Belki de cesetle hazineyi Taita kendisi götürdü. Yedinci Papirüs'te sürekli o hazinenin ziyan olmasından yakınıyor, ülkeyi ve milleti koruyup beslemek için harcanmasının çok daha iyi olacağından söz ediyordu.»

Royan, «Hayır, bu mantıksız,» diye itiraz etti. «O kadar zahmete katlandı, nehre baraj yaptı, gölcüğün altına tünel açtı, bu süslü mezarı yaptı ve sonra da firavunun mumyasını götürüp ortadan kaldırdı, öyle mi? Taita her zaman mantıklı bir insandı. Ve o da Mısır Tanrılarına kendince saygı gösteriyordu. Bu yazılarından da anlaşılıyor. Taita inandığı dini törelere böyle karşı gelemezdi. Bu mezarda bir gariplik var. Mumyanın esrarengiz bir biçimde ortadan kaldırılması.

Hatta duvardaki resimler ve yazılar.»

Nicholas öğrenmek istedi. «Resimler ve yazılarda mantıksız olan ne?»

«Önce resimler.» Kadın eliyle İsis'in resmini işaret etti. «Bütün bunlar işini bilen klasik bir ressamın eserleri. Ama artık çok kullanılmış, eskimiş bir stil bu. Renkler de öyle. Kraliçe Lostris'in mezarında farkettiğimiz o dehanın izleri yok burada.»

Nicholas düşünceli bir tavırla panolara baktı.,«Ne demek istediğini anlıyorum. Tanus'un manastırdaki mezarında gördüğümüz resimler bile bunlardan farklıydı.»

Royan bağırdı. «Tabii ya! Onları Taita kendisi yapmıştı. Ancak bu onun eserleri değil. Panoları yardımcılarından biri hazırlamış.»

«Peki ya yazılar?»

«Sen hiç duvarlarına Ölüler Kitabı'ndan bölümler yazılmamış bir mezar duydun mu? Ya da ölünün cennete erişmek için yedi kapıdan geçtiğini gösteren resimler olmayan bir mezar?»

Nicholas şaşırdı. Bu hiç aklına gelmemişti. «Pekâlâ. Kabul! Ölüler Kitabı'ndan bölümler olmaması gerçekten garip. Ama bu esrarı çözemeyeceğimiz bir bilmece olarak kabul etmekten başka ne yapabiliriz?»

«Nicky, burada daha başka şeyler de var. Hepsi bu kadar değil. Bunu varlığımın her zerresiyle hissediyorum. Bir şey gözümüzden kaçıyor.»

«Ben sadece bir erkeğim, kadınların sezgilerinden kuşkulanmak bana düşmez.»

Kadın, «Şu üstün erkek tavırlarını bırak!» diye söylendi. «Kitabe üzerinde çalışmak için kaç günüm var?»

«Bir hafta. En fazla iki. Jannie'yle bağlantı kurmam gerekiyor. O bizi almaya geldiği zaman Roseires Havaalanında olmalıyız. İşte kaçırmak istemeyeceğim tek randevu.»

«Tanrım! Ben bunu çoktan kararlaştırdığını sanıyordum. Jannie'yle buradan nasıl bağlantı kuracaksın?»

Nicholas, «Aslında çok kolay,» diyerek güldü. «Debra Maryam'daki postanede telefon var. Tessay, Gojam'da istediği yere gidebiliyor. Yanında keşişlerle oraya giderek Addis Ababa'daki İngiliz Elçiliğine, Geoffrey Tennant'na telefon edecek.

Zaten bunu Geoffrey'le çoktan ayarladım. O da mesajımı Jannie'ye iletecek.»

«Tessay bu işi yapacak mı?»

Adam başını salladı. «Yarın Debra Maryam'a gitmeye razı oldu. Jannie'ye Malta'dan hareket etmeden önce biraz zaman tanımak gerekiyor. Bizim de aynı anda havaalanına ulaşabilmemiz için zamanlamaya . çok dikkat etmemiz şart.

Biri Roseires'te diğerlerinin gelmesini beklerse, başı belaya girer.»

NICHOLAS, TESSAY'E MESAJI VERDİ. «Bir Nisanda, şafak vakti. Ona Bir Nisan şakası için orada olacağımızı söyle. Bu tarihi kolaylıkla hatırlar.»

Tessay'in yanında keşişlerle yolda ilerleyişini seyrettiler. Royan Mek Nimmur'a usulca, «Onun böyle yalnız başına gitmesi seni endişelendirmiyor mu?» diye sordu.

«Tessay çok beceriklidir, Gojam'da herkes onu tanır ve sever. 8u tehlikeli ülkede o da herkes kadar güvende. Ben de onunla gitmek isterdim ama...» Mek omzunu silkti.

Royan birden, «Ah, Tessay'e bir şey soracaktım, unuttum!» diye bağırdı. Diğer kadının adını seslenerek koşmaya başladı. «Tessay! Bir dakika! Dur, bekle!»

Tessay durup Royan'ın kendisine yetişmesini bekledi. İki kadın konuşurlarken Nicholas, Royan'ın Tessay'e bir şey verdiğini gördü. Kadın başını sallayarak onu binici pantolonunun cebine soktu. Royan sonra ağır ağır adamların yanına döndü.

Nicholas, «Ne var?» diye sordu. Kadın esrarlı bir tavırla gülümsedi.

«Kadınlara özgü sırlar bunlar. Siz kaba erkekler böyle şeylerden anlamazsınız.» Ama Nicholas tek kaşını kaldırınca yumuşayarak ekledi. «Tessay, Geoffrey Tennant'tan anneme bir mesaj yollamasını isteyecek. Ona sağlığımın yerinde olduğunu bildirecek. Annemin benim için endişelenmesini İstemiyorum.»

Ne var ki Nicholas bu açıklamaya pek inanmadı. Kendi kendine, Royan ne işler karıştırıyor, diye sordu. Neyse Tessay döndüğünde bunu ondan öğrenmeye çalışırım.

Taita'nın gölünün yanındaki çıkıntılı kayaya küçük bir kamp kurmuşlardı. Royan mezarda kalmayı tercih etmişse de adam açık havada uyumaları için ısrar etmişti.

Nicholas mezarda fotoğraf çekerken, Royan da oraya koydurttuğu masada kâğıt ve belgelerin üzerinde çalışıyordu.

Adam zaman zaman durup hayranlıkla ona bakıyordu. Kadının bazen on beş saat sürekli çalıştığı oluyordu.

Nicholas bir sabah onun erkenden yandaki kulübeciğinden çıktığını farketti. Saatine baktı ve gözlerine inanamayarak homurdandı. Daha yatalı üç buçuk saat olmuştu. Çabucak tıraş oldu. İnjera ekmeği yiyip bir fincan çay içti ve ardından mezara gitti. Royan, Osiris'in küçük heykelinin bulunduğu bölmede durmuş, dalgın dalgın düşünüyordu. Adam koluna dokununca fena halde irkildi.

İngiliz'i, «Ödümü patlattın!» diye azarladı.

Nicholas, «Neye bakıyordun?» diye sordu. «Ne buldun?»

Kadın hemen, «Hiç,» dedi. Ama sonra ekledi. «Bilmiyorum. Bu sadece bir fikir.»

«Haydi, bana ne işler karıştırdığını anlat.»

«Pekâlâ. Son günlerde Tanus'un mezarında bulduğumuz kitabedeki yazılarla ilgileniyordum.» Elindeki not defterini açtı. «Şimdi Taita'nın Sonbahar diye tanımladığı bölüme bak.»

Nicholas eğildi ve hiyeroglifleri yüksek sesle okudu. «Ulu Tanrı Osiris dört boğa protokoluna uyarak açılış hamlesini yaptı. İlk tapınak kapısında tahta'nın değişmez kuralına tanıklık etti.» Başını kaldırıp kadına baktı. «Evet Bunu hatırladım. Taita, bao tahtasından söz ediyordu. İhtiyar iblis bu oyunu çok seviyordu.»

«Öyle.» Royan biraz mahcup bir tavırla ekledi. «Duraid'in bana rüyamda söylediklerini de hatırlıyor musun? 'Dört boğa törenini unutma İşe başından başla'.»

«Ben bao oyununun ustalarından değilim. Bütün bunlar ne anlama geliyor?»

«Şimdi... açılış hamlesi. Yani başlangıç. Yani bu bölüm... Burada kaç bölüm var?»

«Önce o üçlü için. Yani üç tane. Sonra Seth, Thoth, Anubis, Hathor ve Ra'nın. Sekiz tane.»

«Ah, Tanrım! Bu çocuk sayı saymayı biliyor!» Royan gülüyordu. «Bao tahtasında kaç kapı var?»

«Yanlamasına sekiz, yatay olarak da sekiz...» İngiliz duraklayarak hayretle kadına baktı. «Yani...»

«Bütün bu numaralar ve semboller... biraradayken bir sözcük oluşturmuyorlar.»

«Yani...» Birdenbire Nicholas'ın gözleri parladı. «Ah, Tanrım! Tanrım! Çok zekisin! Taita bizimle bao oynuyor!»

«Ve bu oyunun başladığı ilk kapı da bu.» Kadın bölümü işaret etti. «Osiris ilk hamleyi yapıyor. Biz de kutsal bao tahtasında işe buradan başlayacağız. Onun açılış hamlesine karşılık vereceğiz.»

Bir süre bölmenin kavisli duvarlarına baktılar. Sonra Nicholas sessizliği bozdu. «Kurallarını bile bilmediğimiz bir oyunu nasıl oynayacağız?»

ALBAY NOGO ÖNEMLİ BİR adam tavırlarıyla, güvenle toplantı odasına girdi. Nahoot Guddabi de onu izledi. Hiçbir şeyi kaçırmamak niyetindeydi. O da güven dolu tavırlar takınmaya çalışıyorsa da bunu başaramıyordu. Aslında kötü durumda olduğunun farkındaydı. Kendini haklı çıkarması gerekiyordu.

Von Schiller, Utte Kemperle mektup yazdırıyordu. İki adam içeri girer girmez hemen tahta parçasının üstüne çıktı.

Nahoot'a aldırmayarak Nogo'ya, «Dün bana haber getirecektiniz!» diye çattı. «Kamptaki adamınızdan haber gelmedi mi?»

Bu öfkeli saldırı Nogo'nun hemen endişelenmesine neden oldu. Alman onu korkutuyordu. «Köylü kadınlar kamptan bir gün geç döndüler. Söylediklerine göre Harper barajı yedi gün önce tamamlamış. Ve kampını hemen uçurumun yukarısında bir yere taşımış. Uçurumun kenarına bambudan merdivenimsi bir şey yapmış. Casusumun bildirdiğine göre boşalan gölcüğün dibindeki bir deliği temizliyorlarmış...»

«Bir delik mi? Nasıl bir delik?» Von Schiller'in rengi uçmuş, alnında ter tanecikleri belirmişti.

Nogo endişelendi. «İyi misiniz, Herr von Schiller?» Alman sanki birdenbire çok hastalanmıştı, neredeyse yere yığılacaktı.

Milyarder ona bağırdı. «Ben çok iyiyim! Ne biçim bir delikmiş bu? Onu bana tarif edin!»

Nogo sıkılmıştı. «Haberi getiren kadın aptal bir köylü. Nehrin suyu çekildiği zaman dipte kaya ve moloz dolu bir deliğin ortaya çıktığını söyledi. Onları temizlemişler.»

Nahoot kendini tutamadı. «Bir tünel! Mezara giden tünel olmalı!»

«Susun!» Von Schiller öfkeyle ona döndü. «Bu tahmininizi destekleyecek hiçbir şey yok. Bırakın da Nogo konuşsun.»

Albaya döndü. «Devam edin. Gerisini anlatın.»

«Tünelin ucunda bir mağara varmış. Duvarlarda resimler...»

«Resimler mi? Ne resimleri?»

«Kadın azizlerin resimleri olduklarını söyledi.» Nogo ellerini açtı. «O cahil bir kadın. Aptal...»

Von Schiller sordu. «Hıristiyan azizlerinin resimleri mi?»

Nahoot atıldı. «Bu imkânsız, Herr von Schiller! Bana inanın, Harper, Mamose'un mezarını buldu. Hemen harekete geçmelisiniz.»

Alman ona bağırdı. «Seni bir daha uyarmayacağım, seni sefil küçük adam! Sus artık!» Nogo'ya döndü. «Mağarada başka şeyler de var mıymış.»

«Resimler ve azizlerin heykelleri. Harper onları sandıklara koymuş.»

«Harper o sandıkları dışarı çıkarmış mı?»

«Hayır. Henüz çıkarmamış. Zaten sandıklar pek büyük değillermiş.»

«Bütün bunlardan Harper'ın henüz hazineyi bulamadığı anlaşılıyor.»

Nogo, «Ah, evet,» dedi. «Kamptaki kadınlardan biri ayrılıp Debra Maryam'a gitmiş.»

«Hangisi? Kim o?»

«Etiyopyalı bir kadın, Mek Nimmur'un kapatması Woizero Tessay. Ben onu biliyorum. Mek Nimmur'a kaçmadan önce bir Rus avcıyla evliydi.»

«Başka?»

«Addis Ababa'nın soylu ailelerinin birinden. Ras Tafari Makkonnen'in akrabası. Yani İmparator Haile Selasie'nin.»

«Madem Mek Nimmur'un metresi ve Harper'ın kampından geliyor, o halde bazı sorularımızı cevaplayabilir.»

«Bu doğru, Herr von Schiller. Ancak bize istediklerimizi söylemeye yanaşmayabilir.»

Von Schiller, «Onu istiyorum,» dedi. «Kadını buraya getirin. Helm onunla konuşur. Onun kadını yola getireceğinden eminim.»

«O önemli biri. Ailesi de nüfuz sahibi.» Nogo bir an düşündü. «Ama diğer taraftan, ünü kötüye çıkmış bir haydutla çok sıkıfıkı. Bu da onu yakalayıp getirmem için yeterli neden sayılır.» Bir an

durdu. «Kadın sorguya çekilirken fazla hırpalanırsa, Addis Ababa'daki dostlarının yanına dönmesine izin verilmemesi daha iyi olur. Çünkü onlar hepimizin başına dert açabilirler, Herr von Schiller.»

Alman, «Ne yapmamızı istiyorsunuz?» diye sordu.

Nogo, «Kadın sorularınızı yanıtladıktan sonra küçük bir kaza geçirdi.» diye önerdi.

Alman, «Gereken her şeyi yapın,» dedi. «Ayrıntıları size bırakıyorum. Ama kadın ortadan kaldırılacaksa, bu doğru dürüst yapılmalı. Beceriksizliklerden bıktım.» Nahoot Guddabi'ye baktı. Arkeolog gözlerini yere dikerek öfkeyle kızardı.

UZUN GALERİDE, OSİRİS'İN MABEDİNDE hemen hemen iki gün geçirdiler. Herhalde hiçbir dindar, duvarlardaki yazıları onlar kadar merakla incelememişti. Sırayla Tanus'un kitabesindeki bölümleri tekrarlıyorlardı.

«'Sahte yol önümde uzanıyor. Gizli merdiven.' Sence bunun bir anlamı var mı?»

«Artık olmayacak şeylerden anlam çıkarmaya çalışıyoruz. Sinek kapmaya uğraşan aç alabalıklar gibi.»

Royan alnına yapışan perçemleri geri itti. «Ah, Nicky! Bütün bunlar insanın cesaretini kırıyor. Nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz.»

Nicholas sahte bir neşeyle, «Cesaret, kızım,» dedi. «Dostun Taita'nın dediği gibi her şeye başından başlayacağız. Şimdi şunu tekrar deneyelim: «Akbaba güneşi selamlamak için dev kanatlarının üzerinde yükseliyor...» Elini eski dönem dramacılar gibi kalbinin üzerine koymuştu.

Royan güldü. Sonra birdenbire irkildi. «Akbaba!» Adamın arkasındaki duvarı işaret ediyordu. Nicholas hızla döndü.

Duvarda şahane bir akbaba resmi vardı. Boyu Nicholas kadar olan kuşun sarı gagası kıvrıktı. Tüyleri mücevherlere benzeyen renklerle belirtilmişti. Adamla kadın ona baktılar, sonra ailesinin de gözleri tavana kaydı. Royan, «Güneş...» diye fısıldadı. Ra'nın altın kursu kubbenin tam ortasına yapılmıştı. Işınları her yöne doğru uzanmaktaydı. Yalnız bu ışınlardan biri duvardan inerek akbabayı sarıyordu.

Royan, «Akbaba güneşi selamlamak için dev kanatlarıyla yükseliyor,» diye tekrarladı. «Bu cümlenin bir başka anlamı var mı?»

Nicholas yaklaşıp duvarı iyice inceledi. Ellerini panonun üzerinde dolaştırdı. Ama duvar gayet düzgündü. Ne bir çıkıntı vardı, ne de bir pürüz.

«Kafası, Nicky! Kuşun kafasına bak!» Royan zıplayarak oraya erişmeye çalıştıysa da bunu başaramadı.

Nicholas o zaman akbabanın kafasının kabartma olduğunu farketti. Ama hepsi o kadar.

Royan, «Kuşun kafasını güneş resmine doğru itmeye çalış,» dedi.

Adam onun bu isteğini yerine getirdi. «Hiçbir şey olduğu yok.»

«Ne de olsa aradan dört bin yıl geçti.» Kadın düşkırıklığı yüzünden kâh bir ayağının üzerinde zıplıyordu, kâh diğerinin.

«Kahretsin! Nicky, oynayan bir yer vardıysa bile artık iyice sıkışmıştır. Daha sertçe it. Olanca gücünle.»

İngiliz iki elini birden kuşun başının altına dayadı. Vargücüyle itti, itti. Sonunda boynundaki kirişler kabarıp yüzü iyice kızardı. «Hayır. Hiç kımıldamıyor. Burada öyle bir şey yok.»

«Beni kaldır. Bir de ben bakayım.»

«Bunu memnuniyetle yaparım. Şehvetli ellerimle sana dokunmak için bahane arıyorum zaten.» Nicholas, Royan'ın arkasına geçti ve elleriyle belini kavrayarak havaya kaldırdı.

Kadın çabucak kuşun başını yokladı. Sonra da zaferle hafifçe bağırdı. «Nicky! Sen ittiğinde bir

şeyler olmuş. Başın etrafındaki boya çatlamış. Beni daha yukarı kaldır.»

Adam güç sarfederken epeyi zorlandıysa da kadını otuz santim daha kaldırmayı başardı.

Royan, «Evet, kesinlikle!» diye bağırdı. «Bir şey yerinden oynamış. Başın yukarısında da ince bir çatlak var. Buna bakmalısın.»

Nicholas dışarıdaki sahanlıktan boş bir mühimmat sandığı getirip üzerine çıktı. Şimdi başı akbabanın gözüyle aynı hizadaydı. Adamın yüzündeki ifade birdenbire değişti, İngiliz çakısını çıkararak kuşun başının etrafını dikkatle çizdi.

Yere küçük küçük boya ve sıva parçaları düştü. İngiliz, «Başın ayrı bir parça olduğu anlaşılıyor,» diye itiraf etti.

«Onun daha yukarısına bak. Duvara. Güneş ışınının kenarına. Oradaki dikey çatlağı görüyor musun?»

Nicholas, «Evet, görüyorum,» dedi. «Ama o çatlağı genişletirsem pano mahvolur. Bunu istiyor musun?»

Royan sadece bir an durakladı. «Nehir kabardığı zaman buraya sular dolacak ve resimler kaybolup gidecek. Onun için bu tehlikeyi göze almaya değer. Çatlağı genişlet, Nicky!»

İngiliz çakıyı ince çatlağa sokup çevirdi. El büyüklüğünde bir sıva Parçası koparak yerdeki agat fayansların üzerine düştü. «Duvarda bir yarık ya da kovuk var. İçini iyice temizleyeceğim.» Aşağıya yine sıva parçaları uçtu. «Evet. Burada diklemesine bir yarık var.»

Royan, «Akbabanın başının etrafındaki çatlakları da genişlet.» diye emretti. Adam onun bu isteğini de yerine getirdi.

«Tamam. Başın o yarıktan Yukarıya çıkabildiği anlaşılıyor. Her neyse. Bunu şimdi deneyeceğim. Biraz gerile.» Nicholas ellerini akbabanın başının altına koyarak olanca gücüyle itti. Bir gıcırtı duyuldu ve kafa ağır ağır Yukarıya doğru çıktı.

Nicholas sandıktan yere atladı. Royan'la kopuk kafaya heyecanla baktılar.

Sonra Royan üzüntüyle, «Hiçbir şey olmadı,» diye fısıldadı. «Değişen bir şey yok.»

Nicholas ona hatırlattı. «Kitabedeki yazı. Orada akbabayla güneşten başka şeyler de vardı.»

«Haklısın!» Royan heyecanla duvarın geri kalan kısmına baktı. «Çakal uluyor ve kendi kuyruğunu ısırıyor.» Titreyen eliyle akbabanın karşısındaki duvara yapılmış olan çakal başlı Tanrı Anubis'in resmini işaret etti. Sonra o tarafa doğru atılıp resmi yokladı. Bu resim de kabartmaydı. Royan bütün gücünü kullanarak küçük resmi çevirmeye çalıştı.

«Bırak da şu işi ben yapayım.» Nicholas kadını yavaşça geri çekerek, resmin etrafındaki boya ve sıvaları çakısıyla kazıdı.

«Bu sert bir tahtadan oyulmuş, sonra da boyanmış.» Figürü ağır ağır döndürdü. Ardından Royan'la duvardan uzaklaşarak merakla beklediler. Ancak bir şey olmadı. Bu kez Nicholas'ın da umudu söndü.

Adam öfkeyle, «Ne beklediğimizi bilmiyorum,» diye söylendi. «Ama bu her neyse... olmuyor.»

Royan, «Bölümün son kısmını unutma,» diye fısıldadı. «Nehir toprağa doğru akıyor. Kutsal yerleri kirleten sizler dikkatli olun. Tanrıların öfkesi sizi bulabilir.»

Nicholas, «Nehir mi?» dedi. «Sapper'in dediği gibi ben bir tek lanet olasıca nehir bile görmüyorum!»

Royan gülmedi bile. Dikkatle duvarları inceliyordu. Sonra aradığım buldu. «Hapi!» Sesi heyecandan tizleşmişti. «Nil tanrısı! Nehir!»

Hapi duvarın yukarısından, büyük tanrı Osiris'in kafasının yanından onlara bakıyordu. O bir eşcinseldi. Başı hipopotamınki gibiydi. Açık ağzından iri, kıvrık dişleri gözüküyordu.

Nicholas mühimmat sandıklarını üst üste koyarak Hapi'ye erişmeyi başardı. «Bu da kabartma!»

Royan seslendi. «Nehir toprağa akıyor! Onu aşağıya doğru itmelisin, Nicky.»

«Önce kenarlarını temizlememe izin ver.» İngiliz çakısıyla Tanrı resminin etrafını iyice açtı. Burada da yine yere doğru inen dikey bir yarık vardı. «Tamam, hazırım.» Çakıyı kapatıp cebine attı. «Soluğunu tut ve benim için dua et.» Tanrı resmini olanca gücüyle itti. «Bir şey olmuyor...»

Kadın, «Dur,» diye bağırdı. «Ben de geliyorum.» Royan da sandıkların üzerine tırmandı. Adamla birlikte uğraşıp sonunda Hapi'nin resmini aşağıya doğru kaydırmayı başardılar. Ne var ki, o sırada altlarındaki sandıklar devrildi ve ikisi birden yere yuvarlandılar.

Nicholas ayağa fırladı. Elini uzatarak Royan'ın da kalkmasına yardım etti. Kadın deli gibi etrafına bakındı. «Ne oldu?»

Adam, «Hiçbir şey,» dedi.

Sonra ikisi birden başlarını kaldırdılar. Yüksek kubbeden garip bir gürültü gelmişti. Bir çatırtı. Ardından tavanda bir çatlak belirdi. Bu, galeri boyunca uzanıyordu. Bir sıva parçası Nicholas'ın yüzüne çarptı. Ve o zaman adamın aklı başına geldi.

«Uyarı!» diye bağırdı. «Taita'nın uyarısı! Tanrıların öfkesi!» Kadının elini yakaladı. «Koş! Taita tuzak kurmuş! Tavan çöküyor.»

Galeride kapıya doğru koşmaya başladılar. Kafa büyüklüğündeki sivri bir taş parçası Royan'ın başına geldi. Adam kolunu beline dolamamış olsaydı yere yığılacaktı. Nicholas onu kucağına aldı ve kapıya varır varmaz dışarı attı. Kendi de arkasından fırladı.

Royan merdivenin sahanlığında dizlerinin üzerinde doğruldu. «İyi misin?» Başındaki yaradan ince bir kan akıyordu.

Adam cevap vermeden kadını kaldırdı.

Kapıdan dışarıya fışkıran tozlar üzerlerine gelirken, hırıltılı bir sesle, «Burada kalamayız,» dedi. «Güvende değiliz.»

Yalpalayarak merdivenlerden indiler.

Birden tozların arasında Sapper belirdi. Adam onları görünce rahatladı ve olanca sesiyle, «Kahretsin!» diye haykırdı.

«Ne oluyor burada?»

Nicholas seslendi. «Bana yardım et!» Sapper, Royan'ı kucağına aldı. İki adam tünelden koşarak indiler. Ancak köprüye ulaştıklarında durup derin bir soluk aldılar.

Tessay'ı Debra Maryam köyünde kıstırdılar.

Genç kadın köydeki postaneden önce Addis Ababa'daki İngiliz Elçiliğini arayarak Geoffrey Tennant'la konuşmuştu.

Sonra da Mısır Elçiliğine telefon edip kültür ataşesine Royan'ın mesajını iletmiş, bu sırada vakit epey geç olmuştu.

Tessay kampa dönemeyeceğini biliyordu. Debra Maryam'ın ihtiyar heyetinden biri kızını yollayarak onu evine davet etmişti. Genç kadın da geceyi orada geçirmeye karar verdi.

Ama sıkıntılıydı. Sezgileri ona bir felaket olacağını haber veriyordu. Bu Mengistu'nun günlerinden kalan bir mirastı.

Tessay nehrin kıyısından hızla ilerledi. Ve bir kamyonun farları bulunduğu yeri aydınlattığı zaman da sezgilerinin kendisini yanıltmamış olduğunu anladı.

«İşte orada!» Boğuk bir ses etrafta yankılandı.

Genç kadın koşmaya başlarken bir silah patladı.

Biri, «Ateş etmeyin, ahmaklar!» diye kükredi. «Onu sorguya çekmek için istiyoruz.»

Farların ışığında Tessay'in beyaz shamma'sı bir pervanenin kanatlarına benziyordu.

Subay, «Onu durdurun!» diye bağırdı. «Kaçmasına izin vermeyin.»

Tessay bir ceylan gibi koşuyordu. Belki kurtulabilecekti. Ne var ki karşısına dikenli telden yapılmış bir çit çıktı. Genç kadın duraklayınca kaba eller onu yakaladılar. Bir asker Tessay'in kolunu kavrayıp arkaya doğru büktü. Kadın can acısıyla bağırınca da sadistçe bir zevkle güldü.

Subay soluk soluğa onlara yetişti. Şişmandı. O soğuk havada bile terliyor, tombul yanakları terden parlıyordu. «Canını yakma, budala! O bir suçlu değil, kibar bir hanımefendi. Onu kamyona götürün. Ama kendisine saygılı davranın.»

Tessay'in iki yanına askerler geçti. Ve kadını hızla yürüterek kamyona, şoförün yanına bindirdiler. Şişman subay da onu izledi.

Tessay usul usul ağlıyordu. Subay ona yan gözle baktı. Yüzünde, Hareketlerine hiç uymayan, anlayışlı ve merhametli bir ifade vardı. Tessay hıçkırmamaya çalışarak, yavaşça, «Beni nereye götürüyorsunuz?» diye sordu. «Ben ne yaptım ki?»

«Bana sizi bölge komutanı Albay Nogo'ya götürmemi emrettiler. Gojam'daki shufta faaliyetleri konusunda sorguya çekilebilecekmişsiniz.»

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Sonra subay İngilizce, «Şoför Amharik'ten başka dil bilmez,» dedi. «Babanız Alto Zemen'i tanırdım. Çok iyi bir insandı. Bu gece olanlar yüzünden çok üzgünüm. Ama ben sadece bir teğmenim. Emirleri yerine getirmek zorundayım.»

«Bunu sizin istemediğinizi anlıyorum. Bir suçunuz olmadığını da»

«Benim adım Hammed. Mümkün olursa size yardım edeceğim. Alto Zemen'in hatırı için.»

«Teşekkür ederim, Teğmen Hammed. Şu anda dostlara çok ihtiyacım var.»

Çöküntünün neden olduğu tozların inmesini beklerlerken Nicholas, Royan'ın yaralarıyla ilgilendi. Bir saat sonra tekrar tünele girdiler. Nicholas. Royan'la Sappen köprüde beklemelerini istedi. Kendisi yalnız başına merdivenin sahanlığına gitti. Neyse ki sandıklara yerleştirilmiş olan o değerli heykeller bir zarar görmemişlerdi. İngiliz bunları teker teker taşıyarak Sapper'a teslim etti.

Daha sonra Royan, Nicholas'la birlikte gitmekte ısrar etti. Genç kadın mahvolan galerinin başında durduğu zaman üzüntüyle sarsıldı.

«Hepsi mahvolmuş! .O güzel sanat eserleri. Taita'nın böyle bir şeyi istediğini sanmıyorum.»

Nicholas kederle başını salladı. «Evet. O bizi yedi tapınak kapısından geçirerek öbür dünyaya göndermek niyetindeydi!

Az kalsın başarıyordu.»

Royan, «Bütün bunları temizlemek için çok uğraşmak gerekecek.»

«Sen neden söz ediyorsun?» Adam ona endişeyle baktı. «Heykelleri kurtardık. Bundan daha fazlasını bekleyemeyiz.

Artık buradan gitmenin zamanı geldi.»

Royan öfkeyle İngiliz'e baktı. «Gitmek mi? Sen çıldırdın mı? Aklını mı kaçırdın?»

Nicholas, «Hiç olmazsa heykeller sayesinde masraflarımızı çıkaracağız,» diye açıkladı. «Belki de geriye paylaşabileceğimiz bir şeyler de kalır.»

Kadının sesi hiddetle tizleşti. «Bu kadar yaklaşmışken vaz mı geçeceksin?»

Adam mantıklı bir tavırla, «Galeri mahvoldu...» diye söze başladı. Ama kadın ayağını yere vurarak haykırdı. «Mezar hâlâ orada! Kahretsin, Nicky! Eğer öyle olmasaydı Tarta bütün bunları hazırlamazdı. Artık iyice yaklaştık... işte bu yüzden bizi uyardı. Anlamıyor musun? Taita artık endişeleniyor. Ödülü ele geçirmek üzereyken bu işten vazgeçemeyiz.»

«Royan, mantıklı ol.»

«Hayır! Hayır! Asıl sen mantıklı ol!» Royan adamı dinlemek niyetinde değildi. «Galeriyi hemen

temizletmeye başlamalısın! Artık girişin açık olduğunu bitiyorum. Bütün gereken o molozların temizlenmesi. Mezarın kapısını, Taita'nın kasten üzerimize çökerttiği molozların ötesinde bulacağımızdan eminim.»

«Başındaki yara aklını Kaçırmana neden oldu sanırım!» Nicholas ellerini havaya kaldırdı. «Ama çıldırmış bir kadınla tartışmanın ne yaran var? O molozları artık içeride başka bir şey olmadığını kanıtlamak için temizleteceğim!»

Böylece keşişler tekrar çalışmaya başladılar. Zor bir işti bu. Molozların önce ıslatılmaları gerekiyordu. İçerisi öylesine nemliydi ki, vardiya değişirken Nicholas dışarı kaçtı. Mek Nimmur da kendisini bekliyordu.

«Nicholas?» Mek'in yakışıklı çehresinde ciddi bir ifade vardı. «Tessay. Debra Maryam'dan döndü mü? Dün gelmiş olması gerekirdi.»

«Ben Tessay'i hiç görmedim, Mek. Senin yanında olduğunu sanıyordum.»

Mek başını salladı. «Tessay'in adamlarım onu görmeden dönüp dönmediğini öğrenmek istedim. Şimdi onu aramaları için devriye çıkaracağım.»

«Çok üzgünüm, Mek. Onu gönderirken tehlikeye attığımın farkında değildim.» Nicholas kendini suçlu hissediyordu.

Mek, «Bir tehlike olduğunu düşünseydim, gitmesine izin vermezdim,» dedi.

Tessay'in ortadan kaybolması Nicholas için ikinci bir endişe kaynağı oldu. Uzun galeri sabrını taşıracak kadar yavaş temizlenirken genç kadın zaman zaman aklına geldi.

Royan'la Nicholas bir gün, sadece birkaç saatlik uykudan sonra tünele girdiklerinde ileride çalışan adamların heyecanla bağrıştıklarını duydular.

Royan, «Hansith bir şey buldu!» diye haykırdı. «Kahretsin, Nicky! Yatmayıp burada bekleyecektik...» Koşmaya başladı.

Adam da onun peşinden atıldı. Galerinin önündeki sahanlığa eriştiler. Hansith galeriyi Osiris'in mabedine kadar temizlemişti. Yerde, molozların arasında tavandan düştüğü anlaşılan tekerlekli bir mekanizma duruyordu. Nicholas yaklaşarak ona şöyle, bir baktı.

Sonra Royan'a, «Nehir Tanrısı'nı okuduğunda tekerleklerin Taita'da adeta bir saplantı olduğunu anlıyorsun. Seninki bize o tuzağı bu şiir çarkıyla kurdu.»

«Şimdi bunun sırası değil, Nicky.» Royan sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. «Konferansını daha sonra verirsin.

Hansith'i heyecanlandıranın Taita'nın ölüm tuzağı olduğunu sanmıyorum. Başka bir şey bulmuş olabilir. Haydi, gel!»

İşçilerin arasından geçerek Hansith'e doğru ilerlediler. Nicholas uzun boylu keşişe diğerlerinin kafalarının üzerinden, «Ne var?» diye seslendi. «Ne buldun, Hansith?»

Hansith cevap verdi. ««Buraya gelin, etendi! Hemen!»

Adamla kadın işçilerin yanından geçerek galerinin dibinde durdular. Hansith gururla işaret etti. ««İşte!» Nicholas yere diz çökerken keşiş de duvardaki taş bloku çekti. İngiliz oradan baktığında kalbi hızla çarp. maya başladı. Galerinin yanından bir tünel daha uzanıyordu. Adam tünele hayretle bakarken Royan kolunu yakaladı. Kadının soluğu İngiliz'in yüzünü okşadı.

«İşte aradığımız şey, Nicky! Mamose'un mezarına giden gerçek tünel. Galeri sadece bir blöftü. Taita'nın bir şaşırtmacası. Asıl mezar burada.»

Nicholas heyecandan boğuklaşmış bir sesle, «Hansith,» dedi. «Adamlarına bu kapıyı temizlettir.»

Kapı çok geçmeden iyice ortaya çıktı. Çerçevesi çok güzel işlenmiş taşlardan oluşmuştu. Lambalar ve kablolar oraya kadar getirildi. Kapının gerisinde taş bir merdiven vardı. Nicholas basamaklardan çıkmaya başlarken Royan yanında belirdi.

«Ben de seninle geliyorum.» Oldukça kararlı görünüyordu.

Adam onu uyardı. «Herhalde burada da bir tuzak vardır. Taita ilk köşede seni bekliyor olmalı.»

«Bu yolu hiç deneme, beni korkutamazsın. Ben de geliyorum.»

Ağır ağır merdivenden Yukarı çıkmaya başladılar. Yirmi basamak sonra bir sahanlığa eriştiler. İki yanda da birer kapı vardı. Önlerindeyse yine basamaklar.

Nicholas, «Ne tarafa gidiyoruz?» diye sordu.

Royan heyecanla, «Yukarı,» dedi. «Yan geçitleri daha sonra inceleriz.»

İhtiyatla çıkmayı sürdürüp, yirmi basamak sonra tekrar bir sahanlığa geldiler. Yine yarılarda iki kapı ve önlerinde de basamaklar vardı.

Nicholas, «Bu aptalca bir şey,» diye itiraz ettiyse de kadın onu itti. «Yukarı çıkmalıyız.» İngiliz de daha fazla itiraz etmedi. Bir sahanlığı daha aştılar. Sonra birini daha. Sonunda merdivenin yukarısına ulaştılar.

Nicholas, «Nihayet!» diye bağırdı. Burada iki yanda yine kapılar vardı ama önlerinde duvar dümdüz yükseliyordu. «Yol burada bitiyor.»

Boyan, «Toplam kaç sahanlık vardı?» diye sordu. Adam cevap verdi. «Sekiz.»

Kadın başını salladı. «Sekiz... Artık bu senin için tanıdık bir sayı, değil mi?»

Nicholas dönüp ona baktı. «Yani...»

«Yani... uzun galerideki sekiz bölme. Bu sekiz sahanlık. Ve bao tahtasındaki sekiz kapı.»

Sahanlıkta durarak kararsızca etraflarına baktılar. Adam sonunda, «pekâlâ...» diye mırıldandı. «Madem bu kadar zekisin, şimdi bana ne tarafa gideceğimizi söyle.»

Royan, «Ya bundadır, ya bunda...» dedi. «Şu sağ kapıyı bir deneyelim.»

Sağdaki koridorda biraz ilerlediler, sonra karşılarına düz bir duvar daha çıktı. Yine koridorlar iki yana doğru uzanıyordu.

Kadın, «Bu kez de sağa sapalım,» diye önerdi. Ama aynı şey tekrarlandığı zaman Nicholas durup ona döndü.

«Ne olduğunun farkındasın, değil mi? Bu da yine Taita'nın bir oyunu. Şimdi de bizi bir labirente soktu. Kablo olmasaydı çoktan kaybolmuştuk.»

Royan şaşkın şaşkın geldikleri koridora ve iki yandan uzanan dehlizlere baktı. «Taita burayı yaparken günün birinde elektriğin bulunacağını bilmiyordu. Gelen mezar soyguncusunun da kendisi gibi belirli şeyler getireceğini sanıyordu.

Bunlar olmadan buraya girdiğini düşün.» Nicholas'ın sesi hafiflemişti. «Etrafı aydınlatmak için sadece bir kandilin var.

Yağ bittiğinde neler olacağını hayal et. Zifiri karanlıkta kaldığın zaman ne yapacağını...»

Royan titreyerek adamın kolunu yakaladı. «Bu insanı korkutuyor,» diye fısıldadı.

Nicholas usulca, «Taita oyunu sertleştirdi,» dedi. «Ben de ihtiyardan hoşlanmaya başlıyordum... Ama galiba artık fikrimi değiştireceğim.»

Kadın yine titredi. «Geri dönelim. Böyle acele etmemeliydik. Dönüp arşeyi adamakıllı planlamalıyız. Şu anda hazırlıklı değiliz. Ve bana tehlikedeymişiz gibi geliyor. Uzun galeride olduğu gibi.»

Geri dönerlerken hızla koşmamak için kendilerini zor tuttular. Royan, Nicholas'ın koluna sıkıca sarılmıştı. İkisine de arkalarındaki karanlıklarda zeki ve tehlikeli bir yaratık varmış, attıkları her adımı izliyormuş gibi geliyordu. Sanki onları gözleyip fırsat kolluyordu.

Teğmen Hammed, Pegasus kampında Tessay'i bir barakaya sokup uzaklaştı. İçeride Albay Nogo'yla Jake Helm vardı.

Tessay hemen, «Beni neden tutuklattınız, Albay Nogo?» diye sordu.

İki adam da bu soruyu duymazlıktan geldiler. Kadın ısrar etti. Bu cüretinizin nedenini bilmek istiyorum.»

Nogo usulca, «Kötü tanınan bir terörist grubuyla ilginiz var,» dedi. «Davranışlarınızla sız de onlardan biri oldunuz! Bir shufta!»

«Bu doğru değil.»

Helm de söze karıştı. «Abbay vadisindeki maden imtiyazlarını hiçe sayarak suç ortaklarınızla birlikte maden cevheri çıkarmaya başladınız. Oysa bu hak şirketimize aitti.»

Tessay itiraz etti. «Bizim madenlerle bir ilgimiz yok.»

«Bize böyle söylenmedi. Dandera nehrine baraj yaptığınızı gösteren kanıtlar var...»

«Bunun benimle hiçbir ilgisi yok...»

«Yani baraj yapıldığını inkâr etmiyorsunuz.»

Genç kadın tekrarladı«Bunun benimle bir ilgisi yok. Ben bir terörist grubundan değilim. Madencilikle de ilgilenmiyorum.»

Nogo, «Shufta haydudu Mek Nimmur'u tanıyorsunuz,» diye onu suçladı.

Tessay soğuk soğuk, «Hayır,» dedi. «Ben vatansever ve demokratik lider Mek Nimmur'u tanıyorum. Ve o bir shufta değil.»

«Siz onun kapatmasısınız! Metresi. Tabii böyle söyleyeceksiniz.» Tessay, Nogo'yu aşağılarcasına başını çevirirken adamın sesi tizleşti. «Mek Nimmur nerede? Yanında kaç kişi var?» Kadının sakin tavırları onu öfkelendirmeye başlıyordu. Nogo'nun kaşları çatıldı. «Bizimle işbirliği yapın! Yoksa sorularımı cevaplamanız için daha sert yöntemlere başvurabilirim.»

Tessay oturduğu iskemlede dönerek pencereden dışarı baktı. Barakanın duvarları ince olduğu için arkadaki odadan gelen sesleri duyabiliyordu. Birileri konuşuyorlardı. Ama ne İngilizce, ne de Amharik dilinde.

Helm de yaklaşıp kadının önünde durdu. Dişlerinin arasına ince bir sigar sıkıştırmıştı. «Albay Nogo mantıklı davranmaya çalıştı. Tabii pozisyonu nedeniyle böyle yapması gerekiyordu. Neyseki benim öyle bir derdim yok. Sana aynı soruyu soracağım ama bu kez cevap vereceksin. Mek Nimmur nerede?» Tessay omzunu silkti. Helm birdenbire onun yüzüne tokadı indirdi. Kadın kendini toparlayamadan çenesine de yumruk attı. Tessay iskemleden yere devrildi.

Nogo eğilip onu yerden kaldırırken kollarını geriye doğru iyice büktü. Ve tekrar iskemleye oturttu.

Helm, «Kaybedecek zamanım yok,» dedi. «Tekrar başlıyorum: Mek Nimmur nerede?» Tessay'in suratına arka arkaya tokatlar indirmeye başladı. Kadının kulakları uğulduyordu. Dişleri yanağının içine battığından ağzına kan doluyordu.

«Mek Nimmur nerede? Dostların neden Dandera nehrine bir baraj yaptılar?»

Tessay, Texas'lının yüzüne tükürdü. Tükürüğüne kan karışmıştı. Helm irkildi, gözlerine dolan kanlı tükürükleri avucuyla sildi. Nogo'ya, «Onu tut,» diyerek Tessay'in bluzunun önünü yırttı. İskemlenin arkasında duran Nogo kıkır kıkır gülerek kadının göğüslerine bakmak için eğildi. Helm, Tessay'in göğüslerinden birini canını iyice acıtacak kadar sıkıp bükerken o hâlâ kıkırdıyordu. Texas'lı sonra tırnağını kadının derisine batırdı. Bir damla kan tırnağına yayıldı. Helm ağzındaki sigarı çıkarıp Tessay'in göğsüne yaklaştırdı. «Mek Nimmur nerede? Onlar Dandera nehrinde ne yapıyorlar?»

Tessay dehşetle sigarın yanan ucuna bakarak gerilemeye çalıştı Ancak Nogo onu hâlâ arkadan sıkıca tutuyordu. Kadın sigarın ateşi göğsünün ucunu yakarken bir tek defa bağırdı.

ROYAN, TANUS'UN MEZARINDAKİ DİKİLİ taşın dördüncü yüzeyini gösteren fotoğrafı masaya koymuştu.

«'Kış'. Bence bao tahtasıyla ilgili ipuçları burada. Bak. Oturmuş maymun, kuzey şatosu. Arı, güney. Kuş, batı. Akrep de doğu. İkinci ve üçüncü figürlerse sayıları oluşturuyor. Böylece hayali bao taşlarının hareketlerini inceleyebiliriz. Kırmızıları. Tahtadaki en önemli renk kırmızı.»

Nicholas sıkıntıyla gülümsedi. «Bir düşün. Taita'nın geride bıraktığı anlaşılmaz ipuçlarının çözülmesi pek de mümkün değildi. İnsanın bunu başarabilmesi için hem Yedinci Papirüs'ü ve hem de Tanus'un kitabesini okuması gerekiyor.»

Royan memnun memnun gülümsedi. «Evet. Taita sırrını kimsenin çözemeyeceğine inanıyordu. Eh, bakalım göreceğiz, Taita Usta! Gerçekten çok zeki olup olmadığını anlayacağız.» Sonra ciddileşerek Taita'nın labirentine doğru çıkan taş merdivene baktı. «Kuramlarımın Taita'nın sırrını çözmemizi sağlayıp sağlayamayacağını da öğreneceğiz. Ama nereden başlayacağız?»

Nicholas, «Başından,» diye önerdi. «İlk darbeyi Tanrı vuruyor. Taita bize öyle söyledi. Buradan, Osiris'in tapınağından başlarsak, belki Taita'nın hayali bao tahtasını gözlerimizin önünde canlandırabiliriz.»

Royan hemen, «Ben de öyle düşünmüştüm,» dedi.

ODADA SADECE KENDİ KANI VE idrarı içinde yatan kadının hafif hıçkırıkları duyuluyordu.

Turna Nogo masanın başına geçip oturdu ve bir sigara yaktı. Elleri hafifçe titriyor, midesi bulanıyordu. O bir askerdi, üstelik Mengistu terörünü de yaşamıştı. Sert bir adamdı. Şiddet ve zalimliğe alışkındı. Ne var ki, biraz önce gördükleri onu çok etkilemişti. Artık von Schiller'in Helm'e neden o kadar güvendiğini anlıyordu. Bu adam insandan bile sayılmazdı.

Jake Helm odanın dibindeki küçük lavaboda ellerini yıkadıktan sonra havluyla iyice kuruladı. Yaklaşıp Tessay'in yanında durdu. «Artık bize söyleyecek bir şeyi kalmadı sanırım.»

Nogo genç kadına, göğsündeki ve yanaklarındaki korkunç yanıklara baktı. Tessay kirpikleri yanan gözlerini kapatmıştı.

Yine de iyi dayanmıştı kadın. Ancak Helm yanan sigarı gözkapaklarına bastırdığı zaman dayanamamış, soruları sorulara cevap vermişti.

Nogo'nun midesi ağzına gelmişti. Neyse ki Helm'in emrettiği gibi Kadının gözkapaklarını açık tutmasına gerek kalmamıştı. Yoksa Helm sigarın yanan ucunu Tessay'in gözlerine bastıracaktı.

Texas'lı, Nogo'ya, «Haydi bakalım,» dedi. «Onunla işimiz bitti. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.»

Nogo endişeyle ayağa kalkarak elini tabancasına attı. «Burada mı?»

Helm, «Saçmalama, ahmak!» dedi. «Onu alıp götür. Uzaklara Buraya birini gönder de yerleri silsin.» Dönüp arkadaki odaya geçti.

Nogo kendini zorlayarak barakanın kapısına gitti ve, «Teğmen Hammed» diye sestendi. Sonra Hammed'in yardımıyla Tessay'i ayağa kaldırdı. İkisi de konuşmadılar, iyice sessizleşmişlerdi. Genç kadına yırtılmış, kanlanmış elbisesini giydirirlerken Hammed onun çıplak vücuduna ve kehribar rengi parlak cildindeki yaralara bakmamak için başını çevirdi.

Tessay sendeledi. Hammed kolundan tutarak onun barakadan çıkmasına yardım etti. Kadın ağır ağır, çok yaşlı biri gibi hareket ediyordu. Teğmen onu kamyona bindirerek oturttu. Tessay yanmış, şişmiş yüzünü avuçlarının arasına aldı.

Nogo, Hammed'i bir kenara çekerek bazı emirler verdi. Teğmenin yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Kiraza çalıştıysa da Nogo onu vahşice bir öfkeyle susturdu. Hammed de dişlerini alt dudağına batırdı.

Nogo, «Unutma,» diyerek tekrarladı. «Köylerin hepsinden uzakta! Hiçbir tanık olmamalı! Sonra hemen buraya gel.»

Hammed selam verdi. Kamyona dönüp Tessay'in yanına oturdu. Kamyon kamptan çıkarak Debra

Maryam'a doğru döndü. Tessay yarı baygın gibiydi. Saati de, yeri de bilmiyordu artık. Sonra kaba eller onu Çekerek kamyondan indirdiler.

Kollarını arkaya doğru bükerek bileklerini deri şeritlerle bağladılar.

Tessay, «Canımı acıtıyorsunuz,» diye inledi. «Bileklerimi kesiy0r bu.» Gücü ve cesareti en sonunda tükenmişti. Artık savaşacak halde değildi.

Bir asker onu bağlı ellerinden çekerek yandaki bir okaliptüs korusuna doğru götürdü. Peşlerinden ellerinde küreklerle iki adam geliyordu. Asker, genç kadını iterek bir ağacın dibine çökertti. Tüfeğini bir eliyle ona doğru çevirdi. Diğer elindeyse sigarası vardı. Öbür iki asker tüfeklerini bırakarak toprağı kazmaya başladılar. Tessay neden sonra kendisi için bir mezar kazdıklarını anladı. Yaralı ağzı kuruyuverdi. Çaresizce etrafına bakınarak Teğmen Hammed'i aradı. Ama o kamyondan inmemişti. Kadın, «Lütfen...» diye fısıldadı. Ama başındaki nöbetçi onun karnına müthiş bir tekme indirdi.

«Sus! Seni...» Kullandığı sözcük sadece hayvanlara ya da çok aşağılık insanlara yakıştırılacak bir şeydi. Tessay onlara yalvarmanın hiçbir işe yaramayacağını anladı. Karanlıkta umutsuzca, sessizce ağlamaya başladı.

Tekrar başını kaldırdığı zaman ay ışığında adamların çok derin bir mezar kazmış olduklarını anladı. Artık başları bile gözükmüyordu. Tessay'in başındaki nöbetçi o tarafa doğru giderek, «İyi,» dedi. «Bu yeteri kadar derin. Teğmeni çağırın.»

İki asker mezardan çıkarak eşyalarını topladılar ve kamyona doğru gittiler. Bir dakika sonra da Teğmen Hammed geldi.

Elindeki feneri mezara tutarak, yüksek sesle, «İyi,» dedi. «Yeteri kadar derin.» Feneri söndürüp Tessay'in başındaki nöbetçiye döndü. «Tanık istemiyorlar, kamyonda bekle. Silah seslerini duyduktan sonra diğerleriyle birlikte gelir, mezarı kapatmama yardım edersin.»

Nöbetçi tüfeğini omzuna vurarak ağaçların arasında gözden kayboldu. Hammed sonra Tessay'e yaklaşarak onu ayağa kaldırdı. Kadını mezarın kenarına doğru itti. «Shamma'nızı istiyorum.» Beyaz, yünlü giysiyi alıp mezara atladı. Kadın onun mezarın dibinde bir şeyler yaptığını duydu. Hammed sonra yavaşça, «Burada bir şey olduğunu görmeliler,» diye seslendi. «Bir ceset...» Mezardan dışarı tırmandı. Soluk soluğaydı. Tessay'in bileğindeki şeritleri kesti. Kan genç kadının uyuşmuş ellerine hücum ederken can acısıyla inledi.

Şaşkın şaşkın, «Siz ne yapıyorsunuz?» diye fısıldadı. Mezara baktı. Hammed shamma'yı dibe bir cesede benzeyecek şekilde yerleştirmişti. «Siz.»

Teğmen usulca, «Lütfen konuşmayın,» diye onu uyardı ve omzundan tutarak ağaçların arasına soktu. «Buraya uzanın.» Kadını yatırarak üzerini kuru yapraklar ve kırık dallarla örttü. «Burada bekleyin. Kaçmaya çalışmayın. Biz gidinceye kadar ne kımıldayın, ne de konuşun.» Dönerek hızla mezara doğru giderken tabancasını çekip iki el ateş etti.

Bu ses öyle yüksekti ki, Tessay irkildi ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Sonra Hammed'in seslendiğini duydu. «Haydi, gelin! Bu işi bitirelim!»

Tessay adamların koruya döndüklerini duydu. Mezara atılan toprakların çıkardığı sesleri de.

Biri, «Ben ne yaptığımı göremiyorum, teğmenim,» diye yakındı. «Fener nerede?»

Hammed homurdandı. «Bir mezarı kapatmak için fenere ihtiyacın yok! Şimdi üzerine iyice basarak toprağı sıkıştırın! Birilerinin burayı bulmasını istemem!»

Tessay sessizce yatıyor, vücudunun şiddetle titremesine engel olmaya çalışıyordu. Sonunda Hammed'in sesini duydu.

«Tamam. Burada bir şey bırakmamaya dikkat edin. Haydi, kamyona dönelim!»

Ayak sesleri uzaklaştı, sonra da duyulmaz oldu. Kamyonun motoru homurdanırken taşıt geldikleri

yöne doğru döndü.

Tessay kamyonun gürültüsü duyulmaz olduktan sonra uzun bir süre öylece yattı. Hâlâ soğuktan titriyor, bitkinlik, can acısı ve sevinçten sessizce ağlıyordu. Sonra ağır ağır üzerindeki dalları iterek kalktı. Orada öylece durdu. Karanlıkta bitkinlikten yalpalıyordu.

Sonra müthiş bir suçluluk duygusuyla sarsıldı. «Mek'e ihanet ettim! Düşmanlarına her şeyi anlattım. Onu uyarmalıyım!

Mek'e geri dönmeli ve onu uyarmalıyım!»

Karanlıkta sendeleyerek yola doğru gitti.

TAİTA'NIN ŞİFRESİNİ DOĞRU DÜRÜST çözüp çözmediklerini anlamanın bir ' tek yolu vardı. Onun oyun tahtası için sıraladığı şeyleri yapmak. Nicholas'la Royan labirentte dikkatle ilerlerken, duvarlara beyaz tebeşirle işaretler koydular. Artık zaman kavramını kaybetmişlerdi. Gece mi yoksa gündüz mü olduğunu bile bilmiyorlardı. Ancak Sapper'ın etrafta yankılanan sesiyle kendilerine geldiler. Adam sırsıklamdı.

Nicholas, «Sana ne oldu?» diye sordu. «Kuyuya mı düştün?»

Sapper yüzünü sildi. «Size kimse söylemedi mi? Dışarıda yağmur yağıyor.»

Royan'la Nicholas ona dehşetle baktılar. «Bu kadar çabuk mu?»

Sapper omzunu silkti. «Biri Yukarıdakine bunu söylemeyi unutmuş olmalı. Ben şimdi baraja gidiyorum. Yaban Öküzleriyle ilgileneceğim. Bir tehlike belirtisi görür görmez size haber gönderirim. O zaman sakın durup tartışmaya kalkışmayın. Buradan hemen çıkın. Çünkü bu, barajın her an yıkılabileceği anlamına gelecek.»

Nicholas, «Hansith'le birkaç adamı bırak,» dedi. «Onlar bana gerekli.» Sapper uzaklaşırken Royan'la tekrar bilmeceye daldılar.

Kadın yine not defterinden okumaya başladı. «Zamanı gelince ekmeği yiyor ve şarabı içiyorum. Mevsimlerin temposuna uyuyor, toprağa bakıyorum.» Başını kaldırarak Nicholas'a baktı. «Toprak? Yani çözüm ayaklarımızın altında mı?»

İngiliz, «Bunu anlamanın tek yolu var,» diyerek sesini yükseltti. «Hansith! Buraya gel!»

Keşişle adamlar yerdeki büyük taşları kaldırmayı başardılar. Nicholas ışığı aşağıya doğru tutarak sevinçle bağırdı. «Bir merdiven daha. Galiba bulduk! Artık Taita'nın sahte ipuçları tükenmiş olmalı.»

Royan, «İnecek miyiz?» diye sordu. «Dikkatli davranmamız gerektiğini biliyorum. Ama zamanımız kalmadı.»

«Her zamanki gibi haklısın. Artık ne olursa olsun ilerlememizin zamanı geldi.»

«İhtiyatı bir tarafa bırakalım.» Royan gülerek adamın elini tuttu. «Birlikte inelim.»

Yan yana dikkatle aşağıya indiler. Royan, «Aşağıda bir oda var!» diye bağırdı.

«Depoya benziyor. Duvarların önündeki eşyalar nedir? Yüzlerce tabut mu yoksa?»

Royan onları tanımıştı. «Hayır. Mısır sepetleri. Diğer taraftakilerse amforalar; ölü için sunaklar sanırım.»

Nicholas'ın sesi heyecandan boğuklaşmıştı. «Bu ölünün depolarından biriyse, mezara yaklaşıyoruz demektir.»

Royan, «Evet!» diye bağırdı. «Bak! Odanın dibinde de bir kapı var. Işığı oraya doğru tut.»

Nicholas onun istediğini yaptı. Dipteki kare biçimi bir kapıydı. Ve sanki onları çağırıyordu. Kadınla adam son basamakları koşarcasına indiler. Ama sonra sanki görünmeyen bir engelle karşılaşarak duraladılar... Yalpaladılar...

«Tanrım!» Nicholas elini boğazına götürdü. «Gerile. Gitmeliyiz.»

Royan dizüstü çöktü. Soluk almaya çalışıyordu. «Nick, bana yardım et»

Adam eğilerek Royan'ı kaldırmaya çalıştı. Ama onun da gücü hemen hemen tükenmişti Boğulurcasına, dört dakika, diye düşündü. Hepsi o kadar. Beyin dört dakikada ölür. Sonrası karanlık. Buradan çıkmalıyız.

Kollarını arkadan Royan'ın gövdesine dolayarak geri geri merdivene gitti. Bütün gücünü toplayıp onu ilk basamaktan çıkardı. Hansith'e yardım etmesi için bağırmak istiyordu, ancak ciğerlerinde yeteri kadar hava yoktu. Royan'ı şimdi düşürürsen o da ölür, diye geçirdi aklından. Beş basamak daha çıktı. Ciğerleri o değerli havayı arıyor ama bulamıyordu.

Adam, Tanrım, diye yalvardı. Lütfen, izin ver de soluk alayım. Sanki duası kabul olmuştu. Birdenbire oksijenin boğazından kayarak ciğerlerini doldurduğunu hissetti. Tekrar gücüne kavuşurken Royan'ı kucağına alarak Yukarı çıkardı. Ve Yukarıda Hansith'in ayaklarının dibine serilip kaldı.

«Ne var, efendi? Size ve hanıma ne oldu?»

Nicholas, Royan'ı yatırarak, «Haydi,» diye yalvardı. «Bir şey söyle, Sevgilim. Benimle konuş.» Ne var ki genç kadın cevap vermedi. İngiliz eğilip suni solunum uyguladı. İçin için yalvarıyordu hâlâ. Haydi, sevgilim. Soluk al. Benim için soluk al.

Sonunda Royan onu itti ve sersem sersem doğrulup oturdu. «Nicky! Ne oldu?»

«Pek emin değilim. Ama o her neyse az kalsın ikimizi de öldürüyordu. Altgeçitlere bir tür gaz dolmuş olmalı. Neyseki iki dakika baygın kal» din. Yoksa...»

«Başım çok ağrıyor.» Royan parmaklarını şakaklarına bastırdı. «Bana seslendiğini, beni geri çağırdığını duydum. Bana, sevgilim, dedin.»

«Dil sürçmesi.» Nicholas genç kadını ayağa kaldırdı.

«Teşekkür ederim, Nicky. Sana öyle borçluyum ki, yaptıklarını asla ödeyemem.»

«Eh, bir yolunu buluruz.»

Royan, «Gaz dedin,» diye hatırlattı. «Ne tür bir gaz? Oraya nasıl dolmuş? Bu da yine ne Taita'nın tuzaklarından biri miydi, Nicky?»

«Çürümenin neden olduğu gazlardan biri sanırım. Aşağıdaki galeriye yayılması havadan ağır olduğunu gösteriyor.

Herhalde karbondioksit, ama metan da olabilir.»

«Taita bunu kasten mi yaptı?» Royan kendini topluyor, yüzüne renk geliyordu.

«Bilmiyorum ama o sepetlerle kavanozlardan kuşkulanıyorum. Tabii içlerine bakmadıkça bir şey söyleyemem.»

Nicholas kadının yanağına şefkatle dokundu. «Kendini nasıl hissediyorsun? Baş ağrın nasıl?»

«Geçiyor. Şimdi ne yapacağız?»

Adam, «Gazı temizleyeceğiz,» dedi. «Mümkün olduğu kadar çabuk.» Dönüp iriyarı keşişe seslendi. «Hansith, büyük vantilatörü getir.»

Galerideki gazı ancak bir saatte dağıtabildiler. Ortada ateş yakarak sıcak hava sağlamalarının da yaran oldu. Sonra Nicholas'la Royan tekrar merdivenden inip duvara dayalı olan sepetlerden birine baktılar. Adam yan öfke, yan hayranlıkla, «Kurnaz ihtiyar tilki!» dedi. «Buradakiler gübre, ot ve kuru yaprak karışımına benziyor. Bahçelerde kullanılan karışıma.» Biraz ilerlediler. Büyük kavanozlardan birini yan yatırdıklarında dışarıya bir toz yığını döküldü.

Nicholas tozu inceledi. «Dövülmüş kireç jgşı. Tabii çoktan kurumuş ve kokusu da uçmuş. Herhalde Taita onu bir tür aside batırmıştı. Belki de sirkeye. Tabii idrar da aynı sonucu verirdi. Asit kireçtaşını etkilerken karbondioksit serbest kaldı.»

Royan bağırdı. «Demek bu da bir tuzaktı!»

«Taita binlerce yıl önce bile çürüme işlemini anlıyordu sanırım. Bu karışımların ne tür gazlar çıkaracaklarını biliyordu. O herhalde iyi bir kimyacıydı da.»

Royan başını salladı. «Başka hava akımı olmadığı için ağır gazın buraya çökeceğinin de farkındaydı. O yüzden buranın alçakta kalmasını sağladı. İleride bir merdiven olmalı.» İşaret etti. «Hatta buradan ilk basamaktan görebiliyorum.»

Nicholas, «Biraz sonra haklı olup olmadığını anlarız,» dedi. «Şimdi o basamaklardan çıkacağız.»

SAPPER SUYUN KENARINA, NEHRİN düzeyini kontrol için taşlar yığmıştı. Bunları dikkatle izliyordu. Tıpta bir komisyoncunun borsa haberlerini izlediği gibi. Son yağmur dineli altı saat olmuştu. Sıcak, parlak güneş vadinin üzerindeki bulutları ortadan kaldırmıştı. Ama kuzey ufkunda hâlâ yoğun bulutlar vardı.%u fırtına bulutlarının uğursuz görünüşlü kurşuni dorukları gökyüzüne yükseliyor, kendi ulu dağ dizilerini oluşturuyorlardı. Onların yanında aşağıdaki dağlar cüceleşiyordu. Yaylalarda her an yağmur başlayabilirdi. Sapper, o zaman seller buraya, Abbay uçurumuna ne kadar da erişir, diye düşünüyordu.

Adam traktörden zorlukla indi. Her tarafı tutulmuştu. Taşlara bakmak için kıyıya gitti. Geçen saat süresince su seviyesi hemen hemen otuz santim alçalmıştı. Sapper hemen iyimserleşmemeye çalıştı. Sonuçta nehir on beş dakika içerisinde aynı miktarda yükselivermişti. Sonuç kaçınılmazdı. Yağmurlar başlayınca nehir kabaracak ve baraj yıkılacaktı. Adam aşağıya, bende bakarak başını bıkkınca salladı. O anı geciktirmek için elinden geleni yapmıştı. Duvarı hemen hemen yüz yirmi santim yükseltmiş, onu desteklemek için arkasına bir duvar daha yapmıştı. Artık yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Şimdi sadece bekleyecekti.

Sapper kıyıdan tırmanarak yorgun yorgun sarıya boyalı çelik makinesine yaslandı. Yaban Öküzü grubuna baktı.

Adamlar kıyıya savaş alanındaki şehitler gibi serilmişlerdi. Suları engellemek için tam iki gün çabaladıktan sonra şimdi bitkin haldeydiler. Sapper artık onlardan başka bir şey isteyemeyeceğini biliyordu. Nehir tekrar saldırdığı zaman sulara yenileceklerdi.

Sapper adamlardan bazılarının doğrulup oturduklarını gördü. Nehrin yukarılarına doğru bakıyorlardı. Adam rüzgârın taşıdığı hafif sesleri duydu. Traktöre çıkarak eliyle gözlerini korudu. Mek Nimmur yoldan aşağıya iniyordu. Onu tanımamak olanaksızdı. Tıknaz, güçlü adam kamuflaj kılığı giymişti, azimle yürüyordu. Yanında yardımcılarından ikisi vardı.

Mek daha uzaktan Sapper'a seslenerek Arapça, «Senin baraj ne âlemde?» diye sordu. Ama İngiliz onun ne dediğini anlayamadı. «Yakında dağlarda yağmur başlayacak. Burada daha fazla dayanamayacaksınız.» Sapper onun gökyüzünü ve nehri göstermesinden neyi kastettiğini kavradı. Mek'i karşılamak için taşıttan atladı. İki adam dostça el sıkıştılar.

İkisi de birbirinin profesyonelliğine ve gücüne hayrandı.

Mek, İngilizce bilen yardımcısını kolundan tuttu. Adam da yine artık alıştığı tercümanlık görevini yaptı. Mek alçak sesle, «Beni endişelendiren sadece hava değil,» diye açıkladı. Adamı da bu bilgiyi Sapper'a aktardı. «Bana hükümet güçlerinin bize saldırmak için mevzilendikleri bildirildi. Debra Maryam'dan tam bir tabur bu tarafa doğru geliyormuş.

St. Frumentius Manastırının aşağısında bekleyen başka bir birlik de Abbay nehrinden Yukarı çıkıyormuş.»

Sapper, «Kıskaç hareketi ha!» dedi.

Mek çeviriyi dinleyerek ciddi ciddi başını salladı. «Adamlarımın sayısı onlarınkine göre çok az. Saldırdıklarında onları ne kadar süre durdurabileceğimi bilmiyorum. Adamlarım gerilla eğitimi gördü. Biz muharebe alanında çarpışamayız.

Bizimki 'pire' tarzı bir savaş. Vur ve kaç. Buraya hepinizi uyarmak için geldim. Ben haber verir vermez buradan uzaklaşmaya hazır olmalısınız.»

Sapper, «Benim için endişelenme,» diye mırıldandı. «Ben bir koşucuyum. Yüz metre şampiyonu. Sen asıl Nicholas'la Royan'ı düşün. İkisi de o lanet olasıca tavşan yuvasındalar.»

«Ben de şimdi onların yanına gidiyorum. Ama daha sonra nerede buluşacağımızı haber vermek istedim. Çarpışma sırasında birbirimizden ayrılabiliriz. Nicholas manastıra botlar sakladı. Hepimiz orada buluşacağız.» «Tamam, Mek...» Sapper birdenbire durakladı. Üçü de başlarını Kaldırarak yola baktılar. Kıyıdaki adamlar yine heyecanlanmışlardı.

«Devriyelerimden biri geliyor.» Mek gözlerini kıstı. «Yeni bir gelişme var herhalde.» Sapper'in sözlerini anlamadığını farkederek sustu. Sonra devriye nöbetindeki adamlarının kabasaba sedyede taşıdıkları ufak tefek, ince kadını tanıdı ve yüzündeki ifade değişti.

Tessay, Mek'in kendisine doğru koştuğunu gördü. Bitkince doğrulup oturdu. Adamlar sedyeyi yere indirdiler. Mek yere diz çökerek kadına sarıldı. Uzun bir an sessizce öyle durdular. Sonra Mek, Tessay'in şiş yüzünü avuçlarının arasına alarak yaralarına baktı. Yapıklardan bazıları iltihaplanmıştı. Kadının gözleri, şiş kapakları yüzünden birer yarığa dönüşmüştü.

Mek usulca, «Bunu sana kim yaptı?» diye sordu.

Kadın, kabuk tutmuş dudaklarının arasından anlaşılmaz birşeyler mırıldandı. «Onlar...»

Tessay'in alt dudağı yarıldı ve bir kan damlası belirdi. Yakut gibi ışıldıyordu bu. Adam onu görünce fikrini değiştirdi.

«Hayır! Konuşmaya çalışma.»

Tessay zorlukla fısıldayarak, «Sana anlatmalıyım,» diye ısrar etti. «Beni konuşturdular. Onlara her şeyi söyledim.

Adamlarının sayısı, Nicholas'la burada yaptıklarınız, her şey. Çok üzgünüm, Mek. Sana ihanet ettim.»

«Kimdi o alçak? Bunu sana kim yaptı?»

«Nogo ve o Amerikalı. Helm.» Mek kadına bir baba şefkatiyle sarılırken gözlerinde korkunç bir ifade vardı.

Sonunda tünelin aşağısındaki odada bulunan gaz boşaldı. Hansith'in ateşi odanın ortasında yanıyor, sıcak hava yükselerek zehirli gazları labirentin üst katlarına sürüklüyordu. Gazlar orada oksijen bakımından zengin, daha temiz taze havayla karışıyor, zehirli niteliklerini kaybediyorlardı. Royan o sırada gazın etkisinden tamamiyle kurtulmuştu.

Ama yine de güvensizdi. Nicholas'ın kendisini odanın yanındaki basamaklardan çıkarmasına izin verdi.

İhtiyatla tırmanırlarken Nicholas, «Bu kusursuz bir gaz tuzağıydı,» diye açıkladı. «Taita'nın tünelin bu bölümünü açarken ne yaptığını çok iyi bildiği anlaşılıyor.»

Kadın ciddi bir tavırla, «Ama o çağda yaşayan bir hırsızın bu korkunç tuzaklarına düşeceğini bekliyordu herhalde,» diye mantık yürüttü. «Ya da labirentte kaybolacağını veya vazgeçip geriye döneceğini.»

Nicholas bir basamak daha çıkarken sordu. «Yani bana bunun Taita'nın son savunma hattı olduğunu mu söylüyorsun?

Artık bize başka oyunlar oynamayacak mı? Bunu mu söylemek istiyorsun?»

«Hayır. Aslında ben kendi kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Ancak pek de başarılı olamadım. Taita'ya hiç güvenmiyor, ondan her kötülüğü bekliyorum. Tavan her an başımıza çökebilir. Ya da zeminde bir kapak açılır ve kendimizi alev alev yanan bir fırında veya daha kötü bir yerde bulabiliriz.»

Odaya indikleri merdiven kırk basamakta. Şimdi çıktıktan da öyle. Açı ve basamakların genişliği de aynıydı. Yukarıya erişirlerken Nicholas fenerle önlerinde beliren sıra kemerleri aydınlattı. Şekiller ve renkler gözlerini kamaştırdı.

Yağmurdan sonra açan çöl çiçekleri kadar güzeldiler bunlar. Tavan ve duvarlar resimlerle süslenmişti. Bunların fazlalığı insanı sersem ediyordu. Resimler şaşılacak bir ustalıkla yapılmıştı.

«Tafta!» Royan'ın sesi titreyerek hafifledi. «Bunlar onun yaptığı resimler. Onun gibi bir ressam daha olamaz. Bu bakımdan hiçbir zaman yanılmam. Taita'nın eserlerini nerede olsa tanırım.»

Üst basamakta durup hayretle etraflarına bakındılar. Uzun galerideki duvar panoları bu resimlerin yanında cansız ve silik sayılırdı. Aslında onlar biçimsiz birer kopyaydılar. Buradakilerse büyük bir ustanın eserleriydi. Zamanın eskitemediği bir dehan.n eserleri. Bu ustanın yaratıkları dört bin yıl önce olduğu gibi şimdi de insan, etkileyip büyütüyordu Adamla kadın sıra sıra kemerli yerde yavaşça, adeta farkına varmadan ilerlediler. İki yanda Doğu pazarlarındaki küçük dükkânlara benzeyen odacıklar vardı. Her birinin önünde tavana kadar yükselen bir sütun nöbet bekliyordu. Her sütun Tanrılardan birinin heykeli biçimindeydi Bu heykeller yüksek kubbeyi destekliyorlardı.

İlk iki odacığa yaklaştıktan sırada Nicholas durup kadının kolunu sıktı. «Firavunun hazine odaları.» diye fısıldadı.

Odacıklara yerden tavana kadar şahane güzellikte şeyler yığılmıştı «Eşya deposu.» Royan'ın sesinde de adamınki gibi büyük bir saygı vardı. Kadın iskemlelerin, taburelerin, yatakların ve divanların biçimlerini farketmişti. En yalandaki odaya giderek firavunun tahtına dokundu Bunun dirsek dayanacak yerleri bronz ve lapis lazuliden yapılmışta, birbirine sarılmış yılanlar şeklindeydi. Oturacak yer ve arkalıkta av sahneleri vardı. Yüksek sahanlığın en yukarısında altından kanatlar görülmekteydi Altın ayaklar aslan pençelerine benziyordu.

Tahtın arkasına da yine sürüyle eşya yığılmıştı. Paravan!, bir divan, farkettiler. Bunun iki yanı abanoz ve fildişinden dantel gibi oyulmuş panolarla kapatılmıştı. Ama onlardan başka sürüyle şey daha vardı. Ve çoklu parçalarına ayrılmışlardı. Bu yüzden ne oldukların, anlamak mümkün değildi. Üzerlerindeki renkli taşlar ve değerli madenler öyle karmaşık bir biçimde ışıldıyorlardı ki, ilk bakışta bir şey anlayabilmek imkânsızdı. Sütunlu galerinin iki yanındaki odacıklar bu şahane şeylerle doluydu. Royan hayretle başını sallarken Nicholas onu sürükledi. Odacıkların duvarlarına Ölüler Kitabından sahneler ve firavunun yolculuğu ile ilgili resimler yapılmıştı. Tapınak kapıları, yolda onu bekleyen tehlikeler ve sınavlar, iblisler ve canavarlar.

Yanlarındaki panoda büyük Tanrı Osiris, firavunu elinden tutmuş götürüyor, kendisini ve kralı yemek için fırsat kollayan iki tarafa doluşmuş olan canavarlardan koruyordu. Resim kralın gerçek halini gösteriyordu. Yüzünde merhamet ve nezaket vardı. Biraz da zayıflık işaretleri.

Nicholas başını salladı. «Şunlara bak. Bu figürler her zaman sağ ayaklarını öne atan kaskatı tahta bebeklere benzemiyorlar. Bunlar gerçek kadınlar ve erkekler. Figürler anatomi bakımından kusursuz. Ressam insan vücudunu incelemiş ve perspektiften de anlıyormuş.» Ondan sonraki iki odanın hizasına geldiler ve durup içeri baktılar. Nicholas, «Silahlar,» dedi. «Şu savaş arabasına bir bak!» Arabanın yanları altın levhalarla kaplıydı. İnsanın gözlerini kamaştırıyordu. Koşum takımı sanki arabayı savaşa götürecek atları bekliyordu. Büyük tekerleklerin arkasındaki panolara takılı keselere oklar ve kargılar doldurulmuştu. Yan panolarda Mamose'un arması vardı.

Bu şahane taşıtın yanına savaş yayları yığılmış, kenarlarına elektrum, bronz ve altın teller sarılmıştı. Sonra fildişi saplı hançerler, ışıltılı bronz kılıçlar vardı. Uzun ve kısa mızraklar. İlahi Mamose'un adı ve savaş sahneleriyle süslenmiş kalkanlar. Miğferler ve krokodil derisinden yapılmış göğüs zırhları. Kralın, odaların duvarlarının önüne dizilmiş olan tam boy tahta heykellerine Mısır'ın ünlü alaylarının üniformaları giydirilmişti.

Adamla kadın ilerlediler. İki yanda yine kralın yaşamını ve ölümünü gösteren sahneler vardı. Firavun çocuklarıyla oynuyordu. Henüz bir bebek olan oğlunu dizine oturtmuştu. Kral balık tutuyor, şahinle avlanıyordu. Bakanlarıyla ve valileriyle görüşüyordu. Kanları ve cariyeleriyle eğleniyordu. Tapınaktan rahiplerle yemek yiyordu.

Royan hayranlıkla soludu. «Eski zamanlardaki yaşamı gösteren bir tarihçe. Şimdiye kadar buna biraz olsun benzeyen bir şey keşfedilmedi.»

Panolardaki insanların gerçek modeller olduğu anlaşılıyordu. Onlar yaşayan, soluk alan gerçek kadın ve erkeklerdi. Her yüz ve her ifade farklıydı. Sanatçının o keskin gözü, neşesi ve insancıllığı onları yakalamıştı.

«Bu Taita'nın kendisi olmalı.» Royan hadım edilmiş olan adamın orta panolardan birindeki resmini gösterdi. «Acaba sanatçılarda hoş görülebilecek o abartıya kaçtı mı? Yoksa gerçekten de bu kadar güzel ve soylu bir adam mıydı?»

Durup Taita'nın yüzüne hayranlıkla baktılar. Rakiplerinin zekâ dolu gözlerini incelediler. Sanatçı öylesine ustaydı ki, ikisine Tafta da onları aynı merakla inceliyormuş gibi geldi. Taita'nın dudakları hafif, esrarlı bir tebessümle bükülmüştü.

Resme cila sürülmüş ve bu sayede hiç bozulmamıştı. Resim sanki bir gün önce yapılmış gibiydi. Taita'nın dudakları nemli gibiydi. Gözleri yaşayan bir insanınkiler gibi hafifçe parlıyordu.

Royan, «Cildi beyaz!» diye bağırdı. «Gözleri de mavi! Ama kızıl saçlarına kına sürdüğünden eminim.»

Nicholas, «Binlerce yıl önce yaşadı o,» dedi.«Ancak yine de az kalsın bizi öldürüyordu. Bu garip bir düşünce.»

«Hangi ülkede doğmuştu? Bunu papirüslerinde açıklamıyor. Yunanistan'da mı? Yoksa İtalya'da mı? Cermen kabilelerinin birinden miydi? Yoksa bir Viking miydi? Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Herhalde o da kökenini bilmiyordu.»

«Bak, bundan sonraki^panoda da resmi var.» Nicholas galerinin aşağısını işaret etti. Firavunla kraliçesinin önünde diz çökmüş olan kalabalığın arasında Taita da görülüyordu. «O da Hitchcock gibi. Yarattığı eserlerde görülüyor.»

Adamla kadın tabaklar ve kadehler, altın ve gümüş süslemeli bronz, mermer kaseler, cilalı bronz aynalarla dolu hazine odalarının önünden geçtiler. Rulo halindeki değerli ipek, keten ve yün kumaşlar çoktan çürüyüp, siyah, biçimsiz yığınlara dönüşmüşlerdi. Bunları daha sonraki odadan ayıran duvarda Hiksoslarla yapılan savaştan bir sahne vardı.

Firavun o savaşta ölmüştü. Panoda Hiksos kralının attığı okur 9öğsüne saplanmış olduğu görülüyordu. Ondan sonraki panoda, operatör Taita elinde aletlerle firavunun üzerine eğilmiş, onun bedenine saplanmış olan kanlı oku çıkarıyordu.

Sonra sedir ağacından yapılmış sandıklarla dolu odalara geldiler. Yüzlerce sandık vardı. Üzerlerine Mamose'un arması ve kralı süslenirken gösteren sahneler yapılmıştı. Firavun sürme çekiyor, yüzünü beyaz antimuan ve kırmızı allıkla boyuyor.

Berberlerine tıraş oluyor. Uşakları tarafından giydiriliyor.

Royan mırıldandı. «O sandıklardan bazılarında kralın boyaları olmalı. Bazılarında da giysileri. Sonra öbür dünyadaki yaşamının her evresinde gerekecek şeyler. Sandıkları açıp içlerindeki eşyaları incelemeyi çok istiyorum.»

Sonraki duvar panosunda firavunun Taita'nın hanımı olan genç bakireyle evlendiği görülüyordu. Kraliçe Lostris'in yüzünün ayrıntıları sevgiyle çizilmişti. Ressam onun güzelliğini hayranlıkla incelemiş ve abartmıştı. Fırça darbeleriyle Lostris'in çıplak göğüslerini okşamış, onun bütün güzel yarılarını belirtmişti. Sonunda kraliçeyi kadınlığın kusursuz bir timsali haline sokmuştu.

Royan, «Taita onu ne kadar çok seviyormuş...» diye mırıldandı. Sesinde kıskançlık vardı. «Bu vurduğu her firça darbesinden anlaşılıyor.»

Nicholas hafifçe gülümseyerek kolunu kadının omzuna attı.

Ondan sonraki odacıklara da yine yüzlerce tahta sandık konulmuştu. Kapaklarda bütün mücevherlerini takmış olan firavunun minyatürleri vardı: El ve ayak parmaklarında yüzükler, göğsünde madalyonlar, kollarında ve bileklerinde bilezikler ışıldıyordu. Bir portrede kral birleşmiş iki Mısır'ın çifte tacını takmıştı. Kırmızı ve beyaz taçları. Alnından bir kobrayla bir akbabanın başları uzanıyordu. Bir başkasında başında mavi savaş tacı vardı. Üçüncü resimdeyse Nemes tacı. Bunun altın ve lapis lazuli kanatları kulaklarını örtüyordu.

Nicholas, «Her sandıkta kapakta resmedilmiş hazineler varsa...» diye başladı. Sonra düşüncesini daha fazla açıklayamayacağını anlayarak sustu. Bu kadar zengin bir hazine olduğu fikri insanı korkutuyor, bunu hayal bile edemiyordu.

Royan ona, «Taita'nın papirüslere ne yazdığını hatırlıyor musun?» diye sordu. «Bir seferde bir tek yerde böyle bir hazine toplandığına inanamam! Galiba hepsi hâlâ burada. Yani bütün değerli parçalar. Mamose'un hazinesine hiçbir şey olmamış.»

Hazine bölümünün ötesindeki odanın duvarlarındaki raflara ushabti figürleri dizilmişti. Yeşil sırlı porselen ya da sedir tahtasından yapılmış heykelcikler; bütün meslek ve zanaatların temsilcileri vardı burada. Kadınlar ve erkekler.

Rahipler, kâtipler, avukatlar, hekimler, bahçıvanlar, çiftçiler, fırıncılar, biracılar, hizmetçiler, dansözler, terziler, çamaşırcılar, askerler, berberler ve rençperler. Her biri elinde işiyle ilgili aletleri tutuyordu. Onlar firavuna öbür dünyada refakat edecek ve onun için çalışacaklardı. Firavundan tanrılara hizmet etmesi istendiği zaman da her şeyi onun yerine bu insanlar yapacaklardı.

Nicholas'la Royan nihayet o görkemli galerinin sonuna eriştiler. Şimdi önlerinde bir dizi yüksek paravan vardı. Bir zamanlar buraya gerilmiş olan beyaz ketenler çürüyüp şerit şerit yırtılmışlar, örümcek ağları kadar pis bir hal almışlardı. Ama onları süsleyen altın yıldızlar ve rozetler hâlâ ışıldıyorlardı. Tıpkı bir balıkçının ağındaki balıklar gibi.

Adamla kadın ipeğe benzeyen şeritlerin ve altın yıldızların arasından ileride bir kapı daha olduğunu gördüler.

Royan, «Bu asıl mezarın kapısı olmalı,» diye fısıldadı. «Artık kralla aramızda incecik bir perde var.»

İkisi birlikte eşikti kararsızca durakladılar. Nedense son adımı atmak istemiyorlardı.

MEK NİMMUR ESKİ BİR SAVAŞÇIYDI. Bir insanın savaş alanında alabileceği, yaraların hepsini görmüş, çoğunu tedavi etmişti. Küçük gerilla grubunda doktor, hatta bir hastabakıcı bile yoktu. Mek yaralıların çoğuyla kendi ilgileniyordu.

Ecza çantası da her zaman yakınında bulunurdu.

Mek adamlarından Tessay'i taş ocağının yakınındaki kulübelerden birine götürmelerini istedi. Yüksek otların gözlerden gizlediği bu yerde 9enç kadının üzerindeki yırtık giysileri çıkarıp yaralarıyla ilgilendi. Yanıklara ve çiziklere mikrop öldürücü bir ilaç sürdü. Kötü durumda olanların üzerini gazlı bezle örttü. Sonra Tessay'i şefkatle yüzüstü çevirdi ve kalçasına iğne yaptı. Geniş spektrumlu bir antibiyotik seçmişti.

İğne etine batarken Tessay yüzünü buruşturdu. Adam, «Ben iyi bir doktor değilim,» dedi.

«Senden başka doktor istemem. Ah, Mek! Seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum! Bu düşünce beni ölümden daha çok korkuttu.»»

Mek, Tassey'in çantasından aldığı yedek kıyafeti giymesine yardım etti. Bu tişört ve pantolon genç

kadına pek büyük geldi. Mek şefkatle pantolonun paçalarını kıvırdı. Onunkiler bir askerin değil, bir âşığın elleriydi.

Kadın kara kabuklarla kaplı, şiş dudaklarının arasından, «Herhalde çok çirkinim...» diye fısıldadı.

Mek bunu kabul etmedi. «Çok güzelsin. Benim için her zaman güzel olacaksın.» Kadının yanağını hafifçe okşadı. Yanık yerlerine dokunmamaya dikkat ediyordu.

Aynı anda silah seslerini duydular. Rüzgârın kuzeyden getirdiği bü sesler çok uzaklardan geldiği için hafifti.

Mek hemen ayağa kalktı. «İşte başladı. Nogo sonunda saldırıya geçti.»

«Bütün suç bende. Ona her şeyi söyledim...»

Adam kesin bir tavırla, «Hayır,» dedi. «Suç sende değil. Sen gerekeni yaptın. Yapmasaydın, canını daha da fazla yakarlardı. Zaten onlara bir şey söylemeseydin bile, bize yine de saldırırlardı.»

Palaskasını alıp beline taktı. Uzaklardan havan topunun gümbürtüsü geliyordu. Mek ekledi. «Artık gitmem gerekiyor.»

«Biliyorum. Benim için endişelenme.»

«Ben senin için her zaman endişeleneceğim. Adamlarım seni aşağıya, manastıra taşıyacaklar. Zaten buluşma yerimiz de orası. Beni orada bekle. Nogo'ya fazla karşı koyamam. Bizden güçlü. Yakında seni almaya geleceğim.»

Tassey, «Seni seviyorum...» diye fısıldadı. «Seni sonsuza kadar bekleyeceğim.»

Adam o kalın ve yumuşak sesiyle, «Sen benim kadınımsın,» dedi. Sonra da kulübenin kapısından çıkarak uzaklaştı.

NICHOLAS PARAVANIN ÇERÇEVESİNE DOKUNDUĞUNDA parçalar ve aralarındaki rozetler o kadarcık bir hareketle bile kopup, fayans döşeli zemine düştüler. Şimdi perdede ikisinin de içeri girebilecekleri kadar bir delik açılmıştı. Delikten geçince kendilerini iç kapının önünde buldular. Bunu bir yanda büyük tanrı Osiris'in dev bir heykeli koruyordu. Osiris kollarını kavuşturmuştu. Elinde bir asayla ucu kıvrık bir sopa tutmaktaydı. Karşısındaysa, başında ay tacı ve boynuzlarıyla karısı İsis duruyordu. Tanrılar boş gözlerle sonsuza bakıyorlardı.

Yüzlerindeki ifade sakindi. Royan'la Nicholas bu üç buçuk metre yüksekliğindeki heykellerin arasından geçtiler ve en sonunda kendilerini Mamose'un gerçek mezarında buldular.

Tavan kubbe biçimindeydi. Duvarlardaki panolarsa farklıydı; resmi ve klasik resimlerdi bunlar. Renkler daha koyu, şekiller de daha karmaşıktı. Oda onların tahmin ettiklerinden daha küçüktü. İlahi firavun Mamose'un granitten oyulmuş dev lahdini alacak büyüklükteydi.

Lahit, göğüs hizasına geliyordu. Yan panolara firavun ve diğer tanrılarla ilgili sahneler oyulmuştu. Taş kapak firavunun yatar halde yapılmış bir heykeli biçimindeydi. Tam boydu. Adamla kadın kapağın hiç açılmamış olduğunu hemen farkettiler. Osiris rahiplerinin kapağa yapıştırdıklar kil mühürler kırılmamıştı. O ana kadar kimse mezara girmemiş, orayı soymamıştı. Lahitteki mumya binlerce yıl boyunca kimse ona ilişmeden öylece yatmıştı.

Ama Nicholas'la Royan'ı şaşırtan bu değildi. Klasik koşullara uyan mezarda iki fazla şey vardı. Birincisi lahdin üzerine konulmuş olan Nicholas'ın boyundaki bir savaş yayıydı. Yanına efektrum telleri sarılmıştı. Mısırlıların altın ve gümüş karıştırarak elde ettikleri elektrumun formülü daha eski çağlarda kaybolmuştu.

Bir kralın mezarına konulmaması gereken ikinci şeyse lahdin ayakucunda duruyordu. Küçük bir insan figürüydü bu.

Ushabti bebeklerinden biri. Daha ilk bakışta bir ustanın eseri olduğu anlaşılıyordu. Adamla kadın

ushabti'nin yüzünü hemen tanıdılar. Birkaç dakika önce o çehreyi dışarıda, kemerli galerinin duvarlarında görmüşlerdi.

Taita'nın papirüslerindeki sözler sanki mezarda yankılanıyor, ateşböcekleri gibi lahdin üzerinde uçuşuyorlardı.

«Kralın lahdinin yanında son kez durduğumda, bütün işçileri gönderdim. Mezardan en son çıkan ben olacağım. Benden sonra kapı kapatılacak.

«Yalnız kaldığım zaman elimdeki çıkını açtım. Ve içinden o uzun yayı aldım. Lanata'yı. Tanus ona hanımımın adını vermişti. Lanata, kraliçenin bebeklik adıydı. Ben bu yayı onun için yapmıştım. İkimizin ona verdiği son armağandı bu.

Yayı tabutunun mühürlü kapağının üzerine koydum.

«Çıkınımda bir şey daha vardı. Oyduğum tahta ushabti. Onu da lahdin ayakucuna bıraktım. Onu oyarken üç bakır aynayı dikkatle yerleştirmiştim. Yüzümün hatlarını her açıdan inceleyebilmek ve gerçek biçimiyle tekrar yaratabilmek için. Bebek minyatür bir Taita'ydı.

«Kaideye de bazı sözleri kazıdım...»

Royan tabutun ayakucunda diz çöküp ushabti'yi aldı. Heykelciği saygıyla parmaklarının arasında çevirerek kaideye oyulmuş olan hiyeroglifleri inceledi.

Nicholas da kadının yanında yere diz çöktü. «Onu bana oku.»

Kadın bu isteğe uydu. «Benim adım Taita. Ben bir hekim ve şairim. Bir mimar ve filozofum. Ben senin dostunum. Sana yanıt vereceğim.»

Nicholas, «Demek hepsi doğruydu.» diye fısıldadı.

Royan ushabti'yi bulduğu yere dikkatlice koydu. Ve dizlerinin üzerinde adama döndü. O da fısıltıyla, «Şimdiye kadar hiç böyle bir an yaşamadım,» dedi. «Bunun sona ermemesini istiyorum.»

Adam, «Bu hiçbir zaman sona ermeyecek, sevgilim,» diye cevap verdi. «Sen ve ben henüz yeni başlıyoruz.»

MEK NİMMUR ASKERLERİN DAĞIN eteğinden dolaşarak yaklaşmalarını seyretti. Ancak bir gerilla savaşçısının keskin gözleri onları sık dikenli çalıların arasından geçerken seçebilirdi. Adam onların gücünü hesaplamaya çalışırken umutsuzluğa kapıldı. Bu gelenler deneyimli askerlerdi.

Uzun savaş yılları sırasında iyice pişmişlerdi. Mek de bir zamanlar onlarla birlikte Mengistu'nun despotizmine karşı savaşmıştı. Hatta belki de aşağıdaki adamlardan çoğunu kendisi eğitmişti. Şimdi onlar üzerine saldırmak üzereydiler.

Savaşla ve kanla yıkanan bu kıtanın şimdiki kaderi de eskisiyle aynıydı. Sonsuz savaşımları kabileler arasında yüzyıllardan beri süren düşmanlıkları besliyordu. Şimdinin politikacılarının açgözlülüklerin kokuşmuşlukları ve modası geçmiş ideolojileri de öyle. Mek acı acı, bunların sırası değil, diye düşünerek dikkatini aşağıdaki savaş alanıyla ilgili taktiklere verdi. Evet! Bu adamların usta oldukları, çalılıkta hayaletler gibi ilerlemelerinden anlaşılıyordu. Mek gördüğü her askere karşılık seçemediği on iki kişi olduğunu da biliyordu.

Kendi kendine, «Bir bölük,» diyerek küçük grubuna baktı. Kayaların arasında on dört kişiydiler. Sürpriz yapma şansları varken düşmana ağır bir darbe indirmeleri gerekiyordu. Daha" sonra Nogo havan toplarını bulundukları tepeye çeviremeden gerilemeliydiler.

Mek gökyüzüne bakarak, «Nogo havacıları da çağıracak mı?» diye kendi kendine sordu. Addis Ababa'da bulunan üsteki Sovyet yapımı Tupolev'ler otuz beş dakikada orada olabilirlerdi. Mek'in burnuna nemli rüzgârda Napalm'ın o tatlı kokusu gelir gibi oldu. Sanki yuvarlanan bir alev bulutu üzerine doğru geldi. Adamlarının gerçekten tek korktukları şey de buydu. Mek sonra bu kez havadan saldırı olmayacağına karar verdi. Nogo ve para babası Alman von Schiller, Nicholas

QuentonHarper'ın uçurumda bulduğu mezardaki ganimeti istiyorlar. Ve onları Addis Ababa'daki semirmiş politikacılarla paylaşmak niyetinde de değiller. Hükümetin dikkatini üzerlerine ve Abbay uçurumundaki bu küçük özel savaşlarına çekmek istemezler.

Mek yamaçtan aşağıya baktı. Düşman hızla ilerliyor, Dandera nehrinin kıyısındaki yolu kesmek için tepenin eteğinden dolaşıyordu. Daha fazla ilerlemeden yarıları korumak için yakında oraya bir öncü grup yollayacaklardı. «Ah, evet, işte.»

Aşağıda sekiz... hayır on adam diğerlerinden ayrılmış, ihtiyatla yamaca tırmanıyordu.

Mek, onların yaklaşmasını bekleyeceğim, diye karar verdi. Hepsini e|e geçirmek isterdim ama bu kadarını ummak fazla olur. Dördü ya da beşi bana yeter. Çalıların arasında ciyak ciyak bağırsınlar. Hiçbir şev karnından aldığı yara yüzünden haykıran bir adam kadar arkadaşlarının cesaretini kıramaz! O zaman başlarını bile kaldıramazlar!

Kayalık yamaca baktı. RPD hafif makineli tüfek yamaca tırmanacak adamları tarayacak biçimde yerleştirilmişti. Salim bu silah konusunda bir sanatçıydı sanki. Belki de beş düşmandan daha fazlasını bile devirebileceklerdi.

Mek, bakalım göreceğiz, diye düşündü. Ama zamanlama kusursuz olmalı. Adam hemen aşağısındaki kayalık sırtta bir açıklık olduğunu farketti. Yamaçta korunacak yer yok. Oradan geçmek istemezler. Biraraya gelecek ve gizlice o açıklıktan geçecekler. İşte o zaman ben de istediğimi yapacağım. Yine RPD'ye baktı. Salim gözlerini ona dikmiş işaretini bekliyordu. Mek tekrar yamaca döndü. Evet. Birleşip toplanmaya başlıyorlar. Soldaki iriyarı adam yerini bırakmış bile.

Daha içerideki iki kişi de yarılamasına açıklığa doğru gidiyor.

Nogo'nun adamlarının kamuflajı çalılara çok uyuyordu. Güneş ışıklarının yansımaması için silahlarının namlularına da kamuflaj kumaşlarından parçalar sarmışlardı. Çalılıkta hemen hemen gözükmüyorlardı. Yalnızca hareketleri ve ciltlerinin renkleri onları ele veriyordu. Artık öyle yakındılar ki, Mek bazılarının gözlerinin pırıltısını bile görebiliyordu.

Ancak hâlâ düşmanın makineli tüfekçisini seçememişti. İlk atışta o silahı susturması gerekiyordu. Mek sonra rahatladı.

Ah, evet. İşte orada. Sağ kanatta. Az kalsın gözden kaçırıyordum.

Adam kısa boylu, tıknaz ve geniş omuzluydu. Uzun kollarıyla maymuna benziyordu. Silahı kalçasına dayamış, kolaylıkla taşıyordu. Onu geniş omuzlarına astığı fişekliğin ışıltısı ele vermişti.

Mek kayadan inerek adamın arkasına geçti. AKM'sini 'hızlı ateş'e göre ayarlayıp yanağını tahta dipçiğe dayadı. Bu onun kişisel silahıydı. Addis Ababa'da bir usta onu elden geçirmiş, her zaman hedefi vuramadığı bilinen bu saldırı tüfeğini düzeltmişti. Ama yine de pusudan ateş etmeye uygun bir silah değildi. Mek ancak yüz metreden beş santimlik bir dairenin içini vurabilirdi.

RPD'yi taşıyan adam şimdi Mek'in yattığı yerden elli metre aşağıdaydı. Mek üç kişinin açıklığa girdiğinden emin olmak için sağa doğru baktı. Salim mir atışta onları devirebilirdi. Mek sonra makineli tüfeği taşıyan adamın karnına nişan aidi.

Palaskasının tokasına. Ve arka arkaya üç el ateş etti.

AKM şiddetle geri teperken silah sesleri Mek'in kulaklarının çınlamasına neden oldu. Ama kurşunların düşmanın gövdesine sırayla saplandıklarını görmüştü. Birincisi karnının aşağısına, ikincisi diyaframa, üçüncüsü de gırtlağının altına girdi. Adam döndü. Kolları sarsılarak açıldı. Sonra arkaüstü devrilip çalıların arasında gözden kayboldu.

Mek'in etrafında bütün adamları ateşe başlamışlardı. Lider Salim'in ilk elde kaç kişiyi devirdiğini düşündü. Ne var ki artık hiçbir şey gözükmüyordu. Düşmanlarının hepsi gizlenmişlerdi. Ateşe karşılık verirken silahlardan çıkan dumanlar mavimsi bir bulut oluşturdu. Atış yüzünden çalılar sarsılıp sallanıyordu.

Sonra silah sesleri ve kayalardan seken kurşunların vızıltısı arasında adamlardan biri bağırmaya başladı. «Vuruldum!

Tanrı adına bana yardım edin!» Çığlıkları acayip bir biçimde yamaçta yankılanıyordu. Düşman ateşi hafifledi. Mek, AKM'sine yeni bir şarjör taktı. Sertçe, «Öt küçük kuş, öt,» diye homurdandı.

Taş lahdin kapağını ancak Nicholas, Hansith ve sekiz adam birlikte açabildiler. Ağırlığı altında sendeledikleri kapağı dikkatle mezar odasının bir duvarına dayadılar. Sonra Nicholas'la Royan lahdin içine bakmak için kaidenin üzerine çıktılar.

Taş lahdin içine tahtadan yapılmış pek büyük bir tabut sığdırılmıştı. Bunun kapağında da firavunun yatar halde bir kabartması vardı. 'Ölüm Pozisyonu'ndaydı. Göğsünde kavuşturduğu ellerinde asa ve sopa tutuyordu. Tabut yaldızlanmış, yarı değerli taşlarla süslenmişti. Kralın kabartmasının yüzündeki ifade sakindi.

Taş kapak kadar ağır olmayan tabutu da lahitten çıkardılar. Nicholas kapağı tutan altın mühürleri ve kurumuş sert reçineyi dikkatle yardı.

Tahta tabutun içinde bir ikincisi vardı. İlkinin içine iyice oturmuştu Onun kapağını da açtıkları zaman bir üçüncü tabutla karşılaştılar. Bu, iç içe yerleştirilen Rus bebeklerine benziyordu. İçtekiler giderek küçülüyorlardı.

Sonunda yedi tabutun içi içe geçmiş olduğunu anladılar. Her tabut bir öncekinden çok daha süslüydü. Yedinci tabut bir insandan sadece biraz büyüktü ve altından yapılmıştı. Fenerlerin ışıkları altında parlıyor ışıltısı duvarlara vuruyordu.

Nihayet en içteki altın tabutu açtıkları zaman içinin çiçeklerle dolu olduğunu gördüler. Tabii bunlar çoktan kuruyup solmuş, renkleri de sehpaya dönüşmüştü. Kokularıysa çoktan uçmuştu. Bu nedenle tabuttan o çok eski şeylere özgü ağır koku yükseliyordu. Solmuş çiçeklerin altına en iyi cins keten serilmişti. Bir zamanlar kar gibi beyaz olan kumaşın rengi yüzyıllar geçtikçe kahverengiye dönüşmüş, çiçekler yüzünden de yer yer lekelenmişti. Kumaşın yumuşak katlarının arasında yine altının ışıldadığını gördüler.

Nicholas'la Royan tabutun iki yanında durup keteni kaldırdılar. Kumaş hafifçe hışırdayarak kâğıt mendil gibi yırtıldı.

Kadınla adam hayretle bağırdılar. Çünkü firavunun ölüm maskesi ortaya çıkmıştı. Bu, bir insan kafasından ancak biraz büyüktü. Firavunun yüzünün eşiydi. Kralın çehresi bu olağanüstü sanat eseri sayesinde sonsuza kadar öyle kalacaktı, ikisi de firavunun kaya kristali ve obsidiyenden yapılmış gözlerine sessiz bir şaşkınlıkla baktılar. Firavun da sanki onlara kederle, neredeyse suçlamasına bakıyordu.

Adamla kadın ancak neden sonra maskeyi ölünün yüzünden kaldırma cüretini ve cesaretini bulabildiler. Ve o zaman, çok eski çağlarda firavunla generali Tanus'un ölülerinin değiştirilmiş olduğunu gösteren yeni kanıtları da buldular.

Önlerindeki mumyanın, içinde yattığı tabuta sığmayacak kadar iriyarı olduğu belliydi. Üzerindeki sargılar yarı açılmış ve tabuta zorla sokulmuştu.

Royan, «Bir firavunun mumyasının sargılarının altına yüzlerce tılsım ve muska konurdu,» diye fısıldadı. «Bu bir soylunun daha sade cesedi. Bir kralın mumyası değil.»

Nicholas ölünün başındaki sargıyı yavaşça kaldırdı. Ortaya kalın bir saç örgüsü çıktı. «Kemerli galeride duvar resimlerinde Firavun Mamose'un saçları kınayla boyanmıştı. Bir de şuna bak.»

Saç örgüsü Afrika savanlarının kışa özgü otlarının rengindeydi. Gümüş ve altın gibi.

«Artık kuşku yok. Bu Tanus'un ölüsü. Taita'nın dostu, kraliçenin âşığı Tanus'un mumyası.»

Royan'ın gözleri dolmuştu. «Evet, o Lostris'in oğlunun asıl babasıydı. Çocuk daha sonra Tamose

adıyla firavun oldu. Ve torunlarının arasından büyük krallar çıktı. Eski Mısır tarihinde yer alan insanların damarlarında bu adamın kanı vardı demek...»

Nicholas, «Bir bakıma o da herhangi bir firavun kadar soyluydu,» dedi.

Kendini ilk toparlayan Royan oldu. Kadın, «Nehir!» diye bağırdı. Sesi sertleşmişti. «Sular kabardığında bütün bunların kaybolup gitmesine izin veremeyiz.»

«Ama bütün hazineyi kurtaramayız! Çok şey var burada. Koskocaman bir hazine. Zamanımız dolmak üzere. Bu yüzden en güzel ve en önemli parçaları seçip sandıklara yerleştirmeliyiz. Bunu yapmak için bile zamanımız olup olmadığını Tanrı bilir.»

Adamla kadın o kısa sürede deli gibi çalıştılar. Heykelleri ve panoları kurtarmayı düşünemezlerdi bile. Eşyaları, silahları, tabakları, giysileri de öyle. Büyük altın savaş arabası da dört bin yıl durduğu yerde kalacaktı.

Royan'la Nicholas ölüm maskesini aldılar ama mumyayı en içteki altın tabutta bıraktılar. Sonra Nicholas, Mai Metemma'yı çağırdı. Yaşlı başrahip yirmi keşişiyle kendisine vaat edilen eski azizin kutsal kalıntılarını almaya geldi.

Keşişler kalın sesleriyle ağır ağır ilahiler söyleyerek Tanus'un tabutunu manastıra, maqdas'taki yeni yerine taşıdılar.

Royan usulca, «Hiç olmazsa eski kahramana gereken saygıyı gösterecekler ,» diyerek mezarda etrafına bakındı.

«Burayı böyle bırakamayız. Tabutlar etrafa dağıtılmış. Lahdin kapağı açık. Gören de buraya mezar soyguncularının girdiğini sanır.»

Nicholas kadına gülümsedi. «Biz de mezar soyguncularıyız.»

Kadın şiddetle itiraz etti. «Hayır, biz arkeologuz. Ve öyle davranmalıyız.»

Bu nedenle altı tabutu tekrar iç içe yerleştirerek lahdin kapağını üzerlerine kapattılar. Royan ancak ondan sonra yarılarına alacakları hazinelerin seçilip ambalajlanmasına izin verdi.

Bütün mezardaki en değerli şey, kuşkusuz ölüm maskesiydi. Maske, sandıklardan birine güzelce yerleştirildi. Taita'nın ushabti'sini de yanına koyup, etrafına stayropor sıkıştırdılar. Royan kapağa sudan etkilenmeyen kalemle, «Maske ve Taita Ushabti'si» diye yazdı.

Son seçimi alelacele ve fazla düşünmeden yapmak zorunda kaldılar. Kemerli galerideki odacıklara yığılı olan sedir ağacından yapılmış her sandığı açmaları imkânsızdı. Resimli, yaldızlı sandıkların kendileri de birer sanat eseriydiler. Ve onlara saygı gösterilmesi gerekiyordu. Royan'la Nicholas her sandığın kapağındaki resme bakarak seçim yapmaya çalıştılar. Gerçekte bunlar sandığın içindeki eşyaları gösteriyorlardı. Kapağında firavunun mavi savaş taçlı resmi olan sandığı açtıkları zaman yanılmadıklarını anladılar. Taç gerçekten sandığın içindeydi. Bozulmaması için yaldızlı deri yastıklar üzerine yerleştirilmişti.

Nicholas'la Royan sandıkları açar ve seçimlerini yaparlarken, o kısacık sürede bile muhteşem şeylere doydular. Yalnız mavi taç değil, diğerleri de oradaydı. Birleşmiş krallıkların kırmızı-beyaz tacı ve o şahane Nemes tacı. Üçü de sanki daha o sabah firavunun başından çıkarılmış gibi pırıl pırıldı. Sanki bir mucizeydi bu.

Seçilen eşyaların mühimmat sandıklarına sığacak boyda olmaları gerekiyordu. Daha büyükleri mezarda bırakılacaklardı. Tarih açısından çok önemli ya da pek değerli olsalar bile. Neyse ki içlerinde firavunun mücevherleri bulunan daha küçük sandıklar madeni mühimmat sandıklarının içine sığdılar. Böylelikle yalnızca içlerindekiler değil, sandıklar da kurtarılacaktı.

Doldurulan mühimmat sandıkları mühürlü kapının dışındaki sahanlığa taşınıyordu. Buradan dışarı çıkarılacaklardı.

Nicholas'la Royan kırk sekiz sandığı doldurup, listeleri çıkardılar. Bunların içinde kemerli

galerideki sekiz tanrı heykelciği de vardı. Sonra Sapper'ın merdivenin aşağısından gelen sesini duydular.

«Binbaşı? Kahretsin! Neredesiniz? Artık burada daha fazla kalamazsınız! Haydi, haydi, çabuk çıkın oradan! Nehir iyice kabardı! Baraj yıkılmak üzere.» Sapper hızla merdivenden çıktı. Ama sonra o bile duraklayarak hayranlıkla Firavun Mamose'un mezarındaki hazinelere baktı. Ancak birkaç dakika sonra geçirdiği şoktan kurtulabildi. «Çok ciddiyim, binbaşı! Birkaç dakika kaldı, birkaç saat değil. O lanet olasıca bent yıkılacak. Ayrıca Mek de uçurumun başındaki tepelerde savaşıyor. Silah sesleri Taita'nın gölcüğündeki kayanın dibinden bile duyuluyor. Siz ve Royan hemen çıkmalısınız. Şaka etmiyorum!»

«Pekâlâ, Sapper. Hemen gidiyoruz. Merdivenin aşağısındaki odaya git. Oradaki mühimmat sandıklarını gördün, değil mi? Adamların onları dışarı çıkarmalarını sağla. Sandıkları manastıra götürsünler. Bu işle senin ilgilenmeni istiyorum.

Biz de geri kalan sandıklarla peşinden geliriz.»

«Fazla beklemeyin, binbaşı. Canınızı bu eski eşya yığını uğruna tehlikeye atmaya değmez. Hemen çıkın.»

«Sen dediğimi yap, Sapper. Ama dikkat et! Royan onlardan, 'eski eşya yığını' diye söz ettiğini duymasın. O zaman başın gerçekten derde girer.»

Sapper omzunu silkti. «Bizi uyarmadın demeyin.» Dönüp merdivenden indi.

Nicholas onun arkasından bağırdı.«Botların nerede saklı olduğunu biliyorsun, değil mi? Oraya benden önce varırsan bottan şişirt! Sandıkları da iyice bağlattır! Biz de hemen peşinden geliyoruz.»

Sapper gider gitmez Nicholas kemerli galeriden koşarak geçti ve hâlâ hazine üzerinde çalışan Royan'ın yanına gitti.

«Tamam!» diye bağırdı. «Zamanımız kalmadı. Buradan hemen çıkalım!»

«Nicky, bütün bunları...»

«Dışarı!» Adam kadını kolundan tuttu. «Hemen şimdi buradan çıkıyoruz. Tabii Tanus'un mezarını sonsuza kadar onunla paylaşmak istiyorsan o başka.» "

«Ama hiç olmazsa ben...»

«Hayır, olmaz! Şimdi! Bent yıkılmak üzere.»

Kadın adamdan uzaklaştı. Ayağının dibindeki açık sandığın yanında kalan mücevherlerden bir avuç aldı ve ceplerine doldurmaya başladı. «Bunları bırakamam.»

Nicholas kadını belinden kavradığı gibi omzuna vurdu. Sertçe, «Sana çok ciddi olduğumu söylemiştim,» dedi. Sonra kemerli salonda koşmaya başladı.

«Nicky! İndir, beni!» Genç kadın öfkeyle tekmeler atıyordu. Ama adam onu merdivenin aşağısındaki odaya kadar götürdü.

Hansith ve adamları son sandıkları odanın diğer tarafındaki merdivenden çıkarmaktaydılar. Sandıkları başlarının üzerinde kolaylıkla dengede tutuyor ve merdiveni hızla tırmanıyorlardı.

Nicholas, Royan'ı yere indirdi. «Artık mantıklı davranacağına söz verir misin? Burada oyun oynamıyoruz! Bu son derecede ciddi bir durum. İçeride kısılıp kalırsak ölürüz!»

«Biliyorum.» Royan pişman olmuştu, «Öbür şeyleri burada bırakmaya içim elvermedi.»

«Bu kadarı yeter! Haydi, gidelim!» Nicholas kadını elinden tutup peşinden sürükledi. Royan birkaç adım sonra onun elinden kurtuldu. Hızla koşarak adamı geçti. Ve merdivene ondan birkaç adım önce ulaştı.

Hamallar yüklerine rağmen çabuk hareket ediyorlardı. Nicholas'la Royan o uzun sıranın peşinden labirentte hızla ilerlediler. Köşelere yerleştirilen işaretler yüzünden minnet duyuyorlardı. Yarılış bir koridora sapmadan orta merdivenden yıkık galeriye indiler. Sapper onları eski mühürlü kapının

önünde bekliyordu. Kadınla adamın taşıyıcıların arasında olduklarını görünce rahatladı.

Nicholas ona, «Sana gidip botları hazırlamanı söylemiştim!» diye bağırdı.

Sapper'ın yüzünde üzgün bir ifade belirdi. «Bir aptallık etmenizden korktum. Oradan çıktığınızdan emin olmak istedim.»

«Sağol, Sapper!» Nicholas adamın omzuna bir yumruk attı. Sonra tünelden koşarak indiler. Takırtılar arasında köprüden geçtiler.

Nicholas soluk soluğa, önünden koşan Sapper'a, «Mek nerede?» diye sordu. «Tessay'i gördün mü?»

«Tessay döndü. Başına çok kötü şeyler gelmiş. Korkunç bir haldeydi. Galiba biri ona işkence yapmış.»

Nicholas dehşete kapıldı. «Ona ne olmuş? Şimdi nerede?»

«Zavallı, von Schiller'in gorillerinin eline düşmüş sanırım. Kadını kötü dövmüşler. Mek'in adamları Tessay'i manastıra götürdüler. O bizi botların olduğu yerde bekleyecek.»

Nicholas, «Buna da şükür,» diye mırıldandı. Sonra sesini yükseltti. «Ya Mek?»

«O da Nogo'nun saldırısını püskürtmeye çalışıyor. Bütün sabah toplar, elbombaları ve tüfekler patladı. Mek de geri çekilecek ve botların yanında bizi bekleyecek.»

Tünelin son birkaç metresini aşarlarken çamurlu sular bileklerine kadar geliyordu. Sonuncu koferdamın üzerinden Taita'nın gölcüğünün etrafındaki raf gibi kayaya çıktılar. Nicholas başını kaldırıp baktı. Hansith'in adamları bambu merdivenden uçurumun yukarısına çıkıyorlardı. Her biri başında bir mühimmat sandığı taşıyordu.

Aynı anda adam çok tanıdık bir ses duydu. Başını eğerek dinledi, sonra da Royan'a sertçe', «Silah sesleri!» dedi. «Mek savaşıyor. Çarpışma çok yakınımızda.»

«Çantam!» Royan uçurumun dibindeki sığınağa gidecek oldu. «Onu almalıyım.»

«Makyaj malzemene de pijamana da gerek yok. Pasaportun zaten bende.» Nicholas kadını kolundan tutarak el merdivenine doğru döndürdü. «Şu anda sana gereken Albay Nogo'dan mümkün olduğu kadar uzaklaşmak. Haydi gel, Royan!» '

Bambu iskeleden tırmandılar. Tepeye vardıkları zaman Royan güneşin sıcaklığını hissederek şaşırdı. Oysa toprak yağmur yüzünden iyice ıslanmıştı. Nicholas hamallarla ilgilenerek, hepsinin uçurumdan çıkıp çıkmadıklarını kontrol ederken mezardaki soğuk ve karanlık geçitlerde zaman kavramını kaybetmiş olan Royan yüzünü minnetle güneşe doğru kaldırdı.

Sapper hamallardan oluşan sıranın başında dikenli ağaçların arasındaki yoldan ilerledi. Nicholas'la Royan da onların peşlerine takıldılar Silah sesleri artık adamakıllı yaklaşmıştı. Hamallar bu yüzden iyice hızlandılar. Nogo yollarını kesmeden manastıra inen patikaya ulaşmaya çalışıyorlardı.

Biraz ileride sedyecilerle karşılaştılar. Onlar da manastıra gidiyorlardı. Nicholas önce onların Mek'in yaralı gerillalarından birini taşıdıklarını sandı. Adamlara yetiştiği zaman da Tessay'in yanmış ve şişmiş yüzüyle karşılaştı ve onu ancak bir dakika sonra tanıyabildi.

«Tessay!» Kadının üzerine eğildi. «Bunu sana kim yaptı?»

Kadın yaralı bir çocuğunkine benzeyen iri, siyah gözleriyle ona baktı. Ve başına gelenleri zorlukla anlattı.

Nicholas, «Helm!» diye bağırdı. «O köpeği elime geçirmek isterdim!» Royan da o sırada onlara yetişmişti. Tessay'in yüzünü görünce dehşetle hafifçe haykırdı. Sonra hemen onunla ilgilenmeye başladı.

Nicholas sedyecilerden birini tanıyordu. Çabucak, «Mezra, orada ne oluyor?» diye sordu.

«Nogo uçurumun doğusundan adamlarını getirdi. Ve etrafımızı sardılar. Biz de geri çekiliyoruz. Bu

bizim alışık olduğumuz türde bir savaş değil.»

Nicholas öfkeyle, «Biliyorum,» dedi. «Gerillalar hareket halinde olmalılar. Mek Nimmur nerede?»

«Uçurumun doğu kenarından geri çekiliyor.» Arkalarından yeniden silah sesleri geldi. «Bu o. Nogo, Mek'i çok zorluyor.»

«Sana ne gibi bir emir verdi?»

«Güneş Hanım'ı, botların yanına götürmemi ve kendisini orada beklememi söyledi.»

Nicholas, «İyi,» dedi. «Biz de sizinle geleceğiz...»

JET RANGER ALÇAKTAN UÇUYOR, tepelere yaklaşmıyordu. Helm, Mek Nimmur'un adamlarında roketatarlar olduğunu biliyordu. Ve bunlar bir helikopter için öldürücü silahlardı. Pilot ancak araziyi izleyerek vadilerde kıvrıla büküle ilerler ve roketçilerin doğru dürüst nişan almalarını engelleyebilirdi. Yağmur bulutları Abbay uçurumuna doğru iniyorlardı, helikopter onlardan oldukça aşağıdaydı. Ancak yine de ani rüzgârlar aracı sarsıyor, ön cama iri yağmur damlaları şiddetle çarpıyordu. Pilot öne doğru eğilmiş, bu zor koşullarda alçaktan uçmanın tehlikelerinden korunmaya çalışıyordu. Von Schiller'le Nahoot Guddabi arkada oturuyor, endişeyle yan pencerelerden sık ağaçlara bakıyorlardı.

Telsiz birkaç dakikada bir canlanıyor ve Nogo'nun adamlarının verdikleri bilgiler duyuluyordu. O zaman pilot yerinde dönerek söylenenleri von Schiller için çeviriyordu. «Uçurumun yukarısında şiddetli çarpışmalar oluyor. Ama shufta kaçıyor. Nogo adamlarını iyi yönetiyor.»

«QentonHarper'in uçurumda çalıştığı yere ulaştılar mı?»

«Bu pek anlaşılmıyor, her şey karışık.» Pilot telsizden yükselen Arapça sözleri dinledi. «Galiba konuşan Nogo.»

Von Schiller, Helm'e emretti. «Nogo'yu bul. Ona mezar yerini ele geçirip geçirmediklerini sor. Helm uzanıp mikrofonu aldı. «Gül Yaprağı. Ben Bismarck. Beni duyuyor musun?»

Parazit duyuldu. Sonra da Nogo, «İngilizce konuş, Bismarck,» dedi.

«Esas hedefi ele geçirdiniz mi? Tamam.»

«Evet, Bismarck. Asıl hedef ele geçirildi. Karşı koyma bastırıldı. Adamlarımı merdivenden aşağıya indireceğim.»

Helm yerinde dönerek von Schiller'e baktı. «Nogo adamlarını uçuruma götürmüş bile. Artık yere inebiliriz.»

Von Schiller hiddetle, «Ona söyle, ben gelmeden adamlarını dehlizlere sokmasın,» diye emretti. Ama yüzünde zafer dolu bir ifade vardı. "Oraya ilk giren ben olmalıyım. Bunu kendisine anlat.»

Helm emirleri Nogo'ya tekrarlarken, Alman pilotun omzuna dokundu. «Hedefe ne kadar kaldı?»

«Beş dakika kadar, efendim.»

«Oraya eriştiğimiz zaman yukarıda dolaş. Nogo'nun hedefi kontrol altına aldığından emin oluncaya kadar yere inme.»

Helikopter birdenbire yavaşlayarak havada durdu. Pilot aşağıyı işaret etti.

Von Schiller, «Ne var?» diye sordu. «Ne gördün?»

Helm, «QuentonHarper'in bendi,» diye yanıt verdi. «Orada uzun süredir çalışıyorlardı. Ancak şimdi kimse yok.

Harper'ın adamlarının hepsi gitmiş.»

Von Schiller meraklandı. «Kenardaki şu san şey nedir?»

«Toprakları atmak için kullandıkları traktör. Hatırladınız, değil mi? Casusum onu bana haber vermişti.»

Von Schiller yine emretti. «Artık daha fazla zaman kaybetmeyelim. Buraca görülecek bir şey yok.

Yolumuza devam edelim.»

Helm pilotun omzuna dokunup ileriyi işaret etti.

Sapper iki yolun birleştiği yerde onların yetişmelerini bekliyordu. Yolu değiştirilmiş olan nehir gürleyerek akıyordu.

Sular ilk yolun büyük bir bölümünü basmıştı. Başlarında mühimmat sandıklarını taşıyan hamallar uzun bir sıra oluşturmuş, suyun yukarısından ilerliyorlardı. Tessay'in sedyesi sıranın sonlarındaydı. Royan'la Nicholas'sa onun yanından koşuyor, yolun bozuk yerlerinde sedyeyi tutuyorlardı.

Nicholas, Sapper'a, «Hansith nerede?» diye seslendi. Eliyle gözlerini koruyup, iriyarı keşişi görebilmek için ileriye bakıyordu.

Sapper da bağırarak yanıt verdi. «Ben sizinle olduğunu sanıyordum. Uçurumdan ayrıldığımızdan beri onu görmedim.»

Nicholas dönerek geldikleri yola baktı. «Kahretsin! Onu aramak için geri dönemeyiz. Artık manastıra kendi başına gelir.»

Aynı anda sıcak ve nemli havada pervanelerin o tanıdık sesini duydular.

«Pegasus helikopteri. Von Schiller'in doğruca Taita'nın gölcüğüne gittiği belli. Başından beri nerede çalıştığımızı biliyordu anlaşılan.» Nicholas'ın sesi acıydı. «Hiç zaman kaybetmedi. Taze leşe konmaya hazırlanan bir akbaba gibi.»

Royan başını kaldırmış, kurşuni bulutların altında helikopteri seçmeye çalışıyordu. Koştuğu için yüzü kızarmış, ıslak perçemleri yanaklarına yapışmıştı. «O alçakların mezara girmesine izin verilmemeli. Bu korkunç bir saygısızlık olur.»

Nicholas birdenbire sedyenin üzerinden uzanarak onun kolunu tuttu. Yüzünde öfkeli ve azimli bir ifade vardı.

«Haklısın. Sen Tessay'le manastıra git. Ben daha sonra geleceğim.» Kadın itiraz edemeden ya da soru soramadan Sapper'ın yanına gitti. «O iki kadını sana emanet ediyorum, onlarla ilgilen.»

«Nereye gidiyorsun, Nicky?» Royan arkasından gelmiş ve Sapper'a söylediklerini duymuştu. «Ne yapacaksın?»

«Küçük bir işim var. Fazla uzun sürmez.»

«Oraya geri mi döneceksin?» Royan'ın sesinde dehşet vardı. «Seni öldürürler. Ya da daha kötüsü olur! Helm'in Tessay'e yaptıklarını gördün...»

Adam, «Endişelenme, sevgilim,» dedi ve kadın daha maksadını anlayamadan Royan'ı dudaklarından öptü. Sonra da onu usulca itti. «Tessay'le ilgilen. Daha sonra botların beklediği yere gelip sizi bulurum.» Kadın itiraz edemeden döndü ve uzun bacaklarıyla yürüyerek hızla uzaklaştı.

Royan onun arkasından çaresizce, «Nicky!» diye haykırdı. Ama İngiliz duymamış gibi yaparak yoluna devam etti. Yatağı değiştirilen nehrin yukarısına, baraja doğru gidiyordu.

Helikopter barajın aşağısında, nehrin kıvrılıp bükülen yatağını izliyordu. Aşağısı yüksek kayaların arasından uçurumun gölgeli derinliklerine bakıyorlardı. Aşağısı hemen hemen kuruydu artık. Zaman zaman durgun, küçük gölcükler ışıldıyordu yalnızca.

Helm ileriyi işaret etti. «İşte oradalar.» Uçurumun kenarında küçük bir grup bekliyordu.

«Onların shufta olmadıklarını iyice anlamalıyız.» Von Schiller'in sesinde korku vardı.

Helm yüksek sesle konuşarak onun korkularını giderdi. «Hayır. Nogo'yu tanıdım. Yanındaki beyaz shamma'lı, uzun boylu adam da keşiş Hansith Sherif. Bizim casus.» Motor homurtusu arasında pilota bağırdı «Artık inebilirsin. Bak, Nogo inmeni işaret ediyor.»

Helikopter yere iner inmez Nogo'yla Hansith onlara doğru koştular. Von Schiller'in inmesine yardım edip onu dönen pervanelerden uzaklaştırdılar.

Nogo, «Adamlarım bölgeyi ele geçirdiler,» diye açıkladı. «Shaftu'yu vadinin aşağısına, nehre doğru sürdük. Bu adam Hansith Sherif. Harper'la birlikte mezarda çalışıyordu. Tünellerin her santimini biliyor.»

Von Schiller uzun boylu keşişe heyecanla baktı. «İngilizce biliyor mu?»

Hansith cevap verdi. «Biraz.»

Alman ona gülümsedi. «İyi! İyi! Bana yolu göster. Seni izleyeceğim. Haydi gel, Guddabi! Artık sana verdiğim para için biraz çalışmanın zamanı geldi.»

Hansith onları çabucak iskeleye götürdü. Von Schiller orada durup uçurumun loş derinliklerine endişeyle baktı. Burası korkunç bir yerdi. İskeleyse pek sağlama benzemiyordu. Von Schiller tâm itiraz edeceği sırada Nahoot Guddabi arkasında sızlanmaya başladı. «Buradan aşağıya ineceğimizi sanmıyor ya?» Onun duyduğu dehşet Almana hemen cesaret verdi. Nahoot'a dönüp kışkırtırcasına, «Mezara tek giriş yolu bu,» dedi. «Adamın peşinden in. Ben de arkandan geleceğim.»

Nahoot hâlâ tereddüt ediyordu. Helm nasırlı elini sırtına dayayarak onu itti. «Haydi in. Zaman kaybediyoruz.»

Nahoot istemeye istemeye keşişin peşinden indi. Von Schiller de onu izledi. Ağırlıkları yüzünden bambu iskele sarsılıp duruyordu. Sonunda Taita'nın gölcüğünün yanındaki çıkıntıya eriştiler. Etraflarına hayretle bakıyorlardı.

Von Schiller doğru dürüst soluk almaya başlar başlamaz, «Tünel nerede?» diye sordu. Hansith küçük koferdama giderken Almana kenesini izlemesini işaret etti.

Von Schiller durup Helm'le Nogo'ya baktı. «Burada nöbet beklemenizi istiyorum. Ben bu keşiş ve Guddabi'yle mezara gireceğim. Gerektiği zaman sizi çağırırım.»

Helm, «Sizi korumak için yanınızda olursam, içim daha rahat eder...» diye başladı ama ihtiyar adam kaşlarını çatarak ona baktı.

«Dediğimi yap!» Hansith'in yardımıyla zorlukla koferdamın duvarından tünelin ağzına indi. Nahoot Guddabi onun peşindeydi.

Von Schiller, «Işıklar!» dedi. «Gücü nereden geliyor?»

Hansith, «Bir makine var,» diye açıklarken ilerideki jeneratörün hafif gürültüsünü duydular. Kuyunun yukarısındaki köprüye varıncaya kadar hiçbiri konuşmadı.

Nahoot'un endişesinin yerini sonunda profesyonelce bir merak aldı. «Bu kabasaba bir şey. İncelediğim diğer Mısır mezarlarında böyle bir şey yoktu. Belki de yanıldık. Bu Etiyopyalılara özgü bir yer olmalı.»

Von Schiller, «Acele karar veriyorsun,» diye onu azarladı. «Bu adamın göstereceği şeyleri inceleyinceye kadar bekle.»

Köprüden geçerlerken Von Schiller, Hansith'in omzuna tutundu. Nahoot diğer taraftaki taş duvarları görünce, «Ah!»

diye bağırdı. «Önce düşkırıklığına uğramıştım. Kandırıldığımızı sanıyordum. Ama artık Mısır'ın etkisini görebiliyorum.»

Honda jeneratörün durduğu yıkık galerinin dışındaki sahanlığa geldiler. Artık Alman da, Nahoot da güç harcadıkları için terliyor, heyecandan titriyorlardı.

Nahoot çok sevinçliydi. «Durum gitgide daha umut verici bir hal alıyor. Bu bir kralın mezarı olabilir.» Von Schiller, Nicholas'la Royan'ın duvara dayadıkları kil mühürleri işaret etti. Nahoot diz çökerek onları heyecanla inceledi. Sonra da titrek bir sesle bağırdı. «Mamose'un arması. Ve katip Taita'nın mührü!» Von Schiller'e bakarken gözleri ışıl ışıldı. «Artık hiç kuşku yok. Söz verdiğim gibi

sizi bu mezara getirdim.»

Von Schiller bir an ona bakakaldı. Genç adamın bu küstahlığı yüzünden bir an ne söyleyeceğini şaşırdı. Ardından tiksintiyle burun kıvırdı. Ve kapıdan uzun galeriye baktı. Sonra da dehşetle, «Burayı mahvetmişler!» diye bağırdı.

«Mezarı ortadan kaldırmışlar!»

Hansith onun endişelerini giderdi. «Hayır, hayır! Şöyle gelin, ötede bir tünel daha var.»

Molozların arasından geçerlerken Hansith onlara bozuk İngilizcesiyle galerinin tavanının çöktüğünü ve kendisinin yıkıntıların altında asıl girişi bulduğunu açıkladı.

Nahoot tavanın göçmesine rağmen bozulmamış olan boyalı sıva parçalarına bakmak için birkaç adımda bir duruyordu.

«Herhalde bunlar muhteşemdi! Çok ustaca yapılmış klasik...»

Hansith, «Size göstereceğim başka şeyler var,» dedi. «Sürüyle şey.»

Von Schiller öfkeyle Nahoot'a baktı. «Bırak o parçalanmış şeyleri. Zamanımız azalıyor. Hemen mezar odasına gitmeliyiz.»

Hansith onları gizli mezardan bao labirentine çıkardı. Sonra alt kattaki karmaşık dehlizlerden geçirdi.

Alman hayretle, «Harper'la o kadın yollarını nasıl buldular?» dedi. «Burası tavşan yuvasından farksız.»

Nahoot hayretle, «Gizli bir merdiven!» diye bağırdı. Amforaların el değmeden binlerce yıl bekledikleri 'gaz tuzağı' na inerken heyecanından kekeliyordu. Nihayet son merdivenden kemerli mezar galerisine çıktılar.

Hem Alman, hem de genç adam panoların eşsiz güzelliği ve büyük tanrı heykellerinin görkemi karşısında adeta sersemlediler. Yan yana duruyor, kımıldayamıyorlardı. Etraflarına bakarken hayranlıkla donup kalmışlardı.

Von Schiller, «Hiç böyle bir şey beklemiyordum...» diye fısıldadı.

«Bu umduklarımı kat kat aşıyor.»

Hansith galeriyi işaret etti. «İki taraftaki odalar da hazinelerle dolu. Hayal edemeyeceğiniz şeyler var burada. Harper fazla bir şey alamadı Birkaç küçük kutu götürdü. Yığınla eşyayı ve sandığı bıraktı.»

Von Schiller, «Tabut nerede?» diye sordu. «Mezardaki ölü ne oldu?»

«Harper altın tabutun içindeki ölüyü başrahibe verdi. Onu manastıra götürdüler.»

Nahoot hemen atıldı. «Nogo onu nasıl olsa yakında alıp getirir. Onun için endişelenmeyin, Herr von Schiller.»

Sanki bu sözlerle sihir bozulmuş gibi ilerlediler. Önce ağır ağır yürüyorlardı. Sonra koşmaya başladılar. Von Schiller yaşlılıktan kasları sertleşmiş bacaklarıyla sendeleyerek en yakındaki odaya girdi. Yığılmış hazineleri görünce, Noel sabahı aldığı armağanlar için sevinen bir çocuk gibi güldü. «İnanılacak gibi değil!» En yakındaki sedir ağacından sandığı çekerek titreyen elleriyle açtı. İçindekileri görünce dili tutuldu. Sandığın önünde diz çökerek usulca ağlamaya başladı.

Duyguları sözlerle anlatılamayacak kadar derindi.

Nicholas, Nogo'nun adamlarının Taita'nın gölcüğüne ulaşmak için sırttan ilerlediklerini ve bu arada kendisinin de baraj yerine rahatlıkla gidebileceğini umuyordu, onlara karşı bir önlem almamıştı. Sadece birkaç dakikada bir durarak etrafı dinliyor ve ileriye bakıyordu. Pek az zamanı olduğunu biliyordu. Diğerleri botların yanında uzun süre bekleyip, onun kaprisi yüzünden kendilerini tehlikeye atamazlardı.

İngiliz iki kere silah sesi duydu. Gölcük tarafından geliyordu bu. Ama Nicholas'ın tehlikeyi göze almasına değdi; Nogo'nun adamlarına rastlamadan baraja erişti. Ancak şansını fazla zorlamadı. İyice yaklaşmadan önce bendin yukarısındaki tepelere tırmanarak etrafı inceledi. Böylece hem dinlendi, hem de Nogo'nun barajı korumak için adam bırakmamış olduğunu anladı.

Sarı traktör hâlâ duvarın yukarısında, Sapper'ın bıraktığı yerde duruyordu. Etrafta silahlı askerler yoktu. Nicholas rahatlayarak gömleğinin koluyla gözlerine dolan terleri sildi. Dürbünsüz bile suyun duvarın yukarısını yaladığını ve aralıklardan fışkırdığını görebiliyordu. Ama duvar hâlâ sağlamdı. Nehrin onu devirmesi için otuz santim daha yükselmesi gerekiyordu.

Nicholas güldü. «Aferin, Sapper. İyi iş başarmışsın.»

Adam nehrin düzeyini inceledi. Sular dağlardan eskisine oranla daha hızlı akıyordu. Nehir iyice kabarmaya başlamıştı.

Yarılardaki ağaçlar ve çalılar sulara yan batmışlardı bile. Kara bulutlar kuzey ufkunu gözlerden gizliyordu. Rüzgâr Nicholas'ın yüzüne çarptı. Soğukluğu yağmurun habercisi gibiydi. İngiliz'in başka uyarıya ihtiyacı yoktu. Yamaçtan hızla baraja doğru inmeye başladı. Daha aşağıya varamadan rüzgâr buz gibi bir yağmura dönüştü. Adam traktöre erişip, telaşla tırmandı. Bir an Sapper'in anahtarları oturma yerinin altından aldığını sandı. Birkaç saniye onları aradı. Sonra onları buldu ve rahat bir soluk aldı. «Sapper, bir an ölüme çok yaklaştın. Boynunu kendi ellerimle kıracaktım.» Anahtarı sokup çevirdi. Sabırsızca, «Haydi,» diye mırıldandı. Bu birkaç saniyelik bekleme ona bir ömür kadar uzun geldi. Sonra motor çalışmaya başladı. «Sapper, sana tam not veriyorum. Her şeyi affettim.» Motorun iyice ısınması için bekledi.

Yağmura karşı gözlerini kısmış, etrafındaki tepelere bakıyordu. Motor sesi yüzünden Nogo'nun adamları durumu anlayıp saldırabilirlerdi. Ama yağmurun dövdüğü doruklarda hiçbir şey kımıldamıyordu.

Nicholas traktörü nehrin yatağına doğru sürdü. Araç kayalarla dolu yerde sarsılarak ilerledi. Nicholas duvarı inceliyor, en zayıf tarafını bulmaya çalışıyordu. Sonunda Sapper'ın duvarı desteklediği orta bölümü seçti.

Adamdan, «Çok üzgünüm,» diye özür diledi. «O kadar çalıştın.» Traktörün çelik küreğini uygun yüksekliğe kaldırıp, açıyı ayarladı. Seçtiği tabya sepetini yerinden çıkardı. Telden örülmüş ağır sepeti çağlayandan aşağıya attı. Sonra dönerek tekrar saldırıya geçti. Suyun basıncı sepetleri yerinde tuttuğundan hızlı çalışamıyordu. Adam ikinci sepeti ancak on dakikada çıkarabildi. Onu da çağlayandan atarken gözü traktörün panosuna gitti ve o anda yüreğine indi.

Depo boşalmıştı. Sapper ya yakıtı bitirmiş ya da aracı terk ederken bir daha kullanmayacağını düşünmüştü. Ama motor yine de düzgünce çalışıyordu. Nicholas hızla tekrar duvara gitti. Sertçe, «Artık nezaket yok,» diye söylendi. «Bundan s0nra kaba güç ve kas var.»

İki sepeti söktüğü zaman arkadaki kütükten salın köşesi ortaya çıkmıştı. Duvarın en zayıf yeriydi bu. İngiliz küreği iyice yukarı kaldırdı. Sonra ağır ağır indirerek en kalın kütüğün altına soktu. Geri geri gitti. Ama kütük yerinden kımıldamadı.

Sepetler ve arkadaki suyun müthiş basıncı onu yerinde tutuyordu.

Nicholas makineye, «Haydi,» diye yalvardı. «Haydi! Bu işi başarabilirsin.»

Motor yakıt bitmek üzere olduğundan tekledi. Öksürüğe benzer bir ses çıkardı. Neredeyse duruyordu.

Nicholas ona yine yüksek sesle yalvardı. «Lütfen! Bir kere daha dene.»

Motor onu duymuş gibi tekrar çalışmaya başladı. Nicholas, «Aferin güzelim!» diye bağırdı. Traktör sarsılarak duvara vurdu.

Sanki top patlamış gibi bir ses duyuldu ve kütük kırıldı. Tepesi duvardan fırladı. Geride kalan

uzun, derin delikten nehir zaferle akmaya başladı. Kirli, kurşuni bol su.

İngiliz, «İşte oldu!» diye bağırarak traktörden aşağıya atladı. Aracı nehrin yatağından çıkaracak zamanı olmadığını biliyordu. Zaten koşarak daha çabuk uzaklaşabilirdi.

Akıntı adamı bacaklarından yakalayıp çekmeye çalıştı. Bu çocukluğunda gördüğü kâbuslardan birine benziyordu. O düşler sırasında canavarlar onu kovalar ve bütün çabalarına rağmen bacaklarını ancak ağır ağır kımıldatabilirdi. İngiliz omzunun üzerinden baktı ve aynı anda baraj duvarının ortasının parçalandığını gördü. Nicholas kıyıya doğru zorlukla birkaç adım daha attı. Sonra o çalkantılı, derin akıntı onu yakaladı. Çaresiz durumdaydı. Sular onu çağlayandan aşağıya, aç bir ağız gibi duran uçuruma doğru sürükledi.

Von Schiller, «Bu firavunun asası ve kırbacı!» diye bağırarak onları sedir ağacından yapılmış sandıktan çıkardı.

Duygularının yoğunluğu nedeniyle sesi boğuklaşmıştı.

Nahoot dev Osiris heykelinin altında, Almanın yanında diz çökmüştü. «Bu da takma sakalı ve göğsüne taktığı arma.»

Eski Mısır'ın bu muhteşem hazinelerini incelerken aralarındaki düşmanlığı unutmuşlardı.

Von Schiller titrek bir sesle, «Bu bütün çağların en büyük arkeolojik keşfi,» diye fısıldadı. Cebinden mendilini çıkararak heyecanı yüzünden suratından akan terleri sildi.

Nahoot ona ciddi bir tavırla, «Burada yıllarca çalışılması gerekecek,» dedi. «Bu inanılmaz koleksiyonun değerlendirilmesi ve bir katalog hazırlanması şart. Bulduklarımız sonsuza kadar 'Von Schiller'in Hazinesi' diye bilinecek.

Adınız sonsuza kadar yaşayacak. Bu Mısırlıların ölümsüzlük düşlerinin gerçekleşmesi demek. Sizi hiçbir zaman unutmayacaklar. Sonsuza kadar yaşayacaksınız.»

Von Schiller'in yüzünde bir kendinden geçme ifadesi belirip kayboldu. Bu olasılığı hiç düşünmemişti. O ana kadar hazineyi kendince Utte Kemper'den başkasıyla paylaşmaya niyeti yoktu. Nahoot'un sözleri o eski, imkânsız ölümsüzlük rüyasının canlanmasına neden oldu. Belki halkın onları görmesini sağlayabilirdi. Tabii ölümünden sonra.

Ama sonra bu çekici ihtimali kafasından kovdu. Bu hazineyi ayak takımının görmesini sağlayarak değerini düşürmeyecekti. Bütün bunlar bir firavunun cenazesi için toplanmıştı. Von Schiller de kendisini modern bir firavun gibi görüyordu.

Nahoot'a öfkeyle, «Hayır!» dedi. «Bunlar benimi Hepsi benim. Öldüğüm zaman hepsi benimle gelecek. Hazırlıklarımı yaptım. Vasiyetnamemde her şey yazılı. Oğullarım ne yapılması gerektiğini biliyorlar. Bütün bunlar benimle birlikte mezarımda yatacaklar. Kraliyet mezarında.»

Nahoot, Almana dehşetle baktı. O ana kadar yaşlı adamın deli olduğunu anlayamamıştı. Bu saplantının sonunda onu delirttiğini farketti. Ama Mısırlı o anda adamla tartışmasının bir işe yaramayacağını biliyordu. Daha sonra bu görkemli hazinenin başka bir mezarda unutulmasını önlemenin bir yolunu bulacaktı. Bu nedenle sanki razı olmuş gibi başım eğdi.

«Haklısınız, Herr von Schiller. Hazineye de bu yakışır. Siz de bu tür bir cenaze törenine layıksınız. Ama şu anda bütün hazineyi buradan kurtarmayı düşünmeliyiz. Helm bizi nehrin tehlikeleri konusunda ayardı, gendin çökebileceğini söyledi. Onu ve Nogo'yu çağırmalıyız. Nogo'nun adamları mezardaki eşyaları boşaltmalılar. Hazineyi helikopterle Pegasus kampına götürürüz. Her şeyi orada Almanya'ya gönderilmeleri için dikkatle ambalajlarım.»

«Evet, evet.» Von Schiller telaşla ayağa kalktı. Nehrin kabarması yüzünden bu şahane koleksiyonu elden kaçırabileceği fikri onu birdenbire korkutmuştu. «Şu keşişi yolla. Adı neydi? Ha, evet, Hansith. Onu Helm'i çağırması için gönder.

Helm hemen gelsin.»

Nahoot ayağa fırlayarak, «Hansith!» diye seslendi. «Neredesin?»

Keşiş mezar odasının önünde bekliyordu. Azizin ölüsünün bulunduğu lahdin önünde dua ediyordu. Dini inançlarla açgözlülük arasında bocalamaktaydı. Kendisine seslendiklerini duyunca, yerlere kadar eğildi. Sonra da telaşla diğerlerinin yanına gitti.

Nahoot patronunun emirlerini tekrarlamaya başladı. «Hemen gölcüğe gitmelisin. Orada bıraktığımız adamların yanına..» Ama birdenbire Hansith'in yakışıklı, kara suratında garip, dalgın bir ifade belirdi. Keşiş onun susması için elini kaldırdı.

Nahoot öfkeyle, «Ne var?» diye sordu. «Ne duydun?»

Hansith başını salladı. «Susun! Dinleyin! Bir ses duymuyor musunuz?»

Nahoot, «Hiçbir şey...» diyecek oldu ama sonra birdenbire sustu. Siyah gözlerinde çılgınca bir dehşet ifadesi belirdi.

Hafif bir ses duyuluyordu. Yaz rüzgârının iç çekişi gibi bir ses.

Alman, «Ne duydunuz?» diye sordu. İşitme duyusu çoktan azalmıştı. Yaşlı kulaklarının o sesi duyması imkânsızdı.

Nahoot, «Su,» diye fısıldadı. «Akan su...»

Hansith haykırdı. «Nehir! Tünele sular doluyor!» Döndü ve uzun adımlar atarak çevikçe koşmaya başladı.

Nahoot, «Buraya sıkışıp kalacağız!» diye bağırarak onun peşinden atıldı.

Von Schiller bağırdı. «Beni de bekleyin!» İki adamı izlemeye çalıştı. Ama çok geçmeden iyice geride kaldı.

Keşiş onlardan çok öndeydi. Gaz tuzağındaki merdivenin basamaklarından ikişer ikişer çıkıyordu.

Nahoot onun peşinden çaresizce, «Hansith!» diye seslendi. «Geri gel! Sana emrediyorum!» Ne var ki, sadece labirentin ilk dehlizine giren keşişin beyaz cüppesini görebildi.

«Guddabi, neredesin?» Von Schiller'in titrek sesi taş koridorlarda yankılandı. Ama Nahoot keşişin gittiğini sandığı yöne doğru koşarken ona yanıt vermedi. Duvardaki tebeşir işaretlerine hiç bakmayarak ilk dönemeci aştı. Önden koşan Hansith'in ayak seslerini duyduğunu sanıyordu. Ama üçüncü köşeyi de döndüğü zaman kaybolmuş olduğunu anladı.

Durakladı. Kalbi şiddetle çarpıyordu. Gırtlağında dehşetin o acı tadı vardı. Deli gibi bir çığlık attı. «Hansith? Neredesin?»

Von Schiller'in koridorlarda garip bir biçimde yankılanan sesini duydu. «Guddabi! Guddabi! Beni burada bırakma!»

Genç adam avaz avaz haykırdı. «Kes sesini! Bağırıp durma, ihtiyar bunak!» Kesik kesik soluyor, damarlarında hızla dolaşan kan kulaklarının uğuldamasına neden oluyordu. Hansith'in ayak seslerini duyabilmek için etrafı dinledi. Ancak sadece nehrin sesini duyabiliyordu. O hafif iç çekiş sanki etrafındaki duvarlardan geliyordu. Nahoot bağırdı. «Hayır! Beni burada bırakma!» Paniğe kapılıp hiç düşünmeden labirentte koşmaya başladı.

Hansith hiç şaşırmadan köşeleri döndü. Korkunç bir şekilde ölme fikri ayaklarına güç veriyordu. Ama orta merdivenin başında ayağı burkuldu ve yere düştü. Dik yerden etrafa çarparak yuvarlanmaya başladı. Giderek de hızlanıyordu.

Sonunda aşağı uzun galerinin akik fayanslarına serilip kaldı.

Zorlukla ayağa kalktı. Bu düşme yüzünden iyice sarsılmış, vücudu berelenmişti. Koşmaya çalıştı ama bileği tekrar büküldü ve keşiş yine yere yığıldı. Fena halde burktuğu bileği artık ağırlığını taşıyacak durumda değildi. Ama Hansith ikinci kez çabalayarak tekrar ayağa kalktı. Yıkık duvara dayanarak topallaya topallaya galeride ilerledi. Kapıya erişince, sürünerek jeneratörün yanına çıktı.

Suyun sesi iyice yükselmişti artık. Alçak, yankılı homurtu jeneratörün uğultusunu hemen hemen bastırıyordu.

Hansith sendeleyerek, yalpalayarak tünelde yürürken, «Kalbi sevgi dolu, tatlı İsa ve Meryem,» diye yalvardı. «Beni kurtarın!» Alt kata ulaşamadan iki defa daha düştü.

Dizlerinin üzerinde doğrularak ileriye baktı. Tünelin tavanındaki lambaların ışığında aşağıdaki kuyuyu gördü. Önce ne olduğunu anlayamadı. Çünkü kuyu oldukça değişmişti. Suyun düzeyi onun durduğu taş döşeli zeminin daha aşağısında değildi artık. Müthiş bir girdap vardı orada. Diğer taraftaki tünelin ağzından kuyuya akan su, aynı hızla gizli bir delikten boşalıyordu. Dubalı köprü suya yan batmıştı. Dikleşiyor, eğiliyor, dizginden kurtulmaya çalışan bir yabani at gibi kablolarını çekiştiriyordu.

Taita'nın gölünden sular tünele hızla dolmaktaydı. Sel duvarın yarısına kadar çıkmıştı artık. Ama keşiş mezardan kaçmak için tek yolun o olduğunu biliyordu. Beklediği her an, sel daha da kuduracaktı. Oradan çıkmam gerekiyor, diye düşünüp kendini zorlayarak tekrar ayağa kalktı.

Köprünün ilk dubasına erişti, ama bu öyle delicesine yalpalıyordu ki, keşiş onun üzerinde ayakta durmaya cesaret edemedi. Elleriyle dizlerinin üzerine çökerek emekleye emekleye derme çatma köprüye çıktı. Bir dubadan diğerine geçmeyi başardı.

«Tanrım ve Aziz Michael, lütfen bana yardım edin!» Artık yüksek sesle dua ediyordu. «Lütfen böyle ölmeme izin vermeyin!» Diğer tarafa ulaşarak kaba taştan oyulmuş duvarda tutunacak yer aradı. Sonunda bir yer bulup kendini tünelin ağzına doğru çekti. Ama hızla akan sular vücudunun alt kısmına çarpıyordu. Adam bir an öyle kaldı. Kuduran su onu yakalamıştı, ileriye doğru gidemiyordu. Parmakları kaydığı taktirde kuyuya yuvarlanacak ve onun korkunç kara derinliklerine doğru Çekilecekti.

Önündeki tünelin tavanında ışıklar hâlâ parlaktı. Hansith, Taita'nın gölünü hemen hemen görebiliyordu. Oradaki bambu iskeleye çıkabilirse kurtulacaktı. İskele ondan yalnızca altmış metre ötedeydi. Hansith bütün gücünü toplayarak kuduran sulara karşı kendini öne doğru çekti. Duvarda zorlukla tutunacak yerler buluyordu. Tırnakları kırıldı, parmak uçlarındaki etler sivri kayalar yüzünden koptu. Ama yine de zorla ilerledi.

Sonunda ilerideki gün ışığını gördü. Taita'nın gölcüğünden süzülüyordu bu. Artık sadece on iki metre kalmıştı. Keşiş büyük bir sevinçle o ölüm tuzağından kurtulacağını düşündü. Sonra yeni bir ses duydu. Daha korkunç ve vahşice bir homurtuydu bu. Yıkılan barajın suları hızla Taita'nın gölcüğüne akıyordu. Sular tünelin ağzını bulup dev bir dalga halinde ilerlediler. Geçidi tavana kadar doldurarak ışıkları söküp attılar.

Hansith karanlıkta kaldı.

Dalga adama öyle şiddetle çarptı ki, keşiş bunun su değil, devrilen kayalar olduğunu sandı. Ve Hansith buna karşı koyamadı. Şu onu yakaladığı gibi geriye doğru fırlattı. Deliler gibi uğraştığı tünelden alıp döndüre döndüre götürdü ve sonunda gerideki kuyuya attı. Çılgın gibi akan sular Hansith'e taklalar attırıp duruyorlardı. O çılgınca karmaşa ve karanlıkta adam ne tarafın yukarısı, ne tarafın aşağısı olduğunu anlayamadı. Ama bu önemli değildi. O güçlü akıntıya karşı yüzmesi imkânsızdı.

Sonra çukurdaki girdap onu sımsıkı yakaladı ve dev bir ağız gibi emercesine, çabucak derinlere çekti. Suyun baskısı Hansith'i ezmeye başladı. Adamın kulak zarlarından biri patladı. Keşiş can acısıyla bağırmak için ağzını açtığında sular boğazından kayarak ciğerlerine doldu. Adam en son girdabın kendisini dipteki duvara çarptığını hissetti. Akan sular kadar hızla gidiyordu o da. Sağ omzunun kemikleri kırıldı. Hansith su dolu ciğerleri yüzünden tekrar haykıramadı. Ama kendinden geçerken can acısını da hissetmez oldu.

Ceset toprağın altındaki kuyuda hızla sürüklenirken yanlardaki sivri kayalara çarparak parçalandı ve kamı yarıldı. Dağın diğer tarafındaki kelebekli kaynaktan fırladığı sırada artık insana benzemiyordu. Oradan parça parça etler yatağı değiştirilmiş olan Dandera nehrine aktı. Ve sonunda mavi Nil'in daha geniş ve haşmetli sularına karıştı.

BARAJDAKİ AÇIKLIKTAN AKAN SULAR sarı makineyi bir çocuk oyuncağıymış gibi kaldırarak çağlamandan aşağıdaki uçuruma yuvarladı. Nicholas bir an aracın havada uçtuğunu gördü. O yuvarlanırken adam, içinde olsaydım, herhalde altında kalıp ezilirdim, diye düşündü. Dev makine gölcüğün yüzeyine çarparak suları fışkırttı, sonra da gözden kayboldu.

Nicholas yuvarlanarak onu izledi. Çağlayandan aşağıya inerken başını Yukarıda, ayaklarını da aşağıda tutmayı başardı.

Onu sürükleyen sular düşüşünü yavaşlattı. Bu sayede adam dipteki sivri kayaların üzerine düşmeden hızla akan suya yuvarlandı. Nicholas beş altı metre ileride yüzeye çıktı. Başını sallayarak gözüne düşen saçları geriye attı ve etrafına bakındı.

Traktör kaybolmuştu, onu, çağlayanın altındaki gölcüğün derin suları yutmuştu. İleride, nehrin ortasında küçük kayalık bir ada vardı. Nicholas uçurumun dimdik yarılarına bakarak orada nasıl tuzağa düştüğünü hatırladı' Bendin yıkılması ve firavunun mezarını su basması nedeniyle duyduğu sevinç birden kayboldu.

Adam suların aşındırarak düzleştirdiği kaygan kayalara hiçbir zaman tırmanamayacağını biliyordu. Kayalar tepesinde öne doğru bir meyil yapmaktaydı. Nicholas nehirden Yukarıya, çağlayanın dibine doğru çıkıp çıkamayacağını düşündü.

Bulunduğu yerden çağlayanın doğu tarafında bir çatlak ya da bacamsı bir yer varmış gibi gözüküyordu. Belki oradan Yukarıya tırmanabilirdi. Ama tabii bu zor ve tehlikeli bir tırmanış olurdu.

Çağlayanlardan akan su tahmin ettiği kadar fazla değildi. Yani barajın tuttuğu o müthiş su birikintisine göre. Nicholas bendi oluşturan duvarın önemli bir bölümünün hâlâ yerli yerinde olduğunu anladı. Bu su, bendin ortasında açtığı dar yarıktan akıyordu. Duvarın geri kalan kısmı suları tutuyordu ama o da fazla dayanamayacaktı. Nehir pek yakında olanca şiddetiyle fışkıracaktı. İngiliz bu yüzden çağlayanın dibine doğru yüzme fikrinden vazgeçti.

Çaresizce, azgın suların yolundan çekilmeliyim, diye düşündü. Her an o korkunç sele kapılabilirdi. Yanda bir yerlere tutunabilsem. Belki orada çıkıntılı bir kaya bulur ve suların ulaşamayacağı bir yere çıkmayı başarırım.» Ancak adam bunun pek zayıf bir ihtimal olduğunu biliyordu Daha önce de uçurum boyunca yüzmüş ve ıslak kayalarda bir tek tutunacak yer bile bulamamıştı.

Nicholas, suyun önünden mi yüzsem, diye kendi kendine sordu. Kurtulma şansım pek az. Ama başka çare de yok.

Botlarını çıkarıp kendini toparladı. Geçici sığınağından uzaklaşacağı sırada barajın duvarlarının çok yukarılarda yıkıldığını işitti.

Gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. Kütükler çatırdayarak kırıldılar. Sonra birdenbire çağlayanların tepesinde dehşet verici gri bir dalga belirdi. Bu duvarın yıkıntılarını da birlikte sürüklüyordu.

Ah, Tanrım! Artık çok geç! İşte dev dalga geliyor.

Nicholas kayadan uzaklaşarak aşağıya doğru döndü ve olanca gücüyle yüzmeye başladı. Yaklaşan dalganın homurtusunu duyunca başını çevirip baktı. Sular uçurumu bir yandan diğerine dolduruyorlardı. Dört buçuk metre boyunda olan dalganın tepesi kavisliydi. Ve Nicholas'a da hızla yaklaşıyordu. Adam bir an gençliğinde St. Vincent Burnundaki korkunçluğuyla ünlü o dalgaların yaklaşmalarını nasıl beklediğini hatırladı. Arkasında dev bir duvar gibi yükselen korkunç dalgayı düşündü.

Kendi kendine, dalgayla ilerle, dedi. Onu bir kızak gibi kullan.

Suları tırmalarcasına kulaçlar attı. Sudan duvara erişmek için hızlanmaya çalışıyordu. Sonra dalga onu yakalayıp şiddetle havaya kaldırdı. İçinde bir şeyler çekildi sanki. Ve kendini dalganın tam tepesinde buldu. Gövdesini geriye doğru büküp ellerini arkasına götürerek klasik sörfçü duruşunu aldı. Başını hafifçe eğmişti. Gövdesinin ön tarafı suyun dışındaydı. Sadece ayaklarını kullanıyordu. Nicholas, dehşet verici birkaç saniyeden sonra dalgayla ilerlediğini ve durumu biraz kontrol edebildiğini anladı. Panikten kurtulup çılgınca bir zevk duydu.

Yirmi deniz mili... Nicholas uçurumun iki yanının başdöndürücü bir süratle kaymasına bakarak hızı hesapladı. Yakındaki dik kayalıklardan uzaklaşarak dalganın ortasına kaydı. Dalga onu hâlâ taşıyor, adam hız ve tehlikenin verdiği o heyecanı duyuyordu.

Uçurumdaki su yükseldiğinden o tehlikeli, bıçak kadar keskin kayalar gözden kaybolmuşlardı, Nicholas da onlara takılmadan ilerleyebiliyordu. Su çağlayanları da örtmüştü. Adam bu sayede aşağıya, gölcüklerin dibine doğru yuvarlanmıyor, üzerlerinden düzgünce kayıyordu. Dengesini birkaç kulaç atıp ayaklarını vurarak sağlıyordu.

«Hey, bu çok eğlenceli!» 'Bungee' atlayışlarından bile heyecanlı.» Nicholas bir kahkaha attı. «İnsanlar bunu yapabilmek için üste para dahi verirler.»

Bir buçuk kilometre kadar sonra dalga uçuruma yayılırken hızını da, biçimini de kaybetmeye başladı. Çok geçmeden Nicholas'! Yukarıda sörf pozisyonunda tutacak gücü kalmayacaktı. Adam çabucak etrafına bakındı. Yakınında barajdan kopmuş parçalar yüzüyordu. Sapper'ın duvardaki deliği tıkadığı salın kütüklerinden biri de yakınlarındaydı. Nicholas o ağır oduna doğru hareketlendi. Yaklaşık dokuz metre boyundaydı. Suya biraz batmış olan odunun üstü bir balinanın sırtı gibi görünüyordu. Dallarını baltayla kabaca kesmişlerdi. Birkaç çıkıntı tutunabilecek gibiydi. Nicholas

ağacın gövdesine tırmandı. Başını aşağıya doğru çevirerek yüzükoyun yattı. Ayakları hâlâ sudaydı. Soluk alışları çabucak düzeldi ve adam bütün gücüne kavuştuğunu hissetti.

Dalga artık inmiş, su eski hızına kavuşmuştu. Ama yine de uçurumda müthiş bir hızla akıyordu. Nicholas, on deniz milinden az değil, diye hesapladı. Bu su Taita'nın gölcüğüne aktığı zaman von Schiller'e de, mezarda olan diğer gorillerine de acırım. Önümüzdeki binlerce yılı mezarda geçirecekler. Başını arkaya atarak zaferle güldü. Başardık!

Kahretsin! Planladığımız gibi başarıya ulaştık!..

Altındaki kütüğün yandaki kayalardan birine doğru döndüğünü farkederek birdenbire sustu.

Aha! Bir bela daha!

Nicholas ağaç gövdesinin bir yanına doğru kayarak ayaklarıyla suları dövdü. Hantal teknesi bu harekete karşılık vererek ağır ağır tekrar döndü. Ama çok yavaş hareket ediyordu ve bu gidişle kütüğün dik ka^ya çarpmaktan kurtulması imkânsızdı. Neyse ki, ona şiddetle vurma dan sadece üzerinden sekti. Ve Nicholas kendini tekrar selin ortasında buldu.

Adam her geçen an daha ustalaşıyor ve güveni artıyordu. Neşeyi «Bu kütükle ta manastıra kadar gidebilirim,» diye bağırdı. «Hatta bu hız! la gidersem botlara Royan'la Sapper'dan daha önce ulaşabilirim!» ileri ye baktı. Hızla ilerlediği uçurumun bu kısmını tanımıştı. Taita'nın gölcüğünün yukarısındaki dönemeç olmalı burası. Bir iki dakika sonra orada olacağım. Herhalde iskeleyi sular çoktan sürüklemiştir.

Nicholas kütüğün dengesini bozmamaya çalışarak mümkün olduğu kadar yükseldi. Gözlerine kaçan sulardan kurtulmak için kirpiklerini kırpıştırarak ileriye doğru baktı. Taita'nın gölcüğünün hemen yukarısındaki çağlayana hızla yaklaştığını gördü ve kendini düşüşe hazırladı.

Önünde hızla akan çağlayan belirdi. Adam aşağıya uçmadan bir dakika önce dipteki kayalık gölcüğü gördü. Ve çok erken umutlanmış olduğunu anladı. Bambu iskele tümüyle sürüklenmemişti. Ama epeyce zarar görmüştü. İskelenin aft kısmı gitmişti. Fakat üst tarafı kayadan aşağıya doğru sarkıyor, hızla akan suların yüzeyine sürünerek sallanıyordu.

Nicholas hayretle en aşağı iki adamın bu derme-çatma iskelede kıstırılmış olduklarını gördü. Sallanan, takırdayan direklere çaresizce sarılmışlardı. İkisi de iskeleden uçurumun yukarısına tırmanmaya çalışıyorlardı.

Nicholas bir an bordo berenin altındaki tel çerçeveli gözlüğün ışıltısını gördü ve tepeye daha yakın olan adamın Turna Nogo olduğunu anladı. Sonra Nogo iskelenin tepesine çıkmayı başardı ve kayanın yukarısında gözden kayboldu.

Nicholas çağlayana dalmadan önce ancak bu kadarını görebildi. Kütük iyice hızlanarak dik bir açı yaptı ve ucu havuzcuğun dibine battı. Az kalsın taklalar atmaya başlayacaktı. Ama Nicholas dalların diplerine sıkıca sanlınca kütük yavaş yavaş düzeldi.

Ne var ki bir an çağlayanın aşağısındaki girdaba yakalandı. Sonra sel onu tekrar yakaladı ve kütük yeniden hızlandı.

Taita'nın gölcüğünde tahta bir savaş gemisi gibi hantalca ilerledi.

Nicholas da Taita'nın gölcüğüne bakmak için ikinci bir fırsat buldu. Mezarın giriş tünelinin tamamen suların altında kalmış olduğunu hemen farketti. Yandaki dik kayaya çarpan suların yüksekliğinden girişin yüzeyden dört buçuk, beş metre daha aşağıda kaldığı anlaşılıyordu. Mezar yine başka hırsızlardan korunuyordu.

Nicholas sonra bambu iskelenin kalıntısına baktı. Diğer adamın hâlâ direği sımsıkı tuttuğunu farketti. Adam suyun yüzeyinden altı metre yukarıdaydı. Rüzgârın sarstığı bir ağacın en yüksek dallarında donup Kalmış bir kediye benziyordu.

Nicholas aynı anda kütüğün selin etkisiyle yukarıdan sarkan iskeleye doğru döndüğünü farketti.

Tam oradan uzaklaşmaya çalışacağı sırada çok yukarıdaki iskelede sallanan adam başını eğerek aşağıya baktı. Bir beyazdı. Loş uçurumda yüzü uçuk renkli bir leke gibi duruyordu. Nicholas hemen onu tanıdı ve nefret göğsüne sanki bir hançer gibi saplandı.

Adam, «Helm!» diye bağırdı. «Jake Helm!»

Gözlerinin önünde kayaların altında ezilen saralı çocuk Tamre'nin ve Tassey'in yanıp yaralanmış yüzü belirdi. Öfke ve kini iyice arttı. Kütüğü iskeleden uzaklaştıracağı yerde kayaya doğru döndürdü. Hedefe ulaşamayacağını sanarak bir an soluğunu tuttu. Ama son anda kütüğün ucu hızla dönüp bambu iskelenin suyun yüzeyine sürünen kısmına çarptı. Ve ona takılı kaldı.

Kütüğün hızı ve ağırlığı karşı koyulacak gibi değildi. Bambu sırıklar çatırdayarak kuru çıralar gibi kırıldılar. Sonra o derme-çatma iskele kayadan kurtularak kütüğün üzerine devrildi. Helm yukarıda sallandı, ardından da bambuyu bırakarak kütüğün yakınında suya atladı. İyice derine doğru indi. Nicholas o sırada doğrulup kütüğe ata biner gibi oturdu. Yanda yüzen kırık bir bambu sopayı kaptı. Kütük akıntıdan kurtulup yandaki daha ağır akan suda ağır ağır dönmeye başlamıştı. Adam bambuyu sağa sola sallayarak tarttı. Elindekini bir beyzbol sopasıymış gibi tutuyordu.

Sonra da bambuyu omzuna vurarak Helm'in gözükmesini bekledi.

Bir saniye sonra Teksas'lının kafası sudan çıktı. Her tarafından sular akıyordu, gözlerini sıkıca yummuştu. Soluk vererek ciğerlerindeki su ve havayı boşalttı. Sonra da nefes almaya çalıştı. Nicholas onun kafası na nişan alarak bambuyu bütün gücüyle salladı. Ama Helm aynı anda gözlerini açtı ve sopayı gördü. Bir suyılanı hızıyla başını yana kaçırdı. Bambu da adamın sadece kısa kesilmiş sarı saçlı kafasının yanına çarparak kaydı. Nicholas bu vuruşu sırasında dengesini kaybetmişti, o daha kendini toparlayamadan Helm çabucak soluk alıp tekrar suya daldı.

Nicholas sopayı kaldırdı. Tekrar vurmaya hazırdı. Bulanık suya bakıyor, öfkeyle kendi kendine söyleniyordu. Teksas'lıyı tam gafil avladığı sırada ilk vuruşu ıskalamıştı. Artık Helm durumu anlamıştı. Nicholas da başına neler geleceğini biliyordu.

Saniyeler geçerken düşmanı gözükmedi. Nicholas endişeyle arkasına baktı. Düşmanının nerede suyun yüzüne çıkacağını anlamaya çalışıyordu. Uzun bir dakika hiçbir şey olmadı. Adam sinirli sinirli bambuyu indirdi. Sopayı tutuş tarzını değiştirdi. Düşmanı nereden gelirse gelsin, şimdi bunun sivri ucunu ona saplamaya hazırdı.

Aniden bir el suyun altında ayak bileğini müthiş bir güçle kavradı. Nicholas hiçbir yere tutunamadan kütüğün üzerindeki yerinden kaydı. Arkaüstü nehre düştü. Suya dalarken Helm'in parmaklarının yüzünü tırmaladığını hissetti.

Adamın parmaklarından birini yakalayıp geriye doğru kıvırınca yerinden çıktığını hissetti. Ama ekleminden çıkan parmağın verdiği acı Helm'in harekete geçmesine neden oldu. Kaslı, uzun kolunu, bir ahtapotun kolları gibi Nicholas'ın boynuna doladı.

İki adam bir an suyun yüzüne çıkıp hışırtılı hışırtılı soluk aldılar. Sonra Helm, Nicholas'ın başını geriye doğru itti. Sular İngiliz'in açık ağzından içeri doldu. Teksas'lı kolunu daha da sıktı. Nicholas belkemiğinin gerildiğini hissetti. Helm, tutunacak bir yer bulabilseydi hafit bir baskıyla onun omurgasını kırabilecekti. Ama Nicholas geriye doğru dönerek Teksas'lının bütün gücünü kullanmasını engelledi. İngiliz arkaüstü düşerken Helm'in suratını gördü. Kurşuni, pis su bu yüzü büyütüp çarpıtmıştı. Tıpkı bir canavara benziyordu.

Teksas'lı üzerine doğru yuvarlanırken Nicholas da adamı belinden sıkıca kavradı. Sağ dizini bükerek Helm'in kasığına doğru kaldırdı ve adamın organına vurdu. Helm'in organı şişkin ve lastik gibiydi. Teksas'lı sarsıldı ve Nicholas'ın boynuna sarılı olan kolu gevşedi. İngiliz bundan yararlanarak düşmanının ezilen testislerini kavrayıp vahşice büktü. Yüzünden birkaç santim ötedeki suratının can acısıyla sırıtır gibi çarpıldığını gördü. Teksas'lı kolunu Nicholas'ın boynundan çekerek

ondan uzaklaştı. İki eliyle adamın bileğini kavramak için eğildi.

İki düşman tekrar yüzen kütüğün yanında suyun yüzeyine çıktılar. Nicholas o zaman akıntının onları tekrar yakaladığını, Taita'nın gölünün ağzından nehre sürüklediğini farketti. Helm'in testislerini bırakarak diğer eliyle onun suratına bir yumruk indirdi. Ama birbirlerine çok yakın öldükten için gücünü fazla kullanamadı. Yumruğu Helm'in yanağından kaydı. Nicholas bu kez kolunu düşmanının boynuna dolamaya çalıştı. Helm omuzlarını kaldırarak boynunu kıstı. Sonra saldırıya geçen bir engerek gibi atılıp dişlerini İngiliz'in çenesine geçirdi.

Nicholas şaşaladı. Teksas'lının etine iyice batırdığı dişleri yüzünden canı çok yanıyordu. Bağırarak Helm'in yüzünü tırmaladı, tırnaklarını adamın gözlerine batırmaya çalıştı. Ama Helm gözlerini sıkıca yummuştu. Dişlerini sıktıkça sıkıyordu. Bu yüzden Nicholas'ın kanları Teksas'lının ağzının kenarında birikerek akıyordu.

Kütük hâlâ yarılarında Helm'in kafasından birkaç santim ötede yüzmekteydi. Nicholas düşmanını kulaklarından yakalayarak suda döndürdü. Helm'in başının yukarısından ileriyi görüyordu. Teksas'lınınsa bir şey görmesi imkânsızdı.

Kütük eğrilemesine kesilmiş olduğu için sipsivriydi. Nicholas'ın gözleri can acısından yaşarmıştı. Ama Helm'in kafasını dala doğru çevirmeyi başardı. Adamın dişlerinin etinin içinde birbirleriyle birleşmek üzere olduklarını hissediyordu. Bu dişler dudağını da varmıştı. Nicholas'ın ağzına kendi kanı doluyordu. Helm başını sağa sola çevirerek İngiliz'in canını iyice yakıyordu. Tıpkı avını dişleyen bir köpek gibiydi. Çok geçmeden Nicholas'ın etinden ağız dolusu bir parçayı koparacaktı.

İngiliz çaresizlik ve can acısının verdiği bütün güçle kendini öne doğru attı. Gövdesini kullanarak Helm'in kulaklarından tuttuğu kafasını sivri dal parçasına doğru itti. Dal, Teksas'lının omuruyla kafasının birleştiği noktaya bir çivi gibi saplandı. Omuriliğini yarısına kadar kesti. Helm çırpınırken ağzı da açıldı. Nicholas geriledi. Çenesinden bir et parçası gevşekçe sarkıyordu. Biçimsiz, derin yaradan kanlar fışkırıp akıyordu.

Helm kasapta çengele asılmış et gibi dalın dibine takılıp kalmıştı Kol ve bacakları titriyor, yüz kasları seğiriyordu.

Gözkapakları bir saralınınki gibi titreşiyor, açılıp kapanıyordu. Sonra gözleri kaydı. Artık sadece göz akları görünüyordu. Loş uçurumda garip bir şekilde parlıyorlardı.

Nicholas, Teksas'lının yanından kütüğe tırmanıp sıkıca tutundu. Çenesinden oluk gibi kan akarken kesik kesik soluyordu. Kütük denge bozulduğu için yavaş yavaş dönmeye başladı. Helm de şimdi daldan kayıyordu. Cildi, yırtılan ipeğinkine benzer bir sesle ayrıldı. Omurları tahtaya sürtünerek takırdarken, hareketsiz kalan ölü, yüzükoyun suya düşerek batmaya başladı.

Ama Nicholas onu kolay kolay bırakmak niyetinde değildi. Şişmiş, kanayan dudaklarının arasından, «Her şeyden emin olmalıyız, aziz dostum,» diye homurdandı. Uzanıp Helm'i yakasından yakalarken ağız dolusu kan ve salyayı tükürdü.

Onu yüzüstü kütüğün altında, suda tuttu. Uçurumun son bölümünde ağaç gövdesi iyice hızlandı. Ancak Nicholas, Helm'i inatla tutuyor, ölüde son yaşam kıvılcımının da sönmesini istiyordu. Sonunda akıntı cesedi onun elinden kaptı.

İngiliz ölünün ileride kaynayan gri sulara batmasını seyretti.

Helm gözden kaybolurken Nicholas, «Tessay'e sevgilerini iletirimi» diye seslendi. Sonra da bütün dikkatini hızla, köpük köpük akan sularda kütüğü dengede tutmaya verdi. Üzerinden düşmemeye çalışıyordu. Sonunda pembe kaya kapıdan Dandera nehrinin son bölümüne çıktı. Halatlı asma köprünün altından geçerken kütükten kayarak batı kıyısına doğru yüzmeye başladı. Yedi yüz elli metre ileride Dandera'nın Nil nehrine ne kadar yüksekten döküldüğünü biliyordu.

Nicholas kıyıda oturup gömleğinin eteğinden şerit biçimi bir parça yırttı. Sonra yaralı çenesini

mümkün olduğu kadar özenle sararak sargının uçlarını ensesinde bağladı. Kan ince, ıslak pamukluya yayılmaya başlamıştı bile. Nicholas sargıyı iyice sıktı. Böylece kanın fazla akmasını engelledi.

Adam yalpalayarak ayağa kalktı ve nehrin kıyısındaki ağaççıkların arasından zorlukla geçti. Sonunda manastıra giden yola çıktı. Çıplak ayaklarıyla topallayarak yoldan inmeye başladı. Sonra gerideki uçurumun yukarısındaki kayanın tepesinden bir helikopterin havalandığını duyduğu zaman durdu.

Nicholas o tarafa doğru baktı. «Nogo'nun kurtulduğu anlaşılıyor, çok yazık.» Öfkeyle homurdandı. «Acaba von Schiller'le Mısırlıya ne oldu?» Yaralı yüzüne yavaşça dokundu. «Hiç olmazsa mezara giremeyecekler. Tabii yine bir baraj yaparlarsa o başka.» Birdenbire aklına başka bir şey geldi. «Tanrım! Nehir coştuğu sırada von Schiller belki de içerideydi!» Gülmeye başladı. Sonra da başını salladı. «Boşuna umutlanmamalıyım. Bu kadarı fazla olur. Adalet hiçbir zaman böylesine kesin ve yerinde değildir.» Başını tekrar salladı. Ama bu yüzden çenesindeki yara korkunç bir biçimde zonkladı. Adam, tek eliyle sargılı çenesini tutarak yoldan indi. Manastıra giden taş döşeli yola erişince de koşmaya başladı.

Nahoot Guddabi labirentte bir köşeyi döndü ve von Schiller'le çarpıştı. Yaşlı adamla karşılaşmak onu sakinleştirdi. Oysa Almanın bu çetin durumda yapabileceği bir şey yoktu. Ama ona rastlamak Nahoot'un kendisini saracak o müthiş paniği kontrol altına almasını sağladı. Hansith'siz labirent ıssız ve acayip bir yere dönüşmüştü. Yanında birinin olması insanı rahatlatıyordu. İki adam bir an ormanda kaybolmuş çocuklar gibi birbirlerine sarıldılar.

Von Şehitlerin elinde, Hansith paniğe kapılarak kaçtığı sırada incelediği parçalar vardı. Bir elinde firavunun altın asasını, diğerinde de tören kırbacı.

Alman, Guddabi'ye, «Keşiş nerede?» diye bağırdı. «Neden kaçıp beni yalnız bıraktın? Bu tünellerden çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. Tehlikenin farkında değil misin?»

Nahoot öfkeyle, «Ben yolu nereden bileyim...» diye bağırmaya başladı. Sonra von Schillerin arkasındaki duvara tebeşirle yazılmış olan işaretleri farkederek durakladı. Sonra onların anlamını kavradı. Rahatlayarak, «Tamam!» diye bağırdı. «Harper ya da Al Simma denen kadın yolu işaretlemişler. Haydi gelin.» İşaretleri izleyerek tünelde ilerlediler Orta merdivene geldikleri sırada Hansith onları terk edeli bir saat olmuştu. Merdivenden telaşla uzun galeriye inerlerken nehrin sesi güçlü 0jr hışırtıya dönüştü. Sanki çok yakınlarda bir ejderha uyuyordu.

Nahoot koşmaya başladı. Von Schiller de sendeleyerek onu izledi Korkudan yaşlı bacaklarının gücü kesilmişti.

Nahoot'un arkasından «Bekle!» diye seslendi. Ancak genç adam onun bu yakarışına aldırmadı. Eğilip sıvayla kapatılmış kapıdaki açıklıktan geçti. Sahanlıkta jeneratör hâlâ düzgünce çalışıyordu. Nahoot ona bakmadı bile. Tavandaki ampullerin göz kamaştırıcı ışığında meyilli tünelden telaşla indi. Yine koşarak köşeyi döndü ve sonra dondu kaldı.

Aşağıdaki tünele su bastığını farketmişti. Sel, duvarlardaki taşların üzerine eskiden çizilmiş olan o yüksek su düzeyi işaretine kadar çıkmıştı. Dubalı köprü de, suyun akacağı kuyu da gözükmüyordu. Dört buçuk, beş metre suyun dibinde kalmışlardı.

Yüzyıllar boyunca mezarın bekçiliğini yapan Dandera nehri görevine yeniden başlamıştı. Amansız kara sular mezarın kapısını kapatmıştı. Dört bin yıl önce de yaptığı gibi.

Nahoot, «Tanrım...» diye fısıldadı. «Tanrı bize acısın.» Von Schiller de köşeyi döndü ve Nahoot'un yanında durdu. İki adam dehşetle sular içindeki geçide baktılar. Sonra Alman ağır ağır yan duvara dayanıp kaldı. «Kapana kısıldık...» diye fısıldadı.

Nahoot bunları duyunca dizüstü çöktü. Tiz bir sesle dua etmeye başladı. Bu ses von Schiller'i

öfkelendirdi.

«Sus! Bunun bize bir yararı yok!» Sağ elindeki tören kırbacını genç adamın sırtına vurdu. Nahoot can acısıyla bağırdı ve dizlerinin üstünde sürünerek Almandan uzaklaştı. «Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız.» Von Schiller'in sesi daha sakindi şimdi. Emir vermeye alışıktı. Şimdi de kontrolü ele almıştı. «Buradan çıkmanın başka bir yolu olmalı.

Arayacağız. Açık bir yer varsa bu hava akımından anlaşılır.» Artık daha kesin ve güvenli bir tavırla konuşuyordu. «Evet! Böyle yapacağız. O vantilatörü durdur. Hava akımını hissetmeye çalışalım.»

Nahoot adamın otoriter tavırları ve ses tonu yüzünden canlandı. Vantilatörü durdurmak için dönüp geriye gitti.

Von Schiller ona, «Çakmağını var,» dedi. «Şu kâğıtları rulo yapıp yakacağız.» Royan'ın kapının yanındaki masaya bıraktığı kâğıtları ve fotoğraftan işaret ediyordu. «Dumana bakarak hava cereyanı olup olmadığını anlarız.»

Almanla Nahoot ondan sonraki iki saat boyunca mezarın bütün katlarını dolaştılar. Ellerindeki yanan kâğıtları havaya kaldırarak dumanlara bakıyorlardı. Ama hiçbir tünelden en hafif bir hava akımı bile yoktu. Sonunda iki adam su basmış olan geçide dönüp, yolu kapayan durgun kara su gölcüğüne çaresizce baktılar.

Von Schiller, «Tek çıkış yolu orası,» diye fısıldadı.

Nahoot duvarın önüne çöktü. «Acaba keşiş o taraftan mı kaçtı?»

«Başka yol yok ki.»

İki adam bir süre hiç konuşmadılar. Mezarda zamanı saptamak imkânsızdı. Nehir artık kendi düzeyini bulmuştu. Bu nedenle geçitteki su hareketsizdi. Delikten akan suların uzaklardan gelen hafif gürültüsü, sessizliği büsbütün vurguluyor gibiydi. İki adam da kendi soluklarının hışırtısını duyabiliyorlardı.

Sonunda Nahoot, «Jeneratördeki yakıt,» dedi. «Herhalde azalıyor. Yedek yakıt da göremedim...»

Küçük yakıt deposu boşaldığı zaman neler olacağını düşündüler ve basacak karanlığı da.

Von Schiller birden, «Yardım getirmek için geçitten çıkmalısın!» diye haykırdı. «Sana bunu yapmanı emrediyorum.»

Nahoot kulaklarına inanamıyormuş gibi adama baktı. «Tünel yüz metreden uzun. Ve nehir de taştı.»

Von Schiller ayağa fırlayarak tehdit dolu bir tavırla genç adamın tepesine dikildi. «Keşiş o yoldan kaçtı. Başka yol da yok. Tünelde yüzerek ilerlemeli ve Helm'le Nogo'ya ulaşmalısın. Helm ne yapılması gerektiğini bilir. Mutlaka beni buradan çıkarmak için bir plan yapar.»

«Siz çıldırmışsınız!» Nahoot gerilerken von Schiller onun üzerine yürüyordu. «Sana bunu yapmanı emrediyorum!»

«Seni kaçık ihtiyar!» Nahoot ayağa fırlamaya çalıştıysa da von Schiller altından yapılmış ağır kamçıyı salladığı gibi genç adamın yüzüne indirdi. Nahoot arkaüstü devrildi. Dudağı yarılmış, ön dişlerinden ikisi kırılmıştı. Genç adam, «Sen çıldırmışsın,» diyerek inledi. «Bunu yapamazsın....»

Ancak von Schiller kırbacı tekrar tekrar indirdi. Nahoot'un yüzü ve omuzları yara içinde kalmıştı. Kırbacın ağır, altın püsküllleri ince pamuklu gömleğini parçalarken von Schiller, «Seni öldüreceğim!» diye çığlıklar atıyor, vuruyor, vuruyordu. «Bana itaat etmezsen, seni öldürürüm!»

Arkeolog, «Dur,» diye yalvardı. «Hayır. Lütfen dur. İstediğini yapacağım ama artık vurma.» Sürünerek Almandan uzaklaştı. Tünele girip oturdu. Su beline kadar geliyordu. «Bana hazırlanmak için zaman ver.»

«Şimdi git!» Von Schiller tehditle kırbacı Yukarı kaldırdı. «Herhalde hâlâ tünelde hava vardır. Oradan kolaylıkla geçebileceksin. Haydi, git!»

Nahoot avuçlarına su doldurarak yüzüne çarptı. Yanağındaki derin bir kesikten akan kanları yıkadı. Zaman kazanmak için, «Giysilerimi ve ayakkabılarımı çıkarmam gerekiyor...» diye sızlandı. Ama von Schiller onun sudan çıkmasına izin vermek niyetinde değildi.

Yine ağır kırbacı havaya kaldırdı. «Olduğun yerde soyun,» diye emretti. Diğer elinde hâlâ altından yapılmış ağır asayı tutuyordu. Nahoot, Alman onu başına indirirse kafatasının kırılacağını biliyordu.

Arkeolog suyun kenarında ayakta durdu. Şimdi su dizlerine kadar geliyordu. Genç adam tek ayak üzerinde durarak önce bir ayakkabısını, sonra da diğerini çıkardı. Ardından yavaşça, istemeye istemeye külotla kalıncaya kadar soyundu.

Kırbaç yüzünden omuzları yarılmıştı. Kanlar, kırmızı yılanlar gibi sırtından akıyordu. Nahoot bu deli ihtiyara diklenmemesi gerektiğini anlıyordu. Suya dalarak dipten birkaç metre yüzecek, oradaki yan duvara tutunup soluğu tükeninceye kadar bekleyecekti. Sonra da tekrar geri dönecekti.

Von Schiller ona, «Git!» diye haykırdı. «Zaman kaybediyorsun! Bu işten sıyrılmana göz yumacağımı sanma!»

Nahoot sular göğsüne gelinceye kadar ilerledi. Birkaç dakika orada durarak derin derin soludu. Sonra nefesini tutup suya daldı. Von Schiller gölcüğün yanında duruyor, suyun dibine bakıyordu. Ama korkunç, kara suların altını görmesi imkânsızdı. Lambanın ışığında Nahoot'un suya yayılmış olan kanları görülebiliyordu.

Bir dakika ağır ağır geçti. Sonra suyun dibinde bir hareket oldu. Nahoot'un kolu sudan çıktı. Parmaklarını açmış, elini yalvarır gibi uzatmıştı Von Schiller başını öne doğru uzatarak öfkeyle, «Guddabi!» diye bağırdı. «Oyun mu oynuyorsun?»

Suyun altında yine bir kaynaşma oldu. Sonra derinliklerde bir şey ayna gibi parladı.

Von Schiller huysuzca, «Guddabi!» diye seslendi.

Sanki onun bu çağrısına cevap veriyormuş gibi Nahoot'un kafası suyun yüzeyinde belirdi. Yüzü balmumu gibiydi. Bütün kanı çekilmişti. Ağzı korkunç, sessiz bir çığlıkla açılmıştı. Etrafında sular kaynıyordu. Sanki aşağıda iri balıklardan oluşan bir sürü onun etiyle besleniyordu. Von Schiller ne olduğunu anlayamamıştı. Şaşkın şaşkın bakarken Nahoot'un kafasının etrafında kapkara bir sıvı belirdi ve suyu gül yaprağı kırmızısına boyadı. Von Schiller bir an bunun genç adamın kanı olduğunu anlayamadı.

Sonra yüzeyin hemen altında uzun, ince yaratıkların kıvrılıp bükülerek kaynaştığını gördü. Nahoot'un etrafını sarmış, onun etlerini yiyorlardı. Nahoot tekrar elini kaldırdı ve yalvarırcasına von Schiller'e doğru uzattı. Kolunun yarısı yenmişti. Etlerin koparıldığı yerlerde yarım ay biçiminde derin yaralar vardı.

Von Schiller dehşetle haykırarak gölcükten geriledi. Nahoot irileşmiş siyah gözleriyle onu suçluyordu. Genç adam Almana baktı ve gerilmiş boğazından insanınkine benzemeyen, acayip, çılgınca bir ses yükseldi.

Von Schiller donmuş gibi bakarken dev tropik yılanbalıklarından biri sudan kafasını çıkardı. İyice açtığı ağzında dişleri kırık cam parçaları gibi ışıldıyordu. Balık sonra dişlerini Nahoot'un boynuna geçirdi. Genç adam onu yakalayıp atmak için hiçbir hareket yapmadı. Ölüyordu, Yılanbalığı kıvrılıp bükülür, yağlı kangallardan oluşan ışıltılı bir top gibi boynundan sarkanken o hâlâ von Schiller'e bakıyordu.

Sonra kafası yavaş yavaş yine suya battı. Uzun dakikalar boyunca gölcüğün derinliklerinde sular kaynadı durdu. Arada sırada yılanbalıklarından birinin pırıltısı gözüküyordu. Sonra suyun yüzeyi duruldu. Şimdi siyah bir cam tabakası kadar dümdüz ve sakindi.

Von Schiller dönüp meyilli geçitten tekrar Yukarı çıktı. Jeneratörün hâlâ usulca çalıştığı sahanlığın önünden geçti.

Alman o korkunç gölcükten, mümkün olduğu kadar uzaklaşmaya çalışıyor, nereye gittiğini bilmiyordu. Önüne çıkan her geçide dalıyordu. Orta merdivenin altında duvarın köşesine çarparak sersemledi. Akik taşların üzerine yığılıp öylece yattı. Alnında iri mor bir şiş belirirken hüngür hüngür ağlıyordu.

Bir süre sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı ve yalpalaya yalpalaya merdivenden çıktı. Aklı karışmış, yönünü şaşırmıştı. Sayıklıyordu, çıldırmak üzereydi. Korku ve dehşet normallik sınırını aşmasına neden olmuştu. Yine düştü.

Tünelde elleriyle dizlerinin üzerinde sürüne sürüne labirentin diğer köşesine gitti. Ancak o zaman ayağa kalkmayı ve sendeleyerek yürümeyi başarabildi.

Taita'nın gaz tuzağına giden dik merdiven önünde belirdiği zaman bunun farkına bile varmadı. Basamaklardan aşağı yuvarlandı. Bütün bedeni; bacakları ve göğsü berelendi. Von Schiller tekrar ayağa kalktı Depoda yalpalayarak amforaların önünden geçti. Dipteki merdivenden yukarıya çıktı. Firavun Mamose'un mezarına giden sıra sıra kemerli geçide girdi.

Delirmiş, gözlerine çılgınca bir pınltı gelmişti. Sendeleyerek kemerli geçidin ortalarına geldiği sırada ışıklar bir an sönükleşip sarıya dönüştü. Sonra jeneratör deponun dibindeki son damlaları da kullanırken ışıklar yeniden parlaklaştı.

Von Schiller durup ışıklara çaresizce baki!. Ne olacağını biliyordu. Ampuller birkaç dakika daha, parlak parlak adeta neşeyle ışıldadılar. Sonra sönükleştiler. Ve en sonunda da söndüler.

Karanlık von Schiller'in üzerine kalın bir tabut kapağı gibi indi. Bu o Kadar yoğundu ki, sanki fiziksel bir ağırlığı ve dokusu vardı. Karanlık adeta vücudundan içeri girerek kendisini boğarken Alman onun tadını hissetti.

Sonra tekrar koşmaya başladı. Körcesine, delicesine... Karanlıkta yönünü iyice şaşırmıştı. Birdenbire taşa çarparak tekrar yuvarlandı. Sersemlemişti. Sıcak kanın yüzünden aktığını hissediyor, soluk alamıyordu. İnleyerek ağır ağır yan yattı ve tıpkı bir cenin gibi kıvrıldı.

Ne kadar sürede öleceğini, bunun günler ve haftalar alacağını düşünürken ruhu titredi. Von Schiller hafifçe kımıldayarak, az önce çarptığı taş cisme daha da yaklaştı. Karanlıkta o sığındığı şeyin Mamose'un büyük lahdi olduğunu anlayamamıştı. Alman etrafında bir imparatorun hazineleriyle mezarın karanlığında yattı. Ağır ağır gelecek olan amansız ölümü beklemeye başladı.

St. Frumentius Manastırı boştu. Keşişler silah seslerinin ve çarpışma gürültülerinin uçurumda yankılandığını duymuş, hazinelerini toplayarak kaçmışlardı.

Nicholas üstü kapalı, kemerli, uzun ve boş geçitte koştu. Nil nehrinin yüzeyine ve tekneleri bıraktığı mabede inen merdivenin başında rahat bir soluk alabilmek için durdu. Nefes nefese, güneş ışıklarının ender ulaştığı aşağıdaki loş ve derin koycuğu bakışlarıyla araştırdı. Ne var ki, çifte çağlayandan fışkıran gümüş damlacıkların oluşturduğu bulut!ar aşağısının rahatça görülmesini engelliyordu. Royan'la Sapper aşağıda onu bekliyorlar mıydı? Yoksa yolda başları derde mi girmişti? Bunu anlayabilmesi olanaksızdı.

Adam çenesindeki yırtık, kanlı sargıyı düzeltip, merdivenden inmeye başladı. Sonra Royan'ın aşağıdaki gümüş sislerin arasından yükselen sesini duydu. Ve genç kadın yosunlu, kaygan basamaklardan hızla ona doğru çıkmaya başladı.

«Nicholas! Ah, çok şükür! Gelmeyeceğini sandım!» Royan adamın boynuna atılacaktı ama onun sargılı, kanlı yüzünü görünce durakladı.

Nicholas'a dehşetle bakakaldı. «Tanrım...» diye fısıldadı. «Sana ne oldu Nicky?»

«Jake Helm'le aramızda küçük bir anlaşmazlık çıktı. Bu yalnızca bir çizik. Ama şu ara kimseyi öpecek halde değilim.»

Nicholas sargının arasından gülümsemeye çalıştı. «Bunun için biraz beklemen gerekecek.» Bir kolunu kadının omzuna attı. Neredeyse onun ayaklarını yerden kesiyordu. Royan'ı aşağıya doğru döndürdü. «Diğerleri neredeler?» Kadını basamaklardan hızla inmeye zorladı.

Royan, «Hepsi burada,» diye açıkladı. «Sapper'la Mek botları şişiyor ve eşyaları yüklüyorlar.»

«Tessay?»

«O da güvende.»

Adamla kadın son basamaklardan mabedin aşağısındaki iskeleye indiler. Nicholas oradan ayrıldığından beri Nil'in suları üç metre yükselmişti. Nehir coşkun ve öfkeli olduğu kadar hızlı ve çamurluydu. Sıçrayan sular yüzünden karşı kıyıdaki kayalar pek gözükmüyordu.

Beş Avon bot kenara çekilmiş, dördü iyice şişirilmişti. Sonuncusu da tüpten gelen basınçlı havayla şişiyordu. Mek'le Sapper, mühimmat sandıkları™ hazır olan botlara yerleştiriyor, yeşil yük ağlarıyla örterek bağlıyorlardı.

Sapper, Nicholas'a baktı ve kaba hatlı yüzünde komik bir ifade belirdi. «Lanet olsun I Suratına ne oldu?»

Nicholas, «Bunu sana ileride bir gün anlatınm.» diye söz verdi. Sonra da dönüp Mek'i kucakladı. «Teşekkür ederim, eski dost.» İçtenlikle konuşuyordu. «Adamların çok iyi savaştılar. Ve sen de beni bekledin.» Kayanın dibinde yatan yaralı askerlere baktı. «Yaralı ve ölü sayısı?»

«Üç ölü. Ve bu altı yaralı. Nogo'nun adamları bizi çok fazla zorlasalardı durum daha kötü olabilirdi.»

Nicholas, «Ama yine de bu kadarı fazla,» dedi.

Mek boğuk boğuk, «Bir yaralı bile fazla,» diye mırıldandı.

«Adamlarının gerisi nerede?»

«Sınıra doğru çekiliyorlar. Yanıma botları götürecek kadar adam aldım.» Mek, Nicholas'ın çenesinden kanlanmış sargıyı çıkardı. Royan yarayı görünce inledi. Ama Mek güldü. «Seni bir köpekbalığı ısırmışa benziyor.»

Nicholas başını salladı. «Bu doğru. Öyle bir şey ısırdı!»

Mek omzunu silkti. «En aşağı on iki dikiş atılması gerekiyor.» Adamlarından birine seslenerek çantasını getirmesini istedi.

Sonra Nicholas'ı botlardan birinin kıç tarafına oturttu. «Kusura bakma, anestetik yok,» diyerek onu uyardı. Yaranın üzerine şişedeki antiseptiği boca etti.

Nicholas can acısıyla inledi. Mek sakin sakin, «Yakıyor değil mi?» dedi. «Asıl sen dikmeye başlayınca gör.»

Nicholas, «Bu iyiliğin altın kitapta adının karşısına yazılacak,» diye yanıt verdi.

Mek pis pis gülerek bir yara ipliği paketini açtı. Adam yaranın iki yanını birleştirerek sıkıca dikerken, sadece Nicholas'ın duyabileceği bir sesle, «Nogo aşağıda, nehrin kıyısında bekliyor,» diye açıkladı. «Yanında en azından bir bölük var.

Gözcüm bana Nogo'nun adamlarını nehrin iki yakasına yerleştirdiğini haber verdi.»

Nicholas can acısıyla sıktığı dişlerinin arasından, «Botlarımız olduğunu ve nehirden aşağı ineceğimizi bilmiyor, değil mi?» dedi.

«Bildiğini sanmıyorum. Ama neler yaptığımız konusunda epey bilgisi olduğu belli. Belki.de adamlarının arasında bir casusu vardı.» Mek duraklayarak, iğneyi İngiliz'in etine batırdı. Sonra da konuşmasını sürdürdü. «Ve Nogo'nun hâlâ helikopteri olduğunu da unutma. Bu bulutlar dağılır dağılmaz bizi fark eder.»

«Tek kaçış yolumuz bu nehir. Havanın böyle kapalı olması için dua edelim.»

Mek dikişi bitirip Nicholas'ın çenesine flaster yapıştırdığı sırada Sapper da son botu şişirerek

eşyaları yüklemişti.

Mek'in adamlarından dördü Tessay'in sedyesini botlardan birine taşıdılar. Mek binmesine yardım edip kadını güverteye yerleştirdi. Sonra Tessay'den ayrılarak hızla yaralı adamlarının yanına gitti. Onların da botlara binmelerine yardım edecekti. Çoğu yürüyebiliyorlardı. Ama ikisinin bota taşınmaları gerekiyordu.

Daha sonra Mek, Nicholas'ın yanına döndü. İngiliz'in omzuna astığı cam, elyaf mahfazaya baktı. «Telsizini bulmuşsun anlaşılan.»

«O olmazsa başımız büyük belaya girer.» Nicholas mahfazaya sevgiyle vurdu.

«Ben Tessay'in olduğu botu kumanda edeceğim.»

Nicholas başını salladı. «İyi! Royan da benimle en öndeki bota binecek.»

Mek, «Bırak ben öne geçeyim,» dedi.

Nicholas ona, «Nehirden inme konusunda ne biliyorsun ki?» diye sordu. «İçimizde sadece ben daha önce bu sudan aşağıya indim.»

Mek, «Ama yirmi yıl önce...» diye hatırlattı.

Nicholas, «Şimdi o zamankine oranla daha iyiyim,» diyerek güldü. «İtiraz etine, Mek. Sen beni izleyeceksin, Sapper da seni. Diğer iki botu kullanacak, nehri bilen başka kimse var mı?»

Mek, «Bütün adamlarım nehri tanırlar,» dedi ve bağırarak emirler verdi. Hepsi de hızla seçtikleri botlara gittiler.

Nicholas, Royan'ı küpeşteyi aşması için havaya kaldırdı. Sonra da botu taşlı kıyıdan suya itmeleri için adamlara yardım etti. Bot suya iner inmez hemen içeri atlayarak küreklere sarıldılar.

Adamlar kürek çekerlerken Nicholas yanındakilerin hepsinin de Mek'in övündüğü gibi nehri iyi tanıdıklarını anladı.

Kürekleri zorlukla ama düzgünce çekiyorlardı. Hafif şişme bot Nil'in ortasına doğru kaydı.

Avonlar on altı kişi alacak biçimde yapılmışlardı. Mezardan alınan eşyaların konulduğu mühimmat sandıkları büyük ama ağır değildi. Her teknede de ancak on ikişer kişi vardı. Botlar suya fazla batmıyor ve kolaylıkla idare edilebiliyorlardı.

Nicholas, Royan'a sertçe, «İlerideki sular kötü,» diye haber verdi. «Sudan sınırına kadar durum böyle.» Kıçtaki dümende, ayakta duruyor, oradan ileriyi kolaylıkla görebiliyordu. Royan onun dizinin dibine çömelmişti. Kayışlardan birine tutunmuş, kürekçilerin çalışmalarını engellememeye çalışıyordu.

Çağlayanların aşağısındaki büyük gölcüğü karıştıran akıntıyı çaprazlamasına geçtiler. Nicholas nehrin batı yönüne kaçtığı dar boğazlara doğru döndü. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Köpüklerin arasından, yağmur bulutlarının alçalmış ve renklerinin de mora dönüşmüş olduğunu gördü. Yüksek kayaların tepelerine çökmüş gibiydiler.

Nicholas, Royan'a, «Şansımız yaver gitmeye başladı,» dedi. «Bu havada bizi helikopterle bile bulamazlar.» Rolex saatine baktı. «Akşam olmasına iki saat kadar var. Geceleyin konaklamadan önce daha birkaç kilometre ilerleyebileceğiz.» Kıçtan geriye doğru baktı. Küçük filonun geride kalan botları onları izliyordu. Avonlar parlak sarıydılar ve uçurumdaki sise ve hafif karanlığa rağmen yine de görülüyorlardı. Nicholas ilerlemelerini işaret etmek için yumruğunu havaya kaldırdı. Peşindeki botta Mek aynı hareketi tekrarlayarak ona gülümsedi.

Nehir onları yakaladığı gibi sürükledi. Boğazdan hızla Nil'in dar ve dönemeçti yatağına girdiler. Kürekçiler durup akıntının onları götürmesine izin verdiler. Artık bütün yapabilecekleri Nicholas'ın zor anlarda botu idaresine yardım etmekti. Küpeştenin önünde çömelerek hazır beklediler.

Uçurumdaki yükselmiş olan sular pek çok sivri kayayı gizliyorlardı. Ama yüzeyin altında kaya olduğu, suların dalgalanmalarından ya da aralarındaki dar açıklıklarda köpürmelerinden

anlaşılıyordu. Sular iki kıyıda da yükseklere kadar erişiyor, ikincil yatağın yarılarındaki dik kayalara çarpıyorlardı. Bir Avon alabora olduğu, hatta kürekçilerden biri suya düştüğü takdirde bu nehirde durup sağ kalanları kurtarmak imkansızlaşacaktı.

Nicholas iyice yükselerek ileriye doğru baktı. Yolunu çok önceden seçip, buna uygun rotayı izlemesi gerekiyordu.

Ancak bu konuda çoktan beri pratik yapmamıştı. Hızla akan ilk yeşil çağlayana doğru ilerlerken İngiliz'in midesi korkuyla büzüldü. Sanki bir top güllesini yutmuştu. Adam, burnu döndürmek için dümeni usul usul oynatırken bot hızla Sağıya indi. Dibe vardıklarında diğerleri de peşlerindeydiler.

«Kolaymış!» Royan başını kaldırarak adama gülümsedi.

Nicholas, «Böyle söyleme!» diye onu uyardı. «Kötü melek bizi dinliyor.» Müthiş bir hızla onlara doğru gelen çağlayandan inmek için hazırlandı.

Avonu iki sivri kayanın arasındaki açıklıktan geçirdi. Hızları artarken aşağıya doğru uçtular. Nicholas ancak yan yerde aşağılarındaki yüksek dalgayı gördü. Nehrin suları onun üzerinden aşıyordu. Adam dümen kırarak dalganın yanından geçmeye çalıştı. Ama nehir onları sıkı sıkıya yakalamıştı.

Bot, engeli aşan bir at gibi dik dalganın önünden havalandı. Sonra mide bulandıran bir yalpayla dalganın diğer tarafına düştü, ikiye katlanır gibi olan Avon nehrin yüzeyindeki çukurdan kurtulmaya çalışırken neredeyse bumu kıça değiyordu.

Adamlar birbirlerinin üzerine devrildiler. Nicholas uygun biçimde durmamış ve dümeni sıkıca yakalamamış olsaydı suya uçacakta. Royan yüzükoyun güverteye kapaklandı. Kayışı olanca gücüyle kavramıştı. Hava dolu Avon yukarıya doğru yükseldi. Sonra hızla eski şeklini aldı. Suya konmadan önce bir an havada kaldı. Az kalsın alabora olacaktı.

Adamlardan biri suya düşmüş, teknenin yanında çırpınıyordu. Sular onu adeta uçan Avonla aynı hızda sürüklüyordu.

Bu nedenle arkadaştan eğilip adamı tekneye almayı başardılar. Mühimmat sandıkları kayıp yuvarlanmıştı. Ama yük ağları onların yandan suya düşmelerine engel olmuştu.

Royan, Nicholas'a, «Bunu neden yaptın?» diye bağırdı. «Ben de tam sana güvenmeye başlamıştım.»

Nicholas da bağırarak cevap verdi. «Seni denedim. Gerçekten cesur olup olmadığını anlamak istedim.»

Genç kadın, «Korkak olduğumu itiraf ediyorum,» diye açıkladı. «Artık aynı şeyi tekrarlamana gerek yok.»

Nicholas geriye baktı ve Mek'in teknesinin de onlarınki gibi dalganın diğer tarafına hızla indiğini gördü. Ama onu izleyen diğer botun dümencisi durumu anlamıştı, bu yüzden yana kaçarak çağlayandan daha rahatça indi.

Adam tekrar ön tarafa döndü. Şimdi sanki bütün yaşamı sadece nehrin vahşi sularından ibaretti. Hızla ilerleyen Avonu idareye çalışırken bütün evreni uçurumun iki yanındaki dik kayaların arasına sıkıştı. Yanaklarına ve yaralı çenesine çarpan nehrin köpükleri miydi, yoksa yağmur muydu, bunu bilmiyordu. Su damlaları yataylamasına uçuyor ve onu yarı körleştiriyorlardı. Bazen suyla yağmur birbirlerine karışıyordu.

Bir saat sonra Nicholas ilerideki çağlayan konusunda da yine hata yaptı. Tekne yarılamasına düştü. Az kalsın devriliyorlardı. Adamlarından ikisi suya fırladılar. Nicholas ustalıkla dümen kırdı, diğerleri de dışarıya doğru eğilip adamlardan birini kurtarmayı başardılar. Ama diğer adam, onlar erişemeden bir kayaya çarptı. Suya battı ve bir daha da gözükmedi. Bu durum karşısında bir tepki göstermedi. Çünkü hepsi de bu yolculuktan sağ çıkmaya çabalıyorlardı.

Bir ara Royan sıçrayan köpüklerin şakırtıları ve etraflarındaki nehrin homurtuları arasında

Nicholas'a seslendi.

«Helikopter! Onu duyabiliyor musun?»

Nicholas yarı sağır olmuş gibiydi. Başını kaldırarak kayaların tepesine inmiş olan kurşuni bulutlara baktı. Dönen pervanenin gürültüsünü duyar gibi oldu. Elinin tersiyle gözüne kaçan köpükleri ve yağmur damlalarını sildi. «Bulutların yukarısında!» diye bağırdı. «Bizi bu durumda kesinlikle fark edemezler.»

Kara bulutlar Afrika gecesini daha da yoğunlaştırıyordu. Etraf kararırken birdenbire başka bir tehlikeyle karşılaştılar.

Nehrin fışkıran sularından hızla aşağı iniyorlardı. Ardından sanki önlerindeki su yarıldı ve tekne havaya fırladı. Sonsuz bir düşüşün içindeymiş gibiydiler. Oysa çağlayanın yüksekliği dokuz metreden fazla değildi. Sonunda aşağıya düştüklerinde kendilerini çağlayanın dibindeki gölcükte, insanlar ve teknelerden oluşan bir karmaşada buldular. Nehir bir an burada duraklayarak, girdap yapıyor, sanki tekrar uçurumdan aşağıya delice akmak için bütün gücünü topluyordu.

Avonlardan biri alabora olmuş, ters yüz bir şekilde yüzüyordu. Son derece dengeli olan gövdesi bile bu düşmeye dayanamamıştı. Diğer bardaki adamlar kendilerini toplayarak küreklere asıldılar. Sonra sudaki arkadaşlarını, kürekleri ve nehirde yüzen diğer eşyaları kurtarmak için hızla yaklaştılar. Kapaklanmış Avonu ancak hepsi birden çabalayarak döndürebildiler. O sırada hava iyice kararmıştı.

Nicholas, «Sandıkları sayın,» diye emretti. «Kaçını kaybettik?» Sapper bağırarak, «On bir sandık da yerinde,» diye cevap verdiğinde İngiliz şansının bu kadar yardım etmesine adeta inanamadı. «Her şey tamam!» Yük ağları sandıkları sıkıca tutuyordu. Ne var ki, kadın, erkek hepsi de iyice ıslanmış, soğuktan titriyorlardı. Karanlıkta yola devam etmek intihar demekti. Nicholas en yakınındaki botta Mek'e bakarak başını salladı.

«Şu kayanın gerisinde su durgun.» Mek gölcüğün ucunu işaret ediyordu. «Belki orada uygun bir yer bulabiliriz.»

Kayadaki çatlaktan sağlam, küçük bir ağaççık uzanmaktaydı. Onu iskele babası gibi kullanarak, bir halatı gövdesine bağladılar. Sonra da Avonları yan yana getirdiler. Tekneleri birbirlerine bağlayıp, geceyi geçirmek için hazırlandılar.

Sıcak yemek yiyebilmeleri ya da bir şeyler içebilmeleri olanaksızdı. Soğuk konservelerle yetinip, tenekelerdeki süngüleri kullanarak yemek yediler.

Mek kendi botundan Nicholas'ınkine geçerek kolunu onun omzuna attı ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı. «Yoklama yaptım. Çağlayanlardan inerken bir adamımı daha kaybettim. Onu artık bulamayız.»

Nicholas, «Benim durumum da pek iyi değil,» diye itiraf etti. «Belki de yarın senin liderlik etmen daha iyi olur.»

Mek onun omzunu sıktı. «Suç sende değil. Hiç kimse bundan daha iyisini yapamazdı. Şu son çağlayan...» Sustu. Ve iki adam karanlıkta gürüldeyen çağlayanın sesini dinlediler.

Nicholas, «Ne kadar mesafe aştık?» diye sordu. «Ve daha ne kadar yolumuz var?»

«Bunu söylemek hemen hemen imkânsız. Ama bana sınıra giden yolun yarısını aşmışız gibi geliyor. Yarın öğleden sonra orada oluruz.»

İki adam bir süre konuşmadılar. Sonra Mek sordu. «Bugün ayın kaçı? Ben artık günleri şaşırdım.»

«Ben de öyle.» Nicholas günün son ışıklarında kadranı görebilmek için saatini eğdi. «Tanrım! On üçü olmuş bile!»

«Seni alacak uçak öbür gün Roseires Havaalanına inecek.»

İngiliz başını salladı. «Evet. Bir Nisanda. Ona yetişebilecek miyiz?»

«Bu soruyu sen benim adıma cevapla.» Mek karanlıkta neşesizce güldü. «Şişman dostun gecikebilir

mi?»

Nicholas, «Jannie bir profesyoneldir,» dedi. «O hiçbir zaman geç Kalmaz.» Yine bir sessizlik oldu. Sonra İngiliz, «Roseires'e gittiğimizde ganimetten sana düşen payı ne yapmamı istiyorsun?» Mühimmat sandıklarından birine ayağıyla vurdu. «Yoksa onları da yanında götürmeyi mi düşünüyorsun?»

«Sen şişman arkadaşınla havalandıktan sonra, Nogo'dan kurtulmak için hızla kaçacağız. Yanımda fazla eşya taşımak istemiyorum. Sen benim payımı da götür. Ve benim için sat... burada savaşmak için para gerekli.»

«Bana güveniyorsun demek?»

«Sen benim dostumsun.»

Nicholas, «İnsan en kolay dostlarını kandırır,» dedi. «Çünkü onlar yakınlarından böyle bir şeyi beklemezler.» Mek adamın omzuna bir yumruk atarak güldü.

«Haydi, biraz uyu artık. Yarın sıkı kürek çekmemiz gerekecek.» Mek hafif akıntıyla yalpalayan botta ayağa kalktı. «İyi uykular, eski dost.» Tessay'in kendisini beklediği yandaki bota geçti.

Nicholas sırtını Avonun havayla şişirilmiş yumuşak küpeştesine dayayıp Royan'ı kollarına aldı. Kadın onun dizlerinin arasında oturarak, adamın göğsüne sırtını dayadı. Islak giysileri yüzünden titriyordu.

Bir süre sonra titremesi geçti ve genç kadın, «Sen müthiş bir kahramansın,» diye mırıldandı.

«İşte beni yanından ayırmaman için bir neden daha.» Nicholas kadının ıslak saçlarını okşadı. Royan cevap vermedi ama adama daha faz!a sokuldu. Kısa bir süre sonra solukları yavaşladı ve Royan bitkince uykuya daldı.

Nicholas üşüyordu, kasları katılaşmış, dümenle boğuşmaktan Suçları su toplamıştı. Ama kadın kadar çabucak uykuya dalamadı. Rcseires'teki havaalanına yaklaşıyorlardı. Bu yüzden de şimdi nehirden inmek ve savaşarak Nogo'nun adamlarının arasından geçmek dışında başka sorunları düşünüyordu. Onlar tanıdığı ve savaşabileceği düşmanlardı. Oysa şimdi durum daha belirsiz ve zordu.

Royan adamın kollarında kımıldanarak onun anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Kadın rüya görüyor ve uykusunda konuşuyordu. Nicholas ona yavaşça sanlınca kadın da sustu. İngiliz tam uykuya dalmak üzereyken Royan tekrar konuşmaya başladı. Bu kez açık açık, «Çok üz.günüm, Nicky...» dedi. «Benden bu yüzden nefret etme. Ama sana izin veremezdim...»

Nicholas'ın uykusu iyice açıldı. Kadının sözleri endişelerini daha da artırmıştı. Adam gece boyunca pek ender dalabildi.

Ve Royan'ı rahatsız eden düşler kadar sıkıcı rüyalar gördü.

Nicholas şafaktan önceki karanlıkta Royan'ı sarsarak uyandırdı. Kadın inledi ve istemeye istemeye uyandı.

Bir gece öncesinden kalan soğuk yiyecekleri çabucak yediler. Sonra şafak nehrin yüzeyini, uçurumu ve ilerideki engelleri görmelerini sağlayacak kadar aydınlattığı zaman bulunduktan yerden ayrıldılar. Sarı botlar nehrin ortasında sıraya dizildi. Nehirle savaş yeniden başladı.

Yukarıdaki bulutlar hâlâ alçak ve yoğundu. Zaman zaman sağanak başlıyordu. Bütün sabah ilerlediler. Sonra yavaş yavaş nehrin durumu değişmeye başladı. Akıntı eskisi kadar hızlı ve acımasız değildi. İki yandaki kayaların öncekiler kadar yüksek ve sivri olmadıkları gibi.

Akşamüzeri tekrar bir dizi çağlayanla karşılaştılar. Bulutlar tepelerinde bir bütün halinde uzanıyordu. Nehir bir dizi burun ve kayanın arasından kıvrılarak akmaktaydı. Belki Nicholas artık tekniğini geliştirmişti; çünkü çağlayanlardan kazasız belasız inebildiler. Adama bembeyaz köpüren sular bir öncekinden daha az tehlikeliymiş gibi geldi.

Nicholas güvertede ayağının dibinde oturan Royan'a, «Galiba en zor bölümü atlattık,» dedi. «Meyil eskisi kadar fazla değil. Nehir de o kadar hızlı akmıyor. Sudan ovalarına yaklaştıkça suyun yatağı düzgünleşiyor sanırım.»

Royan, «Roseires'e daha ne kadar var?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Ama sınır herhalde artık fazla uzakta değil.»

Nicholas'la Mek botları iyice birbirlerine yaklaştırmışlardı. Böylece bağırarak emirler verebiliyor, hepsini kontrol altında tutabiliyorlardı.

Nicholas sonraki dönemeçte dümeni daha derin olan yan yatağa doğru kırdı. Dönemeci aşarken de artık nehrin dümdüz uzandığını farketti. Burada sığ yerler ya da çağlayanlar yoktu. Adam gevşeyerek Royan'a gülümsedi.

«Gelecek pazar Dorchester'da yemek yemeye ne dersin? Londra'daki en iyi rozbifi orada yaparlar.»

Nicholas'a, Royan neşeyle yanıt vermeden önce yüzünde bir an üzgün bir ifade belirip kaybolmuş gibi geldi. «Bu hoşuma gider.»

İngiliz ekledi. «Daha sonra da gider, televizyonun önüne kıvrılarak günün maçını seyrederiz. Ya da kendi küçük maçımızı yaparız.»

Royan güldü. «Çok kabasın. Yine de teklifin bana çekici geldi.»

Nicholas eğildi. Sırf yüzünün kızarmasını zevkle seyretmek için kadını alnından öpecekti. Ama aynı anda botun burnunun ötesinde küçücük, beyaz fiskiyelerin belirdiğini gördü. Bunlar hızla yaklaşıyorlardı. Adam birkaç dakika sonra otomatik silahın gürültüsünü duydu. Sovyet yapımı bir RPD'nin o çok belirgin sesiydi bu.

Nicholas kendini Royan'ın üzerine atarak onu bedeniyle korudu. Mek'in arkasındaki tekneden bağırdığını duyuyordu.

«Ateşe karşılık verin. Kafalarınızı eğin!»

Adamları kürekleri atarak silahlarını kaptılar. Nehrin, saldırının başladığı içeriye doğru kavis yapan kıyısına doğru ateş ettiler.

Saldırganlar kayaların ve çalıların arasına iyice saklanmışlardı. Ateş edilecek belirli bir hedef yoktu. Ancak böyle pusuya düşürüldüğünüz zaman düşmanların kafalarını eğmelerini ve iyi nişan alamamalarını sağlamak için şiddetli bir savunma ateşine başlanması şarttı.

Bir kurşun Royan'ın kafasının hemen yanından geçerek Avonun naylon kılıfını deldi ve mühimmat sandıklarından birine saplandı. Botların yarılarının onları bu kurşun yağmurundan koruyabilmesi imkânsızdı. Bir kurşun adamlardan birinin kafasına gelince onu arkaüstü devirdi.

Royan korkudan dehşetle bir çığlık attı. Nicholas'sa ölünün elinden düşen saldırı tüfeğini kaptığı gibi kıyıya doğru ateş etmeye başladı, üç kurşun atıyor ve düşmanların saklandığı çalılığı tarıyordu.

Avon hâlâ nehrin akıntısıyla hızla ilerlemekteydi. Ancak dümende kimse olmadığı için helezonlar çiziyordu. Bir dakikadan daha kısa bir sürede pusu kurulan yeri geride bıraktılar ve ondan sonraki dönemeci aştılar.

Nicholas boş silahı atıp Mek'e, «İyi misin?» diye seslendi.

Mek de bağırarak yanıt verdi. «Adamlarımdan sadece biri kurşunu yedi. Bu hiç de fena sayılmaz.»

Her bot sonucu bildirdi: Bir ölü ve üç yaralı. Yaralılardan hiçbirinin durumu ağır değildi. Üç botta delik açılmıştı ama gövdeleri su geçirmeyen parçalardan yapılmış olduğundan batmadan yüzebiliyorlardı.

Mek botunu Nicholas'ınkine yaklaştırarak seslendi. «Ben de Nogo'yu atlattığımızı düşünmeye başlıyordum.»

Nicholas, «Bu kez ucuz atlattık,» diye seslendi. «Herhalde onları gafil avladık. Nehirden ineceğimizi sanmıyorlardı.»

«Artık Nogo'yu gafil avlayabiliriz. Durumu telsizle ona bildirdiklerinden eminim. Şimdi nerede olduğumuzu ve ne tarafa gittiğimizi kesinlikle biliyor.» Mek başını kaldırarak gökyüzüne baktı. «Bulutların yükselip dağılmayacaklarını umalım.»

«Sudan sınırına ne kadar kaldı?»

«Pek emin değilim ama galiba artık iki saatlik yolumuz var.»

Nicholas, «Nehirde nöbetçi var mı?» diye sordu.

«Hayır. Hiçbir şey yok. İki tarafta da bomboş çalılıklar uzanıyor.»

Nicholas homurdandı. «Yine öyle bomboş kalacağını umalım.»

Pusudan yarım saat sonra tekrar bulutların üstünde uçan bir helikopterin homurtusunu duydular. Onlar dinlerlerken helikopter görünmeden aşağıya doğru gitti. Yirmi dakika sonra sesi yine duydular. Bu defa diğer yönden geliyordu.

Sonra döndü ve aşağıya doğru uçtu.

Mek, Nicholas'sa, «Kahretsin!» diye seslendi. «Nogo nasıl bir oyun oynuyor? Galiba nehrin üzerinde devriyeye çıktı ama bulutların arasına inemiyor.»

«Bana kalırsa onumuzu kesmek için adamlarını nehrin aşağısına taşıyor. Artık teknelerde olduğumuzu biliyor ve sadece bir tek yöne doğru gidebileceğimizin de farkında. Nogo sınırlara filan aldıracak tipte bir adam değil. Hatta belki de Roseires'e gittiğimizi bile anladı. Nehrin yakınındaki sivil olan tek küçük havaalanı o. Karaya çıkacağımız yerde bizi bekliyor olabilir.»

Mek, Avonunu Nicholas'ınkine iyice yaklaştırdı. Halatı atarak iki botu birbirine yanaştırdı. Böylece bağırmadan konuşabileceklerdi. «Bu durum hoşuma gitmiyor, Nicholas. Yine onlarla karşılaşacağız. Ne yapacağız?»

Nicholas uzun bir an düşündü. «Nehrin bu bölümünü tanıyabildin mi? Nerede olduğumuzu kesinlikle bilmiyor musun?»

Mek başını salladı. «Sınırı aşarken nehre hiç yaklaşmam. Ama Roseires'e geldiğimizi eski bir şeker fabrikasından anlayacağım. Orası havaalanından dört buçuk kilometre kadar yukarıda.»

Nicholas sordu. «Fabrika boş mu?»

«Evet. Yirmi yıl önce savaş başladığı zaman terk edildi.»

Nicholas, «Bulutlar iyice alçaldılar,» dedi. «Bir saat sonra karanlık bastıracak. Nehir artık daha yavaş aktığı için eskisi kadar tehlikeli değil. Riski göze alarak karanlıkta da yolumuza devam edebiliriz. Belki Nogo böyle yapacağımızı tahmin etmez ve böylece karanlıkta onu atlatabiliriz.»

«En iyi planın bu mu?» Mek güldü. «Bu bence gözlerini yumarak her şeyin yolunda gideceğini ummak gibi bir şey.»

«Eh, biri bana hangi cehennemde olduğumuzu, Jannie'nin yarın kaçta geleceğini söylerse, belki ben de daha iyi bir plan yapabilirim.» Nicholas da arkadaşına gülümsedi. «O zamana kadar gözleri kapalı gideceğim.»

Bulut ve yağmurdan oluşan kalın örtünün altında, erken basan karanlıkta kürek çekerlerken hepsinin sinirleri gerilmişti. Giderek koyulaşan karanlıklarda bile adamlar silahlarının emniyetlerini açmış, nehrin kıyısına doğru nişan almışlardı. Hemen ateşe karşılık vermek için hazırdılar.

Mek, «Sınırı bir saat önce aştık sanırım,» diye seslendi. «Eski şeker fabrikası fazla uzakta olamaz.»

«Bu karanlıkta orayı nasıl bulacaksın?»

«Kıyıda eski bir taş iskelenin kalıntıları var. Şekeri Hartum'a götüren tekneler yükü oradan alırlardı.»

Gece birdenbire bastırdı. Nehrin kıyısı karanlığın arasında kaybolur ve onları düşman gözlerden gizlerken Nicholas rahat bir soluk aldı. Karanlığın iyice yoğunlaştığı sırada botları, ayrılmamaları

için birbirlerine bağladılar. Sonra da nehrin onları sessizce sürüklemesine izin verdiler. Sağ kıyıya iyice yaklaşmışlardı. Bu yüzden birkaç kez sığ yerlerde karaya oturdular. Adamlardan bazıları yandan inerek onları daha derin sulara doğru itmek zorunda kaldılar.

Roseires'teki taş iskele birdenbire karşılarında belirdi. Nicholas en önde olan botunun burnunu çeviremeden taşlara çarptı. Ama neyse ki adamları hazırdı. Yandan, göğüslerine kadar gelen suya atlayarak botu kıyıya çektiler. Mek de hemen dışarı atladı. Yirmi adamıyla birlikte orayı güvene almak ve Nogo'nun askerlerinin sürpriz bir saldırıya geçmelerini önlemek için, iyice boy atmış şekerkamışlarının arasına yayıldı.

Diğer botlarda karaya çekilirken çıkan karmaşa ve gürültü Nicholas'ı telaşlandırdı. Adamlar yaralıları kıyıya taşıyıp, mühimmat sandıklarını indirmeye başladılar. Nicholas, Royan'ı sırtına alarak kıyıya taşıdı. Sonra Tessay'i getirmek için tekrar suya girdi. Kadın artık daha iyiydi. Nehirden aşağıya doğru yaptıkları yolculuk sırasında dinlenmiş ve iyileşmeye başlamıştı. Botta başkalarının yardımına gerek duymadan ayağa kalktı ve kıyıya gitmek için Nicholas'ın sırtına bindi.

Kuru topraklara ulaştıkları zaman İngiliz onu yere doğru kaydırdı ve usulca, «Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

«Artık iyileşiyorum. Sağol, Nicholas.»

İngiliz dengesini sağlayıncaya kadar kadına destek oldu. Sonra da çabucak, «Daha önce sorma fırsatı bulamadım,» dedi. «Royan senden Debra Maryam'dan telefon etmeni istemişti. Bunu başarabildin mi?»

Tessay saf saf, «Evet, tabii,» diye yanıt verdi. «Royan'a da mesajını Mısır Elçiliğinde çalışan Moussad'a verdiğimi söyledim. Sana bundan söz etmedi mi?»

Nicholas sanki belden aşağısına bir yumruk yemiş gibi yüzünü buruşturdu. Ama sonra gülümseyerek kayıtsızca mırıldandı. «Herhalde unuttu. Zaten bu öyle önemli bir şey değil. Yine de teşekkür ederim, Tessay.»

Aynı anda Mek hızla karanlıkların arasından çıktı. Haşince, «İnsan kendini deve pazarında sanıyor,» diye fısıldadı.

«Nogo bizi tâ on kilometre öteden duyabilir.» Çabucak kontrolü ele aldı ve kıyıdaki grubu bir düzene soktu.

Mühimmat sandıklarından sonuncusu da kıyıya çıkarıldı ve botları şekerkamışı tarlalarına çektiler. Supapları açarak botların havasını boşalttılar. Sonra da üzerlerine kurumuş şekerkamışlarını yığdılar. Yine karanlıkta çalışarak mühimmat sandıklarını Mek'in adamlarının arasında bölüştürdüler, Sapper iki kolunun altına birer sandık sıkıştırdı.

Nicholas bir omzuna telsimi, diğerine de ilkyardım kutusunu astı. Firavunun altın ölüm maskesinin ve Taita'nın ushabti'sinin bulunduğu küçük sandığını da başının üzerine yerleştirdi.

Mek adamlarından bazılarını havaalanına giden yola bakmaları ve pusuya düşmelerini engellemeleri için önden keşfe yolladı. Sonra öne geçti. Diğerleri tek sıra halinde otlarla kaplanmış, bozuk yolda onun arkasına dizildiler. Daha bir buçuk kilometre kadar gidemeden Yukarıda bulutlar birdenbire ayrıldı ve tüm gökyüzü ışıl ışıl ortaya çıktı. Onların ışığı sayesinde gökyüzüne doğru yükselen eski fabrika bacasının siluetini gördüler.

Ama ay ışığına rağmen pek hızlı ilerleyemediler, zaman zaman da durmak zorunda kaldılar. Çünkü yaralıların yatırıldığı sedyeleri taşıyan adamlar onlara yetişemiyorlardı. Havaalanına vardıkları sırada saat gecenin üçü olmuş, ay da kaybolmuştu. Mühimmat sandıklarını akasya korusunda yaptıktan yolculukta kullandıkları san traktör ve bent malzemelelerini sakladıkları şeridin ucuna yerleştirdiler.

O sırada artık iyice yorulmuşlardı. Ancak Mek yine de kampın etrafına adamlarını dikti. İki kadın yaralılarla ilgilendiler.

Kamufle edilmiş küçük kamp ateşinin ışığında Mek'in son ilaçlarını da kullandılar.

Sapper pili henüz bitmemiş olan bir elfenerini yaktı. Işığı eliyle kamufle ederek, Nicholas'ın çalışmasını sağladı. İngiliz telsizi açıp antenini uzattı. Cam elyaf kutuyu açtığında çok rahatlamıştı. Nil'in sularına dalmış olmalarına rağmen kapağın etrafına geçirilmiş olan kauçuk, telsizin ıslanmasını engellemişti. Nicholas düğmeyi çevirdi ve kırmızı ışık yandı.

Adam kısa dalgayı buldu ve Nairobi radyosunun erken yayınını dinledi.

Yvonne Chaka Chaka şarkı söylüyordu. Kadının sesi ve stili İngiliz'in hoşuna gitti. Ama sonra pilin bitmemesi için telsizi çabucak kapattı. Oturarak sırtını bir akasya ağacının gövdesine dayadı. Şafak sökmeden biraz dinlenmeye çalışacaktı.

Ne var ki uyuyamadı. Aldatılmış olmanın uyandırdığı duygular ve öfkesi çok şiddetliydi.

TURNA NOGO GÜNEŞİN ALEV ALEV yanan dev başını ileride Nil'in sularından çıkarmasını seyretti. Sudan'ın askeri radarlarına yakalanmamak için suyun yüzeyinden birkaç metre Yukarıdan uçuyorlardı. Hartum'da onları uzaktan bile yakalayabilecek bir radar istasyonu olduğunu biliyordu. Sudanlılarla ilişkiler gergindi. Sınırı aştığı anlaşılırsa ona çabucak ve şiddetle karşılık verebilirlerdi.

Nogo hem endişeliydi, hem de aklı karışmıştı. Dandera nehrinin aktığı derin uçurumdaki o korkunç yenilgiden beri olaylar hep aleyhinde gelişiyordu. Bütün müttefiklerini kaybetmişti. Helm'le von Schiller ortadan kayboluncaya kadar onların kendisine ne kadar destek olduklarını anlayamamıştı. Artık yalnızdı. Ve daha şimdiden pek çok hata yapmıştı.

Ama Nogo bütün bunlara rağmen kaçakları izlemekte kararlıydı. Sudan topraklarının tâ içerilerine kadar girmek pahasına da olsa onları yakalayacaktı. Nogo geçen haftalar boyunca daha çok von Schiller'le Mısırlının konuşmalarını gizlice dinlemiş ve yavaş yavaş Harper denilen o herifle Mek Nimmur'da müthiş değerli bir hazine olduğunu anlamıştı Hazinenin değerini hayal bile edemiyordu. Ancak iki adamın on milyonlarca dolardan söz ettiklerini işitmişti. Bir milyon dolar bile öyle müthiş bir paraydı ki, aklı bunu alamıyordu. Ama yine de belli belirsizce bunun ne anlama geldiğini kestirebiliyordu. Mal, mülk, kadınlar ve lüks şeyler alabilirdi.

Nogo yine ağır ağır artık von Schiller'le Helm ortadan kalktıkları için hazinenin sadece kendisinin olabileceğini kavramıştı. Şimdi onu durmadan kaçan shufta ve İngiliz dışında engelleyebilecek hiç kimse yoktu. Oysa kendisinin müthiş gücü, emrinde de bir helikopteri vardı.

Nogo, o kaçaktan bir yakalayabilsem, diye düşünüyordu. Hepsini de ortadan kaldırabileceğimden eminim. Hiç kimse sağ kalmamalı. Olayı Addis Ababa'ya haber verebilecek bir tek kişi bile. Mek, İngiliz ve adamları öldükten sonra ganimeti helikopterle ülke dışına çıkarmak çok kolay olur. Nairobi'de de, Hartum'da da daha önce iş yaptığı iki adam vardı. Ganimeti bol para karşılığı nasıl satacaklarını bilirlerdi. Tabii ikisi de kurnaz tiplerdi. Nogo yalnızca bir tek kişiye güvenmemeye, işi dallandırıp budaklandırmamaya karar vermişti. Adamlardan biri kendisini kandırdığı takdirde...

Nogo'nun aklı başka bir konuya kaydı. Ve adam müthiş zengin olma fikrinin tadını çıkardı. Bu paralarla neler alabilirdi neleri Giysiler, arabalar, topraklar, sürüler ve kadınlar. Beyaz, siyah, kahverengi kadınlar. Kullanabileceği sürüyle kadın.

Yaşamı boyunca her gün yeni bir kadın. Sonra adam doyumsuz hayallerini bir tarafa bıraktı. Önce kaçakların nereye kayboldukları öğrenmesi gerekiyordu.

Nogo, Harperla Mek Nimmur'un manastırın yanına şişirme botlar saklayacaklarını akıl edememişti. Hansith bunu ona haber vermemişti. Nogo ve Helm adamların yaya kaçacaklarını sanmışlardı. Ve onları Sudan sınırına ulaşamadan durdurmak için yapılan bütün planların temelinde de bu tahmin vardı. Hatta Nogo, Helm'in emirleri üzerine Mek Nimmur'un sınırı aşacağını düşündüğü yere yedek yakıt da koydurmuştu. Helikoptere oradan yakıt alabileceklerdi. O yedek yakıt olmasaydı, kaçakları

kovalamaktan çoktan vazgeçmek zorunda kalacaktı.

Nogo adamlarını nehrin kıyısından batıya doğru giden yollara dikmişti. Nehrin kendini koruma altına almayı düşünmemişti bile. Devriye gruplarından biri sarı botlardan oluşan küçük filoyu nehirden inerken rastlantı sonucu görmüştü. Ama zaman olduğu için pusu kurabilmeyi başarmış, onlar uzaklaşmadan kısa bir süre, botlara ateş edebilmişlerdi. Ne var ki botlardan hiçbirine ciddi bir zarar verememişlerdi. Hiç olmazsa onların yola devam etmelerini engelleyecek bir zarar.

Müfreze komutanı, Mek Nimmur ve kaçaklarla karşılaştıklarını hemen telsizle haber vermişti. Nogo da anında adamlarını, botların yolunu kesmeleri için Sudan sınırına taşımıştı. Ama ne yazık ki, helikopter bir seferde tam teçhizatlı altı asker taşıyabiliyordu. Onları sınıra götürmek çok zaman almıştı. Nogo akşam olmadan oraya ancak altmış adamını yerleştirebilmişti.

Adam bütün gece botların elinden kaçacağını düşünerek endişelenmişti. Neyse ki gece bulut tabakası yok olmuş, o da şafak sökerken tekrar havalanmıştı. Yukarılarda hâlâ bazı kümülüs bulutları vardı ama artık alçaktan, nehrin üzerinden uçuyor ve Mek Nimmur'un grubunu arıyorlardı.

Önce nehrin Etiyopya sınırları içinde kalan bölümünün üzerinden uçtular. Mek Nimmur'la Harper'a ateş edilen yere kadar gittiler. Ama tekneleri göremediler. Nogo bu nedenle pilota dönerek sının aşmasını ve Nil'in Sudan'daki bölümünü aramasını emretti. Ama adam Nil kıyısından Sudan topraklarına ancak altmış deniz mili kadar girdi, ondan sonra da isyan etti. Nogo'nun kafasına Tokarev tabancayı dayamasına rağmen yüz seksen derecelik bir dönüş yaparak nehrin hemen yukarısından gerisin geriye uçtu.

Nogo artık yenildiğini ve atlatıldığını biliyordu. Helikopterin önünde pilotun yanındaki yerinde mutsuzca düşünmeye başladı. Avlarına ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Roseires'deki terkedilmiş şeker fabrikasının gökyüzüne doğru uzanan bacasını gördü ve ona öfkeyle baktı. Kısa bir süre önce aşağıya doğru uçarlarken yine fabrikanın üzerinden geçmişlerdi.

Nogo pilota, «Kuzey kıyısına doğru dön!» diye emretti. Adam kararsızca duraklayarak ona bir göz attı. Sonra bu emre uydu.

Tekrar şeker fabrikasının üzerinden geçtiler. Bacanın hizasından daha alçakta uçuyorlardı. Binanın damı yoktu. Yıkılmış duvarlardaki pencereler boş birer dikdörtgene dönüşmüşlerdi. Kazanlar ve makineler yirmi yıl önce götürülmüştü.

Nogo binanın bomboş kalıntısının içine bakabiliyordu. Pilot helikopteri havada tutarken Nogo da dikkatle aşağıya baktı. Ama orada bir tek insanın bile saklanabileceği bir yer yoktu. Adam başını salladı.

«Hiçbir şey yok. Onları kaybettik. Nehrin üzerinden yukarıya doğru çık.»

Pilot bu emre hemen uydu. Helikopterin burnunu kaldırarak nehre doğru döndü. Araç iyice yan yattığı sırada Nogo nehrin kıyısındaki şekerkamışlarına bakıyordu. Birdenbire gözüne parlak, sarı bir şey ilişti.

Mikrofonuna, «Dur!» diye bağırdı. «Orada bir şey var. Geri dön.»

Helikopter tarlanın yukarısında havada durdu. Nogo etiyle telaşla aşağıyı işaret etti. «İnelim. Aşağı inelim.»

Helikopter yere iner inmez, arkada oturan ağır silahlarla donanmış alt asker dışarı fırlayarak savunma pozisyonu aldılar. Nogo ön kapıdan inip, fazla büyümüş olan yüksek şekerkamışlarının arasına daldı. Bir tek bakış onun için yeterli oldu. Sarı botlar söndürülüp katlanmış ve üzerleri talaşla örtülmüştü. Etraflarındaki topraklar karışmış, üzerlerinde yer yer bot izleri kalmıştı. İçerilere doğru giden bu izleri bırakan adamların ağır yükler taşıdıktan da anlaşılıyordu. Çünkü ayakları yumuşak, kumlu toprağa iyice batmıştı.

Nogo koşarak helikoptere geri döndü ve başını kapıdan uzatıp, pilota, «Buranın yakınında küçük

bir havaalanı var mı?»

diye bağırdı. Adam, «hayır» dermiş gibi başını salladı. «Haritada öyle bir yer gözükmüyor.»

«Ama olmalı. Şeker fabrikasının küçük bir havaalanı mutlaka olmalı.»

«Belki vardı ama herhalde artık yıllardan beri kullanılmıyor.» Nogo, «Onu bulacağız!» diye açıkladı. «Mek Nimmur'un ayak izleri bizi oraya götürecek.» Birdenbire durakladı. «Fakat daha fazla adam getirmem gerekiyor. İzlerden Mek Nimmur'un yanında en aşağı elli shufta olduğu anlaşılıyor.»

Nogo adamlarını şeker fabrikasında bırakarak, boş helikopterle sınıra uçtu. İlk destek grubunu onunla taşıyacaktı.

«Big Dolly! Seni dinliyorum, Big Dolly. Ben Firavun. Beni duyuyor musun?» Nicholas ilk çağrıyı güneş doğmadan bir saat önce yaptı. «Jannie'nin kafasının nasıl çalıştığını biliyorsam ki bilmem gerekir onun ne yapacağını tahmin edebilirim. Jannie karanlıkta yaklaşacak ve hava, şeridi görüp iniş yapabileceği kadar aydınlandığı zaman da buraya gelecek.»

Mek Nimmur düzeltti. «Tabii gelirse...»

Nicholas güvenle, «Gelecek,» dedi. «Jannie beni bugüne kadar düşkırıklığına hiç uğratmadı.» Mikrofonu açıp tekrar konuşmaya başladı. «Big Dolly! Seni dinliyorum, Big Dolly.»

Mırıltıyı andıran hafif bir parazit duyuluyordu. Nicholas telsizi dikkatle tekrar ayarladı. Akasya ağaçlarının altındaki loşlukta telsizin etrafında otururlarken on beş dakikada bir çağrıyı tekrarladı.

Sonra Royan birdenbire ayağa fırlayarak heyecanla haykırdı. «İşte, geliyor! Big Dolly'nin motorlarının gürültüsünü duyabiliyorum. Dinleyin!»

Nicholas'la Mek koşarak açıklığa çıktılar. Başlarını yukarıya kaldırıp kuzeye doğru baktılar.

Nicholas birdenbire bağırdı. «Bu Hercules değil! Başka bir uçak...» Güneye, nehre doğru döndü. «Zaten yarılış yönden geliyor!»

Mek, «Haklısın,» diyerek başını salladı. «Tek motorlu ve kanatsız. Pervanelerin gürültüsünü duyuyorum.»

Nicholas acı acı, «Pegasus helikopteri,» diye haykırdı. «İzimizi tekrar bulmuşlar!»

Dikkatle dinlerlerken motor sesi hafifledi. Nicholas rahatladı. «Bizi göremediler. Botları farketmiş olamazlar.»

Tekrar akasyaların altına döndüler. İngiliz yine telsizi çalıştırdı. Ama Jannie'den bir cevap çıkmadı..

Yirmi dakika sonra helikopterin döndüğünü duyup, sesi endişeyle dinlediler.

Nicholas kısa bir süre sonra, «Yine gittiler,» dedi. Ama yirmi dakika sonra ses yeniden duyuldu.

Mek endişeyle, «Nogo orada bir şeyler karıştırıyor,» dedi.

Onun bu hali Nicholas'ı da etkiledi. «Ne yapıyor dersin?» Mek endişelendiğinde bunun mutlaka çok iyi bir nedeni olurdu.

Mek, «Bilmiyorum,» diye itiraf etti. «Belki de Nogo botları farketti. Ve şimdi daha fazla adam getiriyor. Ondan sonra da peşimize düşecek.» Açıklığa çıkarak dikkatle etrafı dinledi, sonra geri dönüp telsizin üzerine eğilmiş olan Nicholas'ın yanına geldi. «Aramaya devam et. Ben çevredeki adamlarımı kontrole gidiyorum. Nogo geldiğinde onu durdurabileceklerinden emin olmalıyım.»

Helikopter ondan sonraki üç saat boyunca Nil'in yukarısından gidip geldi. Ama başka bir gelişme olmaması nedeniyle gruptakiler rahatladılar. Nicholas uzaklarda dönen pervanenin gürültüsü yankılandığı zaman artık başını telsizden pek kaldırmıyordu. Birdenbire aletten bir ses yükseldi. Nicholas şaşırıp irkildi.

«Firavun! Ben Big Dolly.Beni duyuyor musun?»

Nicholas, «Ben Firavun,» diye yanıt verirken, sesinden rahatladığı anlaşılıyordu. «Bana tatlı sözler

söyle, Big Dolly.»

«Bir buçuk saat sonra oradayım.» Aksanından konuşanın gerçekten Jannie olduğu anlaşılıyordu.

Nicholas heyecanla, «Seni memnunlukla karşılayacağız,» diye söz verdi. Mikrofonu yerine asarak iki kadına sevinçle gülümsedi. «Jannie geliyor. Ve o...»

Birdenbire sustu, tebessümü yerini umutsuzluk ve dehşete bıraktı. Nehir tarafından AK47lerin takırtısı gelmişti. Birkaç saniye sonra bun. bir elbombasının patlama sesi izledi.

İngiliz, «Lanet olsun!» diye inledi. «Şansımızın döneceğini biliyordum. Nogo geldi.» Mikrofonu kapayarak ifadesiz bir sesle konuşmaya başladı. «Big Dolly! Çirkinler sahneye çıktılar. Bu sıcak bir kurtarma olacak.»

Jannie'nin sesi duyuldu. «Tacını sıkı tut, Firavun! Ben geliyorum.»

Ondan sonraki yarım saat nehrin kıyısındaki çarpışmanın gürültüsü giderek arttı. Silah sesleri hiç susmuyordu ve sesler yavaş yavaş alanın diğer ucuna yaklaşıyordu. Mek'in oraya iyice yayılmış olan adamlarının Nogo'nun adamları karşısında yavaş yavaş geriledikleri anlaşılıyordu. Ve her yirmi dakikada bir oraya dönen helikopterin homurtusu da duyuluyordu. Nogo, Mek'in zayıf savunmasını ezmek için yeni askerler getirtiyordu.

Akasya korusunda savaşabilecek iki kişi kalmıştı sadece: Nicholas'la Sapper. Çünkü diğerlerinin hepsi kampın sınırını korumaya gitmişlerdi. İki adam mühimmat sandıklarını korunun hemen dışına taşıdılar. Uçak iner inmez onları çabucak yükleyeceklerdi.

Nicholas yükleri inceledi. Royan'ın yazıp kapaklara yapıştırdığı listeleri okuyordu. Önce ölüm maskesi ve Taita'nın ushabti'sinin olduğu sandıklar uçağa konulacaktı. Onları üç taç izleyecekti. Mavi savaş tacı, Nemes tacı, Yukarı ve Aşağı Krallıkların kırmızı-beyaz tacı. Bu üç sandıktaki eşyanın değeri, hazinenin geri kalan kısmından kat kat fazlaydı. İngiliz sandıklarla ilgilendikten sonra yaralıların yanına giderek, hepsiyle teker teker konuştu. Önce onlara yardımları ve özverileri için teşekkür etti. Sonra da hepsini uçakla doğru dürüst tedavi görecekleri bir yere götürmeyi önerdi.

«İyileştikten sonra hepinizi Etiyopya'ya geri gönderirim. Söz veriyorum.»

Yaraları ağır olmayan ve yürüyebilen yedi kişi Mek Nimmur'dan ayrılmayı reddetti. Bu sadakatleri insanın içine dokunuyor, onların Mek'e ne kadar büyük bir saygı gösterdiklerini kanıtlıyordu. Diğerleriyse götürülmeye istemeye istemeye razı oldular. Sonra İngiliz'le Sapper yaralıları, Jannie'nin onları almak için Big Dolly'i durduracağı yerin yakınına taşıdılar.

Nicholas, Tessay'e, «Ya sen?» diye sordu. «Sen de bizimle gelecek misin? Hâlâ tam anlamıyla iyileşmiş değilsin.»

Tessay güldü. «İki ayağımın üzerinde durabildiğim sürece Mek Nimmur'u asla terk etmeyeceğim.»

Nicholas da genç kadının gülüşüne katıldı. «O çapkının nesini beğeniyorsun bilmem kil Ben Mek'le konuştum.

Ganimetten ona düşen payı alıp götürmemi istiyor. Bu ara fazla eşya taşıyacak durumda değil.»

«Evet, biliyorum. Mek'le bu konuyu konuştuk. Buradaki savaşı sürdürebilmek için para gerekiyor.» Kulakları sağır eden bir patlama duyuldu. Genç kadın sözünü yanda keserek farkında olmadan eğildi. Korunun yakınlarında havaya tozlardan oluşan bir sütun yükseldi. Şarapnel parçaları ıslık çalarak başlarının üzerinden geçti. Kafalarına dal parçaları ve yapraklar yağdı. Tessay, «Tanrım!» diye bağırdı. «Neydi bu?»

Nicholas, «Beş santimlik havan topu,» dedi. Yerinden kımıldamamış, bir yere sinmeye kalkmamıştı. «Gürültüsü fazla, zararı az. Nogo onu son seferde getirmiş olmalı.»

«Uçak ne zaman burada olacak?»

«Jannie'yi arayıp sorayım.»

Nicholas ağır ağır telsize doğru giderken Tessay, Royan'a, «Siz İngiliz'ler her zaman böyle

soğukkanlı mısınız?» diye fısıldadı.

«Bunu bana sorma. Ben daha çok Mısırlıyım. Ve ödüm patlıyor.» Royan neşeyle gülümseyerek kolunu Tessay'in omzuna attı. «Seni özleyeceğim, Güneş Hanım.»

«Belki daha mutlu bir günde tekrar karşılaşırız.» Tessay içinden geldiği için dönerek Royan'ı öptü. Kadın da onu kucakladı., «Umarım. Bunu bütün kalbimle diliyorum.»

Nicholas mikrofona, «Big Dolly,» dedi. «Ben Firavun. Şimdi neredesin?»

«Firavun, yirmi dakikalık bir mesafedeyiz. Ve elimizden geldiğince acele ediyoruz. O duyduğum havan topu muydu?

Yoksa akşam yemeğinde fasulye mi yedin?»

Nicholas, «Esprilerin harika,» dedi. «Sen sahneye çıkmalıymışsın. Çirkinler şeridin güney ucunu kontrollerine aldılar.

Sen alana kuzeyden yaklaş. Rüzgâr batıdan saatte yaklaşık beş deniz mili hızla esiyor. Yani ne taraftan gelirsen güzel rüzgârı yandan alacaksın.»

«Tamam, Firavun. Benim için kaç yolcun ve ne kadar yükün var?»

«Yolculara altı artı üç. Yük elli iki küçük sandık. Ağırlıkları ancak iki yüz elli kilo.»

«Bu kadarcık şey için buralara kadar gelmeye değer mi, Firavun?» «Big Dolly, havada helikopter de var. Bir Jet Ranger.

Yeşil ve kırmızı renkli. Düşman silahlı değil.»

«Tamam, Firavun. İnişe geçerken seni tekrar arayacağım.» Nicholas yaralıların yanında bekleyen iki kadına doğru gitti.

Onlara neşeyle, «Artık az kaldı,» dedi. Silah ve top seslerinin arasında sözlerini duyurabilmek için iyice bağırmak zorunda kalmıştı. «Eh, bir fincan çay içecek kadar zamanımız var.»

Bir gece önceki ateşten kalan korun içine birkaç dalı soktu. Sonra da ilkyardım çantasındaki son çay poşetlerini de çıkardı. Sapper'sa isten kararmış teneke çaydanlığı yükselmeye başlayan alevlerin üzerine tuttu.

Ancak bir tek kupaları vardı. Nicholas, «Önce hanımlar,» diyerek teneke kupayı Royan'a uzattı. Genç kadın çaydan bir yudum alırken dudaktan yandı.

İçini çekerek, «İyi geldi,» dedi. Sonra da başını yana eğdi. «Bu kez gerçekten Big Dolly.»

Nicholas etrafı dinledi ve sonra başını salladı. «Haklısın sanırım.» Ayağa kalkarak telsize gitti. «Big Dolly, seni duyuyoruz.»

«İnişe beş dakika var, Firavun.»

Nicholas durduğu yerden uzun şeridi görebiliyordu. Mek'in adamları geriliyor, nehre doğru ateş ederek dikenli çalıların arasında kayboluyorlardı. Nogo artık onları iyice sıkıştırmaya başlamıştı.

İngiliz, «Çabuk ol, Jannie.» diye mırıldandı. Sonra yüzündeki ifadeyi değiştirerek iki kadına döndü. «Çayınızı bitirmeniz için bol zaman var. Sakın ziyan etmeyin.»

Şimdi Big Dolly'nin motor gürültüsü silah seslerini bastırıyordu. Sonra uçak birdenbire belirdi. O kadar alçaktan uçuyordu ki, sanki dikenli ağaçların tepelerine sürünüyordu. Uçak dev gibiydi. Kanatları ot bürümüş dar şeridin bir yanından diğerine kadar uzanıyordu. Jannie uçağın burnunu indirdi. Vites değiştirirken arkasından uzun, kahverengi bir toz bulutu belirdi.

Big Dolly akasya korusunun üzerinden geçerken Jannie yüksek pilot yerinden onlara el salladı. Hızı yeteri kadar azalttığı zaman frenlere bastı. Uçak kendi boyu kadar döndü ve şeritte onlara doğru geldi. Yükleme rampası inmeye başlamıştı bile.

Fred açık kapıda onları bekliyordu. Sapper'la Nicholas'ın sedyelerdeki yaratılan taşımalarına yardım etmek için rampadan hızla indi. Onları rampadan yukarı çıkarmak sadece birkaç dakika sürdü. Sonra mühimmat sandıklarını yüklemeye başladılar. Royan bile yardım etti. Genç kadın daha küçük

ve hafif olan sandıklardan birini göğsüne bastırarak sendeleye sendeleye rampadan çıktı.

Uçağın yüz elli metre kadar gerisinde bir mermi patladı. Yarım dakika sonra da yüz metre ötede bir ikincisi.

Nicholas, «Uzaklığı ayarlıyorlar,» diyerek kollarının altına birer sandık sıkıştırdı ve koşarak rampayı aştı.

Fred, «Artık, bize nişan aldılar!» diye bağırdı. «Gidelim! Gidelim!»

Akasya ağacının etrafa uzanan dallarının altında daha dört sandık vardı. Nicholas'la Sapper, Fred'in emrine aldırmaksızın rampadan tekrar koşarak indiler. Yine kollarının altına birer sandık sıkıştırıp koşa koşa geri döndüler.

Rampa kalkmaya başlamıştı. Big Dolly ilerlerken motorları homurdandı. İki adam sandıkları rampanın üzerinden içeri attılar. Sonra da sıçrayarak yarılara futundular. Ve kendilerini Yukarı çekmeye çalıştılar. Bunu önce Nicholas başardı sonra Sapper'ı uçağa çekti., Geriye baktı, akasya ağacının altında yapayalnız duran Tessay iyice küçülmüştü. İngiliz ona olanca sesiyle bağırdı.

«Mek'e benim için teşekkür et ve sevgilerimizi söyle.»

Kadın da bağırdı. «Bizimle nasıl bağlantı kuracağını biliyorsun!»

Royan, «Hoşçakal, Tessay,» dedi ama sesi büyük motorların homurtusu arasında kayboldu. Tessay kalkan tozlar arasında görünmez oldu. Genç kadın bu yüzden yüzünü kapayıp dönmek zorunda kaldı. Rampa hışırdayarak kapandı.

Artık Tessay'i göremiyorlardı.

Nicholas kolunu omzuna atarak Royan'ı bir mağaraya benzeyen kargo bölümünden geçirdi. Kokpitin girişindeki koltuklardan birine oturttu.

Kadına, «Kemerini bağla,» diye emrederek basamaklardan pilot yerine çıktı.

Jannie başını kontrollerden kaldırmadan sakin sakin, «Geride kalmaya karar verdiğini sanmıştım,» dedi. «Sıkı tutun! Gidiyoruz!»

Jannie'yle Fred kolları iterek uçağı hızlandırırlarken Nicholas pilot koltuğunun arkasına tutundu. Big Dolly şeridin üzerinde hızlanırken adeta kayıyordu.

Jannie'nin omzunun üzerinden bakan Nicholas, şeridin sonundaki dikenli çalıların arasında kamuflajlı savaş giysili adamları belli belirsizce seçebildi. Bazıları üzerlerine doğru gelen dev uçağa ateş ediyorlardı.

Jannie, «Bu mantar tabancaları bize fazla zarar vermez,» diye mırıldandı. «Big Dolly yaşlı ama sağlam bir hanımefendidir.» Ve uçağı havalandırdı.

Yerdeki askerlerin üzerinden hızla geçtiler. Jannie yükselmek için uçağın burnunu havaya kaldırdı. «Uçağa hoşgeldiniz, dostlar. Africair'le yolculuk ettiğiniz için teşekkür ederiz. İlk durak Malta.» Sakin sakin konuşurken birdenbire sesi sertleşti. «Ah, ah, bu bacaksız da nereden çıktı?»

Tam ileride, önlerinde helikopter Nil kıyısındaki sık çalıların arasından yükseldi. Helikopterin yükselme açısından pilotun yaklaşan uçağı görmediği anlaşılıyordu. Ve Jet Ranger önlerinde yükselmesini sürdürdü.

Fred sağ koltuktan bağırarak babasını uyardı. «Sadece beş yüz elli metre. Hız on deniz mili. Dönüş yapmak için çok alçağız.»

Helikopter öyle yakındı ki, Nicholas önde oturan Turna Nogo'yu iyice görebiliyordu. Adamın gözlükleri güneş ışıklarını yansıtıyordu. Nogo birdenbire dev Hercules'in üzerlerine geldiğini farketti. Yüzünde bir dehşet ifadesiyle dondu kaldı.

Çarpışmayı Önleyebilmek imkânsız gibiydi. Pilot son anda yaklaşan uçağın burnundan kurtulabilmek için çılgınca bir pikeye geçti ve helikopteri iyice yan yatırmayı başardı. Neredeyse ters dönüyorlardı. Helikopter, Hercules'in altından kaydı. Jannie'nin uçağında pilot yerindeki adamlar

onun sürtünmesini pek hissetmediler bile.

Ancak helikopter bu çarpma yüzünden burun üstü firladı. Şimdi on iki metre aşağıda bumu yere doğruydu. Big Dolly uçuşu sürdürerek yükselirken Jet Ranger'ın pilotu hızla yere doğru inen makinesini kontrol altına almaya çalıştı. Yerden altmış metre yükseklikte Hercules'in her biri 4900 beygir gücünde olan T56A15 turbo jetlerinin yarattığı hava akımı helikoptere bir çığ şiddetiyle çarptı.

Helikopter sonbahar fırtınasına yakalanmış bir yaprak gibi savrulup takla atmaya başladı. Yere çarptığı sırada motorları son hızla çalışarak çığlığa benzer sesler çıkarıyorlardı. Çarpışma yüzünden helikopterin gövdesi yemeklerin sarıldığı alüminyum yaldız kâğıdından yapılmışçasına buruştu. Nogo daha yakıt depoları patlamadan öldü. Jet Ranger'ı da alevden bir top sardı.

JANNİE MANEVRA İÇİN GEREKLİ yüksekliğe erişir erişmez Big Dolly'yi kuzeye doğru döndürdü. Kanadın üzerinden geride kalan Roseires Havaalanına baktılar. Yanan helikopterden yükselen dumanlar çok yoğundu. Batıdan esen hafif bir rüzgâr onları sürüklüyordu.

Jannie, «Onların 'çirkinler' olduklarını söylemiştin, değil mi?» dedi. «Eh, biz gideceğimize onlar gitsin!»

Jannie uçağı kuzeye çevirdikten sonra ıssız Sudan ovalarının üzerinden uçarlarken Nicholas ana kargo ambarına döndü.

«Yaralıları rahat ettirelim,» diye önerdi.

Royan'la Sapper kemerlerini açarak Nicholas'la birlikte Roseires'ten alelacele kaçarken yere bırakılmış olan sedyelerde yatan adamların yanına gittiler.

Nicholas kısa bir süre sonra bu işi onlara bırakarak, pilot yerinin gerisindeki kuzineye gitti. Burada bol yiyecek vardı.

İngiliz buzdolabında bulduğu ekmekten kalın dilimler kesti. İçlerinde çorba olan konserve tenekelerini açtı. Çay için su kaynarken İngiliz de ilkyardım çantasını buldu. İçinden ilaçların ve ağrı kesicilerin bulunduğu torbayı aldı. Tüplerden birinden çıkardığı beş beyaz tableti avucuna döktü.

Kuzinede tabletleri ezerek toz haline getirdi. Çayı iki büyük fincana koyup tozu da içine karıştırdı. Royan'ın damarlarında sıcak çayı reddedemeyecek kadar İngiliz kanı vardı.

Royan yaralılara tereyağı sürülmüş kızarmış ekmek ve çorba yedirdikten sonra fincanı Nicholas'tan minnetle aldı. O ve Sapper çayları yudumlarlarken Nicholas da kokpite giderek Jannie'nin koltuğunun arkasından öne doğru eğildi.

«Mısır sınırına ne kadar var?» diye sordu.

Jannie, «Dört saat yirmi dakika,» dedi.

Nicholas öğrenmek istedi. «Mısır hava sahasına girmemenin bir yolu var mı?»

Jannie arkasını dönüp ona hayretle baktı. «Batıya dönerek Kaddafi'nin ülkesinden geçebiliriz sanırım. Tabii o zaman yolu yedi saat daha uzatmış oluruz. Herhalde o arada yakıtımız da biter ve Sahra'da bir yere inmek zorunda kalırız.»

Tek kaşını kaldırdı. «Söyle, oğlum, bu budalaca soruyu sormana ne sebep oldu?»

Nicholas, «Hiç, aklıma esti işte,» dedi.

Jannie önerdi. «Bir daha aklına böyle şeyler esmesin. Ve ben bu soruyu bir daha duymak istemiyorum. Asla.»

Nicholas kargo bölümüne döndüğünde Royan'la Sapper ana bölmeye takılmış olan açılır kapanır ranzalarda oturuyorlardı. Royan'ın boş çay fincanı yerde, ayağının dibinde duruyordu. Nicholas kadının yanına oturdu. Royan uzanarak adamın çenesindeki kanlı sargıya dokundu.

«Bırak da değiştireyim.» Genç kadın dikişleri alkollü pamukla temizler ve yaranın üzerine temiz

flaster yapıştırırken ellerini ustaca kullanıyordu. Adamın alev alev yanan cildine dokunan parmakları serindi.

Ancak ilaçlı çay önce Sapper'ı etkiledi. Adam yavaşça ranzaya uzanarak gözlerini kapattı. Hafifçe horlarken dudakları titriyordu. Birkaç dakika sonra da Royan uykulu uykulu Nicholas'ın omzuna yaslandı. Genç kadın iyice uykuya daldığı zaman adam onu usulca yatırdı. Yere sarkmış olan ayaklarını ranzaya koyup, üzerine bir battaniye örttü. Royan kımıldanmadı bile. Nicholas bir an tabletlerin fazla etkili olup olmadıklarını düşündü.

Sonra Royan'ın alnını usulca öptü. Ona yavaşça, «Senden nasıl nefret ederim?» diye sordu. «Ne yaparsan yap...»

Tuvalete giderek kapıyı kilitledi. Bol zamanı vardı. Sapper'la Royan ancak saatler sonra uyanacaklardı. Jannie'yle Fred'se mutlu mutlu pilot yerinde oturuyorlardı. Ses düzeninden yararlanarak Dolly Parton'un bantlarını dinliyorlardı.

Nicholas işi bittiğinde saatine bir göz attı. Ve bu işin hemen hemen iki saat kadar sürmüş olduğunu anladı. Tuvaletin kapağını kapayarak ellerini dikkatle yıkadı. Küçük tuvalette etrafına son bir kez baktı ve kapıyı açtı.

Sapper'la Royan hâlâ ranzada mışıl mışıl uyuyorlardı. Nicholas, ileriye, kokpite gitti. Fred kulaklıktan boynuna doğru indirip ona güldü. «Nil'in suyu. Zehirlidir. İki saattir tuvalette kilitlisin. Senden geride bir şeyler kalmış olmasına şaştım.»

Nicholas bu şakaya aldırmayarak, Jannie'nin koltuğunun arkasından eğildi. «Neredeyiz?» Jannie kalın parmağıyla şişman göbeğinin üzerine yerleştirdiği haritada bir yeri işaret etti. «Epey yol aldık. Bir saat yirmi dakika sonra Mısır sınırında olacağız.»

Nicholas hâlâ onun arkasında duruyordu. Sonra Jannie homurdanarak mikrofona uzandı. «Rolümü yapmanın zamanı geldi.» Körfez ülkelerine özgü aksanla konuşmaya başladı. «Hello, Abu Simbel Kulesi. Bu Zulu Viski Üniforma Beş Sıfır Sıfır.»

Mısır kontrolör kulesinden cevap çıkmadı. Jannie söylendi. «Herhalde kuledekinin yanında bir kadın var. Ona giyinmesi için zaman vermek gerekiyor.»

Abu Simbel Kontrol Kulesi ancak beşinci çağrıdan sonra karşılık verdi. Jannie her zamanki, denenmiş yöntemine başvurdu. Bazı şeyleri bilmiyormuş gibi davranarak, bunu güzel bir Arapçayla açıkladı.

Beş dakika sonra Abu Simbel Kontrol Kulesi ona kuzeye doğru yola devam etmesi için izin verdi. Ama Aswan yakınlarından tekrar araması şartıyla.

Bir saate yakın uçtular. Her geçen dakikayla Nicholas'ın sinirleri daha da geriliyordu.

Apansızın önlerinde bir şey gümüş gibi pırıldadı. Ve aşağılarından yükselen bir savaş uçağı burunlarının önünde belirdi.

İki uçak daha aşağıdan çıkarlarken Jannie hayret ve öfkeyle bağırdı. O kadar yakınlardı ki, Big Dolly, jetlerinin oluşturduğu hava akımı yüzünden sarsıldı.

Uçakların tiplerini tanımışlardı. Bunlar MİG21 'Fishbed'lerdi. Üzerlerinde Mısır Hava Kuvvetlerinin işaretleri vardı.

Arkaya doğru açı yapan kanatlarının altında havadan havaya ateş edilmekte kullanılan füzeler tehlikeli bir biçimde sarkıyorlardı.

Jannie mikrofona bağırdı. «Kimliği anlaşılamayan uçaklar! Rotamızın tam üstündesiniz, çarpışacağız. İşaretinizi bildirin.»

Üçü de başlarını uzatarak kokpitin üzerindeki kavisli Perspex'ten dışarı baktılar. Yukarıda üç MİG savaş uçağı mavi Afrika semasında düzgünce dönüyorlardı.

«ZVÜ 500. Ben Mısır Hava Kuvvetlerinden bir Kırmızı Lider. Emirlerime uyacaksınız.»

Jannie üzüntüyle Nicholas'a baktı. «Burada bir terslik var. Kahretsin! Durumu nasıl anladılar?»

Fred üzüntüyle, «En iyisi adamın dediğini yap, baba,» diye önerdi. «Yoksa bizi parça parça edecek.»

Jannie çaresizce omzunu silkti. Sonra da kederle mikrofona, «Kırmızı Lider,» dedi. «Ben ZVÜ 500. Emre uyacağız.

Lütfen maksadınızı açıklayın.»

«Yeni yönünüz 053. Hemen o yöne dönün.»

Jannie, Big Dolly'yi doğuya doğru döndürdü. Sonra da haritasına baktı. Hüzünle, «Aswan,» diye mırıldandı. «Bizi Aswan'a götürüyorlar. Kahretsin! Bari Aswan Kontrol Kulesine uçakta yaralılar olduğunu bildireyim.»

Nicholas, Royan'ın ranzasına gitti ve genç kadını sarsarak uyandırdı. Kadın sendeleye sendeleye tuvalete giderken hâlâ sersemdi, ayakta doğru dürüst duramıyordu. Ancak on dakika sonra dışarı çıktığı zaman, saçları taralı, kendi de capcanlıydı. İlacın etkisinden kurtulmuş olduğu anlaşılıyordu.

NİL NEHRİ YİNE KARŞILARINDAYDI. Aswan kenti suyun iki kıyısına yayılmıştı. İlk çağlayanın ve yüksek barajın hapsedilmiş sularının hemen aşağısındaydı. Nehrin ortasında Kitchener adası yeşil bir balık gibi yüzüyordu.

Aswan Havaalanındaki askeri kontrolör Jannie'ye emir verirken, Big Dolly her şeye rağmen yine de gururla alçaldı ve asfalt alana yaklaşmak için hazırlandı. Onları çölden oraya kadar getiren MİG savaş uçakları artık görünmüyorlardı, ama iyice Yukarılarında olduktan esirlerini yer kontrolüne bırakırken telsizle söyledikleri kısa sözlerden anlaşılıyordu.

Big Dolly alanın etrafındaki parmaklığın üzerinden geçerek indi. Kontrolör, «İlk şeride şap diye emretti.

Jannie itaat etti. Ana şeritten yana saparken ileride küçük bir taşıtın beklediklerini gördüler. Bunun üzerinde İngilizce ve Arapça, «BENİ İZLEYİN» diye yazılıydı.

Taşıt onları bir dizi kamufle edilmiş beton hangara doğru götürdü. Haki tulum giymiş bir yer görevlisi onlara küreklerle işaret vererek uçağın park edilmesine yardımcı oldu. Jannie fren yaparak Big Dolly'yi durdurur durdurmaz, yanpaletli dört zırhlı taşıt sırayla yaklaştı ve büyük uçağın etrafını sardı. Silahlarını Big Dolly'e doğru çevirdiler.

Jannie kontrol kulesinden verilen emre uyarak motorları durdurdu ve kuyruktaki rampayı indirdi. Alana indiklerinden beri hiçbiri konuşmamalardı. Biraraya toplanmış mutsuzca kopkitin penceresinden dışarıya bakıyorlardı.

Birdenbire beyaz bir Cadillac gözüktü. Silahlı motosikletliler taşıta refakat ediyorlardı. Cadillac'ı askeri bir ambulans ve üç tonluk nakliyat kamyonu izliyordu. Hepsi de havaalanının sınırındaki kapıdan geçtiler ve doğruca Hercules'in kargo rampasının altına doğru geldiler. Cadillac'ın şoförü yerinden fırlayarak arka kapıyı açtı ve bir adam akşam güneşine çıktı. Onun önemli biri olduğu anlaşılıyordu. Ağırbaşlı ve sakindi. Arkasına ince kumaştan yapılmış bir elbise, başına hasır bir şapka giymiş, güneş gözlüğü takmıştı. Rampadan beş yolcunun beklediği uçağa çıktı. Onu iki erkek sekreteri izledi.

Adam güneş gözlüğünü çıkararak ceketinin göğüs cebine koydu. Royan'ı görünce de şapkasını çıkararak onu selamladı.

«Dr. Al Simma... Royan! Bu işi basardın! Seni kutlarım!» Kadının elini yakalayarak hararetle sıktı. Dönüp Nicholas'a bakarken Royan'ın elini de bırakmadı. «Siz Sir Nicholas QuentonHarper olmalısınız. Sizinle tanışacağım anı sabırsızlıkla bekliyordum. Royan, bizi tanıştırmaz mısın?»

Royan onu suçlarcasına süzen Nicholas'a bakmadan, «Sizi Mısır Kültür ve Turizm Bakanı Ekselans

Atalan Abou Sim'le tanıştırabilir miyim?» dedi.

Nicholas soğuk soğuk cevap verdi. «Tabii tanıştırabilirsiniz. Bu benim için beklenmedik bir zevk, sayın bakan.»

«Eski, ama şanlı tarihimizin bu değerli kalıntılarını ülkemize getirdiğiniz için başkanın ve halkın teşekkürlerini sunmak isterim.» Eliyle üst üste konulmuş olan mühimmat sandıklarını işaret etti.

Nicholas, «Rica ederim, önemli değil,» diye mırıldandı. Ama hâlâ Royan'a bakıyordu. Kadın yüzünü yan yana çevirmişti.

«Tersine, biz yaptıklarınıza büyük değer veriyoruz, Sir Nicholas.» Abu Sin sevimli ve nazik bir tavırla gülümsüyordu.

«Çok büyük bir masrafa girdiğinizi iyi biliyoruz. Bu inanılmayacak kadar cömertçe davranışınız yüzünden zarar etmenizi de istemiyoruz. Dr. Al Simma bana o hazineleri bizim için kurtarmamızın bedelinin iki yüz elli bin pound olduğunu söyledi.» İç cebinden çıkardığı zarfı Nicholas'a uzattı.

«Bu Mısır Merkez Bankasının bir çeki. Dünyanın her yerinde karşılığını alabilirsiniz. Çek 250.000 poundluk.»

«Çok cömertsiniz, ekselans.» Nicholas sesinde derin bir alayla ekledi. «Herhalde bunu Dr. Al Simma istedi.» Çeki üst cebine koydu.

Abou Sin gülümsedi. «Ah, tabii. Royan'ın size büyük saygısı var.»

Nicholas, «Öyle mi?» diye mırıldandı. Hâlâ ifadesiz bir yüzle kadına bakıyordu.

«Ancak, size karşı duyduğumuz takdiri belirtmek için sunacağım bu küçük armağan başkanımızın fikriydi.» Bakan parmaklarını şıklattı. Sekreterlerinden biri deri kaplı bir madalya kutusuyla öne çıktı. Kutuyu Abou Sin'e vermeden önce açtı.

Kırmızı kadifenin üzerinde şahane bir nişan ışıldıyordu. Bu küçük inciler ve silme küçük pırlantalarla işlenmiş bir yıldızdı. Yıldızın ortasında altından şaha kalkmış bir aslan vardı.

Abou Sin, yıldızı kutudan alarak Nicholas'a yaklaştı. «Mısır'ın Büyük Aslanı Nişanı,» diye açıkladı. «Birinci sınıf.» Kırmızı kurdeleyi İngiliz'in başından geçirdi. Şimdi yıldız Nicholas'ın kirli gömleğinin önünde ışıldıyordu. Adamın gömleği ter, toz ve Nil çamurundan iyice kirlenmişti.

Sonra bakan yana çekildi ve rampanın aşağısından, hazır olda bekleyen albaya işaret etti. Üniformalı askerler hemen düzenle rampadan çıktılar. Askerlere önceden emir verilmiş olduğu anlaşılıyordu. Başta yaralı Etiyopyalıların yattıktan sedyeleri aldılar.

«Pilotunuzun akillilik edip telsizle önceden uçakta yaralıların bulunduğunu bildirmesine seviniyorum.» Atalan Abou bir an durdu, sonra da söz verdi. «Emin olun onlara her türlü özen gösterilecek.»

Ardından askerler döndüler ve mühimmat sandıklarını rampadan indirmeye başladılar. Onları düzenle kamyona yerleştirdiler. On dakika sonra Big Dolly'nin kargo bölümü boşalmıştı. Silahlı motosikletliler kamyonun etrafını sardılar.

Küçük konvoy sirenler çalarak uzaklaştı.

«Eh, Sir Nicholas.» Abou Sin nezaketle elini uzattı. İngiliz de bu eli hafifçe sıktı. «Yolunuzu böyle değiştirttiğimiz için üzgünüm. Artık yolunuza devam etmek için sabırsızlandığınızın farkındayım. Onun için sizi daha fazla tutmayacağım.

Siz gitmeden önce yapabileceğim bir şey var mı? Yakıtınız yeterli mi?»

Nicholas, Jannie'ye baktı. Pilot da omzunu silkti. «Bol yakıtımız var. Teşekkür ederiz, efendim.»

Abou Sin tekrar Nicholas'a döndü. «Luxor'daki müzeye bir bölüm eklemeyi düşünüyoruz. Sizin Mısır'a geri getirdiğiniz Firavun Mamose'un hazinesini koymak için. Yakında başkandan bir şeref konuğu olarak müzenin açılışına katılmanız için bir davet alacaksınız. Dr. Simma'nın Eski Eserler Bölümünün başına getirildiğini herhalde biliyorsunuz. Bu yeni müzeyle de o ilgilenecek. Buraya

döndüğünüz zaman sergilenen eşyaları sizinle birlikte tekrar incelemekten memnun kalacağından da eminim.»

Abou Sin, Sapper'la iki pilota selam verdi. «Tanrı sizinle beraber olsun.» Rampadan indi. Royan da onu izleyecekti ama Nicholas kadının arkasından hafifçe seslendi.

«Royan!» Genç kadın donmuş gibi kaldı. Sonra ağır ağır başını döndürdü. Ve uçak ineli beri ilk defa Nicholas'ın yüzüne baktı.

Adam, «Bunu hak etmemiştim,» dedi. Sonra üzüntüyle kadının usulca ağladığını farketti. Royan'ın dudakları titriyor, yaşlar yanaklarından yavaşça akıyordu.

Royan, «Çok üzgünüm, Nick,» diye fısıldadı. «Ama benim bir hırsız olmadığımı bilmen gerekirdi. Bütün o eşyalar Mısır'a ait, bize değil.» Nicholas amansızca, «Demek aramızda olduğunu farz ettiğim bütün o şeyler do yalandı?» diye sordu.

Genç kadın, «Hayır,» dedi. «Ben...» Sonra cümlesini tamamlayamadan sustu. Rampadan inerek güneşe çıktı. Şoför, limuzinin arka kapısını onun binmesi için açmış bekliyordu. Royan arkasına bakmadan arabaya binerek Abou Sin'in yanına oturdu. Ve Cadillac hareket ederek kapıdan çıktı.

Jannie, «Mısırlılar fikirlerini değiştirmeden hemen buradan gidelim,» dedi.

Nicholas acı acı mırıldandı. «Ne harika bir fikir.»

Uçak havalandıktan sonra Aswan Kontrol Kulesi onların Akdeniz kıyılarına doğru uçmalarına izin verdi. Jannie, Fred, Sapper ve Nicholas, dördü de pilot yerinden sağ kanadın ucundan gözüken uzun yeşil bir yılana benzeyen Nil'i seyrettiler.

Yolculuk sırasında pek konuşmadılar. Jannie bir ara usulca, «Herhalde ücretimi alamayacağım?» diye mırıldandı.

Sapper, «Aslında ben para için gelmedim,» dedi. «Ama bana bir ücret ödenmesi de iyi olurdu. Bebeğin yeni ayakkabılara ihtiyacı var.»

Nicholas bu sözleri duymamış gibi, «Çay isteyeniniz var mı?» diye sordu.

Jannie, «Bu iyi olur!» dedi. «Tabii bana borcun olan altmış bin kadar hoş değil, ama yine de iyi sayılır.»

Al Alamein savaş alanının üzerinden uçtular. Altı bin metre yükseklikten bile şehit düşen İngiliz ve Alman askerleri için dikilmiş olan çifte anıtı görebiliyorlardı. Sonra masmavi deniz gözüktü.

Nicholas, Mısır kıyıları gerilerde kalıncaya kadar bekledi. Sonra da usulca, uzun uzun içini çekti. Diğerlerini, «Hiç güveniniz yokmuş,» diye suçladı. «Ben sizi ne zaman düşkırıklığına uğrattım? Herkes parasını son meteliğine kadar alacak.»

Hepsi de dikkatle ona baktılar. Sonra Jannie hepsinin de kuşkusunu açıkladı. «Nasıl?»

Nicholas merdivenden inerken, «Bana yardım et, Sapper,» diye adamı çağırdı. Jannie merakını yenemeyerek kontrolü Fred'e bıraktı ve iki İngiliz'in peşinden tuvalete kadar gitti.

Nicholas cebinden aletleri çıkararak, tuvaletin kapağını kaldırırken Sapper'la Jannie de kapıdan onu seyrettiler.

Nicholas gizli panonun vidalarını açarken pilot gülümsedi. Big Dolly kaçakçıların kullandığı bir uçaktı. Bu küçük değişiklikler de Jannie'yle Fred'in uçağı bu role uydurmak için epeyce uğraştıklarını gösteriyordu. Motor mahfazasında da, gövdede de böyle kurnazca hazırlanmış küçük, gizli yerler vardı.

Libya'dan dönerlerken Anibal'in bronzlarını da panonun arkasındaki bu gizli göze saklamışlardı. İlgililerin orayı pis bir yer sayarak aramayacaktan belliydi.

Nicholas panoyu kaldırırken Jannie güldü. «Demek o yüzden burada o kadar uzun süre kaldın?» İngiliz elini göze sokarak sakladığı şeyi çıkarırken pilotun yüzündeki tebessüm de silindi. «Tanrım!

Nedir bu?»

Nicholas, «Eski Mısır'ın mavi savaş tacı,» diyerek elindekini Sapper'a verdi. «Onu ranzaya koy. Ama dikkatli ol.» Elini tekrar göze uzattı. «İşte bu da Nemes tacı.» Onu da Jannie'ye verdi. «Ve bu da iki krallığın kırmızı beyaz tacı. Ve bu da Firavun Mamose'un ölüm maskesi. Son olarak da kâtip Taita'nın ushabti'si.»

Bu eski eserler şimdi ranzanın üzerinde duruyordu. Hepsi de durup onlara saygıyla baktılar.

Jannie usulca, «Senin taş freskleri ve küçük bronz heykelcikleri götürmene yardım ettim,» diye mırıldandı. «Ama bugüne kadar hiç böyle bir şey taşımadım.»

Sapper başını salladı. «Ama... Mısırlıların Aswan'da kamyona yükledikleri sandıklar? Onların içinde ne vardı?»

Nicholas, «Tuvalet için kullanılan kimyasal maddeyle dolu dört buçuk litrelik şişeler,» dedi. «Ve ağırlığın uygun olması için altı tane yedek oksijen silindiri.

«Onları değiştirdiniz demek?» Sapper sevinçle Nicholas'a baktı. «Kahretsin! Ama Royan'ın bize oyun oynayacağını nasıl anladınız?»

«Royan, kendisinin hırsız olmadığını bilmem gerektiğini söylediği zaman haklıydı. Bütün bu macera onun karakterine uymayan bir şeydi. O...» Nicholas uygun kelimeler aradı, «...fazla dürüst ve namuslu. Bizim gibi değil.»

Jannie alayla, «İltifatın için teşekkürler,» diye mırıldandı. «Ama şüphelenmene başka şeyler de yol açmış olmalı.»

«Evet. Tabii.» Nicholas ona döndü. «Etiyopya'dan ilk dönüşümüzde kuşkulanır gibi oldum. Royan hemen Kahire'ye gitti. Onun bir işler karıştırdığını tahmin ettim. Ancak Royan'ın Tessay'in yardımıyla Addis Ababa'daki Mısır Elçiliğine bir haber ulaştırdığını öğrendiğim zaman şüphelerim kesinleşti. Royan'ın onlara dönüşümüzü haber verdiği anlaşılıyordu.»

«Küçük, kalleş orospu!» Jannie bir kahkaha attı.

Nicholas soğuk soğuk, «Dikkatli konuş,» dedi. «O iyi, dürüst ve vatansever biridir. Sokulgan ve...»

«Vay vay vay.» Jannie, Sapper'a göz kırptı. «Dilim sürçtü. Özür dilerim.»

Cilalı ceviz toplanti masasinda sadece Mısır'ın iki büyük tacı duruyordu. Nicholas onları mermerden yapılmış hakiki iki Romalı büstünün başlarına oturmuştu. Adam heykelleri burada, Zürih'te sık sık iş yaptığı bir antikacıdan ödünç almıştı.

Nicholas onuncu kattaki odanın perdelerini kapatmıştı. Işıkları da taçların çok etkileyici bir biçimde gözükmeleri için ayarlamışı. Bugün için kiraladığı toplantı odası Bahnhofstrasse'deki Bank Leu binasındaydı.

Nicholas çağırdığı konuğu beklerken hazırlıklarını tekrar gözden geçirdi ve bir kusur bulamadı. Bir duvardaki boy aynasının önüne giderek eski Sandhurst kravatının düğümünü sıktı. Çenesindeki dikişler alınmıştı. Mek Nimmur gerçekten başarılı olmuştu. Yara düzgün ve temizdi. Savile Rowdaki bir terzi tarafından dikilmiş olan takımının kumaşı ince çizgiliydi. Nicholas takımı uzun süredir giydiği için o tiril tiril ütülü halini kaybetmişti. Adamın istediği gibiydi yani.

İngiliz'in kılığının tek parlak ayrıntısı St James's Street'te mağazası olan LoeVun yaptığı ayakkabılardı.

Diafondan hafifçe vızıltı yükseldi. Nicholas alıcıyı kaldırdı.

Aşağıda bankanın lobisindeki danışma memuru, «Bay Walsh adında biri sizi görmek istiyor, Sir Nicholas,» diye haber verdi.

«Lütfen onlara Yukarı çıkmalarını söyleyin.»

Nicholas kapı çalar çalmaz hemen açtı. Walsh eşikte durarak ona baktı. «Zamanımı boşuna ziyan etmediğimi umarım, Harper, tâ Fort Worth'den buraya kadar uçtum.» Nicholas, Amerikalının Teksas'taki çiftliğine telefon edeli aradan yalnızca otuz saat geçmişti. Walsh bu kadar sürede oraya gelebildiğine göre telefonu kapar kapamaz jetine atlamış olmalıydı.

Nicholas, «Harper değil,» dedi. «QuentonHarper.»

«Tamam, tamam. QuentonHarper! Kes şu traşı!» Walsh öfkeyle konuşuyordu. «Bana ne getirdin?»

«Ben de sizi gördüğüme çok sevindim, Bay Walsh.» Nicholas yana çekildi. «İçeri buyrun.»

Walsh hızla odaya daldı. Uzun boylu, omuzları çökmüş bir adamdı. Sarkık yanaktan kırışmıştı, burnu gaga gibiydi.

Arkasına kavuşturduğu elleriyle parmaklığa tünemiş bir akbabaya benziyordu. Forbes dergisi adamın servetinin 1.7 milyar dolar olduğunu açıklamıştı.

Walsh'in peşinden iki adam daha odaya girdi. Nicholas ikisini de tanıyordu. Antikacılar dünyası pek küçüktü.

Antikacılar da birbirleriyle sıkı bir ilişki içindeydiler. Adamlardan biri Dallas Üniversitesinde Eski Çağlar profesörüydü. O bölümü Walsh kurmuştu. Diğeriyse Birleşik Devletler'deki antikacıların en saygın kişilerindendi.

Walsh birdenbire duraklayınca iki adam da ona çarptılar. Ama Teksas'lı bunu fark edemedi.

Walsh usulca, «Vay vay vay...» diye mırıldandı. Gözlerinde fanatikçe bir pırıltı belirmişti. «Sahteler mi?»

Nicholas, «Benden satın aldığınız Anibal bronzları ve Hamurabi rölyefi kadar sahte,» dedi.

Walsh taçlara yavaşça yaklaştı. Sanki onlar bir katedraldeki Aşai Rabbani tepsisi, kendisi de başpiskoposmuş gibi.

Adam, «Bunlar yeni olmalı,» diye fısıldadı. «Yoksa onlardan söz edildiğini duyardım.»

Nicholas başını salladı. «Mezardan yeni çıkarıldılar. Onları ilk gören sizsiniz.»

Walsh, Nemes tacının kutsal yılanının üzerindeki kabartmaya baktı. «Mamose! Öyleyse söylentiler doğru. Sen yeni bir mezar buldun!»

«Hemen hemen dört bin yıllık bir şeye ne kadar 'yeni' denilebilirse.»

Walsh'la danışmanları masanın etrafında toplandılar. Teksaslı, «Bizi yalnız bırak, Harper,» dedi. «Seni, konuşmaya hazır olduğum zaman çağırırım.»

Nicholas artık kozların kendi elinde olduğunu biliyordu. Amerikalıyı uyardı. «Sir Nicholas!»

Walsh, «Lütfen bizi yalnız bırak, Sir Nicholas,» diye yalvardı.

İngiliz bir saat sonra kayıtsızca tekrar toplantı salonuna girdi. Üç adam, sanki o iki büyük taçtan uzaklaşmaya dayanamayacaklarmış gibi masanın etrafında oturuyorlardı. Walsh danışmanlarına başıyla işaret etti. İki uzman da itaatle, ama istemeye istemeye odadan çıktılar.

Kapı kapanır kapanmaz, Walsh sert sert, «Kaç para?» diye sordu.

Nicholas yanıt verdi. «On beş milyon Amerikan doları.»

«Yani her birine yedi buçuk milyon istiyorsun.»

«Hayır. Her birine on beş milyon istiyorum. İkisi, otuz milyon.»

Walsh sandalyesinde geriledi. «Sen deli misin?»

Nicholas, «Öyle olduğumu düşünenler var,» diyerek güldü.

Walsh, «Aradaki farkı bölelim,» dedi. «Yirmi iki buçuk.»

Nicholas başını salladı. «Pazarlık edemem.»

«Makul ol, Harper!»

«Kusurlarımın arasında hiçbir zaman makul olmak, diye bir şey yoktu. Üzgünüm.»

Walsh ayağa kalktı. «Ben de üzgünüm. Belki bir dahaki sefere, Harper.» Ellerini arkasında

birleştirerek kapıya doğru gitti. O tam kapıyı açarken Nicholas seslendi.

«Bay Walsh!»

Teksas'lı heyecanla döndü. «Evet?»

«Bir dahaki sefere beni 'Nicholas,' diye çağırırsınız. Ben de sizi 'Peter,' diye. Ne de olsa biz eski dostuz.»

«Bütün söyleyeceğin bu kadar mı?»

Nicholas şaşırmış gibi bir tavır takındı. «Evet. Başka söyleyecek ne var?»

Walsh, «Kahretsin!» diye homurdanarak masaya geri döndü. Bir sandalyeye çöktü. «Tanrı belanı versin!» İçini çekerek dudaklarını büzdü. Sonra da, «Pekâlâ,» dedi. «Parayı nasıl istiyorsun?»

«İki banka çeki istiyorum. Her biri on beş milyon dolarlık.» Walsh diafona uzanarak, «Lütfen başveznedarınız Mösyö Montfieuri'ye buraya gelmesini söyleyin,» diye emretti.

Nicholas, Quenton Park'ta, çalışma masasının başında oturuyordu. Gözlerini karşısındaki duvarın tahta kaplamasına dikmişti. Bu kaplamalar VIII. Henry'nin 1536'da dağıttığı Katolik manastırından getirilmişlerdi. Nicholas'ın büyükbabası onları neredeyse yüz yıl önce almıştı. Ama tahtalar oraya yeni takılmışlardı.

Nicholas masasının altına uzanarak oradaki gizli elektronik düğmeye bastı. Karşıdaki tahta kaplamaların bir bölümü düzgünce yana kaydı. Ve ortaya kurşun geçirmez cam takılı bir vitrin çıktı. Bu arka duvara takılmıştı. Aynı anda tavandaki projektörler otomatik olarak yandı. Ve ışıkları vitrinin içini aydınlattı. Projektörler, ışıklarının camdan yansıyıp göz kamaştırmalarını engellemek için ustalıkla yerleştirilmişlerdi. Işıklar çifte tacın ve Mamose'un altın ölüm maskesinin bütün ihtişamını gözler önüne seriyorlardı.

Nicholas kristal bir bardağa viski koydu. İçkisini yudumlarken, bu antikalara sahip olmanın verdiği zevkin tadını çıkardı.

Ama bir süre sonra bir şeyin eksik olduğunu anladı. Taita'nın masada önünde duran ushabti'sini alarak, sanki Mısırlıyla konuşuyormuş gibi, «Sen yalnızlığın gerçek anlamını biliyordun, değil mi?» dedi. «Hiçbir zaman sahip olamayacağın birini sevmenin ne demek olduğunu da...»

Heykelciği bırakarak telefonu açtı. Milletlerarası bir numarayı çevirdi. Telefon üç kez çaldı. Sonra bir adam Arapça yanıt verdi.

«Eski Çağlar Bölümü müdürünün bürosu. Size nasıl yardımcı olabilirim?»

Nicholas da aynı dilde, «Dr. Al Simma'yla görüşebilir miyim?»

«lütfen bekleyin. Odasını bağlıyorum.»

«Ben Dr. Al Simma.» Kadının sesi İngiliz'in sırtının ürpermesine neden oldu.

Nicholas, «Royan...» dedi. Uzun bir sessizlik oldu. Adam kadının geçirdiği şoku hissedebiliyordu.

Sonra Royan, «Sen...» diye fısıldadı. «Beni bir daha arayacağını sanmıyordum.»

«Yeni işini kutlamak için aradım.»

Kadın, «Beni aldattın,» dedi. «Sandıklardan üçünün içindeki eşyaları değiştirdin.»

«Akıllı adamın birinin vaktiyle dediği gibi, 'İnsan en kolay dostlarını kandırır'. Ve herkesten çok senin bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu bilmen gerekir.»

«Tabii onları sattın. Peter Walsh'in antikalara yirmi milyon verdiğini duydum.»

Nicholas düzeltti. «Otuz milyon. Ama sadece mavi ve Nemes için. Şu anda seninle konuşurken kırmızı-beyaz taç ve ölüm maskesi karşımda duruyor.»

«Eh, Lloyd'un uğradığı kaybı artık ödeyebileceksin. Herhalde çok rahatladın.»

«Buna inanmayacaksın, ama Lloyd sendikası tahmin edildiği kadar zarara uğramadı. Yani iflas etmedim.»

«Annem olsaydı, ‘Yaşa be' derdi.»

«Aldığım paranın yarısını Mek Nimmur’la Tessay'e yolladım.»

«Hiç olmazsa onlarınki güzel bir ideal.» Royan'ın sesi düşmancaydı. «Beni sadece bütün bunları söylemek için mi aradın?»

«Hayır. Seni eğlendirecek bir haber daha var. Çok sevdiğin yazar Wilbur Smith mezarı buluşumuzun hikâyesini yazmayı kabul etti. Kitaba ‘Yedinci Papirüs' adını verecek. Roman önümüzdeki yılın başlarında yayınlanacak. Sana imzalanmış bir kopyayı yollarım.»

Kadın alayla, «Bu kez gerçekleri karıştırmayacağını umarım,» dedi. «Önümde yığınla iş var. Söylemek istediğin başka bir şey yoksa...»

«Aslında var.»

«Evet?»

«Benimle evlenmeni istiyorum.»

Nicholas, Royan'ın soluğunu tuttuğunu işitti. Kadın uzun bir sessizlikten sonra usulca, «Neden böyle olmayacak bir şeyi istiyorsun?» diye sordu.

«Çünkü seni ne kadar çok sevdiğimi anladım.»

Royan yine yanıt vermedi. Sonra da güç duyulacak bir sesle, «Tamam,» dedi.

«Ne demek, 'Tamam'?»

«Yani... tamam seninle evleneceğim.»

Nicholas, «Neden böyle olmayacak bir şeye razı oluyorsun?» diye sordu.

«Çünkü, her şeye rağmen, seni ne kadar çok sevdiğimi anladım.»

«Bu akşamüzeri saat 17.30'da Heathrow'dan bir uçak Mısır'a uçuyor. Arabayı deli gibi sürersem belki ona yetişebilirim.

Ama Kahire'ye geç vakit varırım.»

«Ne kadar geç gelirsen gel, ben seni havaalanında bekleyeceğim.»

«Geliyorum!» Nicholas telefonu kapayarak kapıya koştu. Sonra birdenbire geri döndü ve Taita'nın ushabti'sini masadan kaptı. «Haydi gel, ihtiyar tilki!» Zaferle gülüyordu. «Evine dönüyorsun. Bir düğün armağanı olarak hem de!»

SONUÇ. DÖRDÜ MOR AKŞAMIN KARANLIĞINDA rıhtımda yürüyorlardı. Aşağıda her zaman yeşil ve esrarlı bir Nil ağır ağır akıyor ve yüzyılların sırlarını belirtiyordu. Nehrin kıyısında, Ramses'in Luxor’daki tapınağının kalıntılarının aşağısında durdular.

Bir zamanlar Firavun Mamose'un büyük teknesi oraya bağlanmış, Taita ve çok sevdiği hanımı burunda oturmuşlardı.

Grup taştan yapılmış istinat duvarına dayandı. Nehrin karşı tarafındaki kararmaya başlayan tepelere baktılar.

Zaman Mamose'un tapınağını ve büyük yolunu çoktan ortadan kaldırmıştı. Diğer krallar onların temellerinin üzerine kendi anıtlarını dikmişlerdi. Hiç kimse Mamose'un yatamadığı o mezarı bulamamıştı. Ama herhalde bu Duraid Al Simma'nın içeri girerek, Taita'nın mermer kavanozlardaki papirüslerini bulduğu, kayadaki gizli geçidin yakınındaydı.

Karanlık basarken dördü de konuşmadılar. Sağlam bir dostluğun yarattığı sessizliği paylaştılar. Bir turist teknesinin geçişini seyrettiler. Turistler güvertelere doluşmuşlardı. Kahire'den hareket ederek bu esrarlı sularda yaptıkları on günlük yolculuktan sonra bile hâlâ heyecanlıydılar. Birbirlerine Ramses'in tapınağının dev sütunlarını ve kabartmalı duvarlarını işaret ediyorlardı. Heyecanlı sesleri çöl akşamının sessizliğinde hafif ve önemsiz gibiydi.

Sonra Royan, Tessay'in koluna girdi. İki kadın önden yürümeye başladılar. Çok güzel bir çift oluşturuyorlardı. İnce, genç ve bal rengi tenli. Kahkahaları neşeli ve tatlıydı. Çölden esen sıcak rüzgâr siyah saçlarını uçuruyordu. Nicholas'la Mek Nimmur onları izlediler. Birbirleriyle şakalaşırken ikisi de kendi kadınını sevgiyle seyrediyordu.

«Demek sen artık Addis Ababa'nın önemli kimselerindensin. Sen, o , sert adam, o savaşçı, şimdi bir politikacı oldun. Buna inanamıyorum, Mek.»

«Savaşmanın da zamanı vardır, barışı sağlamanın da.» Mek bir an ciddileşmişti. Ama Nicholas ona takıldı.

«Artık politikacı olduğun için pratik yapman ve klişelerle yavan sözleri tekrarlaman gerekiyor.» Nicholas yumruğunu arkadaşının koluna hafifçe vurdu. «Ama bu işi nasıl basardın, Mek? Üstü başı pis bir shufta hayduduyken birdenbire dev bir sıçrama yaparak Savunma Bakanı olmayı nasıl basardın?»

Mek, «Mavi tacın satışından gelen paranın biraz yaran oldu,» diye itiraf etti. «O bana gereken nüfuzu sağladı. Ama ben adaylığımı koymazsan hiçbir zaman demokratça bir seçim yapamayacaklarını biliyorlardı. Sonunda beni yarılarında görmeyi çok istediler.»

Nicholas üzgün üzgün, «Benim tek itirazım şu,» diyerek inledi. «Zorlukla kazandığımız o canım paraları adamlara verdin. Kahretsin, Mek! İnsanlar her gün on beş milyon kazanamaz ki!»

Mek düzeltti. «Ben parayı onlara vermedim. On beş milyon hazineye verildi. Onunla ne yapacaklarını her zaman kontrol edebileceğim.»

«Ancak yine de on beş milyon az buz para değil.» Nicholas içini çekti. «Ne kadar çabalarsam çabalayayım böyle bir müsrifliği onaylayamıyorum. Ama yaklaşan başkanlık seçimine girerken seçtiğin eşi takdir ediyorum.»

İkisi de beyaz eteğinin açıkta bıraktığı esmer biçimli bacaklarıyla önlerinde yürüyen Tessay'in ince vücuduna ve rüzgârda uçuşan siyah gür buklelerine baktılar.

«Senin Savunma Bakanı olman hoşuma gitmiyor. Ama o geçici kabineyi süsleyen bir Kültür ve Turizm Bakanı olsan...»

Mek rahatça kehanette bulundu. «Ağustosta seçimi kazandığımız zaman daha da etkileyici bir başkan yardımcısı olacak.» Aynı anda Royan omzunun üzerinden onlara baktı.

«Buradan karşıya geçeceğiz,» diye seslendi. Nicholas konuya öyle dalmıştı ki Luxor Eski Çağlar Müzesinin yeni bölümünün tam önüne geldiklerini farketmemişti. İki kadın erkeklerin gelmesini beklediler. Sonra birbirlerinden ayrılarak kocalarının kollarına girdiler.

Ağır ağır ilerleyen atlı arabaların arasından geçerek geniş bulvan aşarlarken Nicholas eğilerek dudaklarını Royan'ın yanağına dokundurdu. «Gerçekten çok nefis bir kadınsınız, Lady QuentonHarper.»

Kadın kıkır kıkır güldü. «Utançtan yüzümün kızarmasına neden oluyorsunuz, Sir Nicky. Biliyor musun, hâlâ o adla çağrılmaya alışamadım.»

Yolun karşı tarafına geçtiler. Ve yeni bölümün kapısının önünde durdular. Bunun meyilli damı yüksek sütunların üzerine oturtulmuştu. Bu sütunlar Karnak'takilerin küçük birer kopyasıydılar. Duvarlar sarı kumtaşı bloklarından yapılmıştı. Binanın hattan ince ve sadeydi. Çok etkileyiciydi.

Royan onları henüz halka açılmamış olan kapılara doğru götürdü. Başkan resmi açılış için pazartesi günü uçakla gelecekti. Mek'le Tessay de açılış töreninde Etiyopya hükümetini temsil edeceklerdi. Kapıdaki nöbetçiler Royan'ı saygıyla selamlayarak grubun içeri girmesi için pirinçle süslü ağır kapıları telaşla açtılar.

İçerisi sessiz ve serindi. Havalandırma sistemi eski eserlerin korunması için dikkatle ayarlanmıştı. Vitrinler, kumtaşı duvarlara yapılmışta. Işıklar fazla parlak ve göz alıcı değildi. Ama Mamose'un

mezarından çıkarılan şahane hazinenin bütün ayrıntılarının görünmesini sağlıyorlardı. Eşyalar güzelliklerine ve arkeolojik önemlerine göre sırayla dizilmişlerdi.

Hepsi de mavi satenden yapılmış olan yerlerinde parlayıp ışıldıyorlardı. Kumaş, Firavun Mamose'un kraliyet mavisi rengindeydi.

Dört ziyaretçi ilerlerken büyük bir saygıyla sessizleştiler. Diğerleri Royan'a sorular sorarken de sesleri yumuşak ve hafifti. Hayret ve hayranlık sanki onları büyülemişti. Son bölmenin önünde durdular. O ışıltılı koleksiyonun en değerli ve olağanüstü parçaları oradaydı.

Tessay, «Düşünün,» dedi. «Bu, hâlâ Mamose'un mezarında olan hazinenin yalnızca küçük bir kısmı. Mezarın girişini Dandera nehrinin suları örttü. Bu öyle heyecanlı ki, maceranın devamı sabırsızlıkla bekliyorum.»

Mek, «Size söylemeyi unuttum!» diye bağırdı. Ama zaferle gülmesinden aslında bunu unutmadığı ve haberi açıklamak için uygun bir anı beklediği anlaşılıyordu. «Smithsonian, Dandera'ya yeniden baraj yapılması ve mezarın da tekrar açılması için fon ayrıldığını teyit etti. Smithsonian, Mısır ve Etiyopya hükümetlerinin ortak bir çalışması olacak bu.

Ülkelerimizin ortak çalışması.»

Royan sevinçle, «Bu inanılmaz bir haber!» diye bağırdı. «Mezar, dünyanın en önemli arkeoloji merkezlerinden biri olacak. Turistik açıdan Etiyopya için müthiş bir gelir kaynağı...»

Mek onun sözünü kesti. «O kadar acele etme. Bir şartları var.»

Royan üzüldü. «Neymiş o şart?»

«Senin projenin başına geçmen için ısrar ediyorlar, Royan!»

Kadın sevinçle ellerini çırptı. Sonra da ciddi bir tavır takındı. «Ama kabul etmeden önce ben de bir şartım olduğunu açıklamalıyım.»

Mek, «Nedir o?» diye sordu.

«Kazılar için kendi yardımcımı seçmeliyim.»

Mek gürültülü bir kahkaha attı. «Bu yardımcının kim olacağını hepimiz biliyoruz.» Nicholas'ın arkasına vurdu. Sonra da Royan'ı uyardı. «Yalnız dikkat et de o eserler bizimkinin küçücük yapışkan parmaklarına takılmasın.»

Royan kolunu Nicholas'ın beline dolayarak onu kendine çekti. «O artık tamamen düzeldi. Şimdi size bunun kesin ve son kanıtını göstereceğim.» Kolu hâlâ kocasının belinde onları son bölmeye soktu.

Mek'le Tessay kapının hemen içerisinde durdular. Odanın ortasındaki kurşun geçirmez camdan yapılmış vitrindeki eşyalara bakarken hayranlıkla sessizleştiler. Birleşik Yukarı ve Aşağı Mısır'ın kırmızı beyaz tacıyla Firavun Mamose'un altın ölüm maskesi projektörlerin parlak ışığında pırıldıyordu.

Mek Nimmur sonunda şokun etkisinden kurtuldu. Ağır ağır vitrinin ön camına yaklaştı. Eğilerek oraya takılı olan pirinç levhayı okudu. «Sir Nicholas ve Lady QuentonHarper'in armağanı.»

Dönerek okuduklarına inanamıyormuş gibi İngiliz'e baktı. «Bir de mavi tacın satışından alınan parayı verdiğim için bana kızıyordun!» diye onu suçladı. «Ganimetten sana düşen payı nasıl verebildin, Nicholas?»

İngiliz içini çekerek itiraf etti. «Bu pek de kolay olmadı. Ama biri bana kesin bir ültimatom verdi. Onun şu anda bizden bir milyon kilometre uzakta olduğunu da iddia edemem.»

Royan, «Zavallı çocuğa fazla acımayın,» diyerek güldü. «Peter Walsh'tan aldığı paranın önemli bir bölümü hâlâ İsviçre'deki bankada Yani Nemes tacından elde ettiği para. Onu her şeyi geri vermesi için ikna edemedim.»

Nicholas kesin bir tavırla, «Yeter,» dedi. «Özel yaşamımla ilgili konuların böyle herkese

açıklanmasını istemiyorum.

Güneş çoktan battı Ve viski içme zaman, geldi. Oteldeki barın rafında bir şişe Laphroaig vardı sanırım. Gidip, yanılıp yanılmadığıma bir bakalım »

Royan'ın koluna girerek onu uzaklaştırdı. Tessay'le Mek de kan kocayı yakından izlediler. Nicholas'ın o hali karşısında neşeyle gülüyorlar.

SON

Zorunluluk yüzünden bir araya gelmiş bir serüvenciyle bir araştırmacı. Taita'nın binlerce yıl öncesinden bıraktığı şifreli bilgileri çözmek ve büyük Mısır firavununun mezarını bulmak için zorlu bir mücadeleye girişirler.

Afrika'da kendilerini bekleyen acımasız rakipleriyle yarışarak sonuca yaklaşmak ve ele geçirdikleri bilgilerin ışığında bilim dünyasına inanılmaz sırları göstermek için neredeyse hayatlarını ortaya koyarlar.

Yaşamla ölüm, hayalle gerçek arasında gidip gelen dakikalar kimin kazanacağını belirleyecektir.

Binlerce yıl öncesinden günümüze seslenen Taita'nın sesini duymak ve söylediklerini anlamak istiyorsanız dikkatli olun.

Heyecanın bu defaki tadı çok farklı!...

ISBN 9754056013 789754 056013

Wilbur Smith (Mısır Dizisi)
Cilt2 Yedinci Papirüs (The Seventh Scroll)

Notlar

[←1]
Koptik: Arapların Mısır Hıristiyanlarına verdikleri ad

[←2]
Tahtadan yapılmış flüt.